ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வம்.

(ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

இது
கும்பகோணம்காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர்
மஹாவித்வான்
சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.
தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,
கும்பகோணம் நேடிவ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்
ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ. - 2; தபால்சார்ஜ் ரூ. 0 - 4 - 0.

Madras:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, MOUNT ROAD.

1910.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	
13	31	ரோணங்கள்	ரோஹணங்கள
31	5	நூற்றுமவரும்	நூற்றுவரும்
	26	உபாஸிக்கின்றறனர்	உபாஸிக்கின்றனர்
32	26	அச்சபைபில்	அச்சபையில்
34	20	பாரதரே!	பாரதனே!
40	12	லக்ஷிமி	லக்ஷ்மி
52	8	ஸார்வாயனர்	ஸால்வாயனர்
56	15	பெறுசிறான்.	பெறுகிறான்.
82	36	ஹிரிவம்சங்களில்	ஹரிவம்சங்களில்
86	8	சதுர்தசி	
101	26	ப்ரபங்கணனென்னும்	பா
134	2	நாராயணனைக்	நாராயணனே
	20;21	யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்	யூதபதியானது யூதபதி
140	15	பூஜ்யன்	பூஜ்யர்
141	9	முகம	முகம்
151	20	கேட்டுப்,	கேட்டு,
156	14	வீரியாரர்ஜுனன்	வீரியார்ஜுனன்
158	17	தான்	தாம்
218	1	த்ஸ்ரத்தினால்	ஸ்த்ரத்தினால்
262	32	ஸ்தீரிகளோடு	ஸ்திரீகளோடு
264	28	தர்மாராஜாவானவர்	தர்மராஜாவானவர்
270	33	ஆயியிரக்கணக்காக	ஆயிரக்கணக்காக
288	21	தனஞ்சய!	" தனஞ்சய!
304	22	தனஞ்ஜயனை	தனஞ்சயனை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபா பர்வம்.

விஷய ஸூசிகை

மந்த்ரபர்வம்.

விஷயஸூசிகை.

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம். பக்கம்.

சிசுபாலவதபர்வம்.

த்யூதபர்வம்.

அத்தியாயம். பக்கம்.

அநுத்யூதபர்வம்.

ஸபாபர்வம் விஷயஸூச்சிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வம்.

—⟫✳✳⟪—

முதலாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம்.

[1] 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌰𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑌯𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

(அர்ஜுனனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்யக்கருதின மயனைப்பார்த்து, தர்மராஜருக்கு ஒரு ஸபைசெய்யும்படி கிருஷ்ணபகவான் கட்டளையிட்டது.)

ஜனமேஜயர், "ப்ராஹ்மணோத்தமரே! ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமாகிய அர்ஜுனன் அப்போது மயனைவிடுவித்தபிறகு என்னசெய்தானென்பதை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ராஜேந்த்ர! உமது கூடஸ்தருடையசரித்திரத்தை ஊக்கத்துடன் கேளும். அரசர்க்கரசே! ஆயுதந்தரிப்பவர்களிற்சிறந்த மஹாவீரனை அந்த அர்ஜுனன் மயனைவிடுவித்து, பூமியில் அரசர்கள்பெறுதற்கரிய காண்டீவமென்னும் சிறந்தவில்லையும் அம்புகள்வற்றாத இரண்டுதூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் தேரையும் கொடியையும் வெள்ளைக்குதிரைகளையும் அக்னிபகவானிடமிருந்துபெற்றதனால் மிகுந்தஸந்தோஷமுள்ளவனாகி மயனுடன்கூட அங்கேயிருந்தான். அப்போது அர்ஜுனனாற் காப்பாற்றப்பட்டமயன், அவன்செய்தநன்றியைநினைத்து அவனைப் பலமுறைமரியாதைசெய்து கண்ணபிரான்முன்னிலையில் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு இன்சொல்லால் பேசத்தொடங்

---

[1] உரைவிசேஷத்தை ஆதிபர்வம் 1-வது பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

கிறான்: "குந்தியின்மைந்தனே! சீற்றின கண்ணனிடத்திலிருந்தும் எரிக்கத்தொடங்கின அக்னிபகவானிடத்திலிருந்தும் உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன்? பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே! யான் அஸுரர்களுக்குவிசுவகர்மாவன்றோ? அதனால், நான் மற்றவர்செய்யக்கூடாததும் நீ வியக்கத்தக்கதுமாகிய ஒன்றை உனக்குச் செய்வேன்" என்றான். அவனால் இவ்வாறுஉரைக்கப்பட்ட மஹாவீரனை அர்ஜுனன் சற்றுநேரஞ்சிந்தித்து [1]மாயைகள் தெரிந்தவனாகிய மயனைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, "ஓ! அஸுர சிரேஷ்டனே! நீ எனக்குஎல்லாஞ்செய்ததுபோலவே (நினைக்கிறேன்.) நீஸுகமாகச்செல். என்மேல் என்றும் அன்புடையவனாயிரு. நாங்களும் உன்மேல் அன்புடையவராயிருப்போம். உதவிபெற்றவனிடத்தில் பிரயோஜனத்தைஅங்கீகரியேனென்பது எனதுவிரதம்" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டமயன், "புருஷச்ரேஷ்டனும்பிரபுவுமான அர்ஜுனா! நீசொல்வது உனக்குத்தகும். ஆனால் உன்னிடம் அன்பைமுன்னிட்டு நான் உனக்கு ஒன்றுசெய்யக்கருதுகிறேன். பாண்டவனே! யான் அஸுரர்களின்விசுவகர்மாவான மஹா[2]கவியன்றோ. அப்படிப்பட்டநான் உனக்காக ஏதாவதொன்றைச் செய்யவிரும்புகிறேன். அர்ஜுனா! முன்னம் அஸுரர்களுக்கு அரண்மனைகளும், அழகியவையும் ஸுகமான உட்புறங்களுடையவையும் ராஜபோகங்களுக்குரிய அளவற்றபொருள்கள்நிரம்பினவையுமான தோட்டங்களும், மனத்தைக்கவருகின்ற பலவகைத்தடாகங்களும், விசித்திரங்களான ஆடைகளும், நினைத்தபடிசெல்லும் ரதங்களும், சிறந்தகோபுரங்களோடும் பிராகாரங்களோடுங்கூடிய பெரியநகர்களும், அற்புதங்களான அநேகம் சிறந்தவாஹனங்களும் ஸுகிப்பதற்கு மிகத்தகுதியான அழகியகுகைகளும் என்னாற்செய்யப்பட்டன. பல்குனா! அதனால் உனக்கும் ஏதாவதொன்றுசெய்ய விரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, அர்ஜுனன், "நீ உயிருக்குநேர்ந்தஅபாயத்திலிருந்து என்னால்விடுபட்டவனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இவ்வாறிருக்கையில், உன்னைக்கொண்டு ஒன்றைச்செய்வித்துக்கொள்ள என்னால்இயலாது. அஸுரனே! உனதுஎண்ணம் பயன்படாமற்போவதும் எனக்குஇஷ்டமில்லை. ஆதலால், நீ கிருஷ்ணனுக்கு ஏதாவதுசெய்யலாம். அதனால், எனக்குப்பிரதியுபகாரம் செய்ததாகும்" என்றுசொன்னான். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பிறகு மயனுக்காக (அர்ஜுன

[1] மாயை - அற்புதங்களைக்காட்டும்வித்தை.
[2] விசித்திரங்களான கல்பனைகள் செய்யத்தக்கவன்.

ஞல்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கண்ணபிரான், 'இவனுக்கு என்னகட்டளையிடலாம்' என்று சிறிதுநேரம் சிந்தித்தார். உலகநாதரும் பிரஜைகளைக்காப்பவருமாகிய கிருஷ்ணன், 'இவனை ஒருஸபையைச்செய்யச் சொல்லலாம்' என்று தம்மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்தமயனைப்பார்த்து, "சிற்பிகளிற்சிறந்தவனே! நீ நம்விருப்பத்தைச்செய்ய எண்ணமுள்ளவனானால், இவ்வுலகத்தில் எவ்வகையானஸபை தர்மராஜாவுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறாயோ, மானிடலோகமனைத்திலுமுள்ள மனிதர்கள் உன்னுடையஎந்தவேலையைக்கண்டு அதைப்போலச் செய்யமாட்டாமல் ஓய்ந்துநிற்பார்களோ, எதில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களும் எண்ணும்விஷயங்கள் உன்னாற்செய்யப்பட்டதை யாமகாண்போமோ, அவ்வகையானஸபையைச் செய்வாயாக" என்றுகட்டளையிட்டார். அப்போது மயன் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவர்சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டு தேவஸபைக்குஒப்பான அழகியஸபையைத் தர்மராஜாவுக்குச் செய்யத்தொடங்கினான். பிறகு கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரருக்கு நடந்தவற்றையெல்லாம் தெரிவித்து மயனைக்காண்பித்தனர். அப்போது யுதிஷ்டிரர் அந்தமயனுக்குத் தக்கபடி மரியாதைசெய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தமயன் அந்தமரியாதையைக்கொண்டாடிப் பெற்றுக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தமயன் அப்போது அந்தப்பாண்டவர்களிடத்தில் [1]விருஷபர்வாவென்னும் அஸுரனுடைய சரித்திரத்தைச் சொன்னான். அந்த அஸுரவிசுவகர்மாவானமயன் கொஞ்சகாலம் ஓய்ந்திருந்து மனத்தில்ஆலோசனைசெய்து மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குச் சபைஒன்று செய்யத்தொடங்கினான். சிறந்தஸாமர்த்தியமுள்ளமயன், மஹாத்மாவானகிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் இவர்களுடையஅனுமதியின்மேல் ஒருசுபதினத்தில் ஆரம்பத்திற்குரிய மங்களங்களைச்செய்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களுக்குப் பாயஸான்னம்அளித்து ஸந்தர்ப்பணைசெய்து அவர்களுக்கே மிக்கபொருள்களையும்தானஞ்செய்து எல்லா ருதுக்களின்சிறப்புக்களும்நிரம்பினதும் பதினாயிரமுழம்விசாலமுள்ளதும் தேவஸபையைப்போன்றதுமான அழகானஸபையைச்செய்வதற்காகச் சுற்றிலும்அளவெடுத்தான்.

[1] ஆதிபர்வம் 262 - ம் பக்கம் பார்க்க.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணன் துவாரகைக்குச்செல்வதும், பாண்டவர்கள் வழிகொண்டு விடடதும்.)

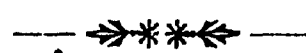
பூஜைக்குரியவரானகண்ணபிரான் காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் அன்புள்ளபாண்டவராற்பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாக வஸித்திருந்தபிறகு தமதுதந்தையைப்பார்க்கஆவலுள்ளவராய்த் தமதுநகரம்செல்வதற்கு எண்ணங்கொண்டார். உலகமெல்லாம்வந்தனஞ்செய்வதற்குரியவரும் விசாலமானகண்களையுடையவருமான கண்ணபிரான் தர்மபுத்திரரிடத்திலும் குந்தியினிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தந்தையின் உடன்பிறந்தவளான குந்தியின்பாதங்களைத் தலையால்வணங்கினர். மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் குந்தியினால்தழுவிக்கொண்டு உச்சியில்மோக்கப்பெற்றபிறகு தம்ஸஹோதரியைப்பார்த்தார். அவளருகிற்சென்று அன்பினால்கண்ணீர்விட்டகிருஷ்ணபகவான் அழகியும் அழகாகப்பேசுகிறவளுமான அந்தஸுபத்ரைக்குச் சிறந்தபயனைத்தருவதும், உண்மையும், நன்மையும், இனிமையும், நியாயமும், மிகச்சிறந்ததுமான வாக்கியத்தைக்கூறினர். அவள் தன்உறவினர்களுக்குச்செலுத்தும்படி சிலவசனங்களையுரைத்துப்பலமுறைதலையால் வணங்கி வந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாள். அவளால்பூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன், அந்தப்பெண்ணரசிக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரௌபதியையும் தௌம்யமுனிவரையும்கண்டனர். புருஷோத்தமரானகண்ணபிரான்தௌம்யருக்கு முறைப்படிவந்தனஞ்செய்தார். வித்வானும் பலசாலியுமான கிருஷ்ணபகவான் திரௌபதிக்கு இனியவார்த்தைசொல்லி, ஸுபத்ரையை அவளிடம்ஒப்பித்து அர்ஜுனனுடன்கூட அவனுடையஸஹோதரர்களிடம்சென்றார். அவ்வைந்துஸஹோதரர்களாலும்சூழப்பட்டு, அமரர்களாற்சூழப்பட்ட தேவேந்திரன்போலிருப்பவரும் கருடக்கொடியையுடையவருமானகண்ணன் யாத்திரைக்காலத்திற்குரிய சடங்குகளைச் செய்யக்கருதி, நீராடி நிர்மலராய் அலங்காரங்கள்செய்துகொண்டு தேவர்களையும் பிராமணர்களையும் நமஸ்காரஞ்செய்து பலவகைப்புஷ்பசந்தனங்களினால் பூஜித்தார். நிலைதவறாதவரிற்சிறந்தவரானகிருஷ்ணபகவான் யாத்ராகாரியங்களெல்லாவற்றையும்செய்து புறப்பட்டார். அந்தக்கிருஷ்ணன் வெளிக்கட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு

வந்து யோக்கியர்களானபிராமணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்துத் தயிர்ப்பாத்திரங்களையும் கனிகளையும் அக்ஷதைகளையும் தக்ஷிணையையும்கொடுத்தபிறகு அவர்களைப்பிரதக்ஷிணம்செய்தார். அதன்பின் தாமரைக்கண்ணனாகியகண்ணன் நல்லதிதியும் நல்லநக்ஷத்திரமுங்கூடிய சிறந்தலக்கினத்தில் சைப்யம், ஸுக்ரீவம் என்னும் குதிரைகள்பூட்டப்பட்டதும், கதை, சக்கரம், கத்தி, சார்ங்கம்முதலிய ஆயுதங்கள்நிரம்பியதும், கருடக்கொடியுள்ளதும், விரைவாகச்செல்வதுமாகிய பொன்மயமான அழகியதேரிலேறிப் புறப்பட்டார். ராஜாவாகியயுதிஷ்டிரர் ஸாரதிகளிற்சிறந்தவனாகிய தாருகனென்னும்கிருஷ்ணஸாரதியை விலக்கிப் பிரேமையினால் தாமும்கிருஷ்ணனுடன் தேரிலேறினார். அப்பொழுது யுதிஷ்டிரர் தாமேகடிவாளம்பிடித்தார். பருத்தகைகளையுடையஅர்ஜுனனும் கூடஏறிப் பொற்காம்போடு கூடிய வெண்சாமரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகச்சுழற்றினான். அவ்வாறே வீரனானபீமஸேனனும் அந்தத்தேரிலேறி நூறுகம்பிகளுள்ளதும் உயர்ந்தபுஷ்பமாலைகளாலும் பொற்காசுகளினாலும்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைடூரியக்காம்புள்ளதுமான சிறந்தகுடையை விரைவாகக் கிருஷ்ணனுக்குப்பிடித்தான். சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவர்களாகிய பீமார்ஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும், புரோஹிதர்களாலும் நகரத்தோராலும் சூழப்பட்டவர்களாகக் கிருஷ்ணனைப் பின்சென்றனர். சத்துருக்களான வீரர்களைக்கொல்பவராகிய அந்தக்கேசவன் அவ்வைந்துஸஹோதரர்களாலும் அநுஸரிக்கப்பட்டு அன்புள்ளமாணாக்கர்களினால்தொடரப்பட்ட ஆசாரியன் போலவிளங்கினார். பிராமணச்சிரேஷ்டராகிய தௌம்யமுனிவரும் பெரியோர்களாற்சூழப்பட்டவராய் ஸுபத்ரையின்புத்திரனை அபிமன்யுவை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார். சிறந்தமஹிமையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைக்கடந்து ஒருகுரோசதூரத்தில் அர்ஜுனனை நெருங்கத் தழுவி விடைபெற்றுக்கொண்டு தர்மராஜாவுக்கும் பீமஸேனனுக்கும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கும் மரியாதைசெய்து அவர்களால்திடமாக ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பட்டார்; நகுலஸஹதேவர்களால்அபிவாதனமும் செய்யப்பெற்றார். ஜனமேஜயரே! எதிரிகளின் நகரங்களைஜயிப்பவரும் தர்மந்தெரிந்தவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அரையோசனைதூரம் சென்றபிறகு யுதிஷ்டிரரிடம்விடைபெற்று 'நீர்திரும்பலாம்' என்று சொல்லி அவருக்குஅபிவாதனத்தோடு பாதங்களைத்தொட்டு வந்தனஞ்செய்தார். தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் யாதவச்சிரேஷ்டரும் தாமரைக்கண்ணருமான கண்ணனைத் தூக்கியெடுத்து உச்சிமோந்து

'செல்லலாம்' என்று அநுமதிகொடுத்தபிறகு (ஸமயத்தில்உதவிசெய் வதாக) கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுக்குமுறைப்படி வாக்குத்தத் தஞ்செய்து பரிவாரங்களுடன்தொடர்ந்துவரும்பாண்டவர்களைப் பிர யத்தனத்தினால்திரும்பச்செய்து பிறகு இந்திரன்அமராவதிக்குச்செல் வதுபோலத் தமதுபட்டணத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன்சென்றார். அப் போது அந்தப்பாண்டவர்கள் அன்பின்மிகுதியினால் அந்தக்கிருஷ்ண னைக் கண்ணுக்கெட்டுகிறவரையில் கண்களாலும் அதன்பின் மனங்க ளாலும்தொடர்ந்தனர். அவர்களுக்குக் கிருஷ்ணனைக்காண்பதில் ஆசைதீராமலிருக்கையிலேயே கண்ணிறைந்தகாட்சியுடையகண்ண பிரான் விரைவில் கண்களுக்குமறைந்தார். அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டரான பாண்டவர்கள் திரும்பமனமில்லாதவர்களாகவே கிருஷ்ணனிடம் மனஞ்சென்றவர்களாகி விருப்பமில்லாமல் விரைவாகத்திரும்பித் தங் கள்நகரஞ்சேர்ந்தனர். பிறகு கிருஷ்ணனும் தேரைச்செலுத்திவிரை வாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். எப்போதும் நம்பின்னேவருபவ னும் யாதவவீரனுமான ஸாத்யகியோடும் தாருகனென்னும்ஸாரதி யோடுங்கூட விஷ்ணுவாகியகிருஷ்ணன் கருடனைப்போல வேகமாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். தர்மபுத்திரரும் தர்மந்தவறாதவர்களான ஸஹோதரர்களோடும் ஸ்நேஹிதர்களோடுங்கூடத் திரும்பித் தமது சிறந்தநகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! புருஷச்ரே ஷ்டரான தர்மராஜா, ஸஹோதரர்கள் புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் எல்லா ரையும் அனுப்பிவிட்டுத் திரௌபதியுடன்சேர்ந்துமகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறே கிருஷ்ணனும்உக்ரஸேனன்முதலிய யாதவச்சிரேஷ்டர்க ளால் கொண்டாடப்பட்டவராக ஸந்தோஷத்துடன் தம்முடைய சிரே ஷ்டமானதுவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய கிருஷ்ணன் ஆகுகனையும் முதிர்ந்தவரான தமதுதந்தையையும் புகழ் பெற்றதாயையும் பலராமரையும் நமஸ்கரித்துநின்றார். அந்தஜனார்த் தனர் பிரத்யும்னனையும் ஸாம்பனையும் நிசடனையும் சாருதேஷ்ணனை யும் கதனையும் அநிருத்தனையும் பானுவையும் தழுவிக்கொண்டபிறகு பெரியோர்களிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு ருக்மிணியின்கிருகத்துக் குச்சென்றார். எப்போதும் ஸுகியான அந்தக்கிருஷ்ணன் அந்தச் சிறந்தகிருகத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஸமயத்தில் அஸுரசிரேஷ்டனானமயனும் சிற்பசாஸ்திரப்பிரகா ரம் தர்மபுத்ரருக்கு ஸபாநிர்மாணஞ்செய்தான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஸபைசெய்த வரலாறு.

(மயன் பிந்துஸரஸுக்குச்சென்று ஸபைக்குரியகருவிகளையும் பீமனுக்குக் கதாயுதத்தையும் அர்ஜுனனுக்குச்சங்கத்தையும் கொண்டுவந்துகொடுத்ததும், ஸபாநிர்மாணமும்.)

பிறகு மயன் ஜயிப்பவர்களிற்சிறந்தவனான அர்ஜுனனைப்பார்த்து, "நான் உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; சென்று திரும்பவும் வருவேன். தனஞ்சயனே! மூவுலகங்களிலும்பெயர்பெற்றதும் மனிதர்களுக்குஆச்சரியத்தையுண்டுபண்ணுவதும் உனக்கும் பாண்டவர்களனைவர்க்கும் ஸந்தோஷத்தைவிருத்திசெய்வதுமாகிய ஒருதிவ்யஸபையைச் செய்யப்போகிறேன். பாரதனே! முன்னம் கைலாஸத்திற்குவடபுறத்தில் மைநாகபர்வதத்தைச்சேர்ந்த பிந்துஸரஸினருகில அஸுரர்கள்யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸத்யந்தவறாத வ்ருஷபர்வாவென்னும் அஸுரராஜாவின்ஸபையில் அழகும் அற்புதமும் ரத்னமயமுமான பொருள்கள் என்னாற்செய்யப்பட்டன. அவை இப்போதிருக்குமாயின் எடுத்துவருவேன். அதன்பிறகு பெயர்பெற்றதும் உள்ளத்தைமகிழ்விப்பதும் எல்லாரத்னங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஒருவிசித்ரஸபையைத் தர்மராஜாவுக்குநிர்மாணம்செய்வேன். கௌரவனே! யுவனாச்வன்புத்திரனாகிய மாந்தாதாவென்னும்ராஜாவினால் போரில் பகைவரைக்கொன்று வைக்கப்பட்ட உக்ரமானகதாயுதம் ஒன்றும் பிந்துஸரஸில்இருக்கின்றது. பொற்புள்ளிகளினால்சித்ரமும் பெரிதும் பாரத்தைத்தாங்குவதும் உறுதியுள்ளதும் நூறாயிரம்கதாயுதங்களுக்குச்சரியானதும் சத்துருக்களைக் கொல்லுவதுமாகிய அந்தக்கதாயுதம் உனக்குக்காண்டீவம்போலப் பீமஸேனனுக்குத் தகுதியானது. அழகான சப்தமுள்ள தேவதத்தமென்னப்பட்ட வருணனுடையமஹாசங்கம் ஒன்று இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் உனக்காகக்கொடுப்பேன். இதில்ஸந்தேஹமில்லை" என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனுக்குஇவ்வாறுசொன்னபின், அந்தமயனென்னும்அஸுரன் வடகிழக்குத்திசைக்குச் சென்றான். கைலாசத்திற்குவடக்கே மைனாகபர்வதத்தினருகில் மிகப்பெரிதும் உயர்ந்தரத்னமயமுமான ஹிரண்யசிருங்கமென்னுமலை இருக்கிறது. அதில் அழகான பிந்துஸரஸென்னும் தடாகமிருக்கிறது. அங்கே

தான் பகீரதமஹாராஜன் கங்கையைப்பத்தரிசிப்பதற்காக அனேகவருஷங்கள் வஸித்தான். எல்லாப்பூதங்களுக்கும் ஈச்வரராகிய மஹாத்மாவான [1]சங்கரரும் அங்கே முதில்யாகம்செய்தார். பரதசிரேஷ்டனே! யாகங்களில்முக்கியமான நூறுஅச்வமேதங்களை அங்கே (இந்திரன்) செய்தான். அந்தயாகங்களில் இரத்தினங்களிழைத்த யூபஸ்தம்பங்களும் பொன்மயமானயாகசாலைகளும் சிறப்பில் ஒப்பில்லாதவைகளாகச் செய்யப்பட்டன. ஸஹஸ்ராக்ஷனை இந்திரன் அங்கே யாகஞ்செய்துதான் ஸித்திபெற்றான். நித்யபுருஷரும் உக்ரமான தேஜஸுள்ளவருமாகிய [2]பிரம்மதேவர் எல்லாலோகங்களையும் அங்கிருந்துபடைத்து அனேகம்பிராணிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அங்கே நரநாராயணர்களும், பிரம்மாவும், யமனும், ஸ்தாணுவுமாகிய இந்தஐவரும் ஆயிரயுகங்களாகப் பரப்பிரம்மத்தை உபாசனைசெய்கின்றனர். தர்மத்தைச் சாசுவதமாக நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவானவர் சிரத்தையோடு அநேகவருஷகாலங்கள் அவ்விடத்தில் ஸத்ரயாகங்கள்செய்தார். அங்குள்ளயூபஸ்தம்பங்கள் பொன்மாலைகளணிந்தவை. யாகசாலைகளும் மிக்கஒளியுள்ளவை. நாராயணன் அங்கே அநேகமாயிரங்களையும் பத்துலக்ஷங்களையும் (ஸ்வர்ணம், கோ முதலியவை) தானம்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தமயன் அங்கே சென்று கதையையும் சங்கத்தையும் எடுத்துக்கொண்டான். அஸுர சிரேஷ்டனானமயன் அங்கேசென்று அம்மலையிலிருந்து மிகஅழகான உருவமுள்ள கற்களையும் வ்ருஷபர்வாவின்ஸபையிலிருந்த ஸ்படிகக் கல்உருக்களையும் அந்தப்பெரும்பொருள்களைக்காத்திருந்த கிங்கரர்களென்னும் அரக்கருடன் எடுத்துவந்தான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்தபிறகு அவ்வஸுரன், நிகரற்றதும் மூன்று உலகங்களிலும்பெயர்பெற்றதும் தேவர்களுக்குரியதும் ஒப்பற்றசிறந்தரத்னங்களால் சோபிக்கின்றதுமாகிய ஸபையைநிர்மாணஞ்செய்தான். அப்போது அந்தச்சிறந்தகதாயுதத்தைப் பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னும் சிறந்தசங்கத்தை அர்ஜுனனுக்குங்கொடுத்தான். அந்தச்சங்கின்ஒலியினால் பிராணிகள்நடுங்கின. அந்த அஸுரவிசுவகர்மாவாகியமயன் சற்றுநேரம்இளைப்பாறிப் புத்தியில்ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களைப் பாயஸான்னத்தினால் திருப்திசெய்

1 இவ்விடத்தில் பிரம்மாஎன்றும் பின்னே பிரம்மாஎன்றவருமிடத்தில் சங்கரர்என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.

2 ஸ்ருஷ்டிசொன்னதனால் இவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர்என்பதேபொருத்தம்.

வித்து மஹாத்மாக்களானபாண்டவர்கள் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணன் இவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எல்லாப்பருவங்களின்சிறப்புக்களும்நிரம்பினதும் உயர்ந்தகாட்சியும் அலங்காரங்களுமுள்ளதுமான ஸபையைச் செய்யத்தொடங்கினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பொன்மயமான மரங்களோடுகூடிய அந்தச்சபை, சுற்றிலும்பதினாயிரமுழம் விஸ்தாரமுள்ளதாகவிருந்தது; அக்னிஸபையைப்போலவும் ஸூர்யஸபையைப் போலவும் சந்திரஸபையைப்போலவும்பிரகாசிப்பதாக மிகச்சிறந்தவடிவத்தோடிருந்தது. அந்தச்சிறந்தஸபை பிரகாசமான கதிரோன்ஒளியைத் தன்ஒளியினால்தோற்கச்செய்வதுபோலவும் மேல்கிளம்புகிற ரத்னகிரணங்களால், ஜ்வலிப்பதுபோலவும் விளங்கிற்று. அந்தச்சபை நீருண்டமேகம்போல ஆகாயத்தைமறைத்துநிற்பதும், நீண்டதும், அகன்றதும், அழகியதும், குற்றமற்றதும், களைப்பைப்போக்குவதும், சிறந்தபொருள்கள்நிரம்பினதும், ரத்னமயமானமதில்களும் வாயில்களுமுடையதும், பற்பலஅற்புதங்களமைந்ததும், தனங்கள்நிரம்பினதுமாக மயனால் நன்றாகச்செய்யப்பட்டது. புத்திசாலியான மயன் செய்தஸபையைப்போல அவ்வளவு அழகுள்ளவையாக விஷ்ணுஸபையும் இந்திரஸபையும் பிரம்மஸபையும ஆகவில்லை. ஆகாசத்தில்ஸஞ்சரிப்பவர்களும் உக்ரமானரூபமும் பெரியதேகமும் சிவப்பும் பொன்னிறமுமானகண்களும் முத்துச்சிப்பிபோன்ற காதுகளுமுள்ளவர்களும் எதிரிகளைக்கொல்லுகிறவர்களுமாகிய கிங்கரர்களென்னும் மஹாபலசாலிகளான அரக்கர்கள் எண்ணாயிரவர்கள் மயனால்கட்டளையிடப்பட்டு அங்கே அந்தச்சபையைக்காத்தும் வஹித்துமிருந்தனர். அந்தச்சபையில் வைடூர்யமயமான இலைகள் பரவினதும், ரத்னமயமான காம்புகளுள்ளதும், தாமரை செங்கழுநீர்முதலிய நீர்மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதும், பலவகை நீர்ப்பறவைக்கூட்டங்களிருப்பதும், பொன்மயமான ஆமைகளும் மீன்களும்இருப்பதினாலும் தாமரைப்பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதினாலும் சித்ரவர்ணமுள்ளதும, பலநிறங்களானபடிகக்கற்படிகளுள்ளதும், தெளிந்தஜலமுள்ளதுமாகிய ஒருசிறந்ததடாகத்தை மயன்செய்தான். மந்தமாருதத்தினால்அசைக்கப்பட்டதும், முத்துப்புள்ளிகள் நிரம்பினதும், உயர்ந்த ரத்னப்பலகைகளினால் சுற்றிலும்மேடைகள் கட்டப்பட்டதும், உயர்ந்த ரத்னங்கள்பதிப்பிக்கப்பட்டதுமான அந்தத்தடாகத்திற்குவந்து அதைப்பார்த்தும் சிலஅரசர்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள்தெரியாமையால் விழவும்விழுந்தனர். அந்த ஸபையின்நாற்புறமும் என்றும் புஷ்பித்தவையும், காற்றினாலாடுகின்றவையும், குளிர்ந்தநிழலுள்ளவையும், மனத்தைக்கவருகின்றவையு

மான பலவகைப் பெரியமரங்களும், நல்லவாஸனையுள்ளகாடுகளும், அன்னங்கள் நீர்க்காக்கைகள் சக்கரவாகங்களினால்விளங்கும் தடாகங்களும் நிரம்பவிருந்தன. நீரிலும்நிலத்திலும்முளைத்த தாமரை மலர்களெல்லாவற்றினுடைய மணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு அந்தக் காற்றானது பாண்டவர்களை அடைந்தது. ராஜாவே! இவ்வாறான அந்தச்சபையைப் பதினான்குமாஸகாலத்திற்கதிகநாள் வேலைசெய்து முடிந்ததைத் தர்மராஜாவுக்கு மயன்தெரிவித்தான்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

அந்தச் சிறந்தஸபையைச்செய்தபிறகு, மயன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, "ஓ! ஸவ்யஸாசியே! எல்லாப்பூதங்களுள்ளும் மிகுந்தசக்தியுள்ள கிங்கரர்களென்னும் அரக்கர்கூட்டம் உன்கொடியின்மேல் இருக்கின்றது. அந்தக்கூட்டம் நீநாணேறிடும் ஓசையினால் மேகம்போலக் கர்ஜிக்கும். அக்னிபகவான்கொடுத்த இந்தச்சிறந்ததேர் ஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றது. தேவலோகத்திய இந்தச்சிறந்தவெண்மையானகுதிரைகளும் மிக்கவேகமுள்ளவை. மாயையினாற்செய்யப்பட்ட இந்தவானரக்கொடி, மரங்களில் தடைப்படாமல் வால்நக்ஷத்திரம் போல் உயர்ந்திருக்கிறது. வானரத்தைஅடையாளமாகவுடைய (இந்தக்) கொடியானது அனேகநிறங்களாகக்காணப்படும். இந்த உயர்ந்த கொடியானது யுத்தத்தில்எல்லாக்கொடிகளுக்கும்மேற்பட்டுநிற்பதை நீகாண்பாய். இந்தவீரனான அனுமான் (நிசஉருவத்துடன்) த்வஜத்தின்மேல்இருப்பார்" என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி அர்ஜுனனைத்தழுவிக்கொண்டு அவனால்விடைகொடுக்கப்பெற்று மயன்சென்றான். பிறகு தர்மராஜா அந்தஸபையில்பிரவேசித்தார். ஜனமேஜய ராஜாவே! நெய்யும் பாலும்தேனும்சேர்ந்த அன்னத்தையும், பக்ஷணங்களையும், கிழங்குகளையும், கனிகளையும் எள்ளன்னத்தையும் [1]ஜீவந்திகையென்னும்புஷ்டியைத்தரும் ஓர்உணவையும், [2]ஹவிஷ்யமென்

[1] இதை யவனர் விரிஞ்சியென்பர். சர்க்கரைபோல்தித்திக்கும் புஷ்பமுள்ள ஒருமூலிகையென்றும் சீந்திக்கொடியென்றும் சிலர்சொல்லுவர்.

[2] ஹவிஷ்யமாவது:—பனிக்காலத்திலுண்டானவையும் புழுக்காதவையுமான வெள்ளைத்தானியத்தையும், பச்சைப்பயறு, எள், யவை, அரேணுகம், தினை, நீவாரம், குறுவையிவற்றையும், வாஸ்துகம், ஹிலமோசிகை, காலசாகம்

னும்உணவையும், பன்றிகள் மான்கள்முதலியவற்றின் பலவகைமாம் ஸங்களையும், கடித்து மெல்லத்தக்கவற்றையும், உறிஞ்சத்தக்கவற்றையும், குடிக்கத்தக்கவற்றையும் மிகுதியாகக்கொடுத்துப் பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமணோத்தமர்கள் பதினாயிரவரைப்புசிப்பித்து அனேகவிதங்களான புதியவஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும் அளித்து. அவர்களைத் திருப்திசெய்வித்தார். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் அனேகமாயிரம் கோதானஞ்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தஸபையில் புண்யாஹவாசனஞ்செய்த கோஷமானது தேவலோகத்தை எட்டினதுபோலிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் பலவகை வாத்தியங்களோடும் அனேகம் சிறந்தவாஸனைத்திரவியங்களோடும் தேவதைகளைப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தார். அவ்விடத்தில் மல்லர்களும், நாடகமாடுகிறவர்களும், [1]சல்லர்களும், [2]ஸூதர்களும் [3]வைதாளிகர்களும் மஹாத்மாவானதர்மபுத்திரரை ஸேவித்தனர். அந்தத்தர்மராஜா, ஸஹோதரர்களுடன்கூட அந்தப்பூஜையை அவ்வாறுநடத்தி அந்த அழகானஸபையில் தேவலோகத்தில் இந்திரனிருப்பதுபோல் மகிழ்ந்திருந்தார். ரிஷிகளும் பற்பலதேசங்களிலிருந்துவந்த அரசர்களும் பாண்டவர்களுடன் அந்தச்சபையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். தர்மங்கள்தெரிந்தவரும் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவரும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலுங் கரைகண்டவரும் பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவருமான அஸிதர், தேவலர், ஸத்யர், ஸர்ப்பிர்மாலி, மஹாசிரஸ், அர்வாவஸு, ஸுமித்ரர், மைத்ரேயர், சுனகர், பலி, தல்பர்புத்ரரான பகர், ஸ்தூலசிரஸ், வியாஸர், சுகர், வியாஸசிஷ்யர்களாகிய ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், நாம் (வைசம்பாயனர்), தித்திரி, யாஜ்ஞவல்க்யர், ரோமஹர்ஷணர், [4]அவர் புத்திரர், அப்ஸுஹோமியர், தௌம்யர், ஆணிமாண்டவ்யர், கௌசிகர், தாமோஷ்ணீஷர், த்ரைபலி, பர்ணாதர், கடஜானுகர், மௌஞ்சாயனர், வாயுபக்ஷர், பாராசர்யர் (இவர் வியாஸரல்லர்), ஸாரிகர்,

என்னும் கீரைகளையும், கேழ்வரகுதவிரமற்றக்கிழங்குவகைகளையும், இந்துப்பு, கடலுப்பு இவற்றையும், பசுவின்தயிர், நெய், ஆடையெடுக்காதபால், பலாப்பழம், மாம்பழம், கடுக்காய், புளி, ஜீரகம், நாகரங்கம், திப்பிலி, வாழைப்பழம், லவலிப்பழம், நான்றிக்காய் இவைகளையும், வெல்லம்தவிரக் கரும்புஸம்பந்தமான சர்க்கரை கற்கண்டுமுதலியவற்றையும், சேர்த்துத் தைலபாகமில்லாமல் செய்யப்பட்டது. மேற்கூறியவற்றோடு தேங்காய் நெல்லிக்கனிகளையும் சேர்த்துக்கூறுவதுமுண்டு.

1 விகடகவிகள். தடிச்சிலம்பம் செய்பவரென்பது பழையவுரை.
2 புராணஞ்சொல்லுகிறவர்கள்.
3 ஸங்கீதத்தினால் காலம்தெரிவிப்பவர். 4 உக்ரச்ரவர்.

பலிவாகர், ஸினீவாகர், ஸப்தபாலர், க்ருதச்ரமர், ஜாதூகர்ணர், சிகாவான், ஆலும்பர், பாரிஜாதகர், பர்வதர், மஹானுபாவரான மார்க்கண்டேயமாமுனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணர், பாலுகி, காலவர், ஜங்காபந்து, ரைப்யர், கோபவேகர், ப்ருகு, ஹரிபப்ரு, கௌண்டின்யர், பப்ருமாலி, உசிக்கின்புத்திரரான கக்ஷீவான் என்னும் பழையரிஷி, நாஸிகேதர், கௌதமர், பைங்கியர், வராஹர், சிறந்ததவமுள்ள சாண்டில்யர், குக்குரர், வேணுஜங்கர், கலாபர், கடர்முதலான ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள் அந்தச்சபையில் புண்யகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டு மஹாத்மாவான தர்மராஜாவினிடமிருந்தனர். அவ்வாறுகவே க்ஷத்ரிய சிரேஷ்டர்களும் தர்மராஜரை அடுத்திருந்தனர். ஐசுவரியமுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய முஞ்சகேது, விவர்த்தனன், ஸங்கிராமஜித், துர்முகன், வீரனுனஉக்ரஸேனன், கக்ஷஸேனராஜன், தோல்வியடையாதவனுகிய க்ஷேமகன், காம்போஜதேசத்தரசனுன கமடன், பலமும்உற்சாகமும் ரிமபினவரும் அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியுள்ளவரும் அளவற்றபராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய யவனர்களை, காலகேயர்களென்னும்அஸுரர்களை வஜ்ராயுததரித்த தேவேந்திரன் நடுங்கச்செய்ததுபோல் தானொருவனுகவே எப்போதும் நடுங்கச்செய்த மஹாபலசாலியான கம்பனன், ஜடாஸுரன், மத்ரதேசத்தரசன், குந்திராஜன், கிராதராஜனுனபுளிந்தன், அங்கன், வங்கன், புண்ட்ரகன், பாண்டியன், ஒட்ரராஜன், ஆந்த்ரன், ஸுமித்ரன், பகைவரைஅழிப்பவனுகிய சைப்யன், கிராதர்களுக்குஅரசனுகிய ஸுமனஸ், யவனராஜன், சாணூரன், தேவராதன், போஜன், பீமரதன், களிங்கதேசத்தரசனுனச்ருதாயுதன், மகதராஜாவான ஜயஸேனன், ஸுகர்மா, சேகிதானன், பகைவரைக்குறைப்பவனுகியபுரு, கேதுமான், வஸுதானன், விதேஹராஜனுகியக்ருதக்ஷணன், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், மஹாபலசாலியானச்ருதாயு, வெல்லமுடியாதவனுகிய அனூபராஜன், க்ரமஜித், ஸுதர்சனன், சிசுபாலன், அவன்புதல்வன், கரூசதேசத்தரசன், தேவதாரூபமுள்ளவர்களும் வெல்லமுடியாதவர்களுமான ஆஹுகன், விப்ருது, கதன், ஸாரணன், அக்ரூரன், க்ருதவர்மா, சினியின்புத்ரனுகியஸத்யகன், பீஷ்மகன், ஆக்ருதி, வீரனுன த்யுமத்ஸேனன் ஆகியயாதவகுமாரர்கள், சிறந்தவில்லாளிகளானகேகயதேசத்தரசர்கள், ஸோமககுலத்தோனுகியத்ருபதன், மஹாபலசாலியும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனுமாகிய வஸுமான் முதலான அநேகம்க்ஷத்ரியத்தலைவர்களும் அந்தஸபையில் குந்தியின்புத்ரரான யுதிஷ்டிரரைஉபாஸித்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனனையடைந்து

புள்ளிமான்தோலாடையுடுத்து வில்வித்தைகற்றுக்கொண்டப்ரத்யும னன், ஸாம்பன், யுயுதானன், ஸாத்யகியென்னும்யாதவகுமாரர்களும், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், புருஷசிரேஷ்டனான சைப்யன் முதலான அனேகராஜாக்களும் அங்கேயிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! தனஞ்சயனுக்குநண்பனான தும்புருவென்னும்கந்தர்வன் அங்கேஎப் போதுமிருந்தான். தன்மந்திரிகளோடுகூடிய சித்ரஸேனனென்னும் கந்தர்வனும் மற்றுமுள்ளஇருபத்தேழுகந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸு களும் அங்கே வீற்றிருந்த யுதிஷ்டிரரைஸேவித்தனர். பாட்டிலும் வாத்தியத்திலும் ஸமர்த்தர்களும் சுருதியிலும் தாளத்திலும் [1]காலப் பிரமாணத்திலும் [2]லயத்திலும் [3]ஸ்தானத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்க ளுமான கின்னரர்கள் அப்போது தும்புருவினால்கட்டளையிடப்பட்டுக் கந்தர்வர்களுடன்சேர்ந்து மனத்தில் உத்ஸாஹத்துடன் சாஸ்திரப் படி தேவலோகத்திய [4] தானங்களைப்பாடிப்பாண்டவர்களையும் ரிஷி களையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தனர். விரதம்தவறாதவரும் ஸத் யம்தவறாதவருமான அந்தஸபையிலிருந்தவர்கள் பிரம்மலோகத்தில் தேவர்கள் பிரம்மாவைஸேவிப்பதுபோல் தர்மராஜாவைஸேவித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் ஸபைக்குவந்து யுதிஷ்டிரரைக் குசலப்ரச்னம்செய்தது.)

அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களும் பெரியோர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்தச்சபையில் அவ்வாறு வீற்றிருக்கையில் தேவக்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்பட்ட வரும் வேதங்கள் உபநிஷத்துக்கள் இதிஹாஸபுராணங்கள் யாகம் முதலிய கருமங்கள்செய்யும்விதிகளின் வேறுபாடுகள் [5]ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம், பதம், கிரமம், சிக்ஷை, அக்ஷரம், இவற்றின் விசேஷங்கள், பூர்வ கல்பசரித்திரங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னுள்ளவிஷயங்கள் இவற்றையெல்லாமறிந்தவரும், [6]கல்பஸூத்

---

[1] த்ருதம், மத்யம், விளம்பிதமென்னு மூன்றுகாலங்கள்.

[2] பாட்டுக்களுக்கும் வாத்தியங்களுக்கும் இருக்கும்ஒற்றுமை.

[3] மந்த்ரம், மத்தியம், தாரமென்னும்மூன்றுஸ்தாயி.

[4] ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணவரோஹணங்கள்.

[5] ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம்இவைமந்த்ரங்கள்.

[6] வேதமந்த்ரங்களின் பொருள்களை விளக்கி ஆபஸ்தம்பர்முதலியோர் செய்த ஸூத்ரங்கள்.

ரங்களின்பொருள்களை ஸரியாக அறிந்தவரும், பிரம்மசாரிவிரதம் தவ றுதவரும், [1] ஊஹம் [2]அபோஹம் இவற்றில்தேர்ந்தவரும், நர்த்தன த்தையும் ஸங்கீதத்தையும் அனுஸரிப்பவரும், எல்லாவற்றிலும் ஒப் பற்றவரும், [3]பதினெண்வித்தைகளுக்கும் பொக்கிஷம்போன்றவரும், சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரும், நியாயசாஸ்திரம் தெரிந்தவரும், தர்மங் களின் நுட்பத்தை யறிந்தவரும், ஆறுவேதாங்கங்களையு மறிந்தவரில் தமக்குயர்வில்லாதவரும், [4]ஒருமை, [5]செயற்கை, [6]வேற்றுமை, [7]கூடு தல் இவற்றையறிந்தவரும், சொல்வன்மையும் தைரியமும் புத்திக்கூர் மையும் மறவாமையுமுடையவரும், தந்திரந்தெரிந்தவரும், [8]கவியும், உயர்ந்தவைதாழ்ந்தவை இவற்றின் வித்தியாஸமறிந்தவரும், பிரத் யக்ஷம் அனுமானம்முதலிய பிரமாணங்களின் துணிவையறிந்தவரும், [9] ஐந்துஅங்கங்களோடுகூடிய [10]வாக்கியத்தின் குணதோஷங்களையறி ந்தவரும், ப்ருஹஸ்பதிபேசினாலும் மேன்மேலும் உத்தரம்சொல்ல வல்லவரும், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்னும் புருஷார்த்தங்க ளின் லக்ஷணங்களை நன்றாக அறிந்தவரும், இந்தப்பிரம்மாண்டத்தின் மேலும்கீழும் மத்தியிலுமுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரத்தி யக்ஷமாகக்கண்ட மஹாஜ்ஞானியும், [11]ஸாங்க்யம் [12]யோகம் இவற் றின்விசேஷங்களையறிந்தவரும், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் விரோதஞ்செய்யக்கருதுகிறவரும், [13]ஸந்தி [14]விக்ரஹம்இவற்றின்உண் மையையறிந்தவரும், இங்கிதங்களின் வேறுபாடுகளை யறிந்தவரும், [15]ஆறுகுணங்களைப்பிரயோகிப்பதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரும், சாஸ் திரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமர்த்தரும், சண்டைமூட்டுவதிலும் ஸங்

---

1 கூட்டுவனவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளல்.

2 விலக்குவனவற்றை விலக்கல்.

3 நாலுவேதம், ஆறுவேதாங்கம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை, புராணம், தர்ம சாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், ராஜநீதி.

4 ஒருபயனை நிலைமையாகக்கொள்வது.

5 அதற்குப் பல உபாயங்களைச் சேர்ப்பது.

6 ஒன்றோடொன்று மாறுபடுங்காரியங்கள்.

7 ஒருகாலத்திற் பலகாரியங்கள் கூடுவது.

8 எதிர்காலஉணர்ச்சியுடையவரென்பது பழையஉரை.

9 ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாஹரணம், உபநயம், நிகமனம்.

10 நியாயவாக்கியம். 11 ஜ்ஞானயோகம்.

12 கர்மயோகம். 13 ஸமாதானம். 14 விரோதம்.

15 ஸந்தி=ஸ்நேகம், விக்ரஹம்=விரோதம், யானம்=யுத்தத்துக்குப் போவது, ஆஸனம்=தன்னிடத்திலிருப்பது, த்வைதீபாவம்=சேனைகளை இரண்டுவகுப்புக்களாகப் பிரிப்பது, ஸமாச்ரயம்=ஒரு பலவானை அடுப்பது.

கீதத்திலும் விருப்பங்கொண்டவரும், எவ்வுலகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கத் தடையில்லாதவரும், சொன்னவையும் சொல்லாதவையுமான அனேக குணங்கள் நிரம்பினவரும், மிகப்பெரியமஹிமையும் ஒளியுமுள்ளவரு மான தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவர், பாரிஜாதர் சிறந்த ஞான முள்ள பர்வதர் ஸுமுகர் ஸௌம்யர் ஆகியதேவரிஷிகளுடன்கூட எல்லாலோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவரும்போது ஸபையிலுள்ள பாண் டவர்களைக்காண விரும்பி மனோவேகமாக அந்தச்சபைக்குவந்தார். அந்தப்பிராமணரான நாரதர் ஜயத்தைப்பற்றிய ஆசீர்வாதங்களினால் அந்தத்தர்மராஜரைச்சிறப்பித்தார். எல்லாத்தர்மங்களுந்தெரிந்ததர்ம புத்திரர் அந்த நாரதமுனிவர்வரக்கண்டு தம்முடையதம்பிமாருடன் கூட விரைவாகஎதிர்கொண்டு அழைத்துப பக்தியுடன்தலைவணங்கி அபிவாதனஞ்செய்தார். தர்மநெறிநதவரானதர்மராஜர் அந்தநாரதரு க்குத்தகுதியான ஆஸனத்தைக்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்பிரகாரம பசு வையும் [1]மதுபர்க்கத்தையும் அர்க்கியத்தையுங்கொடுத்து ரத்னங்களா லும் விரும்பத்தக்கபொருள்களெல்லாவற்றினாலும அவரைப் பூஜித் தார். யுதிஷ்டிரரிடத்தில் ஸரியானமரியாதையைப்பெற்று நாரதர் ஸந்தோஷமடைந்தார். வேதங்களின்கரைகண்டவராகிய அந்தநாரத மஹரிஷி பாண்டவர்களனைவராலும பூஜிக்கப்பெற்றவராகி யுதிஷ்டிர ரைப்பார்த்துத் தர்மார்த்தகாமங்களென்னும புருஷார்த்தங்களைப்பற் றிப் பின்வருமாறுவினவினர்: "ராஜாவே! ராஜ்யகாரியங்கள் ஸரி யாகநடக்கின்றனவா? உன்மனம் தர்மத்தில்விருப்பமுள்ளதாயிருக் கிறதா? ஸுகங்கள் அனுபவிக்கபபடுகின்றனவா? கருதினது தடைப் படாமலிருக்கிறதா? அறம்பொருள்இன்பமென்னும்மூன்றனுள் அறம் பொருள்களைவிடாததும் முன்னோர்களானகூடஸ்தர்களால் நடத்தி வரப்பட்டதுமான மேலானகாரியத்தை நடத்திவருகிறாயா? பொரு ளினால் அறத்தையும் அறத்தினாற்பொருளையும் மனமகிழ்ச்சியை முதன்மையாகவுடைய சிற்றின்பத்தினால் அறம்பொருளிரண்டையும் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! வேண்டினவற் றையெல்லாங்கொடுப்பவனே! காலத்தையறிந்து தர்மார்த்தகாமங்களை அந்த அந்தக்காலத்தில் பகுத்து அனுஷ்டிக்கத்தவறாமலிருக்கிறாயா? குற்றமற்றவனே! அரசனுக்குரிய ஆறுகுணங்களுடன்கூடத் தன்பக் கத்தில் [2]ஏழும எதிரிபக்கத்திலேழுமாகப் பதினான்காகநிற்கும்உபாய ங்களின் பலாபலங்களைச் செம்மையாகப்பரீக்ஷிக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற்

[1] பூஜைக்குரிய ஆகாரம்.
[2] மந்த்ரம், ஔஷதம், இந்திரஜாலம், ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம்.

சிறந்தவனே! பாரதனே! தன்பலத்தையும் பிறர்பலத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பலவான்களுடன் ஸந்திசெய்துகொண்டு [1]எட்டுக் கருமங்களையும்நடத்துகிறாயா? பாரதசிரேஷ்டனே! ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள் [2]ஏழும்கெடுக்கப்படாமலிருக்கின்றனவா? தனிகர்கள் வறிஞர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்புடனிருக்கின்றனரா? தூதர்களாலும் நம்பப்பட்டவேறு எந்தமனிதர்களாலும் உன்னிடமிருந்தாவது உன்னமைச்சரிடமிருந்தாவது மந்த்ராலோசனை வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கிறதா? நண்பர்களும் பகைவர்களும் மத்தியஸ்தர்களும் செய்யக்கருதியதை நீ அறிகிறாயா? ஸந்தியையும் விக்ரஹத்தையும் காலத்தைஅனுஸரித்துச் செய்துவருகிறாயா? தன்பக்கத்திலும் எதிரிபக்கத்திலும் [3]சேராதவனுக்கும், இருவர்க்கும் [4]பொதுவாக விருப்பவனுக்கும், ஜீவனத்தைத்தடுக்காமலிருக்கிறாயா? வீரனே! உனக்குச்சரியானவர்களும் உன்னைவிட முதிர்ந்தவர்களும் பொருளாசையற்றவர்களாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டவர்களும் உனக்குப் புத்திசொல்லத்தக்கவர்களும் மேற்குலத்தோர்களும் அன்புள்ளவர்களுமான மந்திரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டனரா? பாரதனே! ராஜாவுடைய ஜயத்துக்கு மந்திராலோசனை காரணமன்றோ? நண்பனே! மந்த்ரத்தை வெளிவிடாதவரும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தருமாகிய அமைச்சர்களால் உனதுராஜ்யம் நன்றாகரக்ஷிக்கப்பட்டு எதிரிகளால்கெடுக்கப்படாமலிருக்கிறதா? தூக்கத்துக்குட்படாமலிருக்கிறாயா? காலத்திற் கண்விழித்துக்கொள்ளுகிறாயா? கார்யங்களையறிந்து அவற்றைப் பின்னிரவுகளிற் சிந்திக்கிறாயா? தனித்தும் பலருடன்சேர்ந்தும் மந்த்ராலோசனை செய்யாமலிருக்கிறாயா? நீ செய்த மந்த்ராலோசனை தேசமெங்கும்பரவாமலிருக்கிறதா? சிறியஉபாயமும் பெரிய பயனுமுள்ளகார்யங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அப்படிப்பட்டவற்றை இடையூறுவராமலிருக்கும்படி உடனேசெய்யத்தொடங்குகிறாயா? ஸந்தேஹிக்கப்பட்டவேலைகளனைத்தும் உன்னால் நேரில்பார்க்கப்படுகின்றனவா? (பார்த்தபிறகு) மறுபடியும் (வேலைக்காரரிடம்) ஒப்பிக்கப்படுகின்றனவா? இவற்றிற் கலந்துகொள்வது ஸாதகம். வேண்டியவர்களும் பொருளாசையில்லாதவர்களும் குலக்கிரமமாக வந்திருப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களால் அந்தவேலைகள் நடத்தப்பட்டுவரு

---

1 பயிர், வர்த்தகம், கோட்டை, அணை, ஆனைபிடித்தல், புதையலெடுத்தல், பொன்மணிகள்எடுத்தல், வெற்றிடங்களில் ஜனங்களைக் குடியேற்றுதல்.

2 தலைவன், அமைச்சன், துணைவர், பொக்கிஷம், தேசம், கோட்டை, படை.

3 உதாஸீனன். 4 மத்தியமன்.

கின்றனவா? ராஜாவே! வீரனே! உன்காரியங்களையெல்லாம் முடிந்த பிறகும் முடியுந்தருணத்திலுமட்டும் பிறர் அறிகின்றார்களா? முடியாதனவற்றை யாரும்அறியாமலிருக்கின்றனரா? தர்மங்களிலும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வித்வான்களானஉபாத்தியாயர்கள் ராஜகுமாரர்களும்படைவீரர்களுமாகிய அனைவரையும் பழக்குகின்றனரா? [1] அனேகமாயிரம்மூர்க்கர்களுள் ஒருகற்றவனைவிலைக்குவாங்குகிறாயா? கற்றவனன்றோ காரியஸங்கடங்களில் சிறந்தநன்மையைச்செய்வான். துர்க்கங்களனைத்தும் தனங்களினாலும் தான்யங்களினாலும் ஆயுதங்களினாலும் தண்ணீராலும் யந்திரங்களினாலும் சிற்பிகளாலும் வில்லாளிகளாலும் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றனவா? புத்திசாலியும் சூரனும் ஜிதேந்திரியனும் நன்றாகப்பேசத்தக்கவனுமாகிய மந்திரிஒருவனே ராஜாவையும் ராஜகுமாரனையும் பெருஞ்செல்வமடையச்செய்வான். ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாத மும்மூன்று [2]சாரர்களால் பிறர்பக்கங்களில் [3] பதினெண்தீர்த்தங்களையும் தன்பக்கத்தில் பதினைந்துதீர்த்தங்களையும் அறிகிறாயா? சத்ருக்களைஸம்ஹரிப்பவனே! நீ எதிரிகளால்அறியப்படாமல் நம்பப்பட்டவனாகி ஊக்கத்தைவிடாமல் எதிரிகளெல்லாரையும் எப்போதும்அறிகிறாயா? கல்வியும் கேள்வியும் மிகுதியாகவுள்ளவனும் அழுக்காறற்றவனும் மேன்மேலுங்கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளுகிறவனுமாகிய மேற்குலத்தானானபுரோஹிதன் உன்னால் கௌரவிக்கப்பெற்றிருக்கிறானா? சாஸ்திரவிதிகளையறிந்தவனும் நுண்ணறிவுள்ளவனும் உள்ளும்புறமும்ஒத்தவனுமான அந்தப்புரோஹிதன் உனது அக்னிகார்யத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகி ஹோமம்செய்ததையும் ஹோமம்செய்வதையும் காலந்தோறுந் தெரிவிக்கிறானா? வேதாங்கங்களில் நிபுணனும் கிரஹநக்ஷத்திரங்களையறிந்தவனுமாகியசோதிடன் எல்லா [4]அனிஷ்டங்களையும் பரிகரிக்கத்தக்கவனாகஇருக்கிறானா? வேலைக்காரர்களில் உயர்தரத்தார்உயர்ந்தகருமங்களிலும் நடுத்தரத்தார் நடுத்தரக்கருமங்களிலும் தாழ்வானவர் தாழ்ந்தகருமங்

1 அனேகருள் ஒருகற்றவனைக்கண்டெடுக்கிறாயாஎன்பதுகருத்து.

2 ஒற்றர்.

3 ஆதிபர்வம் 578, 579-ம்பக்கங்களிற்காண்க. இவர்களில்மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன்நீங்கலாகமற்றைப் பதினைவர்தன்பக்கத்தில்கொள்க. தன்பக்கத்தில்மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் இவர்களுடன்ராஜாவேஎப்போதும்பழகுவதனாலும் அவர்கள் சாரர்களைக்கட்டளையிடும் நிலைமையுள்ளவர்களாதலாலும் அவர்களைச்சாரர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பது ஒழுங்காகாதென்பது ராஜநீதிசாஸ்திரத்தின் துணிபு.

4 ஆகாயத்திலிருந்துஎரிகொள்ளிவிழுவது, வால்நக்ஷத்திரம்கிளம்புவது, பூகம்பம்உண்டாவதுமுதலியன.

களிலும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? பொருள்விஷயத்தில் பரிசுத்தர்களாகப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும் தந்தைபாட்டன்பரம்பரையாக வந்தவர்களுமான சிறந்தமந்திரிகளைச் சிறந்தகாரியங்களில் நீநியமிக்கிறாயா? கடுமையானதண்டனையினால் பிரஜைகளை அதிகமாகஅச்சப்படுத்தாமலிருக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உனதுராஜ்யத்தை மந்திரிகள் ஆளுகின்றனரா? யாகம்செய்பவர்கள் கர்மப்பிரஷ்டனை அவமதிப்பதுபோலவும் நயமில்லாமல்பிடிக்கும் காமுகனைப் பெண்கள் அவமதிப்பதுபோலவும் அந்தமந்திரிகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுசேனாபதி உத்ஸாஹமுள்ளவனாகவும் சூரனாகவும் புத்திகூர்மையும் துணிவும் தூய்மையுமுள்ளவனாகவும் நற்குலத்தோனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் காரியங்களைமுடிக்கும் திறமையுள்ளவனாகவுமிருக்கிறானா? எல்லாவகையுத்தங்களிலும்தேர்ந்தவர்களும் அஞ்சாதவர்களும் பரிசுத்தர்களும் பராக்கிரமசாலிகளுமான படைத்தலைவர்கள் உன்னால் கௌரவமாக வெகுமதிசெய்யப்பெற்று வருகின்றனரா? சேனைக்குக்கொடுக்கத்தக்க உணவையும் வேதனத்தையும் தகுதிப்படி ஸரியானகாலத்தில் கொடுக்கிறாயா? குறைக்காமலிருக்கிறாயா? இந்தவேலைக்காரர்கள் வறுமையால் அன்னத்துக்கும் வேதனத்துக்கும் காலங்கடப்பதுபற்றி அரசன்மேல் கோபிப்பார்கள். அந்த அனர்த்தம் மிகப்பெரிதாக நினைக்கப்படுகிறது. தேசத்தில் பிரதானர்களாயுள்ள ராஜகுமாரர்கள்அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்போடிருக்கின்றனரா? யுத்தத்தில் உயிரையும்விடுவார்களா? தன்விருப்பத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஒருவன் உன்ஆஜ்ஞையைமீறியும் மற்ற அமைச்சருடன்சேராமலும் பெரும்பயன்தரத்தக்க அனேககாரியங்களை முழுவதும் தன்னிஷ்டப்படியே நடத்தாமலிருக்கிறானா? தன்முயற்சியினால் காரியங்களைச்சிர்ப்படுத்துகிற ஒருமனிதன் விசேஷமான வெகுமானத்தையும் போஜனம்வேதனங்களின் அபிவ்ருத்தியையும் பெறுகிறானா? வித்தைகளில்பயின்று அறிவில்தேர்ந்த மனிதர்களின் குணங்களுக்குத்தக்கபடி திரவியம்கொடுத்து அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்காரியத்தில் மரணத்தையும் நஷ்டத்தையும் அடைந்த மனிதர்களின்குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? பார்த்தனே! பயந்தாவது இளைத்தாவது உன்னைஅடைக்கலமாக அடைந்தவனும் யுத்தத்தில்தோற்றவனுமான சத்ருவைப் புத்ரனைப்போலக் காப்பாற்றுகிறாயா? அரசே! நீஒருவனே புவனிமுழுமைக்கும் தாய்போலவும் தந்தைபோலவும் பக்ஷபாதமில்லாதவனாகவும் நம்பத்தக்கவனாகவும்இருக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்னுடையசத்துருக்

கள், காமம், சூது, வேட்டைமுதலிய [1]வ்யஸனங்களிலிருக்கக்கேட்டு [2]மூன்றுவிதமானபலங்களேயும் ஆராய்ந்துகொண்டு விரைவாகவே எதிர்த்துச்செல்லுகிறயா? பகைவரைஜயிப்பவனே! அதிருஷ்டவசமாகக் காலம்நேர்ந்தபோது [3]பின்பலத்தையும் [4]மூலபலத்தையும் தன் உத்ஸாஹத்தையும் எதிரியின்தோல்வியையும் தெரிந்துகொண்டு யுத்தயாத்திரைக்கு ஆரம்பிக்கிறயா? பகைவரைப்பரிதபிக்கச்செய்யும் மஹாராஜாவே! முதலில் உன்சேனேக்குச் சம்பளங்கொடுத்துப் பிறகு பிறர்தேசத்தின் சேனைத்தலைவர்களுக்கு அவரவர்கட்கேற்றபடி விலைபெற்றபொருள்களை ரஹஸ்யமாகக் கொடுக்கிறயா? குந்திபுத்ரனே! முதலில் இந்திரியங்களையடக்குவதனல் தன்னையேஜயித்துக்கொண்டபிறகு புலன்களையடக்காமல் தவறிநடக்கும்பிறரை வெல்லக்கருதுகிறயா? நீ சத்துருக்களையெதிர்த்துச் செல்லுகையில் நீதிசாஸ்திரப்படி நன்றாகப்பிரயோகிக்கப்பட்ட ஸாமதானபேததண்டங்களென்னுமுபாயங்கள் முன்செல்லுகின்றனவா? மனிதர்க்கரசே! உன் தேசத்தை உறுதியுள்ளதாகச்செய்தபிறகு பிறரிடம்செல்லுகிறயா? அவர்களைஜயிப்பதற்குப் பராக்கிரமத்தைச் செலுத்துகிறயா? ஜயித்தபின் அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறயா? [5]எட்டுஅங்கங்களோடுகூடிய [6]நால்வகைச்சேனையும் உன்படைத்தலைவர்களால்நன்றாகநடத்தப்பட்டு எதிரிகளையெதிர்த்துக் கண்டிப்பதாயிருக்கிறதா? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிற மஹாராஜாவே! அயல்ராஜ்யங்களில் பயிராகுங்காலத்தையும் பயிரைக்காப்பாற்றுங்காலத்தையும் விட்டுவிடாமல் மாற்றரசர்களைவதஞ்செய்கிறயா? உன்னுடையஅதிகாரிகளனேகர்கள் உன் தேசத்திலும் பிறர்தேசங்களிலுமுள்ள காரியங்களைச் சேர்ந்துநடத்தி ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றிவருகின்றனரா? மஹாராஜாவே! உணவுகளையும் உடம்பின்மேல்படத்தக்க சந்தனம்வஸ்திரமுதலியவற்றை

---

1 மனவூக்கத்தைக் கெடுப்பது.

2 மூன்றுவிதமான பலங்கள்:—மந்த்ரம்=ராஜ்யாலோசனே, கோசம்=பொக்கிஷம், சேனே=படை.

3 பின்பலம்=தான் ஒருதேசத்தைநோக்கி யுத்தத்துக்குமுன்செல்லும்போது பின்தேசத்தரசர்கள் தன்தேசத்தை ஆக்ரமிக்காமலிருக்கும்படி எல்லேக்காவலாக வைக்கப்படும்சேனே.

4 மூலபலம்=தன்தேசத்தில் நிலைமையாகஇருக்கும் சேனே.

5 தேர், யானே, குதிரை, காலாட்கள், படைத்தலைவர்கள், வேலைக்காரர்கள், வேவுகாரர்கள், அந்தஅந்ததேசங்களின் தலைவர்கள்.

6 மூலபலம் - பரம்பரையாகவந்த சேனே, மந்திரி முதலியவர்கள் மித்ரபலம், ப்ருத்யபலம், ஆடவிகபலம்.

யும் மோக்கத்தக்கவற்றையும் உனக்குநம்பிக்கையானவர்கள் [1]பாது காக்கின்றனரா? பொக்கிஷமும், தான்யசாலையும், வாகனங்களும், வாயிலும், ஆயுதங்களும், த்ரவ்யத்தின்வரவும், உன்னால்நன்மைபெற்று உன்னிடம்பற்றுள்ளவரால் நடத்தப்படுகின்றனவா? மனிதர்களுக்கதிபதியே! (சமையற்காரன்முதலிய) ஸமீபத்தாராலும் (சேனைமுதலிய) வெளியோராலும் உனக்குத்தீங்குவராமலும், உன்சுற்றத்தாரால் அவர்களுக்குத் தீங்குவராமலும், சுற்றத்தாருள்ளும் ஒருவராலொருவருக்குத் தீங்குவராமலும் பாதுகாக்கிறாயா? பானத்திலும் சூதாட்டத்திலும் (வேட்டைமுதலான) விளையாட்டுக்களிலும் பெண்களிடத்தும் உன்மனம்பற்றினதனாலுண்டானசெலவைக் காலையில் (கணக்கர்கள்) [2]தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா? [3]வரவின் காற்பாகத்திலாவது அரைப்பாகத்திலாவது முக்காற்பாகத்திலாவது உனதுசெலவுமுடிந்துபோகிறதா? உறவினரையும் ஆசாரியர்களையும் மூத்தோரையும் வர்த்தகர்களையும் சிற்பிகளையும் அடுத்தவரையும் அறிஞர்களையும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் அடிக்கடி அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? வரவு செலவுபார்க்க நியமிக்கப்பட்ட கணக்கர்கள் எழுத்துக்காரர்களனைவரும் ஒவ்வொருநாளும் காலைவேளைகளில் வரவுசெலவுகளை [4]நடத்துகின்றனரா? காரியங்களில்ஸமர்த்தர்களும் நன்மையைக்கருதுகிறவர்களும் நெடுநாளாகஅன்பர்களுமானஅதிகாரிகளை முன்னேகுற்றத்தைக்காணாமல் அவர்களை அதிகாரங்களிலிருந்து விலக்காமலிருக்கிறாயா? பாரதனே! உயர்ந்தவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் நடுத்தரமானவர்களுமாகிய மனிதர்களையறிந்து அவரவருக்குத்தக்கவேலைகளில் அவர்அவர்களைநியமிக்கிறாயா? அரசனே! உலோபிகளும் திருடர்களும் பகைவர்களும் வேலைப்பயிற்சியில்லாதவர்களும் உன்காரியங்களில்பிரவர்த்திக்காமலிருக்கின்றனரா? திருடர்களாலும் பொருளாசைகொண்டவர்களாலும் பெண்களுக்குவசப்பட்டராஜகுமாரர்களாலும் உன்னாலும் உனதுராஜ்யம் பீடிக்கப்படாமலிருக்கிறதா? பயிரிடுவோர்கள் திருப்தியோடிருக்கின்றனரா? உன்ராஜ்யத்தில் நீர்நிறைந்த

1 அவற்றில் விஷஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி பார்க்கின்றனரா?

2 தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா என்பதற்கு நடக்காமலிருக்கிறதாஎன்பதுகருத்து. பானம்முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய செலவைத் தர்மானுஷ்டானகாலமானகாலைவேளையில் தெரிவித்தால் அப்போதுவந்திருக்கும் புரோஹிதர்முதலான பெரியோர்கள் கெடுதலையறிந்துவிட்டுவிடுவார்கள் என்பது பழையஉரை.

3 வரவுக்குட்பட்டுச் செலவிருக்கவேண்டுமென்பதுகருத்து.

4 தெரிவிக்கின்றனரா? என்பதுபழையஉரை.

பெரியதடாகங்கள் ஒவ்வோரிடங்களிலும் இருக்கின்றனவா? பயிரானது வானத்தையெதிர்பாராமலிருக்கிறதா? பயிரிடுகிறவர்களுக்குச் சோறும் வித்தும் நஷ்டப்படாமலிருக்கின்றனவா? ஒவ்வொருவனுக்கும் நூற்றுக்கணக்கானதனத்தை வட்டிக்குக்கடன்கொடுத்து உபகாரஞ்செய்கிறாயா? அன்பனே! உன்தேசத்தியவர்த்தகம் யோக்கியர்களானமனிதர்களால் நன்றாகநடத்தப்பட்டுவருகிறதா? அன்பனே! வர்த்தகத்தைச்சார்ந்துதான் இவ்வுலகம் ஸுகமாக அபிவிருத்தியாகிறது. ராஜாவே! [1]உன்தேசத்தில் சூரர்களும் அறிவுமுதிர்ந்தவர்களும் நன்னடையுள்ளவர்களுமாகிய [2]ஐந்தைந்துபேர்சேர்ந்து தேசத்துக்கு க்ஷேமத்தைச்செய்கின்றனரா? நகரங்களைக்காப்பதற்காகக் கிராமங்கள்நகரங்கள்போலவும் கிராமங்களின்எல்லைகள் கிராமங்கள் போலவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவையெல்லாம் உன்வசத்திலிருக்கின்றனவா? உன்தேசத்தில் திருடரையடிப்பவர்கள் ஸேனையினால்தொடரப்பட்டு ஸமபூமிகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் நகரங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றனரா? மங்கையர்களை அன்பாகநடத்துகிறாயா? அவர்கள் நன்றாகப்பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? அவர்களை நம்பாமலிருக்கிறாயா? அவர்களிடம் ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லாமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! காலங்கடக்கத்தகாதகாரியத்தைக்கேட்டு அதன் பயனையும்ஆராய்ந்து பிறகு அந்தப்புரத்தில் இன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு படுத்திராமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! இரவில் [3]முதலிரண்டுயாமங்கள்தூங்கிப் பின்யாமத்திலெழுந்து அறம்பொருள்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறாயா? பாண்டவனே! ஒவ்வொருநாளும் காலத்திலெழுந்து அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு காலந்தெரிந்தமந்திரிகளுடன்கூட ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கிறாயா? பகைவரையடக்குகிறவனே! சிவப்புஉடுப்புக்களைத்தரித்தும் கத்திகளைக்கையிற்பிடித்தும் செவ்வையாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டுமிருக்கும் மனிதர்கள் உன்னைக்காப்பதற்காகச் சூழ்ந்திருக்கின்றனரா? ராஜாவே! தண்டிக்கத்தக்கவர்களையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களையும் நன்றாகப்பகுத

---

1 ஒவ்வொருகிராமத்தினுடைய க்ஷேமகாரியங்கள்.

2 ப்ரசாஸ்தா (உத்தரவுகொடுப்பவன்), ஸமாஹர்த்தா (ஜனங்களிடம் தீர்வைவாங்கி ராஜாவுக்குக்கொடுக்கிறவன்), ஸம்விதாதா (பிரஜைகளுக்கும ஸமாஹர்த்தாவுக்கும் இடையிலிருந்து வேலைபார்ப்பவன்), லேககன் (எழுதுகிறவன்), ஸாக்ஷி ஆகஐவர்.

3 முதல்யாமம் ஸாயங்காலத்தைச்சேர்ந்ததாதலால், இரண்டாவது மூன்றாவதுயாமமே முதலிரண்டுயாமங்களென்று கொள்க. பின் யாமம் என்பதற்கு நான்காம்யாமம் என்று பழையஉரை கூறுகிறது. அதனாலும் இது துணியப்படும்.

தறிந்து நண்பராயினும் பகைவரீயினும் அவர்கள்விஷயத்தில் யம னைப்போலச் சமமாகநடக்கிறாயா? பார்த்தனே! உடம்பின்நோயை ஔஷதங்களாலும் பத்தியங்களாலும் மனத்தின்நோயைப் பெரியோர்களை அடுப்பதினாலும் எப்போதும் நிவிருத்திசெய்கிறாயா? [1]எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய சிகித்ஸையில் ஸமர்த்தர்களும் வேண்டினவர்களுமான வைத்தியர்கள் உன்சரீரத்தில் எப்போதும் அன்பும் ஹிதமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ராஜாவே! உன்னிடம் வியவஹாரத்திற்காகவந்த வாதிப்பிரதிவாதிகளுக்குப் பொருளாசையினாலாவது அறியாமையினாலாவது கர்வத்தினாலாவது எவ்வகையிலும் நியாயவிரோதம்செய்யாமலிருக்கிறாயா? பொருளாசையாலாவது அறியாமையாலாவது பிறரைநம்பியாவது பிறர்ஸ்நேஹத்தினாலாவது அடுத்தமனிதர்களின்பிழைப்பைக் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ளவர்கள் எதிரிகளினால் பொருள்கொடுத்து வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஒன்றுசேர்ந்து எவ்வகையிலும் உன்னுடன் பகைக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுவலிமையினால்வெல்லப்பட்டுத் தன்வலிமைகுறைந்த சத்ருவானவன் [2]மந்த்ரத்தினாலாவது மந்த்ரம் ஸைன்யம் இரண்டினாலுமாவது வலிமையுள்ளவனாக எவ்வகையிலும் ஆகாமலிருக்கிறானா? தலைவர்களாயுள்ள அரசர்கள் அனைவரும் உன்னைநேசிக்கின்றனரா? அவர்கள் உன்னால் அழைக்கப்பட்டு உன் காரியத்துக்காக உயிரையும்விடுவார்களா? [3]எல்லாவித்தைகளிலும் பிராமணர்கள்விஷயத்திலும் குணங்களையனுஸரித்து உன்மரியாதை நடந்துவருகிறதா? முனிவர்கள்விஷயத்திலும் உன்நன்மைக்குக்காரணமான சிறந்தபூஜைநடந்துவருகிறதா? ஸ்வர்க்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தருவனவாகிய நித்தியதக்ஷிணைகளை அவர்களுக்குஅளிக்கிறாயா? வேதத்தினாலறியப்பட்டவையும் முன்னோர்களாலாசரிக்கப்பட்டவையுமான வேதோக்தகர்மங்களை அவர்களைப்போலவே ஊக்கத்துடன் செய்துவருகிறாயா? குணங்கள்பொருந்தினபிராமணர்கள்

---

[1] எட்டுஅங்கங்களாவன. 1. சல்யம்=தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் முள்முதலியவற்றை எடுப்பது. 2. சாலாக்யம்=குத்தி நீரெடுப்பது. 3. காயசிகித்ஸை-நோய்க்கு மருந்துகொடுப்பது. 4. பூதவித்தை=பேய்முதலியவற்றை ஓட்டுவது. 5. கௌமாரப்ருத்யம்=குழந்தைகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வைத்தியம். 6. அகததந்திரம்=விஷவைத்தியம். 7. ரஸாயனதந்திரம்=தேகபுஷ்டி ஆயுள் முதலியவற்றை உண்டாக்குவது. 8. வாஜீகரணம்=போகங்களில் அதிகஉத்ஸாஹப்படுத்துவது.

[2] மந்த்ரம்=புத்திபலம்.

[3] நதிஷ்டதி என்பதை மாற்றிப் பாடங்களையனுஸரித்தும் பழையஉரையை அனுஸரித்தும் அனுதிஷ்டதி என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

உனதுகிருகத்தில் சுவையுள்ளசிறந்தபோஜனங்களை உன்முன்னிலையில் தக்ஷிணையோடுபுஜிக்கின்றனரா? வாஜபேயம் பௌண்டரீகம்முதலிய யாகங்களெல்லாவற்றையும் மனஉறுதியோடும் பக்தியோடும் பூர்ணமாக நிறைவேற்றமுயல்கின்றாயா? உறவினரையும் ஆசார்யர்களையும் மூத்தோரையும் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கிராமங்களின்முக்கியமான (அரசுமுதலிய) புண்ணியவிருக்ஷங்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்குகிறாயா? குற்றமற்றவனே! உன்னால் யாருக்கும் வ்யஸனமாவது கோபமாவது உண்டாக்கப்படாமலிருக்கின்றதா? மங்களதிரவியங்களைக் கைகளில்வைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் உன்பக்கத்திலிருக்கின்றனரா? குற்றமற்றவனே! தர்மார்த்தகாமங்களைப்பகுத்தறிவதும் ஆயுளையும்புகழையும் தருவதுமாகிய இந்த (முற்கூறிய) புத்தியும் நடையும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றனவா? இந்தப்புத்தியோடிருப்பவனுக்கு ராஜ்யம்கெடாது. அப்படிப்பட்ட அரசன் பூமியைஜயித்து மிகவும்ஸுகமாக அபிவிருத்தியடைவான். பரிசுத்தமான மனத்தூய்மையுள்ளவனும் குற்றமற்றவனுமான யோக்கியன் திருட்டுத்தொழிலில் பழிசுமத்தப்பட்டபோது, அவன் ஸமர்த்தர்களான அதிகாரிகளினால் பொருளாசைகொண்டு சாஸ்திரங்களைப் பாராமலே கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? குற்றம்செய்யும்போது உளவறிந்தவர்களால் பார்க்கப்பட்டுத் திருட்டுப்பொருளுடன் பிடிக்கப்பட்டகுற்றவாளியான திருடன் பொருளாசையினால் விடப்படாமலிருக்கிறானா? பாரதனே! செல்வனுக்கும் வறிஞனுக்கும் உண்டானவியவகாரங்களை உனது நியாயஸபையோர் பொருளுக்கிணங்கி வித்தியாஸமாகப் பாராமலிருக்கின்றனரா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஊக்கமின்மை, காரியங்களைவிளம்பித்தல், தெரிந்தவர்களைப்பாராமை, சோம்பல், ஐம்புலன்களில்ஈடுபாடு, ஒருவனாகவேகாரியங்களை ஆலோசிப்பது, காரியம்தெரியாதவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது, மந்த்ராலோசனையை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ளாமை, மங்களகாரியங்கள்முதலியவற்றைச் செய்யாமை, யாவர்க்குமெதிர்கொண்டெழுந்திருப்பது ஆகிய பதினான்குராஜதோஷங்களை நீவிட்டிருக்கிறாயா? வேரூன்றின அரசர்களும் இந்தக்குற்றங்களினாற் பெரும்பாலுங்கெடுவர். உனதுவேதங்கள் பயன்பட்டனவா? உன்னுடையதனம் பயன்பட்டதா? உனதுமனைவிகள் பயன்பட்டனரா? உனதுகல்விகேள்வி பயன்பட்டனவா"? என்று நாரதர் ப்ரச்னம்செய்தார்.

யுதிஷ்டிரர், "வேதங்கள்பயன்படுவதுஎவ்வகை? பொருள்பயன்

படுவது எவ்வகை? மனைவி பயன்படுவது எப்படி? கேள்விபயன்படுவது எவ்வாறு"? என்றுகேட்க, நாரதர், "அக்னிஹோத்ரத்தினால் பயன்படுவது வேதம். கொடுப்பதினாலும் அநுபவிப்பதினாலும் பயன்படுவது பொருள். இன்பத்தினாலும் ஸந்ததியினாலும் பயன்படுபவள் மனைவி. வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் பயன்படுவது கேள்வி" என்றுமறுமொழிஉரைத்தார். சிறந்ததவமுள்ள நாரதமுனிவர் இவ்வாறுசொல்லியபிறகு யுதிஷ்டிரனைத் திரவியலாபத்திற்காகத் திரும்பவும்வினவத்தொடங்கினர்: "தூரதேசத்திலிருந்துவந்த வணிகர்களிடம் சுங்கம்வாங்குகிறவர்களால் குறிப்பிக்கப்பட்டசுங்கம் வாங்கப்படுகின்றதா? ராஜாவே! உனதுநகரத்திலும் தேசத்திலும் கௌரவிக்கப்பட்டமனிதர்கள் மோசங்களில்அகப்படாமல் சாக்குக்களைவருவிக்கின்றனரா? நண்பனே! அர்த்தசாஸ்திரம்தெரிந்தவரும் தர்மத்துக்கொற்றுமையாகத் தமதுலாபத்தைப்பார்ப்பவருமாகிய பெரியோர்களின் தர்மார்த்தங்களடங்கியசொற்களை என்றும்கேட்கிறாயா? உழவுத்தொழிலினாலுண்டான பூக்களும் கனிகளுமாகிய பச்சைத்தான்யங்களிலும் உலர்ந்ததான்யங்களிலும், பசுக்களின்புஷ்பங்களும் பலங்களுமாகிய பால்நெய்களிலும் ஏராமானவை தர்மத்திற்காகப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கபபடுகின்றனவா? எப்போதும் எல்லாச்சிற்பிகளுக்கும் நாலுமாஸங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் கருவிகளையும்குறித்தகாலத்தில் நன்றாகக்கொடுக்கிறாயா? மஹாராஜாவே! செய்தவேலையைப் பார்க்கிறாயா? செய்தவனைச் சிலாகிக்கிறாயா? தெரிந்தவர்களின்நடுவில் கௌரவித்து அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! பிரபுவே! யானை, குதிரை, தேர்களைப்பற்றிய முதல்நூல்களெல்லாவற்றையும் கிரஹிக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்கிருகத்தில்தனுர்வேதத்தின்ஸூத்திரங்களும் நகரத்துக்குரிய யந்திரசாஸ்திரத்தின்ஸூத்திரங்களும் நன்றாகப்பயிற்சி செய்யப்படுகின்றனவா? குற்றமற்றவனே! எல்லாஅஸ்திரங்களும் [1]பிரம்மதண்டமென்றுசொல்லப்பட்ட மந்த்ரஸித்தியும் சத்துருக்களையழிப்பனவாகிய விஷப்பிரயோகங்களனைத்தும் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றனவா? அக்னிபயத்திலிருந்தும் ஸர்ப்பபயத்திலிருந்தும் ரோகபயத்திலிருந்தும் பேய்பிசாசுபயத்திலிருந்தும் உன்தேசமனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறாயா? தர்மந்தெரிந்தவனே! கண்ணில்லாதவர்களையும் ஊமைகளையும் முடவர்களையும் அங்கஹீனமுள்ளவர்களையும் ஆதாவற்றவர்களையும் ஸந்யாஸிகளையும் தந்தைபோலக் காப்பாற்றுகிறாயா?

---

[1] ஆபிசாரவித்தை.

மஹாராஜாவே! உறக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், மிருதுத்தன்மை, காரியங்களைவிளம்பித்தலென்னும் ஆறுதீங்குகளும் உன்னால் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா"? என்றார். கௌரவசிரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜா பிராஞ்ஞோத்தமரான நாரதருடைய சொற்களைக்கேட்டவுடன் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்பாதங்களில்வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து கடவுளுக்கொப்பான அந்தமுனிவரைப்பார்த்து, "நீங்கள் எவ்வாறுசொன்னீர்களோ அவ்வாறு செய்வேன். என் அறிவானது மிக்கமேன்மைபெற்றது" என்றுசொல்லி அவ்வாறே செய்யவுந் தொடங்கினார். அதனால், அந்தராஜா கடல்சூழ்ந்தபுவனியையும்பெற்றார். நாரதர், "எந்தஅரசன் நான்குவருணங்களையும் காப்பாற்றுவதில் இவ்வாறுநடக்கின்றானோ அவன் இம்மையிலும் மிகச்சுகமாக மகிழ்ந்திருந்து மறுமையிலும் இந்திரலோகத்தையடைவான்" என்றுசொன்னார்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தம்முடைய ஸபைக்குநிகரான ஸபையைக் கண்டதுண்டாவென்று தர்மராஜர்கேட்க, நாரதர் தேவஸபைகளைக்கண்டிருப்ப தாக மறுமொழிகூறியது.)

தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், நாரதமஹரிஷி சொன்னபிறகு அதைக்கொண்டாடி அவரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று முறைப்படி மறுமொழியுரைத்தார்: "பகவானே! நீங்கள் இந்தத்தர்மத்தின் துணிபைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமும் யுக்தியுக்தமாகவும் உரைத்தீர்கள். இந்த ஒழுங்கானது என்னால் கூடியவரையில் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துச் செய்யப்படுகிறது. (முற்காலத்தரசர்கள் *நியாயமாகத் தனங்களைச் சம்பாதித்துக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டியமுறைப்படி உபாயங்களினால் பயன்படச்செய்தனர்.) *அதில் ஸந்தேஹமில்லை. பிரபுவே! யாமும் அவர்களின்நல்வழியிற் செல்லவிரும்புகிறோம்; ஆனால் அவர்கள் மனத்தைக்கட்டி நடந்ததுபோல நடக்கமுடியாது" என்றார். தர்மாத்மாவும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், நாரதர்சொன்னதைச் சிறப்பித்து இவ்வாறுரைத்து அவர்சொல்லைக்கொண்டாடி, அளவற்றமஹிமையுள்ளவரும் த்ரிலோகஸஞ்சாரியும் தேவரிஷியுமான அந்தநாரதமுனிவர் ஸுகமாகஉட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் சற்று

நேரமானபின், சரியானகாலமென்றுகண்டு அவர் அருகிலிருந்து அர சர்களின்நடுவில் வினவினார்: "பிராமணரே! நீங்கள் ஆதியில் பிரம் மாவினால்படைக்கப்பட்ட பலவகையான அனேகலோகங்களைப் பார்த் துக்கொண்டு மனோவேகமாக எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள். இந்த ஸபையைப்போன்றதாகவாயினும் இதற்கு மேற்பட்டதாகவாயினு முள்ள ஒருஸபை [1]இதற்குமுன் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டதா? இனியாவது உண்டாகுமா? கேட்கின்றஎனக்கு இதைச்சொல்வீ ராக" என்றார். அந்தத்தர்மராஜாவின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு நார தர் புன்னகையுடன் இன்சொல்லாகப் பின்வருமாறு அவருக்கு மறு மொழிகூறலானார்: "அன்பனே! பரதவம்சத்தரசே! உன்னுடைய இந்தஸபையைப்போன்ற ரத்னமயமானஸபை மானிடலோகத்தில் இதற்குமுன் காணப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. பரத சிரேஷ்டனே! உனக்குக் கேட்கவிருப்பமிருக்குமாயின் யமஸபையை யும் வருணஸபையையும் இந்திரஸபையையும் குபேரஸபையையும்பற் றிச் சொல்வேன். பரதசிரேஷ்டனே! எல்லாவற்றிலும்சிறந்ததும், களைப்பைநீக்குவதும், தேவலோகத்திற்கும் மற்றலோகங்களுக்கு முரிய போகங்கள்பொருந்தியதும், எல்லாஉலகங்களின்உருவங்களு மமைந்ததும், தேவர்களாலும் பிதிர்தேவதைகளாலும் ஸாத்தியர்க ளாலும் இந்திரியங்களைஜயித்துச் சாஸ்திரப்படி யாகங்கள்செய்தவர் களாலும் சாந்தர்களானமுனிவர்களாலும் வேதங்களாலும் தக்ஷிணை களோடுகூடியயாகங்களாலும் அடையப்பெற்றதுமான பிரம்மஸபை யைப்பற்றியும் சொல்லுவேன்" என்றார்.

சிறந்தமனமுள்ள தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர், நாரதரால் இவ்வா றுரைக்கப்பெற்றபின், தம்முடையஸஹோதரர்களோடும் அங்குள்ள எல்லாப் பிராமணோத்தமர்களோடும் நாரதரைப்பார்த்துக் கைகூப்பிக் கொண்டு சொல்லலானார்: "பிராமணரே! அந்தச்சபைகளெல்லாவற் றையும் சொல்லுங்கள். நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம். அந்தச் சபைகளிலுள்ள பொருள்கள்யாவை? அவற்றின்அகலமென்ன? நீள மென்ன? அந்தப்பிரம்மஸபையில் பிரம்மாவை ஸேவிப்பவர்யார்? மற் றச்சபைகளில் தேவராஜாவானஇந்திரனையும் சூரியபுத்திரனை யமனை யும் வருணனையும் குபேரனையும் ஸேவிப்பவர்யார்? பிரம்மரிஷியே! இவற்றையெல்லாம் க்ரமமாக நீங்கள்சொல்லக்கேட்க எங்களுக்கு

[1] பவதா - என்றபாடம்கொள்ளப்பட்டது. பவிதா - என்னும் பாடத்திற் குக் 'காணப்பட்டிருக்கிறதா' என்பதற்குப் பிறகு 'இனியாவது உண்டாகு மா?' என்று சேர்த்துக்கொள்க.

மிக்கவிருப்பமிருக்கிறது" என்றார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கேட்கப்பட்ட நாரதர், "ராஜாவே! அந்தத்தேவஸபைகளைப்பற்றி இப்போது வரிசையாக நான்சொல்லுகிறேன்; கேளும்" என்றுசொல்லினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ர பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரஸபைச்சிறப்பு.)

நாரதர், "கௌரவராஜனே! உயர்ந்த சிற்பவேலைசெய்யப்பட்டதும் இந்திரன் தன்சக்தியினால்அடைந்ததும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியோடுவிளங்குவதுமான இந்திரனது திவ்யஸபை நூறுயோசனை அகலமும் நூற்றைம்பதுயோசனைநீளமும் ஐந்துயோசனை உயரமுமுள்ளதும், அந்தரத்திலிருப்பதும், நினைத்தபடிசெல்வதும், மூப்பு துன்பம் களைப்பு அச்சங்களைப்போக்குவதும், ஸுகத்தையும் நன்மையையும் தருவதும், வீடுகளும் ஆஸனங்களுமுள்ளதும், மனத்திற்கினியதும், கற்பகவிருக்ஷங்களினால் சோபிப்பதுமாயிருக்கிறது. பாரதனே! குந்திபுத்ரனே! அந்தச்சபையில் தேவேந்திரன் கிரீடத்தையும் சிவப்பு ரத்தினமிழைத்த தோள்வளைகளையும் தூயஆடைகளையும் விசித்திரமானபுஷ்பமாலைகளையும் தனது திவ்யசரீரத்தில்தரித்துச் [1]சசி, மஹேந்திராணி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, ஹ்ரீ, கீர்த்தி, காந்தியென்னும்ஸ்திரீகளுடன் உயர்ந்தஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். ராஜாவே! அந்தச்சபையில் [2]ஸப்தமருத்துக்களும், ஸித்தர்களும், தேவரிஷிகளும், ஸாத்யர்களும், தேவக்கூட்டங்களும், இந்திரபதத்துக்

---

[1] 'சசிஎன்னும் பெயரையுடைய மஹேந்திராணி என்பது பழையஉரை. சசி = இந்திரன்மனைவி; மஹேந்திராணி = தேவேந்திரபதத்தின் அதிஷ்டானதேவதை; ஸ்ரீ = அழகின்தேவதை; லக்ஷ்மி = செல்வத்தின்தேவதை; ஹ்ரீ = லஜ்ஜை (அதாவது குற்றங்களில் விலகுதல்) அதன்தேவதை; கீர்த்தி = புகழின்தேவதை; காந்தி = ஒளியின்தேவதை; இந்தத்தேவதைகள் பெண்வடிவங்களாக இந்திரனுடன் இருக்கின்றனர் என்பது கருத்து.

[2] காற்றின் எழுபிரிவுகள்: 1. ஆவஹம் = (மேகம்முதலியவற்றைநடத்துவது) 2. ப்ரவஹம = (ஸூர்யமண்டலத்தைநடத்துவது) 3. ஸம்வஹம் = (சந்திரமண்டலத்தைநடத்துவது) 4. உதவஹம் = (நக்ஷத்திரங்களைநடத்துவது) 5. விவஹம் = (அங்காரகன்முதலிய கிரகங்களைநடத்துவது) 6. பரிவஹம் = (ஆகாசகங்கையையும் ஸப்தரிஷிகளையும்நடத்துவது) 7. பராவஹம் = (த்ருவனைநடத்துவது); கிருஹஸ்தர்களான மருத்துக்கள்என்பது பழைய உரை.

சூரியவர்களும், ஆதித்தியர்களும் ஆகியஇவர்களனைவரும் திவ்ய ரூபங்களோடு பொன்மாலைகள்முதலான அலங்காரங்களையணிந்து கொண்டு பாரியைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும்சேர்ந்து மஹாத்மாவும் பகைவரையடக்குகிறவனுமாகிய தேவேந்திரனை உபாஸிக்கின்றனர். பாவங்களைநீக்கி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போலப் பரிசுத்தர்களும் மகிமையுள்ளவர்களும் ஸோமலதையைப்பிழிந்தவர்களும் துயரமும் அச்சமும் அற்றவர்களும் காற்றையும் ஹோமசேஷத்தையும் புஜிப்பவர்களுமான பராசரர், பர்வதர், ஸாவர்ணி, காலவர், ஏகதர், த்விதர், சிறந்தஅறிவுள்ள த்ரிதர், சங்கர், லிகிதர், கௌரசிரசென்னும்முனிவர், கோபமுள்ளதுர்வாஸர், ச்யேனர், தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணி, யாஜ்ஞவல்க்யர், பாலுகி, உத்தாலகர், சுவேதகேது, [1]தாண்டர், பாண்டாயினி, ஹவிஷ்மான், கரிஷ்டர், அரிச்சந்திரனென்னுமரசன், ஹ்ருத்யர், உதரசாண்டில்யர், வியாஸர், க்ருஷீவலர், வாதஸ்கந்தர், விசாகர், விதாதா, காலர், காலதந்தர், த்வஷ்டா, விச்வகர்மா, தும்புருஆகிய கர்ப்பத்திற்பிறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களுமான ரிஷிகள், எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச்வரனை வஜ்ரபாணியை ஸேவிக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ஸஹதேவர், ஸுநீதர், சிறந்ததவமுள்ள வால்மீகி, பொய்யாமொழியரான ஸமீகர், பிரதிஜ்ஞைதவறாதவரான ப்ரசேதஸ், மேதாதிதி, வாமதேவர், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, மருத்தர், மரீசி, சிறந்ததவமுள்ள ஸ்தாணுவென்பவர், கக்ஷீவான், கௌதமர், தார்க்ஷ்யர், வைச்வானரமுனி, காலகவ்ருக்ஷீயரென்னும்முனிவர், ஆச்ராவ்யர், ஹிரண்மயர், ஸம்வர்த்தர், தேவஹவ்யர், தவவன்மையுள்ள விஷ்வக்ஸேனர் ஆகிய இந்த முனிவர்களும், தேவரூபங்களையுடைய தீர்த்தங்கள், ஓஷதிகள், சிரத்தை, மேதை, ஸரஸ்வதி, தர்மார்த்தகாமங்கள், மின்னல்கள், முழங்குகின்ற நீருண்டமேகங்கள், காற்றுக்கள், யாகங்களை நடத்தும் [2]இருபத்தேழு அக்னிகள், [3]அக்னீஷோமர்கள்

---

1 'தாண்டியர்' என்பதும் பாடம்.

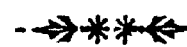
2 கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணம், நிர்மந்த்யம், வைத்யுதம், சூரம், ஸம்வர்த்தம், லௌகிகம், ஜாடரம், விஷகம், க்ரவ்யாத், க்ஷேமவான், வைஷ்ணவம், தஸ்யுமான், பலதம், சாந்தம், புஷ்டம், விபாவஸு, ஜ்யோதிஷ்மான், பரதம், பத்ரம், ஸ்விஷ்டக்ருத், வஸுமான், க்ரது, ஸோமம், பித்ருமான், அங்கிரஸ் என்பன.

3 சந்திரனோடுசேர்த்தும் இந்திரனோடு சேர்த்தும் அக்னியை இரண்டு தரம்கூறுவது ஹவிஸுகளை வெவ்வேறாகக்கொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இந்திராக்னிகள், மித்திரன், ஸவிதா, அர்யமா, பகன், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், ப்ருஹஸ்பதி, சுக்கிரர், விச்வாவஸு, சித்ரஸேனன், ஸுமனன், தருணன், யஜ்ஞபுருஷர்கள், தக்ஷிணைகள், க்ரஹங்கள், ஸ்தோபங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமவேதஸ்வரங்கள், யாகங்களைநடத்தும் மந்த்ரங்கள், இவர்களனைவரும் அந்தச்சபையில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, க்ருதாசி, பஞ்சசூடை, விப்ரசித்திமுதலான அப்ஸரஸுகளும் வித்யாதரர்களும் அழகானகந்தர்வர்களும் நர்த்தனங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் பாட்டுக்களாலும் பலவகைஹாஸ்யங்களாலும் தேவராஜாவான இந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றனர். பிரம்மரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் தேவரிஷிகளனைவரும் சரித்திரங்களையும் பராக்கிரமத்தையும்பற்றிய துதிகளையும் மங்களங்களையும்சொல்லி, வலாஸுரனையும் வ்ருத்திரனையுங்கொன்ற மஹாத்மாவான தேவேந்திரனைச் சிறப்பிக்கின்றனர். மற்றவர்களெல்லாரும் பூமாலைகளைச்சூடி ஆபரணங்களையணிந்து திவ்யவிமானங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்றஅக்னிகள்போலப் போக்கும் வரவுமாகவிருக்கின்றனர். பிருஹஸ்பதியும் சுக்ரரும் எப்போதும் அங்கேயேஇருக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாக்களும் உறுதியானதவமுள்ளவரும் சந்திரனைப்போலக் காட்சிக்கினியவருமான இவர்களும் பிருகுவும் ஸப்தரிஷிகள்முதலான மற்றும்அநேகர்களும் பிரம்மாவின்ஆஜ்ஞையினால் அங்கே வந்துபோகின்றனர். சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவே! இந்தப்புஷ்கரமாலினி என்னும் இந்திரஸபையை நான்பார்த்திருக்கிறேன். யமஸபையைப்பற்றியும் கேள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யமஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரா! யமஸபையைச்சொல்லப்போகிறேன். அதைத்தெரிந்துகொள். பார்த்தனே! யமனுக்காக அந்தச்சபையை விசுவகர்மா செய்தான். ராஜாவே! பாண்டவனே! ஒளியேஉருக்கொண்டஅந்தச்சபை நூறுயோசனைக்குமேலேஅகலநீளமுள்ளதும், ஸூரியனைப்போன்றஒளியினால் எங்கும்பிரகாசிப்பதும், நினைத்தஉருவம்அமைவதும், மிக்ககுளிர்ச்சியும் அதிகவெப்பமுமில்லாமல் மனத்தைமகிழ்விப்பதுமாகஉள்ளது. துயரம், மூப்பு, பசி, தாகம், வெறுப்பு, மனச்

சோர்வு, களைப்பு, கெடுதல் இவற்றில் ஒன்றும்அச்சபையிலில்லை. தேவர்க்கும் மானிடர்க்குமுரிய போகங்களனைத்தும் அதில்உள்ளன. பகைவரையடக்குகிறவனே! சுவையுள்ளவையும் பலத்தைத்தருகின்றவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் தெவிட்டாதவையுமான [1]பக்ஷ்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம் சோஷ்யம் பேயம்இவைமிகுந்தியாகஇருக்கின்றன. சிறந்தமணமுள்ளபூமாலைகளும் நினைத்தபலன்களைத்தரும் மரங்களும் சுவையுள்ளதண்ணீரும் வெந்நீரும் எக்காலமுமிருக்கின்றன. அன்பனே! அந்தச்சபையில் புண்ணியஞ்செய்த ராஜரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரம்மரிஷிகளும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸூர்யபுத்ரனை யமனை ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! யயாதி, நஹுஷன், பூரு, மாந்தாதா, ஸோமகன், நிருகன், திரஸதஸ்யுவென்னும்ராஜரிஷி, க்ருதவீர்யன், சுருதச்ரவன், அரிஷ்டநேமி, ஸித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, ப்ரதர்தனன், சிபி, மத்ஸ்யன், ப்ருதுலாக்ஷன், ப்ருஹத்ரதன், வார்த்தன், மருத்தன், குஷிகன், ஸாங்காச்யன், ஸாங்க்ருதி, த்ருவன், சதுரச்வன், ஸதஸ்யூர்மி, கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்னும் ராஜா, பரதன், ஸுரதன், ஸுநீதன், நிசடன், அனலன், திவோதாஸன், ஸுமனஸ், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியச்சுவன், ஸதச்வன், வாத்ரியச்வன், ப்ருதுவேகன், ப்ருதுசிரவஸ், பிருஷதசுவன், வஸுமனன், மிக்கஅதிகபலசாலியானக்ஷுபன், ருஷத்ரு, ப்ருஷஸேனன், புருகுத்ஸன், த்வஜி, ரதி, ஆர்ஷ்டிஷேணன், திலீபன், மஹாத்மாவானஉசீநரன், உசீநரன்புதல்வனானபுண்டரீகன், சர்யாதி, சரபன், சுசி, அங்கன், ரிஷ்டன், வேனன், துஷ்யந்தன், ஸ்ருஞ்ஜயன், ஜயன், பாங்காஸுரி, ஸுநீதன், நிஷதன், வஹீநரன், கரந்தமன், பாஹ்லீகன், ஸுத்யும்னன், பலவானாகியமது, [2]ஐளன், பலவானானமருத்தராஜன், கபோதரோமன், த்ருணகன், ஸஹதேவன், அர்ஜுனன், வியசுவன், ஸாச்வன், கிருசாசுவன், சசபிந்துஎன்னுமரசன், தசரதபுத்திரர்களான [3]ராமலக்ஷ்மணர்கள், ப்ரதர்தனன், அளர்க்கன், கக்ஷஸேனன், கயன், கௌராசுவன், பரசுராமர், நாபாகன், ஸகரன், [4]பூரித்யும்னன், மஹாச்வன், ப்ரதாசுவன், ஜனகன், வேனபுத்திரனானப்ருது, வாரிஸேனன்,

---

[1] பக்ஷ்யம்முதலிய ஐந்தும் உணவின்வகைகள்.

[2] இளையென்பவளின் புத்திரனான புரூரவஸ்.

[3] ராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யமஸபையிலிருப்பது, உத்தரராமாயணத்தில் அவதாரஸமாபனகாலத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமன்வந்து கண்டதாகச்சொல்வதனாலும்விளங்குகின்றது.

[4] இது இரண்டுமுறைவருகிறது.

புருஜித், ஜனமேஜயன், பிரம்மதத்தன், த்ரிகர்த்தி, ராஜாவாகியஉப ரிசரவஸு, இந்திரத்யும்னன், பீமஜானு, கௌரப்ருஷ்டன், அனகன், லயன், பத்மன், முசுகுந்தன், பூரித்யும்னன், பிரஸேனஜித், அரிஷ்ட நேமி, ஸுத்யும்னன், ப்ருதுலாசுவன், அஷ்டகன் இவர்களும், மத்ஸ்யராஜர்கள் நூற்றுவரும், நீபர்கள் நூற்றும்வரும், ஹயர்கள் நூற்று வரும், த்ருதராஷ்ட்ரர்கள் நூற்றொருவரும், ஜனமேஜயர்கள் எண்பதின்மரும், பிரம்மதத்தர்கள் வீரிகள் ஈரிகள் நூறுநூறுபேர்களும், இருநூறுபீஷ்மர்களும், நூறுபீமர்களும், நூறுபிரதிவிந்த்யர்களும், நூறுநாகர்களும், நூறுஹயர்களும், நூறு [1]பலாசங்களும், நாணல் தர்ப்பைமுதலியவை நூறும், அங்கிருப்பனவாக அறியத்தக்கவை. சந்தனு, உனதுபிதாவாகிய பாண்டு, உசங்கவன், சதரதன், தேவ ராஜன், ஜயத்ரதன், புத்திமானாகிய விருஷதர்ப்பனென்னும்ராஜரிஷி, அவனுடையமந்திரிகள், நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடுகூடின அனேகஞ் சிறந்தஅச்வமேதயாகங்களைச்செய்து (இவ்வுலகைவிட்டுச்) சென்ற இன்னுமனேகமாயிரம் [2]சசபிந்துக்களாகிய இந்தப்புண்ணியசாலிகளும், புகழ்பெற்றவர்களும் கல்விகேள்விமிகுந்தவருமான ராஜரிஷிகளும் அந்தச்சபையில் யமதர்மராஜனைஸேவிக்கின்றனர். முறைப்படி யாகஞ்செய்தவரும் தவத்தில்ஸித்திபெற்றவரும் யோகசரீரம்பெற்றவர்களுமாகிய அகஸ்தியர் மதங்கர் காலர் ம்ருத்யுவென்னும்முனிவர்களும் தேகமெடுத்திருக்கும் அக்னிஷ்வாத்தர்கள், [3]பேனபர்கள், [4]ஊஷ்மபர்கள், [5]ஸுதாவந்தர்கள், [6]பர்ஹிஷதர்கள்முதலானபித்ருக்களும், காலசக்ரமும், ப்ரத்யக்ஷரூபியான அக்னிபகவானும், பாவஞ் செய்து தக்ஷிணயனத்தில்மரணமடைந்த மனிதர்களும், காலத்தை நடத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்டயமகிங்கரர்களும் சரீரமெடுத்துக் கொண்டுவந்த சிம்சுபைமரம் பலாசமரம் நாணல் தர்ப்பைமுதலிய தாவரங்களும் அந்தஸபையில் தர்மராஜனை உபாஸிக்கின்றனர். இவர்களும், இன்னும் அனேகர்களுமாகிய தர்மராஜஸபையோரின்பெயர்களையும் செய்கைகளையும் கணக்கிடமுடியாது. பார்த்தனே! அழகியதும் நினைத்தபடிசெல்வதுமாகிய அந்தச்சபை நெருக்கமில்லாமலிருக்கிறது. விச்வகர்மா நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து நிருமாணஞ்செய்தது. பாரதனே! அது தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு பிரகாசிக்கின்றது. நியமந்தவறாதவரும் பொய்சொல்லாத

1 பலாசு நாணல் தர்ப்பம்முதலியவற்றின் அதிஷ்டானதேவதை.

2 சசபிந்துவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். 3 நுரையையுண்பவர்கள்.

4 நீராவியையுண்பவர்கள். 5 அமிர்தமுண்பவர்கள். 6 தீயிலிருப்பவர்கள்.

வரும் சாந்தரும் சுத்தருமான ஸந்யாஸிகள் தமது நற்கருமங்களி னால் துலக்கப்பட்டு அந்தச்சபைக்குச்செல்லுகின்றனர். எல்லாரும் ஒளியோடுகூடிய தேஹங்களையுடையவர்களும், தூயஆடைகளைத்தரி த்தவர்களும், விசித்ரங்களானதோள்வளைகளையும் பூமாலைகளையும் ஜ்வ லிக்கின்றகுண்டலங்களையும் முத்தாரங்களையும் அணிந்தவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுகளின்கூட் டங்களும் அவரவர்கள் செவ்வையாகச்செய்த புண்ணியகர்மங்களி னால் அச்சபைக்குப் போகின்றனர். பார்த்தனே! அந்தச்சபையில் எங்கும் வாத்தியமும் ஆட்டமும் பாட்டும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் இனியவாஸனைகளும் இனியஒலிகளும் இருக்கின்றன. தேவலோகத் தியமாலைகள் அங்கே தினந்தோறும்வருகின்றன. தர்மமும் அழகும் சிறந்தமனமுமுள்ள நூறுலக்ஷம்பெயர்கள், பிரஜைகளுக்கு ஈச்வர னும் மஹாத்மாவுமாகிய யமனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹா த்மாவான பிதிருராஜனுடைய அந்தச்சபை இவ்வகையானது. [1]புஷ் கரமாலினியென்னும் வருணஸபையையும்சொல்வேன்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—— ✻✻ ——

(வருணஸபைச்சிறப்பு.)

,, .டிரனே! வருணனுடைய திவ்யஸபையும் யமஸபை யைப்போலவே விஸ்தாரமுள்ளதும் மிக்கஒளியுள்ளதும் அழகியபிரா காரங்களையும் தோரணங்களையுமுடையதுமாக ஜலத்துக்குள் விசுவ கர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. கனிகளையும் மலர்களையும் கொடுக்கின்றவைகளும் நீலமும் பொன்மையும் பச்சையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான ரத்தினங்களின் வடிவங்களையுடையவைகளுமான கற் பகதருக்களாலும், பூங்கொத்துக்களைமிகுதியாகவுடைய கொடிகளா லும், புதர்களாலும்சூழப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபையில் இனியகுர லும் அழகியஉருவங்களுமுள்ள விசித்ரமான எண்ணிறந்தபறவைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்றன. வருண னால்ஆளப்பட்ட அச்சபை வீடுகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதும், ஸுகமானகாற்றுள்ளதும், குளிரும்வெப்பமுமில்லாததும், வெண்

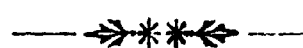
[1] 'புஷ்கரமாலினி' என்பதை விசேஷணமாக்கி, தீர்த்தவிசேஷங்களால் 'சோபிப்பது' என்பது பழையஉரை.

ணிறமுள்ளதுமாக அழகாயிருக்கிறது. வருணன் சிறந்த ஆடைகளை யும் ரத்திநாபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு வாருணியென்னும் தன் மனைவியுடன் அந்தச்சபையிலிருக்கிறான். அந்தவாருணி கௌரியென் னும் இரண்டாவதுபெயரால் உலகத்தில்வழங்கப்படுகிறாள். அந்தவரு ணன் மகிழ்ந்து அம்மனைவியுடன் ஸுகமாகவிளையாடுகிறான். அந்தச் சபையில் ஆதித்தர்கள் மாலைகளோடும் சிறந்தசந்தனமுதலியபூச்சுக ளோடும் நல்லமணம்வீச ஜலதேவதையானவருணனை உபாஸிக்கின்ற னர். ராஜாவே! வாஸுகி, தக்ஷகன், ஐராவதன், கிருஷ்ணன், லோஹி தன், பத்மன், சக்திமானாகியசித்ரன், கம்பலன், அசுவதரன், த்ருத ராஷ்ட்ரன், வலாஹகன், மணிமான், [1]குண்டதாரன், கார்க்கோடகன், தனஞ்சயன், பலவானானபாணிமான், குண்டதாரன், ப்ரஹ்ராதன், மூஷிகாதன், ஜனமேஜயன் ஆகியஇந்தநாகர்கள்எல்லாரும் தந்தங் கொடிகளோடு மண்டலமிட்டுப் படமெடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மார்த்தகாமங்களும் அஷ்டவஸுக்களும் கபிலமுனிவரும் அங்கே யிருக்கின்றனர். நாகராஜாவான ஆதிசேஷனும் அங்கிருக்கிறார். அவரைக்கண்டு நீர்ப்பிராணிகளுக்கதிபதியானவருணன் (அருக்கியம் முதலிய) உபசாரங்களைச்செய்து ஆஸனமளித்து மரியாதைசெய்கி றான். வாஸுகிமுதலியநாகர்களனைவரும் அஞ்சலிசெய்து, ஆதிசேஷ னால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றபிறகு தந்தம்தகுதியின்படி உட்கார்ந் திருக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனே! இவர்களும் மற்றும்பலநாகர்களும் வினதையின்புத்திரனானகருடனும் அவர்வேலைக்காரரும் அந்தச்சபை யில் மஹாத்மாவானவருணனைச் சலிப்பின்றிப்பணிகின்றனர். விரோச னன்மகனான பலியென்னும்அஸுரராஜன், பூமியைஜயித்தவனாகிய நரகாஸுரன், ஸம்ஹ்ராதன், விப்ரசித்தி, காலகஞ்சர்களென்னும்அஸு ரக்கூட்டத்தார், சுஹனு, துர்முகன், சங்கன், ஸுமனஸ், ஸுமதி, கடோதரன், மஹாபார்ச்வன், க்ரதனன், பிடரன், விச்வரூபன், ஸ்வ ரூபன், விரூபன், மஹாசிரன், தசக்ரீவன், வாலி, மேகவாஸன், தசா வான், டிட்டிபன், விடபூதன், ஸம்ஹ்லாதன், இந்திரதாபனன் ஆகிய தவம்புரிந்துவரம்பெற்றவர்களும் சூரர்களும் மரணமில்லாதவர்களு மான அஸுரகுலத்தோரனைவரும், அழகானகுண்டலங்களையும் கிரீ டங்களையும் திவ்யவஸ்திரங்களையும்தரித்து மலர்மாலைகள்சூடித் தர்ம ரூபமான பாசாயுதத்தைத்தரித்திருக்கும் மஹாத்மாவானவருணனை அந்தச்சபையில்ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! பரதகுலத்தோ னே! யுதிஷ்டிரனே! நாலுஸாகரங்களும், பெயர்பெற்றகங்காநதி,

---

1 இப்பேர் இரண்டுமுறை வந்திருக்கிறது.

யமுனை, விதிசை, வேணை, நர்மதை, வேகவாஹினி, விபாசை, சதத்ரு, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, இராவதி, விதஸ்தை, தேவநதியாகிய ஸிந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, நதிகளிற்சிறந்தகாவேரி, கிம்புனை, விசல்யை, வைதரணி, த்ருதீயை, ஜ்யேஷ்டிலை, சோணமென்னும்பெரிய [1]நதம், சர்மண்வதி, பர்ணாசையென்னும்மஹாநதி, ஸரயு, வாரவத்யை, நதிகளிற்சிறந்தலாங்கலி, கரதோயை, ஆத்ரேயி, லௌஹித்யமென்னும்மஹாநதம், லங்கதி, கோமதி, ஸந்தியை, த்ரிஸ்ரோதஸிமுதலிய உலகத்தில்பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுள்ள ஆறுகளும், புண்ணியதீர்த்தங்களும், தடாகங்களும், கிணறுகளும், அருவிகளும், குளங்களும், குட்டைகளும், திசைகளும் பூமியும் மலைகளும் ஜலஜந்துக்களனைத்தும் தேகமெடுத்து மஹாத்துமாவான வருணபகவானை உபாஸிக்கின்றன. கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் அனைத்தும் ஸங்கீதவாத்தியங்களோடு அந்தச்சபையில் வருணனைத்துதிசெய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இரத்தினங்களோடு கூடியமலைகளும் ஜலங்களும் அந்தச்சபையில் தேவரூபிகளாக மிக்க இனியகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. வருணனுடைய மந்திரியான ஸுநாபனென்பவன் தன்பிள்ளைகளாலும பேரர்களாலும் கோவென்னும்புஷ்கரனாலும் சூழப்பட்டவனாக வருணனைஉபாஸிக்கின்றான். மேற்கூறியஎல்லோரும் திவ்யசரீரங்களோடு தங்களுக்கதிபதியானவருணனை உபாஸிக்கின்றனர். பாரதரே! முன்னே நான்ஸஞ்சரித்தபோது இந்தஅழகானவருணஸபை என்னால்காணப்பட்டது; குபேரன்ஸபையைப்பற்றியும்கேள்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குபேரஸபைச்சிறப்பு.)

ராஜாவே! குபேரனுடையஸபை நூறுயோசனைநீளமும் எழுபதுயோசனைஅகலமுமுள்ளது; வெண்மைநிறமானது. ராஜாவே! அந்தச்சபை குபேரன் தன்தவத்தினால்சம்பாதித்தது. சந்திரனுடையஒளியையும் மறைப்பதும் கயிலைமலையின்சிகரம்போன்றதுமான அந்தச்சபை யக்ஷர்களால்வகிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்பறப்பதுபோல விளங்குகின்றது. பொன்மயமான உயர்ந்தமாளிகைகளினால்சோபிப்ப

[1] மேல்கடலில்விழும்ஆறு.

தும், உயர்ந்தரத்தினங்களினுல் விசித்திரமானதும் மனத்தைக்கவருவதும் சிறந்தமணமுள்ளதும், வெண்மேகம்போன்றசிகரத்தையும் உருவத்தையுமுடையதுமான அந்தத்திவ்யஸபை ஆகாயத்தில்மிதப்பதுபோலக் காணப்படுகின்றது. பொன்மயமான உறுப்புக்களோடுகூடியிருப்பதனுல் மின்னற்கொடிகளாலேயே புதுமையாக அமைக்கப்பட்டதுபோலிருக்கிறது. ஸ்ரீமானுகியகுபேரனென்னும்அரசன் அற்புதமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் ஜ்வலிப்பவைபோன்றகுண்டலங்களையும்தரித்து அனேகமாயிரம்மங்கையர்களால்சூழப்பெற்று அந்தச்சபையில்வீற்றிருக்கிறுன். மஹாராஜாவே! தனங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனுன குபேரன் எல்லாஆபரணங்களினுலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளும் அழகியதேகமுள்ளவளுமாகிய ரித்தியென்னும்மனைவியுடன்கூடி உயர்ந்தவிரிப்புகள்போடப்பட்டதும் உயர்ந்த [1]காலணைகளுடையதும் ஸூர்யனைப்போலப்பிரகாசிப்பதுமான உயர்ந்தஸிம்மாஸனத்தில்வீற்றிருந்து விளங்குகிறுன். [2]நந்தனவனத்தில் வேண்டினவற்றைவழங்குகின்ற மந்தாரமென்னும் கற்பகமரங்களின்சோலைகளை அசைத்துக்கொண்டும் அலகையென்னும்பெயருள்ள ஓடையிலுள்ள தாமரைமலர் செங்கழுநீர்மலர்களின் கந்தங்களையெடுத்துக்கொண்டும் உள்ளத்தைமகிழ்விக்கும் குளிர்ந்தகாற்று குபேரனையடைகின்றது. மஹாராஜாவே! தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களும் அந்தஸபையைச்சேர்ந்து அங்கே தேவலோகத்திய [3]தானங்களைப் பாடுகின்றனர். மிச்ரகேசி, ரம்பை, சித்திரஸேனை, சுசிஸ்மிதை, சாருநேத்ரை, கிருதாசி, மேனகை, புஞ்சிகஸ்தலை, விச்வாசி, ஸஹஜன்யை, பிரம்லோசை, ஊர்வசி, இரை, வர்க்கை, சௌரபேயி, சமீசி, புத்புதை, லதைமுதலாகிய ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் நிபுணர்களான ஆயிரக்கணக்கான அப்ஸரஸுகளும் கந்தர்வர்களும் குபேரனைஸேவிக்கின்றனர். தேவலோகத்தியவாத்தியங்களும் ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் எக்காலமும் இடைவிடாதஅந்தஸபை கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களினுல் நிறைந்து அழகாகவிளங்குகின்றது. பாரதனே! கின்னரர்களென்றும் நரர்களென்றும் சொல்லப்பட்ட கந்தர்வஜாதியாரும் மாணிபத்ரன், தனதன், ச்வேதபத்ரனென்னும்யக்ஷன், கசேரகன், கண்டகண்டு, மஹாபலசாலியானபிரத்யோதன், குஸ்தும்புரு, பிசாசன், கஜகர்ணன், விசாலகன், வராஹகர்ணன், தாம்ரோஷ்டன், பலகக்ஷன், பலோதகன், ஹம்ஸசூடன்,

---

[1] கால்கொட்டை. [2] சைத்ரரதமென்னும் அவனுடையதோட்டம்.

[3] ஒருவகை ஸ்வரவரிசை.

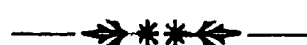
சிகாவர்த்தன், ஹேமநேத்ரன், விபீஷணன், புஷ்பானனன், பிங்களகன், சோணிதோதன், பிரபாலகன், விருக்ஷவாஸி, அனிகேதன், சீரவாஸன்முதலான அனேகலக்ஷக்கணக்கான யக்ஷர்களும் பெருமைபொருந்தியலக்ஷ்மிதேவியும் நளகூபரனும் எப்போதும் அங்கேயேயிருக்கின்றனர். நாமும் மற்றுமுள்ள எம்மைப்போன்றவரனேகரும் அந்தச்சபையில் இருப்போம். அந்தச்சபையில் பிரம்மரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும் இருக்கின்றனர். மஹாபலசாலிகளான ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்தச்சபையில் பிரபுவும்மஹாத்துமாவுமாகிய குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாக்களிற்சிறந்தவனே! உமாபதியும் [1]பசுபதியும் சூலாயுததாரியும் பகதேவதையின்நேத்திரத்தைக் கெடுத்தவரும் முக்கண்ணரும் உக்கிரமானவில்லைத்தரித்தவரும் மஹாபலசாலியும் பகவானுமாகிய சங்கரர் இரத்தம்போற்சிவந்தகண்களும் பேரிரைச்சலுமுடையவர்களும் கொழுப்பையும் மாமிஸத்தையும்உண்பவரும் கொடியவரும் பலவிதஆயுதங்களைத்தரித்துப் பயங்கரமாயிருப்பவரும் காற்றைப்போலக் கடியவேகமுள்ளவரும் குட்டையும்உயரமும் கூனருமான பூதக்கூட்டங்களினால்சூழப்பெற்றவராகத் தமது தோழனாகிய குபேரனிடத்தில் எப்போதுமிருக்கிறார். விசுவாவஸு, ஹாஹா, ஹூஹூ, தும்புரு, பர்வதன், சைலூஷன், கானம்தெரிந்த சித்திரஸேனன், சித்ரரதன்முதலான கந்தர்வராஜர்களனேகரும் மற்றுமுள்ளகந்தர்வர்களும் தம்பரிவாரங்களுடன்மகிழ்ந்து தனேசுவரனைப் பணிகின்றனர். வித்தியாதரருக்கரசனான சக்ரதர்மனென்பவன் தன்தம்பிமார்களுடன்கூட அந்தச்சபையில் பிரபுவானதனேசுவரனைப் பூஜிக்கிறான். நூற்றுக்கணக்கானகின்னரர்களும் அங்கே பிரபுவானகுபேரனைப் பூஜிக்கின்றனர். பகதத்தன்முதலிய ராஜாக்களும் அச்சபையிலிருக்கின்றனர். கிம்புருஷர்க்கு அரசனாகிய தருமனும், ராக்ஷஸர்க்குஅரசனாகிய மஹேந்திரன், கந்தமாதனன் இவர்களும் குபேரனைஉபாஸிக்கின்றனர். தர்மிஷ்டரானவிபீஷணரும், இயக்கர், கந்தர்வர் அனைவரோடுங்கூடத் தம்ஸஹோதரனும் பிரபுவுமான குபேரனை அடுத்திருக்கிறார். ஹிமாலயம், பாரியாத்ரம், விந்தியம், கைலாஸம், மந்தரம், மலயம், தர்துரம், மஹேந்திரம, கந்தமாதனம், தேவபர்வதங்களாகிய இந்திரகீலம் ஸுநாபம் ஆகியஇவைகளும் மேருமுதலான மற்றுமுள்ள அனேகமலைகளும், பிரபுவும் மஹாத்துமாவுமான தனபதியை ஸேவிக்கின்றன. பகவானாகிய நந்திகேசுவரர், மஹாகாலன், காஷ்டன், குடமுகன், தந்தி, விஜயன், தபோதிகன், சங்கு

1 பசுபதி=பசுவென்னும் ஆத்துமாக்களுக்குப் பதி.

கர்ணன்முதலிய சிவகணங்களனைவரும் குபேரனையடுத்திருக்கின்ற னர். மிகுந்தபலமுள்ள வெள்ளைரிஷபமும் அங்கேகர்ஜித்துக்கொண் டிருக்கிறது. இன்னும் அனேகம்ராக்ஷதர்களும் பிசாசர்களும் தனத னிடம் காத்திருக்கின்றனர். தேவதேவர்க்கும் ஈசுவரனும் மூவுல கங்களைப்படைப்பவரும் பலரூபங்களெடுப்பவரும் உமாபதியுமாகிய சிவபெருமான் தம்கூட்டத்தாரால் சூழப்பட்டுவரும்போது தனேசுவ ரனுன்குபேரன் அவரைத்தலையால்வணங்கி அந்தமஹாதேவரிடம் அநுமதிபெற்றபின்புதான் உட்காருகிறான். தனபதியின்ஸ்நேகிதரும் பகவானுமானசிவபிரானும் சிலஸமயம்உட்காருவார். நவநிதிகளுக் கும்முதன்மையான சங்கம் பத்மமென்னும் இரண்டுசிறந்தநிதிகள் மற்றநிதிகளையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு குபேரனைஸேவிக்கின் றன. ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கும் அப்படிப்பட்டஅழகான அந்தஸபை என்னாற்காணப்பட்டது. ராஜாவே! பிரம்மஸபையைச்சொல்வேன்; அதையுங் கேள்.

பதினொராவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மஸபைச்சிறப்பு.)

அன்பனே! பாரதகுலத்தோனே! இவ்வகையானஉருவமுள்ள தென்று உரைக்கமுடியாததாகிய பிரம்மஸபையைப்பற்றி நான்சொல் வதை நீகேள். ராஜாவே! களைப்பில்லாதவரானஸௌர்யபகவான் முந் திய [1]தேவயுகத்தில் மானிடலோகத்தைப்பார்க்கவிருப்பமுற்றவராக ஆகாயத்திலிருந்துவந்தார். பாண்டவனே! பாதரேறே! மனத்தினுல் செல்லத்தக்கதும் அறிவுக்கும்செ ல்லுக்கும்எட்டாதபெருமைபொரு ந்தியதும் எல்லாப்பிராணிகளின்ம னங்களையும் கவருவதுமாகிய பிரம்ம தேவருடைய திவ்யஸபையைப்ப ர்த்தபிறகு அவர் மானிடவடிவத் தோடு ஸஞ்சரித்துவருகையில் என்னைக்கண்டு அந்தச்சபையைப் பற்றி எனக்குஉரைத்தார். பாண்டவச்ரேஷ்டனுனராஜாவே! நான் அந்தஸபையின்சிறப்புக்களைக்கேட்டு அதைப்பார்க்கவிருப்பமுள்ளவ

---

[1] மனிதர்களுக்குஒருவருஷம் தேவர்களுக்குஒருநாள். மானிடவருஷம் முந்நூற்றறுபதுசேர்ந்தது தேவர்களுக்குஒருவருஷம். பன்னீராயிரம்தேவ வருடம் மானிடர்களுக்குநாலுயுகங்கள். அவைதேவர்களுக்குஒருயுகம். தேவ யுகம் ஆயிரம்பிரம்மாவுக்கு ஒருதினம். இங்குதேவயுகத்தில் என்பதற்கு கிருத யுகத்தில்என்பது பழையஉரை.

னுக ஸூர்யனைநோக்கி, "பகலவனே! அழகானபிரம்மஸபையை யான் காணவிரும்புகிறேன். கிரஹங்களுக்குஅதிபதியே! என்ன தவம் என்னகருமம் அல்லதுஎந்தஔஷதப்பிரயோகஞ்செய்வதனுல் பாவங்களையொழிப்பதாகிய அந்தச்சிறந்தஸபைக்கு நான்போகமுடியும்? எவ்வகையாக அதையான்காண்பேன்? அதை எனக்குச்சொல் லும்" என்றுகேட்டேன். பரதச்ரேஷ்டனே! ஆயிரம்கதிர்களையுடைய அந்தஸூர்யன், என்னுடையஇந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, "நீ மனத்தை யடக்கி ஆயிரம்வருஷகாலம் பிரம்மவிரதமென்னும் தவம்புரிவாயாக" என்றுகூறினர். உடனே நான் இமயமலையின்மேல் அந்தப்பெருந் தவஞ்செய்தேன். அதன்பிறகு பாவமற்றவரும் களைப்பில்லாதவரும் மஹிமையுள்ளவருமான ஸூர்யபகவான் என்னையழைத்துக்கொண்டு அந்தப்பிரமஸபைக்குச்சென்றார். ராஜாவே! அந்தச்சபை இவ்வகை உருவமுள்ளதென்று சொல்லமுடியாது. அது நிமிஷத்துக்குநிமிஷம் சொல்லுக்கெட்டாத வெவ்வேறுவடிவங்களை அடைகிறது. பாரதனே! அதன்அளவையும் வடிவத்தையும் நான்அறியேன். அவ்வகையான உருவத்தையும் நான் ஒருகாலத்திலும் கண்டதில்லை. ராஜரேவே! குளிர்ச்சியும்வெப்பமுமில்லாமல் எப்போதும் மிக்கஸுகமாகவே யிருக்கிறது. அந்தஸபையைச்சார்ந்தவர்கள் பசிதாகங்களையும் களைப் பையும் அடைவதில்லை. அது மிக்கஔளியுள்ள பலநிறங்களானரத்தி னங்களினுல் அமைக்கப்பெற்றது. அது தூண்களினுல்தாங்கப்படுவ தில்லை. என்றும்கெடாமலிருக்கிறது. மிக்கஔளியுள்ள பலவகைத் தெய்வலோகப்பொருள்களுடன்கூடியது. சந்திரனையும் ஸூர்யனை யும் அக்கினியையும் மிஞ்சிப்பிரகாசிக்கின்ற அந்தஸபையானது ஸ்வர் க்கலோகத்திற்குமேலிருந்துகொண்டு ஸூரியனைப்பயமுறுத்துவது போலவிளங்குகின்றது. ராஜாவே! எல்லாஉலகங்களுக்கும்தாதை யான அந்தப்பிரமதேவர் எப்போதும் தமதுஈசுவரசக்தியினுல் எல்லா வற்றையும்படைத்துக்கொண்டு அந்தச்சபையில் தாம்ஒப்பற்றவரா யிருக்கிறார். தக்ஷர், பிரசேதஸ், புலஹர், மரீசி, ஸமர்த்தரானகசிய பர், பிருகு, அத்திரி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், கிரது, ப்ரஹ்லாதர், கர்த்தமர் ஆகியபதினுன்குசிருஷ்டிகர்த்தர்களும் அதர்வாங்கிரஸர், வாலகில்லியர், மரீசிபர் என்னும்ரிஷிகளும் பிரபுவான பிரம்மதேவரை அடுத்திருக்கின்றனர். பாரதனே! மனம், ஆகாயம், வித்தைகள், வாயு, தேயு, நீர், நிலம், சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந் தம், மூலப்பிரகிருதி (மகத்துஅகங்காரமுதலிய) விகாரங்கள் இவைக ளும் பூமிக்குக்காரணமான மற்றுமுள்ளவையும் பெரியமஹிமையுள்ள

அகஸ்தியர், தவவன்மையுள்ளமார்க்கண்டேயர், ஜமதக்நி, பாத்வா ஜர், ஸம்வர்த்தர், ச்யவனர், மஹானுபாவரான துர்வாஸர், தர்மிஷ்ட ரானரிஷ்யசிருங்கர், யோகசாஸ்திர ஆசாரியரும் சிறந்ததவமுள்ளவரு மான மஹிமைபொருந்திய ஸநத்குமாரர், அஸிதர், தேவலர், தத்து வஜ்ஞானியானஜைகீஷவ்யர், ஐம்புலன்களென்னும் சத்துருக்களை ஜயித்தவரான ரிஷியர், சிறந்தமஹிமையுள்ள மணியென்பவர் இவர்க ளும் அங்கேபிரம்மதேவரைஉபாஸிக்கின்றனர். பார்த்தனே! எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய ஆயுர்வேதமும் தேகமெடுத்துக்கொண்டு அங் கேயேயிருக்கிறது. சந்திரனும் ஸூர்யனும் நக்ஷத்திரங்களும் கிர ணங்கள்நிரம்பினஆதித்தனும் காற்றுகளும் யாகங்களும் ஸங்கல்பமும் பிராணனும் அறம்பொருளின்பங்களும் மகிழ்ச்சியும் பகையும் தவ மும் இந்திரியஜயமும் மற்றுமுள்ள இவ்வகையான அனேகங்களும் தேகங்களெடுத்துப் பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு மஹாத்துமாக்க ளாகப் பிரம்மதேவரை ஆச்ரயித்திருக்கின்றன. [1]கந்தர்வர்கள் அப்ஸர ஸுகள் இவர்களின் இருபத்தேழுவகையார்களும் திக்குப்பாலகரனை வரும் அந்தச்சபையில் வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர். பாரதனே! பாண் டவனே! ராஜாவே! சுக்கிரன், பிருஹஸ்பதி, புதன், அங்காரகன், [2]சனைச்சரன், ராகுமுதலானஎல்லாக்கிரஹங்களும் மந்திரமும் ரதந் தரமென்னும்ஸாமமும் ஹரிமான்வஸுமானென்பவர்களும் பன்னி ரண்டுஆதித்தர்களும் அவர்களுக்குத்தலைவனானஸூர்யனும் அக்னி ஷோமர் மித்ராவருணர்முதலியஇரட்டைத்தேவர்களும் ஸப்தமருத் துக்களும் அஷ்டவஸுக்களும் விசுவகர்மாவும் பிதிர்தேவரனைவரும் ஹோமத்திரவியங்களனைத்தும் ருக்வேதம் ஸாமவேதம் யஜுர்வேதம் அதர்வணவேதமென்னும் நான்கும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களும் இதி காசங்களும் [3]உபவேதங்களும் வேதாங்கங்களனைத்தும் கிரஹங்க ளும் யாகங்களும் ஸோமலதையும் எல்லாத்தேவர்களும் துன்பங்க ளைக்கடத்திவைக்கும் சாவித்திரியும் அவ்வாறே கல்பனைசக்தி, ஞாபக சக்தி, சொல்வன்மை, திரிகாலஜ்ஞானம், உலகஅறிவு, புகழ், [4]பொறு மையென்னும் ஏழுவகையான [5]ஸரஸ்வதியும் ஸ்தோத்திரங்கள் சஸ்

---

1 சிலர் இருபத்தேழுநக்ஷத்திரங்களென்றும் வேறுசிலர் கந்தர்வர் அப்ஸர ஸுகளின்கணங்கள் இருபதும் கந்தர்வத்தலைவர்கள் எழுவரும் என்றும் அபிப் பிராயப்படுவதாகப் பழையஉரைகூறுகிறது.

2 சனி.

3 தனுர்வேதம்முதலியன.

4 அவஸரப்படாமல் கிரஹித்தலும்விளம்புதலும்.

5 அகரம், உகரம், மகரம், அரைமாத்திரை, நாதம், பிந்து, சக்திஎன்னும் எழுவகையான பிரணவம்என்றும், அல்லது, ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம்

திரங்களென்னப்பட்ட ஸாமங்களும் பலவகைக் [1]காதைகளும் தர்க்கங்களோடுகூடிய பாஷியங்களும் பலவகைநாடகங்களும் காவியங்களும் [2]கதைகளும் ஆக்யாயிகைகளும் [3]காரிகைகளும் தேகங்களெடுத்துக்கொண்டு அங்கேயிருக்கின்றன. குருவுக்குப் பூஜைசெய்தபுண்ணியசாலிகளும் அங்கேயிருக்கின்றனர். பாரதனுனயுதிஷ்டிரனே! [4] க்ஷணங்கள், லவங்கள், [5]முகூர்த்தங்கள், பகல்இரவுகள், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ஆறு ருதுக்கள், வருஷங்கள், ஐந்து [6]யுகங்கள், [7]நாலுவகைத்தினங்கள், என்றும்அழியாததும் மாறாததுமான அந்தமுதன்மையான காலசக்ரம், தர்மசக்ரம் ஆகியஇவை அங்கேஎப்போதுமிருக்கின்றன. [8]தேவமாதாக்களாகிய அதிதி, திதி, தனு, ஸுரஸை, வினதை, இரை, காலிகை, ஸுரபிதேவி, ஸரமை, கௌதமி, பிரபை, கத்ரு, ருத்ராணி, ஸ்ரீதேவி, லக்ஷ்மி, பத்ரை, ஷஷ்டிதேவி, பிருதிவிதேவி, ஹ்ரீதேவி, ஸ்வாஹாதேவி, கீர்த்தி, ஸுராதேவி, இந்திராணி, புஷ்டி, அருந்ததி, ஸம்விருத்தி, ஆசை, நியதி, ஸ்ருஷ்டி, ரதிதேவிமுதலிய தேவப்பெண்களும் பிரம்மதேவரைஸேவிக்கின்றனர். ஆதித்தியர்களும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் மருத்துக்களும் அச்வினிதேவர்களும் விசுவேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மனோவேகமுள்ளபிதிர்தேவர்களும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். புருஷச்ரேஷ்டனே! பிதிர்தேவதையின் கூட்டங்கள் ஏழுவகைகளென்று அறி. அவர்களுள், நான்குவகையார் [9]கடினசரீரமுள்ளவர்கள். மற்றமூன்றுவகையார் [10]உருவங்கள் மட்டுமுள்ளவர்கள். பாரதனே!

பைசாசம், அபப்ரம்சம், லலிதம், மாகதம், கத்யம்என்னும்எழுவகைப்பாஷைகளென்றும் உரைப்பது பழையவுரை. அதில் கல்பஞசக்திமுதலிய மேற்சொல்லியஏழைவேறாகக்கொள்ளவேண்டும்.

1 தேசபாஷையிலுள்ளபாட்டுக்கள்.

2 ஆக்யாயிகை, கதைஇரண்டும் வசனப்ரபந்தகள். அவற்றுள்; கதாநாயகனேநேரில்சொல்வதும் உச்சுவாஸங்களென்னும் பிரிவுகளுள்ளதும் ஒவ்வோர்உச்சுவாஸங்களிலும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களைக்குறிப்பிக்கும் ச்லோகம்இருப்பதும் ஆக்யாயிகை. இவ்வாறின்றிச் சரித்திரங்களை வசனநடையாகச் சொல்லுவது கதை.

3 சாஸ்திர விஷயங்களைச் சுருக்கிச்சொல்லும் ச்லோகங்கள்.

4 நொடிகள்.

5 மூன்றேமுக்கால்நாழிகை.

6 கிருதயுகம் திரேதாயுகம் த்வாபரயுகம் கலியுகம் யுகஸந்தியைஆகஐந்து.

7 மனுஷ்யதெய்வபிதிர் பிரம்மதினங்கள்.

8 இங்கே அஸுரர்நாகர்முதலியோரும் தேவஜாதியிற்சேர்க்கப்பட்டனர்.

9 ஸ்பரிசிக்கத்தக்க தேகமுள்ளவர்கள்.

10 ஸ்பரிசிக்கக்கூடாமல் காணப்படுபவர்.

மஹானுபாவர்களான வைராஜர்களும் அக்னிஷ்வாத்தர்களும் ஸ்வர்க்கத்தில்ஸஞ்சரிப்பவரும் உலகங்களில் பெயர்பெற்றவருமான கார்ஹபத்தியர்களென்னும்பிதிர்க்களும் ஸோமபர்களும் ஏகச்ருங்கர்களும் சதுர்வேதர்களும் கலர்களுமாகிய இந்த எழுவகைப்பிதிர்க்களும் பிராம்ம க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ரரென்னும் நான்குவர்ணங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். இந்தப்பிதிர்க்களே முதலில் புஷ்டிசெய்வதனால் சந்திரன் விருத்திசெய்யப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிதிர்க்களெல்லாரும் பிரம்மாவின்அருகிலிருந்துகொண்டு அளவற்றமஹிமையுள்ள பிரம்மதேவனைச் சந்தோஷமாகப்பணிகின்றனர். ராக்ஷஸர்கள், பிசாசர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், கருடர்கள், பசுக்களாகிய ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் பூமிமுதலிய ஐந்துமஹாபூதங்களும் பிரமதேவனை உபாஸிக்கின்றனர். தேவர்களுக்குராஜாவான இந்திரன், வருணன், குபேரன், யமன், பார்வதியுடன்கூடிய மஹாதேவர் இவர்களனைவரும் எப்போதும் அங்கேபோகின்றனர். ராஜச்ரேஷ்டனே! ஸநத்குமாரரும் எப்போதும் பிரம்மதேவனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாவே! பகவானானநாராயணனும் தேவரிஷிகளும் வாலகில்லியரிஷிகளும் கர்ப்பத்தில்ஜனித்தவர்களும் ஜனிக்காதவர்களுமானரிஷிகளும் பிரம்மதேவனை ஸேவிக்கின்றனர். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில்காணப்படும் மற்றுமுள்ளஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அந்த ஸபையில் என்னால்காணப்பட்டனவென்று அறி. பாண்டவனே! நித்தியப்பிரம்மசாரிகளான ரிஷிகள் எண்பத்துஎண்ணாயிரவரும் ஸந்ததியுள்ளரிஷிகள் ஐம்பதினாயிரம்பேர்களும் அங்கேயிருக்கின்றனர். அந்தத்தேவர்களனைவரும் அவ்விடத்தில் இஷ்டப்பிரகாரம் பிரம்மதேவனைக்கண்டு அவருக்குத் தலைவணங்கிநமஸ்காரஞ்செய்து வந்தவாறே செல்லுகின்றனர். அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும் உலகங்களுக்குத் தாதையும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் கருணையுள்ளவருமாகிய பிரம்மதேவர் அதிதிகளாகவந்த மஹானுபாவர்களான தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் நாகர்களையும் பிராம்மணர்களையும் யக்ஷர்களையும் கருடர்களையும் காலேயர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுகளையும் அவரவர்தகுதிப்படி அழைக்கிறார். ராஜாவே! அளவற்றமஹிமையுள்ளவரும் உலகங்களுக்குஆத்மாவுமான பிரம்மதேவர் அவர்களை அழைத்து இன்சொல்லினாலும் வெகுமதியினாலும் அவர்கள்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதனாலும் ஆனந்தத்தைஉண்டுபண்ணுகிறார். அன்பனே! பரதகுலத்தோனே! அவ்வாறு வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருக்கும் அவர்களால்நிரம்பியிருக்கும் அந்தஸபை ஆனந்தத்தை

யளிப்பதாயிருக்கிறது. எல்லாஒளிகளும்நிரம்பினதும் பிரம்மரிஷிகளின்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் களைப்பில்லாததுமான அந்தத் திவ்யஸபை பிரம்மதேவருடையபெருமையினால் சிறப்பாகவிளங்கிற்று. ராஜசிரேஷ்டனே! மானிடலோகத்தில் இந்த உன்ஸபையெப்படியோ அப்படியே மேலுலகங்களில் காணஅரிதாகிய அப்படிப்பட்ட அந்தச்சபை என்னால்காணப்பட்டது. பாரதனே! தேவலோகங்களில் இந்தஸபைகளையே நான் முன்னம்கண்டிருக்கிறேன். உன்னுடைய இந்தச்சபை மானிடலோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தது" என்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரர் ஹரிச்சந்திரனைக்குறித்துக்கேட்டதன்மேல் நாரதர் ராஜஸூய யாகத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவருக்குச்சொன்னது.)

இவ்வாறு நாரதர்சொல்லக்கேட்ட தர்மபுத்திரர், "பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரே! வல்லமையுள்ளவரே! யமனுடையஸபையில் ராஜாக்களின்கூட்டம் பெரும்பாலும் உம்மால்கூறப்பட்டது. நீங்கள் சொல்வதே எனக்குச்சரி. ஸமர்த்தரே! வருணனுடையஸபையில் நாகர்களும் அஸுரச்ரேஷ்டர்களும் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் மிகுதியாகக்கூறப்பட்டனர். அவ்வாறே குபேரஸபையில் யக்ஷர்களும் குஹ்யகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் சிவபெருமானும் கூறப்பட்டுளர். பிரம்மதேவருடையஸபையில் மஹரிஷிகளும் தேவர்கள்கூட்டத்தாரனைவரும் சாஸ்திரங்களனைத்தும் இருப்பதாகச்சொன்னீர். முனிவரே! இந்திரனுடையஸபையில்மட்டும் தேவர்களையும் அனேககந்தர்வர்களையும் மஹரிஷிகளையும் பெயரெடுத்துரைத்தீர். மஹாமுனிவரே! ராஜரிஷிகளில் ஹரிச்சந்திரன் ஒருவன்மட்டுமே மஹாத்துமாவான தேவேந்திரன்ஸபையிலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். தவறாததவமுடையவரே! மிக்கபெரும்புகழ்பெற்றவனான அந்த ஹரிச்சந்திரன் தேவேந்திரனுக்கு எதிராயிருக்கும்படியாக என்னவினைசெய்தான்? என்னதவம்புரிந்தான்? பிராம்மணரே! பித்ருலோகத்திலிருக்கும் என்தந்தையும் மஹானுபாவருமான பாண்டு உம்மால் எவ்வாறு காணப்பட்டார்? உம்முடன் எப்படிச்சந்தித்தார்? என்னசொன்னார்? பகவானே! சிறந்ததவ

முடையவரே! அதனை எனக்குச் சொல்லும். இவற்றையெல்லாம் உம்மிடத்தில்கேட்க விருப்பமுள்ளவனாகஇருக்கிறேன்" என்றுகூற நாரதர்சொல்லலானார்.

"அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி என்னைக் கேட்டபடியால் சிறந்தபுத்தியுள்ள அவனுடைய மஹிமையை யான் உனக்குச்சொல்வேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்தோனும் அயோத்தி நகருக்கதிபதியும் விசுவாமித்திரரால் காப்பாற்றப்பட்டவனும் வீரனுமான திரிசங்குவென்னும் அரசன் ஒருவன்இருந்தான். அவனுக்குக் கேகயராஜவம்சத்திற் பிறந்தவளான ஸத்தியவதியென்னும் மனைவியிருந்தாள். கௌரவபுத்திரனே! அவளுக்குத் தர்மமாகக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. ராஜாவே! அந்தமஹாபாக்கியவதி பிரஸவமாஸம் வந்தபோது ஹரிச்சந்திரனென்னும் குற்றமற்றகுமாரனையீன்றாள். அந்த ஹரிச்சந்திரராஜன் திரிசங்குவின்மைந்தனென்று சொல்லப் படுகிறான். மிகுந்தபலசாலியான அவ்வரசன் எல்லாஅரசர்களுக்கும் அரசனாகஇருந்தான். அரசர்களனைவரும் அவன்கட்டளைக்கு அடங்கியிருந்தனர். ராஜாவே! அவ்வரசன் பொன்னணிகள்பூண்ட ஒரே ஜயத்தேரிலேறி (வேறுதுணையின்றிச்) சஸ்திரவன்மையினால் [1]ஏழு தீவுகளையும்ஜயித்தான். மஹாராஜாவே! அவன் மலைகளும் நீர்களும் காடுகளும்அடங்கிய புவனிமுழுமையும்வென்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைப் புரிந்தான். எல்லாஅரசர்களும் அவன்கட்டளைப்படி திரவியங்களைக் கொணர்ந்தனர். அவர்களே அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களாயிருந்தனர். பராக்கிரமசாலியான ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் அரசர்க்கரசனாக அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று விளங்கினான். சிறந்ததக்ஷிணைகளோடுகூடிய ராஜஸூயயாகத்தில் முடிசூட்டப்பெற்ற அவ்வரசன் மகிழ்ச்சியுடன் யாசகர்கள் தன்னிடம்கேட்டதற்கு ஐந்துமடங்கதிகமாக அவர்களுக்குப் பொருளளித்தான். பிறகு அக்னியை விஸர்ஜனஞ்செய்யுங்காலம் வந்தபோது பற்பலதேசங்களினின்றும்வந்த பிராம்மணர்களுக்கு விருப்பப்படி மரியாதையோடு பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பொருள்களையும்கொடுத்துத் திருப்திசெய்வித்தான். ரத்தினங்களின் குவியல்களினால் திருப்திசெய்விக்கப்பெற்று மகிழ்வுற்ற அந்தணர்களின் ஆசீர்வாதங்களினால் பராக்ரமத்திலும் புகழிலும்

---

[1] ஸப்தத்வீபங்களாவன:—1. ஜம்புத்தீவு. 2. ப்லக்ஷத்தீவு. 3. குசத்தீவு. 4. க்ரௌஞ்சத்தீவு. 5. சாகத்தீவு. 6. சால்மலித்தீவு. 7. புஷ்கரத்தீவு.

மற்றஅரசர்களைக்காட்டிலும் மேலாகஇருந்தான். ராஜாவே! பாதரே றே! இந்தக்காரணம்பற்றித்தான் அந்த அனேகமாயிரம்அரசர்களைக் காட்டிலும் ஹரிச்சந்திரன் சிறப்புற்று விளங்குகிறானென்றறி. மணி தர்க்கதிபதியே! வெற்றிபெற்றஹரிச்சந்திரன் அம்மஹாயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் ஸம்ராட்டாக முடிசூட்டப்பெற்று விளங்கினன். பரதச்ரேஷ்டனே! மற்றுமுள்ள அரசர்களில் எவர்கள் ராஜஸூயயாகத் தைச்செய்கின்றனரோ அவர்கள் இந்திரனுடன்கூடி மகிழ்கின்றனர். பரதச்ரேஷ்டனே! யுத்தத்தில்ஓடாமல் மரணமடைந்தவர்எவரோ அவ ரும் அந்த இந்திரலோகத்தைச்சேர்ந்து மகிழ்கின்றனர். எவர்கள் இவ்வுலகத்தில் கடுந்தவத்தினால் தேகத்தைவிடுகின்றனரோ அவர்க ளும் அவ்விடம்சேர்ந்து எக்காலமும் சிறப்புற்றுவிளங்குகின்றனர். கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவனே! குந்திபுத்ரனே! ராஜாவே! ஹரிச்சந்திரராசனிடத்திலுள்ள மேன்மையைக்கண்டு வியப்புற்ற உன் தந்தையாகியபாண்டு நான் மானிடலோகத்திற்கு வருவதைஅறிந்து என்னைவணங்கி, "ஐயா! நீர்யுதிஷ்டிரனுக்கு 'பாரதனே! நீபுவனி யைவெல்ல வல்லவனாயிருக்கிறாய்; உன்ஸஹோதரர்கள் உனக்கு அட ங்கியிருக்கின்றனர். நீ யாகங்களிற்சிறந்த ராஜஸூயயாகத்தைச் செய்வாயாக. எனதுபுதல்வனாகியநீ ராஜஸூயயாகஞ்செய்தால் நான் வெகுசீக்கிரத்தில் இந்திரஸபைக்குச்சென்று ஹரிச்சந்திரனைப்போல அனேகவருஷகாலம் நித்தியஸந்தோஷமா யிருப்பேன்' என்று சொல் லக்கடவீர்" என்றுகூறினான். 'அப்படியேயாகட்டும். நான் பூலோகத் திற்குப்போவேனாயின் ராஜாவானஉன்புத்திரனுக்குச் சொல்வேன்' என்று அவனுக்கு மறுமொழிகூறினேன். பாண்டவனே! புருஷச் ரேஷ்டனே! அந்தப்பாண்டுவின்எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்றக்கட வாய். நீயும் உன்முன்னோர்களும் தேவேந்திரலோகவாஸத்தைப் பெறுவீர்கள். அரசே! இந்தப்பெரியயாகம் இடையூறுகள்மிகுதியாக உள்ளதென்று நினைக்கப்பட்டது. யாகங்களைக்கெடுக்கும் பிரம்மராக்ஷ ஸர்கள் இதில் தவறுகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன. க்ஷத்திரி யர்களையழிப்பதும் பூமியையொழிப்பதற்குக் காரணமும் மரணத்தை யுண்டுபண்ணுவதுமான யுத்தம் ஏதாவது ஒருகாரணம்பற்றி இந்த யாகத்தில் உண்டாகும். அரசர்க்கரசே! இதனைச்செம்மையாக ஆராய் ந்து எதுகூடுமோ அதைச்செய்வாயாக. நான்குவருணங்களையும்காப் பதில் எப்போதும் ஊக்கமும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவனாகஇரு; அபி விருத்தியையடை; மகிழ்ந்திரு; திரவியங்களினால் பிராம்மணர்களைத் திருப்தியடையச்செய். நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்தைப்பற்றி உன

க்கு விரிவாகஉரைத்தேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகி றேன். கண்ணனுடையநகரத்திற்குச் செல்வேன்'' என்றார். ஜனமே ஜயரே! நாரதர் பாண்டவர்களுக்கு இவ்வாறுசொல்லியபின், எந்த ரிஷிகளுடன் சேர்ந்துவந்தனரோ அவர்களுடன்கூடவே சென்றார். அவர்சென்றபிறகு கௌரவரான தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூடி ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகத்தைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்தார்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ர பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயத்தைச்செய்ய ஆலோசித்துக் கிருஷ்ணனுக்குத் தூது விடுத்ததும், வந்துசேர்ந்தகிருஷ்ணனிடம் காரியத்தைத்தெரிவித்ததும்.)

ஜனமேஜயரே! நாரதமஹரிஷிசொல்லியதைக்கேட்டு யுதிஷ்டிரர் பெருமூச்செறிந்தார். ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றி நினைத்து மனத்தில் ஆறுதலில்லாமலிருந்தார். மஹாத்துமாக்களான ராஜரிஷிகளின் அந்தமஹிமையைக்கேட்டும் முறைப்படி யாகஞ்செய்தவர்கள் தமதுபுண்ணியகர்மங்களினால் மேலுலகம்பெறுவதை ஆராய்ந்தும் ஹரிச்சந்திரனென்னும் ராஜரிஷி சாஸ்திரப்பிரகாரம் யாகஞ்செய்து மேன்மையாகவிளங்குவதைக்கேட்டும் தர்மபுத்திரர் தாமும் ராஜஸூயயாகஞ்செய்யக்கருதினார். பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஸபையோரனைவரையும் மரியாதைசெய்து அவர்கள் அனைவராலும் எதிர்மரியாதைசெய்யப்பெற்றபிறகு யாகத்திலேயே நினைவாகஇருந்தார். அரசர்க்கரசரானஜனமேஜயரே! அந்தக்கௌரவச்ரேஷ்டரானதர்மராஜர் பலமுறைஆராய்ந்துபார்த்து ராஜஸூயம்செய்வதிலேயே உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார். வியக்கத்தக்கபராக்ரமமும் மஹிமையுமுள்ள அவர் மறுபடியும் தர்மத்தையேநினைத்து, எதுஎல்லாப்பிராஜைகளுக்கும்நன்மையாயிருக்குமென்பதிலேயே மனத்தைச்செலுத்தினார். எல்லாப் பிராஜைகளையும் வேற்றுமையின்றிப் பரிபாலனஞ்செய்பவரும் தர்மத்தைக்காப்பவரெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர் யாவருக்கும் நன்மையைச்செய்தார். கோபம் மதம்இரண்டையுமொழித்து யாவருக்கும்தானம்கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். 'தர்மம்நல்லது, தர்மம்நல்லது' என்றதைத்தவிர வேறுசொல்லை யாரும்கேட்டதில்லை. இவ்வாறுநடக்கையில் ஜனங்கள் தந்தையினிடம்அன்புவைப்பது போலஅவர்மேல் அன்புவைத்தனர். அவரைப்பகைப்பவனில்லை. அத

ணல் அவர் அஜாதசத்ருவானார். ராஜாவின் அனுக்ரஹத்தினாலும் பீமஸேனன்பாதுகாப்பினாலும் ஸவ்யஸாசியான அர்ஜுனன் பகைவரை ஒழிப்பதினாலும் புகழ்பெற்றநகுலனால் கப்பங்கள் சரியாகவருவதினாலும் புத்திசாலியானஸஹதேவன் தர்மங்களைவிதிப்பதினாலும் நகுலன் இயற்கையாகஎல்லாரிடத்திலும் பணிவோடிருப்பதினாலும் அந்தத் தேசம் கலகமில்லாமலும், அச்சமில்லாமலும், நிரம்பமழைபொழிவதனால் செழுமையாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தம்தம் தொழில்களை விடாமற்செய்தனர். வட்டிக்குக்கொடுக்கல்வாங்கலும் யாகச்சிறப்புக்களும் பசுக்காத்தலும் உழுதொழிலும் வர்த்தகமுமாகிய இவையனைத்தும் ராஜாவின்பரிபாலனத்தினால் மிகஓங்கியிருந்தன. யுதிஷ்டிரர் தர்மந்தவறுமலிருந்ததனால் அத்தேசத்தில் கப்பம்வராமல்நிற்றலும் அதற்காகப்பிரஜைகளைப் பீடிப்பதும் ரோகங்களின்மிகுதியும் தீப்பிடித்தலுமாகிய இவையொன்றும் உண்டாகவில்லை. திருடர்களாலும் மோசக்காரர்களாலும் ராஜாக்கள்ஒருவர்க்கொருவர்விரோதத்தினாலும் ராஜாவின்அபிமானம்பெற்றவர்களாலும் தீங்குநடந்ததாகக் கேட்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஆறுகுணங்களிலும் ராஜாவின்பிரியத்தைச்செய்யவும் கப்பங்களைச்செலுத்தவும் தாங்கள்செய்தமுயற்சியின்பயனைத் தெரிவிக்கவும் பலஜாதியாரான வர்த்தகர்களோடு ஒத்திருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ஆமேய்ப்பவர்முதல் அந்தணரீறுகப் பத்துத் திசைகளிலுமுள்ளஜனங்களால் தம்தந்தைதாய்போல அன்புவைக்கப்பட்டவரும் எங்கும்பிரகாசிப்பவரும் எல்லாக்குணங்களும்பொருந்தினவரும் எல்லாவற்றையும்பொறுப்பவரும் எல்லாருக்கும்மேலாகப் பெரும்புகழ்பெற்றுவிளங்குபவரும் அரசர்க்கரசருமான தர்மராஜாவினால்ஆளப்பட்ட அந்தத்தேசமானது, அவர்தர்மத்தில்நிலைபெற்றிருந்ததனால், ஜனங்கள் பொருளாசையினால் லௌகிகவிருத்திகளைச்செய்து அப்பொருள்களைநினைத்தபடியனுபவித்தும் செல்வம்மிகுந்ததாகவேயிருந்தது. பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரான அந்தத்தர்மராஜர் அக்காலத்தில் அமைச்சரையும் ஸஹோதரரையும் வருவித்து ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிப் பலமுறைவினவினார். அவராற்கேட்கப்பட்ட அந்தமந்திரிகள் சேர்ந்து அப்போது யாகஞ்செய்யவிரும்பின சிறந்தபிரஜ்ஞையுள்ள யுதிஷ்டிரரைநோக்கி யதார்த்தமானசொல்லைப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்கள்:—

"எந்தராஜஸூயயாகத்தைச்செய்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றஅரசன் வருணனுடையசிறப்பையடைவனே அந்தராஜஸூயயாகத்தினால் அந்தஅரசர்க்கரசனுடையமேன்மையனைத்தையும் ராஜா

வாகியநீங்களும் பெறவிரும்புகிறீர்கள். கௌரவச்ரேஷ்டரே! அவ்வாறு அரசர்க்கரசனுடைய மேன்மைக்குரியஉங்களுக்கு ராஜஸூயஞ்செய்ய இதுதருணமென்று நமதுநண்பர்கள் நினைக்கின்றனர். எந்தயாகத்தில் சிறந்தநியமமுள்ள ரித்விக்குக்களால் ஸாமவேதமந்திரங்களைச்சொல்லி ஆறு அக்னிகள்மூட்டப்படுகின்றனவோ அந்தயாகஞ்செய்யுங்காலம் உமதுக்ஷத்திரியசக்தியின்மிகுதியினால் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. [1]தர்வீஹோமம்முதலாக ராஜஸூயஅங்கமான எல்லாயாகங்களையும் நிறைவேற்றி ராஜஸூயயாகத்தின்முடிவில் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசன் அந்தயாகஞ்செய்ததனாலே [2]ஸர்வஜித்என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! நீர் ஸமர்த்தர். நாங்களனைவரும் உமதுசொற்படிநடக்கிறவர்கள். மஹாராஜாவே! நீர் ராஜஸூயயாகத்தைச் சீக்கிரத்தில்முடிக்கலாம். மஹாராஜாவே! சங்கிக்காமல் ராஜஸூயயாகத்தில் மனம்வைக்கக்கடவீர்" என்று மித்திரர்களனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் உரைத்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! பகைவரையழிப்பவரானதர்மராஜர் அச்சமில்லாமலும் அன்போடும் அவர்கள்சொன்ன தர்மமுள்ள சிறந்த சொல்லைக்கேட்டு மனத்தில்ஏற்றுக்கொண்டனர். அந்தவேண்டினவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டபின் தமதுசக்தியையறிந்திருந்தும் சிலாக்கியமானகாரியத்தை ஆரம்பிக்கப்போகின்றதர்மராஜா (மற்றவர்களையும்) பரீக்ஷிக்கத்தொடங்கினர். பீமஸேனன்முதலிய ஸஹோதரர்கள் நால்வரையும்ஸந்தித்து அவர்களாலும் ராஜஸூயம் நல்லதென்று சொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர் அந்தத்தர்மத்திலேயே எண்ணங்கொண்டார். அரசர்க்கரசரும் கௌரவச்ரேஷ்டருமாகிய அந்தயுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்வதற்குத் தம்மனத்தில் உடனே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார். ஜனமேஜயரே! ஆச்சரியப்படத்தக்க சக்தியுள்ளவராயிருந்தும் தர்மத்தையேயனுஸரித்து ராஜஸூயயாகஞ்செய்யத் திரும்பவும் பலமுறை மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார். ஆலோசனைகள்தெரிந்த புத்திசாலியான அந்தத்தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் திரும்பவும் ஸஹோதரர்களோடும் மஹாத்மாக்களாகிய ரித்விக்குக்களோடும் மந்திரிகளோடும் தௌமியர் வியாசர்முதலானவர்களோடும் ஆலோசித்தார். விராடன், த்ருபதன், புத்திசாலியானஸாத்யகி, யுதாமன்யு, உத்தமௌஜன், புத்திமானான அபிமன்யு, சூரர்களான திரௌபதிபுத்ரர்கள் இவர்களோடுசேர்ந்தும் முக்கிய

---

[1] பலாசஇலையினால் ஹோமம்செய்வது.

[2] எல்லாவற்றையும்ஜயித்தவன்.

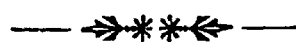
மாக ஆலோசனைசெய்தார். "அரசர்க்கரசன் செய்யத்தக்க சிறந்த யாகமாகிய ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகம் சிரத்தையுள்ள எனக்கு எப்படிமுடியும்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்" என்றுகேட்டார். தாமரைக்கண்ணராகிய ஜனமேஜயரே! அந்தராஜாவினால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஸபையோர்கள் அக்காலத்தில் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "தர்மத்தையறிந்தவரே! ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைச்செய்ய நீர் தகுதியுள்ளவர்" என்று மறுமொழிகூறினார்கள். ரித்விக்குக்களும் ரிஷிகளும் ராஜாவுக்கு இவ்வாறுசொன்னபின், அவர்கள் சொன்னசொல்லை ராஜாவின்மந்திரிகளும் ஸஹோதரர்களும்கொண்டாடினர். அறிவிற்சிறந்தவரும் அடக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜர் உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி மறுபடியும் தம்முள்ளத்திலேயே மேன்மேலும் ஆராய்ந்தார். 'தனது திறமையைச் செவ்வையாகஅறிந்து தேசகாலங்களையும் செலவையும் வரவையும் செம்மையாகஆராய்ந்து புத்தியோடுசெய்யும் அறிவுடையோன் துயரப்படான். தன்மனத்தின்நிச்சயம் ஒன்றினால்மாத்திரம் இந்தயாகம் ஆரம்பிக்கத் தகாது' என்றறிந்து முயற்சியினால் காரியத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காக அந்தக்காரியத்தை நிச்சயிக்கும்விஷயத்தில் ஜனார்த்தனராகியகிருஷ்ணனே யாவருக்கும் மேற்பட்டவரென்றெண்ணித் தர்மராஜர் மனத்தினால் கண்ணனைத்தியானித்தார். தர்மபுத்திரர் தேவர்களால் மதிக்கப்பெற்ற செய்கைகளினால் கண்ணன் அறியக்கூடாதவரென்றும் சிறந்தகைகளையுடையவரென்றும் ஜனனமில்லாதவராயினும் தமதுஇச்சையினால் மனிதர்களில்அவதரித்தவரென்றும் அவரறியாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர்செய்கைக்கு எட்டாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர் எதையும்தாங்கக்கூடாதவராகாரென்றும்அவரைப்பற்றிஊகித்துநினைத்தார். குந்திபுத்திரரான அந்தயுதிஷ்டிரர் இவ்வகையானஉறுதியுள்ளநிச்சயத்தைச்செய்து உலகங்களுக்குத்தந்தையான கண்ணனுக்கு,தமதுஆசாரியனுக்கு அனுப்புவதுபோல உடனே தூதனையனுப்பினார். அந்தத்தூதன் விரைவாகச்செல்லுகின்றரதத்தினால் உடனே துவாரகையில்யாதவர்களைஅடைந்து அங்கேவாஸஞ்செய்யும் கண்ணபிரானிடம் சேர்ந்தான். அவன் பிரபுவானமாதவனிடம்கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்யலானான் :—"சிறந்தகைகளையுடையஹ்ருஷீகேசரே! தர்மராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரர், தௌம்யர் வியாஸர்முதலானவர்களோடும் த்ருபதன்விராடன்இவர்களுடன்சேர்ந்த தம்ஸஹோதரர்எல்லாரோடும் உமதுதரிசனத்தை விரும்புகிறார்" என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஇந்திரஸேன

னென்னும் தூதனது சொல்லைக்கேட்டு யாதவச்ரேஷ்டரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரும் ஸ்ரீயப்பதியுமான அச்சுதர் தம்மைப்பார்க்கவிரும்புகிற யுதிஷ்டிரரைத் தாமும்பார்க்கக்கருதினவராகி வேண்டினவர்களிடமும் வஸுதேவரிடமும்விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே இந்திரஸேனனுடன்கூட இந்திரப்பிரஸ்தம்சென்றார். ஜனார்த்தனர் ஆவலுள்ளவராய் வேகமானகுதிரைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அனேகதேசங்களைத்தாண்டி இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் தர்மராஜாவிடம்சேர்ந்தார். தம்ஸஹோதரர்முறையிலிருக்கும் தர்மராஜராலும் பீமனாலும் அந்தக்கிருஹத்தில் பிதாவைப்போலப் பூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன் உடனே தம்தந்தையின்ஸஹோதரியான குந்தியை அன்புடன்பார்த்தார். ஸந்தோஷமடைந்திருக்கும் சினேகிதனை அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து தாமும்சந்தோஷமடைந்து விளையாடினார். நகுலஸஹதேவர்களால் ஆசாரியனைபோலப்பூஜிக்கப்பெற்றார். ஸமர்த்தரான அச்சுதர் சிறந்தஸ்தானத்தில்உட்கார்ந்து இளைப்பாறி ஒழிவாயிருக்கும்போது தர்மராஜா அவரைச்சந்தித்துத் தம்காரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்யத்தொடங்கினார்.

"கிருஷ்ணா! நான் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் அது வெறுவிருப்பத்தினால்மாத்திரம் நிறைவேற்றமுடியாது. எதனால் அதை அடையலாமென்பது உமக்குநன்றாகத்தெரியும். எவனிடத்தில் (உலகம்) எல்லாம்அடங்கியிருக்கிறதோ, எவன் எல்லா இடங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறானோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனோ அந்தராஜா ராஜஸூயஞ்செய்யத்தக்கவன். அந்தராஜஸூயம் நான்செய்யக்கூடியதென்று ஸ்நேஹிதர்கள் சேர்ந்துசொல்லுகின்றனர். கிருஷ்ணா! அந்தவிஷயத்தில் எனக்குத் தேர்ந்தநிச்சயம் உமது வாக்கினாலேதான் வரும். சிலர் ஸ்நேஹத்தினாலேயே குற்றத்தைக் கண்டறிவதில்லை. மற்றும்சிலர் தமதுலாபத்திற்காக இன்சொல்லை மாத்திரமே சொல்லுகின்றனர். சிலர் தமக்குநன்மையானதைப் பிறருக்கும்பிரியமானதாகவே நினைக்கின்றனர். காரியவிஷயங்களில் ஜனங்களின்வாக்கியங்கள் இவ்வாறாகவே பெரும்பாலும்காணப்படுகின்றன. நீர்மட்டுமோ இந்தக்காரணங்களைக்கடந்து காமக்குரோதங்களை நீக்கி உலகத்தில் எதுமேலானதகுதியுள்ளதோ அதை உள்ளபடி உரைக்கத்தக்கவர்" என்றார்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தன்முதலிய பகைவரிருக்கையில் ராஜஸூயம் முடித்தலாகாதென்று கண்ணபிரான் தர்மராஜாவுக்கு விளம்பியது.)

யுதிஷ்டிரர் அப்படிச்சொல்லியதைக்கேட்டு, கண்ணன்சொல்லுகிறார். "பாதவம்சத்தியமஹாராஜாவே! எல்லாக்குணங்களாலும் நீர் இராஜஸூயயாகத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர். ஆனால், உமக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கையிலேயும் யான் ஒன்றுசொல்வேன் இப்போது உலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களென்று வழங்கப்படுபவரனைவரும் ஜமதக்னியின்புத்திரனை பாசுராமனாற் கொல்லாமல்விடப்பட்டக்ஷத்திரியர்களின்ஸந்ததிகளாயிருக்கிறார்கள். பாதசிரேஷ்டரே! பூமிக்காசரே! இந்தக்ஷத்திரியர்கள் வம்சபரம்பரைக்கே ஒரு [1]நிச்சயஞ்செய்து அதை உபதேசவாக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது உமக்கும்தெரியும். பூமியிலுள்ள அரசர்களாகிய மற்றக்ஷத்திரியர்கள் புரூரவவம்சத்திற்கும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கும் (அடங்கின) குடிகளாகத் தம்மை நினைக்கின்றனர். பாதசிரேஷ்டரே! ராஜாவே! புரூரவவம்சத்து அரசர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுமாகிய ராஜாக்களின்குலங்கள் நூற்றொன்றிருப்பதாகஅறியும். மஹாராஜாவே! யயாதியின்வம்சத்தாராகிய போஜர்களின்அபிவிருத்தியானது குணங்களாற்சிறப்புற்றிருக்கிறது. அஃது இப்போது நாற்றிசைகளிலும் பாவியிருக்கிறது. அவர்களின் அந்தஐசுவரியத்தை முன்செய்தஉடன்பாட்டின் படியே எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் அனுஸரித்திருந்தனர். ராஜாவே! இப்போதுதான் ஜராஸந்தனென்னுமரசன் தன்பராக்ரமத்தினால் எல்லாரையும்வென்று அந்தப்போஜகுலத்தோரின் ஐசுவரியத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி அரசர்களுக்குத் தானேதலைமையாயிருக்கும்படி பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றிருக்கிறான். அவன் [2]மத்தியதேசத்தை ஆண்டு கொண்டு அரசர்களுள் விரோதஞ்செய்யநினைத்தான். மஹாராஜாவே! எந்தஅரசன் (பொருள்படைகளின்வன்மையாகிய) பிரபுசக்தியிற்சிறந்தவனோ உலகம் எவனொருவனுக்கு அடங்கியிருக்கிறதோ அவன்தான் தன்சக்தியினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தவனாகிறான். ராஜாவே! சிறந்தபராக்ரமசாலியென்று பெயர்பெற்ற சிசுபாலனென்னும்அரச

1 அதிக பலவானுக்கு மற்றவர் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.
2 போஜர்களின்தேசமாகிய மதுரையைச்சேர்ந்ததேசம்.

னும் அந்தஜராஸந்தனையே முழுதும்அடுத்து அவன்படைத்தலைவனாக ஆனானன்றோ. மஹாராஜாவே! கபடயுத்தம்செய்பவனும் மஹாபலசாலியும் கரூசதேசாதிபதியுமான [1]வக்ரன்என்பவனும்அந்தஜராஸந்தனிடத்திலேயே சிஷ்யன்போலக்காத்திருக்கிறான். மஹாவீரர்களும் மஹாத்மாக்களுமான ஹம்ஸ [2]டிம்பகர்களென்றுபெயர்பெற்ற இரண்டரசர்களும் ஜராஸந்தனைத்தான் அடுத்திருக்கின்றனர். கரூசதேசாதிபதியான வக்ரதந்தனும் கரபனும் ஆச்சரியமணியென்று சொல்லப்படும் திவ்யரத்தினத்தைத் தலையிலணிந்திருக்கும் மேகவாகனனும் [3]முருனையும்நரகனையும்அடக்குகின்றவனும் அளவற்ற ஸேனையுள்ளவனும் வருணன்போலமேற்றிசையில்விளங்குகிறவனும் யவனராஜனுமாகிய காலயவனனும் ஜராஸந்தனைஆச்ரயித்திருக்கின்றனர். மஹாராஜாவே! வயஸுமுதிர்ந்தவனான பகதத்தன் உமதுபிதாவுக்குநண்பன். அவன் சொல்லினாலும் செய்கையினாலும் ஜராஸந்தனிடம் விசேஷமானபணிவுடனிருக்கிறான். உள்ளன்பினால்கட்டப்பட்டு உம்பிதாவினிடத்திலிருப்பதுபோல உம்மிடம்பற்றுள்ளவனாயிருக்கிறான். மேற்றிசையிலும் தென்றிசையிலுமுள்ள பூமியின்கோடிகளுக்கரசனும் உமக்குமாதுலனும் சூரனும் குந்திதேசத்தைவிருத்திசெய்பவனும் சத்துருக்களைஸம்ஹரிப்பவனுமாகிய புருஜித்என்பவன் ஒருவன்மட்டும் சிநேகத்தினால் உமக்குஉட்பட்டிருப்பவன்.

இவ்வுலகத்தில் தானேபுருஷோத்தமனென்றுசொல்லிக்கொண்டும் மூடத்தனத்தினால் எனதுசின்னங்களாகிய சங்குசக்கரம்முதலியவற்றை எப்போதும்சுமந்துகொண்டும் பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனென்று உலகத்தில்பெயர்பெற்றும் வங்கதேசம் புண்ட்ரதேசம் கிராததேசங்களுக்கதிபதியாகச் சேனைகளுடன் சேதிதேசத்திலிருக்கும் அறிவுகெட்டவன் முன்னர் என்னால்கொல்லாமல்விடப்பட்டபோதே ஜராஸந்தனையடைந்தான். மஹாராஜாவே! எவன் தன்அஸ்த்ரவித்தைவன்மையினால் பாண்டியர்களையும் க்ருதகைசிகர்களையும் வென்றானோ எவனதுஸஹோதரனான ஆக்ருதியென்பவன் பரசுராமனுக்கொப்பான சூரனாகஇருந்தானோ இந்தபுவனியில் நாலிலொருபாகம்பெற்றவனும் இந்திரனுக்குநண்பனும் பகைவர்களானவீரர்களை அதஞ்செய்யும் பலசாலியுமாகிய அந்தப்பீஷ்மகனென்னும் போஜகுலத்தரசன் மாகதனைச்சார்ந்திருக்கிறான். நாம் உறவினராயிருந்தும்

---

1 தந்தவக்ரன்.

2 டிம்பகனென்பவனுக்கு டிபிகனென்றும் டிம்பிகனென்றும் பெயர் காணப்படுகிறது.

3 முரனென்பதும்பாடம்.

பிரியங்களைச்செய்தும் வணங்கியும் அடுத்திருந்தும் நம்மிடம் அவன் சார்வதில்லை. நமக்குஇன்னாதவைசெய்வதிலும் நிச்சயத்தோடிருக்கிறான். ராஜாவே! அவன் தன்குலத்தையும் பலத்தையும் அறியவில்லை. ஜராஸந்தனுடையபுகழ் விளங்குவதைக்கண்டு அவனையடுத்திருக்கிறான். பிரபுவே! அப்படியே வடதிசையிலுள்ள பதினெண்குலத்தோராகிய போஜர்களும் ஜராஸந்தனுக்கஞ்சியே மேற்றிசைசேர்ந்தனர். சூரஸேனர், பத்திரகாரர், போதர், சால்வர், படச்சரர், ஸுஸ்தலர், ஸுகுட்டர், குலிந்தர், குந்திகள், ஸார்வாயனர், தென்பாஞ்சாலதேசத்தார், கிழக்குக்குந்திதேசத்தார், கோஸலர், மத்ஸியர், ஸந்யஸ்தபாதரென்னும் பலதேச அரசர்களும் ஸஹோதரர்களோடும் வேலைக்காரர்களோடும்கூட வடதிசையைவிட்டுப் பயந்து தென்திசைசேர்ந்தனர். இவ்வாறே பாஞ்சாலதேசத்தார்யாவரும் ஜராஸந்தன்பயத்தினால் கலக்கமுற்றவர்களாகத் தங்கள்ராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடிவிட்டனர். அந்தயுத்தத்தில் மகததேசத்திலுள்ள கிரிவ்ரஜமென்னும்நகரத்திலிருந்து முதற்படை வெளிப்படாமலிருக்கையிலேயே மஹாத்மாவான ஜராஸந்தன்முன்னிலையில் பாஞ்சாலர்கள் பறந்தோடினர். முன்னர் உக்ரஸேனன்புத்ரனாகிய மதிகெட்ட கம்ஸன் தன்சுற்றத்தவரையடக்கி ஜராஸந்தன்பெண்களிருவரை மனைவிகளாக எடுத்துக்கொண்டான். ஜராஸந்தன்புதல்விகளும் [1]ஸஹதேவன்தங்கைகளுமான அஸ்தியென்றும் பிராஸ்தியென்றும்பெயருள்ள இரண்டு ராஜகுமாரிகளையும் மணம்புரிந்தான். அறிவுகெட்டவனாகிய அந்தக்கம்ஸன் அந்தஜராஸந்தன்பலத்தினால் தன்சுற்றத்தவரையடக்கி மேன்மையையடைந்தான். அவனிடத்தில் அது மிகப்பெரிய அநீதியாயிருந்தது. போஜராஜர்களில்முதிர்ந்தவர்கள் துராத்மாவான கம்ஸனாற்பீடிக்கப்பட்டுத் தம்குலத்தோரைக் காப்பாற்றக்

அழகுள்ள அந்தஆகுகன்பெண்ணை அப்போதே அக்ரூரனுககுக்கொடுத்து (அந்தஅக்ரூரனால்) நம்மையழைப்பித்துக் கௌரவித்தனர். நானும் ஸங்கர்ஷணரைத் துணையாகக்கொண்டு சுற்றத்தாரின்காரியத்தைச்செய்தேன். கம்ஸனும் ஸுநாமாவும் முறையே என்னாலும் பலராமனாலும் கொல்லப்பட்டனர். கம்ஸனைக்கொன்றபிறகு ஜராஸந்தனுக்கஞ்சின என்குலத்தோரை முதலில்பலராமரும் நானும் சேர்ந்து காப்பாற்றினோம். ராஜாவே! ஜராஸந்தன்எதிர்க்க, கரைகடந்த பயம் நேர்ந்தபோது நாங்கள்பதினெண்குலத்தோர்கள்சேர்ந்து [2]இவ்

1 ஜராஸந்தன் புத்ரன்.

2 ஊரைவிட்டுப்போகிற ஆலோசனை.

வாலோசனைசெய்தோம். சத்துருக்களையழிக்கும் சிறந்தஅஸ்த்ரங்களினால் நாங்கள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்து முந்நூறுவருஷங்களாகத் தோன்றும் மூன்றுவருஷங்களாகியும் அந்தஜராஸந்தன்ஸேனையைக் கொல்லாமற்போனோம். ஏனெனில், தேவர்களுக்கொப்பான வன்மையுள்ளவர்களும் வீரர்களிற்சிறந்தவர்களும் அஸ்த்ரங்களால்மரணமில்லாதவர்களுமாகிய ஹம்ஸடிம்பகர்களென்னும்பெயருள்ளவர்கள் இருவரும் ஜராஸந்தன்பக்ஷத்திலிருந்தனர். இணைபிரியாத அவ்விரண்டுவீரர்களும் சூரனானஜராஸந்தனுமாகிய இம்மூவரும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் போதுமானவரென்பது என்கருத்து. புத்திசாலிகளிற்சிறந்தவரே! நமக்குமாத்திரமேயன்று. மற்றுமுள்ள அரசர்கள் எவ்வளவுபேரிருக்கின்றனரோ அவரனைவர்க்கும் இதேஎண்ணந்தான் உண்டாயிற்று. ராஜாவே! நானே ஜராஸந்தனுக்கு (பார்ப்பவர்க்கு) மயிர்ச்சிலிர்ப்பெடுக்கும்படியான பயங்கரமான பதினெட்டுயுத்தங்களைக்கொடுத்தேன். ஆகிலும், மஹாபலசாலியானஜராஸந்தன் கொல்லப்படவில்லை. பிறகு ஹம்ஸனென்று பிரசித்திபெற்றிருந்த அந்தச் சிறந்தஅரசன் அந்தப்பதினெட்டாவதுயுத்தத்தில் பலராமரால்அடிக்கப்பட்டான். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது ஹம்ஸன்கொல்லப்பட்டானென்று யாரோசொன்னதைக்கேட்டு, டிபிகன் யமுனையாற்றில்மூழ்கினன். "இவ்வுலகத்தில் ஹம்ஸனைவிட்டு நான்ஜீவிக்கமாட்டேன்" என்று நிச்சயஞ்செய்து அவன்மரணமடைந்தான். அவன்அவ்வாறானதைக்கேட்டுப் பகைவரின்நகரங்களைஜயிப்பவனாகிய அந்தஹம்ஸனும் யமுனைக்கேசென்று அதில்அமிழ்ந்தான். பரதசிரேஷ்டரே! அந்தராஜாவானஜராஸந்தன் அவ்விருவரும் இறந்துபோனதைக் கேள்வியுற்றுச் சோர்வடைந்தமனத்துடன் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான். சத்துருக்களைஸம்ஹரிப்பவரே! அந்தஜராஸந்தனென்னும்ராஜா அவ்வாறுதிரும்பிப்போனபிறகு நாங்களெல்லாரும் மகிழ்ந்து மறுபடியும் மதுரையில்வஸித்தோம். அரசர்க்கரசே! பகைவரையடக்குகிறவரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவர்களான கம்ஸன்மனைவிகள் தம்கணவனுடையமரணத்தினால் துயரமுற்றுத் தங்கள்தந்தையும் மகராஜனுமான ஜராஸந்தனிடம்சென்று, 'எங்கள்கணவனைக் கொன்றவனைக்கொல்' என்று தூண்டும்போதெல்லாம் முன்செய்தஆலோசனையையேநினைத்து மனத்துயரத்துடன் ஓடிப்போனோம். மஹாராஜாவே! நாங்களெல்லாரும் ஜராஸந்தன்பயத்தினால் தனஸம்பத்தைச் சேர்த்தெடுத்துக்கொண்டு புத்திரர்கள் குலத்தோர் சுற்றத்தார்களுடன் ஊரைவிட்டுத் தனித்துப் போகவேண்டுமென்றுநினைத்து

மேற்றிசையில் ரைவதகமென்னும் குன்றினால்விளங்கும் குசஸ்தலி யென்னும் அழகானநகரத்தையடைந்து அதில் வீடுகள்கட்டினோம். தேவர்களாலும் அணுகமுடியாத கோட்டைகளையும் செய்தோம். அந்தநகரத்தில் பெண்களும் யுத்தஞ்செய்யலாம். மஹாரதர்களான யாதவர்களுக்குச் சொல்லுவானேன். பகைவரையழிப்பவரே! நாங்கள் அந்தச்சிறந்தமலையைப்பார்த்தபிறகு ஜராஸந்தனைக்கடந்தோமென்றுநினைத்து ஒருபயமுமின்றி அந்நகரத்தில் வஸிக்கிறோம். கௌரவச்ரேஷ்டரே! பிறகு யாதவர்கள் மேலானஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். இவ்வாறு ஜராஸந்தனால் எல்லாவகையாலும் தீங்கு செய்யப்பட்டநாங்கள் ஸமர்த்தர்களாயிருந்ததனால் ஒன்றுசேர்ந்து மூன்றுயோசனைநீளமும் ஒவ்வொருயோசனைவிஸ்தாரமுமுள்ள மூன்றுசிகரங்களுள்ளதும் ஒவ்வொருயோசனையின்கோடியிலும் நூறு வாயில்களுள்ளதும் வீரர்களின்பராக்ரமத்தினால்காக்கப்பட்ட தோரணங்களையுடையதும் யுத்தத்தில்அடங்காத மதமுள்ள பதினெட்டு க்ஷத்திரியர்களால்காக்கப்பட்டதுமான கோமந்தமென்னும்மலையை ஆச்ரயித்தோம். எங்கள்குலத்தில் பிறந்தவர்கள் பதினெண்ணாயிரம் ஸஹோதரர்கள் இருக்கின்றனர். ஆகுகன்புதல்வர்கள் நூற்றுவர். ஒவ்வொருவனும் தேவர்களுக்குமேலானவன். ஸஹோதரரோடு கூடிய சாருதேஷ்ணன், சக்ரதேவன், சாத்யகி, நான், பலராமர், ஸாம்பன், பிரத்யும்னன்ஆகிய எழுவரும் மஹாரதர்கள். ராஜாவே! மற்றவரையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கிருதவர்மா, அனாதிருஷ்டி, ஸமீகன், ஸமிதிஞ்சயன், கங்கன், சங்கு, குந்தி இவ்வேழுபேர்களும் மஹாரதர்கள். [1][பிரத்யும்நன், அநிருத்தன், பானு, அக்ரூரன், ஸாரணன், நிசடன், கதன், இவர்கள்ஏழுபேரும் மஹாரதர்கள்] விக்ரமன், ஜில்லி, பப்ரு, உத்தவன், விதூரதன், வஸுதேவர், உக்ரஸேனன் ஆகியஇந்தஏழுமந்திரிச்ரேஷ்டர்களும் அந்தகபோஜன்குமாரர்களாகிய பிரஸேனஜித், ஸ்யமந்தகமென்னும்மணி மிகுதியாகஸ்வர்ணத்தையளிப்பதனால் குபேரனுடையசிறப்பையடைந்த யமலன் இவ்விருவரும் அவர்களின்தந்தையாகிய அந்தகபோஜராஜனும் ஆகப் பதின்மர்இருக்கின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற தேகவன்மையுள்ளவர்களும் சிறந்தபராக்ரமமும் பருத்தசேனையுமுள்ளவர்களுமாகிய யாதவ வீரர்கள் மலைகளின்இடைத்தேசமாகிய குசஸ்தலியைநினைத்து அச்சமற்றவராயிருக்கின்றனர். ராஜாவே! பாண்டவர்களாலும் நாங்கள் எப்போதும் காப்புள்ளவர்கள். பாரதரே! இவ்வாறு எல்லாச்செல்

---

[1] இந்த அதிகபாடத்தில் பிரத்யும்னன் இரட்டித்து வந்திருக்கிறது.

வச்சிறப்புக்களும்அமைந்த அந்தச்சராஸந்தன் வேரூன்றியிருக்கையில் க்ஷத்திரியர்களுள் உம்மை அரசர்க்கரசனாகச்செய்யத்தகுமா ? துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், சிசுபாலன், வில்லாளியானருக்மி, ஏகலவ்யன், த்ருமன், சுவேதன், சைப்யன், சகுனி இவர்களைப் போரில்வெல்லாமல் யாகத்தை எவ்வாறுசெய்யமாட்டுவீர் ? இவ்வரசர்கள் பெருந்தன்மையினால் யுத்தஞ்செய்யாமலிருப்பாராயினும் இவர்களில் பலத்தினாலும் சிறந்தஅஸ்த்ரபலத்தினாலும் கர்வங்கொண்டவனும் மிக்கபொறுமைக்காரனும் வீரசிரேஷ்டனும் ஸூர்யபுத்ரனுமான கர்ணனொருவன்மட்டும் யுத்தஞ்செய்வான். ராஜாவே! மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தன் ஜீவித்திருக்கையில் ராஜஸூயயாகத்தை நீர்நிறைவேற்றமுடியாதென்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். அந்தஜராஸந்தன் சிங்கம் மஹாகஜங்களைவெல்வதுபோல ராஜாக்களனைவரையும்வென்று கிரிவிரஜமென்னும் ஊரில் மலைக்குகையில் (அவர்களை) அடைத்திருக்கிறான். அந்தஜராஸந்தனென்னும்ராஜா இந்தயாகஞ்செய்யநினைத்துப பூமியையாளுகின்றவர்களாகிய எண்ணாயிரம்அரசர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றான். பகைவரைவெல்லுகிறவரே! அவன் உமாபதியும் மஹாத்மாவுமான மஹாதேவரை உக்ரமானதவத்தினால்ஆராதனஞ்செய்து ராஜாக்களைஜயித்தான். ராஜச்ரேஷ்டரே! அவன் செய்தபிரதிஜ்ஞையைநிறைவேற்றினான். அவன், ஸேனைகளோடுவந்த அரசர்களை ஜயித்து ஜயித்துத் தன்நகரத்திற்கொண்டுவந்து அடைத்துக் [1]கிரிவ்ராஜத்தை [2]புருஷவ்ராஜமாகச்செய்தான் மஹாராஜாவே! நாங்களும் அப்போது ஜராஸந்தனுக்குப்பயந்துதான் மதுரையையொழித்துத் துவாரகாபுரி சேர்ந்தோம். மஹாராஜாவே! இந்தயாகத்தை நீர்செய்யக்கருதினால் அந்தராஜாக்களைவிடுவிக்கவும் ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்யவும் முயலவேண்டும். கௌரவரே! புத்திமான்களிற்சிறந்தவரே! அவ்வாறின்றி ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிய இந்தஆரம்பம் முழுதும்நிறைவேற்றுவதற்குமுடியாது. குற்றமற்றராஜாவே! இதுதான் என் ஆலோசனை. நீர் எவ்வாறுநினைக்கிறீரா? காரியம்இவ்வாறிருக்கையால் விஷயத்தைப்பற்றி நீரும் யுக்திகளைக்கொண்டு நிச்சயஞ்செய்து எனக்குச் சொல்லும் ” என்றார்.

1 மலைக்கூட்டம்.　　2 ஆள்கூட்டம்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயம்செய்யா தொழிவதே நலமென்று நினைத்துக் கிருஷ்ணனைக்கேட்டதும், பீமன் தான் ஜராஸந்தனை ஜயிப்பதாகச்சொன்னதையனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதம் முதற்காரியமென்றுசொன்னதும்.)

அதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர்சொல்லலானார் :—" ஓ! விருஷ்ணிகுலச்ரேஷ்டரே! மற்றவர்சொல்லமுடியாதசொல் மேதாவியானஉம்மால் உரைக்கப்பட்டது. ஸந்தேஹங்களைவிடுவிப்பவர் உம்மைவிட வேறொருவரும்இப்புவியிலில்லை. தம்தம்விருப்பத்தைச்செய்துகொள்ளும் அரசர்கள் வீட்டுக்குவீடு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸாம்ராஜ்யத்தையடைந்தவர்களல்லர். ஸம்ராட்என்னும்பெயர்பெறுவது கடினம். பிறர்சக்தியையறிந்தவன் தன்னைச் சிறப்பித்துப்பேசமாட்டுவனா? பிறருடன்சேர்ந்தபோது எவன்சிலாக்கியமாயிருக்கிறானோ அவன்பூஜிக்கப்பெறுகிறான். [1]பூமி விரிவாகவும் அனேககண்டங்களுள்ளதாகவும் அனேகரத்னங்கள்நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரம்சென்றபிறகுதான் லாபத்தைப்பார்க்கிறான். ஒழிவடைதலையே சிறந்ததாகநினைக்கிறேன். ஒழிவையடைவதனால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும். ராஜஸூயத்தில்இறங்குவதனால் மேன்மைபெறமுடியாதென்பது என்கருத்து. ஜனார்த்தனா! உயர்ந்தமனமுள்ள இந்தஎன் [2]குலத்தோர் தம்மில்ஒருவர் இவ்வரசர்களெல்லாரிலும் மிகச்சிறந்தவனாகலாமென்று நினைக்கின்றனர். மஹானுபாவரே! குற்றமற்றவரே! நாமும் அக்காலத்தில் ஜராஸந்தனுடையதுஷ்டத்தனத்

---

[1] பூமியென்னப்பட்டமந்த்ராலோசனையின்விஷயம், உபாயங்கள் அபாயங்கள்முதலிய பலவகைகளடங்கியது. பொன், பெண், சேனை, ரத்னம்முதலிய அனேகம் உயர்ந்தபயன்கள்நிரம்பினது. அந்தமந்த்ராலோசனையின்விஷயத்தில் வேண்டினஸாதகங்களைக்கூட்டியும் பாதகங்களைவிலக்கியும் விடாமுயற்சிமுதலியவற்றால் மேலே வெகுதூரம்சென்றபின் சிரேயஸ் என்று சொல்லப்பட்ட காரியஸித்தியை மனிதன் அறிகிறான் என்பதும், 2. பூமியைப்போல ஸ்திரமானநிச்சயபுத்தியானது அந்தஅந்தவிஷயங்களுக்கேற்றபடி அனேகவிதமாகவும் தடையற்றதாகவும் ரத்னங்கள்போன்ற பலஉயர்ந்த பயன்கள் நிரம்பினதாகவும் இருக்கிறது. மனிதன்வெகுதூரஞ் சென்றபிறகு தான் தனதுநன்மையை அறிகிறான். அதாவது, மனதைக்கவரும் சப்தாதிவிஷயங்களைக் கடந்ததான தனது ஆத்மஸ்வரூபமாகியசிரேயஸைக்கண்டறிகிறானென்பதும் பழையவுரை.

[2] பீமன்முதலானவர்கள்,

தைப்பார்த்து அவனுக்கு அஞ்சியேயிருந்தோம். யார்க்கும்வெல்லக் கூடாத பிரபுவே! யான் உமது கைவன்மையைச் சார்ந்தவனன்றோ? நீரே அவனுக்கஞ்சினபோது என்னைப் பலவானென்றுநான்நினையேன். விருஷ்ணிகுலத்தவரே! சிறந்தகுணங்களையுடையவரே! மாதவரே! உம்மாலாவது பலராமராலாவது பீமஸேனனாலாவது அர்ஜுனனாலாவது அவன் கொல்லப்படக்கூடியவனோ கூடாதவனோவென்று ஸந்தேஹித்துத் திரும்பத்திரும்ப ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கேசவரே! எல்லாக்காரியங்களிலும் எனக்கு நீர்தாம் நியமிப்பவராயிருக்கிறீர்" என்றார். அதைக்கேட்டுப் பேசுவதில் ஸமர்த்தனான பீமன் பேசத்தொடங்கினான்.

"முயற்சியைக் கடைப்பிடியாதஅரசனும் தான்பலஹீனனாயிருந்து தக்கஉபாயமின்றிப் பலவானையெதிர்ப்பவனும் புற்றுப்போல உட்கார்ந்துபோகின்றனர். பலங்குறைந்தவனும் சோம்பலின்றி ராஜநீதி தவறாமல் உபாயங்களைத் திருத்தமாகச்செய்வதினால் அதிகபலமுள்ள சத்துருவையும்வென்று தனக்குவேண்டினகாரியங்களையும் பெரும்பாலும் ஸாதிப்பான். கிருஷ்ணனிடத்தில்உபாயமும் என்னிடத்தில் பலமும் தனஞ்சயனிடத்துஜயமும் இருக்கின்றன. நாங்கள்மூவரும் மூன்றுஅக்னிகள் யாகத்தைமுடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்து விடுவோம். கோவிந்தா! உமதுபுத்திபலத்தைப்பற்றுவதனால் தர்மராஜர் எல்லாநன்மைகளையும்அடைவர். உம்மைநாதனாகப்பெற்ற எங்களுக்கு எப்போதும ஜயந்தானே" என்றான். அதற்குக் கண்ணபிரான், "பால்யனானவன் காரியங்களை ஆரம்பித்துவிடுவான். பின்வருவதைப்பாரான். ஆதலால், பால்யனும் பொருளையேநாடினவனுமாகிய பகைவனைப்பற்றி க்ஷத்திரியர்கள் [1]பொறுப்பதில்லை. ஜயிக்கக்கூடிய அகப்புறப்பகைவர்களை ஜபித்ததனால் மாந்தாதாவும், பிரஜைகளைப்பரிபாலித்ததனால் பகீரதனும், தவவன்மையினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனும், நீதிபலத்தினால் பரதனென்னுமரசனும், செல்வத்தினால் மருத்தனும் ஆகியஇந்த ஐந்துஸம்ராஜர்கள் தங்கள்குலத்தோரெல்லோரையும் (தங்கள்புகழால் வியாபித்துத்) தழுவிக்கொண்டு இருந்தனரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருயுகத்திலும் ஸம்ராஜர்களிருப்பதில்லை. யுதிஷ்டிரரே! ஜயிக்கவேண்டியவர்களை ஜயிப்பது, பரிபாலனஞ்செய்வது, தவம்புரிவது, பொருள் விருத்திசெய்வது, உபாயங்களைப் பிரயோகிப்பது ஆகியஐந்துவகைகளாலும் ஸம்ராட்டாகவிரும்புகிற உமக்குப பிருஹத்ரதன்புத்ரனான ஜராஸந்

1 அவன் பெரியவனாவதற்குமுன்னமே ஒழித்துவிடுகின்றனர்.

தன் ஜயிக்கமுடியாதவனாக இருக்கிறான். பாதச்ரேஷ்டரே! அதை அறியும். நூற்றொருகுலத்தோராகிய அரசர்களும் அவனுக்கு எதிர் யுத்தஞ்செய்யாமற்போயினர். ஆதலால், அவன் தன்பலத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் ஸாம்ராஜ்யத்தைநடத்துகிறான். ராஜாக்கள் ரத்னங்களையெடுத்துக்கொண்டு ஜராஸந்தனிடம் காத்திருக்கின்றனர். சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் அநீதியைக்கடைப்பிடித்த அவன் அதனாலும் சந்தோஷப்படுவதில்லை. மனிதர்களில் முதன்மையான ஜராஸந்தன் ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அரசனைப் பலவந்தமாகப் பலிக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான். மனிதர்களில் ஜராஸந்தனுக்குப் [1] பாகமாயிராதவனை நாம் எங்குங்கண்டிலம். ஜராஸந்தன் நூற்றுக் குட்பட்டவராகிய ராஜாக்களை இவ்வாறு முழுதும் வசப்படுத்தினான். குந்திபுத்ரரே! மிகவும்பலக்குறைவானராஜா அவனிடம் அணுகுவது எவ்வாறு? தண்டலெப்ரஸ்தமென்னும்இடத்தில் ராஜாவானஜராஸந்தன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறான். பாதச்ரேஷ்டரே! பசுபதியின்ஆலயத்தில் பசுக்களைப்போலப் பலிகொடுப்பதற்காகக் குறிப்பிட்டுப் புரோக்ஷணஞ்செய்யப்பட்ட அந்தராஜாக்களுக்கு உயிர்விருப்பமேது? க்ஷத்திரியன் எப்போது சஸ்திரத்தினால் மாணத்தையடைகிறானோ அப்போது கௌரவிக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நாம் யுத்தத்தில் ஜராஸந்தனையெதிர்த்துத் தடுப்போம். ராஜாவே! எண்பத்தாறுராஜாக்கள் ஜராஸந்தனால் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கப்பட்டனர். பதினால்வர் குறைவு. அவர்களையும் கொண்டுபோனபிறகு கொடியசெய்கை நடக்கப்போகிறது. அதற்குத் தடை எவன் செய்வானோ அவன் உலகமெல்லாம் வியாபிக்கும்புகழைப்பெறுவான். ஜராஸந்தனை எவன் ஜயிப்பனோ அவன் நிச்சயமாக ஸம்ராஜனாவான்" என்றுசொன்னார்.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒழிவடைகிறதைப்பற்றித் தர்மராஜர் சொல்ல, அர்ஜுனன் அதனை மறுத்துப் பராக்கிரமத்தின்சிறப்பைக்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், "கிருஷ்ணா! நான் ஸம்ராஜனுடையசிறப்பையடையக்கருதித் தன்லாபத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு முற்றும் ஸாஹஸமாக உங்களை எவ்வாறு அனுப்புவேன்? பீமன் அர்ஜுனன்

---

[1] வசப்படுத்தப்படாதவன்.

இருவரும் இரண்டுகண்களென்றும் ஜனார்த்தனர்மனமென்றும் நினைத்திருக்கிறேன். மனமும் கண்களுமில்லாதவனுடைய உயிர்வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்? பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளதும் கரைகாணமுடியாததுமான ஜராஸந்தனுடைய சேனையை எதிர்த்துச்சென்று யுத்தத்தில் யமனும் வெல்லான். அந்தவிஷயத்தில் உங்கள்செய்கை எவ்வளவு? இந்த வேறுலாபத்தில் பிரவிருத்தித்தனக்கு அனர்த்தம் வந்து சேருகிறது. ஆதலால், நான் இதற்கு அங்கீகாரங்கொடுப்பது யுக்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணா! என்மட்டில் நான்ஆலோசிப்பதைச் சொலலுகிறேன். அதைக்கேட்கவேண்டும். இந்தக்காரியத்தில் ஒழிவடைதலே நலமென்றுநினைக்கிறேன். செய்வதற்குக்கடினமான ராஜஸூயயாகமானது இப்போது என்மனத்தைத் தடுக்கிறது" என்றுசொன்னார். சிறந்தவில்லையும் சிறந்ததூணிகளையும் ரதத்தையும் கொடியையும் குதிரைகளையும்பெற்றவனான அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம்பேசலானான்.

"ராஜாவே! விரும்பத்தக்கவையும் பெறுவதற்கரியவையுமான வில், அஸ்திரங்கள், அம்புகள், பராக்ரமம், துணை, பூமி, கீர்த்தி, திறமை முதலியவைகள் எனக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன. நன்றாகக்கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள் உயர்குலத்திற்பிறப்பதைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். பராக்கிரமத்திற்கொப்பானது ஒன்றுமில்லை. பராக்கிரமஞ்செய்வதே எனக்கு உசிதமாகத்தோன்றுகிறது. பராக்கிரமசாலிகளின் குலத்திற்பிறந்தும் பராக்கிரமமில்லாதவன் என்னசெய்வான்? பராக்கிரமமில்லாத குலத்திற்பிறந்தாலும் பராக்கிரமமுள்ளவன் சிறந்தவனாகிறான். ராஜாவே! எவன்செய்கை சத்துருஜயத்திலேயே முழுதும் பிரவிருத்திக்கிறதோ அந்தப் பராக்கிரமமுள்ளக்ஷத்திரியன் மற்றக்குணங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனானாலும் பகைவரைமிஞ்சுவான். பராக்கிரமமில்லாதவன் எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தினவனாயிருந்தும் என்னசெய்வான்? எல்லாக்குணங்களும் பராக்ரமத்தைச் சேர்ந்தவையாகவல்லவோ இருக்கின்றன. ஜயத்திற்குக்காரணம் உத்ஸாஹந்தான். அது செய்கையையும் பாக்கியத்தையும்பற்றியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸாதனங்களுள்ளவனாயிருந்தும் ஊக்கமின்மையினால் அவற்றை உபயோகப்படுத்துவதில்லை. அநதவழியாகத்தான் ஒருவன் பலமுள்ளவனாகஇருந்தும் எதிரிகளிடம்தோல்வியடைகிறான். பலமுள்ளவனுக்கு உத்ஸாஹக்குறைவிருப்பதுபோலவே தன் பலமறியாமையுமுண்டு. அவ்விரண்டும் கெடுப்பதற்குக்காரணங்கள். வெற்றியைவிரும்பும் அரசன் அவ்விரண்டினையும் விடவேண்டும்.

யாகத்திற்காக ஜராஸந்தனையழிப்பதையும் அரசர்களைக்காப்பதையும் செய்வோமாயின் அதைவிட மேலானதென்ன இருக்கும்? ராஜாவே! ஒருகாரியத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதற்கு நம்மிடத்தில் தகுதி யில்லையென்றநிச்சயம் அவசியமாயிருக்கவேண்டும். நமக்குத் தகுதி யிருப்பதில் ஸந்தேஹமில்லாமலிருக்கும்போது தகுதியில்லையென்று நீர்நினைப்பதேன். பிற்காலத்தில் நாம் ரிஷிகளாகிச் சாந்தியைவிரும்பும்போது காஷாயவஸ்திரம் ஸுலபம். இப்போது ஸம்ராஜாவாவது நமக்குமுடியும். நாம் எதிரிகளுடன்யுத்தஞ்செய்வோம்" என்றான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன்சொன்னதை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன்சொல்லியதும், அவர் தர்மராஜாகேட்டதன்பின் ஜராஸந்தன் பிறப்பைப்பற்றிக்கூறியதும்.)

அதன்பிறகு கிருஷ்ணபகவான் சொல்லலானார்:—"பரதவம்சத்திற்பிறந்து குந்தியின்புத்ரனாயிருப்பவனுக்குத் தகுதியானபுத்தி தான் இப்போது அர்ஜுனனால் வெளியிடப்பட்டது. மரணம்நேர்வது இரவிலோ பகலிலோ நாமறியோம். யுத்தஞ்செய்யாமையினால் ஒருவன் மரணமில்லாமலிருந்ததையும் நாம்கேட்டதில்லை. நீதிசாஸ்திரங்களினால் அறியப்பட்ட உபாயங்களினால் பிறரைவசப்படுத்தி அதனால் தன்மனத்திற்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொள்வது தான் மனிதர்களால்செய்யக்கூடியது. தீங்குகளைவிலக்கி நல்லஉபாயங்களைச்சேர்ப்பதனால் ஆரம்பம்உயர்ந்ததாகிறது. ஸஹாயம்சேர்வதனால் விசேஷமுண்டாகிறது. அப்போது இரண்டுபக்ஷங்களும் ஸமமாவதில்லை. உபாயங்களும் ஆலோசனையுமில்லாதவனுக்கு யுத்தத்தில் தோல்விநிச்சயம். இருவரும் ஸமமாயிருப்பதனால் ஸந்தேஹம்உண்டாகிறது. ஜயமென்பது இருதிறத்தாருக்கும் உண்டாகாதே. ஆதலால், நாம் தந்திரமாக ஆற்றுப்பெருக்கு மரத்தினருகிற்செல்வது போலச் சத்துருவிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று நமதுரஹஸ்யம்வெளிப்பட்டுவிடாமல் அவன் பலக்குறைவைக்கண்டு பராக்ரமஞ்செய்வோமாயின் ஏன் காரியஸித்தியையடையோம்? அதிகபலவான்களானசத்துருக்கள் சேனைகளைவகுத்துநிற்கும்போது அவர்களுடன் போர்செய்யலாகாதென்பது புத்திசாலிகளின் நீதி. அஃது எனக்கும் இப்போதுசரியாகத்தோன்றுகிறது. நாம் சத்துருவுக்குத்தெரியா

மல் அவன்வீட்டில் பிரவேசித்தோமாயின் அபாயமின்றி அந்தச்சத்துருவின்தேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நம்முடையஇஷ்டத்தையடையலாம். புருஷர்களில் ச்ரேஷ்டனாகிய ஒருவன்தான், ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையாகிய தேகத்தை ஆத்துமா தாங்குவதுபோல ராஜ்யலக்ஷ்மியை எப்போதும்தாங்குகிறான். அவன் ஓய்ந்திருப்பதை நாம்பார்க்கவில்லை. அல்லது குலத்தோர்களைக்காப்பதையே தலைமையாகக்கொண்டநாம் ஜராஸந்தனைக்கொன்றபிறகு மிச்சமுள்ளசேனையினால் யுத்தத்திலடிபட்டாலும் அதனால் ஸ்வர்க்கஞ்செல்வோம்" என்றார். யுதிஷ்டிரர், "கிருஷ்ணா! ஜராஸந்தனென்பவன் யாவன்? எத்தகைய சக்தியும் பராக்ரமமுமுடையவன். அவன் அக்னிக்கொப்பான உம்மையண்டியும் விட்டிற்பூச்சிபோல எரிக்கப்படாமலிருக்கிறானே" என்றுகேட்க, கண்ணபிரான்சொல்லுகிறார்.

"ராஜாவே! ஜராஸந்தன்எவ்வகையான சக்தியுள்ளவன்? எப்படிப்பட்டபராக்ரமமுள்ளவன்? பலமுறைதீங்குசெய்தும் எம்மால் ஏன்விடப்பட்டானென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். மூன்று அக்ஷௌஹிணிசேனைகளுக்கு அதிபதியும் யுத்தத்தில் தனக்குச்சமனானவனில்லையென்று கர்வித்தவனும் பலசாலியும் மகததேசாதிபதியுமானபிருஹத்ரதனென்னும்அரசன்ஒருவனிருந்தான். அழகும் பலமும் செல்வமும்நிரம்பினவனும், ஒப்பற்றபராக்ரமமுள்ளவனும், எக்காலமும் சரீரத்தில் யஜ்ஞதீக்ஷைக்குறிகளைவஹித்தவனும், இரண்டாவது இந்திரனைப்போன்றவனும், எல்லாவற்றிற்கும்மேலாகப்பிரகாசிப்பதில் ஸூர்யனுக்கும், பொறுமையில்பூமிக்கும், கோபத்தில்யமனுக்கும், பொருட்செல்வத்தில் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவனுமாகிய அவ்வரசன் மகததேசத்தில் கிரிவ்ரஜமென்னும் நகரத்திலிருந்துதனது அரசாட்சியைநடத்தினான். பரதச்ரேஷ்டரே! அவனதுஉயர்குலத்துக்குரிய [1]குணங்கள் ஸூர்யகிரணங்கள்போலப் பூமியெல்லாம்பரவின. பரதச்ரேஷ்டரே! அந்தமஹாவீரன் அழகும் செல்வமுமுள்ளவர்களும் இரட்டையாகப்பிறந்தவர்களுமான, காசிராஜன்பெண்களை மணம்புரிந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனாகிய அந்தப்பிருஹத்ரதன் அவ்விருமனைவிகளின்முன்னிலையிலும், "நான், உங்களில்யார்க்கும் ரஹஸ்யத்தில் பக்ஷபாதமாகநடவேன்" என்றுவாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். அவ்வரசன் தனக்கு ஒத்தஅன்பினர்களான அவ்விரண்டுமனைவிகளோடும்சேர்ந்து இரண்டு [2]பிடிகளோடுசேர்ந்தயானைபோல்விளங்கினான்.

---

1 'கணை ௪' என்றபாடத்தைவிட்டு 'குணை ௪' என்றபாடம்கொள்ளப்பட்டது.

2 பெண்யானை.

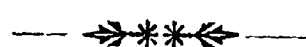
அவ்விருவர்க்கும்நடுவிலிருந்த அவ்வரசன் கங்காதேவி யமுனாதேவி களுக்கு நடுவில் தேகமெடுத்திருக்கும்ஸமுத்திரராஜன்போலச் சோபி த்தான். சிற்றின்பங்களில்ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே அவனுக்கு இள மைப்பருவம்தாண்டிற்று. அவனுக்கு ஸந்ததியைவிருத்திசெய்ய ஒரு புத்திரன்கூடப் பிறக்கவில்லை. அந்தராஜச்ரேஷ்டன் மங்களகரமான அனேகஹோமங்களையும் புத்திரகாமேஷ்டிகளையுஞ்செய்தும் வம்சத் தின் விருத்திக்குக்காரணமான ஒருபுத்திரனையடையவில்லை. அவன் தன் இரண்டுமனைவிகளோடும் மிகவும்வெறுப்புற்றான். ராஜாவே! ராஜ பக்தியுள்ள மந்திரிமுதலியவர்களால்தடுக்கப்பட்டும் அவன் ராஜ்யத் தைவிட்டு உடனே தபோவனத்தைச்சேர்ந்தான். பிறகு மஹாத்மா வும் கௌதமவம்சத்தவருமான கக்ஷீவானுடையபுத்திரரும் தவத்திற் சிறந்தவரும் உதாரகுணமுள்ளவருமான சண்டகௌசிகரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். தற்செயலாகவந்து ஒருமாத்தடியைச்சார்ந்திரு ந்த அம்முனிவரை அவ்வரசன் மனைவிகளுடன்கூட எல்லாவகைச்சு ச்ரூஷைகளினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்தரிஷியும் பிருஹத் ரதனுக்குத் தகுதிப்படி மரியாதைசெய்தார். அவ்வரசன் அந்தமஹாத் மாவினால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று உட்கார்ந்தான். அப்போது அம்முனிவர் அந்தராஜாவைப்பார்த்து, "நீ பிராம்மணர்களால்அனு ஸரிக்கப்பட்டும் மனைவிகளுடன்சேர்ந்தும் வந்திருப்பது எதற்காக?" என்றுவினவினார். அவ்வரசன் அம்முனிவரைப்பார்த்து, "பகவா னே! எனக்குப் புத்திரனில்லை; ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு முதிர்ந்தபிரா யத்தில் ராஜ்யத்தால்ஆவதென்ன? ஆதலால், நான் பாரியைகள் இரு வருடனுஞ்சேர்ந்து வனத்தில்தவஞ்செய்யப்போகிறேன். முனிவரே! ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் புகழும்பிதிர்ச்சிராத்தமும் அழியாமலிரா" என்றுசொன்னான். அந்தஅரசன் இவ்வாறுசொல்லலும், தைரியம் தவறாதவரும் ஸத்தியவாக்குள்ளவருமான அந்தரிஷிச்ரேஷ்டர், தயை கூர்ந்து அவனைப்பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! நல்லதவமுள்ளவனே! உன்மேல் நான்ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன்; வரம்கேள்" என்று சொன்னார். உடனே பிருஹத்ரதன் பார்யைகளுடன்கூடி அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து புத்ரனைக்காணுவோமென்ற எண்ணமில்லாமை யினால் கண்ணீர்சொரிந்து பேச்சுத்தழுதழுத்து, "பகவானே! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனத்துக்குப்போன பாக்யஹீனனுக்கு வரம்எதற்கு? ஸந்ததியில்லாத எனக்கு ராஜ்யத்தினாலாவதென்ன?" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு மனங்கரைந்த அந்தமுனிவர் தியா னஞ்செய்ய அந்தமாமரத்தின்நிழலிலேயேஉட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த

அம்முனிவரின்மடியில் உலராமலும் கிளியினால்கடிக்கப்படாமலுமிருக்கும் ஒருமாங்கனி விழுந்தது. அம்முனிச்ரேஷ்டர் அதனையெடுத்து மனத்தைச்செலுத்தி மந்திரித்துப் புத்ரலாபத்திற்கு நிகரற்றஸாதனமான அதை ராஜாவுக்குஅளித்தார். சிறந்தஞானமுள்ள அந்தமஹரிஷி, ராஜாவைப்பார்த்து, "ராஜாவே! மனிதர்க்கதிபதியே! உன்னிஷ்டம் நிறைவேறிற்று; திரும்பிச்செல். அரசனே! இதுதான் உனக்குபுத்திரன்; இந்தத்தபோவனத்தில் தவஞ்செய்யாதே; தர்மமாகப்பிரஜைகளைப்பரிபாலனஞ்செய். ராஜாக்களுக்கு அதுதான்தவம்; அனேகயாகங்களைச்செய்து ஸோமரஸத்தினால் இந்திரனுக்குத் திருப்திசெய். உன்புத்திரனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்தபிறகு நீ தபோவனத்திற்குவா. பூமிக்கரசே! உன்புதல்வனுக்கு எட்டுவரங்கள்கொடுக்கிறேன்; பிராம்மணபக்தியோடிருப்பது, யுத்தங்களில்பிறரால்வெல்லக்கூடாமை, புத்திக்கூர்மை, அதிதிகளிடம்அன்புடைமை, ஏழைகளைக்கவனிப்பது, மிக்கஅதிகமானதேகபலம், உலகத்தில்என்றுமிருக்கும்கீர்த்தி, பிரஜைகளுக்கிவனிடத்துஅன்புஆக இந்தஎட்டுவரங்களையுங்கொடுத்தேன்; ராஜாவே! உன்காரியம்நிறைவேறிற்று; திரும்பிச்செல்லலாம்" என்றுசொன்னார். அந்தரிஷியினால் விடைகொடுக்கப்பெற்றஅவ்வரசன் தன்நகரத்தாரால் பின்செல்லப்பட்டவனாகி மனைவிகளுடன் அந்தத்தபோவனத்திலிருந்து தன்நகரத்திற்குச் சென்றான்.

"பாதச்ரேஷ்டரே! அந்த ராஜச்ரேஷ்டன் முன்னே தான் வாக்களித்திருந்ததைநினைத்து அந்தஒருபழத்தை இரண்டுமனைவிகளுக்கும் கொடுத்தான். அந்தப்பெண்ணரசிகள் அம்முனிவரிடத்துள்ள கௌரவத்தினாலும் தங்கள்காலவித்தியாஸத்தினாலும் அந்தமாங்கனியை இரண்டுபாகங்களாகச்செய்து புஜித்தனர். ரிஷியின்சொல் தவறாதாகையாலும் அந்தக்காரியம் அவசியம் நேரிடவேண்டியதாயிருந்ததனாலும், கனியுண்டதேகாரணமாக அவ்விருவருக்கும் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்விருவரையுங்கண்ட அவ்வரசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜாவே! அதன்பிறகு கிரமமாகப் பிரஸவகாலநேர்ந்தபோது இரண்டுஸ்திரீகளும் ஒருதேகத்தின் இரண்டுகண்டங்களைப் பெற்றனர். ஒருகண், ஒருகை, ஒருகால், அரைவயிறு, அரைமுகம், அரைப்பிருஷ்டமாகவிருந்த இரண்டுதேககண்டங்களைக்கண்டு மிகநடுங்கினர். ஸஹோதரிகளான அவ்விரண்டுபெண்களும் பயந்து ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்து உயிருள்ள இரண்டுதேகபாகங்களையும் மிகத்துயரத்தோடு விட்டுவிட்

டனர். அவர்களின் தாதிமார்களிருவரும் அவ்விரண்டு துண்டங்களை யும் நன்றாகமூடி அந்தப்புரத்தின்வாயிலிலிருந்து வெளியேகொண்டு போய் எறிந்துவிட்டுவந்தனர். அந்தத்தாதிகள் வெண்பட்டுக்களி னால்மூடப்பட்ட அவ்விரண்டினையும் யாருக்குந்தெரியாமல் நாற்சந்தி யில்போட்டுவிட்டு உடனே மறுபடியும் அந்தப்புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விரண்டு அரசிகளுக்கும் தனித்தனியே தெரிவித்தனர். புருஷச்ரேஷ்டரே! அப்போது மாம்ஸத்தையும் ரக்தத்தையும்புஜிப் பவளான ஜரையென்னும் ராக்ஷஸி நாற்சந்தியில்போடப்பட்ட அவ் விரண்டுகண்டங்களையும் எடுத்தாள். எடுப்பதற்கு எளிதாயிருக்கும் படிசெய்யக்கருதின அவ்வரக்கி விதியின்வன்மையினால் மதிகொடுக் கப்பெற்று இரண்டுகண்டங்களையும் கூட்டினாள். புருஷச்ரேஷ்டரே! அவ்விருதுண்டங்களும் கூட்டப்பட்டவுடன் ஒருருவமுள்ளவீரனாகிய ஒரு ராஜகுமாரன் உண்டானான். ராஜாவே! உடனே ஆச்சரியத்தி னால் கண்மலர்ந்த அவ்வரக்கி வஜ்ராயுதத்தின் ஸாரத்தினாற்செய்யப் பட்டவன்போன்ற அந்தக்குழந்தையை எடுக்கமுடியாமற்போனாள். அந்தக்குமாரன் சிவந்தஉள்ளங்கைகளோடுகூடிய கரத்தைப்பிடியாகப் பிடித்து வாயில்வைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் நீருண்ட மேகம் கர்ஜிப்பதுபோற் கூவினான். புருஷஸிம்மமே! வீரரே! அந் தச்சப்தத்தினால் அந்தப்புரத்துஜனங்கள் பரபரப்படைந்து ராஜா வுடன்கூட விரைவாகவெளிப்பட்டனர். பால்நிரம்பின கொங்கைகளை யுடையவரும் புத்ரலாபத்தில் எண்ணம்விட்டுத் துயரமுற்றவருமான அவ்விரண்டுமங்கையர்களும் விரைவாகவே வந்தனர். அவ்விரண்டு துண்டங்களும் அவ்வாறுசேர்ந்ததையும் அரசன் சந்ததியில்விருப்ப முற்றவனாயிருத்தலையும் அந்தக்குழந்தை மிக்கபலமுள்ளதாயிருப்ப தையும்கண்டு, அரக்கி, 'இந்தராஜாவின்தேசத்தில் வஸிக்கும் நான் புத்திரனைவிரும்பினவனும் மஹாத்மாவும் தர்மிஷ்டனுமான இவ்வரச னதுபுத்ரனை இந்தக்குழந்தையைக் கொல்லத்தகாது' என்று நினைத் தாள். அவள் மானிடவுருவமெடுத்து மேகம் ஸூர்யனைவஹிப்பது போல அந்தக் குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு அரசனைநோக்கி, "பிருஹத்ரதனே! உனக்கு இந்தப்புத்திரனைக் கொடுக்கிறேன். வாங் கிக்கொள். பிராமணச்ரேஷ்டருடைய கட்டளையினால் உன்னிருமனை விகளுக்கும் பிறந்து தாதிமார்களால்எறியப்பட்ட இந்தக்குமாரன் என்னாற்காப்பாற்றப்பட்டான்" என்றுசொன்னாள். பரதச்ரேஷ்ட ரான தர்மராஜாவே! உடனே காசிராஜன்பெண்களாகிய அப்பெண் ணரசிகள் அந்தக்குழந்தையை விரைவாகவாங்கிக்கொண்டு முலைப்

பால்பெருக்கினால் நினைத்தார்கள்.' பிறகு அதையெல்லாம்கண்டு மகிழ்வுற்ற அவ்வரசன் பொன்னிறமுள்ளவளும் ராக்ஷஸத்தன்மையில்லாதவளுமான அவ்வரக்கியைப்பார்த்து, "தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவளே! எனக்குப் புத்ரதானம்செய்தநீ யாவள்? மங்களரூபியே! நீசொல்லாமற்போனாலும் சரி; தேவதையென்று எனக்குத்தோன்றுகிறாய்" என்றுசொன்னான்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜரையென்னும்ராக்ஷஸி பிருஹத்ரதராஜாவுக்குத் தன்வரலாற்றைக் கூறிப் பிள்ளைக்குத் தன்பேரிடும்படி சொல்லிப்போனதும், அரசன் அவ்வாறேசெய்ததும்).

ராக்ஷஸி, "அரசர்க்கரசே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் ஜரையென்னப்பட்ட ராக்ஷஸி; நினைத்தரூபமெடுப்பவள்; உன் அரண்மனையில்பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாகவஸித்தேன். முன்னர் பிரம்மதேவரால் கிருஹதேவியென்னும் பெயரோடு படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியாகிய நான் மனிதர்களின்வீடுகள்தோறும் எப்போதுமிருக்கிறேன். அஸுரர்களையழிப்பதற்காக உயர்ந்தஅழகுடன் நான் (வீடுகளில்) வைக்கப்படுகிறேன். யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவளும் புத்ரவதியுமாக என்னை எவன் பக்தியுடன்சுவரில் எழுதிவைப்பனோ அவன் வீடு தழைத்துவிளங்கும்; இதற்குமாறாயிருந்தால் கெடும். பிரபுவே! உன்வீட்டில் அனேகபுத்ரர்களால் சூழப்பட்டவளாகச் சுவர்களிலெழுதப்பட்டுக் கந்தங்கள் புஷ்பங்கள் தூபம் பக்ஷணம் போஜனமுதலியவற்றினால் எப்போதும் நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தர்மிஷ்டனாராஜாவே! இதற்குப் பிரதியுபகாரம்செய்வதற்காக எப்போதும் நினைத்துகொண்டிருக்கிற நான் உன்புத்திரனுடைய இவ்விரண்டுகண்டங்களையும்கண்டேன். மஹாராஜாவே! என்னால்கூட்டப்பட்ட இவ்விரண்டுகண்டங்களும் தெய்வச்செயலினாலும் உனதுபாக்கியத்தினாலும் ஒருகுமாரனாயின. இந்தவிஷயத்தில் நான் ஒருவ்யாஜமாத்திரமே. நான் மேருமலையையும் தின்னத்திறமையுள்ளவள். உன்குழந்தையைத்தின்பது எவ்வளவு. உன்வீட்டிற்செய்தபூஜையினால் ஸந்தோஷமடைந்தநான் உனக்குப் புத்திரனைத்திரும்பக்கொடுத்தேன். இவன் இவ்வுலகத்தில் என்பேரினால்புகழ்பெற்றிருக்கப்போகிறான்"

என்றுமறுமொழிசொன்னாள். தர்மராஜாவே! இவ்வாறுசொன்ன பின் அவ்வரக்கி அங்கேயே அந்தர்த்தானமானாள். அவ்வரசன் அந்தக்குமாரனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச்சென்றான். அவ்வரசன் அப்போதே அந்தக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்தான். அந்தராக்ஷஸிக்கு மகததேசமெங்கும் மஹோத்ஸவம்செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். பிரம்மதேவருக்குச் சமானமான ப்ருஹத்ரதன், "இந்தக்குழந்தை ஜரையென்னும்அரக்கியினால் சேர்க்கப்பட்டதனால் ஜராஸந்தனென்றுவழங்கப்படட்டும்" என்று அந்தப்புத்திரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தான். மகததேசாதிபதியின் அந்தக்குமாரன் நெய்யினால்ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல வளர்ச்சியும் பலமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவனாகவளர்ந்தான். ராஜாவே! தாமரைமலர்போன்றகண்களையுடைய அந்தக்குமாரன் இவ்வாறு தாய்தந்தையர்களுக்கு ஆனந்தத்தைச்செய்துகொண்டு வளர்பிறைச்சந்திரன்போல விருத்தியடைந்து வெகுகாலத்திற்குப்பின் யௌவனமடைந்தான்.

பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சண்டகௌசிகமுனிவர் ஜராஸந்தனுக்கு வரங்கொடுத்ததையனுஸரித்து இதுவரையில்அவனைக்கொல்லவில்லையென்றுகிருஷ்ணன்சொல்லியது.)

சிலகாலத்திற்குப்பிறகு சிறந்ததவமுள்ள பகவானாகிய சண்டகௌசிகமுனிவர் (ஒருமுறை) மகததேசத்திற்குவந்தார். அவர்வரவினால் ஸந்தோஷமடைந்தப்ருஹத்ரதராஜன் அமைச்சரோடும் கட்டியங்கூறுபவரோடும் மனைவிகளோடும் புத்திரனோடுங்கூடப் புறப்பட்டான். பாரதவீர! அவ்வரசன் அர்க்கியபாத்யாசமனீயங்கள்கொடுத்து அந்தமுனிவரைப்பூஜித்து ராஜ்யத்தையும் புத்திரனையும் அவருக்குஒப்புவித்தான். ராஜாவே! பகவானான அந்தரிஷி அரசன்செய்த அந்தப்பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு உள்ளமகிழ்ந்து ப்ருஹத்ரதராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லலானார்.

"ஓ! ராஜாவே! எனக்கு ஞானக்கண்ணினால் இவையெல்லாம் முன்னமேதெரியும். அரசர்க்கரசனே! இந்தப்புத்திரன் எப்படிப்பட்டவனாவானென்பதைக்கேள். இவனுடைய அழகும்தைரியமும் தேகபலமும் ஸ்திரமானவை. உனது இந்தப்புத்ரன் எல்லாச்சிறப்பு

களும்சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவன முன்சொல்லியவற்றையெல்லாம் அடைவன். பறக்கும்கருடனுடைய கதியை மற்றப்பறவைகள் எவ்வாறுஅனுஸரிக்கமாட்டாவோ அவ்வாறே சிறந்தசக்தியுள்ள இவனுடையசெய்கையை மற்றஅரசர்கள் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். இவனுக்கு எவர்விரோதிகளோ அவர்கள் நாசமடைவார்கள். ராஜாவே! நதிப்ரவாஹங்கள் எப்படிமலைக்குத்தீங்குசெய்யமாட்டாவோ அப்படியே தேவர்களால்விடுக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள்கூட இவனுக்குத்தீங்குசெய்யமாட்டா. பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அரசர்களெல்லாருக்கும்மேல் இவன்பிரகாசிப்பான். ஸூர்யன் மற்றக்கிரகநக்ஷத்திரமுதலியவற்றின் ஒளியைவாங்குவதுபோல மற்றெல்லாஅரசர்களுடையசக்தியையும் இவன்வாங்கிக்கொள்வான். சேனைகளும்வாஹனங்களும்நிரம்பப்பெற்ற அரசர்களும் இவனைச் சந்தித்தபின் தீயைக்கிட்டினவிட்டிற்பூச்சிகள்போல நாசமடைவார்கள். வருஷாகாலத்தில் தண்ணீர்பெருக்குமிகுந்தநதிகளைக் கடல் இழுத்துக்கொள்வதுபோல இவன் எல்லாஅரசர்களுடையவிபவங்களையும் சேர்த்தெடுத்துக்கொள்வான். செல்வமுள்ளதும் எல்லாப்பயிர்களும்நிரம்பினதும் க்ஷேமமுள்ளதுமாகிய சிறந்தபூமியையும் நான்கு வருணங்களையும் நன்றாகக்காப்பாற்றப்போகிறன். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்துமாவைப்போன்ற பிராணவாயுவுக்கு பிராணிகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல இவன்கட்டளைக்கு எல்லாஅரசர்களும் வசப்பட்டிருப்பர். எல்லாலோகங்களுக்கும்மேற்பட்ட பலசாலியான இந்த மகதராஜன், திரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் பாபத்தைப்போக்குகிறவரும் மஹாதேவருமான சிவபெருமானைப்பிரத்தியக்ஷத்திற்காண்பான்" என்றார்.

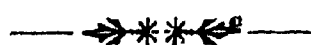
சத்துருக்களையழிப்பவரானதர்மராஜாவே! அம்முனிவர் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே தம்சொந்தக்காரியத்தை (தவத்தை) நினைத்துப் பிருஹத்ரதராஜாவுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டார். பிறகு பிருஹத்ரதன் பந்துக்களாலும் சிநேகிதர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி ஜராஸந்தனுக்கு நகரப்ரவேசஞ்செய்வித்துப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ஜராஸந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தானவுடனே பிருஹத்ரதராஜா இரண்டுமனைவிகளாலும்பின்தொடரப்பெற்றுத் தபோவனஞ்சென்றான். பாரதரே! தன்தாய்மார்களுடன்கூடத் தகப்பன் வனத்திலிருக்கையில் ஜராஸந்தன் தன்பராக்ரமத்தினால் அரசர்களை வசப்படுத்தினன். பிறகு வெகுகாலத்திற்குப்பின் தபோவனத்திலிருந்த பிருஹத்ரதராஜன்

பாரியைகளுடன்கூடத் தவஞ்செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தான். ராஜாவானஜராஸந்தனும் சண்டகௌசிகர்கொடுத்த வரங்களையெல்லாம் அவர்சொன்னவாறேபெற்று ராஜ்யபரிபாலனமுஞ்செய்தான். நான் முன்னே கம்ஸனையும் ஹம்ஸடிம்பகர்களையும் வதஞ்செய்தபோது ஜராஸந்தனுடையபெண்கள் தம்தந்தையினருகிற்சென்று அழுது கொண்டிருந்தனர். பாரதரே! அப்போது அவனுக்கு என்னுடன் நீங்காதவிரோதம்உண்டாயிற்று. பாரதரே! அந்தப்பலவானனஜராஸந்தன் கதாயுதத்தைத் தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுக்கள் சுற்றிக் கிரிவ்ரஜத்திலிருந்துஎறிந்தான். நான் மதுரையிலிருக்கையில் யாவரும்வியக்கத்தக்க ஜராஸந்தனுடைய அந்தச்சிறந்தகதாயுதம் தொண்ணூற்றொன்பதுயோஜனைதூரத்தில்வந்துவிழுந்தது. அப்போது மதுராபுரத்துஜனங்கள் அந்தக்கதாயுதத்தைநன்றாகப்பார்த்து எனக்குத் தெரிவித்தனர். மதுரையின் ஸமீபத்திலுள்ள அந்தஇடத்துக்கு, [1] கதாவஸானம் என்றுபெயர்வழங்குகிறது. அஸ்த்ரங்களினால்மரணமில்லாதவர்களும் புத்திமான்களிற்சிறந்தவர்களும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்தவர்களுமான ஹம்ஸடிம்பகர்கள் அவனுக்குமந்திரிகளாயிருந்தனர். அந்தமஹாபலசாலிகளிருவரையும்பற்றி முன்னமே உமக்குச்சொல்லியிருக்கிறேன். ஜராஸந்தனும் ஹம்ஸடிம்பகர்களுமாகிய அம்மூவர்களும் மூன்றுஉலகங்களுக்கும் போதுமானவர்களென்பது என்அபிப்பிராயம். வீரரானமஹாராஜாவே! பலசாலிகளான குகுரர்களும் அந்தகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் இவ்வாறு ரிஷியின்வரதானத்தைமாற்றத்தகாதென்பதாகிய நீதிகாரணமாகத்தான் முன்னே ஜராஸந்தனைவிட்டுவிட்டனர்.

மந்த்ரபர்வம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

(கிருஷ்ணனும், பீமார்ஜுனர்களும் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்நாதகப்பிராமண வேஷம்பூண்டு மகதராஜதானிக்குச்சென்றது.)

ஹம்ஸடிம்பகர்களிருவரும் விழுந்துபோயினர். கம்ஸனும் அவன் கூட்டத்தாருடன் கொல்லப்பட்டான். ஜராஸந்தனைக்கொல்வதற்கு

[1] கதாயுதத்தின்முடிவு.

இதுதருணம்நேர்ந்திருக்கிறது. தேவாஸுரர்கள்யாவரும்சேர்ந்தாலும் அவனை யுத்தத்தில்வெல்லமுடியாது. தேகபலத்தைப்பற்றியயுத்தத்தினலேதான் அவனைஜயிக்கவேண்டுமென்றுநினைக்கிறோம். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது. பீமனிடத்தில்பலமிருக்கிறது. எங்களிருவரையும்காப்பவனாக அர்ஜுனனிருக்கிறான். நாங்கள்மூவரும் மூன்றுஅக்னிகள்யாகத்தை முடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்துவிடுவோம். ஸஹாயமில்லாதஸமயத்தில் எங்கள்மூவராலும் பிடிக்கப்பட்டஅவ்வரசன் ஒருவனோடாயினும் யுத்தஞ்செய்வானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவமானந்தாங்காமையாலும் ஜயிக்கும் ஆசையினாலும் கைவன்மையினாலும் கர்வித்து எங்களில் பீமஸேனனோடு அவசியம்யுத்தத்துக்குவருவானென்பது நிச்சயம். விருத்தியடைந்த உலகங்களையழிப்பதற்கு யமனெப்படியோ அப்படியே அவனையழிப்பதற்குச் சிறந்தகைகளையுடையவனும்மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் போதுமானவன். பீமனுடையபலமும் உமக்குத்தெரிந்து என்னிடத்தில் உமக்கு நம்பிக்கையுமிருக்குமாயின் உடனே பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் என்னிடம் அடைக்கலமாகஒப்புவியும்" என்றார். இவ்வாறு பகவானால்சொல்லப்பட்ட யுதிஷ்டிரர், பீமார்ஜுனர்கள் முகமலர்ச்சியோடிருக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவானுக்கு மறுமொழி கூறலானார்.

"அச்சுதரே! அச்சுதரே! பகைவரையழிப்பவரே! நீர் இவ்வாறு சொல்லாதீர்; சொல்லாதீர். பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம் நாதர். உம்மையே! நாங்கள் அடுத்திருக்கிறோம். கோவிந்தா! நீர்சொல்லுகிறபடியே எல்லாம் பொருத்தமுள்ளது. கிருஷ்ணா! எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடாமலிருப்பளோ அவர்களுக்கு நீர்முன்னிற்பதில்லை. எவர்களுக்கு லக்ஷ்மிமுகங்கொடுப்பாளோ அவர்களுக்கே நீர்முன்னிற்பவர். உமது கட்டளைப்படியிருக்கும் எனக்கு ஜராஸந்தவதமும், அவனிடத்திலிருந்து அரசர்களைவிடுவிப்பதும் ராஜஸூயயாகத்தைமுடிப்பதும் நடந்தவைபோலவேஆயின. ஜகத்துக்கு நாதரே, புருஷோத்தமரே! எவ்வகையில் இந்தக்காரியம் சீக்கிரமாகக்கூடிவருமோ அவ்வகையை ஜாக்ரதையாகச்செய்வீர். நான் உங்கள்மூவரையும்விட்டுத் தர்மார்த்தகாமங்களையிழந்த ரோகியைப்போலத் துக்கத்துடன் ஜீவிக்கக்கருதேன். அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனைவிட்டிரான். கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனைவிட்டிரார். இவ்விரண்டு கிருஷ்ணர்களாலும் ஜயிக்கப்படத்தகாதவன் உலகத்திலில்லையென்று நான்நினைக்கிறேன். வீரரே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் ஜயலக்ஷ்மி

பொருந்தினவனும் பெரும்புகழ்பெற்றவனுமாகிய இந்தவ்ருகோதான் உங்களிருவருடனும்சேர்ந்து எதைத்தான்செய்யான். பெருஞ்சேனையும் நன்றாகநடத்தப்பட்டுத்தானே சிறந்தகாரியத்தைச்செய்யும்; ஸேனை கண்ணில்லாததென்றும் அறிவில்லாததென்றும் தெரிந்தவர்களால் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்களன்றோ! புத்தியிற்சிறந்தவர்கள் எங்கே பள்ளமிருக்கிறதோ அங்கேயன்றோ ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். எவ்விடத்தில் துவாரமிருக்கின்றதோ அந்த வழியாகவும் ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். ஆகலால், ராஜ்யதந்திரங்களின்முறையை நடத்தத்தெரிந்தவரென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புருஷனாகிய கோவிந்தனை(உம்மை)ச்சார்ந்து நாம் காரியத்தை ஸாதிக்க முயல்வோம். கிருஷ்ண! காரியங்கள்செய்யும்போது எடுத்தகாரியத்தின் பயனைபெறுவதற்காகச் செய்கையோடும் உபாயத்தோடுங்கூடிய புத்திபலத்தையும் யுக்திபலத்தையும் இவ்வாறு முன்னிட்டுக்கொள்ளவேண்டும். யாதவச்ரேஷ்டரே! இவ்வாறாகவே செய்யத்தக்க காரியங்களெல்லாவற்றையும் முடிப்பதற்கு அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனையனுஸரித்தும் பீமன் அர்ஜுனனையனுஸரித்தும் இருக்கக்கடவர். நீதியும் ஜயிக்கிறசக்தியும் தேகவன்மையும்சேர்ந்தால் தானே யுத்தத்தில் பயனைத்தரும்" என்றார். பெருஞ்சக்தியுள்ளவர்களான கிருஷ்ணார்ஜுன பீமர்களாகிய பிராதாக்கள் அனைவரும் தர்மபுத்ரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபிறகு ஜராஸந்தனைநோக்கிப் புறப்பட்டனர். கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் உயர்ந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள [1]ஸ்நாதகப்பிராமணர்களின் உடைகளையுடுத்துத் தவவேஷந்தரித்து நண்பர்களின்இன்சொற்களினால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றவர்களாய்ப் புறப்பட்டனர். தங்கள்குலத்தோரான க்ஷத்திரியர்களடைந்திருக்கிற துயரத்தைப்பற்றிய கோபத்தினால் கொதிப்புற்றவர்களும் ஸூர்யன் சந்திரன் அக்னி இம்மூவரைப்போலச் சிறந்தசக்தியுள்ளவர்களுமாகிய அவர்களின்தேகங்கள் அப்போது ஸூர்யசந்திராக்கினிகள்போல ஜ்வலித்தன. யுத்தத்தில்தோல்வியடையாத கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் பீமனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஒருகாரியத்தில் முயல்வதைக்கண்டு ஜராஸந்தன் கொல்லப்பட்டதாகவே தர்மராஜாநினைத்தார். அவ்விரண்டுமஹாத்மாக்களும் எல்லாக்காரியங்களையும்நடத்து

1 பிரம்மசாரிவிரதம் முடித்துக் குருவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்றபிறகும் கிருஹஸ்தாச்ரமம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னும் ஸ்நாதகர்ஆவார். அவர்களுக்கு ராஜாவுக்குமேற்பட்ட மரியாதைசெய்யும்படி தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

கிறவரும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் உலகங்களையும் பிரவிர்த்திக்கச் செய்பவருமான ஈசுவரர்களன்றோ? அந்தக்கிருஷ்ணார்ஜுனபீமர்கள் புறப்பட்டுக் குருக்ஷேத்திரத்திலிருந்து குருஜாங்கலமென்னும் இடத்தின்வழியால் அழகான பத்மஸரஸுக்குச்சென்று காலகூடமலையையும் ஏகபர்வதத்திலுள்ள கண்டகிநதியையும் மஹாசோணமென்னும்நதத்தையும் ஸதாநீரையென்னும்நதியையும் முறையேதாண்டிச் சென்றனர். அழகான ஸரயூநதியைத்தாண்டிக் கோஸலதேசத்தின் கீழ்பாகங்களைக்கண்டு அவற்றைத்தாண்டி மிதிலைக்குச்சென்றனர். மாலை, சர்மண்வதி, கங்கை, சோணமென்னும் ஆறுகளையும்தாண்டி அம்மூவரும் கிழக்குநோக்கிச்சென்றனர். தோல்வியடையாதவர்களாகிய அவர்கள் தர்பஜடைகளையும் மரவுரிகளையும் தரித்துக்கொண்டு ஜராஸந்தனிடம்சென்றனர். அவர்கள் இடத்துக்கிடம் [1]கோதனங்கள்நிரம்பியிருப்பதும் நீர்வளமுள்ளதும் அழகியமரங்களுள்ளதுமான கோரதமென்னும் மலையைச்சேர்ந்து மகததேசத்து ராஜதானியைக் கண்டனர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தன்வீடடுக்குச்சென்று அவனிடம்பேசியது.)

அப்போது கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குச்சொல்லுகிறார். "அர்ஜுனா! இந்தமகததேசத்தின்பெரியநகரம் பசுக்கள்நிரம்பவுள்ளதும் எப்போதும்நீர்வளமுள்ளதும் அழகானவீடுகள்நிரம்பினதும் ரோகங்களில்லாததுமாய் விளங்குகிறது. கிளைகளின்நுனிகள் புஷ்பங்களினால்மறைக்கப்பட்டு இனியமணமுள்ளவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் யௌவனபிராயத்திலிருப்பவர் விரும்பத்தக்கவையுமான லோத்திரமென்னும்மரக்காடுகளினால் மறைக்கப்பட்டனவும் உயர்ந்தகொடுமுடிகளும்குளிர்ந்தமரங்களுமுள்ளனவுமான விளையாட்டிற்குரியவிபுலமலை, வராகமலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம் என்னும் இவ்வைந்துஅழகியமலைகள ஒன்றுசேர்ந்து கிரிவ்ராஜமென்னும்ஊரைக்காப்பனவைபோலிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் மஹாத்மாவும் கடுந்தவமுள்ளவரும் ஐம்புலன்களையும்மிகவும்அடக்கியவரும்

[1] பசுக்கள்.

கோதமகோத்திரத்திற் பிறந்தவருமான [1]தீர்க்கதமஸ்என்னும் ரிஷி உசீநரன்புத்திரியும் மகதராஜன்மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையினிடமும் அவள்தாஸியினிடமும் கக்ஷீவான்முதலியபுத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். அந்தமுனிவர் அந்தஸ்நேஹத்தினால் அந்தக்கிருஹத்திலிருந்துகொண்டு மகதராஜர்களின்வம்சத்தைவிருத்திசெய்தது அந்தராஜாக்களுக்கு அவர்செய்யும்அருள்தான். அர்ஜுனா! முற்காலத்தில் மிகச்சிறந்தபலசாலிகளாயிருந்த அங்கர்வங்கர்முதலியராஜாக்களும் கௌதமராகியதீர்க்கதமஸ் இருக்குமிடத்துக்குவந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். பார்த்தனே! கௌதமருடையகிருஹத்துக்குஅருகில் உண்டாயிருக்கும், அரசமரங்களும் லோத்திரமரங்களும் செழுமையாகவும் அழகாகவும்வரிசையாகவுமிருக்கின்ற இந்தக்காடுகளைப்பார். சத்துருக்களுக்குத் தாபமுண்டுபண்ணுபவர்களாகிய அர்ப்புதன் சக்ரவாபிஎன்னும் இரண்டு [2]நாகர்கள் இங்கிருக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகன் மணிநாகன் இவ்விரண்டுநாகர்களுடைய சிறந்தகிருஹங்களும் இங்கிருக்கின்றன. மேகங்கள் மகததேசத்தைவிட்டுப்போகாமலிருக்கும்படி மனுவேசெய்திருக்கிறார். கௌசிகன் மணிமான்என்னும் நாகர்களிருவரும் [3]அனுக்ரஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். [4]பாண்டரம், விபுலம், வாராகம், சைத்யகம், மாதங்கம்என்னும் இவ்வைந்துசிறந்த பர்வதங்களிலும் ஸகலஸித்தர்களின்கிருஹங்களும் மஹாத்மாக்களானஸந்யாஸிகள் ரிஷிகள்இவர்களின்ஆச்ரமங்களும் விருஷபன், தமாலன், மஹாவீர்யன்என்னும் நாகர்களுடையகிருஹங்களும் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்களின்வீடுகளும் இருக்கின்றன. கக்ஷீவானென்னும்முனியின்தவப்பெருமையினால் [5]தபோதங்கள்என்றுபெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்கள்இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஸித்ததீர்த்தங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. மணிமானென்னும் நாகனைக் கண்டமாத்திரத்தினாலேயே மனிதன்க்ஷேமத்தையும் ஸுகத்தையும் அடைவான். இப்படி நாற்புறங்களிலும் வெல்லமுடியாத அழகியநகரத்தையடைந்துதான் ஜராஸந்தன் ஒப்பற்றகாரியஸித்தியைநினைக்கிறான். நாம் இப்போது ஸமீபத்தில்போய் அவன்கர்வத்தைப்போக்கிவிடுவோம்" என்றுசொன்னார்.

[1] இக்கதையின்விரிவை ஆதிபர்வம் 418-ம் பக்கத்தில்காண்க.

[2] நாகர்கள்புருஷரூபியாயிருப்பவர்கள்.

[3] காப்பாற்றுகின்றனர்.

[4] விருஷபமலை ரிஷிமலை என்றவை பாண்டரம் மாதங்கம்என்றுகூறப்பட்டிருக்கின்றன.

[5] தவத்தைக்கொடுப்பவை.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன்சொன்னபிறகு, கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுமாகிய பெருஞ்சக்தியுள்ள பிராதாக்களனைவரும் ஜராஸந்தனுடையநகரத்துக்குச் சென்றனர். மகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ள ஜனங்கள்நிரம்பினதும் நாலுவருணத்தாரும்நிறைந்திருப்பதும் உத்ஸவச்சிறப்புக்களுள்ளதும் வெல்லமுடியாததுமான கிரிவ்ராஜத்தைச்சேர்ந்தனர். அப்போது அந்நகரத்தின்வாயில்வழியேசெல்லாமல் பிருஹத்ரதன்வம்சத்தாராலும் நகரத்துஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுவதும் மகததேசத்திற்கு அலங்காரமாயிருப்பதுமான உயர்ந்தகுன்றாகிய சைத்யகத்தின்சந்துவழியாகச் சென்றனர். அந்தஇடத்திலேதான் பிருஹத்ரதராஜன், மாம்ஸத்தைத்தின்னும் விருஷபரூபமாகவந்த அஸுரனைப் பிடித்துக்கொன்று ஒருமாதம்வரையில் நாதம்காக்கின்ற மூன்றுபேரிகைகளைச் செய்வித்து அவன்தோலினால் அவற்றைக்கட்டித் தன்நகரத்தில்ஸ்தாபித்திருந்தான். அந்தப்பேரிகைகள் எங்கே முழங்கினவோ அங்கே தேவர்களால் மலர்மாரிபொழியப்பட்டது. அந்தக்கிருஷ்ணார்ஜுனபீமர்கள் அம்மூன்றுபேரிகைகளையும் உடைத்து அந்நகருக்குத்திலாயிருக்கும சைத்யகமலையினிடம்செல்லத்தொடங்கினர். அப்போது அவர்களனைவரும் கோட்டைவாயிலைவிட்டு மகததேசத்திற்கு மிக்கஅலங்காரமான அந்தச்சைத்யகமலையைநோக்கி விரைவாகநெருங்கிச்சென்றனர். ஜராஸந்தனைக்கொல்லக்கருதின அந்தவீரர்கள் நெடுங்காலமாக அழியாமலிருப்பதும் மிக்கஅகலமும் உயரமுமுள்ளதும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டதும் திடமாகநிலைபெற்றிருப்பதுமாகிய அம்மலைச்சிகரத்தைப் பெரியகைகளினாலேயே அவன்தலையையுடைப்பதுபோல உடைத்துவீழ்த்தினர். அதன்பிறகு, அவர்கள் உத்ஸாஹத்துடன் அந்நகரத்துக்குள் பிரவேசித்தனர். வேதங்களில்கரைகண்டவரான பிராம்மணர்கள் அந்தகாலத்தில் அபசகுனங்களைக்கண்டு ஜராஸந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். புரோஹிதர்கள் யானைமேலிருந்தராஜாவுக்குத் தீபஹாரத்திசுழற்றினர். பராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தராஜா அப்போது அந்தத்தோஷங்களுக்குச் சாந்திசெய்வதற்காகத் தீக்ஷைபெடுத்துக்கொண்டு விரதத்தையும் உபவாஸத்தையும்நடத்தினான். ஜனமேஜயரே! ஸ்நாதகவிரதம்பூண்டு(த்)துக்கொண்ட கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் பீமனும் ஆயுதங்களைவிட்டுக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு ஜராஸந்தனிடம் யுத்தஞ்செய்யக்கருதினவர்களாய் (நகரத்தில்) பிரவேசித்தனர். எல்லாக்குணங்களுமுள்ளதும் வேண்டியவெல்லாம் நிரம்பினதும் விலைபெற்றதுமாயுள்ள பக்ஷணக்கடை பூக்

கடைகளின் மிகுந்த சிறப்பைக்கண்டனர். புருஷோத்தமர்களும் மஹாபலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுன பீமர்கள் ராஜமார்க்கமாகப் போய்க்கொண்டே அந்தவீதியிலுள்ள அந்தச்சிறப்பைக்கண்டு புஷ்பக்காரனிடமிருந்து புஷ்பமாலைகளையும் கடையிலுளிருக்கும் வர்த்தகனிடமிருந்து கர்ப்பூரச்சிமிழையும் கோஷ்டத்தையும் கனிகளையும் பலவந்தமாகவெடுத்துப் பூமாலைகளையணிந்து வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பிரகாசமான குண்டலங்களையுந் தரித்து, இமயமலையிலுள்ளசிங்கங்கள் மாட்டுத்தொழுவத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்திமானான ஜராஸந்தன்வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தத்தில்பிரகாசிப்பவர்களான அவர்களுடைய ஆச்சாமரங்களைப்போன்றகைகள் சாந்தையும் அகிலையுமணிந்து அழகாகவிளங்கின. ஆனைகளைப்போன்றவர்களும் பெருமரங்களின்தண்டுகள்போல் வளர்ந்தவர்களும் அகன்றமார்புகளையுடையவர்களுமான அவர்களைக்கண்டு மகததேசத்தவர்கள்வியப்புற்றனர். அவர்கள், வாயில்வழியைவிட்டு பறிக்குதித்து ஜராஸந்தன்வீட்டிற்புகுந்தனர். புருஷச்ரேஷ்டர்களான அவர்கள் ஜனங்கள்நிரம்பின மூன்றுகட்டுக்களைத்தாண்டி அச்சமின்றித் தாம்உயர்குலத்தோரென்னும்கர்வத்தோடு ராஜாவினிடம்சென்றனர். மஹாரதர்களான அவர்கள், 'ஓ!' என்னும்சொல்லினாலேயே ராஜாவையழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியங்களையும் [1]மதுபர்க்கமென்னும்சிற்றுணவோடு [2]பசுவையும்கொடுத்து உபசரிக்கத்தகுதியுள்ளவர்களும் விசேஷமரியாதைபெற்றிருப்பவர்களுமான அவர்களை ஜராஸந்தன் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாஸ்திரப்படி பூஜித்தான். ஸமர்த்தனான அவ்வரசன் அவர்களைப்பார்த்து, 'உங்களுக்குநல்வரவுஉண்டாகட்டும்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது அர்ஜுனனும் பீமனும் மௌனமாகஇருந்தனர். அவர்களுக்குள் சிறந்தபுத்திசாலியானகிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைப்பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! இவர்களிருவரும் இப்போது ஒருவிரதம்வஹித்திருப்பதனால் நடுஇரவுக்குமுன் பேசலாகாது. அதன்பிறகு உன்னுடன்பேசுவார்கள்" என்றுசொன்னார். ஜராஸந்தன் அவர்களைத் தன்யாகசாலையில்இருக்கச்செய்து தன்அரண்

---

1 மதுபர்க்கமென்பது ஜலம் ஸ்வல்பமும், தயிர் நெய் சர்க்கரைஸமனும் தேன்எல்லாவற்றிலும் அதிகமுமாகச்சேர்த்துச்செய்யப்பட்டது.

2 யோக்கியர்களான வேதவித்துக்கள் வந்தபோது கன்றையாவது பெரியவிருஷபத்தையாவது ஆட்டுக்கிடாயையாவது மதுபர்க்கத்தோடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர்சொல்லுகிறார்.

மனைக்குச்சென்முன். பிறகு அர்த்தராத்திரிகாலம்வந்தபோது அந்தப்பிராம்மணர்களிருக்குமிடத்திற்குச் சென்முன். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தங்களில்ஜயிப்பவனுன அந்தஜராஸந்தன், ஸ்நாத்கர்களான பிராம்மணர்கள் வந்திருப்பதாக அர்த்தராத்திரிவேளையிற்கேட்டாலும் அவர்களையெதிர்கொண்டழைப்பதை விரதமாகவைத்திருந்தானென்பது உலகப்பிரஸித்தம. அந்தராஜச்ரேஷ்டனுனஜராஸந்தன் அவர்கள் அற்புதமான வேஷத்தோடிருப்பதைக்கண்டு மரியாதைசெய்து திகைத்துநின்முன். பாதச்ரேஷ்டரும் ராஜச்ரேஷ்டருமான ஜனமேஜயரே! சத்துருக்களையழிப்பவரான அந்தபுருஷசரேஷ்டர்களெல்லாரும் ஜராஸந்தராஜாவைக்கண்டவுடன், "ராஜாவே! மங்களமுண்டாகட்டும்; க்ஷேமமுண்டாகட்டும்" என்றுசொல்லி அவ்வரசனைப்பார்த்தும் தம்மில ஒருவரையொருவர்பார்ததும் அங்கேநின்றனர். ஜனமேஜயரே! ஜராஸந்தன் அவவாறு பிராம்மணவேஷத்தால் மறைந்திருக்கும் அந்தப்பாண்டவர்களையும கிருஷ்ணனையும்பார்த்து, "உட்காரலாம்" என்றுசொன்முன். உடனே அம்மூன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும் மஹாயாகத்தின் மூன்று அக்னிகளைப்போல ஒளியினுல் மிகப்பிரகாசித்துக்கொண்டு உட்கார்நதனர். ஜனமேஜயரே! ஸத்தியந்தவருதவனுன ஜராஸந்தன், தகாதஅலங்காரங்களைச்செய்து வேஷமெடுத்துக்கொண்டதனுல் உருமாறியிருந்த அவர்களையிகழ்ந்து பேசலானுன். "இமமானிடலோகத்தில் ஸ்நாதகவிரதம் வஹித்திருக்கும் பிராம்மணர்கள் வெளிப்படையாகப் பூமாலைசூடிச் சாந்தணிநதிராரென்று எனக்குநன்முகத்தெரியும். நீங்கள்யாவர்? பூமாலைகளையணிந்தும் கைகளில் நாண்உரைநத காய்ப்புக்களினுல் க்ஷத்திரியசக்தியின் குறிப்புக்களைத்தாங்கியு மிருக்கிறீர்கள்; பிராம்மணர்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வுலகத்தில் இவ்வாறு வெள்ளாடையுடுத்து வெளிப்படையாகப் புஷ்பசந்தனங்களைத்தரித்திருப்பவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள்தாமென்று எனக்குச் செவ்வையாகதெரியும். நீங்கள்யார்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள்; ராஜாக்களிடத்தில் உண்மைதான் மேன்மையாகும்; ராஜாபாரதத்தில் அச்சமின்றிச் சைத்யகமலையின்சிகரத்தையுடைத்து வாயிலைவிட்டு வேறுவழியால் இந்தவீட்டில் ஏன்நுழைந்தீர்கள்? மேலும் பிராம்மணருக்குச் சொல்லின்வன்மையதிகம்; உங்களுடையஇந்தச்செய்கை உங்கள்வேஷத்துக்கு மாருயிருக்கிறது. இப்போது உங்களெண்ணம்யாது? சொல்லுங்கள்; இவ்வாறு என்னிடம்வந்தும் சாஸ்திரப்படி நான்செய்தமரியாதையை நீங்களேன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்னிடம்வந்தகாரியந்தான் யாது?" என்

றான். அவன் இவ்வாறுசொல்ல, சிறந்த அபிப்பிராயமுள்ளவரும் பேசுவதில்ஸமர்த்தருமான கிருஷ்ணன் மதுரமும் கம்பீரமுமான மறுமொழிகூறலானார்.

"ராஜாவே! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவே! நீ, எங்களை [1]ஸ்நாதகப் பிராமணர்களென்றே அறி. ராஜாவே! ஸ்நாதகவிரதமுள்ளவர்கள் பிராமணராகவும் க்ஷத்திரியராகவும் வைசியராகவும் இருக்கலாம். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்குப்பாருக்கும் சிறப்பானநியமங்களும் யாவருக்கும்பொதுவான நியமங்களுமுண்டு. சிறப்பானநியமமுள்ள க்ஷத்திரியன்தான் எப்போதும்ஐசுவரியத்தையடைவான். புஷ்பங்கள்தரித்தவரிடத்தில் லக்ஷ்மி ஸ்திரமாயிருக்கிறாள். அதனால் நாங்கள் புஷ்பங்களைத்தரித்திருக்கிறோம். க்ஷத்திரியன் கைவன்மையுள்ளவன்தான்; சொல்வன்மையுள்ளவனல்லன். பிருஹத்ரதபுத்ரனே! ஆதலால், க்ஷத்ரியன்வாக்குக் கம்பீரமாயிராதென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மதேவர் தமதுசக்தியை க்ஷத்திரியர்களின்கைகளில்வைத்திருக்கிறார். ராஜாவே! அதை நீபார்க்கவிரும்புகிறாயாயின் இப்போதே பார்க்கலாம்; ஸந்தேஹமில்லை. தைரியமுள்ளபுருஷர்கள் சத்துருவின்வீட்டில் வாயிலல்லாவழியாலும் மித்திரர்கள்வீட்டில்நேர்வழியாலும் பிரவேசிக்கின்றனர். அந்தத்தர்மப்படி இவையெல்லாம் வழிகள்தாம். நாங்கள் காரியத்தோடு சத்துருவின்வீட்டிற்குவந்து அவனிடம் அதிதிபூஜையைப்பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். இஃது எங்கள்உறுதியானவிரதமென்று நீயறி" என்றார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

——⊰✻✻⊱——

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணம்நடந்தப்பறது ஜராஸந்தன் யுத்தத்துக்குஆரம்பம்செய்தது.)

ஜராஸந்தன், "ஓ! பிராம்மணர்களே! உங்களோடு நான்விரோதஞ்செய்துகொண்டது எப்பொழுதென்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆராய்ந்துபார்த்தும் உங்களுக்கு நான்தீங்குசெய்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தீங்குசெய்திருந்தால் என்னைக் [2]குற்றமில்லாதவனாக

---

[1] மூலத்தில், 'ஸ்நாதகப்பிராம்மணர்களையும் எங்களையும் நீபகுத்தறி' என்றகருத்தும்அடங்கியிருக்கிறது.

[2] ஆசீர்வாதம்செய்ததனால் குற்றமில்லாதவனாகநினைத்ததாகிறது.

நீங்கள்நினைப்பதெவ்வாறு? [1]சத்துருவென்றே சொல்லுங்கள். [2]இது தானே சான்றோர்ஒழுக்கம். அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும்கெடுப்பதனாலன்றோ மனம்கொதிப்பது. தர்மந்தெரிந்தவனும் மஹாரதனுமாயிருக்கும் க்ஷத்ரியன் இதற்குமாறாகநடந்து குற்றமில்லாதவனிடத்தில் குற்றத்தைஏற்படுத்துவானாயின், அவன் தனதுபுண்ணியலோகங்களைக்கெடுத்துக்கொண்டு பாவகதியையடைகிறான். ஸந்தேஹமில்லை. ஒழுங்காகநடப்பவர்களுக்கு க்ஷத்திரியதர்மந்தான் மூன்றுலோகங்களிலும் சிலாக்கியமானது. தர்மந்தெரிந்தயாவரும் (க்ஷத்திரியதர்மந்தவிர) மற்றத்தர்மத்தைச்சிலாகிப்பதில்லை. அப்படியே மனவுறுதியோடு என்க்ஷத்திரியதர்மத்திலிருந்துகொண்டு பிரஜைகளுக்குத்தீங்குசெய்யாமலிருக்கும் என்னைப்பற்றி நீங்கள் (பேசல்) தவறுதலாகப்பிதற்றுவதுபோலிருக்கிறது" என்றுசொல்ல, கிருஷ்ணன்சொல்லலானார். "சிறந்ததைகளையுடையவனே! குலத்தைத்தாங்குகிறவனாகிய ஓர் ஒப்பற்றமனிதன் தன்குலத்தோரின்காரியத்தைத் தானெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடையகட்டளையினால் நாம் உன்னையெதிர்த்துவந்திருக்கிறோம். ராஜாவே! இந்தஉலகத்திலுள்ளக்ஷத்திரியர்களை நீபலியாக்கக்கொண்டுவந்திருக்கிறாய். அந்தக்கொடியகுற்றத்தையுண்டாக்கியபின் நீகுற்றமில்லாதவனாகநினைத்துக்கொள்வது எப்படி? ராஜச்ரேஷ்டனே! ராஜாவாயிருப்பவன் ஸாதுக்களானராஜாக்களைத் துன்பஞ்செய்யலாமா? நீ அந்தராஜாக்களைப்பிடித்து ருத்திரபகவானுக்குப்பலியாகக்கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாய். பிருஹத்ரதபுத்திரனே! உன்னாற்செய்யப்பட்ட அந்தப்பாவம் எங்களையும் சேரும். ஏனெனில், நாங்கள் தர்மத்தைச்செய்பவர்கள். தர்மத்தைரக்ஷிப்பதில் சக்தியுள்ளவர்கள். பிருஹத்ரதபுத்திரனே! அதற்காக இப்போது உன்னிடம்வந்திருக்கிறோம். மனிதர்களைக்கொன்று யாகம் செய்வதை ஒருகாலும் கண்டதில்லை. அவ்வாறிருக்க நீ மனிதர்களைத் தேவரானசங்கரருக்குப் பலிகொடுக்கநினைப்பதெப்படி? ஜராஸந்தா! பயன்படாதஅறிவுள்ள நீசெய்வதுபோல வேறெவன் ஒரே குலத்திற்பிறந்து தன்குலத்தோருக்கே பசுக்களென்றுபெயரிடுவான்? எவனெவன் எந்தஎந்தக்காலத்தில் என்னென்னகர்மத்தைச்செய்கிறானோ அவனவன் அதனதன்பயனை அந்தந்தக்காலத்திலேயே அடைவான். ஆதலால், துக்கப்பட்டவரிடத்தில் பரிதாபமுள்ளநாங்கள்

---

[1] சத்துருவானஎன்னைக் குற்றமற்றவனாக நினைப்பதெவ்வாறு? அதைச் சொல்லுங்களென்பது பழையஉரை.

[2] ஸத்தியம்சொல்வது.

குலத்தோர்விருத்தியின்நிமித்தமாகவே குலத்தோரைநாசஞ்செய்கிற உன்னைக்கொல்ல இங்கேவந்தோம். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களுக்குள் வேறுஆண்பிள்ளையில்லையென்று நீநினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே, அஃது உன்னுடைய பெரும்புத்திமாறாட்டம். ராஜாவே! தன்குலத்தையறிந்த உயர்ந்தமனமுள்ள எந்தக்ஷத்திரியன் யுத்தத்தினால் நேரிடுவதும் சாசுவதமானதும் ஒப்பற்றதுமான ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பமாட்டான்? மனிதர்களிற்சிறந்தவனே! க்ஷத்திரியர்கள் ஸ்வர்க்கத்தைக்கருதியேதான் யுத்தங்களென்னும்யாகங்களில் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு உலகங்களைஜயிக்கின்றனரென்பதை நீயறி. விரிவானவேதமும் ஸ்வர்க்கத்திற்குக்காரணம். பெரும்புகழும் ஸ்வர்க்கத்திற்குக்காரணம். தவமும் ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணம். ஆனால், யுத்தத்தில்மரணம் ஸ்வர்க்கத்திற்குத்தவறாதகாரணம். இந்த [1] யுத்தமரணந்தான் வைஜயந்தமென்னும்இந்திரனுடைய அரண்மனை. இதனாலுண்டான குணங்கள்நிரம்பின தேவேந்திரன் அஸுரர்களை வென்று எப்போதும் உலகங்களைக்காப்பாற்றுகிறான். உனக்குநேர்ந்திருப்பதுபோல ஸ்வர்க்கத்துக்குமார்க்கமாய் (எங்களோடுஇப்போது நேர்ந்திருக்கிற) யுத்தம் மற்றெவனுக்குநேரிடும்? ராஜாவே! மகததேசத்துசேனைகள் மிகுதியாயிருப்பதனால் அச்சேனைமிகுதியையே பலமாகநினைத்துக் கர்வங்கொண்டு பிறரையவமதிக்காதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் சக்தியிராது. ராஜாவே! உனக்குச்சரியானதும் உனக்குமேற்பட்டதுமாகிய பராக்ரமமிருக்கிறதை எதுவரையில் நீ அறியவில்லையோ அதுவரையில்தான் பராக்ரமம் உன்னுடையது. ராஜாவே! உன்பராக்ரமம் எங்களால் தாங்கக்கூடியதுதான். அதனால் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். மகதராஜாவே! உனக்குச்சரியானவர்களிடத்தில்மட்டும் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும்ஒழித்துவிடு. பிள்ளைகளுடனும் அமைச்சர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞ்சேர்ந்து யமலோகம்போகாதே. இவ்வுலகத்தில் தம்போத்பவன், கார்த்தவீரியன், உத்தரன், பிருஹத்ரதன்என்னுமிவ்வரசர்கள் தமக்குமேற்சிறந்தவரை அவமதித்துத்தான் சேனைகளோடு அழிந்துபோயினர். நாங்கள் உன்னை மோசமாகக் கொல்லக்கருதினவர்கள்; உண்மையில் பிராமணர்களல்லோம். நான் ஐம்பொறிகளுக்கும் ஈசுவரனான வாஸுதேவன். இவ்விரண்டுவீரபுருஷர்களும் பாண்டுபுத்திரர்கள். இவர்களுக்குமாமன்மகனும் உனக்குப்பகைவனுமான கிருஷ்ணனென்று

[1] மரணத்துக்கஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய்பவன் இந்திரபதத்தையும் ஜயத்தையும் அடைவானென்பது கருத்து.

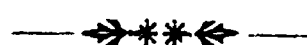
என்னையறி. மகதராஜாவே! உன்னைச் சண்டைக்கழைக்கிறோம் நின்றுசண்டைசெய்; ராஜாக்களெல்லாரையுமாவதுவிடு; நீயாவது யமலோகத்திற்குச்செல்" என்றுசொன்னார்.

ஜராஸந்தன் இதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு பேசத்தொடங்கினான். "நான் கம்ஸனல்லேன்; பிரலம்பனல்லேன்; பாணனல்லேன்; முஷ்டிகனல்லேன்; நரகனல்லேன்; இந்த்ரதபனனல்லேன்; கேசியல்லேன்; பூதனையுமல்லேன்; காலயவனனுமல்லேன்; அவர்களல்லரோ உன்னால்யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர். நீ இடைக்குலத்திற்பிறந்தவன். உன்முன்ஜாதியைநினை. நீ நம்மிடம்பயந்தோடி நாடோடிமனிதனைப்போலப் பிறப்பிடமானமதுரையைவிட்டுக் கடல் தீவைச்சார்ந்தாயன்றோ? கிருஷ்ணா! அப்படிப்பட்ட நீ, இப்போது கார்காலங்கடந்தபிறகு மேகமகர்ஜிப்பதுபோல் வீணாகக்கர்ஜிக்கிறாய். மாதவா! உன்னைக்கொன்று என்மருமகனும் உக்ரஸேனன்புத்ரனும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய கம்ஸன்கடனை இப்போதே தீர்க்கப்போகிறேன். உன்னையும் உனக்குவேண்டினவர்களையும் கொல்வதற்காக உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய எனக்கு நெடுநாளாகவிருப்பமிருந்தது. நல்லகாலமாதலால், இந்திராதிதேவர்கள் என்ஆரம்பத்தைப் பயன்படச்செய்தனர். கோவிந்தா! இந்தப்பீமஸேனனும் அர்ஜுனனுமாகியஇருவரும் அசக்தர்கள். நான் இவர்களை யுத்தத்தில்பிடித்து ஒருசிங்கம் சிறியமிருகங்களைக் கொல்வதுபோலக் கொல்வேன்" என்றான். அந்தஜராஸந்தன் கோபமூண்டு கர்ஜித்தபோது அங்கிருந்த எல்லாப்பிராணிகளும் நடுங்கின. அப்போது ஸ்ரீபகவான், "ஜராஸந்தா! ஏன்கர்ஜிக்கிறாய்? நீசொல்வதைச் செய்கையால்நடத்து. ராஜாக்களுள் இழிவானவனே! அமைச்சர்களுடனும் புத்திரர்களுடனும் உன்னை நான் இப்போது சண்டையில் எனதுகட்டளையைச்செய்பவர்களான இவ்விருபாண்டவர்களால் கொல்லுவிக்கப்போகிறேன். நீ, எப்படிப்பட்டாலும் உயிரோடு உன்நகரத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்" என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்ட ஜராஸந்தன், "நான், ராஜாக்களில் எவனையும் ஜயிக்காமல்கொண்டுவந்திருக்கவில்லை. என்னால்ஜயிக்கப்படாதக்ஷத்திரியார்? கிருஷ்ணா! க்ஷத்ரியன் பராக்ரமத்தினால் பிறரைஜயித்து அவர்கள்விஷயத்தில் தன்இஷ்டப்படி நடப்பதே அவனுக்குப்பிரபலமானவிருத்தியென்று தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர் கிருஷ்ணா! க்ஷத்திரியர்களின்விரதத்தை மறவாத நான் ராஜாக்களைத் தேவதைக்குப்பலியாகநிச்சயஞ்செய்து இப்போது பயத்தினால்விடுவதேது? நான் ஸேனையைவகுத்துக்கொண்டு

எதிரிஸேனையோடு யுத்தஞ்செய்வேன். ஒருவனோடொருவனாகவும் யுத்தஞ்செய்வேன். இருவர் அல்லது மூவரும் தனித்தனியேவந்தாலும் சேர்ந்துவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். ராஜாவானஜராஸந்தன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பயங்கரமானசெய்கையையுடைய கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களோடு யுத்தஞ்செய்யக்கருதி உடனே தன்புத்திரனாகிய ஸஹதேவனென்பவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஜராஸந்தன் அந்தயுத்தம்நேர்ந்தபோது மானிடலோகத்திலுள்ளமனிதரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற ஹம்ஸன் டிம்பகனென்னும் இரண்டுபெயர்கள் உமக்குச்சொன்னேனே, அந்தப்பெயர்களுள்ள கௌசிகன் சித்ரஸேனனென்னும இரண்டுஸேனாபதிகளையும் நினைத்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிரபுவும் புருஷோத்தமரும் மதுவென்னும்அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவரும் பலராமருக்குஇளையவரும் ஸத்தியஸந்தரும் ஞானவான்களிற்சிறந்தவருமான கிருஷ்ணபகவான் பலவான்களிற்சிறந்தவனும் புலியைப்போலப் பூமியில் பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தராஜன் யாதவவம்சத்தரால் கொல்லப்படத்தகாதவனும் வேறொருவனுக்குப பாகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டவனுமாயிருப்பதைநினைத்து, பிரம்மதேவரின்கட்டளையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தாமே அவனைக்கொல்ல யத்தனிக்கவில்லை.

இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் த்வேஷம்வந்தகாரணத்தை ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயனர்சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "வைசம்பாயனரே! கிருஷ்ணனும் ஜராஸந்தனுமாகியஇருவருக்கும் யாதுகாரணம்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று? கிருஷ்ணன், ஜராஸந்தனால் யுத்தத்தில் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனர்? கம்ஸன் ஜராஸந்தனுக்கு என்னமுறையாகிறான்? கம்ஸன் நிமித்தமாகவன்றோ ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனுக்குப்பகையாளியானான். இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"உக்ரஸேனனுக்குமந்திரியும் மஹாபுத்திசாலியுமான வஸுதேவரென்பவர் யாதவவம்சத்திற்பிறந்தவர். கௌரவரே! உக்ரஸேன

னுடையபுத்திரர்கள் அனேகர்களில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனுனகம்ஸன் சிற ந்தபலசாலியும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவனுமாயிருந்தான். மிகப்புகழ்பெற்றவளாகிய ஜராஸந்தன்புதல்வி கம்ஸனுக்குமனைவியா ஞள். புத்திசாலியான ஜராஸந்தன் ராஜ்யத்தையே பரிசமாகவாங் கிக்கொண்டு அவளைக்கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அந்தஜராஸந்த னுக்காக அந்தக்காலத்தில் உக்ரஸேனனுடையமந்திரிகள் அவன்மைந் தனை கம்ஸனுக்கு மதுரையில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தக் கம்ஸன் கொடியபராக்ரமமுள்ளவனுயிருந்தான். ஐசுவரியத்தின்மிகு தியினுல் கர்வமடைந்தும் தேகபலத்தினுல்விவேகமற்றுமிருந்த அந் தக்கம்ஸன் அப்போதே தன்தந்தையைநிக்ரஹித்து மந்திரிகளுடன் அந்தராஜ்யத்தை ஆண்டான். புத்திஹீனனுகிய அந்தக்கம்ஸன் வஸு தேவரிடம் ராஜ்யகாரியத்தைக்கேட்கவுமில்லை; அவருடன்சேர்ந்து அந்தராஜ்யத்தை நியாயமாகப் பரிபாலனஞ்செய்யவுமில்லை. ஆகிலும், அஸுரராஜாவான அந்தக்கம்ஸன், தேவகன்பெண்ணுகிய தேவகியை வஸுதேவருக்குப் பாரியையாக அன்புடன் விவாகஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயரே! அவளை ரதத்திலேற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோகும் போது ராஜாவானகம்ஸன், தானும் வஸுதேவருடன் ரதத்திலேறி ஞன். அப்போது, "கம்ஸா! எந்தத்தேவகியை இப்போது விவா ஹஞ்செய்வித்து நீ அழைத்துக்கொண்டுபோகிருயோ அவளுடைய எட்டாவதுபுத்திரன் உனக்கு யமனுகப்போகிருன்" என்று ஒருதேவ தூதனுடையவாக்கு ஆகாயத்திலுண்டாயிற்று. அந்தவாக்கை வஸு தேவரும்கேட்டார்; ராஜாவானகம்ஸனும் கேட்டான். மிகவும் துஷ்ட புத்தியுள்ளராஜாவான கம்ஸன் உடனே தேரைவிட்டிறங்கிக் கூரான கத்தியைஉருவிக்கொண்டு தேவகியின்தலையைத்துணிக்க யத்தனித் தான். ஜனமேஜயரே! அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ள அந்தவஸு தேவர் சிரித்துக்கொண்டு கோபத்தினுல் பரவசங்கொண்டகம்ஸனை நயமாக ஸமாதானப்படுத்தத்தொடங்கினுர். "ராஜாவே! பெண் ணைக்கொல்லத்தகாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுகின்றன. குற்றமற்றவளும் மெல்லியவளுமான இந்தப்பெண்ணை நிஷ்காரண மாகக் கொல்லுகிருய். ராஜாவே! இவளிடத்தில் உனக்குண்டான பயத்தை நிவிருத்திசெய்துகொள்ளவும் இவளையும் உன்தர்மத்தையும் காப்பாற்றவும் கூடும். ராஜாவே! அக்காலத்தில் இவளுடையஎட் டாவதுகர்ப்பத்தைப் பிரஸவமானவுடன் நீயழித்துவிடலாம். அப்ப டிச்செய்வதனுல் உனக்குநேர்ந்தஆபத்தை விலக்கினதாகும்" என் ருர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு வஸுதேவரால்உரைக்கப்பட்ட அந்

தச்சூரஸேனபதியானகம்ஸன் அப்போது அவர்சொல்லை அங்கீகரித்தான். பிறகு தேவகிக்கு ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். கம்ஸன் அந்தக்குமாரர்களையெல்லாம் பிறக்கப்பிறக்கக்கொன்றான். பிறகு [1]பலராமர் அந்தத்தேவகிக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவே! ராஜாவான யமன்தனதுமாயையினால் அந்தத்தேவகியின் ஒப்பற்றகர்ப்பதை [2]இழுத்து ரோஹிணியின் வயிற்றில்வைத்தான். செவ்வையாக இழுக்கப்பட்டதனால் அவர் ஸங்கர்ஷணரென்றும் பலத்திற்சிறந்தவராதலால் பலதேவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். பிறகு கண்ணன் அவளுடையஎட்டாவதுகர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவானகம்ஸன் அந்தக்கர்ப்பத்தின்விஷயத்தில் அதிகமாகக் காவலைச்செய்தான். பிரஸவகாலத்தில் வஸுதேவரைத் தவறிப்போகாமல் காவல்காப்பதற்காகக் கொடியவேலைசெய்பவனாகிய உக்ரனென்னும்மந்திரி கம்ஸனால் நியமிக்கப்பட்டான். பிறந்தமாத்திரத்தில் கண்ணனை அவர்பிதாவான வஸுதேவர் எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருயாதவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன்பெண்ணை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தார். ராஜாவானகம்ஸன் தேவதூதன் சொன்ன சொல்லைப் பொறுமலிருந்ததனால் வஸுதேவர் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனை இடைச்சேரியிற்கொடுத்துவிட்டார். கிருஷ்ணனும் நீருக்குள் தாமரைபோலவும் கட்டைக்குள் தீப்போலவும் கம்ஸனாலறியப்படாமல் ஆயர்களிடம் ஒளிந்துவளர்ந்தார். சிறந்தகைகளையுடையவனும் பராக்ரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் விருத்தியடைகிறவனுமான கம்ஸன் இடையர்களெல்லாரையும் பீடித்தான். அவனால் பீடிக்கப்பட்டகோபாலர்களில் கம்ஸன்பயத்தினால்சிலரும் கண்ணன்மேல்விருப்பத்தினால் மற்றவரும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தாமரைக்கண்ணனாகிய கண்ணனைச்சூழ்ந்துகொண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! உக்ரஸேனனுக்கன்புள்ளவரும் மஹாபலசாலியுமான அந்தவாஸுதேவர் பலராமரை ஸஹாயமாக அடைந்து போஜராஜாவானகம்ஸனையும் அவன்ஸஹோதரர்களையும் யுத்தத்தில்கொன்று வெற்றியடைந்து அந்தராஜ்யத்தில் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! கண்ணனால் யுத்தத்தில் கம்ஸன்கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டவுடன் ஜராஸந்தன் கம்ஸன்மகனைச் சூரஸேனராஜ்யத்திற்கு [3]அதிபதியாகச்செய்

[1] இந்தஇடத்தில் உத்தரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது; கிருஷ்ணாசாரியர் பதிப்பின்படி மிகச்சிறந்தவரான பலராமர் என்பதுபொருள்

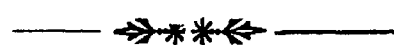
[2] பகவான் தமது யோகமாயையினால் இழுதது ரோஹிணியின்கர்ப்பத்தில்வைத்தாரென்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும்சொல்லப்படுகிறது.

[3] இந்தக்கதை, பாகவதம் ஹரிவம்சங்களில் இல்லை.

தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஜராஸந்தன் பெரியஸேனையைக்கிளப்பிக்கிருஷ்ணனைத்தடுத்துத் தன்பெண்ணின்மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்தஜராஸந்தன் பெருஞ்சேனையைச்சேர்த்துக்கொண்டு அங்கே உக்ரஸேனனையும் யாதவர்களையும்பிடித்தான். கௌரவரே! இதுபற்றித்தான் ஜராஸந்தனுக்குக் கிருஷ்ணன்மேல் விரோதமுண்டாயிற்று. அரசர்க்கரசே! செல்வம்நிரம்பிய அந்தஜராஸந்தன் தான்பிரார்த்தித்துக்கொண்டவிஷயத்துக்காக, பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களைப் பலிகொடுத்து, தேவச்ரேஷ்டரும் தோலாடையுடுத்தவரும் முக்கண்ணருமாகிய மஹாதேவரை ஆராதிப்பதற்காகத் தன்னால்ஜயிக்கப்பட்டஅரசர்களைச் சிறையில்வைத்தான். பரதச்ரேஷ்டரே! இவையெல்லாம் நடந்தவாறு உமக்குச்சொல்லப்பட்டன. அந்த ஜராஸந்தராஜா பீமஸேனனால் எவ்வாறுகொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேளும்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும்நடந்த கைச்சண்டையில் ஜராஸந்தன் சோர்ந்தது.)

பிறகு ஐம்புலன்களின்அறிவுக்கும் எட்டாதவரும் யதுவம்சத்திலவதரித்தவரும் சிறந்தவாக்குள்ளவருமாகிய கண்ணபிரான் யுத்தஞ்செய்ய மனத்தில்நிச்சயம்செய்துகொண்ட அந்த ஜராஸந்தனைப் பார்த்து, "ஓ! ராஜாவே! எங்கள்மூவரில் எந்தஒருவனோடுயுத்தஞ்செய்ய உன்மனத்தில் விருப்பமிருக்கிறது? எவன் யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருக்கலாம்?" என்றுகேட்டார். இவ்வாறு அவர்சொன்னபின் சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும் மகதேசாதிபதியுமான ஜராஸந்தராஜன் கிருஷ்ணனைக் கோபாலனென்றும் அர்ஜுனனைச் சிறுவனென்றும் நினைத்து அவ்விருவரையும்விட்டுவிட்டுப் பீமஸேனன் உயர்ந்தகதாயுதத்தைத் தரித்திருப்பதையும் அவன்தேகபலத்தையும் கேட்டிருந்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்து அவனுடன் யுத்தத்தை வேண்டினான். கோரோசனை பூமாலைமுதலான மங்களத்திரவியங்களையும் களைப்பைத்தீர்க்கின்றவையும் மூர்ச்சையைத்தெளிவிக்கின்றவையுமான சிறந்தஔஷதங்களையும் புரோகிதர்எடுத்துக்கொண்டு, யுத்தஞ்செய்யக்கருதின ஜராஸந்தனிடம்வந்தார். புகழ்பெற்ற அந்

தப்பிராம்மணரால் மங்களகாரியங்கள்செய்யப்பெற்ற ஜராஸந்தராஜன் க்ஷத்திரியதர்மத்தை நினைத்து யுத்தஸன்னாஹம்செய்தான். அந்த ஜராஸந்தன் கிரீடத்தைக்கழற்றித் தலைமயிரைவாரிக்கொண்டு கரை புரளும் கடல்போலெழுந்தான். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான ஜராஸந்தன், பீமனைநோக்கி, "பீமா! உன்னுடன்கூட யுத்தம்செய்வேன். மேலானவனிடத்தில் தோற்பதும் சிலாக்கியம்" என்றுசொன்னான். பகைவரையடக்கும் சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தன் இவ்வாறுசொல்லிப் பலாஸுரன் இந்திரனையெதிர்த்ததுபோலப் பீமஸேனனையெதிர்த்தான். அப்போது பலவானான பீமஸேனன் கிருஷ்ணனுடன்கலந்து ஆலோசனை செய்து, அவரால் மங்களகாரியங்கள்செய்யப்பெற்று ஜராஸந்தனோடு யுத்தஞ்செய்யச்சேர்ந்தான். அதன்பிறகு புருஷச்ரேஷ்டர்களாகிய அவ்விரண்டுவீரர்களும் மிகுந்தஉத்ஸாஹத்துடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதிக் கைகளையேஆயுதங்களாகக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒருவர்க்கொருவர் முதலில்கைபிடித்துப் பிறகுபாதவந்தனஞ்செய்து தோளிற்கட்டினகச்சை அசையும்படி அடிக்கைகளினால் விலாப்புறங்களில் தட்டிக்கொண்டனர். ஜனமேஜயரே! இருகைகளாலும் பலமுறைதோள்தட்டி ஒருவரையொருவர் இடித்து அங்கத்தினால் அங்கத்தைக்கட்டி மறுபடியும் தோள்தட்டிச் [1]சித்ரஹஸ்தங்கள் முதலியவற்றைச்செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கச்சைகளுக்குள் கைகளை நுழைத்தனர். கழுத்திலும்கன்னத்திலும் நெருப்புப்பொறிபறக்க அடிப்பதனால் இடிமுழக்கத்தை யுண்டாக்கினர். கயிற்றினாற்கட்டுவதுபோலக் கைகளினால்கட்டுவதாகிய பாகுபாசம்முதலிய கட்டுகளைக்கட்டிக் கால்களினால் [2]தலையில்உதைத்து மார்பில் கையாலறைந்து இருகாங்களையும்கோத்துத் தலையில் அறைவதாகிய பூர்ணகும்பமென்னும் அடியையும் இருவருஞ்செய்தனர். கையினால்கையைநெருக்கி யானைகள்போலவும மேகங்கள்போலவும்கர்ஜித்துக்கொண்டு, கைகளையேஆயுதங்களாகவைத்துக்கொண்ட இருவரும் கையறைவிழும்பொழுது ஸிம்மங்களைப்போலக் கோபித்துப்பார்த்து ஒருவரையொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். அவ்விருவரும் உடம்பினால் உடம்பைக்கசக்கியும் கைகளோடுகைகளைப்பின்னியும் வயிற்றிலும் இடுப்பிலும் விலாப்புறங்களிலும் ஒருவரையொருவர்

---

1 மிகுந்தபயிற்சியினால் வெகுவிரைவாகக் கைகளைமேலும்கீழும்குறுக்கிலும் நீட்டல்மடக்கல் முதலியவை.

2 நரம்புகளை உதைத்தென்பதுபழையஉரை. '

பிடித்தெறிந்தனர். நன்றாகபபயின்றஅவ்விருவரும் உடம்பைச்சுருக்கிக்கொண்டு தமதுவயிற்றிற்குக்கீழேயும் கழுத்திலேயும் மார்பிலேயும் கையைப்போட்டுத்தள்ளினர். உலகத்திலுள்ளசிறந்தகைச்சண்டைகள்எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக [1]ப்ருஷ்டபங்கத்தையும் செய்தனர். இரண்டுகைகளினாலுண்டாகும் [2]ஸம்பூர்ண மூர்ச்சையையும் பூர்ணகும்பம், [3]திருணபீடம், [4]பூர்ணயோகம், [5]முஷ்டிகம் முதலான யுத்தங்களையும் தங்கள்ஸாமர்த்தியத்தை ஒருவர்க்கொருவர் காண்பிப்பதற்காக நினைத்தபடியெல்லாஞ்செய்தனர். ராஜச்ரேஷ்டரே! அப்போது அந்நகரத்தில்வஸிக்கும் பிராம்மக்ஷத்திரியவைசியசூத்ரர்களனைவரும் பெண்பிள்ளைகள்கிழவர்களுள்பட ஆயிரக்கணக்காக அவர்களுடையயுத்தத்தைக்காண்பதற்கு வந்துசேர்ந்தனர். அந்தஜனக்கூட்டங்கள்நிரம்பியிருந்ததனால் அவ்விடம் நெருக்கமாயிருந்தது. அப்போது கைகளின் அடியினாலும் பிடித்தலாலும் விடுத்தலாலும் மலையும் இடியும்ஸந்தித்தாற்போல அவ்விருவரும்ஸந்தித்தனர். பலவான்களிற்சிறந்தவரான அவ்விருவரும் தந்தம்பலத்தினால் மிக்கஉத்ஸாஹமுள்ளவர்களாய் ஒருவரையொருவர்ஜயிக்கக்கருதி ஒவ்வொருவரும் மற்றொருவர் இளைக்கும்ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, தலைகளினால் ஆடுகளும் விருக்ஷங்களினால்ராக்ஷஸர்களும் கால்களினால் உயர்ந்தகுதிரைகளும் மூக்குக்களினால் தித்திரிப்பறவைகளும்போல (கைகளால்) சண்டைசெய்தனர். ராஜாவே! அந்தப்போர்க்களத்தில அவ்விரண்டு பலசாலிகளுடைய அந்தப்பயங்கரமானயுத்தம் விருத்திராஸுரனுக்கும்இந்திரனுக்கும் நடந்தயுத்தம்போல ஜனங்கள்விலகியோடும்படி நடந்தது. தூரத்தில்தள்ளியும ஸமீபத்தில்இழுத்தும் பின்னேடியிழுத்தும் சுற்றியிழுத்தும் பலவகையாகஒருவரையொருவர் இழுத்தனர். முழங்கால்களினால் இடித்தனர். பிறகு பெருங்கர்ஜனையினால் ஒருவரையொருவர் பயமுறுத்திப் பெரும்பாறைகள்விழுவதுபோன்ற அறைகளினால் அறைந்தனர். பிறகு ஜராஸந்தன் தனதுமுஷ்டியினால்

---

1 முதுகைத்தரையிற் படும்படிசெய்வதனால் உண்டாகும்அவமானம்என்பது.

2 வயிறுமுதலான இடங்களில் கசக்குவதனாலுண்டாகும் மூர்ச்சைஎன்பதுபழையஉரை.

3 நார்முதலியவற்றினாற் கயிறுதிரிப்பதுபோல ஒருவரோடொருவர்கை கால்களைப்பின்னிக்கொள்வது ;

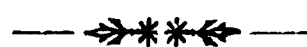
4 தலைமுதல்கால்வரையில் முழுஉடம்பையும் சேர்த்தணைப்பது. 'அசதியிலடித்தல்' என்பதுபழையஉரை.

5 ஓரிடத்தில்குத்துவதாகக் காட்டி மற்றேரிடத்திற்குத்துவது.

பீமஸேனனைமார்பிலடித்தான். அந்தப்பீமஸேனனும ஜராஸந்தனை மார்பிலேயேயடித்தான். அகன்றமார்பும் நீண்டகைகளுமுடையவர்களும் கைச்சண்டையில்தேர்ந்தவர்களுமாகிய அவ்விருவர்களும் இருப்புலக்கைகள்போன்ற கைகளினால்போர்செய்தனர். கார்த்திகை மாதம் முதல்தேதியாரம்பித்தஅந்தயுத்தம் பதினைந்துதினங்கள் இரவும்பகலும் ஆகாரமில்லாமலும் ஓய்விலலாமலும் நடந்துகொண்டிருந்தது. மஹாத்துமாக்களானபீமஜராஸநதர்களின்யுத்தம் திரயோதசி (பதின்மூன்றாவதுநாள்) வரையில் அவ்வாறேநடந்தது. சதுர்தசி தினம் (பதினான்காவதுநாள்) ராத்திரி ஜராஸந்தன் களைப்பினால்யுத்தஞ்செய்யாமல்நின்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வரசன் அவ்வாறுகளைத்திருநதனைதைக்கண்டு ஜனார்த்தனர் பயங்கரமானசெய்கையைச்செய்தபீமஸேனனைததூண்டுவதற்காக, "ஓ! குந்தியின்மைநதனே! யுத்தத்தில்ஓய்நதுபோனசத்துருவைபபீடிப்பது எளிது; முற்றிலும்பீடிக்கபபடுவதனால் அவன் தன்னுயிரைவிட்டுவிடுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், இவ்வரசனை இப்போதே நீபீடிக்கவேண்டும். பரதச்ரேஷ்டனே! கைகளால் இவனுடன்யுத்தஞ்செய்" என்று சொன்னார். வீரர்களானபகைவர்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய அந்தப் பீமஸேனன், கிருஷ்ணன்இவ்வாறுசொன்னவுடன் ஜராஸந்தனுக்கு அதுதருணமென்றுஅறிந்து அவனைக்கொல்லஎண்ணங்கொண்டான். பிறகு பலவான்களிற்சிறந்தவனும் கௌரவர்களைமகிழ்விப்பவனுமான விருகோதரன் யாராலும்ஜயிக்கமுடியாத ஜராஸநதனைஜயிப்பதற்காக அவனைக்கோபத்துடன்பிடித்தான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தவதமானபிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சிறையிலிருந்தக்ஷத்திரியர்களைவிடுவித்ததும், ஜராஸந்தபுத்திரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்ததும், பீமார்ஜுனர்களோடு ஜராஸந்தனுடைய ரதத்திலேறி இந்திரப்ரஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிரருக்குஜயத்தைச்சொன்னதும், பிறகு பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குச்சென்றதும்.)

அதன்பிறகு பீமஸேனன் ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்வதற்காகச் சிலாக்கியமானஎண்ணத்தையடைந்து, கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "யாதவச்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ண! உமக்குவேண்டினவரைப் பெரும்பாலும்

அழித்தவனுகிய இந்தப்பாவியின்விஷயத்தில் யான்காலம்போக்கத் தகாது" என்றுசொன்னான். இவ்வாறு அவனால்சொல்லப்பட்ட புருஷச்ரேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதஞ்செய்யவிருகோ தரனைத்துரிதப்படுத்தி மறுமொழிகூறலானர். "பீமா! உன்னிடத்தி லிருக்கும் தெய்வீகசக்தியையும் வாயுபகவானுடையபலத்தையும் இப்பொழுது ஜராஸந்தனிடத்தில்காண்பி. மஹாராஜனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான இந்தஜராஸந்தன் உன்னாலேதான் கொல்லப் படத்தக்கவனென்பதைக் கோமந்தமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் காற்றுவழியாகவந்த ஆகாயவாணியினாற்கேட்டேன். அதனால் இவன் (அப்போது) விடப்பட்டான். மாகதனைத்தவிர மற்றெவன் பலதேவ ருடையபலத்திலகப்பட்டுப் பிழைப்பான்? மஹாபலசாலியே! ஆத லால், உன்னைவிட வேறுயாராலும் இவனுக்குமரணம்விதிக்கப்பட வில்லை. சிறந்தகைகளையுடையவனே! வாயுபகவானைத்தியானித்து இம்மகதராஜனைக்கொல்" என்றுசொன்னார். மஹாபலசாலியும் எதிரி களைஜயிப்பவனுமாகியபீமன் கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட வுடன் கிருஷ்ணனைநமஸ்கரித்து அர்ஜுனனைத்தழுவி வாயுபகவானை மனத்தில்தியானித்து வாயுபகவானுடையபலத்தினால்பூரிக்கப்பெற்ற வனுகிச் சிறந்தபலசாலியானஜராஸந்தனைத்தூக்கிச் சுழற்றினான். பரத ச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! அவனை நூறுசுற்றுச்சுற்றி முழங்கால் களால்முதுகையழுத்தி ஒடித்தான்; அவனை அரக்கிக் கர்ஜனைசெய் தான். மஹாபலசாலியானபீமன் கையினால் அவன்காலைப்பிடித்து இரண்டாகக்கிழித்தான். ஜராஸந்தன்கசக்கப்படுவதனாலும் பீமன் கர்ஜிப்பதனாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் பயங்கரமானபெரியகோஷத் தைச்செய்தன. பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருடைய கூச்சலினாலும் மகததேசத்தவரனைவரும் நடுங்கினர். ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்கள் கரைந்துவிழுந்தன. பீமஸேனன்கர்ஜனையைக்கேட்ட மாகதர்கள், 'இமயமலைவெடிக்கிறதா? அல்லது பூமிபிளக்கிறதா?' என்றுநினைத்தனர். அதன்பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் ஜராஸந்தனைக் கொல்வதற்காகப் பீமனைநோக்கி, கையினால்கோரையையெடுத்து ஜரா ஸந்தவதத்தைக்குறிப்பித்து அதையிரண்டாகக்கிழித்தார். உடனே பீமஸேனன்தெரிந்துகொண்டு ஜராஸந்தன் காலைப்பிடித்துத்தூக்கி அவன்தேகத்தைஇரண்டாகக்கிழித்துப்போட்டுக் கர்ஜித்தான். பரா க்ரமசாலியானஜராஸந்தன் மறுபடியும் தன்இரண்டுபாகங்களும்ஒன் றுசேர்ந்து பீமனுடன்கைச்சண்டைசெய்தான். எல்லாப்பிராணிகளுக் கும் பயத்தையுண்டுபண்ணி மயிர்சிலிர்க்கச்செய்வதும் எல்லாஉலகங்

களையும் அழிப்பதுமான கடுஞ்சண்டை அவ்விருவருக்கும் நடந்தது. ஸ்ரீயப்பதியானகண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதத்தின் உபாயத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகத் திரும்பவும் பீமஸேனனுக்கு ஒருகோரையை யிரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப்போட்டார். பீமஸேனன் உடனே யறிந்துகொண்டு ஜராஸந்தனை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப் போட்டுவிட்டுக் கர்ஜித்தான். ராஜாவே! அப்போது ஜராஸந்தன் மாம்ஸமும் எலும்பும் கொழுப்பும் தோலும்உலர்ந்து மூளைவெளிப் பட்டுப் பிணமாகி உண்டைபோலானான். சத்துருவதஞ்செய்தவீரர் கள் அந்தஇரவில் உயிர்நீங்கித் தூங்கினவன்போலிருந்த ஜராஸந்தனை அரண்மனைவாயிலிற்போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் கொடிகட்டினஜராஸந்தனுடையதேரைப்பூட்டிப் பீமார்ஜுனர்களை அதில்ஏற்றிக்கொண்டு தமதுகுலத்தோரானக்ஷத்திரியர்களைவிடுவித் தார். பெரும்பயத்தினின்றும்விடுவிக்கப்பட்ட அவ்வரசர்கள் ரத்னங் களைப்பெறத்தக்கவரான கண்ணனையடைந்து ரத்தினங்களைக்காணிக் கையாகஅளித்து அவரைத் தங்களுக்குராஜாவாகச்செய்தனர். இர ண்டுகைகளாலும்யுத்தஞ்செய்பவனும் பிறருடையகைப்பயிற்சியைத் தடுப்பவனும் அழகியஉருவமுள்ளவனும் மற்றஅரசர்களெவராலும் வெல்லமுடியாதவனுமான பெயர்பெற்ற அர்ஜுனன் ஆயுதங்கள் செலவில்லாமலும் புண்படாமலும் சத்துருவைஜயித்துக் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாகஅடைந்து தன்ஸஹோதரனைபீமனுடன்கூட அந்தத் திவ்யரதத்திலேறி ராஜாக்களுடன் கிரிவ்ரஜத்திலிருந்து புறப்பட் டான். பீமார்ஜுனர்களென்னும் யுத்தவீரர்களால்ஏறப்பெற்றதும் கிருஷ்ணன் ஸாரத்தியம்செய்யப்பெற்றதுமான அந்தச்சிறந்தரதம் எந்தவில்லாளிகளும் வெல்லக்கூடாததாக விளங்கிற்று. தாரகாமய மென்னும் தேவாஸுரயுத்தத்தில் இந்திரனும்விஷ்ணுவும்ஏறிச் சஞ் சரித்ததாகிய அந்தஜராஸந்தனுடையரதத்தில் கிருஷ்ணன்ஏறிச்சென் றார். காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ளகுதிரைகளைநடத்தும் புரு ஷோத்தமரான கண்ணபிரானைக்கண்ட ஜராஸந்தனுடையநகரத்து ஜனங்கள், "இவ்வாறு கிருஷ்ணனால்நடத்தப்பட்டவர்களும் பிறர் செயற்கரியகாரியத்தைச்செய்தவர்களுமாகிய இந்தத்தேரிலிருக்கும் இந்தமஹாவீரர்களிருவரையும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத்தக்கவன் உலகத்தில்யார்?" என்றுபேசிக்கொண்டனர்.

புடம்போட்டபொன்னிலைப்பிரகாசிப்பதும் சதங்கைகளின்ஸரங் களை மாலைகளாகஅணிந்திருப்பதும் மேகமுழக்கம்போன்ற சப்த முள்ளதும் பகைவரைக்கொன்று ஜயித்துவருவதுமான எந்தரதத்தி

லேறித் தேவேந்திரன் (தாரகாமயயுத்தத்தில்) எண்ணூற்றுப்பத்து அஸுரர்களைக்கொன்றானோ அந்த ரதத்தையடைந்து அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் மிகவும்சந்தோஷமடைந்தனர். ஸஹோதரர்களான பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட ரதத்திலிருந்தகண்ணனைக்கண்டு மகததேசத்தவர் வியப்புற்றவராயினர். ஜனமேஜயரே! தெய்வக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு வாயுவேகமாகச்செல்லும் அந்தரதம் கிருஷ்ணனாலேறப்பெற்று மிகவும்சோபித்தது. அந்தச்சிறந்ததேரில் தேவர்களாற்செய்யப்பட்டதும் எங்கும்தடையில்லாததும் வானவிற்போலப் பிரகாசிப்பதுமான அழகுள்ளகொடியானது ஒருயோசனைதூரம்வரையில் காணப்பட்டது. பிறகு கிருஷ்ணன் கருடனைநினைக்க, கருடனும் அந்தநிமிஷத்திலேயேவந்தார். அந்தக்கருடனால் அக்கொடியானது உயர்ந்த பெரியவிருக்ஷம்போலிருந்தது. அந்தச்சிறந்த ரதத்தின்கொடியில் வாய்திறந்து பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பூதங்களுடன்கூட நாகங்களைப்பக்ஷிப்பவரானகருடனும்இருந்தார். அவர் நடுப்பகலில் ஆயிரங்கிரணங்களும்சேர்ந்த ஆதித்தன்போலத் தம்மொளியினால் எந்தப்பிராணிகளும் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கக்கூடாதவராக மிகப்பிரகாசித்தார். இராஜாவே! அந்த உயர்ந்த தெய்வக்கொடியானது மரங்களில்தடைப்படாததாகவும் ஆயுதங்களால்அடிக்கப்படாததாகவும் இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களால் காணப்பட்டது. புருஷோத்தமராகியகண்ணபிரான் பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட மேகமுழக்கம்போன்றசப்தமுள்ள அந்தத் திவ்யரதத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அந்த ரதத்தை இந்திரனிடத்திலிருந்து வஸுவென்னும்அரசனும் வஸுவினிடமிருந்து பிருஹத்ரதனும் பிருஹத்ரதனிடமிருந்து அவன்புதல்வனான ஜராஸந்தனும் வரிசையாகஅடைந்தனர். சிறந்த கைகளுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய தாமரைக்கண்ணர் அந்தக்கிரிவ்ரஜமென்னும் ஊரிலிருந்து வெளியிற்சென்று மேடுபள்ளமில்லாத சமனான இடத்தில் நின்றார். ராஜாவே! அப்போது அவ்விடத்தில் அந்நகரத்தோரனைவரும் பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு சாஸ்திரத்திற்சொன்னபடி பூஜைக்குரியகாரியங்களைச்செய்து கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தனர். சிறையிலிருந்துவிடுபட்ட அரசர்களும் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்துத் துதித்துப் பின்வருமாறுபேசலுற்றார்.

"சிறந்தகைகளையுடையவரே! துயரமென்னும்சேற்றோடுகூடிய ஜராஸந்தனென்னும் பயங்கரமானமடுவில்முழுகியிருக்கும் அரசர்களை இப்போது கைதூக்கிவிட்டுத் தருமத்தைக்காப்பாற்றினது, பீமனை

யும் அர்ஜுனனையும் உதவியாகக்கொண்டவரும் தேவகீபுத்திருமான உமக்கு அரிதன்று. யாதவராக அவதரித்த விஷ்ணுவே! மிகக்கொடியதான மலைக்கோட்டையில் துயரப்பட்டிருந்தவர்களை விடுவித்ததனால் எங்கும் விளங்கும் புகழை அடைந்தீர். ஸந்தோஷம். புருஷோத்தமரே! நாங்கள் என்னசெய்யட்டும்? வணங்கிநிற்கும் எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்; நீர்கட்டளையிடுவது செயற்கரியதாயினும் அரசர்கள் அதைச்செய்தானதுபோலவே நினையும்" என்றனர். சிறந்த மனமுள்ளகண்ணபிரான் அவர்களைத் தைரியப்படுத்தி, "யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறார். அரசர்க்கரசராயிருக்க விரும்பித் தர்மத்தில்பிரவிருத்தித்த யுதிஷ்டிரரை அறிந்து நீங்களெல்லாரும் அவருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும்" என்றுசொன்னார். அரசர்களிற்சிறந்த ஜனமேஜயரே! உடனே அவ்வரசர்களெல்லோரும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தச்சொல்லை மிக்கஅன்புள்ளமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு 'அப்படியேசெய்கிறோம்' என்றுகூறினர். அவ்வரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும் இரத்தினங்களைச்சேர்ப்பித்தனர். கண்ணபிரான் பெற விருப்பமில்லாமலிருந்தும் அவர்களிடமிருந்து தயையினால் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஜராஸந்தன்புத்திரனான பெரியமனமுள்ள ஸஹதேவனென்பவன் பிரஜைகளோடும் மந்திரிகளோடுங்கூடத் தன்புரோஹிதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு வெளிப்பட்டுவந்தான். அந்தஸஹதேவன் அநேகரத்னங்களை முன்னேவைத்து மிக்கவணக்கத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து புருஷோத்தமராகிய வாஸுதேவரை அடைந்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் அப்போது பயத்தினால்வருந்தின அவனுக்கு அபயமளித்து அதன்பிறகு அவனது விலைபெற்றஇரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்த ஸஹதேவன், "சிறந்தகைகளையுடைய புருஷோத்தமரான ஜனார்த்தனரே! மஹாபுருஷரே! என்பிதாசெய்த அபராதத்தை நீர் மனத்தில் வைக்கத்தகாது. கோவிந்தா! உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். பிரபுவே! என்மீது அனுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். தேவகீபுத்ரரே! உம்மிடத்திலும் பீமார்ஜுனர்களிடத்திலும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு என்பிதாவின் தேகஸம்ஸ்காரஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். இனி நான் அச்சமற்று விரும்பினபடி ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவேன்" என்றுசொன்னான். ஐயா! இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்ட ஸஹதேவன்மேல் அன்புகூர்ந்த கண்ணபிரானும் மஹாரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும், "இராஜாவே! உன் பிதாவுக்கு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யலாம்" என்றுகூறினர். ஜனமேஜய

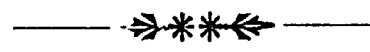
ரே! கண்ணனும் பீமார்ஜுனர்களும் அவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு மகததேசத்தரசனாகிய அந்தஸஹதேவன் மந்திரிகளுடன்கூட விரைவாக நகரத்துக்குள்சென்று, சந்தனக்கட்டைகள், காலேயம், ஸரளம், காரகில்முதலிய கட்டைகளினால் சிதைசெய்து பலவகை ஸுகந்த தைலங்களையும் பெருநெய்த்தாரைகளையும் பொழிந்து நாற்புறங்களிலும் மலர்களை இறைத்து ஜராஸந்தனைத் தஹனஞ்செய்தான். பிறகு ஸஹதேவன் ஸ்வர்க்கத்துக்குச்சென்ற தன்பிதாவை உத்தேசித்துத் தம்பிமார்களுடன் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான். அந்த ஸஹதேவன் கண்ணனும் பெரும்பாக்கியம்பெற்ற பீமார்ஜுனர்களும் இருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுவந்து கண்ணபிரானைவணங்கிக் கைகூப்பி, "கோவிந்தா! மாடுகள், செம்மறியாடுகள், வெள்ளாடுகள், எருமைகள் முதலியவைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் பலவகைவஸ்திரங்களும் மிகுதியானரத்தினங்களும் இதோஇருக்கின்றன. தர்மராஜாவுக்குக் கொடுக்கலாம்; அல்லது தாங்களெவ்வாறு நினைக்கிறீர்களோ அவ்வாறுசெய்யலாம்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். புருஷோத்தமனானகிருஷ்ணன் பயத்தினால்வருந்தின அந்தஸஹதேவனென்னும் ஜராஸந்தன்புத்ரனுக்கு அபயமளித்து அவனை மகதராஜனாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்பிறகு விலைபெற்றஇரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். புத்திசாலியான அவ்வரசன் கிருஷ்ணனோடு ஸ்நேஹத்தையடைந்து பீமார்ஜுனர்களாலும் மிக மதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் பிருஹத்ரதன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். பீமார்ஜுனர்களோடுகூடிய கண்ணபிரான் அரசர்களனைவரையும் அவரவர் பிராயத்துக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து 'தர்மராஜாவின் அன்பைவிரும்புகிற மஹாத்மாக்களானநீங்கள் ராஜஸூயயாகத்திற்குவரவேண்டும்' என்றுசொல்லி, அவர்களெல்லாருக்கும் கட்டளையிட்டு விடைகொடுத்தார். கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற அந்தவீரர்களான அரசர்களனைவரும் மகிழ்ந்து அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லி, மிகுந்தஉத்ஸாஹத்தினால் பிரகாசிப்பவர்களாகி அளவற்றஇரத்தினங்களையெடுத்துக்கொண்டு பீமார்ஜுனகிருஷ்ணர்களோடுசேர்ந்து புறப்பட்டனர். சிறந்த ஜயலக்ஷ்மியோடுகூடிய புருஷச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மிகுதியான இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுடன்கூடப் புறப்பட்டார். அச்சுதர் பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று தர்மராஜாவைச் சந்தித்து, அன்புடன், "அரசர்க்கரசரானதர்மராஜாவே! பலவானானஜராஸந்தன் பீமனால்கொல்லப்பட்டதும் இந்த

ராஜாக்கள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் நற்காலம். பார தரே! இந்தப்பீமார்ஜுனர்களிருவரும் புண்படாமல் க்ஷேமமாகத் திரும்பத் தமதுநகரம்சேர்ந்ததும் நல்லகாலம்" என்றுசொன்னார். பிறகு யுதிஷ்டிரர்மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தக்கபடிபூஜித்துப் பீம ஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் தழுவிக்கொண்டார். அவ்வாறு ஜரா ஸந்தனையடித்துத் தம்இருஸஹோதரர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜய த்தையடைந்து தம்பிமார்களுடன்கூடித் தர்மராஜர் மகிழ்ந்தார். மகிழ் வுற்றதர்மராஜர் ஜனார்த்தனரைப்பார்த்து, "ஓ! புருஷச்ரேஷ்டரே! பலத்தினால் கொழுத்தவனும் சிறந்தபராக்ரமசாலியும் மகதராஜாவு மான ஜராஸந்தன் பீமஸேனனால்கொல்லப்பட்டது உம்மையடைந்த தனாலன்றோ? இனிக்கவலையற்று ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாக த்தை நிறைவேற்றுவேன். ஜனார்த்தனா! உமது புத்திபலத்தை மேற் கொண்டுதான் நான் இந்தயாகத்துக்குரியவனாகிறேன். புருஷோத் தமரே! ஜராஸந்தன்கோபித்து உமதுகீர்த்தியைப் பூமியிலிருந்து [1] குடித்துவிட்டான். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்ததினாலேயே உமக்கு மிகுந்தசிறப்புக்கள்வந்தன" என்றுசொன்னார். இவ்வாறு ஸம்பா ஷணஞ்செய்தபின் தர்மராஜர் அந்த உயர்ந்ததேரைப் பிரபுவான கிரு ஷ்ணனுக்குக்கொடுத்தார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப் பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்மேலன்பு வைத்து அந்தஜராஸந்தரதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அர்ஜுனனு டன் மகிழ்ந்திருந்தார். தர்மராஜா ஸஹோதரர்களுடன்கூட அரசர் களை அவரவர்வயதுக்குத்தக்கபடி ஸந்தித்துக் கௌரவித்துப் பூஜி த்து விடைகொடுத்தனுப்பினர். யுதிஷ்டிரரால் விடைகொடுக்கப் பெற்ற அவ்வரசர்கள் மனமகிழ்ந்து பலவகைகளானவாஹனங்களி லேறி அங்கிருந்து விரைவாகத் தம்தம்தேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பேரறிவாளரும் புருஷசிம்மமுமான கண்ணபிரான் தமக்குப்பகைவனான ஜராஸந்தனைப் பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கொல்வித்தார். பகைவரையடக்குகிறவராகிய கண்ணபிரான் தம்புத் தியைமுன்னிட்டு ஜராஸந்தவதஞ் செய்வித்தபிறகு, தர்மபுத்திரர், குந்தி, த்ரௌபதி, ஸுபத்ரை, பீமஸேனன், அர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர்கள் இவர்களிடம்சொல்லிக்கொண்டு தௌம்யமுனிவரி டம் விடைபெற்றுத் தமதுநகரத்திற்குப்புறப்பட்டார். யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களால் பின்செல்லப்பட்டு நிகரற்றபுகழ்பெற்று மிகுந்தமகிழ்ச்சியோடுகூடிய கண்ணபிரான் மனோவேகமாகச்செல்வ

[1] இல்லாமற்செய்துவிட்டான்.

தும் தர்மராஜரால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்ததெய்வத் தேரிலேறித் திசைகளெல்லாம் ஒலிக்கும்படி துவாரகாநகரத்திற்குச் சென்றார். பாதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அப்போது யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் சிந்தகாரியம்செய்பவரான கிருஷ்ணபகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! தேவகீபுத்ரரான கிருஷ்ணபகவான் மிகப்பெரிய ஜயத்தையடைந்து அரசர்களுக்கு அபயமளித்துச் சென்றபோது அந்தச்செய்கையினால் மறுபடியும் அவர்புகழ் மிகப்பெருகிற்று. ராஜாவே! பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்கு மிகுந்தஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணினர். தர்மராஜா அந்தக்காலத்தில் அறம்பொருளின்பங்களையுடையதாகப் பிரஜாபரிபாலனஞ்செய்வதற்கு எதுதகுந்ததோ அந்தக்ஷத்ரியதர்மத்தைப்பற்றிப்பேசினார்.

ஜராஸந்தவதபர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம்.

(அர்ஜுனன் பீமன் நகுலஸஹதேவர் முதலானவர்கள் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனித்தனியே திக்விஜயத்துக்குச் சென்றார்களென்று வைசம்பாயனர் சுருக்கமாகச் சொல்லியது.)

தர்மவான்களிற் சிறந்தவரும் தர்மத்தைச்செய்ய விரும்புகிறவரும் பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவருமான தர்மபுத்திரர் நாரதர் சொன்னதை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆயுதந்தரித்தவரெல்லாரினும் சிறந்தவனும் [1]அக்னிபகவானால் சிறந்தவில்லையும் அம்புவற்றாத பெருந்தூணிகளையும் ரதத்தையும் கொடியையும் [2]ஸபையையும் அடைந்திருப்பவனும் இந்திரபுத்திரனும் குந்தியின்புத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன், தர்மராஜாவினுடைய குறிப்பையறிந்து அவரெண்ணினதை முடிக்கக்கருதி அவரிடம்பேசலானான்.

"இராஜாவே! வில், அஸ்த்ரம், அம்புகள், பராக்ரமம், ஸஹாயம், பூமி, கீர்த்தி, சேனை இவையெல்லாம் என்னாலடையப்பட்டிருக்கின்றன. உம்முடைய எந்த அபீஷ்டம் ஸாதிக்கக்கூடாமலிருக்கிறதோ

---

[1] இங்கு 'பார்த்தப்ராப்ய' என்ற உத்தரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ப்ராப்தம் ப்ராப்ய' என்பதற்கு அக்னியினால் கிடைத்த வில் முதலியவற்றையடைந்து என்பது பொருள்.

[2] அக்னியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட மயன்செய்ததாதலால் ஸபையும் அக்னிபகவானால் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

அதைச்செய்வதற்கு உபாயம் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவதுதானென்று நான்நினைக்கிறேன். அரசர்களுக்குத் தலைமையானவரே! எல்லா அரசர்களையும் கப்பங்கொடுக்கச் செய்வேன். சிறந்த திதியிலும் சிறந்த நக்ஷத்திரத்திலும் சிறந்தலக்னத்திலுங் குபேரனால் ஆளப்பட்ட திசையை ஜயிக்கப்புறப்படுவேன்" என்றான். தனஞ்சயன் சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மராஜர் அழகும்கம்பீரமுமான குரலுள்ளவாக்கினால் அவனுக்கு மறுமொழிகூறலானார். "பரதச்ரேஷ்டனே! யோக்கியர்களான பிராம்மணர்களைக்கொண்டு [1]ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்துப் பகைவர் துயருறும்படியும் அன்பர் களிக்கும்படியும் புறப்படு. பார்த்தா! உனக்கு ஜயம்நிச்சயம். நீ விரும்பின பலனையடைவாய்" என்றார். அவர் இவ்வாறுசொன்னவுடன் அர்ஜுனன் பெரியஸைனியத்தினால்சூழப்பெற்று அக்னிபகவானாற் கொடுக்கப்பட்டதும் ஆச்சரியமாகச் செல்வதுமாகிய திவ்யரதத்திலேறிச் சென்றான். அவ்வாறே பீமஸேனனும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப்பெற்றுச் சேனைகளுடன்சென்றனர். ஜனமேஜயரே! குபேரனுக்குஇஷ்டமான வடதிசையை அர்ஜுனனும் கீழ்த்திசையைப் பீமஸேனனும் தென்திசையை ஸஹதேவனும் மேற்றிசையை அஸ்த்ரங்களையறிந்த நகுலனும் ஜயித்தனர். பிரபுவான தர்மராஜர் நண்பர்களின்கூட்டங்களினால் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தஐசுவரியத்தோடு காண்டவப்ரஸ்தத்தின் நடுவில் இருந்தார்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திக்விஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச்சொல்லும்படி ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயனர் முதலில் அர்ஜுனன்வடதிசையை ஜயித்ததைச் சொல்லத்தொடங்கிப் பகதத்த ஜயம்வரையிற்சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! திக்விஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர். என் முன்னோர்களின் சிலாக்கியமான சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் என்விருப்பந் தீரவில்லை" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் கூறுகின்றார்.

"தனஞ்சயனுடைய ஜயத்தை உமக்கு முதலிற்சொல்வேன். பாண்டவர்களால் ஒரேகாலத்திலன்றோ இப்புவனி ஜயிக்கப்பட்டது.

[1] ஜயகரமான வேதமந்திரங்களை ஜபித்தல்.

பெரியமனமுள்ளவரும் குந்திபுத்திரரும் ராஜாவுமானயுதிஷ்டிரர் அர்த்தராஜ்யத்தையடைந்தபிறகு மஹாராஜாவென்னும் பெயரையடைவதில் எண்ணங்கொண்டார். அப்போது பூமியையாண்டுகொண்டிருந்த க்ஷத்திரியர்கள் இவர் பூமியைஜயிக்க இருப்பதையறிந்து எதிர்த்துவந்தனர். ராஜாவே! பூமியிலுள்ள அந்த க்ஷத்திரியர்களனைவரும் அர்ஜுனனைப் பயன்படாமற்செய்வதற்காக ஒன்றுசேர்ந்து ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் தர்மராஜாவை எதிர்த்துச்சென்றனர். சிறந்தகைகளையுடையவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்யக்கருதின அந்தஅரசர்களைப் பெரும்போரில் தன் பராக்ரமத்தினால் எதிர்த்தான். புஜபலத்தையுடைய அர்ஜுனனால் தோற்கச்செய்யப்பட்ட அவ்வரசர்கூட்டம் காற்றினலடிக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டம்போல நாற்றிசைகளிலும் பஞ்சாய்ப்பறந்தது. எதிரிகளானவீரர்களை வதஞ்செய்கிறவனான அர்ஜுனன் அந்தக்ஷத்திரியர்களை யுத்தத்தில்வென்றபிறகு வடதிசையை வசப்படுத்தச்சென்றான். சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் முதலில் [1]குலிங்கதேசத்தரசனை எளிதாகவே வசப்படுத்தினான். அவனுடன்சேர்ந்தே அர்ஜுனன் ஸால்வதேசநகரத்துக்குச் சென்றான். சிறந்தமனமுள்ள அந்தத்தனஞ்சயன் ஸால்வநகரத்தைச்சேர்ந்து தனதுபராக்ரமத்தினால் ஸால்வதேசத்தரசனாகிய உக்ரதன்வனென்பவனை வசப்படுத்தினான். வீரனான அர்ஜுனன் த்யுமத்ஸேனனென்னும் அந்தஅரசனை ஜயித்து உடனே அவனைத் தனது படைத்தலைவனாகச் செய்துகொண்டு கடதேசத்துக்குச்சென்றான். குந்திபுத்ரனான அர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தரசனாகிய ஸுநாபனைப் பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்வசப்படுத்தி இரண்டாவது ஸேனாதிபதியாகச் செய்தான். இராஜாவே! பகைவரைப்பீடிப்பவனாகிய ஸவ்யஸாசியானவன் அவனுடன்கூடவே சாகலத்வீபத்தில் பிரதிவிந்தியனென்னும் அரசனை ஜயித்தான். சாகலத்வீபத்தவர்களும் ஸப்தத்வீபத்தவர்களுமான அரசர்களுக்கு அர்ஜுனன்சேனைகளோடு பெரும்போர்உண்டாயிற்று. அர்ஜுனன் தர்மராஜாவுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களனைவரையும் ஜயித்து அவர்களுடன்சேர்ந்தே ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்னும் நகரத்துக்குச்சென்றான். இராஜாவே! அந்தநகரத்தில் பகதத்தனென்னும் மஹாராஜனிருந்தான். மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுக்கு அவனுடன் மிகப் பெரியபோர் நேர்ந்தது. அந்த ப்ராக்ஜ்யோதிஷராஜன் கிராதர்களாலும் சீனர்களாலும் கடலிலுள்ள தீவுகளில்வஸிக்கும் மற்றுமுள்ள

[1] 'குளிந்ததேசம்' என்பது உத்தரதேசபாடம்.

அனேகயுத்தவீரர்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். அவ்வரசன் எட்டு நாள்யுத்தஞ்செய்தபிறகு யுத்தத்தில் சோர்வில்லாததனஞ்சயனைநோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பேசலானான். "சிறந்தகைகளையுடைய கௌரவபுத்திரனே! தேவேந்திரனுடையகுமாரனும் யுத்தத்தில்பிரகாசிப்பவனுமாகிய உனக்கு இந்தச்சூரத்தனம் தகும். நண்பனே! நான் மஹேந்திரனுக்குச் சிநேகிதன். யுத்தத்தில் இந்திரனுக்குத்தாழாதவன். ஆகிலும், யுத்தத்தில் உனக்கெதிர்நிற்க என்னால்முடியாது. பாண்டவனே! உனக்கு எந்தவிருப்பத்தை நான்செய்யக்கடவேன்; சொல். சிறந்தகைகளையுடைய [1]புத்திரனே! நீ, எதைச்சொல்வையோ அதைச்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். அதற்கு அர்ஜுனன், கௌரவர்களிற்சிறந்தவரும் தர்மதேவதையின்புத்ரரும் தர்மந்தெரிந்தவரும் ஸத்தியஸந்தருமான யுதிஷ்டிரரென்னும்ராஜா மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகள்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்படி யாகஞ்செய்கிறார். அவர் பூமிக்கு அரசராயிருப்பதை விரும்புகிறேன். அவருக்குக் கப்பங்கொடுக்க வேண்டும். நீர் எனதுபிதாவான தேவேந்திரனுக்குச் சிநேகிதர்; என்னிடத்திலும் அன்புள்ளவராயிருக்கிறீர். ஆதலால், உமக்கு நான் கட்டளையிடுவதில்லை. பிரீதியையுமுன்னிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னான். பகதத்தன் "குந்தியின்மைந்தனே! எனக்கு நீஎப்படியோ அப்படித்தான் ராஜாவானயுதிஷ்டிரரும்; நீசொன்னதையெல்லாம் செய்வேன்; உனக்கு மற்றுமென்னசெய்யக்கடவேன்?" என்றான்.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் வடதிசையில் ச்வேதபர்வதம்வரையில் ஜயித்தது.)

இவ்வாறுசொல்லப்பட்டதனஞ்சயன் பகதத்தனைப்பார்த்து, "நீர்இதனை அங்கீகரித்ததினாலேயே எல்லாம்செய்ததாகும்" என்று மறுமொழிசொன்னான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்திரனுமான தனஞ்சயன் பகதத்தனைஜயித்தபிறகு அங்கிருந்து குபேரனாலாளப்பட்ட வடதிசைக்குச்சென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்தர்க்கிரி பஹிர்க்கிரி உபகிரியென்னும் மலைநாடுகளை ஜயித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! மலைநாடுகளெல்லாவற்றையும்ஜயித்து அவற்றி

---

1 சிநேகிதனுடைய புத்திரனாதல்பற்றி 'புத்திரனே!' என்றான்.

னுள்ள அரசர்களைஉட்படுத்தி நிலைநிறுத்தி மிகுதியான தனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்குவிருப்பமுண்டாக்கி அவர்களனைவரோடுஞ்சேர்ந்து சிறந்தபேரிகைகளின்முழக்கத்தினாலும் தேருருளைகளின்கோஷத்தினாலும் யானைகளின்கர்ஜனையினாலும் பூமியெல்லாம் நடுங்கச் செய்துகொண்டு [1]உலூகதேசத்தில் வஸிக்கும் ப்ருஹந்தனிடஞ்சென்றான். அப்போது ப்ருஹந்தன் சதுரங்கதளத்தோடு தனதுநகரத்திலிருந்து விரைவாகப்புறப்பட்டு அர்ஜுனனுடன்போர்செய்தான். தனஞ்சயனுக்கும் ப்ருஹந்தனுக்கும் பெரியயுத்தம்நடந்தது ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனனுடையபிரதாபத்தைத் தாங்கமாட்டாமற்போனான். வெல்லமுடியாத மலையரசனான ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனனைத்தாங்குவது மிகக்கடினமென்றுநினைத்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனிடம்வந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தைநிலைக்கச்செய்து அவனுடன்சேர்ந்து ஸேனாபிந்துவென்னும்அரசனை விரைவில் ராஜ்யத்தைவிட்டுவிலக்கினான். அர்ஜுனன் அந்தஸேனாபிந்துவின்ராஜ்யத்திலிருந்துகொண்டே மோதாபுரம், வாமதேவம், ஸுதாமம், ஸுஸங்குலம், உலூகதேசத்தின்வடபாகங்கள் இவைகளிலுள்ள அரசர்களைத் தர்மராஜர்கட்டளையிடுவதாகத் தூதர்களையனுப்பி வருவித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு கிரீடி பஞ்சகணமென்னும்தேசத்தைஜயித்தான். பிரபுவான அர்ஜுனன் ஸேனாபிந்துவின்நகரத்தினருகிலுள்ள தேவப்ரஸ்தநகரத்தையடைந்து சதுரங்கதளத்தோடு அங்கேவாஸஞ்செய்தான். புருஷச்ரேஷ்டரே! சிறந்தசக்திமானான அர்ஜுனன் அவ்வரசர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுப் பூருவம்சத்தவனாகிய விஷ்வகச்வனென்னும்அரசனை எதிர்த்தான். இராஜாவே! சூரர்களும் மஹாரதர்களுமான மலையரசர்களைப்போரில்வென்றபிறகு விஷ்வகச்வனால்ஆளப்பட்டநகரத்தை ஸேனையினாலேயேஜயித்தான். அர்ஜுனன் பௌரவனானவிஷ்வகச்வனை ஜயித்தபின் மலைநாடுகளில்வஸிக்கும் கொள்ளைக்காரர்களாகிய * உத்ஸவஸங்கேதரென்னும் ஏழுகூட்டத்தாரைஜயித்தான். அதன்பிறகு க்ஷத்திரியச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் வீரர்களான காச்மீரதேசத்தரசர்களையும் சிற்றரசர்கள்பதின்மருடன்கூடிய லோஹிதனென்னும்அரசனையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு த்ரிகர்த்தர், தார்வர், கோகநதர், என்னும்பலதேசத்துக்ஷத்திரியர்களெல்லோரும் அர்ஜுனனிடம் வந்துசேர்ந்தனர். அதன்பிறகு அர்ஜுனன் அபிஸாரியென்னும் அழகானபட்டணத்தைஜயித்தான். உரகா

[1] குலூகதேசமென்று, சிலபிரதிகளில்காணப்படுகிறது.

புரியில்வஸிக்கும் ரோசமானனென்பவனையும் யுத்தத்தில்ஜயித்தான். அதன்பிறகு அவன் பலவகைஆயுதங்களினால் நன்றாகக்காக்கப்பட்ட அழகானஸிம்மபுரத்தைத் தன்பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்பிடித்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனும் கௌரவர்களைவிருத்திசெய்பவனுமாகிய அர்ஜுனன் பிறகு எல்லாச்சேனைகளோடுங்கூட ஸுஹ்ம தேசத்தையும் [1]சோளதேசத்தையும்ஜயித்தான். சிறந்தபராக்ரமசாலியும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் அணுகமுடியாதபாஹ்லீக தேசத்தைப் பெரியயுத்தத்தினால் பின்பு வசப்படுத்தினான். இந்திரபுத்திரனும் பாண்டவனுமான பல்குனன் முக்கியமானசேனையையழைத்துக்கொண்டு தரததேசத்தாரையும் காம்போஜதேசத்தாரையும் ஜயித்தான். வடகிழக்குத்திசையைச்சார்ந்திருப்பவரும் காட்டில் வஸிப்பவருமான [2]தஸ்யுக்களனைவரையும் ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் வென்றான். மஹாராஜாவே! லோஹர்களும் பரமகாம்போஜர்களும் ரிஷிகர்களும் உத்தரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்துவர, அவர்களையும் அர்ஜுனன்ஜயித்தான். ரிஷிகதேசத்தில் ரிஷிகர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்நடந்தசண்டை தாரகாமயமென்னும் தேவாஸுரயுத்தம்போல் மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. ராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் போர்முனையில் ரிஷிகர்களைவென்று அங்கே அவர்களிடமிருந்து கிளிவயிற்றுக்குச்சமானமான (நிறமுள்ள) எட்டுக்குதிரைகளைக்கொண்டுவந்தான். மயில்வர்ணமுள்ளவைசிலவும் அவற்றிற்கு மேலானவைசிலவுமான, வேகமாகவும் சோராமலும் ஓடத்தக்க குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இமயமலையையும் நிஷ்குடமலையையும் யுத்தத்தில்ஜயித்துச் சுவேதபர்வதத்தையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான்.

இருபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் திக்விஜயத்தைமுடித்துக்கொண்டு இந்திரப்ரஸ்தம்வந்து சேர்ந்தது.)

பாண்டவச்ரேஷ்டனும் சிறந்தசக்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் ச்வேதபர்வதத்தைத்தாண்டி த்ருமனென்னும்கிம்புருஷனுடைய புத்திரனால் காக்கப்பட்டதும் கிம்புருஷர்களென்னும் தேவஜாதியா

---

1 இந்தப்பெயருடையதேசமொன்று வடக்கேயிருந்திருக்கவேண்டும்.
2 கொள்ளைக்காரர்கள்.

ருக்கு இருப்பிடமுமாகிய தேசத்தை க்ஷத்திரியர்களை முடிக்கும் பெரியயுத்தத்தினால் ஜயித்து அந்தத்துருமபுத்திரனைக் கப்பம்கட்டச் செய்தான். அவனை ஜயித்தபிறகு இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனன் யக்ஷர்களால்ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஹாடகமென்னும்தேசத்தைச் சேனையுடன் அச்சமின்றி அடைந்தான். கௌரவச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்த ஹாடகதேசத்தாரைப் போர்செய்யாமலேவசப்படுத்தி மானஸஸரோவரத்தையும் ரிஷிகுல்யைகளென்றுசொல்லப்பட்ட கால்வாய்களெல்லாவற்றையும் கண்டான். ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் மானஸஸரோவரத்தையடைந்தபிறகு ஹாடகதேசத்தின்ஸமீபத்தில் கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதேசத்தை ஜயித்தான். அப்போது அந்தக் கந்தர்வநகரத்தில் தித்திரிப்பக்ஷிகள்போலச் சித்திரவர்ணமுள்ளவையும் மண்டூகங்களென்று பெயருள்ளவையுமான உத்தமமானகுதிரைகளையெல்லாம் கப்பமாகப்பெற்றான். அதன்பிறகு பல்குனன் ஹேமகூடமலையையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான். ராஜச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பெருஞ்சேனையினாற் சூழப்பட்டவனான அவன் அந்த ஹேமகூடமலையைத்தாண்டி ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே இவ்வுலகத்திலெல்லாம் அழகான அநேகநகரங்களையும் வனங்களையும் தெளிந்தஜலமுள்ளநதிகளையும் தேவர்களைப்போன்ற புருஷர்களையும் பார்ப்பதற்கினிய பெண்களையும் கண்டான். தனஞ்சயன் அவர்களெல்லாரையும்கண்டு களித்து அவர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிக்கஅதிகமான ரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். ஸமர்த்தனான அவன் அங்கிருந்து நிஷதமென்னும்மலைக்குச்சென்று அம்மலையிலுள்ளோரை ஜயித்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனன் அதன்பிறகு நிஷதமென்னும் பெரியமலையைத்தாண்டித் தேவபூமியாகிய இலாவ்ருதமென்னும் நடுக்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தத்தனஞ்சயன் அவ்விடத்தில் தேவர்களைப்போன்றவரும் பூமியில்நிகரற்றவரும் இதற்குமுன் காணப்படாதவரும் அழகுள்ளவருமான சிறந்தமனிதரையும் வெண்மையானவீடுகளையும் அப்ஸரஸுகளுக்கொப்பான பெண்களையும் கண்டான். அழகான அவர்களைக்கண்டு வசப்படுத்தினான். அவன் அவர்களாலும் பார்க்கப்பெற்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! சிறந்தபாக்யமுள்ள அர்ஜுனன் அவர்களைவசப்படுத்திக் கப்பங்கட்டுவித்து உயர்ந்தஇரத்தினங்களையும்ஆபரணங்களையும் ஆஸனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து வடக்கே சென்றான். அங்கே மலைகளுட்சிறந்த மேருமலையைக்கண்டான். பொன்மயமானதும் நான்குநிறங்களுடையதும் (மனிதர்) அணுகமுடி

யாததும் லக்ஷ்மியோஜனை உயரமுள்ளதும் பூமியில்ஆழ்ந்திருப்பதும் ஒளிகளின்கூட்டமாக ஜ்வலிப்பதும் மிகச்சிறந்ததும் பொன்மயமாகப் பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூர்யனின் ஒளியைவிலக்குவதும் பொன்ஆபரணங்கள்நிரம்பினதும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டதும் அளவிடக்கூடாததும், புண்ணியமிகுதியில்லாதஜனங்களால் அடையமுடியாததும் கொடியஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சரிப்பதும் உயர்ந்தஓஷதிகள் விளங்குவதும் உயரத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தைமறைத்துநிற்பதும் மனதினாலும் மற்றவர்கள் செல்லக்கூடாததும் நதிகளும் செடிகளும்நிரம்பினதும் மிக்க அழகான பலபறவைக்கூட்டங்கள் கூவுவதுமான அந்தமேருமலையைக் கண்டு அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றான். தேவபூமியான இலாவ்ருதகண்டம் மேருவினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேருவின் தென்பக்கத்தில் எந்தக்காலத்திலும் பூக்களும் கனிகளும்நிரம்பினதும் ஸித்தர்கள் சாரணர்களென்னும்தேவர்களால் நெருங்கப்பட்டதுமான நாவல் மரமிருக்கிறது. ராஜாதேவ! அம்மரத்தின்கிளைகள் ஸ்வர்க்கம்வரையில் மேலே வியாபித்திருக்கின்றன. அதன்பெயரைவைத்துத் தான் இந்தக்கண்டத்தை [1]ஜம்பூத்வீபமென்பர். அர்ஜுனஸவ்யஸாசி அந்த ஜம்புமரத்தைக்கண்டான். ராஜாதேவ! அவன் இவ்வுலகத்தில் நிகரில்லாமலிருந்த அந்தஜம்புமரத்தையும்மேருமலையையும் சுற்றிலும் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அப்போது அர்ஜுனன் அங்குள்ள ஸித்தர் சாரணராகிய தேவர்களாலளிக்கப்பட்ட அனேகமாயிரம்ரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். அர்ஜுனன் அங்கே அதிகவிலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும்பெற்றுக்கொண்டு தன்ஜ்யேஷ்டராகிய தர்மராஜாவின்யாகத்துக்காக அனேகஇரத்தினங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லத்தொடங்கினான். ஸமர்த்தனானஅவன் சிறந்தமலையாகியமேருவைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நதிகளிற்சிறந்த ஜம்பூநதியைப்பார்த்துக்கொண்டு அதன்கரைவழியாகச்சென்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! மதுரமான நாவற்பழச்சாறு பிரவாகமாகஓடுவதும் பொன்மயமானபறவைக்கூட்டங்களாலடையப்பட்டதும் பொற்றுமணைகளும் பொன்னிறமான சேறும் பொன்னிறமானஜலமும் மணலுமுள்ளதும் சிலவிடங்களில்மலர்ந்தபொன்மயமானநெய்தல்கள்நிரம்பினதும் சிலவிடங்களில்பொன்மயமானபுஷ்பங்களைப்புஷ்பித்தமரங்கள் கரைகளில்நிரம்பினதும் பொற்படிகளோடுகூடியதுறைகளினால்எங்கும்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் குற்றமற்றரத்னக்

---

[1] நாவல்.

குவியல்களுள்ளதும் வாத்தியங்கள்பாட்டுக்களின் முழக்கங்களோடு கூடியதும் ப்ரகாசிக்கின்றபொன் [1]விதானங்களினால் எல்லாவிடங்களி லும்சோபிப்பதும் அதற்குமுன்காணப்படாததுமான அந்தச்சிறந்த நதியைக்கண்டு புகழ்ந்தான். அந்தநதியின்ஜலத்தைஉட்கொள்வத னால் மிக்கஅழகானவர்களும் எப்போதும் ஸுகமும்ஸந்தோஷமு முள்ளவர்களும் எல்லாஅலங்காரங்களாலும்சோபிப்பவர்களும் தேவ ருக்குஒப்பானவர்களுமான மனிதர்கள் ஸம்ஸாரங்களுடன் அந்தநதிக் கரையிலிருக்கக்கண்டு மனங்களித்தான். தனஞ்சயன் அவர்களிடத் தில் அநேகஇரத்தினங்களையும் பொன்மயமானநாவற்பழங்களையும் ஆபரணங்களையும் நயமாகப்பெற்றுக்கொண்டான். பெறுதற்குஅரிய வையான அவற்றைப்பெற்றுக்கொண்டு அவன் மேற்றிசைக்குச்சென் றான், அங்கேயும்நாகர்களாலிரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தை ஜயித் தான்.

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் அங்கிரு ந்து மேற்கேசென்று கந்தமாதனமலையைச்சேர்ந்து, அங்குள்ளவர் களைஜயித்தான். ராஜாவே! அந்தக்கந்தமாதனத்தைத்தாண்டின பிறகு அவன் ரதனங்களுள்ளதும்,பார்ப்பதற்குஇனியவர்களும்தேவர் களுக்கொப்பானவர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்கள்வஸிப்பதுமான கேது மாலமென்னும்கண்டத்தைக்கண்டான். ராஜாவே! ஸவ்யஸாசியான தனஞ்சயன் அதைஜயித்துக் கப்பங்கட்டச்செய்து அங்குள்ள அரு மையானரத்தினங்களைக்காணிக்கையாகவாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மத்தியதேசமாகிய இலாவ்ருதத்திற்குத்திரும்பிவந்து அங்கிருந்து கிழக்கேசென்று மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்கும் இடையில் சைலோ தையென்னும் ஆற்றின்இருபுறங்களிலும் மூங்கில்களின்சுகமான நிழலையடுத்திருப்பவராகிய கஷர், ஜஷர், நத்யௌதர், ப்ரகஸர், தீப்த வேணிபர், பசுபர், குலிந்தர், தங்கணர், ப்ரதங்கணரென்னும்ஜாதியா ரனைவரையும்ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச்செய்து அவரெல்லாரிடத்திலு மிருந்து ரத்னங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மால்யவானென் னும்மலைக்குச்சென்றான். அர்ஜுனன் அந்தமால்யவானென்னும்பெரி யமலையைத்தாண்டிப பரிசுத்தமும் தேவலோகம்போன்றதுமான பத் ராச்வமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அவ்விடத்தில் சிறப் புற்றவர்களும் தேவர்களைப்போன்றவர்களுமான புருஷச்ரேஷ்டர் களைஜயித்து உட்படுத்திக் கப்பங்கட்டச்செய்து ஆங்காங்குள்ள எண் ணிறந்தரத்னங்களை அவரவர்களிடமிருந்து காணிக்கையாகவாங்கிக்

---

[1] மேற்கட்டி.

கொண்டு பிறகு நீலமென்னும்மலைக்குச்சென்று அங்குள்ளவரைஜயித்தான். பிறகு அர்ஜுனன் பெரியதாகியநீலமலையைத்தாண்டி அழகிய ஆண்பெண்கள்நிரம்பியிருக்கும் ரம்யகமென்னும் கண்டத்தில்பிரவேசித்தான். அந்தஅர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தைஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து குஹ்யகர்களால்ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் ஜயித்தான். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியானஅர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தில் ராஜஸூயயாகத்தின்சிறப்புக்காக மனத்தைக்கவரத்தக்க அழகானபொன்மான்களையும் பொற்பறவைகளையும் இன்னும்அநேக ரத்னங்களையும் காணிக்கையாகவாங்கிக்கொண்டான். அதன்பிறகு கந்தர்வர்களால்ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் அதிலுள்ளகந்தர்வக்கூட்டத்தையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு அர்ஜுனன் அங்குள்ளஉயர்ந்தரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு உடனே ஹிரண்வதமென்னும்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். ராஜாவே! அவன் அந்த அழகானஇடங்களில் நக்ஷத்திரங்களின்நடுவில் சந்திரன்பிரகாசிப்பதுபோல மாளிகைவரிசைகளுக்கிடையே ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அங்கே பராக்ரமத்தினாலுண்டான சிறந்தஅழகோடும் புகழோடும் ராஜமார்க்கங்களெங்கும்ஸஞ்சரிக்கும்அவனை உயர்ந்த மாளிகைகளின் மேற்கட்டுகளிலிருந்த மங்கையர்களனைவரும் கண்டனர். இரதத்திலேறித் தூணிகளைத்தாங்கிக் கவசகிரீடங்களையணிந்து கையும்வில்லுமாக யுத்தஸன்னத்தோடிருப்பவனும் விருதுகளுள்ளவனும் மிருதுசரீரமுள்ளவனும் மிகுந்தபலசாலியும் சக்திகளெல்லாம்சேர்ந்தவனும் எதிரிகளை ஹதஞ்செய்பவனும் எதிரிகளுடைய யானைகளைத்தடுப்பவனும் தனக்குயர்வற்றவனும் இந்திரனுக்கொப்பானவனுமான அந்தஅர்ஜுனனைக்கண்ட அங்குள்ளபெண்கூட்டங்கள் 'வேலாயுதத்தையுடையமுருகக்கடவுளோ' எனநினைத்தன. 'யுத்தத்தில்வியக்கத்தக்க பராக்ரமமுள்ள அந்தப்புருஷப்புலி இவன்தான். இவன்கைவன்மையிலகப்பட்ட பகைவர்கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை' என்றசொற்களைச்சொல்லிக்கொண்டு அந்தப்பெண்கள் அன்புடன் தனஞ்சயனைத்துதித்து அவன்சிரஸில் பூமாரிபொழிந்தனர். அங்குள்ளவர்களனைவரும் அவனை விருப்பத்துடன்பார்த்து அவன்மேல் இரத்தினங்களையும் பூஷணங்களையும் வருஷித்தனர். அர்ஜுனன் அவர்களையெல்லாம்ஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து முத்து, பொன், பவழம், ஆயுதம், ஆபரணம்முதலியவற்றை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு, சிருங்கவானென்னும்மலைக்குச்சென்றான். மஹாத்மாவும் கௌரவனும் பாண்டவனுமாகிய பல்குனன் சிருங்கவானென்

னும்மலையையும்கடந்து அதற்குவடக்கிலுள்ள ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்யாதரர்களின்கூட்டங்களையும் யக்ஷராஜாக்களையும்ஜயித்து எல்லாவற்றிலும்சிறந்த திவ்யவஸ்திரங் களையும் கல்பகவிருக்ஷங்களின் இலைகளையும் யாகத்திற்குரிய பலவகை யான உயர்ந்தகிருஷ்ணஜினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். இந்திர புத்திரனை அர்ஜுனன் ஹரிவர்ஷமென்னும்கண்டத்தின்வடபாகத் திற்சென்று அந்தத்தேசத்தைஜயிக்கவிரும்பினன். அங்கே பெரிய தேகமும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள துவாரபாலகர்கள் மஹாவீரனை அர்ஜுனனைவந்துகண்டு, "அர்ஜுனா! இந்நகரத்தை நீஎவ்வகை யிலும்ஜயிக்கமுடியாது. நல்லவனே! திரும்பிச்செல். தோல்வியடை யாதவனே! இதுவரையிற்போதும். இந்தப்பட்டணத்தில் எந்தமனி தன்பிரவேசிப்பனே அவன் இருக்கமாட்டான். வீரனே! உன்னிடத் தில் நாங்கள் அன்புள்ளவராயிருக்கிறோம். நீஜயித்ததுபோதும். அர் ஜுனா! இந்தஇடத்தில் நீஜயிக்கக்கூடியதுஒன்றும் காணப்படவில்லை. இஃது உத்தரகுருக்ஷேத்திரம். இவ்விடத்தில் யுத்தம்நடவாது. குந்தி புத்ரா! நீ இங்கேபிரவேசித்தாலும் ஒன்றையும்காணமாட்டாய். மானிடதேகத்தோடு இங்கே எதையும்பார்க்கமுடியாது. புருஷ ச்ரேஷ்டனே! அல்லது இவ்விடத்தில் உனக்கு வேறுகார்யம்ஏதாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் அதைச்சொல். பாரதனே! உன்சொல்லின் படி நாங்கள்செய்வோம்" என்றுசொன்னர்கள். ராஜாவே? பிறகு அர்ஜுனன் நகைத்துக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து, "சிறந்தஅறி வுள்ளதர்மராஜாவைப் பூமிமுழுவதுக்கும் அரசராகச்செய்யவிரும்பு கிறேன். மானிடர்கள் பிரவேசிப்பதுவிரோதமாயிருந்தால் உங்கள் தேசத்தில் நான்பிரவேசியேன். யுதிஷ்டிரருக்கு ஏதாவது ஒருதிரவிய த்தைக்கப்பமாகக்கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணனுடன்சேர் ந்து பாணயுத்தஞ்செய்வேன்" என்றுசொன்னன். அதன்பிறகு அவர் கள் திவ்யவஸ்திரங்களையும் திவ்யாபரணங்களையும் தேவர்க்குரியபட் டுக்களையும் தோல்களையும் அவனுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தனர். அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டனை அர்ஜுனன் இவ்வாறு க்ஷத்திரியர்களோ டும் கொள்ளைக்காரர்களோடும் அனேகயுத்தங்கள்செய்து அவர்களெ ல்லாரையும்ஜயித்துக் கப்பம்கட்டும்படிசெய்து வடதிசைமுழுமை யும் வசப்படுத்தி எல்லாவிடத்திலும் தனங்களையும் பலவகைரத்தினங் களையும் சிட்டுக்குருவிபோலச் சித்திரவர்ணமும் கிளியிறகுநிறமும் மயில்நிறமுமுள்ளவையும் காற்றுக்குச்சமானமான வேகமுள்ளவையு மான பலவகைக்குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு பெரியசதுரங்க

சேனையுடன் இந்திரப்ரஸ்தநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். அவன் அந்தவாஹனங்கள் தனங்கள் அனைத்தையும் தர்மராஜாவுக்குஒப்புவித்தான். அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்கிருஹத்திற்குச் சென்றான்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயத்தில் சேதிதேசத்தைஜயித்தது.)

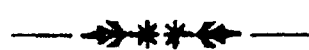
பலமும்பராக்ரமமுமுள்ளவனும் சத்ருக்களுக்குத் துயரத்தை விளைவிப்பவனும் பரதச்ரேஷ்டனுமான பீமஸேனனும் அர்ஜுனன் புறப்பட்டபோதே தர்மராஜரிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு அயல்தேசங்களையழிப்பதும் யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள் நிரம்பினதும் கவசங்களைத் தரித்ததுமாகிய பெருஞ்சேனைக் கூட்டத்தினால் சூழப்பெற்றுக் கீழ்த்திசையை நோக்கிச்சென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனாகிய அந்தப் பீமன் பாஞ்சாலதேசத்தின் முதன்மையான இராஜதானிக்குச்சென்று பாஞ்சாலராஜர்களைப் பலவகையான உபாயங்களினால் ஸமாதானஞ் செய்து அவர்களிடத்தில் ஒருகப்பத்தைவாங்கிக்கொண்டு விதேக தேசத்தின்ராஜதானிக்குச்சென்றான். சூரனும் ஸமர்த்தனும் பரதச்ரேஷ்டனுமான அந்தப்பீமன் கண்டகர்களென்னும் விதேகதேசத்தாரைஜயித்து, உடனே தசார்ணதேசத்தைஜயித்தான். அங்கே ஸுதர்மாவென்னும் தசார்ணதேசத்தரசன் பீமசேனனுடன் ஆயுதங்களில்லாமல் பயங்கரமான பெருஞ்சண்டைசெய்தான். மஹாத்மாவானஸுதர்மாவின் அந்தச்செய்கையைக்கண்டு பீமஸேனன் மஹாபலசாலியானஅவனைத் தனதுமுதன்மையானஸேனாபதியாகச்செய்துகொண்டான். ராஜாவே! பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன் பெருஞ்சேனையினால் பூமியைஅதிரச்செய்பவன்போல அங்கிருந்து கிழக்குத் திக்கிற்சென்றான். ராஜாவே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் வீரனுமான அந்தப்பீமன் ஸேனையுடன்விளங்கும் அச்வமேதேச்வரனென்னும் அரசனைப் போரில்வென்றான். குந்திபுத்திரனும் கௌரவனும் மஹாபராக்ரமசாலியுமான அந்தப்பீமன் அதிகச்ரமமில்லாமலே அவனைஜயித்து அதன்கீழ்த்தேசத்தையும் ஜயித்தான். அங்கிருந்து தெற்கே [1]புளிந்தர்களின் பெரியநகரத்திற்கு வந்து, ஸுகுமாரன்,

[1] ஒருவகை ம்லேச்சஜாதியார்.

ஸு-மித்ரனென்னும் இரண்டு அரசர்களையும் வசப்படுத்திக்கொண் டான். ஜனமேஜயரே! பரதச்ரேஷ்டனான பீமஸேனன் தர்மராஜா வின் ஆஜ்ஞையின்படி அங்கிருந்து மஹாபராக்ரமசாலியான சிசு பாலனை எதிர்த்துச் சென்றான். வீரரே! சேதிதேசத்தரசனான சிசு பாலனும் பீமஸேனன் ஆரம்பத்தைக்கேட்டு நகரத்திலிருந்து வெளி யில்வந்து பீமஸேனனை எதிர்கொண்டழைத்தான். மஹாராஜாவே! அப்போது அந்தக்கௌரவராஜனும் சேதிதேசத்தரசனுங்கூடித் தங் கள் இரண்டுகுலங்களையும்பற்றிக் குசலப்ரச்னஞ்செய்துகொண்டனர். ராஜாவே! அப்போது சேதிராஜன் தன்தேசத்தைப் பீமனிடம் ஒப் பித்துப் பீமனைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே, "குற்றமற்றவ னே! இதென்னசெய்கிறாய்?" என்றுகேட்டான். அப்போது பீமன் தர்மராஜா செய்யவிரும்பியிருப்பதை அவனுக்குச்சொன்னான். அவ் வரசனும் அவன்சொன்னதையங்கீகரித்து அப்படியே செய்தான். ராஜாவே! அப்போது பீமஸேனன் சேனைகளோடும் வாஹனங்க ளோடும் பதின்மூன்றுராத்திரி அங்கேவஸித்து, சிசுபாலனால் மரி யாதைசெய்யப்பெற்றுச் சென்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயம்முடித்துக்கொண்டு இந்த்ரப்ரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தது.)

ஏதிரிகளையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பிறகு அங்கிருந்து குமார விஷயமென்னும் தேசத்தரசனான சிரேணிமானென்பவனையும் கோ ஸலதேசாதிபதியான ப்ருஹத்பலனென்பவனையும் ஜயித்தான். பாண் டவச்ரேஷ்டனான பீமன் தர்மத்தெரிந்தவனும் இடைவிடாமல் யாகஞ் செய்பவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த ப்ருஹத்பலனென்பவனை அயோத்தியில் எளிதில்வென்றான். அதன்பிறகு பாண்டுதனயனான பீமன் கோபாலகக்ஷனென்னுமரசனையும் வடகோஸலத்தோடு சேர்ந்த கோ ஸலதேசத்தையும் மல்லதேசத்தரசனையும் ஜயித்தான். பலசாலியான பீமன் அதன்பிறகு இமயமலையின்பக்கம்சென்று ஜலக்கரையிலுள்ள தேசமனைத்தையும் சீக்கிரத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிகச் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் பலவான்களிற்சிறந்தவனும் பரதச்ரேஷ் டனுமான அந்தப்பீமன் தன்வலிமையினால் பற்பலதேசங்களை இவ்

வாறுஜயித்துப் பல்லாடதேசத்தினருகிலுள்ள சுக்திமானென்னும் மலையையும் ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் அச்சத்தைத் தரும் பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய பீமன் யுத்தத்தில் புறங்காட்டாதவனாகிய ஸுபாஹுவென்னும் காசிராஜாவைக் கீழ்ப்படுத்தினான். பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் அதன்பிறகு ஸுபார்ச்வமென்னும் மலைக்கருகில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவந்த க்ரதனென்னும் ராஜச்ரேஷ்டனைத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்வென்றான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அவன் பிறகு மிக்கபலமுள்ள மத்ஸ்யதேசத்தையும் மலததேசத்தையும் அநகதேசத்தையும் அபயதேசத்தையும் பசுபூமியென்னும்தேசத்தையும் முழுதும்ஜயித்தான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமன் அங்கிருந்து திரும்பி மததாரமென்னும்மலையையும் ஸோமதேயமென்னும் தேசத்தையும் ஜயித்து வடக்குநோக்கிச்சென்றான். பலவானான பீமன் தன்பலத்தினால் வத்ஸதேசத்தையும்ஜயித்துப் பர்க்கதேசத்தரசனையும் நிஷாததேசத்தரசனையும் மணிமான்முதலிய அனேகராஜர்களையும் ஜயித்தான். அதன்பிறகு தக்ஷிணமல்லதேசத்தையும் போகவானென்னும்மலையையும் தன்பராக்ரமத்தினால் பீமன் எளிதில் வென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனான பீமன் சர்மகர்களையும் வர்மகர்களையும் ஸமாதானமாகவே வசப்படுத்தி [1]விதேகதேசாதிபதியான ஜனகனென்னும் அரசனை எளிதாகஜயித்தான். பாண்டுபுத்ரனும் குந்தியின்புத்ரனுமான பீமன் விதேகதேசத்திலிருந்துகொண்டே சகர்களையும் பர்ப்பரர்களையும் இந்திரபர்வதத்தினருகிலுள்ள கிராதராஜாக்கள் எழுவரையும் தந்திரமாக ஜயித்தான். சிறந்தபலமும் பராக்கிரமமுமுள்ளபீமன் அதன்பிறகு சேனைகளோடுகூடிய ஸும்ஹர்களையும் ப்ரஸும்ஹர்களையும் யுத்தத்தில்வென்று மகததேசத்தாரையெதிர்த்துச் சென்றான். தண்டன் தண்டதாரன் முதலிய அரசர்களைஜயித்து அவர்களெல்லாருடனும்சேர்ந்து கிரிவ்ரஜத்திற்குச் சென்றான். ஜராஸந்தன்புதல்வனை ஸமாதானமாகவே கப்பங்கட்டச்செய்து அவர்களெல்லாருடனுங்கூடக் கர்ணனையெதிர்த்துச் சென்றான். அந்தப் பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் சதுரங்கதளத்தினால் பூமியை அதிரச்செய்பவன்போலச் சென்று சத்ருக்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய கர்ணனுடன் போர்புரிந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தப்பலவானான பீமன் கர்ணனைப்போரில்வென்று உட்படுத்தினபிறகு மலைகளில்வஸிக்கும் அரசர்களை ஜயித்தான். அப்போது மோதாகிரியென்னும் மலையிலுள்ள மிக்கபலசாலியான அரசனைப் பெரும்

---

1 இந்தவிதேகதேசம்வேறு.

போரில் தன்புஜபலத்தினால் கொன்றான். அதன்பிறகு புண்ட்ரதேசத்தாசனும் வீரனுமான அந்தப்பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனென்னும் அரசன் கிருஷ்ணனுடையுகைகளின் பயத்தினால், "நான் இப்போது யாதவவீரனை கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்யேன்" என்றுசொல்லிக் கப்பங்கொடுத்தான். கௌசிகிநதிக்கரையிலிருக்கும் மஹௌஜஸன் என்னும்அரசனையும் சந்தித்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! மிகுந்த ஸேனைகளையுடையவர்களும் கொடியபராக்ரமமுள்ளவர்களுமாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களையும் யுத்தத்தில்ஜயித்து வங்கதேசத்தரசனிடம் சென்றான். பரதச்ரேஷ்டனான பீமன் ஸமுத்ரஸேனன் சந்த்ரஸேனனென்னும் அரசர்களையும் கர்வடதேசாதிபதியான தாம்ரலிப்தனென்னும் அரசனையும் ஸும்ஹதேசத்து இராஜாவையும் ஜயித்துக் கடற்கரைகளில்வஸிக்கும் மிலேச்சக்கூட்டத்தாரெல்லாரையும் வென்றான். வாயுபுத்ரனும் பலசாலியுமானபீமன் இவ்வாறு பற்பலதேசங்களை ஜயித்தபிறகு அவர்களிடம் பொருள்களைப்பெற்றுக்கொண்டு லௌஹித்யமென்னும் நதத்துக்குச் சென்றான். அவன் கடலிலுள்ளதீவுகளில் வஸிக்கும் மிலேச்சராஜாக்களெல்லாரையும் சந்தனம், அகில், வஸ்திரங்கள், ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், சால்வைகள், பொன், வெள்ளி, பவழம்ஆகிய விலைபெற்ற உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கச்செய்தான். அவர்கள் நூறுகோடிக்கணக்கான பெரும்பொன்மாரியை மஹாத்மாவும் குந்திபுத்ரனுமான பீமனுக்குப் பொழிந்தனர். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளபீமன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து உடனே அந்தத்தனத்தைத் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்புவித்தான்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் தக்ஷிணதிக்விஜயத்துக்குச்சென்றதும், விபீஷணர்காணிக்கைஅனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவனும் அவர்களைப்போலவே தர்மராஜாவினால் சிறப்பிக்கப்பெற்றுப் பெருஞ்சேனையுடன் தென்திசைக்குச்சென்றான். ஸமர்த்தனான ஸஹதேவன் சூரஸேனதேசத்தை முன்னமே முழுதும் ஜயித்திருந்தான். பலவானான ஸஹதேவன் தன்பலத்தினால் மத்ஸ்யதேசத்தரசனை வசப்படுத்தினான். அரசர்க்கரச

னும் மஹாபலசாலியுமான தந்தவக்ரனை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அவனை அவன்ராஜ்யத்தில்நிலைநிறுத்தினான். ஸுகுமாரன் ஸுமித்ரனென்னும்அரசர்களை வசப்படுத்தினான். அப்படியே மத்ஸ்யதேசத்தின்மேற்பக்கத்தாரையும் படச்சரரென்னும் திருடர்களையும் அவன்ஜயித்தான். புத்திமானான ஸஹதேவன் நிஷாதர்களின்தேசத்தையும் கோச்ருங்கமென்னும்சிறந்தமலையையும் அதன்பிறகு சிரேணிமானென்னும்அரசனையும் பராக்ரமத்தினால்ஜயித்தான். நராஷ்ட்ரமென்னும்தேசத்தைஜயித்துக் குந்திபோஜனிடஞ்சென்றான். அந்தக் குந்திபோஜன் அவன்கட்டளையை அன்புடன்அங்கீகரித்தான். அதன்பிறகு சர்மண்வதிநதிக்கரையில் தன்பிதாவுக்குச்சத்துருவும் கிருஷ்ணனால் (கொல்லாமல்) மிகுத்துவைக்கப்பட்டிருப்பவனும் ஜம்பகபுத்திரனுமான அரசனைக் கண்டான். ஜனமேஜயரே! அவ்வரசன் ஸஹதேவனோடு யுத்தஞ்செய்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஸஹதேவன் அவனை ஜயித்துத் தென்றிசைநோக்கிச்சென்றான். மிகச்சிறந்தபலசாலியான ஸஹதேவன் அந்தஜம்பகபுத்திரனுடன்கூடவே சேகர்கள் அபரசேகர்களென்னும்தேசத்தாரைஜயித்து அவர்களிடமிருந்து பலவிதரத்தினங்களைக் கப்பமாகப்பெற்றுக்கொண்டு நர்மதைநதியைநோக்கிச் சென்றான். அங்கே நரகாஸுரன்மகனும் சிறந்தகைகளையுடையவனுமாகிய பகதத்தனென்னுமரசன் அர்ஜுனனுக்குக்கப்பங்கொடுத்ததாகக்கேட்டுத் திரும்பினான். அச்வினீதேவர்களின்புத்திரனும் சிறந்தபராக்ரமசாலியுமான ஸஹதேவன் பெரும்படையினால்சூழப்பட்டவர்களும் வீரர்களுமாகிய விந்தன் அநுவிந்தனென்னும் அவந்திதேசத்தரசர்களைப் போரில்வென்று அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு போஜகடமென்னும்நகரத்துக்குச் சென்றான். ஓ! ஸத்தியந்தவறாத ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தநகரத்தில் இரண்டுநாள் யுத்தம்நடந்தது. மாத்ரியின்புதல்வனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த ஸஹதேவன் யார்க்கும்வெல்லமுடியாத பீஷ்மகராஜனையும் கோஸலதேசத்தரசனையும் வேணாநதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும் ஜயித்து அதன்பிறகு காட்டிலுள்ள அரசர்களையும் பிராகோடகர்கள் நாடகேயர்கள் ஹேரம்பகர்களென்னும்அரசர்களையும் மாருதம், ரம்யக்ராமமென்னும்வர்களையும் நாசீனர்கள், அர்ப்புகர்கள்முதலான பற்பலகாட்டரசர்களனைவரையும் பலத்தினால்ஜயித்தான். மஹாபலசாலியான அந்தஸஹதேவன் வாதாதிபனென்னுமரசனைவசப்படுத்தினான். புளிந்தர்களென்னும் ஜாதியாரைப் போரில்வென்று தென்றிசைநோக்கியே சென்றான். சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன் பாண்டிய

தேசத்தரசனோடு ஒருநாள் போர்செய்து அவனை ஜயித்துத்தென்திசை மார்க்கமாகச்சென்று கிஷ்கிந்தையென்று உலகத்தில்பெயர்பெற்ற குகையையடைந்தான். வாலியென்னும்வானரராஜனால் முன்னர்ஆளப் பட்டதும் பிறகு கோஸலதேசாதிபதியான ஸ்ரீ ராமபிரானையடுத்த ஸுக்ரீவனால்காப்பாற்றப்பட்டதுமான அந்தக்குகையிற் பிரவேசித்து அவ்வரசனையழைத்தான். அந்தக்குகையில் மைந்தன் துவிவிதனென் னும் இரண்டுவானரஅரசர்களோடும் ஏழுநாள் யுத்தஞ்செய்தான். அவர்களும் சோர்வடையவில்லை. மஹாத்மாக்களாகிய அவ்விரண்டு வானரர்களும் அந்தயுத்தத்தினால் ஸஹதேவன்மேல் திருப்தியடை ந்து மனமகிழ்ந்து அன்புடன், "ஓ! பாண்டவச்ரேஷ்டனே! இங் குள்ள ரத்தினங்களனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டுசெல். சிறந்த அறிவாளரான தர்மராஜாவின்யாககாரியம் இடையூறில்லாமலிருக்க வேண்டும்" என்றுசொன்னார்கள். அந்தஇரத்தினங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்குப்போனான். புருஷச்ரேஷ்டனும் பகைவர்களான வீரர்களையழிக்கும்பராக்ரமசாலி யும் பாண்டுபுத்திரனுமான ஸஹதேவன் அங்கே நீலனென்னும்அரச னுடன் போர்புரிந்தான். அப்போது பயமுள்ளவர்களுக்குப்பயங்கர மும் ஸஹதேவனுடையசேனைக்குச்சேதத்தையும் உயிருக்கேலங் தேகத்தையுமுண்டாக்குவதுமாகிய பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்த நீலராஜனுக்கு அக்னிபகவான்ஸஹாயஞ்செய்தார். அதனால், ஸஹதேவனுடையசேனையிலுள்ள தேர்களும் குதிரைகளும் யானைக ளும் காலாட்களும் கவசங்களும் எரிந்தவைபோலக்காணப்பட்டன. ஜனமேஜயரே! அதனால் கௌரவச்ரேஷ்டனான ஸஹதேவன் மனத் தில மிகப்பரபரப்புள்ளவனாகி மறுமொழிசொல்லவும் சக்தியற்றவனா னான்" என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, கேட்ட ஜனமேஜயர், "ஓ! பிராம்மணரே! யாககாரியத்துக்காக ஆரம்பித்த ஸஹதேவனுக்கு அக்னிபகவான் யுத்தத்தில்எதிராகநின்றது என்னகாரணத்தினாலே?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஜனமேஜயராஜாவே! முன்னம் அக்னிபகவான அந்த மாஹி ஷ்மதிநகரத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு பரஸ்திரீயினிடம் விருப்பம் வைத்தவனாகக் கண்டுபிடிக்கபபட்டானென்று கேட்டிருக்கிறீரல் லவா? நீலனென்னும் ராஜாவின்மகள் மிக்கஅழகுள்ளவளாயிருந் தாள். அவள் தன்தந்தைக்கு ஹோமகாலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக எப்போதும் அக்னிஹோத்திரத்தைக் காத்திருந்தாள். அந்தஅக்னி பகவான் அவளுடைய அழகான இதழ்க்குவிவின்வழியாகவரும் காற்

றினால் ஊதப்படும்வரையில், விசிறப்பட்டாலும் ஜ்வலிப்பதில்லை. [1]அந்த அழகியபெண்ணின்மேல் விருப்பமுற்ற அந்த அக்னிபகவான் நீலராஜாவினாலும் மற்றவர்களாலும் குறிப்பாக அறியப்பட்டான். அதன்பிறகு அக்னிபகவான் பிராம்மணவடிவமெடுத்து யதேச்சையாக உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டு, கருநெய்தல்மலர்போன்ற கண்களையுடையவளும் அழகியநிதம்பமுள்ளவளுமாகிய அந்தப்பெண்ணின்மேல் ஆசையைக்காண்பித்தான். அப்போது தர்மிஷ்டனான நீலராஜன் அந்த அக்னிபகவானைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் தடுத்தான். உடனே அக்னிபகவான் கோபத்தினால் ஜ்வலித்ததைக்கண்டு வியப்புற்ற அரசன் தன் தலை தரையில்படும்படி வணங்கினான். அதன்பிறகு சிலகாலத்துக்கெல்லாம் அவ்வரசன் அந்தப்பெண்ணைப் பிராம்மணவடிவமாகவந்த அக்னிபகவானுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அழகியபுருவங்களையுடையவளாகிய அந்த நீலராஜன்புதல்வியைப் பெற்றுக்கொண்டபின் ஒளியைத் தனமாகவுடைய அக்னிபகவான் அவ்வரசனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தான். யாகங்களை மிகச்சிறப்பாகச் செய்பவனாகிய அக்னிபகவான் வரங்கேட்கும்படி அவ்வரசனைத் தூண்டினான். அவ்வரசன் தன்சேனைக்கு அபயத்தையே வரமாகப்பெற்றுக்கொண்டான். அதுமுதல் எந்த அரசர்களாவது அறியாமையினால் தம்வலிமையைக்கொண்டு அந்நகரத்தைஜயிக்க யத்தனிப்பார்களாயின் அவர்கள் தீயினால்எரிக்கப்படுவர். கௌரவச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்தக்காலத்தில் அந்த மாஹிஷ்மதிநகரத்துப்பெண்கள் அதிகக் கட்டுக்குட்படாதவர்களாய்த் தம்மனம்போனபடி இருந்தனர். பெண்களுக்குக் கட்டுப்பாடில்லாமலிருக்கும்படி அக்னி வரங்கொடுத்தான். அங்கே மங்கையர்கள் சுதந்திரர்களாகத் தங்கள்விருப்பப்படி நடப்பதுவழக்கம். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அக்காலந்தொடங்கி அரசர்கள் அக்னிபயத்தினால் அந்நகரத்தை எப்போதும் விட்டுவிடுவதுவழக்கம். ராஜாவே! தர்மத்தில் மனம்வைத்த ஸஹதேவன் தன்படை தீப்பிடித்துப் பயத்தினால்கலங்கினதைக் கண்டு மலைபோல்அசையாமலிருந்தான். பிறகு அவன் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாகி அக்னியைத்துதித்தான்.

“ஓ! அக்னிபகவானே! உனக்குநமஸ்காரம். இந்த எண்முய

[1] ‘அக்னிபகவான் மானிடவடிவத்தோடு தன்விருப்பத்தை வாய்விட்டுச் சொன்னான். எல்லாருடைய கிருஹங்களிலும் இவ்வாறே சொன்னான். அந்தப்பெண்ணினாலும் அவன் அங்கீகரிக்கப்பட்டான்’ என்பதும், ‘இது நீலராஜனுக்குத் தெரியாது என்று வருவித்துக்கொள்க’ என்பதும் பழையஉரை.

ற்சி உனக்காகத்தான். பாவகனே! நீ தேவர்களுக்கு [1]முகமாயிருக்கிறாய். நீ யஜ்ஞபுருஷனாயிருக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்வதனால் பாவகனாகிறாய். ஹோமஞ்செய்தனவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதனால் ஹவ்யவாஹனனாகிறாய். உனக்காக வேதங்கள் உண்டாயினவாதலின் நீ ஜாதவேதனாகிறாய். அக்னியே! நீ [2]சித்ரபானு; தேவர்களிற்சிறந்தவன். நீ அனலன்; ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைத் திறப்பவன்; ஹோமங்களைப் புஜிப்பவன்; ஜ்வலிப்பவன்; [3]சிகி; நீ [4]வைசுவானரன்; [5]பிங்கேசன்; [6]பிலவங்கன்; [7]பூரிதேஜன்; நீ சுப்பிரமணியக்கடவுளையீன்றவன்; மகிமையுள்ளவன்; [8]ருத்திரகர்ப்பன்; பொன்னுக்குக்காரணமானவன்; அக்னிபகவான் எனக்குச் சக்தியையும், வாயுபகவான் உயிரையும், பூமிதேவி வன்மையையும், ஜலம் ஸுகத்தையும் தரவேண்டும். ஜலத்தின் [9]கர்ப்பமாக இருப்பவனே! பெருஞ்சக்தியுள்ளவனே! ஜாதவேதனே! தேவர்க்காசனே! தேவர்களுக்கு முகமாகியநீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்முன்னின்று என்னைப் பரிசுத்தஞ்செய். ரிஷிகளாலும் பிராம்மணர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யாகங்களில் எப்போதும் நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவனே! இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக்காப்பாயாக. புகைக்கொடியுள்ளவனும் ஜ்வாலையுள்ளவனும் பாவங்களையழிப்பவனும் காற்றினால் விருத்தியாகிறவனும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் எப்போதுமிருப்பவனுமாகிய நீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நான் பரிசுத்தனாகப் பக்தியுடன் உன்னைத் துதித்திருக்கிறேன். ஸந்தோஷத்தையும் தேகபுஷ்டியையும் சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் மேன்மேலும் பக்தியையும் எனக்குக்கருவாயாக" என்றான். அக்னிபகவானுக்குரிய இம்மந்திரத்தை இவ்வாறுபடித்து அக்னியில்ஹோமஞ்செய்பவன் நீங்காதசெல்வத்துடன் எப்போதும் ஜிதேந்திரியனாகி எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ஜனமேஜயனே! புருஷச்ரேஷ்டனான ஸஹதேவன், "யஜ்ஞங்களை நடத்துகிற அக்னியே! நீ யாகத்திற்கு இந்தஇடையூற்றைச் செய்யத்தகாது" என்றுசொல்லிப் பயத்தினால் நடுங்கின அந்தச்சேனையின் முன்னிலையில் பூமிமறையத் தர்ப்பைக

1 அக்னியில்ஹோமஞ்செய்வதனால் தேவர்களுக்குத்திருப்தியுண்டாகிறது.
2 பலவர்ணங்களான கிரணங்களையுடையவன்.
3 ஜ்வாலையுள்ளவன். 4 எல்லாமனிதர்களிடத்து மிருப்பவன்.
5 பசுமைநிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவன். 6 தாண்டிச்செல்லுகிறவன்.
7 பேரொளியுள்ளவன். 8 சிவனுக்குள்ளிருப்பவன். 9 வடவாமுகாக்னி.

ஸைப் பரப்பிச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்னியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அக்னியும் கருங்கடல் கரைகடவாமலிருப்பதுபோல ஸஹதேவன் பிரார்த்தனையை அதிக்கிரமியாமலிருந்தான். அக்னி கௌரவர்களில் ச்ரேஷ்டனும் மனிதர்களுக்குப்பிரபுவுமான அந்தஸஹதேவனிடம்வந்து மென்மையாகவும் இன்சொல்லாகவும், "கௌரவனே! எழு; எழு; உனக்கு இந்தப்பரீக்ஷையை நான்செய்தேன். உனக்கும் தர்மராஜருக்குமுள்ள அபிப்பிராயங்களெல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். பரதச்ரேஷ்டனே! நீலராஜாவின் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸந்ததிகளுள்ளவரையிலும் நான் இந்தநகரத்தைக் காக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பாண்டவனே! ஆனாலும் உன்மனத்தின்விருப்பத்தைச்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! உடனே ஸஹதேவன் மனமகிழ்ந்து எழுந்து கரங்கள்குவித்துத் தலைவணங்கி அக்னிபகவானைப் பூஜித்தான். அக்னிபகவான் திரும்பிச்சென்றபிறகு நீலராஜன் அக்னிபகவானுடையகட்டளையினாலேயே புருஷச்ரேஷ்டனும் யுத்தவீரருக்குத் தலைவனுமாகிய ஸஹதேவனை மரியாதையாக எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தான். ஸஹதேவன் அவன் செய்தமரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைக் கப்பங்கட்டுவித்த பிறகு அங்கிருந்து தென்திசையை ஜயிக்கச் சென்றான்.

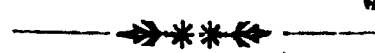
சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்த ஸஹதேவன் அளவற்றசக்தியுள்ள திரைபுரனென்னும்அரசனை உட்படுத்தி, பராக்ரமத்தினால் பௌரவராஜனை ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவன் பிறகு கௌசிகரை ஆசாரியராகவுடைய ஆக்ருதியென்னும் ஸௌராஷ்டிரதேசாதிபதியைப் பெருமுயற்சியினால் வசப்படுத்தினான். தர்மாத்மாவான அந்தஸஹதேவன் ஸௌராஷ்டிரதேசத்திலிருந்துகொண்டே சிறந்த கௌரவமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திமானும் போஜகடமென்னும்நகரத்திலிருப்பவனும் இந்திரனுக்குநேரில் சிநேகிதனுமான பீஷ்மகனுக்கும் அவன்புத்திரனான ருக்மிபென்பவனுக்கும் தூதனுப்பினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பீஷ்மகனும் அவன்மகனான ருக்மியும் ஸஹதேவனிடம் அன்புபற்றியும் கிருஷ்ணனை நினைத்தும் ஸஹதேவனுடையகட்டளையைஏற்றுக்கொண்டனர். சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் சென்று சூர்ப்பாரகம் தாலாகடமென்னும் தேசங்களையும் தண்டகாவனத்தையும் கடலிலுள்ள தீவுகளில்வஸிக்கும் ம்லேச்சஜாதியிற்பிறந்த நிஷாதர்கள் புருஷாதர்கள் கர்ணப்ராவர்ணர்கள் காலமுகர்

களென்னும் நராக்ஷஸருக்குப்பிறந்த அரசர்களையும் கோலகிரிமுழுவதையும் ஸுரபி பட்டணத்தையும் தாம்ரமென்னும்பெயருள்ள தீவையும் ராமகமென்னும்பர்வதத்தையும் திமிங்கிலனென்னும்ராஜாவையும் வசப்படுத்தி ஒற்றைக்காலையுடையமனிதர்களையும் கேரளர்களையும் காட்டிலுள்ளவர்களையும் ஸஞ்சயந்தி பாஷண்டம் கரஹாடகமென்னும்நகரங்களையும் தூதர்களாலேயேவசப்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். பாண்டியர்கள், திராவிடர்கள், ஓட்ரர்கள், கேரளர்கள், ஆந்திரர்கள், தாளவனர்கள், கலிங்கர்கள், [1]உஷ்டிரகர்ணிகர்கள்ஆகிய இவர்களையும் அழகானகாடுகளையும் நகரங்களையும் யவனர்களின்பட்டணத்தையும் தூதர்களைக்கொண்டே உட்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். அதன்பிறகு தாம்ரபர்ணிநதிக்குச்சென்று கன்யாதீர்த்தத்தைக்கடந்து தென்தேசமெல்லாம்ஜயித்தபின் ஸஹதேவன், அலைகள்நிரம்பின கடலின்வடகரையையடைந்து பீமஸேனனுடையபுத்திரனை கடோத்கசனை நினைத்தான். நினைத்தவுடன் ராக்ஷஸனானகடோத்கசன் எதிரிற்காணப்பட்டான். பகைவரையழிப்பவனும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய ஸஹதேவன் கடற்கரையிலுள்ள அந்தத்தாழ்வரையிலிருந்துகொண்டே மேருமலைச்சிகரம்போலவந்த கடோத்கசனைப்பார்த்துத் தர்மராஜருடையகட்டளைக்காக வரவேண்டுமென்று இன்சொல்லாகச் சொன்னான். உடனே கடோத்கசன் ராக்ஷஸச்சேவகர்களோடு ஸஹதேவனைவணங்கிநின்றான். தர்மாத்மாவும் பகைவரைஜயிப்பவனுமாகிய ஸஹதேவன் அங்கிருந்துகொண்டே மிக்கதைரியமும் பயங்கரமாகியஉருவமுமுள்ளவனாகிய கடோத்கசனைப் புலஸ்தியகுலத்தோரும் மஹாத்மாவுமாகிய விபீஷணருக்கு ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டுத்தூதுவிடுத்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் பிரபுவுமான விபீஷணரும் அது கிருஷ்ணனாற் செய்யப்பட்டதென்றுநினைத்து ஸஹதேவனுடையகட்டளையை அன்புடன்அங்கீகரித்தார். அதன்பிறகு சந்தனக்கட்டைகளையும் அகிற்கட்டைகளையும் உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பெருவிலைபெற்றஆடைகளையும் மணிகளையும் இன்னும் பலவகையான சிறந்தபொருள்களையும் அனுப்பினார்”

[1] ஒட்டகக்காதர்கள்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் மறுபடியும் கேட்க, வைசம்பாயனர் ஸஹதேவன் சோழநாட்டுக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும்சென்றதைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணோத்தமரே! கடோத்கசன்வரவையும் அவன் இலங்கைக்குப்போனதையும் விபீஷணனைக்கண்டதையும் காவேரியைப்பார்த்ததையும் கேட்க விரும்புகிறேன். வரிசையாக எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்பராக்ரமத்தை நடந்தவாறு சொல்லுகிறேன்; கேளும். அவன் தன்பராக்ரமத்தினால் காடுகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ளவர்களைப் போரில்வென்று தென்திசையைவசப்படுத்திக்கொண்டு சோழநாடுசென்றான். அப்போது ஸஹதேவன் புண்ணியதீர்த்தமுள்ளதும் பலவகைப்பறவைக்கூட்டங்களினால்சூழப்பட்டதும் முனிவர்களினால்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஆச்சா, மேலாத்திரம், மருதம், வில்வம், நாவல், இலவு, முருக்கு, கடம்பு, எழிலைப்பாலை, குமிழ், நெல்லி, பெருங்கிளைகளுள்ள ஆல், புளி, அத்தி, வன்னி, பலாசம், அரசு, கருங்காலி, இலந்தை, அச்வகர்ணம், மா, புன்னாகம், வாழைமுதலிய மரங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டுவிளங்குவதும் சக்ரவாகம், வாத்து, நீர்க்காக்கை, கடற்காக்கை, அன்றில், நீர்க்கோழிமுதலியநீர்ப்பறவைகள் அநேகம்கூவப்பெற்றதும் அநேக ரிஷியாசிரமங்களினாலும் பூஜிப்பதற்குரியமரங்களினாலும்விளங்குவதும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்ட பரிசுத்தரான பிராம்மணர்களினால்விளங்குவதும் சிலவிடங்களில் கரையில்முளைத்திருக்கும் மரங்கள் நிரம்பப்பூத்திருப்பதனால் மாலைகளை அணிந்திருப்பதுபோன்றதும் சிலவிடங்களில் செங்கழுநீர், குவளை, செவ்வல்லி, ஆம்பல், தாமரை முதலியவைகள்மலர்ந்து அழகாயிருப்பதுமாகிய நதிகளிற்சிறந்த காவேரியைக்கண்டு, 'நமது தேசத்தில் கங்கை எவ்வாறோ அவ்வாறே இக்காவேரி சிறந்தது' என்று ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸஹதேவன் அந்தநதியைச் சேனைகளுடன்தாண்டி, தென்கரைசேர்ந்து செல்லத்தொடங்கினான். பாண்டவன் அந்தத்தேசத்தில்வந்திருப்பதைக்கேட்டு அத்தேசத்திலுள்ளவர்கள் விருப்பத்துடன் அவனைக்காணச்சென்றனர். காண்பதற்கழகான [1]தமிழ்நாட்டாராகிய ஆடவரும்மங்கையரும் அங்கேசென்று

[1] மூலத்தில், 'த்ரமிடா:' என்றிருக்கிறது.

அந்தப்பாண்டவனை ஸந்தோஷத்துடன்கண்டனர். மிருதுவானதேக மும் விசாலமானகண்களுமுள்ளவனும் தேவதைக்கொப்பானவனும் இவ்வுலகத்துள் மிக்க அழகுள்ளவனும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவனு மாகியஸஹதேவன் போகும்போது அந்தத்தமிழ்நாட்டார்கள்கூடிக் கண்ணிமைகொட்டாமற்பார்த்தனர். குமாரக்கடவுளுக் கொப்பான அந்தஸஹதேவனைக்கண்டு மங்களகானங்களோடுகூடிய ஸ்தோத்திரங்களைச்செய்து, விரும்பத்தக்க பற்பல உயர்ந்தபொருள்களையும் மற்றும்விரும்பததக்க பலஸௌக்கியங்களையும் அளித்து உபசரித்தனர். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு அந்தத்தமிழர்களைக்கண்டு அவர்களுக்குவிடைகொடுத்தனுப்பித் தென்திசைக்குப்புறப்பட்டான். தமிழ்நாட்டரசனாகியசோழராஜனைத் தனதுதூதனாலேயே விரைவில்வசப்படுத்தி அவனிடமிருந்து ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பாண்டியநாடுசென்றான். சோழநாட்டிலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் ஸஹதேவனைக்காண்பதில் ஆசைதீராதவர்களாக அவன் செல்லும்போதே ஸந்தோஷத்துடன் பின்சென்றுகொண்டே பாண்டியதேசம்போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு ஸஹதேவன் காட்டிற்சஞ்சரிக்கும்யானைகளையும் புலிகளையும் மான்களையும் மற்றுமுள்ள அநேகமிருகக்கூட்டங்களையும் கிளிகளையும் மயில்களையும் கழுகுகளையும் காட்டுக்கோழிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பாண்டியநாட்டைச்சேர்ந்து அர்ஜுனனுக்குமாமனாகிய பாண்டியராஜனுக்குத தூதர்களையனுப்பினான். [1]மலயத்வஜனாகியபாண்டியன் ஸஹதேவன்கட்டளையை அன்புடன்அங்கீகரித்தான். அர்ஜுனன்மனைவியும் பாண்டியராஜபுத்திரியும் அழகிற்சிறந்தவளும் நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும் பெண்களிற்சிறந்தவளுமாகியசித்ராங்கதையென்று பெயர்பெற்ற தமிழப்பெண் ஸஹதேவன்வந்ததைத் தன்தந்தையினால் அந்தப்புரத்திற்கேள்வியுற்று மரியாதைக்காக மிகுதியானரத்னங்களை அன்புடன் அனுப்பினாள். புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜனும் பலவகையான விலையுயர்ந்தபொருள்களையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் பவழங்களையும் தூதர்களையும் ஸஹதேவனுக்கு அனுப்பினான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஸிகாரற்ற மரியாதையைக்கண்டு ஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு தனதுஸஹோதரன் புதல்வனாகிய பப்ருவாகனனுக்கு ரத்னங்களை மிகுதியாகஅளித்து அர்ஜுனன்மாமனும் திராவிடதேசத்துக்கும் மணலூர்நகரத்திற்கும் ராஜாவுமான மலயத்வஜ

[1] ஆதிபர்வம் 836 - வதுபக்கத்தில் சித்ரவாகனனென்றுபெயர்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பாண்டியனைத் தூதர்களைக்கொண்டே வசப்படுத்தி அவனிடத்திலிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு தமிழர்களாற்சூழப்பட்டவனாக அகஸ்தியருக்கு இருப்பிடமும் தேவலோகத்துக்குச்சமானமுமான சிறந்தமலையைச்சேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஸஹதேவன் அந்த மலயமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெளிவும் குளிர்ச்சியுமுள்ள தீர்த்தமுடையதும் மனத்தைக்கவர்கின்றதுமான தாம்ரபர்ணி என்கிற சிறந்தநதியைக்கடந்து கடற்கரைசேர்ந்து அங்கேதங்கினான்.

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவனால்அனுப்பப்பட்ட கடோத்கசன் விபீஷணனிடம்சென்று காணிக்கை வாங்கிவந்துகொடுத்ததும், ஸஹதேவன் இந்திரப்ரஸ்தம்சேர்ந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்ததும்.)

அரசர்க்கரசரும் பாரதருமான ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவான ஸஹதேவன் புத்திமான்களுட்சிறந்தவரும் நல்லஆலோசனையுள்ளவருமான மந்திரிகளுடன்கூட ஆலோசனைசெய்துநிச்சயித்துக்கொண்டு ஆவலோடு தனது ஸஹோதரன்மைந்தனாகிய கடோத்கசனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்தில் அந்தராக்ஷஸன்காணப்பட்டான். மிக்கஉயரமும் பெருங்கைகளுமுள்ளவனும் இருண்டமேகம்போன்றவனும் மாற்றேறின பொற்குண்டலங்களையும் விசித்ரமான முத்தாரங்களையும் தோள்வளைகளையும் ரத்தினச்சதங்கைகளையும் பொன்மாலையையும் அரைக்கட்டையும் கடகங்களையும் தோள்வளைகளையும் கிரீடத்தையும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் அணிந்துகொண்டவனும் நீண்டகோரப்பற்களும் சிவந்தகூந்தலும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுள்ளவனும் பயங்கரமான தேகமுள்ளவனும் செஞ்சந்தனமிலிந்தவனும் மெல்லிய ஆடைதரித்தவனும் பலசாலியுமான அந்தக் கடோத்கசன் தன்வலிமையினால் பூமியைநடுங்கச்செய்பவன்போல அங்கேவந்தான். ராஜாவே! மலைபோல்வருகின்ற அந்தக்கடோத்கசனைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்களனைவரும் சிங்கத்தைக்கண்ட அற்பமிருகங்கள்போலப் பயந்தோடினர். ராவணன் புலஸ்தியரிடம்வருவதுபோல அவன் ஸஹதேவனிடம்வந்தான். ராஜாவே! பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனை நமஸ்கரித்துக் கைகுவித்து வணக்கமாகநின்று, 'யான்செய்யத்தக்

கதுயாது: ... றுகேட்டான். மேருமலையின்சிகரம்போல வந்துநிற்கும் அந்தக்கடோத்கசனைப் பாண்டவனான அந்தஸஹதேவன் இரண்டுகைகளாலும்தழுவி உச்சிமோந்து மந்திரிகளுடன்கூடி அவனுக்குமரியாதைசெய்து அன்புடன், "மஹாபலசாலியானகுழந்தாய்! கப்பத்தின்பொருட்டு நான்அனுப்பினதாக லங்காபுரிக்குச்சென்று அங்கு ராக்ஷஸர்களுக்குஅரசரும் மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக் கண்டு ராஜஸூயயாகத்திற்காகப் பலவகைகளான ரத்தினங்களை மிகுதியாகப்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவா" என்றுசொன்னான்.

ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவனால் இவ்வாறுஉரைக்கப்பட்ட கடோத்கசன் மனமகிழ்ந்து 'அவ்வாறேஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் தென்திசைநோக்கிச்சென்றான். ராஜாவே! ஸஹதேவனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து லங்கையைநோக்கிப்புறப்பட்ட அந்தக்கடோத்கசன் ஆமைகளும் முதலைகளும் சிறுமீன்களும் பெருமீன்களும் நீர்யானைகளும் சிப்பிகளும் சங்குகளும் மிகுதியாகநிரம்பியிருக்கும் கடலைக்கண்டான். அரசர்க்கரசே! அந்தக்கடோத்கசன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவணையைக்கண்டு, அவருடையசக்தியைநினைந்துகொண்டே கடலின்தென்கரையைச்சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம்போல அழகானதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், அழகானகோபுரவாயில்களினால் விளங்குவதும், வெண்மையும்செம்மையுமான அனேகமாடமாளிகைகள்நிரம்பியதும், அழகான மிருதங்கசப்தமுள்ளதும், எக்காலத்திலும்காய்த்தும் பூத்துமிருக்கும மரங்களுள்ளதோட்டங்களினால் அழகாயிருப்பதும், மலர்களின் மணம்நிரம்பிய அழகான ராஜமார்க்கங்களுள்ளதும், அனேகரத்தினங்கள்நிரம்பினதும், இந்திரனுடைய அமராவதிநகருக்கு நிகராயிருப்பதும், ராக்ஷஸர்களாலடையப்பட்டதுமான லங்காநகரத்தைக்கண்டு அதில் பிரவேசித்தான். அந்தக்கடோத்கசன் சூலம் பராஸம்முதலிய ஆயுதங்களைத்தரித்துப் பலவிதஅலங்காரங்களையணிந்திருக்கும் வீரர்களான அனேகராக்ஷஸர்களையும் தெய்வலோகத்துப் பூமாலைகள்சூடியும் திவ்யாபரணங்களையணிந்தும் மதுபானத்தினால் கடைக்கண்கள் சிவந்துமிருப்பவரும், பருத்தநிதம்பங்களும் தனங்களுமுள்ளவருமான அழகியபெண்களையும்கண்டான். பீமஸேனன்புதல்வனானகடோத்கசனைக்கண்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியையும் வியப்பையுமடைந்தனர். அந்தக்கடோத்கசன் இந்திரக்ருஹத்திற்கு நிகரான ராஜக்ருஹத்தைச்சேர்ந்து துவாரபாலகனைச் சந்தித்து, "பாண்டுவென்று பெயர்பெற்றவரும் மஹாபலசாலியும் கௌரவச்ரேஷ்டருமான அரசர்ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய இளையமைந்தர் ஸஹதேவனென்பவரைக்

கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நான் தர்மராஜாவின்கப்பத்திற்காக அவ ரால்அனுப்பப்பட்டதூதன். அரசர்க்கரசரான விபீஷணரைப் பார் க்கவிரும்புகிறேன். நீ சீக்கிரம் என்னைப்பற்றித்தெரிவி” என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தத் துவாரபாலகன் அவனுடைய அந் தச்சொல்லைக்கேட்டு 'அப்படியேஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் தெரி விப்பதற்காக அரண்மனைக்குட்போனான். அவன், கைகூப்பி நின்று தூதனுடைய சொல்லைமுழுதும் ராஜாவுக்குச்சொன்னான். தர்மாத்மா வும் ராக்ஷஸராஜாவுமான விபீஷணர் துவாரபாலகன்சொன்னதைக் கேட்டு 'அந்தத்தூதனை யென்னிடம்அழைத்துவா' என்றுசொன் னார். தர்மந்தெரிந்த மஹாத்மாவாகிய ராஜாவினால் இவ்வாறுகட்டளை யிடப்பட்ட அந்தத்துவாரபாலகன் விரைவாகவெளியில்வந்து கடோத் கசனைக்கண்டு, “தூதனே! சீக்கிரம் ராஜாவைப்பார்க்கலாம்; நீநேர உள்ளேசெல்லலாம்” என்றுசொன்னான். த்வாரபாலகனுடைய சொல லைக்கேட்டுக் கடோத்கசன் உள்ளேசென்று, கைலாசகிரிக்கொப் பானதும், மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமான தோரணங்களுள்ளதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், கோபுரங்களினால்சோபிப்பதும், நிலாமுற்றங்க ளும் தேவதாகிருஹங்களும் நிரம்பினதும், அனேகரதங்கள் விளங் குவதும், பொன்னினாலும் தங்கத்தினாலும் படிகத்தினாலும் வெள் ளியினாலும் வச்சிரங்களினாலும் வைடூரியங்களினாலும் செய்யப்பட்ட மிக்கஅழகான தூண்களும் பலவகைக்கொடிகளும் கொடிமரங்களு முள்ளதும், ரத்தினங்களிழைத்தும் பலநிறமாயிருப்பதும், எங்கும் மலர்மாலைகள்தொங்குவதும், உயர்ந்த தங்கமேடைகளுள்ளதுமான அழகிய அந்தக்கிருஹத்தை முழுவதும்பார்த்தான். பீமஸேனனுக் கும் ஹிடிம்பிக்கும் புதல்வனான கடோத்கசன், நந்திநாதமும் குர லும்சேர்ந்து ஸமதாளமும் அக்ஷரகாலஅளவுமுள்ளதும் தேவதுந்து பிவாத்தியங்கள் இடைவிடாமல முழங்குவதுமான இனியஸங்கீதத் தைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். பரதரான ஜனமேஜயரே! அதன்பிறகு அந்தக்கடோத்கசன் அந்தத்துவாரபாலகனுடன்கூடவே அழகானஅனேகங்கட்டுகளுள்பிரவேசித்து ஆகாயத்தில் ஸூர்யனிரு ப்பதுபோலச் சிறந்தஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், முத்துக்க ளும் ரத்னங்களும் பற்பலஉயர்ந்தஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்ட வரும், தேவனைப்போன்ற உருவமுள்ளவரும், தேவலோகத்திய சிற ந்தபுஷ்பமாலைகளையும் ஆடைகளையும்தரித்து உயர்ந்தசாந்தணிந்து கொண்டு ஸூர்யனைப்போலும் அக்னியைப்போலும் ஒளியுள்ளதே

கத்தினால் விளங்குகின்றவரும், தேவர்களுடன் தேவேந்திரனிருப்பதுபோல மந்திரிகளுடன் கூடியிருப்பவரும், மஹாத்மாக்களான யக்ஷர்களும் அழகியஒளியுள்ளதெய்வப்பெண்களும் மங்களகானங்கள்செய்து ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்போலக் கொண்டாடப்பெற்றவரும், இரண்டுசிறந்தபெண்களினால் பொற்காம்புள்ளவையும் உயர்ந்தவிலைபெற்றவையுமான இரண்டுசாமரங்களைப்பிடித்துத் தலைக்குமேல் வீசப்பெற்றவரும், குபேரனைப்போலவும் வருணனைப்போலவும் மஹிமையும் ஐசுவரியமும்பெற்றவரும், எக்காலமும்தர்மத்திலேயேயிருப்பவரும், ஆச்சரியமான ராக்ஷஸராஜாவும், இக்ஷ்வாகுகுலநாதராகிய ஸ்ரீராமபிரானை என்றும் மனத்தில்நினைத்திருப்பவரும், மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக்கண்டு கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்தான். மஹாவீரனான கடோத்கசன், இந்திரனிடத்தில் சித்ரரதனென்னும் கந்தர்வன் நிற்பதுபோல அவரிடத்தில் வணங்கிநின்றான். ராக்ஷஸராஜாவான அந்தவிபீஷணர் தூதனாகவந்த அந்தக் கடோத்கசனைக் கண்டு முறைப்படி மரியாதைசெய்து இன்சொல்லாக, "கபடத்தை விரும்புகின்ற அவ்வாசன் யாருடையவம்சத்தில் பிறந்தவன். அவன் உடன்பிறந்தவர்களனைவரையும் அவனுடையநகரத்தையும் தேசத்தையும் உன்னையும் சேனாதிபத்தையும் எல்லாவற்றையும்பற்றித் தெளிவாகக்கேட்கவிரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எனக்கு விரித்துச்சொல்" என்றுகேட்டார். மஹாத்மாவான விபீஷணரால் இவ்வாறுவினவப்பெற்று கடோத்கசன் கைகூப்பிநின்று பின்வருமாறு பொருத்தமானமறுமொழி சொல்லலானான்.

"சந்திரவம்சத்திற்பிறந்த மஹாபலசாலியான பாண்டுவென்னும் ஓர் அரசர்இருந்தார். பாண்டுவுக்கு இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவர்யுதிஷ்டிரரென்றும் அஜாதசத்ருவென்றும் பெயர்பெற்றவர்; தர்மத்திலேயே மனமுள்ளவர்; தர்மமேஉருவங்கொண்டதுபோன்றவர். அந்தயுதிஷ்டிரரென்னும்ராஜா கங்கைக்குத்தென்கரையில் அஸ்தினாநகரத்தில் ராஜ்யாதிபத்யம் அடைந்து ராஜ்யத்தைஆண்டார். ஓ! ராஜச்ரேஷ்டரே! அந்தராஜ்யத்தைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு இந்த்ரப்ரஸ்தம்சென்றார். அந்தஇரண்டுநகரங்களும் கங்கைக்கும்யமுனைக்கும் இடையிலிருக்கின்றன. ராஜச்ரேஷ்டரானவிபீஷணரே! அந்தஇந்திரப்ரஸ்தத்தில் தம்பிஸஹோதரர்களுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து எங்கள்ராஜா அரசுநடத்துகிறார். அவருக்கிளையவர் சிறந்தகைகளையுடையவர்; பீமஸேனனென்றுக்யாதிபெற்றவர்; பெருஞ்

சக்தியும்கீர்த்தியுமுள்ளவர்; இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவர். அந்தப்பாண்டுபுத்ரர் பலத்தில்பதினாயிரம்யானைகளுக்குச்சமமானவர். அவருக்கிளையவர் அர்ஜுனனென்பவர். சிறந்த பராக்ரமமுடையவர். மிருதுவானதேகமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவர். சூரத்தனத்தினால் உலகத்தில்பெயர்பெற்றவர். சூரத்தனத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும் பலத்தில்கடலுக்கும் அஸ்த்ரவித்தையில் பரசுராமருக்கும் யுத்தஞ்செய்வதில் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கும் வடிவில்இந்திரனுக்கும் பிரகாசத்தில்ஸூர்யனுக்கும் ஒப்பானவர். அந்தப்பற்குனர், தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசர்கள், நாகர்கள், அரக்கர்கள், மனிதர்களாகிய இவர்களனைவரும் சேர்ந்தாலும் யுத்தத்தில் (அவர்களால்) வெல்லமுடியாதவர். அவர் தேவக்கூட்டங்களோடு யுத்தத்திற்குவந்த இந்திரனைத் தம்பராக்ரமத்தினலே ஜயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குளரிக்கக்கொடுத்து அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்தவர். அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்ததினால் அவருக்குத் திவ்யாஸ்திரங்கள்கிடைத்தன. ராஜாவே! தேவர்களும்அடைவதற்கரிய ஸுபத்ரையென்றுபெயர்பெற்ற கிருஷ்ணஸஹோதரி அவராலடையப்பெற்றாள். ராஜாவே! அர்ஜுனனுக்குஇளையவர் நகுலனென்றுபெயர்பெற்றவர். அவர் உருவமெடுத்துவந்த மன்மதன்போல உலகத்தில் மிக்கஅழகானவர். அவருக்கிளையவர் ஸஹதேவனென்று கியாதிபெற்றவர்; மஹாபராக்ரமசாலி; யுத்தத்தில்குமாரக்கடவுளுக்குநிகரானவர். நான் அவரால் உம்மிடம்அனுப்பப்பட்டவன் எனக்குக் கடோத்கசனென்றுபெயர். நான்பீமஸேனராஜாவின்புத்திரன்; மிக்க பலசாலி. என்தாயார் மஹாபாக்யசாலியான ஹிடிம்பையென்னும் ராக்ஷஸி. நான் பாண்டவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதற்காக இந்தப்புவனியெல்லாம் ஸஞ்சரிக்கிறேன். யுதிஷ்டிரர் இந்தப்பூமி முழுமைக்கும் அரசாய்விட்டார். அவர் ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்துக் கப்பம்வாங்குவதற்காகத் தர்மஸஹோதரர்களை எல்லாத்திசைகளிலும் அனுப்பியிருக்கிறார். அவர் கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து (யோசித்துத்) தம்பிமாரையனுப்பினர். ராஜாவே! அவர்களில் மஹாரதரும் மஹாபலசாலியுமான அர்ஜுனர் விரைவாக வடக்கேசென்று மேருமலையைத்தாண்டி லக்ஷம்யோஜனைதூரம்சென்று ராஜாக்களெல்லாரையும் தமதுபராக்ரமத்தினலேயுத்தத்தில் ஜயித்தும் கொன்றும் வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தினருகேசென்று அதிகமான ரத்னங்களையும் உயர்ந்தகுதிரைகளையும் பலவகையானதனங்களையும் கொண்டுவந்து அவற்றையெல்லாம் தர்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தார்.

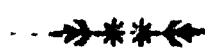
அரசர்க்கரசே! பீமஸேனரும் தம்வலிமையினால் கீழ்த்திசையைஜயி த்து அரசர்களைவசப்படுத்தித் தர்மராஜாவுக்குத் தனத்தையளித்தார். அவ்வாறே நகுலரும் கப்பத்திற்காக மேற்றிசைக்குப்புறப்பட்டார். ராஜச்ரேஷ்டரே! ஸஹதேவர் தென்திசையைச்சேர்ந்து எல்லா அர சர்களையும்ஜயித்து அவர்களால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றுக் கப்பத் திற்காக என்னை இங்கேயனுப்பினர். பாண்டவர்களுடையசரித்தி ரத்தை உமக்குச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். மஹாராஜாவே! தர் மந்தெரிந்தவரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் பரிசுத்தமானராஜ ஸூயயாகத்தையும் ஜகத்பிரபுவான கிருஷ்ணபகவானையும் நினைத் துபபார்த்து இப்போது நீர் கப்பம்கொடுபபதற்குரியவராகிறீர்" என் ருன்.

அவன் சொன்னதைக்கேட்டு ராக்ஷஸர்க்குராஜாவும் தர்மாத்மாவு மாகிய விபீஷணர் ராக்ஷஸர்களுடன் அந்தஆஜ்ஞையை அங்கீகரித் தார். சிறந்தஅறிவாளரான அந்தப்பிரபு அது கண்ணபிரான்செய்த தென்று நினைத்தார். அதன்பிறகு அநேகவிதமான சால்வைகளை யும், விரிப்புக்களையும், மணியினாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட தந்தக்கட்டில்களையும், பொற்கட்டில்களையும், பெரியவிலைபெ ற்ற ஆபரணங்களையும், பவழங்களையும், முத்துக்களையும், பொற்பாண் டங்களையும், பொற்கலசங்களையும், பொற்குடங்களையும், விசித்திரங்க ளான அண்டாக்களையும், கொப்பரைகளையும், வெள்ளிப்பாத்திரங்களை யும், ரத்னகுண்டலங்களையும், பொன்மலர்களையும், சிறந்தபொன்னால் செய்யப்பட்ட மற்றும் அநேகமபொருள்களையும், விசித்திரமானசுழி களோடுகூடியனவையும் சந்திரனைபபோன்றவையுமான சங்குகளையும், யாகசாலையின் தோரணஸ்தம்பங்களாயிருக்கத்தக்க பதினன்குபனை மரங்களையும், பொற்றாமரைமலர்களையும், ரத்னமயமானபல்லக்குக்களை யும்,மிகுந்தவிலைபெற்ற கிரீடங்களையும், ரத்னங்கள் இழைத்தவளைகளை யும், உயர்ந்தாஸனங்களையும், பலவகைவஸ்திரங்களையும், ராஜாவான விபீஷணர் ஸஹதேவனுக்குஅளித்தார். மதுபானம்செய்த மதத்தி னல் கண்கள்சிவந்த எண்பத்தெண்ணாயிரம்அரக்கர்கள் அந்தவிலை யுயர்ந்த பொருள்களனைத்தையும் கொணர்ந்தனர். அந்த ரத்தினங்க ளெல்லாவற்றையும்வாங்கிக்கொண்டு கடோத்கசன் புறப்பட்டான். அவன் ராஜாவானவிபீஷணருக்கு வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிர தக்ஷிணஞ்செய்து புறப்பட்டான். கடோத்கசன் ராக்ஷஸர்களோடு கூட ரத்தினங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து ஸஹதேவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச்சென்ருன். அவர்களை

வரும் கடலைக்கடந்து ஸஹதேவனிடம்சேர்ந்தனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ரத்தினங்களைக்கொண்டுவந்திருக்கும் பயங்கரமான அரக்கரையும் கடோத்கசனையும் ஸஹதேவன்கண்டான். அங்குள்ள தமிழர்கள் அரக்கரைக்கண்டு பயந்தோடினர். பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனையடைந்து கரங்குவித்துநின்றான். ஸஹதேவனும் ரத்தினக்குவியலையும் கடோத்கசனையும்கண்டு களிப்புற்றான். தன் இருகரங்களினாலும் கடோத்கசனைத்தழுவியும் மற்ற அரக்கரைப்பார்த்தும் அன்புபாராட்டினான். தமிழர்களனைவருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பின பிறகு தான் புறப்படத்தொடங்கினான். புத்திமானான ஸஹதேவனென்னும் அரசன் அங்கிருந்து திரும்பினான். இவ்வாறு பராக்ரமத்தினாலும் இனியசொல்லினாலும் ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியிருப்பதனாலும் ராஜாக்களை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அந்தவீரன் திரும்பிவந்தான். ராக்ஷஸர்களுடன்கூட ரத்தினமயமான பண்டங்களையெடுத்துக்கொண்டு பூமியை அதிரச்செய்கிறவன்போல இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரைக்கண்டு கரங்குவித்துவணங்கி வந்தனஞ்செய்து நின்று அவரால்கொண்டாடப்பெற்றான். யாருக்குங்கிடையாத மிகுதியான தனக்குவியல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தவைகளைக்கண்டு தர்மராஜா மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையும் மிக்கவியப்பையுமடைந்தார். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! ஆயிரங்கோடிகளுக்கு மேற்பட்டபொன்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் பசுக்களையும் வெள்ளாடுசெம்மறியாடு எருமைகளையும் மஹாத்மாவானதர்மராஜருக்கு ஒப்பித்துத் தன்காரியத்தைச்செய்து ஸஹதேவன் ஸுகமாகவஸித்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் மேற்றிசையைஜயித்துக் காண்டிகையுடன் இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்துதர்மராஜருக்குஒப்பித்தது.)

வைசம்பாயனர்:— நகுலன் [1]வாஸுதேவனென்னும் அரசனால்ஜயிக்கப்பட்ட திக்கை ஜயித்தவகையையும் அவனுடையசெய்கைகளையும் சொல்வேன். புத்தியிற்சிறந்த நகுலன் காண்டவப்ரஸ்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்றிசையைநோக்கிப் பெருஞ்சேனையுடன்சென்றான்.

[1] பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன்.

நனதுபெரியஸிம்மநாதத்தினாலும் படைவீரர்களின் கர்ஜனைகளினாலும் தேருருளைகளின்ஒலியினாலும் இந்தப்பூமியை அதிரச்செய்துகொண்டு தனங்களும் தான்யங்களும் பசுக்களும் மிகுதியாகநிரம்பினதும் சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குப்பிரியமுள்ளதுமான ரோஹிதகமலைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் சூரர்களான மத்தமயூரகரென்னும் அரசர்களோடு அவனுக்குப் பெரியசண்டைநடந்தது. சிறந்தசக்தியுள்ள அந்தநகுலன் நீரில்லாக்காடானதேசமனைத்தையும் தானியங்கள்மிகுதியாகவுள்ள சைரீஷகம், மஹேத்தமென்னும் தேசங்களையும் ஆக்ரோசனென்னும் ராஜரிஷியையும் வசப்படுத்தினன். ஆக்ரோசனோடு நகுலனுக்குப் பெருஞ்சண்டைநடந்தது. அந்தப்பாண்டவன் ஆக்ரோசனுடையதேசமாகிய தசார்ணதேசத்தைஜயித்து அங்கிருந்துபுறப்பட்டான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள புருஷச்ரேஷ்டனானநகுலன், சிவிகள், திரிகர்த்தர்கள், அம்பஷ்டர்கள், மாலவர்கள், கர்ப்படர்களென்னும் ஐந்துதேசத்தரசர்களையும் மத்தியமகேயர்கள், வாடதானர்களென்னும் [1]பிராம்மணர்களையும்ஜயித்து மறுபடியும் திரும்பிவந்து புஷ்கரக்ஷேத்திரமாகிய வனத்தில்வஸிக்கும் உத்ஸவஸங்கேதர்களின்கூட்டத்தாரை ஜயித்தான். ஸிந்துநதிக்கரையிலிருக்கும் மஹாபலசாலிகளான கிராமணீயரென்பவரையும் ஸரஸ்வதிநதியைச்சார்ந்து மத்ஸ்யங்களினால்ஜீவிக்கும் சூத்திரர்கள் இடையர்களின்கூட்டங்களையும் மலைகளில்வஸிப்பவரையும்ஜயித்துப் பஞ்சநதமென்னும்தேசத்தையும் அமரபர்வதமென்னும்மலையையும் உத்தரஜ்யோதிஷம், திவ்யகடமென்னும் நகரங்களையும்ஜயித்து அவற்றின் [2]த்வாரபாலகனைப் பராக்ரமத்தினால் வசப்படுத்தினன். அந்தநகுலன் ராமடர்களையும் ஹாரர்களையும் ஹாஹுணர்களையும் மற்றுமுள்ளமேற்றிசைராஜாக்களனைவரையும் தன்கட்டளையினாலேயேகீழ்ப்படுத்தினன். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அங்கிருந்துகொண்டே வாஸுதேவனுக்குத்தூதனையனுப்பினன். ராஜாவே! அச்சமற்றவனான அவ்வரசன் இவன்கட்டளையைஏற்றுக்கொண்டான். அதன்பிறகு பலவானானநகுலன் மத்ரதேசத்துராஜதானியாகிய சாகலநகருக்குச்சென்று தனதுமாதுலனானசல்லியனைச் சிநேகத்தினால்வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! மரியாதைக்குரியவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனுமாகிய நகுலன் அந்தச்சல்லியராஜனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்று மிகுதியான ரத்னங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். கௌரவச்ரேஷ்ட

1 மூலத்தில், 'த்விஜார்' என்றிருக்கிறது.
2 தேசங்களின்வழிக்காவலான அரசன்.

னும் விசித்ரமானயுத்தங்கள்தெரிந்தவனுமான நகுலன் அதன்பிறகு கடலின்உள்தீவுகளில்வஸிக்கும் மிகக்கொடியவரான பஹ்லவர், பர்ப்பரர், கிராதர், யவனர், சகரென்னும் மிலேச்சராஜாக்களைவசப்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான். மஹாராஜாவே! அந்தமஹாத்மாவினுடையபொக்கிஷமாகிய பெருந்தனத்தைப் பதினாயிரம்ஒட்டகங்கள் கஷ்டப்பட்டுச்சுமந்தன. பாதச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியவனும் மாத்ரிபுத்திரனுமானநகுலன் வருணனால்ரக்ஷிக்கப்பட்டதும் (பௌண்ட்ரக) வாஸுதேவனால்ஜயிக்கப்பட்டதுமாகிய மேற்றிசையைஜயித்து இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் வீரரான யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்தத்தனத்தை அவருக்குஒப்பித்தான்.

திக்விஜயபர்வம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம்.

(ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பம்.)

தர்மபுத்திரர் ஜனங்களைரக்ஷித்ததினாலும ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றினதினாலும் பகைவர்களையொழித்ததினாலும பிரஜைகள் தம்தம கருமங்களில் தவறாமலிருந்தனர். வரிகளைச் சரியாகவாங்குவதினாலும் தர்மமாகஆள்வதினாலும் மேகம் நிரம்பவர்ஷித்தது. தேசம் செழிப்பாயிருந்தது. எல்லாத்தொழில்களும் நன்றாகநடந்தன. பசுக்காத்தல் பயிர்செய்தல் வர்த்தகம் இவையெல்லாம் ராஜாவின்ஆளுகையினால் சிறப்பாகநடந்தன. ஜனமேஜயராஜாவே! திருடர்கள் மோசம்செய்பவர்கள் ராஜாவின்அபிமானம்பெற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலும் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கொருவரிடத்திலும் வஞ்சகப்பேச்சுக்கள் யாராலும்கேட்கப்படவில்லை. யுதிஷ்டிரர் தர்மந்தவறாமலிருந்ததனால் அந்தக்காலத்தில் அனாவிருஷ்டி, அதிவிருஷ்டி, வியாதிகள், தீப்பிடித்தல் இவையெல்லாம்இருக்கவில்லை. அரசர்கள், பிரியத்தைச்செய்வதற்கும் அடிபதற்கும் வழக்கமாயுள்ள கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் யுதிஷ்டிரரிடம் சென்றார்களேயல்லது வேறுகாரியங்களைப்பற்றிச் சென்றதேயில்லை. தர்மராஜருடையபொக்கிஷம் நியாயமாகவந்தபொருள்களினாலேயே அனேகநூற்றாண்டுகள்செலவுசெய்தாலும் அழியாதபடி பெருகியிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் தமது

தான்யம்முதலியவற்றின் அளவையும் பொக்கிஷத்தின் அளவையுமறிந்து யாகஞ்செய்வதற்கே நிச்சயஞ்செய்தார். அவருக்குவேண்டியவரனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும், "பிரபுவே! நீர்யாகஞ்செய்வதற்கு இதுதருணம்; இப்போதேசெய்வது யுக்தம்" என்றுஉரைத்தனர். அவர்கள் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே பழமையானரிஷியும் வேதமூர்த்தியும் [1]ஞானிகள்மாத்திரமேகாணக்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருஞ்சிறந்தவரும் உலகத்தின்உற்பத்திக்கும் பிரளயத்துக்கும்காரணரும் சென்றன வருவன நிகழ்வனவாகிய அனைத்துக்கும் ஈசுவரரும் கேசியென்னும்அஸுரனை ஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் யாதவர்களனைவர்க்கும் விரோதிகளைக்கொன்று ஆபத்காலங்களில் அபயங்கொடுத்து மதில்போலக்காப்பவரும் புருஷோத்தமருமாகிய கண்ணபிரான் வஸுதேவரை மரியாதையுடன் சேனைத்தலைவராகவப்படுத்திப் பெருஞ்சேனையினாற்சூழப்பெற்றவராகத் தர்மராஜாவுக்கு அளவற்றதனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டுவந்தார். முடிவில்லாததும் அழியாததுமாகிய ரத்னக்கடலான அந்தத் தனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டு தமது தேரினொலியினால் எங்கும்முழங்கச்செய்து இந்திரப்பிரஸ்தத்தில்பிரவேசித்தார். முன்னமேநிரம்பின அந்தநகரத்தை மறுபடியும் நிரப்பினதனால் பாண்டவர்களின்பகைவர்களுக்குத் துயரஞ்செய்பவரானார். கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளினதினால் பாண்டவர்களின் நகரமானது ஸூர்யனில்லாதஇடத்தில் ஸூர்யோதயமானதுபோலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில்காற்றடித்ததுபோலவும் மகிழ்ந்திருந்தது. அந்தப்புருஷசிரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தௌமியர் வியாஸர்முதலிய புரோஹிதர்களோடும் பீமார்ஜுன நகுலஸஹதேவர்களோடுங்கூடி மனக்களிப்புடன் கண்ணபிரானையெதிர்கொண்டழைத்து, சாஸ்திரப்பிரகாரம் அதிதிஸத்காரஞ்செய்து ஸுகமாகஉட்கார்ந்தபிறகு குசலப்பிரசனஞ்செய்து பின்வருமாறு பேசலுற்றார்.

"கிருஷ்ணா! உன்னாலேதான் இந்தப்புவனிமுழுதும் என்வசத்திலிருக்கிறது. யாதவரே! மிகுந்ததனம் உமது அனுக்ரஹத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தேவகிபுத்ரரே! மாதவரே! உமது அனுக்ரஹம்பெற்றநான் இதையெல்லாம் சாஸ்திரப்பிரகாரமாகப் பிராம்மணச்ரேஷ்டர்களுக்கும் அக்னிபகவானுக்கும் உபயோகப்படுத்தக்கருதுகிறேன். பகவானே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! அதற்காக உம்மோடும் என்தம்பிகளோடுஞ்சேர்ந்து யாகஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்.

1 'தெரிந்தவர்களாகநினைப்பவருக்குத் தெரியாதவரும்' என்பதுபழைய உரை.

அதுவிஷயத்தில் நீர் அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர். சிறந்தபுஜங்களையுடையகோவிந்தா! நீர் உமக்குத் தீக்ஷையைச்செய்வித்துக்கொள்ளக்கடவீர். பகவானே! நீர் யாகஞ்செய்தால் நான் பாவம்நீங்கினவனாவேன். பிரபுவே! அல்லது இந்தத்தம்பிகளுடன் வேள்விசெய்யும்படி எனக்கேஉத்தரவுகொடும். கிருஷ்ணா! உம்மால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தான் நான் சிறந்தயாகத்தைச்செய்வேன்" என்றார். அதைக்கேட்டகண்ணபிரான் தர்மராஜாவின்குணங்களின்மிகுதியைப்பற்றி நிரம்பப்பேசி, "ராஜச்ரேஷ்டரே! நீர்தாம் அரசர்க்கும் அரசர்; இந்தமஹாயாகத்திற்குத்தகுதியுள்ளவர். நீரே யாகதீக்ஷை செய்துகொள்ளும். நீர் செய்வதனாலேயே நாங்கள் கிருதார்த்தராவோம். உமதுநன்மைக்கு நாங்களிருப்பதனால் நீர் நினைந்தயாகத்தைச்செய்யும். என்னையும் காரியங்களில்கட்டளையிடும். நீர்சொல்லுவனவற்றையெல்லாம் செய்வேன்" என்று யுதிஷ்டிரருக்கு மறுமொழிகூறினார். யுதிஷ்டிரர், "கிருஷ்ணா! ஹ்ருஷீகேசா! நான் நினைத்தபடி நீர்வந்துசேர்ந்ததனால் என்எண்ணம் பயன்பட்டது. எனக்குக் காரியஸித்தி நிச்சயம்" என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூட ராஜஸூயயாகம்செய்வதற்கு வேண்டியஸாதனங்களைச் சேகரித்தார். அப்போது சத்துருக்களையடக்குகிறவராகிய தர்மராஜர், யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனாகிய ஸஹதேவனையும் மந்திரிகளனைவரையும்பார்த்து, "இந்தயாகத்தின் அங்கங்களையும் கருவிகளையும் மங்களத்திரவியங்களையும் ஹோமத்துக்குரியபதார்த்தங்களையும் தௌம்யமுனிவர்முதலியபிராம்மணர்களின்சொற்படி பூர்ணமாகவும் விரைவாகவும் மனிதர்கள், அவரவர்தகுதிக்குத்தக்கபடி முறைமையேகொண்டுவரக்கடவர். என்விருப்பப்படி இந்திரஸேனன், விசோகன், அர்ஜுனனுடைய ஸாரதியாகியபூரு இவர்கள் அன்னம் முதலியவற்றைக்கொண்டுவருவதற்கு நியமிக்கப்படக்கடவர். கௌரவச்ரேஷ்டனான ஸஹதேவனே! பிராம்மணர்களுடையவிருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கவையும் ருசியும்மணமுமுள்ளவையுமாக எல்லாஉணவுகளும் செய்விக்கப்படவேண்டும்" என்றுகட்டளையிட்டார். யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனான ஸஹதேவன் தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர்சொன்னபோதே, "எல்லாம் ஸித்தமாயிருக்கிறது" என்று அவருக்குத்தெரிவித்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! பிறகு வியாஸமஹரிஷி வேதங்கள்உருக்கொண்டுவந்தது போன்ற மஹானுபாவர்களான பிராம்மணர்களை ரித்விக்குக்களாக அழைத்துவந்தனர். ஸத்தியவதிபுத்திரரான அவர் தாமே அந்தத்தர்ம

ராஜாவுக்கு பிரம்மாவின்ஸ்தானத்தைவஹித்தார். தனஞ்சயகோத்திரத்தாரிற்சிறந்தவரான ஸுஸாமாஎன்பவர் ஸாமகானம்செய்யும் உத்காதாவாயிருந்தார். பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரான யாஜ்ஞவல்கிய மாமுனிவர் சிறந்த அத்வர்யுக்களில்தலைவராயிருந்தார். வஸுவின்புத்திரரான பைலர் தௌமியருடன்சேர்ந்து ஹோதாவாயிருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும்கரைகண்டவர்களாகிய இவர்களுடைய புத்திரர்கள் சிஷ்யர்களனைவரும் ஹோதாவின்வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ்செய்வித்துச் சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரம் அந்தயாகத்துக்கு ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு அந்தயாகத்துக்குக்குறிப்பிடப்பட்ட பெரியயாகபூமியைப் பூஜைசெய்தனர். அந்தப்பூமியில் ராஜாவினால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற சிற்பவேலைக்காரர்கள் தேவகிருஹங்களைப்போல நல்லவாஸனையுள்ளவையும் விசாலமுமானகிருஹங்களைக்கட்டினர். ராஜாக்களிலும் மனிதர்களிலும்சிறந்தவரான அந்தத்தர்மராஜா தமக்கு அந்தஸமயத்துக்கு மந்திரியாயிருந்தஸஹதேவனைப் பார்த்து, "நீ ராஜாக்களையழைப்பதற்கு விரைவாகச்செல்லும்தூதர்களை உடனே அனுப்பு" என்று கட்டளையிட்டார். ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டவுடன் ஸஹதேவன் தூதர்களையழைத்து, "தேசங்களிலுள்ளபிராம்மணர்கள் க்ஷத்திரியர்கள் வைசியர்கள் கௌரவிக்கத்தக்க சூத்திரர்கள் எல்லாரையுமழைத்துவாருங்கள்" என்றுகட்டளையிட்டான். அந்தத்தூதர்கள் ஸஹதேவன்கட்டளைப்படி எல்லாராஜாக்களையுமழைத்தனர். இன்னும் அநேகதூதர்களையும் ஸஹதேவன் அனுப்பினான். தூதர்கள் குதிரைகளிலேறிப் பலதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவானயுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் திருதராஷ்டிரனையும் விதுரரையும் கிருபரையும் தமதுபிராதாக்களான துரியோதனன்முதலியோரையும் தம்மன்பர்களையும் அழைப்பதற்காக நகுலனை அஸ்தினபுரத்துக்கனுப்பினார். பாரதரே! அதன்பிறகு அந்தப்பிராம்மணர்கள் குந்திபுத்திரரானயுதிஷ்டிரருக்குக் குறித்தகாலத்தில் ராஜஸூயயாகதீக்ஷைசெய்வித்தனர். தர்மமேயுருவெடுத்ததுபோன்றவரும் புருஷச்ரேஷ்டரும் தர்மத்தில்மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், கேட்டையும்மூலமும்சேர்ந்த அமாவாசையில் மான்தோலைப்போர்த்துப் புள்ளிமான்தோலையுடுத்துத் தேகத்தில்வெண்ணெயைக்கடவித் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கானபிராம்மணர்களால்சூழப்பட்டவராகித் தம்ஸஹோதரர்களோடும் சுற்றத்தாரோடும் ஸ்நேஹிதர்களோடும் மந்திரிகளோடும்

பலதேசங்களிலிருந்துவந்த க்ஷத்திரியஜாதியாரான அரசர்களோடும் ஸபையாரோடுங்கூடி யாகசாலைக்குச்சென்றார். எல்லாவித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் வேதவேதாங்கங்களிற் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பற்பலதேசங்களிலிருந்து அங்கேவந்தனர். உடனே ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடன்கூடவந்தவர்களுக்கும் தனித்தனியே மிகுதியானபோஜனங்களும் வஸ்திரங்களுமுள்ளவையும் எல்லாப்பருவங்களின்பலன்களும் நிரம்பினவையுமான வீடுகளைக்கட்டினர். ராஜாவே! ராஜாவினால் பூஜிக்கப்பெற்றஅந்தப்பிராமணர்கள் நாட்டியங்களையும் நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் பலகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டும் அந்தவீடுகளில்வஸித்தனர். ஸந்தோஷத்துடன்பூஜித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருக்கும் மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களின்பெருங்கோஷம் அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டது. 'இவர்களுக்குக் கொடுங்கள் கொடுங்கள்' என்றும் 'நீங்கள் புஜியுங்கள் புஜியுங்கள்' என்றும் இவ்வகையான பேச்சுக்களே அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டன. பாரதரே! லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களையும் படுக்கைகளையும் பொன்களையும் வேலைக்காரிகளையும் ஒவ்வொருவருக்கும் தர்மராஜாகொடுத்தனர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு இந்திரனைப்போலப் பூமிக்கு ஒப்பற்றவீரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜாவின் அந்தயாகம் இவ்வாறுநடந்தது.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அழைக்கப்பட்டவர்களெல்லாரும் யாகத்துக்குவந்துசேர்ந்தது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு மரியாதைசெய்து அழைக்கப்பட்டஅரசர்கள், தேவவிமானங்களிலிருந்து தேவர்கள் புறப்படுவதுபோலத் தம்தம்கிருஹங்களிலிருந்துபுறப்பட்டனர். பாரதரே! அந்தராஜாக்கள் மிக்கவிலைபெற்ற பலவகைரத்னங்களையெடுத்துக்கொண்டு அந்தஅந்தத்திசைகளிலிருந்து அங்கேவந்தனர். புருஷசிரேஷ்டரே! அந்தயாகத்தைப்பற்றித்தெரிந்த அனேகஅரசர்கள் தூதர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் பலவகைத்திரவியங்களை மிகுதியாகஎடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜாவையும் அவருடையஸபையையும்பார்க்கவிரும்பி அவருடையயாகத்துக்குச்சென்றார்கள். யுத்தங்

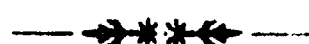
ளில்ஜயிப்பவனுகிய அந்தநகுலன் ஹஸ்திநபுரம்சேர்ந்து பீஷ்மரை யும் திருதராஷ்டிரனையுமழைத்தான். கரங்களைக்குவித்துவணங்கி நின்று பரதகுலத்தோராகிய திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானுனவிதுரரையும் அழைத்தான். பிறகு துரியோதனன்முத லான பிராதாக்களனைவரையும் அழைத்தான். துரோணுசாரியர்முத லான அனைவரும் மரியாதையோடு அழைக்கப்பட்டனர். அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனும் பீஷ்மரும் புத்தியிற்சிறந்தவிதுரரும் துரியோத னன்முதலானஸஹோதரர்களனைவரும் மனமகிழ்ந்து பிராம்மணர் களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு யாகத்துக்குச்சென்றனர்.

காந்தாரதேசத்தரசனுகிய ஸுபலன், மஹாபலசாலியானசகுனி, அசலன், விருஷகன், ரதயுத்தஞ்செய்பவரில்சிறந்தவனுகிய கர்ணன், புலவானுனசல்லியன், மிக்கபலசாலியானபாஹ்லீகன், குருவம்சத்தவ னுன ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன், சலன், அச்வத்தாமா, கிருபர், த்ரோணர், ஸிந்துதேசத்தரசனுனஜயத்ரதன், புத்திரர்களுடன்கூடிய துருபதன், சால்வராஜன், பிராக்ஜ்யோதிஷநகரத்தரசனும் மஹாரதனு மான பகதத்தராஜன் இவர்களும்சென்றனர். அந்தப்பகதத்தராஜன் கடலிலுள்ளதீவுகளில்வஸிக்கும் மிலேச்சராஜரெல்லாருடனும் சென் றுன். மலைநாட்டரசர்களும் ப்ருஹத்பலனென்னும்அரசனும், பௌ ண்ட்ரகவாஸுதேவனும், வங்கம், களிங்கம், ஆகர்ஷம், குந்தலம், காலவம், ஆந்திரர், திராவிடர், சிங்களம், காச்மீரமென்னும்தேசத் தரசர்களும், மஹாபராக்ரமசாலியான குந்திபோஜன், கௌரவாகன னென்னுமரசன், மற்றுமுள்ளசூரர்களானபாஹ்லீகதேசத்தரசர், இர ண்டுபுத்திரர்களுடன்கூடியவிராடன், மஹாபலசாலியான மாவேல் லன், மஹாவீரனுன சிசுபாலன்ஆகியஇவர்களும், யுத்தத்தில்அடங்கா தகொழுப்புள்ளபலராமர், அனிருத்தன், கங்கன், சாரணன், கதன், ப்ரத் யும்னன், ஸாம்பன், சூரனுனசாருதேஷ்ணன், உல்முகன், நிசடன், வீர னுன அங்காவஹன் முதலான மஹாரதர்களான யாதவர்களனைவரும், மத்தியதேசமுதலான அநேகதேசங்களுக்கதிபதிகளான ராஜாக் களும், தர்மராஜரின்ராஜஸூயயாகத்திற்கு வந்தனர். ராஜாவே! தர்மராஜரின்கட்டளையினுல் பலவகைப்பக்ஷணங்களுள்ளவையும் வா விகளாலும் சோலைகளாலும்சோபிப்பவையுமான விடுதிகளை அவர் களுக்கு மந்திரிகள் கொடுத்தனர். தர்மபுத்திரர் அந்தமஹாத்மாக் களுக்குச் சிறந்தமரியாதைசெய்தனர். மரியாதைசெய்யப்பெற்ற அர சர்கள் கைலாஸமலையின்சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் மனத்திற்கினி யவையும் சிறந்தபொருள்களினுல்அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் செவ்

வையாகக்கட்டப்பட்ட உயர்ந்தவெண்மையானமதில்களினால் நாற்புறமும்சூழப்பட்டவையும் பொன்மயமானபலகணிகளுள்ளவையும் ரத்தினத்தளவரிசைகளினால்அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுதற்குச்சுகமானபடிகளுடையவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள்முதலியசாமான்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளால்மறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்தஅகில்மணம்கமழ்கின்றவையும் ஹம்ஸத்திற்கும்சந்திரனுக்கும் ஒப்பானநிறமுள்ளவையும் ஒருயோஜனைதூரத்திலேயே எளிதாகக்காணப்படுகின்றவையும் விசாலமானவையும் நேருக்குநேரானவாயில்களுள்ளவையும் இன்னும்அநேகம்சிறப்புக்களுள்ளவையும் பலவகைத்தாதுக்கள்சேர்ந்த இமயமலைச்சிகரங்கள்போன்றவையுமான அவரவர்களுடையவிடுதிகளுக்குச்சென்றனர். அவ்வரசர்கள் அங்கங்கே சிரமபரிகாரஞ்செய்துவிட்டு, பெருந்தக்ஷிணைகொடுப்பவரும் ஸபையோர்கள் அநேகரால்சூழப்பட்டவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரனைக்கண்டனர். அப்போது அரசர்களும் பிராமமணர்களும் மஹரிஷிகளும் நிரம்பின அந்தச்சபை தேவர்கள்நிரம்பின தேவலோகம்போலவிளங்கிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம்நடத்தியது.)

ராஜாவே! பிறகு யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் எதிர்கொண்டழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து, பீஷ்மர், த்ரோணர், கிருபர், அசுவத்தாமா, துரியோதனன், விவிம்சதி இவர்களைப்பார்த்து, "நீங்களெல்லாரும் இந்தயாகத்தில் என்னைச்சிறப்பிக்கக்கடவீர்; இங்கே எனக்குள்ளசெல்வங்களெல்லாம் உங்களுடையனவே. என்னால்அழைக்கப்பட்டநீங்கள் உங்களிஷ்டப்படி என்னை நடத்தக்கடவீர்" என்றுசொன்னார். தீக்ஷைசெய்துகொண்ட அந்தப்பாண்டவஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி உடனே அவரவருக்கு ஏற்றவேலைகளில் அவரவர்களை நியமித்தார். போஜனத்துக்கு வரிசையாக உட்காரவைப்பதிலும் எச்சிலைச்சுத்திசெய்விப்பதிலும் போஜனங்களைவிசாரிப்பதிலும் யுயுத்ஸுவையும், பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும்பற்றியவேலைகளில் துச்சாஸனனையும், பிராம்மணர்களையழைப்பதில் அசுவத்தாமாவையும், ராஜாக்களுக்குமரியாதைசெய்வதில் ஸஞ்சயனையும், செய்தவற்

றையும் செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் செம்மையாகப்பார்ப்பதில் பீஷ்மத்ரோணர்களையும், பொன்னையும்பொன்நாணயங்களையும் ரத்தினங்களையும் பார்த்துக்கொள்வதிலும் தக்ஷிணைகொடுப்பதிலும் கிருபாசாரியரையும் ஏற்படுத்தினர். அவ்வாறே மற்றப்புருஷச்ரேஷ்டர்களையும் அவரவருக்குத்தகுதியானகாரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கச் செய்தார். நகுலனால்அழைத்துவரப்பட்ட பாஹ்லீகன், திருதராஷ்டிரன், ஸோமதத்தன், ஜயத்ரதன்முதலானவர்கள் அங்கேராஜாவைப் போலவிளங்கினர். எல்லாத்தர்மங்களும் தெரிந்தவரான க்ஷத்தாவென்னப்பட்ட விதுரர் பொருட்செலவுசெய்பவராயிருந்தார். துரியோதனன், எல்லாவிடங்களிலுமிருந்துவரும்காணிக்கைகளைவாங்கினன். பதிவ்ரதைகளான குந்தியும் காந்தாரியும் ஸ்திரீகளுக்குமரியாதைசெய்தனர். அவர்களுடைய மருமக்கள்மாரனைவரும் அவர்களின்கட்டளைகளை விரைவாகச்செய்தனர். அர்ஜுனன் காரியம்நிறைவேற்றுவதற்காகக் கிருஷ்ணன்ஸமீபத்திலேயேயிருந்தான். எல்லாவுலகங்களாலும்பூஜிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் மேலானபலனைப் பூரணஞ்செய்யவிரும்பி, பிராம்மணர்களின் பாதப்ரக்ஷாளனகாரியத்தில் தாமேஅமர்ந்தார். தர்மராஜரையும் அவர்ஸபையையும் பார்க்கவிரும்பி வந்தவர்களொருவரும் ஆயிரத்துக்குத்தாழ்ந்த காணிக்கையை அங்கே கொண்டுவரவில்லை. அந்த யாகத்தில் அநேகரத்தினங்களினால் ராஜாக்கள் தர்மராஜரைச் சிறப்பித்தனர். நாம்கொடுக்கும்ரத்னங்களினாலேயே தர்மராஜர் யாகத்தை முடிக்கவேண்டுமேயென்று தாம் மற்றவர்களிலும் மேற்போகவிரும்பி ராஜாக்கள் திரவியங்களையளித்தனர். மஹாத்மாவான தர்மராஜாவின்ஸபையானது மேல்மாளிகைகளும்சிகரங்களுமுள்ளவையும் சேனைகளால் சூழப்பட்டவையும் அநேகரத்னங்களினால் விசித்ரங்களானவையும் சிறந்தஐசுவரியமும் மிக்கஅழகும்பொருந்தியவையும் தேவவிமானங்களைப்போலச் செய்யப்பட்டவையுமான ராஜகிருஹங்களாலும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும்அரசர்களின் சிறந்தஅரண்மனைகளாலும் யாகத்துக்காக வந்த திக்பாலகர்களின்விமானங்களென்னும் ரதங்களாலும் பிராம்மணர்கள்வஸிக்குங்கிருஹங்களாலும் மிக்கஅழகாயிருந்தது. ஐசுவரியத்தினால் வருணபகவானைவெல்லுகிற யுதிஷ்டிரர், [1]ஆறுஅக்னிகளும் நிரம்பினதக்ஷிணைகளுமுள்ள யாகத்தைச்செய்தார். வேண்டினவற்றையெல்லாம் நிரம்பக்கொடுத்து எல்லாஜனங்களையும் திருப்திசெய்வித்

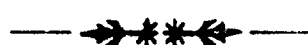
[1] ஆறுஅக்கினிகளாவன: ஆரம்பணீயம், க்ஷத்திரத்ருதி, வியுஷ்டி, த்விராத்திரம், தசபேயம், ஸப்தபேயம்.

தார். அன்னமும் அனேகபக்ஷணங்களுமுள்ளதும் புஜித்துத்திருப்தியடைந்தஜனங்கள்நிரம்பினதும் ரத்னங்களாகிறகாணிக்கைகள் மிகுந்ததுமாக அந்தச்சபையிருந்தது. மந்திரதந்திரங்களிலும் ஸ்வரலக்ஷணங்களிலும் தேர்ந்தவர்களானமஹரிஷிகளால் நடத்தப்பட்ட அந்த யாகத்தில் [1]இடாஹோமம் ஆஜ்யஹோமமென்னும்கிரியைகளால் தேவர்கள் திருப்தியடைந்தனர். தேவர்களைப்போலவே பிராம்மணர்கள் முதலான எல்லாவருணத்தாரும் தக்ஷிணைகளாலும் போஜனங்களாலும் மிக்கபொருள்களாலும் அந்தயாகத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷத்தோடு திருப்தியடைந்தனர்.

ராஜஸூயபர்வம்முற்றிற்று.

முப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

(தர்மபுத்திரர் கிருஷ்ணனுக்கு முதல்மரியாதைசெய்ததைப்பற்றிச் சிசுபாலன் ஆக்ஷேபித்தது.)

பிறகு அபிஷேசனீயமென்னும் ராஜஸூயத்துக்கு அங்கமான ஸோமயாகஞ்செய்யுங்காலத்தில் பூஜிக்கத்தக்கமஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் ராஜாக்களுடன்கூட அந்தர்வேதியென்னும் யாகசாலையில் பிரவேசித்தனர். அப்போது மஹாத்மாவானயுதிஷ்டிரருடைய அந்த அந்தர்வேதியில் ராஜரிஷிகளுடன்கூட உட்கார்ந்திருந்த நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மஸபையில் சேர்ந்திருப்பதுபோல விளங்கினர். மிகுந்தமகிமையுள்ள அவர்கள் யாககாரியங்களின்இடையில் ராஜாவினருகில் வாதங்கள்செய்தனர். இஃது இவ்வாறே ஆகுமென்றும் இவ்வாறாகாதென்றும் இஃது இவ்வாறும்ஆகலாமென்றும் இது வேறுவிதமாகக் கூடாதென்றும் பலர் ஒருவர்க்கொருவர் [2]விதண்டாவாதம் பேசினர். அப்போது அவர்களில்சிலர் தர்க்கசாஸ்திரத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட யுக்திகளைக்கொண்டு சிறியவிஷயங்களைப் பெரியவைகளாகவும் பெரியவிஷயங்களைச் சிறியவைகளாகவும் செய்தனர். அவர்களில் சிலமேதாவிகள் பருந்துகள் ஆகாயத்திலுள்ள மாம்ஸத்தையடிப்பதுபோலப் பிறர்சொன்ன

1 அன்னமாகியஅவிஸினால்செய்யும்கிரியை.

2 விதண்டாவாதம் = தன்மதத்தை வலியுறுத்தாமலே பிறர்சொல்வதைக் கண்டிப்பது.

ஷியங்களை [1] அடித்தனர். சிலர் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் சிலர் ராஜ நீதிசாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரும் சிலர் சிறந்ததவமுள்ளவரும் எல்லாப் பாஷ்யங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களில் சிறந்தோருமாகிய அந்தச்சபையோர் வாதஞ்செய்தது மகிழ்ந்தனர். வேதங்களெல்லாம் தெரிந்த மஹாிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் தேவர்களும்நிரம்பின அந்தப்பெரிய அந்தர்வேதியானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரம்பின ஆகாயம் போல விளங்கிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது யுதிஷ்டிரருடையகிருஹத்தில் அந்த அந்தர்வேதியிலுள்ளஸபையில் சூத்திரனாவது அநுஷ்டானம்தவறினவனாவது ஒருவனும் இல்லை. சிறந்த ஐச்வரியமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமான தர்மராஜாவின் யாககாரியத்திலுண்டான அந்தச்சிறப்பைப்பார்த்து நாரதர்மகிழ்ந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது க்ஷத்திரியர்கள்எல்லாரும் வந்துசேர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அந்நாரதமுனிவர் ஒருசிந்தையுற்றார். புருஷச்ரேஷ்டரே! முன்பு தேவர்கள் தங்கள்அம்சங்களினால் பூமியில்அவதரிக்கும் தருணத்தில் பிரம்மலோகத்தில்நடந்த பூர்வகதையைநினைந்தார். ஜனமேஜயரே! அது தேவர்களின்சேர்க்கையென்று அறிந்து நாரதர் தாமரைக்கண்ணராகிய திருமாலை மனத்தில்தியானித்தார். "எல்லாவற்றையும் படைப்பவராகிய எவர் முன்பு தேவர்களைக்கட்டளையிட்டாரோ அந்தப்பிரபுவும் அஸுரர்களை யழிப்பவருமாகிய மகாவிஷ்ணு அஸுரர்களைக்கொன்று தம்பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பதற்காகத் தாமே க்ஷத்ரியவம்சத்தில் வீரராகப்பிறந்திருக்கிறார். சிவல்வருபியும் பிரம்மதேவருபியுமான பகவான் நாராயணன் தேவர்களெல்லாரையும் பார்த்து, 'நீங்கள் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உங்கள லோகங்களை அடைவீர்கள்' என்று கட்டளையிட்டுத் தாமும் யதுவம்சத்திலவதரித்தார். வம்சத்தை விருத்திசெய்கிறவரும் சிறந்தவரான பகவான் பூமியிலுள்ள அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளுமாகிய இவர்களின் வம்சத்தில் நக்ஷத்திரங்களுக்கிடையில சந்திரன்போல மிகச்சிறப்புற்று விளங்கினார். இந்திராதி தேவர்களெவரும் எவருடைய கைவன்மையைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனரோ சத்ருஸம்ஹாரம்செய்பவரான அந்தத் திருமால் மனிதனைப்போலிருக்கிறார். பெரும்பொருளும் தாமேயவதரிப்பவருமான பகவான் இவ்வளவுபலமுள்ள இந்தக்ஷத்திரியஜாதியைத் திரும்பவும் தாமே ஸம்ஹரிக்கப்போகிறாரே, ஓ! ஓ! ஆச்சரியம்" என்று எல்லாந்தெரிந்தநாரதர் சிந்தித்தார். தர்மந்தெரிந்த

---

[1] ஜயித்தனர்.

ர்களில் ச்ரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான அந்தநாரதமுனி
ர் யாகங்களாலாராதிக்கத்தக்க ஈசுவரரான நாராயணனைக் கண்ண
ரானென்றறிந்து விவேகமுள்ள தர்மராஜருடைய அந்தப்பெருவேள்
யில் கௌரவத்தோடிருந்தார்.

அதன்பிறகு சிறந்தகுணங்களெல்லாம் பொருந்தினவரும் குண
சாலிகளிற்சிறந்தவரும் பரிசுத்தமானமனமுடையவரும் பகைவரை
வெல்லுகிறவரும் பாஞ்சாலசேனைகளின்முன்னே செல்லுகிறவருமான
யாதவர்களனைவரும் தங்கள் கடமையென்றுநினைத்துத் தங்கள்மனை
விகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் மந்திரிகளோடுங்கூட ரத்னக்குவியல்
களையெடுத்துக்கொண்டுவந்தனர். தூரதேசமாயிருந்ததனாலும் பார
மதிகமாயிருந்ததனாலும் ஸந்தோஷமுள்ள அவர்கள் பகவானுக்குப்
பின்வந்துசேர்ந்தனர். பகைவர்கூட்டங்களையழிப்பவரும் ஜனனமில்
லாதவரும் சக்ராயுததாரியும் யாதவச்ரேஷ்டருமானகண்ணன் பின்
வந்துசேர்ந்தசேனையைபழைத்து வஸுதேவரைச் சேனைக்கதிபதி
யாகவைத்து யாகஞ்செய்யும் யுதிஷ்டிரரிடம்சென்றார். மாதவர் தர்ம
ராஜாவுக்காக அளவற்றதனக்குவியலை முன்னிட்டுக்கொண்டு காண்ட
வப்ரஸ்தத்துக்குவந்தார். அவ்விடத்தில் யஜ்ஞத்திற்காகவந்து மின்ன
லோடுகூடிய மேகங்கள்போன்ற தேகமுள்ளவர்களும் ஸிம்மங்கள்
போன்ற பலசாலிகளுமாகப் பூமியைமறைத்துநிற்கும் சிசுபாலன்
பக்ஷத்திற்சேர்ந்த அரசக்கூட்டங்களையெல்லாம் யானைக்கூட்டத்தலை
வன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்களைப்பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொண்
டும் ஜனக்கூட்டங்கள்வற்றாத கடல்போன்ற ராஜக்கூட்டத்தைத் தம்
ரதகோஷத்தினால் கலக்கிக்கொண்டும் கண்ணபிரான்வந்தார். கிருஷ்
ணன்வந்ததனால் பாண்டவர்களின்நகரம் ஸூர்யனில்லாதவிடத்தில்
ஸூர்யன் உதயமானாற்போலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில் காற்றடித்
தாற்போலவும் ஸந்தோஷமடைந்தது.

ராஜநீதியும் தர்மசாஸ்திரமுமதெரிந்தவனும் மனிதர்களின்தாரா
தாரம்அறிந்தவனும் மாத்ரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பிராம்மணர்களை
யும் க்ஷத்ரியர்களையும் பூஜிப்பதற்குநியமிக்கப்பட்டிருந்தான். உலகங்க
ளுக்குஸூர்யனைப்போலத் தம்ஒளியோடுவிளங்கிக்கொண்டுயாகபூமி
யில்பிரவேசிப்பவரும், பலராமருக்குஇளையவரும், ஈச்வரரும், சக்திக
ளின்சேர்க்கையுள்ளவரும், பிரம்மரிஷியும், அறிந்தோமென்றிருப்ப
வருக்குக்காணப்படாதவரும், பிரம்மநிஷ்டர்களான வயதில்முதிர்ந்த
பெரியோர்களுக்கு உய்யும்வழியாகவும் ஸ்தாவரஜங்கமங்களனைத்திற்
கும்பிறப்பிறப்புக்களுக்கிடமாகவுமிருப்பவரும், அடுத்தவரைத்தவற

டாதவரும், முடிவில்லாதவரும், பகைவர்க்குமுடிவைச்செய்பவரும்,
மக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளின்கூட்டங்களைக் கெடுப்பவரும்,
ல்லாவற்றிற்கும்பிரபுவும், ஆபத்தில்தவறாமல்அபயம்கொடுப்பவரும்,
திர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலுமிருப்பவரும்,
வாரகாநகரத்தில்வெற்றிபெற்றிருப்பவரும், அளவற்றமஹிமையுள்ள
ருமாகியகிருஷ்ணபகவான்வரக்கண்டு தர்மபுத்ரர் அவருக்குத் தக்க
ரியாதைசெய்தார். பெருமைசிறுமையென்பவை குணங்களினாலும்
நற்றங்களினாலும் ஏற்படுகின்றவையென்றறிந்த தர்மராஜர் பிராம்ம
ணர்களைப்பூஜித்தபிறகு கண்ணனை ஆராதிக்கக்கருதி இதற்குமுன்
யாரும்உட்காராததும் ஸூர்யனைப்போலப்பிரகாசிப்பதுமான சிறந்த
ஆஸனத்தை லோகநாதனான கிருஷ்ணனுக்கு அளிக்க, கிருஷ்ணபக
வான் அதில்உட்கார்ந்தார்.

அதன்பிறகு பீஷ்மர் தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து,
"ராஜாவே! பாரதனே! ராஜாக்களுக்குத் தகுதிப்படி மரியாதை
செய்யலாம்; யுதிஷ்டிரனே! ஆசார்யன், ரித்விக்கு, ஸம்பந்தி, ஸ்நா
தகன், ஸ்நேஹிதன், அரசன், இவ்வாறுவரும்பூஜைக்குரியவரென்று
கூறுகின்றனர். இவர்கள்வந்து ஒருவருஷகாலமிருந்தபின்மரியாதை
செய்யவேண்டுமென்றுசொல்லுகின்றனர். இவர்கள் நீண்டகாலமாக
நம்மிடம்வந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்
கும் தனித்தனியே மரியாதை கொண்டுவரத்தக்கது. முதலில் இவர்
களுக்குள் ச்ரேஷ்டனும் சக்தியுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்கு மரி
யாதைசெய்யவேண்டும்" என்றுசொன்னார். அதற்கு யுதிஷ்டிரர்,
"கௌரவச்ரேஷ்டரே! எவருக்கு முதல்மரியாதைசெய்கிறதென்று
நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? யாருக்குச்செய்தால் தகுதியாயிருக்கும்?
பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்றுகேட்க,
உடனே சந்தனுவின்புத்ரரும் வீரருமானபீஷ்மர் தமதுபுத்தியில்ஆரா
ய்ந்து புவனிக்குள் கிருஷ்ணபகவானொருவரே யாவராலும்பூஜிக்கத்
தக்கவரென்றுநினைத்து, "இந்தக்கிருஷ்ணன் க்ரஹநக்ஷத்திரங்கள்
முதலியவற்றுள் ஸூர்யன்போல இங்குள்ள எல்லாரிலும் சூரத்தனத்
தினாலும் பலத்தினாலும் மஹிமையினாலும் ஜ்வலிப்பவர்போலவிளங்கு
கிறார். இந்தக்கிருஷ்ணன்வந்தபிறகு இந்தநமதுஸதஸ் ஸூர்யனில்
லாதவிடத்தில் ஸூர்யோதயமானாற்போலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில்
காற்றடித்தாற்போலவும் ஒளியும்மகிழ்ச்சியும்பெற்றது" என்றுசொ
ன்னார். பிறகு பீஷ்மரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற வீரனானஸஹ
தேவன் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு முறைப்படி உயர்ந்த மரியாதை

ரச்செய்தான். பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் மதுபர்க்கத்தையும் நஷ்ணனுக்கு ஸஹதேவன்கொடுத்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஸமயத்தில் ஓர்ஆச்சர்யம்நடந்தது. நஷ்ணனுக்குநடந்த அந்தச் சிறந்தமரியாதையைக்கண்டு க்ஷத்திரிகளனைவரும் ஒருவரையொருவர்பார்த்து அதைத் தங்களுள்ளங்கல் ஏற்றுக்கொண்டனர். சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய்யப்பட்ட அந்தப் ஜையைக் கிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். கண்ணபிரானுக்கு ந்தப்பூஜைசெய்ததைச் சிசுபாலன் பொறுக்கவில்லை. மஹாபலசாலிரன அந்தச்சிசுபாலன்,ஸபையில் பீஷ்மரையும் தர்மராஜரையும்இகழ்து கிருஷ்ணனைத்தூஷித்தான். அவர்களுடைய இங்கிதத்தையும் ருத்தையுமறிந்த ஸஹதேவன் கோபித்தான். அபிமானமுள்ளவர்ளும் பலசாலிகளுமான அரசர்களுக்குமுன் ஸஹதேவன் பாதத் தத்தூக்கிக் காண்பித்தபோது ஸஹதேவன்தலையில் பெரும்பூமாரி பாழிந்தது. பிறந்ததுமுதல் யாதவர்களுக்கு விரோதியான சிசுாலன் சொல்லலானான்.

"கேட்டவன் [1]குற்றமுள்ள கர்ப்பத்தில்பிறந்த அரசன்; மறுமொழிசொன்னவன் [2]நதியின்மகன்; பூஜையைபபெற்றுக்கொண்டவன் இடையன்; கொடுத்தவன்குற்றமுள்ளகர்ப்பத்தில் பிறந்தவன். இங்குள்ள ஸபையோரனைவரும் ஊமைபோலிருக்கின்றனர். என்ன சொல்வது!" என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்லி நகைத்து உடனே தர்மராஜாவைநோக்கி, மறுபடியும் பேசலானான். "பாண்டவனே! பூஜைக்குரிய மற்றவர்களிருக்க இடையனைப்பூஜித்தையே! நீ அவனை எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனாகப் பார்க்கிறாயா? மற்றவர்களைப்பார்க்கவேயில்லையா? நண்பனே! அதிகமாகப்பார்ப்பதும் பாராமலிருப்பதும் இவ்விரண்டும் காரியத்தைக்கெடுப்பவைகள்; இவற்றுள் நீ எதையெடுத்துக்கொண்டாய்?

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கு யுதிஷ்டிரர் பூஜைசெய்தது பிழையென்று கண்டித்துச் சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது.)

ஓ! கௌரவராஜாவே! இவ்விடத்தில் மஹாத்மாக்களான ராஜாக்களிருக்கும்போது இந்தக்கிருஷ்ணன்குலத்தோன் அரசர்க்குரிய

[1] அன்னிய புருஷஸம்பந்தத்தாலுண்டான கர்ப்பம்.

[2] தாழ்ந்தஇடத்திற்செல்வது நதியின் இயற்கை.

ரியாதையைப் பெறத்தகுந்தவனல்லன். பாண்டவனே! நீ உன்விரு பத்தினால் தேவகிபுத்ரனைப் பூஜித்தது மஹாத்மாக்களான பாண்ட வர்களுக்குத்தகுந்த ஒழுக்கமன்று. பாண்டவர்களே! நீங்கள் சிறு வர்கள். தர்மம் நுட்பமானது. நீங்கள் அறியீர். இந்தவிஷயத்தில் அறிவுகுறைந்தஇந்தப் பீஷ்மர் தவறிநடந்திருக்கிறார். உன்னைப்போ ன்றதர்மிஷ்டன் பிறர்பிரியத்திற்காக ஒருகாரியம்செய்யலாமா? பீஷ் மர் உலகத்திலுள்ளபெரியோர்களால் மிகவும்அவமதிக்கப்படுகிறார். அரசனல்லாதகிருஷ்ணன் தகுதியுள்ளராஜாக்களனைவர்களின் நடுவி லும் நீங்கள்செய்ததுபோன்றபூஜைக்கு எவ்வாறு உரியவன்? கௌரவ ச்ரேஷ்டனே! அல்லது கிருஷ்ணன் பிராயத்தில்முதிர்ந்தவனென்று நினைக்கிறாயா? ஆகிலும் பெரியவராகிய வஸுதேவரிருக்கையில் அவர் மகன் பூஜைக்கு எவ்வாறுதகுதியுள்ளவன்? கிருஷ்ணனும் உன்விருப் பத்தையனுஸரித்து ஒப்புக்கொண்டானா? ஆகிலும் த்ருபதனிருக்கை யில் மாதவனைப்பூஜிப்பதெவ்வாறுதகும்? கௌரவனே! அல்லது கிருஷ்ணனை ஆசார்யனாகநினைக்கிறாயா? அப்படியானால், த்ரோண ரிருக்கும்போது வ்ருஷ்ணிகுலத்தோனை நீபூஜித்தது ஏன்? கௌரவ னே! கிருஷ்ணனை யாகத்தைநடத்திவைக்கும் ரித்விக்கென்றுநினைக் கிறாயா? அங்ஙனமாகில், பெரியவரானவியாஸரிருக்கையில் கிருஷ் ணனையேன்பூஜித்தாய்? ராஜாவே! புருஷச்ரேஷ்டரும் தாம்நினைத்த போது மரணத்துக்குரியவரும் சந்தனுபுத்ரருமான பீஷ்மரிருக்கை யில் நீஏன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாய்? கௌரவராஜாவே! வீரரும் எல் லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அச்வத்தாமரிருக்கையில் கிருஷ்ணன் உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டது எதனாலே? புருஷர்களில்சிறந் தவனும் அரசர்க்கரசனுமாகிய துரியோதனனும் பாரதவம்சத்தவரு க்குஆசாரியரான க்ருபருமிருக்க நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்ததெவ்வகை? கிம்புருஷர்களுக்கு ஆசாரியனான த்ருமனென்னும் கின்னரனையும் விட்டு, கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தையே! பாண்டுவைப்போல யார்க்கும் வெல்லமுடியாதவனும் குணங்களினால்பிரக்யாதிபெற்றவருமாகிய பீஷ் மகராஜாவும் ராஜாக்களில்ச்ரேஷ்டனானருக்மியும் ஏகலவ்யனும் மத்ர தேசாதிபதியானசல்லியனுமிருக்க நீ கிருஷ்ணனை ஏன்பூஜித்தாய்? பாரதனே! இந்தக்கர்ணன் பராக்ரமத்தில் எல்லாராஜாக்களிலும்சிறந் தவன்; மஹாபலசாலி; பிராம்மணரானபரசுராமருக்குஅன்புள்ளசிஷ் யன். தன்பராக்ரமத்தைக்கொண்டே யுத்தத்தில் ராஜாக்களை ஜயித்த வன். இந்தக்கர்ணனையும் தாண்டி நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது எவ் வாறு? கௌரவச்ரேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் ரித்விக்குமல்லன்; ஆசாரி

னுமல்லன்; ராஜாவுமல்லன்; உன்னாலபூஜிக்கப்பெற்றிருக்கிறான்.
வன்பிரியத்தை நீவிரும்பினதுதவிர வேறுகாரணம்யாது? பார
தனே! (அல்லது) இந்தக்கிருஷ்ணன் உங்களுக்குப்பூஜ்யனாகவேயிருந்
ல் மற்றராஜாக்களை அவமதிப்பதற்காக இங்கேவரவழைத்தாயா?
ன்ன? நாங்களெல்லோரும் பயத்தினாலாவது பிரயோஜனத்தை
ரும்பியாவது எங்களைக்கேட்டுக்கொண்டதற்காவது இந்தமஹாத்
ரவான தர்மராஜாவுக்குக் கப்பங்கள்கொடுக்கவில்லை. இவர் தர்மத்
ல்பிரவர்த்தித்துப் பூமிக்குஅதிபதியாயிருக்கவிரும்பினதினால் நாங்
ள் இவருக்குக் கப்பங்கள்கொடுக்கிறோம். இவர் நம்மை மதிக்க
ல்லை. ராஜஸபையில் ராஜலக்ஷணங்கள்பெறாத இந்தக்கிருஷ்ணனை
வர் அர்க்கியம்கொடுத்துப்பூஜித்தது நம்மைஅவமதித்ததைத்தவிர
வறுஎன்ன? தர்மபுத்திரருக்குத் தர்மாத்மாவென்னும்புகழ் இடை
ரன்றுபோய்விட்டது. எந்தத்துராத்மாவானவன் விருஷ்ணிகுலத்
திற்பிறந்து, ராஜாவும் மஹாத்மாவுமானஜராஸந்தனை அனியாயமாகக்
கொன்றானோ தர்மந்தவறின அந்தக்கிருஷ்ணனுக்கு இந்தச்சிறந்த
பூஜையை எவன்செய்வான்? இப்போது கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்கியங்
கொடுத்ததனால் தர்மாத்மாவென்னும்பெயர் யுதிஷ்டிரரிடமிருந்து வில
கிப்போயிற்று. அசக்தனென்பது வெளியிடப்பட்டது. கிருஷ்ணா!
பரிதாபப்படத்தக்க இந்தக்குந்திபுத்ரர்கள் அசக்தர்களாகவும் பயந்த
வர்களாகவுமிருந்தால் நீயாவது இந்தப்பூஜை உனக்குத்தகுமாவென்
பதை அறிந்திருக்கவேண்டும். ஜனார்த்தனா! அசக்தர்களினால் கொடு
க்கப்பட்டபூஜையைத் தகுதியற்றநீ ஏன் அங்கீகரித்தாய்? யாருமில்
லாதவிடத்தில் சிந்திப்போனஹவிஸை நாய்தின்பதுபோல உனக்குக்
கிடைக்கத்தகாதபூஜையை நீகொண்டாடுகிறாய். ஜனார்த்தனா! இது
ராஜச்ரேஷ்டர்களுக்கு அவமானஞ்செய்ததாகாது. உண்மையில் கௌ
ரவர்கள் உன்னைஏமாற்றுகின்றனர்; மதுஸூதனா! ஆண்மையில்லா
தவன் விவாகஞ்செய்துகொள்வதும் கண்ணில்லாதவன் உருவத்தைப்
பார்ப்பதும் எவ்வாறோ அவ்வாறேதான் ராஜாவாயில்லாதஉனக்கு
ராஜாக்களுக்குரிய மரியாதைசெய்வதும். ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் எப்
படிப்பட்டவரென்பதையும் பீஷ்மர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும்
வாஸுதேவன் எவ்வகையானவனென்பதையும் கண்டோம். இவை
யெல்லாம் ஒற்றுமையாகவேயிருக்கின்றன" என்றான். சிசுபாலன்
அவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து
எழுந்து அப்போதே அரசர்களுடன்கூட அந்தஸதஸினின்று வெளி
யிற்சென்றான்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சிசுபாலன்சொன்னதைக் கண்டித்துக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தது நியாயமென்று ஸ்தாபித்தது.)

பின்பு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலன்பின் ஓடி ஸமாதானஞ் செய்து இனிமையாகப் பேசத்தொடங்கினர். "அரசனே! நீ எவ்வகையான பேச்சைப்பேசினையோ அவ்வகையானது நியாயமன்று. ராஜாவே! இதில் பாவம் அதிகம். கடுமை பயனற்றது. தர்மம்பெரிதென்பதை அரசர் அறியாமலிருத்தல்தகாது. பீஷ்மர் சந்தனுவின் புத்ரர். அவரை நீ மரியாதைசெய்வதற்குமாறாக அவமதித்தலாகாது. உன்னைவிட வயதில் மிகமுதிர்ந்த அனேகம்அரசர்களை இதோபார். இவர்கள், கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜைசெய்ததைப் பொறுத்திருக்கின்றனர். அவர்களைப்போலவே நீயும் பொறுக்கக்கடவாய்; சேதிராஜனே! பீஷ்மர் கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை நன்றாகஅறிந்தவர். கிருஷ்ணனை, பீஷ்மர் அறிந்திருப்பதுபோல நீயறியாய்" என்றார். அப்போது பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"உலகத்துக்கெல்லாம் மிகப்பெரியவரான கிருஷ்ணன்விஷயத்தில் செய்தமரியாதையை ஒப்புக்கொள்ளாதஇவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லத்தகாது; இன்சொற்சொல்லத்தகாதவன். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிற்சிறந்தவனான எந்தக்ஷத்திரியன் மற்றொருக்ஷத்திரியனை யுத்தத்தில்ஜயித்து உட்படுத்தினபிறகு அவனைவிட்டுவிடுகிறானே அவன் அவனுக்குக் குருவாகிறான். இந்தஸபையிலுள்ள அரசர்களில் கிருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்ஜயிக்கப்படாத அரசன் எவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் நமக்குமாத்திரமே மிகப்பூஜ்யர் அல்லர்; மூன்றுலோகங்களுக்கும் பூஜ்யர். க்ஷத்ரியச்ரேஷ்டர்அனேகர் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டனரல்லரோ? உலகமெல்லாம் இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோரிடம் முழுதும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஆதலால், முதியவர்களிருப்பினும் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்போம்; மற்றவரைப்பூஜியோம். சேதிராஜனே! நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது. இவ்வகையானபுத்தி உனக்கு இருக்கலாகாது. ஞானவிருத்தர்களில் அனேகரை நான் அடுத்திருக்கிறேன். ராஜாவே! கண்ணனால் முன்னம் காப்பாற்றப்பட்டவரும் அவர்மஹிமையையறிந்தவருமான அந்தப்பெரியோர்கூடி ஸ்ரீ கிரு

ணபகவானுடைய அனேககுணங்களை ஸாதுக்களான அவர்கள சால்லிக்கொண்டாடுவதை நான்கேட்டிருக்கிறேன். இந்தச்சிறந்த ானவானாகிய கிருஷ்ணபகவான் அவதரித்ததுமுதல் செய்தகாரியங் ளையும் மனிதர்கள் பலமுறை விசேஷமாகச்சொல்லக் கேட்டிருக்கி றன். ஓ! சேதிராஜனே! இந்தப்பூமியில் பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஸௌக்கியத்தைச்செய்பவரும் ஸாதுக்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவரு ான ஜனார்த்தனரை நாம் நமதுஉறவை முன்னிட்டு எப்படியாவது பன்பெறச்செய்யவேண்டுமென்று அபிமானத்தினால் பூஜித்தோமல் லாம். அவருடையபுகழையும் சூரததனத்தையும ஜயததையும்அறி து பூஜையைச்செலுத்துகிறோம். இந்தச்சபையில மிகச்சிறியவனா னாலும் நாம்ஆராய்ந்துபாராதவன் எவனுமில்லை. குணங்களைபபற்றித் ான் விருததர்களையும்தாண்டிக் கிருஷ்ணனை முதலில்பூஜிககத்தக் வனென்று நாங்கள்நினைக்கிறோம். பிராம்மணர்களுக்குள் அறிவில் ிகுந்தவனும், க்ஷத்திரியர்களுக்குள் பலத்திலமிகுந்தவனும், வைசி ர்களுக்குள் தனதான்யங்களில்மிகுந்தவனும் பூஜ்யன். சூத்திரா ளில்மட்டுமே வயதில்முதிர்நதவன பூஜ்யன். பிராம்மணர்களுக் குரிய வேதவேதாங்கங்களின் ஞானமும் க்ஷத்திரியர்களுக்குரிய சக் தியுமாகிய இரண்டுகாரணங்களும் இவரைப் பூஜைசெய்வதற்குச் சேர்ந்தன. கேசவனைததவிரச் சிறந்தவன் வேறுயார் இம்மானிட லாகத்திலிருக்கிறான். கொடை, காரியஞ்செய்யும் திறமை, கல்வி, கேள்வி, சூரத்தனம், நாணம், புகழ், உயர்ந்தபுத்தி, வணக்கம், லக்ஷ்மி, தைரியம், சந்தோஷம் இவையெல்லாம் கிருஷ்ணனிடத்தில் எவறுமலிருப்பவை. உலகங்களுக்கெல்லாம் சிறந்தஆசார்யரும் தந் தையும் பெரியவருமாயிருப்பதனால் பூஜைக்குரியவரும் பூஜிக்கப்படு கிறவருமான அந்தக்கிருஷ்ணபகவானை இதோ பூஜிக்கிறோம். நீங்க ளனைவரும் பொறுக்கவேண்டும். ரித்விக்கு, ஆசார்யன், கல்யாணப் பிள்ளை, ஸ்நாதகன், அரசன், நண்பன்ஆகிய எல்லாருமாயிருப்பவர் கிருஷ்ணன். ஆதலால், (அந்த) அச்சுதர் பூஜிக்கப்பட்டார். உலகங்க ளின்ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் கிருஷ்ணனேகாரணம். ஜங் கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய இந்தஉலகம் கிருஷ்ணனாலேதான் நிலைபெற் றிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த பிரகிருதியும் இவரே. அதைப்படைத்த ஆதிபுருஷரும் இவரே. எல்லாவற்றிற் கும் எட்டாதவரும் இவரே. ஆதலால், அச்சுதர்தாம் பூஜைக்கு மிகவும்உரியவர். புத்தி, மனம், (மூலப்பிரகிருதியின்விகாரமான) மஹத் என்னும் தத்துவம், வாயு, தேயு, ஜலம், ஆகாயம், பூமி, (அண்ட

ஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஜராயுஜம்என்னும்) நால்வகைப்பொருள்கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடையவை. ஆதித்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், நவக்ரஹங்கள், திசைகள், திசைகளின்மூலைகள் இவையனைத்தும்கிருஷ்ணனிடத்தில்நிலைபெற்று நிற்பவை. எல்லாருக்கும் ஆத்மாவான ருத்திரபகவானும் என்றுமுள்ள பிரம்மதேவரும் இவரே. அரூபியானபொருள், ரூபத்தையெடுத்துக் கொண்டு மானிடவடிவத்துடன் வந்திருக்கிறது. வேதங்களுக்கு [1] முகம் அக்னிஹோத்திரம; மந்திரங்களுக்குமுகம் காயத்ரி; மனிதர்களுக்குமுகம் அரசன்; நதிகளுக்குமுகம ஸாகரம்; நக்ஷத்திரங்களுக்குமுகம சந்திரன்; ஒளிகளுக்குமுகம் ஆதித்யன்; மலைகளுக்கு முகம் மேருமலை; பறவைகளுக்குமுகம் கருடன்; கீழ்மேலாகவும குறுக்காகவுமுள்ளஉலகத்தின்விஸ்தாரம் எவ்வளவோ அவ்வளவிலுமுள்ள தேவலோகமுதலான எல்லாஉலகங்களுக்கும் கிருஷ்ணபகவானே முகம். ஆனால் சிறுபிள்ளையான இந்தசிசுபாலன் அறியான். ஆதலால், எங்கும் எக்காலமும் கிருஷ்ணனை இவ்வாறுபேசுகிறான். புத்தியுள்ளஎந்தமனிதன் எல்லாவற்றிலும்சிறந்த தர்மத்தைத்தேடுவனோ அவன தர்மத்தையறிவதுபோல இந்தசேதிராஜன் அறியான். அல்லது முதிர்ந்தவர்களும சிறுவர்களுமாயுள்ள மஹாத்மாக்களான அரசர்களில் எவன் கிருஷ்ணனைத்தகுந்தவராகநினையாதவன்? எவன் இவரைப்பூஜிக்கமாட்டான்? அல்லாமலும், இந்தப்பூஜை தவறாகச் செய்யப்பட்டதென்று சிசுபாலன்நினைப்பானாகில் குற்றம்நடந்தால் எப்படிச்செய்வதுநியாயமோ அப்படி இவன்செய்யலாம்" என்றார்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(க்ருஷ்ணபூஜையில் பொறாமையுற்றஅரசர்களை ஸஹதேவன் மறுபடியும் காலைக்காலமிதித்து விரவாதம்செய்தது.)

காங்கேயரால் இவ்வாறுஉரைக்கப்பட்ட சிசுபாலன் அவர்மீது கோபித்தான். அவன கோபித்ததைக்கண்டு அப்போது ஸஹதேவன் பேசத்தொடங்கினான்.

"சேதிராஜனே! இப்போது நடந்ததெல்லாம் நான் புத்தியினால் ஆராய்ந்துநடத்தினது. அதன்உண்மையைக் காரணத்தோடு

[1] முகம் - தலைமை.

ன் இங்கேசொல்லுகிறேன்; கேள். அரசர்களனைவருக்கும் கிருஷ்
ன் ஒருவரேபெரியவர். வேறுயாருமில்லை. ஆதலால், அவர் எங்க
ல் பூஜிக்கப்பெற்றார். நீங்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய
கள். இந்தராஜாக்களுக்குள் எவன் அதைப்பொறுக்கவில்லையோ
பன் உடனே சேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் யுத்தத்துக்குப்
ப்படட்டும். அவன்தலையில் இதோ *என்கால்வைக்கப்படுகிறது.
வாறு பூஜித்தகாரணம் என்னாற்சொல்லப்பட்டது. எனக்கு எவ
பது மறுமொழிசொல்லட்டும்" என்றான். அதன்மேல் புத்திமான்
நம் கௌரவமுள்ளவர்களும் பலசாலிகளுமாயிருந்த ராஜாக்களின்
வில் அவ்வாறு காலைக்காண்பித்தபோது அவர்களில் யாரும் ஒன்
ம்பேசவில்லை. இவ்வாறு ஸஹதேவன் கண்ணனைப்பற்றிச்சொன்ன
ாது ஸ்வபாவமாகச் சிவந்திருந்தசிசுபாலன்கண்கள் கோபத்தி
ல் அதிகமாகச்சிவந்தன. அவனுக்குக் கோபமுண்டானதைக்கண்டு
ரக்ரமசாலியானபீஷ்மர் மறுபடியும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய
ந்தகுணங்களையேசொன்னார். பேசுகிறவர்களிலும் புத்திமான்களி
ம் சிறந்தவரான பீஷ்மர் சிசுபாலனையும் ஸபையோரான எல்லா அர
களையும் கூப்பிட்டு, "ராஜாக்களே! கிருஷ்ணனைக்குறித்து ஸஹ
தவன்சொன்னது எதுவோ அதுஸரிதான் என்று அறியுங்கள்.
ன்னமும் அவரைப்பற்றிச்சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்" என்றார்.

நாற்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்மஹிமையைப்பற்றி யுதிஷ்டிரர்கேட்க, பீஷ்மர்அவருடைய நாராயணரூபத்தையும்உலகஸ்ருஷ்டியையும்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர்சொல்லியதைக்கேட்டவுடன், அக்காலத்
ல் யாவர்க்கும் கிருஷ்ணனைத்தெரிவிப்பதற்காகத் திரும்பவும் பீஷ்
மரைக்கேட்கத்தொடங்கினார். "பிதாமஹரே! தேவதையும் பகவானு
ாகிய கண்ணபிரானுடையசெய்கைகள் எல்லாவற்றையும் விரிவாகக்
கட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றைவிவரித்துச்சொல்லும். பிதாமஹரே!
கவானான கிருஷ்ணனுடைய அவதாரங்களைப்பற்றியும் செய்தகாரியங்
ளைப்பற்றியும் கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் ப்ரகிருதியானது எவ்வாறு
ருக்கிறதென்பதைப்பற்றியும் எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்" என்றார்.
ரதச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயராஜாவே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுகேட்

கப்பட்டபீஷ்மர் அந்தராஜஸபையில் தேவேந்திரனைப்போலவிளங்குகின்ற கண்ணபிரான்முன்னிலையில் சத்துருக்களைஸம்ஹரித்தவரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி மற்றவர்செய்தற்கரிய கண்ணபிரான்செய்கைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினார். அரசர்க்கரசானஜனமேஜயராஜாவே! அறிஞர்களில்சிறந்தவரும் பிறருக்குப் பயத்தைத்தரும்செய்கைகளையுடையவருமான அந்தப்பீஷ்மர், தர்மராஜரிடத்திலிருக்கும்அரசர்கள்கேட்க எதிரிகளைஜயிப்பவனானசேதிராஜனைப் பெயர்சொல்லி அழைத்து, கிருஷ்ணனைப்பற்றிப்பின்வருமாறுசொல்லலானார்.

“ராஜாவே! யுதிஷ்டிரா! எல்லார்க்கும்மேற்பட்ட ஈச்வரருடையசெய்கைகளின்முறை யார்க்கும் அறியக்கூடாதது. அதுநிகழ்கிறதையும் சென்றதையும்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேள். யார்க்கும் புலப்படாத பிரபுவானபகவான் இங்கே புலப்படும்வடிவத்தோடுஇருக்கிறார். தம்மாலேயே தாய்நிலைபெற்றிருப்பவரும் பிரம்மதேவருக்குத்தந்தையும் அசைவற்றவரும் அளவில்லாதவரும் எப்போதுமிருப்பவரும் ஆயிரம்தலைகளும் ஆயிரம்வாய்களும் ஆயிரம்கண்களும் ஆயிரம்கால்களும் ஆயிரம்கைகளும் ஆயிரம்நாமங்களும் ஆயிரம்கிரீடங்களுமுள்ளவரும் ஸர்வவ்யாபியும் ஸர்வஜ்ஞரும் விச்வரூபியும் ஒளியுள்ளவரும் அநேகம்நிறங்களுள்ளவரும் தேவர்களுக்குமுதன்மையுமானபகவான் நாராயணன்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மூலப்ரகிருதியைக் கடந்திருந்தார். அந்தப்பிரபுவானநாராயணன் முதலில்அப்புவைப்படைத்தார். அதன்பிறகு பகவான் அந்தஜலத்தில் தாமே பிரம்மதேவரைப் படைத்தார். நான்முகரானபிரம்மதேவர் மற்றைலோகங்கள்எல்லாவற்றையும் தாமேபடைத்தார். ஆதிகாலத்தில் எல்லாலோகங்களின் உற்பத்தியும் இவ்வாறுதான். முதலில் பிரளயம்வந்து ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும்அழிந்து ஸ்தாவரஜங்கமங்களடங்கிய உலகங்களும் அழிந்து பிரம்மாதிதேவர்களும் லயமாகிப் பஞ்சபூதங்களும்மூழ்கி மஹத்தானது பிரகிருதியில் லயமானபோது எல்லாவற்றிற்கும்ஆத்மாவும் ஸர்வேச்வரருமான அந்தநாராயணன் ஒருவரேநின்றார். தர்மராஜாவே! எல்லாத்தேவர்களும் நாராயணனுடையஅங்கங்கள். ராஜாவே! மேலுலகம் அவருக்குத்தலை; ஆகாயம் நாபி; பூமி கால்கள்; அச்வினீதேவர்கள் செவிகள்; சந்திரனும்ஸூர்யனும்கண்கள்; இந்திரனும் அக்னியுமாகிய இரண்டுதேவர்களும் அந்தமஹாத்மாவுக்கு முகம். மற்றுமுள்ளதேவர்களனைவரும் அம்மஹாத்மாவின் மற்றெல்லாஉறுப்புக்களும். நூலிழையில்கோக்கப்பட்ட மணிகள்போல

இடைவெளி.

ல்லாப்பொருள்களும் அவரைஆச்ரயித்திருக்கின்றன. மஹாயோகி
ம் ஸர்வஜ்ஞரும் பரமாத்மாவும் பரப்பிரம்மமுமான நாராயணன்
ஹாப்ரளயம்முடிந்தபிறகு எல்லாம் தமஸ்என்னப்பட்டமூலப்ரக்ரு
யில் லயித்திருப்பதைக்கண்டு தாமேதம்மைப் பிரம்மதேவராகஸ்ரு
டித்தார். பரப்பிரமத்தினிடத்திலேயேபிறந்தவரும் எல்லாப்பிராணி
ளுக்கும் ஈச்வரரும் குற்றமற்றவருமான அந்தப்பிரம்மதேவர் ஸனத்
மாரரையும் ருத்திரரையும் தவமேதனமாகக்கொண்ட ஸப்தரிஷி
ளையும் ஏழுலகங்களையும் ஜனங்களையும் மற்றுமுள்ளஎல்லாவற்றை
ம் படைத்தார். யுதிஷ்டிரா! அவர்கள் அந்தஅந்தக்காலங்களில்
ந்தஅந்த இடங்களில் பற்பலபொருள்களை உத்பத்திசெய்தனர்.
ந்தமஹாத்மாக்களிடமிருந்து அழிவில்லாத பிரகிருதியானது பல
ருவங்களாக உண்டாயிற்று. பாரதனே! அனேககோடிகல்பங்க
ளும் அனேகம்பிரளயங்களும் வரிசையாகக் கடந்துபோயின. ராஜா
வ! [1]மன்வந்தரங்களும் தேவயுகங்களும் மனுஷ்யயுகங்களும் பிர
யங்களும் சக்கரம்போலச் சுழல்கின்றன. உலகம்அனைத்தும் முகத்
ல் [2]விஷமுள்ளது. லோகநாதராகிய அந்தப் பகவான்நாராயணன்
ான்முகக்கடவுளைப் படைத்து எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைக்கா
த் திருப்பாற்கடலில்இருக்கிறார். எல்லாலோகங்களுக்கும் ஜனங்
ளுக்கும் பிரம்மதேவர் பிதாமஹர். ஆகலால், அவருக்கும் பிதா
ானநாராயணன் எல்லாவற்றிற்கும் பிரபிதாமஹராயிருக்கிறார்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடவருடைய ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரா! யார்க்கும்புலப்படாதவரும் புலப்படத்தக்கதிவ்ய
ங்களமூர்த்தியுள்ளவரும் ஸர்வேசுவரருமானபகவான் நரநாராய
ணர்களாகிக் கிருஷ்ணனானார். எப்பொழுதுமுள்ளவரும் எல்லாப்பிரா
ணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியுமாகிய அந்தப்பகவான் காரியங்களுக்
குத்தக்கபடி பிரம்மா, இந்திரன், ஸூர்யன் தர்மதேவதையெனப் பல
ரூபங்களாக அவதாரமெடுக்கிறார். தேவலோகத்தில் தேவக்கூட்ட
ங்களுடன்சேர்ந்திருக்கும் அவதாரங்களைச்சொல்வேன். ஆரியுக

[1] மன்வந்தரம்=தேவயுகங்கள் எழுபத்தொன்று சேர்ந்தது.

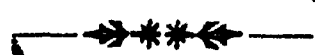
[2] நாசத்தையே முடிவாகவுடையது.

காலம் தூங்கினபிறகு காரியங்களுக்காகத் தேவர்க்குந்தேவரும் லோகநாதருமானபகவான் அவதரிக்கிறார். தேவருக்குந்தேவரும் லோகநாதரும் அதிதேவரும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்கொப்பான ஒளியுள்ளவருமான பகவான் அநேகஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரம்மாவையும் கச்யபரையும் கபிலரையும் பரமேஷ்டியையும் தேவர்களையும் ஸப்தரிஷிகளையும் சங்கரரையும் ஸனத்குமாரரையும் பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டிப்பவராகிய மனுவையும் முதலில்படைத்தார். ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அழிந்துபோன பிரளயகாலத்தில் கடல்நடுவிலிருப்பவரும், யாராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும், யுத்தஞ்செய்யவிருப்பமுள்ளவருமான மதுகைடவரென்னும் அண்ணன்தம்பிகளிருவர் அந்தப்பகவானால் கொல்லப்பட்டனர். அஸுரர்களுக்குமுதன்மையான அவ்விரண்டு மஹாஅஸுரர்களும் ஆதியில் அந்தப்பகவானால் மண்ணைப் பிடித்து, யாராலும் வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி வரன்கொடுத்துப் படைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் இருவரும் கருங்கடலில்துயின்ற அந்த மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் காதுக்குறும்பியிலிருந்துபிறந்து இரண்டுபெருமலைகளைப்போல நின்றனர். பிரம்மாவினால் நன்றாகஏவப் பட்ட வாயுதேவனை தானே அவர்களுக்குள்பிரவேசித்தான். அதனால் அந்தப்பெரியஅஸுரர்கள் ஆகாயத்தைமறைத்துக்கொண்டு வளர்ந்தனர். காற்றாவாக விருத்தியடைந்த அவ்வஸுரர்களைக்கண்டு பிரம்மதேவர் மெல்லத்தடவினார். அவர்களில் ஒருவனை மிருதுவாகவும் மற்றொருவனைக் கடினமாகவும் உணர்ந்தார். ஜலத்தில்பிறந்தவரான பிரம்மதேவர் மிருதுவாயிருந்தவனுக்கு மதுவென்றும் கடினமாயிருந்தவனுக்குக் கைடவனென்றும் தாமே அவ்விருவருக்கும் பெயரிட்டார். தர்மராஜனே! இவ்வாறுபெயரிடப்பட்ட அவ்விரண்டுஅஸுரர்களும் பலத்தினால்கர்வங்கொண்டு திரிந்து ஆகாயமெல்லாம்வியாபித்தனர். முற்றிலும்அச்சமற்ற அந்தமதுகைடவர்கள் ஆகாயம்முழுமையும் மறைத்து யுத்தஞ்செய்யவிரும்பி எல்லா உலகத்தின் பிரளயமாகியசமுத்திரத்தில் திரிந்தனர். அந்த அஸுரர்கள் வருவதைக்கண்டு உலகங்களுக்குக்கர்த்தாவான பிரம்மதேவர் உலகமெங்கும் ஒரேநீராகஇருக்கும் அந்தக்கடலுக்குள்மறைந்தனர். அந்தப்பிரம்மதேவர் பத்மநாபருடைய நாபியிலிருந்துகிளம்பின தாமரைமலரினின்றும் தாமாகவேஜனித்தார். அந்தக்கமலம் சேற்றில் உண்டாகாதது. லோககர்த்தாவான பிரம்மதேவர் தாமிருந்தவிடமாகிய அந்தக்கமலத்தைப் பூஜித்தார். அந்தநாராயணனும் நான்

முகனுமாகிய இருவரும் அனேகம்பதினாயிரவருடங்கள் ஜலத்துக்குள் அசையாமல்படுத்திருந்தனர். வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு பிரம்மாவிருந்தவிடத்திற்கு அந்தமதுகைடவரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களும் வந்தனர். லோகநாதரும் பேரொளியுள்ளவருமான பத்மநாபர் அவர்களைக்கண்டு கோபத்தால் சிவந்தகண்களோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களும் ஜலமாகவிருந்த அந்தப்பயங்கரமானகருங்கடலில் அந்தப்பத்மநாபருக்கும் அவ்விரண்டு அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமானயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்தக்கடுஞ்சண்டை ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்கள் நடந்தது. அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸுரர்கள் சோர்வையடையவில்லை. யுத்தத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும் நெடுங்காலமானபிறகு ஸமர்த்தரான நாராயணனைப்பார்த்து மனத்தில்ஸந்தோஷத்துடன், "ஐயா! உம்முடையயுத்தத்தினால் நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். நீரெங்களுக்குச்சிறந்த நமனாயிருக்கிறீர். ஜலத்தினால் நனைக்கப்படாதஇடத்தில் எங்களைக் கொல்லும். தேவச்ரேஷ்டரே! உம்மால்கொல்லப்பட்டநாங்கள் உமக்குப்புத்திரர்களாகக்கடவோம். எவன் எங்களை யுத்தத்தில்ஜயிப்பனோ அவனுக்குப் பிள்ளைகளாகும்படி நாங்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறோம்" என்றுகூறினர். ஈச்வரரானநாராயணன் அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் நகைத்துக்கொண்டே யுத்தத்தில் மதுகைடவர் என்னும் அந்தஇரண்டு அஸுரர்களையும் தமது இருபுஜங்களாலும் துடைகளாலும் கசக்கி வதஞ்செய்தார். கொல்லப்பட்டுத் தண்ணீரில்கரைக்கப்பட்ட அவ்விரண்டுதேகங்களும் ஒன்றாகப்போயின. ஜலத்தின்அலைகளினால் அடிக்கப்பட்ட அந்தஅஸுரர் தேகங்களிலிருந்து கொழுப்பு வெளிப்பட்டது. அந்தஜலம் அவ்விருவர் கொழுப்பினாலும் வியாபிக்கப்பட்டுமறைந்தது. பகவானாகியநாராயணன் பிறகு பலவகைப்பிராணிகளைப் படைத்தார். தர்மராஜாவே! பூமி முழுதும் அவ்வஸுரர்களின் கொழுப்பினால் மூடப்பட்டதனால் அப்போதுமுதல் [1] மேதினியென்று சொல்லப்படுகிறது. பத்மநாபருடைய பிரபாவத்தினால் பூமியானது மனிதர்களுக்குச் சாசுவதமானஇடமாகச் செய்யப்பட்டது.

[1] மேதஸ்என்னும் கொழுப்பையுடையது.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

கௌரவச்ரேஷ்டனே! அனேகமாயிரம் அவதாரங்கள் நடந்திருக்கின்றன. கூடியவரையில் அவற்றைக்குறித்துச்சொல்லுவேன்; கேள்.

ஆதிகாலத்தில் கடல்நீரில்துயின்ற பத்மநாபருடைய எந்தத் தேகத்தின் நாபீகமலத்தில் தேவர்களும் ரிஷிக்கூட்டங்களும் பிறந்தனரோ அந்த அவதாரம் [1]பௌஷ்கரிகம்என்றுகூறப்படுகிறது. மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுமாகியவேதங்கள் உருக்கொண்டதாகிய பகவானுடையவராகாவதாரம் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது செவிகளுக்கின்பமாகஇருக்கிறது. அப்போது தேவர்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் மாயைக்குமேற்பட்டவரும் மஹிமைபொருந்தியவரும் தர்மமும் ஸத்தியமும்உருக்கொண்டவரும் திருமகளைவிட்டு அகலாதவரும் தமதுசரித்திரத்திலும் பராக்ரமத்திலும் பூஜிக்கப்பெற்றவருமான விஷ்ணு நான்குவேதங்களே நாலு கால்களும், யூபஸ்தம்பமே கோரப்பல்லும், யாகங்களே பற்களும், சயனம்என்னப்பட்ட அக்னியின்மேடையே முகமும், அக்னியே நாவும், தர்ப்பங்களே ரோமங்களும், பிரம்மா என்னும்ரித்விக்கே தலையும், இரவுபகல்கள் கண்களும், வேதம் அங்கமும், ஸ்வரங்கள் அணிகளும், நெய் [2]நாசியும், நெய்எடுக்கும்பாத்திரமானசுருவமே மூடிமூக்கும், ஸாமவேதகோஷமே ஒலியுமாகவிளங்கும் வராகரூபத்தையெடுத்து மலைகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமியைஜலத்திலிருந்து தூக்கினர். வெளிப்பொருள்களாகிய ஜடங்களுக்கும் உட்பொருள்களாகியஜீவன்களுக்கும் ஆத்மாவும், காண்பதற்கினியவரும், சிறந்த ஒளியுள்ளவரும், யோகியும், முதன்மையானசாஸ்திரங்களே உருக்கொண்டவரும், எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவரும், நிலைதவறாதவருமான அந்தவராகமூர்த்திக்கு, பிராயச்சித்தமேமுகமும், யாகப்பசுவாகியஆடேமுழங்கால்களும்,தர்மமேஉருவமும், [3]உத்காதாவென்பவன் செய்யும் ஸாமகானத்தோடுகூடியஹோமமே ஆண்குறியும், பசுக்களும் ஸோமலதையுமேபீஜங்களும், மந்திரங்களேஎலும்புகளும், யாகவேதிகையேதோள்களும், நெய்ம்மணமே தேகவாஸனையும், ஹவ்ய

---

[1] புஷ்கரம்என்னும்கமலத்திலிருந்து உலகத்தைப்படைத்ததுபற்றி அந்தஅவதாரத்துக்கு 'பௌஷ்கரிகம்' என்றுபெயர்.

[2] நுகரும்புலன். [3] யாகத்தின்ஒருரித்விக்கு.

மும்கவ்யமுமே மலமூத்திரங்களும், பிராக்வம்சமென்னும் யாகசாலை யின்முன்பாகமே தேகத்தின்முன்பாகமும், யாகதீக்ஷைகளேபலமும் தக்ஷிணையே மனமுமாயிருந்தன. மேலும் உபாகர்மமென்னும் அத்தியயனஆரம்பமே அழகியஉதடும், ப்ரவர்க்யமென்னும்யாகாங்கமான கிரியையே அலங்காரமானசுழியும், யஜ்ஞசாலையே தனக்குத்துணை யானபத்நியும், (சொறிவதற்குள்ள) ரத்னமயமானகொம்பே உயரமான கொம்புமாகஇருந்தன. என்றுமழியாத ஈச்வரரான விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு யஜ்ஞவராஹராகி ஸமுத்திரத்தில்அழுந்தி, குன்றுகளும் செடிகளும் காடுகளும்அடங்கிய பூமிமுழுதையும் தூக்கினர். அந்தத்தண்ணீரில் முழுகிப்போன தமதுதேவியானபூமியை மார்க்கண்டேயர்பார்த்திருக்கையில் கொம்பினால்தூக்கினர். தேவர்க்குமீச்வரரும் ஆயிரந்தலைகளுள்ளவருமாகியபிரபு உலகங்களின்நன்மையைக் கருதித் தம்கொம்பினால் பூமியைத்தூக்கி நிலைநிறுத்தினர். கடலை ஆடையாகஉடுத்தவளும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான பூமிதேவி நடந்ததும் நடக்கின்றதும் இனிநடப்பதுமான எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான யஜ்ஞவராகரால் இவ்வாறுஎடுக்கப்பட்டாள். தேவர்க்குந்தேவரானவிஷ்ணுவினால் தானவர்கள்அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு வராகாவதாரத்தைப்பற்றிச் சொன்னேன். இனிச்சிங்க வடிவமெடுத்து ஹிரணியகசிபுவைக்கொன்ற நரஸிம்மாவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரஸிம்மாவதாரம்.)

தர்மராஜாவே! மிகுந்தபலசாலியும் பலத்தினால்கர்வமடைந்தவனும் தேவர்களுக்குப்பகைவனும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்ளைப்போன்றவனும் அஸுரர்களுக்குமூலபுருஷனும் பராக்ரமத்தில்ஒப்பற்றவனுமான ஹிரணியகசிபுவென்னும் அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். ராஜாவே! அவன் கடலுக்குள்பிரவேசித்துப் பதினொராயிரத்துஐந்நூறுவருஷகாலம் சிறந்ததவஞ்செய்தான். அவன் மௌனவ்ரதத்தைவஹித்து அனுஷ்டானத்திலும் உபவாஸத்திலும் உறுதியாக அசைவற்றிருந்தான். குற்றமற்றவனே! அவன் மனத்தையும்ஐம்புலன்களையும்அடக்கிப் பிரம்மசரியவிரதத்துடன் செய்ததவத்தினாலும்

நியமத்தினாலும் பிரம்மதேவர் அவன்மீது ஸந்தோஷமடைந்தார். ராஜாவே! அப்போது, தாமேஉண்டானவரும், ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும்தந்தையும், பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவரும், மஹிமையும்ஐசுவரியமும் பொருந்தினவரும், ஸூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஹம்ஸங்கள்கட்டினதுமாகிய விமானத்திலேறினவருமான பிரம்மதேவர் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் மருத்துக்களும் ருத்திரர்களும் விசுவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களுமாகியதேவர்களாலும் திசைகளாலும் திசைக்கோணங்களாலும் நதிகளாலும் கடல்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் முகூர்த்தங்களாலும் ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கும்மற்றக்கிரஹங்களாலும் தவத்திற்சிறந்ததேவரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸப்தரிஷிகளாலும் மிக்கபுண்ணியவான்களானராஜரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸின்கூட்டங்களாலும் மற்றுமுள்ளஎல்லாத் தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராக அந்தஅஸுரனிடம்தாமேவந்து, "நற்றவமுள்ளவனே! பக்தியுள்ள உனது இந்தத்தவத்தினால் நான்ஸந்தோஷமடைந்தேன். வரம்கேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீ நினைத்தபயனையடைவாய்" என்றுசொன்னார். அதனைக்கேட்ட ஹிரணியகசிபு, "தேவச்ரேஷ்டரே! தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், பிசாசர்கள்இவர்கள்யாரும் என்னைக் கொல்லவல்லராகாமலிருக்கவேண்டும். உலகங்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவே! சிறந்ததவமுள்ளரிஷிகளும் கோபித்து என்மேலிடும்சாபங்கள் பயன்படாமலிருக்கக்கடவன. ஆயுதத்தினாலும் அஸ்த்ரத்தினாலும் மலையினாலும் மரத்தினாலும் உலர்ந்ததனாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் மற்றொன்றினாலும் என்னைவதஞ்செய்யக் கூடாமலிருக்கவேண்டும். பிதாமஹரே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் இரவிலும் பகலிலும் உள்ளேயும் வெளியிலேயும் எனக்கு வதம்நேரிடாமலிருக்கவேண்டும். [1]பசுக்களாலும் [2]மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் ஊர்வனவற்றாலும் எனக்கு மரணம்வாராமலிருக்கவேண்டும். இந்தவரந்தான் நான்விரும்புவது. தேவர்க்குந்தேவரே! நீங்கள்கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நான் இந்த வரங்களைக்கேட்கிறேன்" என்றுசொன்னான். "அப்பா! மேலானவையும் புதுமையானவையுமான இந்தவரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தேன். நீவிரும்பினவரங்களெல்லாவற்றையும் நிச்சயமாகப் பெறுவாய்" என்றுசொல்லி, அந்தப்பகவானானபிரம்மதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகவேசென்று பிரம்மரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்

---

1 நாட்டுமிருகங்கள். 2 காட்டுமிருகங்கள்.

பட்டவராகப் பிரம்மலோகத்தில்விளங்கினர். அவர் வரம்கொடுத்ததைக்கேட்டவுடன் தேவர்களும் நாகர்களும் கந்தர்வர்களும் முனிவர்களும் பிரம்மாவினிடம்சென்று, "பகவானே! இந்தவரத்தினால் அந்தஅஸுரன் எங்களைப்பீடிப்பான். பகவானே! அதனால்தயைசெய்து அவனைவதஞ்செய்வதற்கு உபாயத்தைஆலோசிக்கக்கடவீர்" என்றனர். உலகங்களுக்குஅனுகூலமான அவர்களுடையசொல்லைக் கேட்டு மஹிமைபொருந்தியபிரம்மதேவர் தேவக்கூட்டங்களனைவரையும்பார்த்து, "தேவர்களே! அவன்செய்த தவத்தின்பயனை அவன் பெறவேண்டியது அவசியந்தான். தவப்பயன்முடியும்போது பகவானானவிஷ்ணு அவனை வதஞ்செய்வர்" என்றுசொன்னர். இவ்வாறு அவன் வதத்தைப்பற்றிப் பிரம்மதேவர்சொன்னதைக் கேட்டபின் அந்தத்தேவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்துடன் தந்தம்திவ்யலோகங்களுக்குச் சென்றனர். வரம்கிடைத்தவுடனே அந்தவரத்தினால்கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யகசிபுவென்னும்அஸுரன் அந்தஜனங்களெல்லாரையும் துன்பப்படுத்தினன். அந்தஅஸுரராஜன் அஸுரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டு ராஜ்யாதிபத்தியஞ்செய்தான். லோகாலோகம்என்னப்பட்ட சக்ரவாளபர்வதத்திற்கு உட்பட்ட ஏழுதீவுகளையும் தன்பலத்தினால் உட்படுத்தினன். தேவலோகத்திற்குரியபோகங்களெல்லாவற்றையும் இவ்வுலகத்தில் அவன் பூர்ணமாகஅடைந்தான். தானவனாகிய அந்தஅஸுரராஜன் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களைவென்று மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸஞ்செய்தான். வரத்தினால்மதங்கொண்ட அந்தமஹாபலசாலியானஅஸுரன் தேவலோகத்தில்வாஸஞ்செய்து எல்லாஉலகங்களையும்ஜயித்து, 'இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூர்யன், ஜலம், ஆகாயம், நக்ஷத்திரங்கள், பத்துத்திசைகள், அஹம், கோபம், காமம், குரோதம், வருணன், வஸுக்கள், [1]அரியமன், யக்ஷர்களுக்கும்கின்னரர்களுக்கும் ராஜாவும்தனங்களுக்கு அதிபதியுமானகுபேரன் ஆகிய இவர்களெல்லோருமாக நானேஇருப்பேன்' என்றுசொல்லி அப்படியே பலவந்தமாக அவர்களுடையஇடங்களை ஆக்ரமித்து அவர்கள் அதிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். தேவச்ரேஷ்டர்களாலும் கின்னரச்ரேஷ்டர்களாலும் உயர்ந்தயாகங்கள்செய்து பூஜிக்கப்படவேண்டியவனானன். அவன் நரகத்திலிருப்பவர்களைக் கொண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கச்செய்தான். பலசாலியான அந்தஅஸுரராஜன் இவ்வாறானகாரியங்களைச் செய்தபிறகு ரிஷியாச்ரமங்களில் மஹானு

[1] த்வாதசாதித்யர்களில்ஒருவன்.

பாவர்களும், ச்லாக்கியமான தவமுள்ளவர்களும், ஸத்தியமும் தர்மமுந்தவறாதவர்களும், ஜிதேந்திரியர்களுமான முனிவர்களைப் பீடித்தான். அஸுரர்களை யாகங்களின் ஹவிர்ப்பாகங்களுக்கு உரியவர்களாகவும் தேவர்களை யாகஞ்செய்பவர்களாகவும் செய்தான். தேவர்கள் போனஇடங்களெல்லாம் அவனும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தேவர்களின் ஸ்தானங்களை ஆக்ரமித்து அரசுபுரிந்தான். இவ்வாறு அந்தத்துராத்மாவுக்கு ஐந்துகோடியே எழுபதினாயிரத்து அறுபத்தொருவருஷங்கள் சென்றன. அவ்வளவு வருஷகாலமும் அந்த அஸுரராஜன் எல்லாச்சுகங்களோடும் ஐச்வரியத்தையடைந்திருந்தான். அதிகபலசாலியான அந்த அஸுரராஜனால் மிகத்துன்புறுத்தப்பட்ட அந்தத்தேவர்கள் சிவனையும் இந்திரனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரம்மலோகஞ்சென்றனர். பிரம்மதேவனையடைந்து வ்யஸனப்பட்டுக் கைகூப்பி, "பகவானே! சென்றதற்கும் வருவதற்கும் ஈசுவரரே! இங்கேவந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். எங்களுக்கு இப்போது அல்லும்பகலும் கொடியஅஸுரன்பயமே இருக்கிறது. பகவானே! நீர் சுயமாகஉண்டானவர்; எல்லாஅஸுரர்களையும் ஆதியில் உண்டுபண்ணினவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரர்; ஹவ்யங்களையும் கவ்யங்களையும் படைத்தவர்; யாருக்கும் புலப்படாத மூலபுருஷர்; அழிவில்லாதவர்" என்றுசொன்னார்கள். அதைக்கேட்டுப், பிரம்மதேவர் "தேவர்களே! கேளுங்கள். இந்தஆபத்து இப்படிநேருமென்று என்னாலும் அறியமுடியவில்லை. [1]புருஷரும் [2]விசுவரூபரும் பேரொளிபொருந்தினவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்அறியவும் சிந்திக்கவுங்கூடாதவரும் பிரபுவும் அழிவில்லாதவருமான நரநாராயணர்தாம் இந்தவ்யஸனகாலத்தில் எனக்கும் உங்களுக்கும் முக்கியமான ஆதாரம். நாராயணன் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூலப்பிரகிருதிக்கும் மேற்பட்டவர். நான் அந்தஅவ்யக்தத்திலிருந்து பிறந்தவன். ஜனங்கள், லோகங்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் எல்லாரும் என்னிடம்பிறந்தவர்கள். தேவர்களே! உங்களுக்கு நான் எவ்வாறோ அவ்வாறே எனக்கு நாராயணன்; எல்லாருக்கும் நான் பிதாமகன். அந்தவிஷ்ணு எல்லாருக்கும் பிரபிதாமகர். அந்தவிஷ்ணு அவ்வஸுரனைக் கொல்வது திண்ணம். அவருக்கு முடியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், விரைவாக அவரிடம்செல்லுங்கள்" என்று சொன்னார். பாரதச்ரேஷ்டனான யுதிஷ்டிரா! பிதாமஹர் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் அந்தத்தேவர்களனைவரும் பிரம்மதேவருடன்கூடவே

---

1 ஆத்மா. 2 ஸர்வம் தாமாகஇருப்பவர்.

திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்றனர். ராஜாவே! ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விசுவேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ருத்திரர்கள், மஹரிஷிகள், அழகுள்ள அசுவினிதேவர்கள்முதலான தேவர்களனைவரும் தங்கள்கூட்டத்தாருடன் நான்முகனைமுன்னிட்டு [1]சுவேதத்வீபம் சேர்ந்தனர். "தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரரே! ஹிரண்யகசிபுவை வதஞ்செய்து இப்போது எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். தேவர்களுக்கெல்லாம்உத்தமரே! பிரம்மாமுதலான எங்களெல்லாருக்கும் முதல் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா நீர்தாம். மலர்ந்ததாமரையின் இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! பகைவர்களுக்குப் பயங்கரரே! அஸுரவம்சத்தைஅழிப்பதற்கு நீரே எங்களுக்குச் சரணமாவீர்" என்று தேவர்கள்சொன்னார்கள். பரிசுத்தமானபுகழுள்ளவரும் காணக்கூடாதவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்ஆத்மாவுமான மஹாவிஷ்ணு தேவர்களின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டவுடனே மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினார்.

"அமரர்களே! பயத்தைவிடுங்கள். உங்களுக்கு நான் அபயம் தருகிறேன். தேவர்களே! அதேஸ்வர்க்கத்தைத் திரும்பவும் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள். வரம்பெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும் இந்திராதிதேவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனும் அஸுரராஜாவுமான அந்தஹிரண்யனை அவனினங்களுடன் நான் இதோ கொல்லுகிறேன்" என்றார். அதுகேட்ட பிரம்மா, "பகவானே! தேவர்க்கும்தேவரானவர்களுக்கும் ஈசுவரரே! இந்தத்தேவர்கள் மிகவருந்தியிருக்கின்றனர். ஆதலால், அந்தஅஸுரராஜனைச் சீக்கிரத்தில் கொல்லுவீராக; அவனைக்கொல்ல இதுகாலம்; தாமதம்செய்யலாகாது; வரம்பெற்றுக் கர்வங்கொண்ட அஸுரனை அவன் இனத்தாருடன் நீர்கொல்லும்" என்றுசொல்ல, விஷ்ணு, "அவ்வஸுரனைத் துரிதமாகவே அழித்துவிடுவேன். ஆதலால், தேவர்களும் நீங்கள் உங்கள்உலகங்களுக்குச் செல்லுங்கள்" என்று மறுமொழிகூறினார். ராஜாவே! இவ்வாறுசொல்லித் தேவர்களை அனுப்பினபிறகு, ஈசுவரரும் பகவானுமான அந்தமஹாவிஷ்ணு, பாதிஉடம்பு மனிதவடிவமாகவும் பாதி உடம்பு சிங்கவடிவமாகவுமுள்ள நரஸிம்மரூபமெடுத்துப் பயங்கரமானரூபமும் பேரொளியுமுள்ளவராகக் கையினால்கையைப்பிசைந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு நமனைப்போல ஹிரண்யகசிபுவினிடம்போனார். மிகுந்தபலமுள்ள நரஸிம்மரூபத்தோடுவந்த அந்தமஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு, அவ்வஸுரர்கள் மிகக்கோபித்து ஆயுதவர்ஷங்களை

---

1 திருப்பாற்கடலிலுள்ள தீவு.

அவர்மேல் வர்ஷித்தனர். அவர்களால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் ஹரியானவர் விழுங்கிவிட்டார். யுத்தத்துக்குவந்த அனேகமாயிரம்அஸுரர்களைக்கொன்றார். கோபங்கொண்ட மஹாபலசாலிகளான அவ்வஸுரர்களனைவரையுங்கொன்றபிறகு மிக்ககோபத்துடன் பலத்தினல் கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யனை எதிர்த்தோடினர். இருண்ட மேகநிறமுள்ளவரும் நீருண்ட மேகம்போலக்கர்ஜிப்பவரும் மேகத்தின்மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்குமொளியுள்ளவரும் மேகம்போல வேகமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவருமாகிய அந்தப்பகவான், அதிகபலமும் கொழுப்புமுள்ளவனும் கொழுத்தபுலிபோன்றபராக்ரமமுள்ளவனும் கர்வித்த அஸுரக்கூட்டங்களினல் காப்பாற்றப்பட்டவனுமாகிய அந்தஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனுடன் நகங்களாலும் பற்களாலும் யுத்தஞ்செய்து ஸந்தியாகாலத்தில் வீட்டுத்தலைவாயிலில் அந்தஹிரண்யனைத் தமது துடைமேல்வைத்துக்கொண்டு விரைவாக நகங்களால் கிழித்தார். சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனல்கர்வித்தவனுமாகிய அந்தஅஸுரச்ரேஷ்டனைத் தேவசிரேஷ்டரானவிஷ்ணு தம்பராக்ரமத்தினல் கொன்றார். மஹா மஹிமையுள்ளபகவான் ஹிரண்யகசிபுவையும் மற்றுமுள்ள அஸுரர்களனைவரையுங்கொன்று தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நன்மையைச்செய்து பூமியில் தர்மத்தைநிலைநிறுத்தி ஸந்தோஷமடைந்தார். பாண்டுபுத்திரனே! இந்தநரஸிம்மாவதாரம் என்னல் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வாமனவதாரத்தைப்பற்றியும் கேள்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வாமனவதாரம்)

தர்மராஜனே! முன்னொருநாள் த்ரேதாயுகத்தில் சூரனும் பலத்தில் ஒப்பற்றவனும் மஹோத்ஸாஹமுள்ளவனும் விரோசனன் மைந்தனுமான பலியென்னும் அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். மஹாராஜனே! அந்தக்காலத்தில் அந்தப்பலியானவன் தன்பராக்ரமத்தினல் இந்திரனை ஜயிப்பதற்காக அஸுரக்கூட்டங்களினல் சூழப்பட்டவனாக இந்திரலோகஞ்சேர்ந்தான். அந்தக்காலத்தில் அந்தப்பலியினல் அச்சமுறச் செய்யப்பட்ட இந்திராதிதேவர்கள் அனைவருஞ்சேர்ந்து பிரம்மாவை

முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்று ஈசுவரரானநாரா யணனைத் துதிசெய்தனர். அப்போது அந்தஹரியானவர் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தம்தரிசனத்தைக்கொடுத்தார். அந்தப்பிரபுவுக்குத் தேவர்களின்மேலுள்ள கருணையினால் அதிதியினிடம் ஜனனம்நேர்ந்த தாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தக் கண்ணபிரான் அதிதியின்புத் திரராகவும்பிறந்து விஷ்ணுவென்று க்யாதிபெற்று இந்திரனுக்கு இளையஸஹோதரராயிருந்தார். அந்தகாலத்தில் பலத்திலும் பராக்ர மத்திலும்சிறந்த அந்தஅஸுரனானபலி யாகங்களில்சிறந்த அச்வ மேதத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். யுதிஷ்டிரா! அஸுரராஜாவின் அந்தயஜ்ஞம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் அந்தவிஷ்ணு பிராம்மண வேஷத்தால்மறைந்து க்ஷௌரம்செய்துகொண்டு குடுமியுடன் யஜ் ஞோபவீதத்தையும் கிருஷ்ணாஜினத்தையும்தரித்துப பலாசதண்டத் தைப்பிடித்து ஆச்சரியமானகாட்சியுள்ள குள்ளமானபிரம்மசாரியா கப் பலியின்யாகசாலையில் தக்ஷிணைகொடுக்குமகாலத்தில் புகுந்து, “எனக்கு இவ்விடத்திலேயே மூன்றுஅடி நிலத்தைத் தக்ஷிணையாகக் கொடு” என்றும், “மூன்றடிமாத்திரமே கொடுக்கவேண்டும்” என் றும் அஸுரராஜாவானபலியினிடம் யாசித்தார். அவன் அந்தவிஷ் ணுவுக்கு ‘அப்படியேஆகட்டும்’ என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து உட னேகொடுத்தான். விஷ்ணுவானவர் அவனிடம் பூமியைப்பெற்றுக் கொண்டவுடன் மிகவும்வளர்ந்தார். ராஜாவே! சிறுகுழந்தையாயிரு ந்த அந்தவிஷ்ணுவானவர் அவனைஜயித்து மூன்றுஅடிகளாலேயே மேலுலகம் இடையிலுள்ள ஆகாயம் இவையெல்லாவற்றையும் வசப் படுத்தினார். முன்னர் மஹாபலசாலியான பலியினுடையயாகத்தில் யாராலும் அசைக்கமுடியாத அந்தஅஸுரசிரேஷ்டர்கள் அதிகபல சாலியான விஷ்ணுவினால் கலக்கப்பட்டனர்.

பாரதவம்சத்தரசே! பலவிதமானமுகங்களும் பற்பலவேஷங்க ளும் பற்பலஆயுதங்களும் பலவகைப்புஷ்பங்களும சாந்துகளுமுடை யவரும் பெரியதேகங்களுடையவரும் பயங்கரருமான விப்ரசித்தி முதலான அஸுரத்தலைவர்கள் கோபித்து எல்லாச்சேனைகளையும் கூட் டிக்கொண்டு பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவர்போலத் தங்கள்ஆயுதங் களையெடுத்து அங்கே அடிஅளக்கும்பகவானிடம் ஓடிவந்தனர். அந் தப்பகவான் மிக்கபயங்கரமான உருவமெடுத்து உள்ளங்கால்உள்ளங் கைகளினாலேயே அவ்வஸுரர்களனைவரையும் மர்த்தனஞ்செய்து உட னே பூமியைவாங்கிக்கொண்டார். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மா வான அந்தப்பகவான் மேலுலகத்தையும் ஆகாயத்தையும் வ்யாபித்

துப் பிறகு தாமிருக்குமிடமான ஸூர்யனிருக்குமிடத்திலிருந்து தம்மொளியினால் ஆதித்யனை மிஞ்சிப் பிரகாசித்தார். நீண்ட கைகளையுடையவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய அந்தப்பகவான் எல்லாத் திசைகளையும் மூலைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்தினார். அவர் பூமியையளக்குங்காலத்தில் சந்திரனும் ஸூர்யனும் ஸ்தனங்களின் ஸ்தானங்களில் இருந்தனர்; திரும்பவும் விருத்தியாகும்போது அவருக்கு நாபிஸ்தானத்தில் இருந்தனர். அதற்குமேல் விருத்தியாகும்போது அவர்கள் முழங்கால்களிலிருந்தனர். அளவில்லாதமஹிமையுள்ள விஷ்ணுவைப்பற்றிப் பிராம்மணர்கள் இவ்வாறு உரைக்கின்றனர். யுதிஷ்டிர! அதன்பிறகு அவர் காலைத்தூக்கினதனால் அண்டம்பிளந்தது. அந்தப்பிளப்பின்வழியாய் அவருடைய பாதத்திலிருந்து ஒருநதி பெருகிச்சமுத்திரத்தில்போய்விழுந்தது. கடலொடுகலந்தஅந்தநதியானது பரிசுத்தமானநதியாயிற்று. அந்தப் பகவான் அஸுரத்தலைவர்களைக்கொன்று அஸுரர்களுடைய ஐச்வரியத்தையும் மூன்றுலோகங்களையும் பூமியனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டார். நமுசி, சம்பரன், உயர்ந்தமனமுள்ளபிரஹ்லாதர் ஆகிய இந்தஅஸுரர்களைமட்டும் மனைவிமக்களுடன் பாதாளலோகத்தில் நிலைபெறச்செய்தார். ராஜாவே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான ஹரியானவர் தம்தம்குணங்களோடுகூடிய ஐந்துபூதங்களையும் காலமனைத்தையும் தம்உறுப்புக்களாகக் காண்பித்தார். எல்லாஉலகங்களும் அவருடையசரீரத்தில் சேர்த்துவைக்கப்பட்டதை ஜனங்கள் கண்டனர். அம்மஹாத்மாவினால் வ்யாபிக்கப்படாதது ஒன்றும் உலகங்களில்இல்லை. உபேந்திரனுடைய அவ்வுருவத்தைக்கண்டு தேவர், தானவர், மானவர்அனைவரும் விஷ்ணுவின்மஹிமையினால் பிடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்தனர். கர்வமுள்ளபலியானவன் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினால் யாகசாலையிலேயே கட்டப்பட்டான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்தில்அமிழ்த்தப்பட்டது. கருடவாகனராகிய விஷ்ணு தமது ஈச்வரசக்தியினால் இவ்வகையானசெய்கைகளைச்செய்தும் கர்வப்படவில்லை. அஸுரர்களைஸம்ஹரிப்பவரானவிஷ்ணு அஸுரர்களின்செல்வம்அனைத்தையும் மூன்றுஉலகங்களையும் இந்திரனுக்கு அளித்தார். மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் இந்தவாமனவதாரத்தையும் உனக்குச்சொன்னேன். விஷ்ணுவினுடைய இந்தக்கீர்த்தியானது வேதம்அறிந்த அந்தணரால் ஓதப்படுகிறது. இனி விஷ்ணுவின் மனுஷ்யாவதாரங்களைக்கேள்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தத்தாத்ரேயஅவதாரம்.)

பெருங்கீர்த்தியுள்ள தத்தாத்திரேயரென்னும் ரிஷியிருந்தாரன்றோ? அவர் மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் மற்றொருஅவதாரம். வேதங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் யாகங்களுங்கெட்டு நாலுவருணங்களும்கலந்து தர்மம்தளர்ந்து பாவம்வளர்ந்து உண்மையழிந்து பொய்மிகுந்து பிரஜைகள்குறைந்து தர்மசாஸ்திரங்களும்அழிந்துபோன காலத்தில் அந்தத்தத்தாத்திரேயரால் யாகங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் வேதங்களும் திரும்பவுங்கொண்டுவரப்பட்டன. அவர் ஹேஹயதேசத்தரசனாகிய கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கு வரமளித்தபோது அம்மஹாத்மாவினால் நாலுவருணங்களும் ஒன்றோடொன்று தனித்தனியே நிலைநிறுத்தப்பட்டன. ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்த்தவீரியார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயருடைய அனுக்ரஹத்தைப்பெறுவதற்காக வனத்திலிருந்துகொண்டு கோபத்தையும் நான் எனதென்ற எண்ணங்களையும் ஒழித்து நீண்டகாலம் நன்றாகப்பணிவிடை செய்து அவரைச்சந்தோஷப்படுத்தினான். எல்லாமதெரிந்தவனாகிய அந்தக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயருக்குச் சுச்ரூஷை செய்து தனக்குவேண்டினவரும் வித்வான்களினால்பூஜிக்கப்பெற்றவருமாகிய அந்தப்பிராம்மணரிடம் பின்சொல்லப்போகிற தனக்குமிகவும்வேண்டின வரங்களைப்பெற்றான். சிறந்தஞானமுள்ளபிராம்மணராகிய தத்தாத்ரேயரால் மரணமில்லாமையைத்தவிர வேறுநாலுவரங்களைக்கேட்கும்படிசொல்லப்பட்ட அவ்வரசன், "நான்செல்வமுள்ளவனாகவும் சிறந்த மனமுள்ளவனாகவும் பலவானாகவும் ஸத்தியமுள்ளவனாகவும் பொறாமையில்லாதவனாகவும் ஆயிரம்கைகளுள்ளவனாகவும் இருக்கக்கடவேனென்பது எனதுமுதல்வரம். கருப்பையில் பிறப்பனவும் முட்டைகளில்பிறப்பனவும் மற்றுமுள்ளசராசரங்களுமான எல்லாவற்றையும் நான் தர்மத்தினால் ஆளவிரும்புகிறேன். இஃது எனதுஇரண்டாவதுவரம். பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்மணர்களையும் பெருவேள்விகளாலும் பகைவர்களைக்கூரம்புகளாலும் வசப்படுத்தக்கடவேன். இஃது எனதுமூன்றாவதுவரம். இவ்வுலகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் எவனுக்கீடானபுருஷன் முன்னும் பின்னும் இப்போதும்இல்லையோ அவன்தான் என்னை வதஞ்செய்பவ

ளுகஇருக்கவேண்டும்" என்று இந்தநான்குவரங்களையும்கேட்டான். கிருதவீர்யன்புத்திரனுகிய அந்தஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில்சிறந்தவனுக இருந்தான். அவன் அனேகமாயிரவருஷகாலம் மாஹிஷ்மதிநகரத்தில் விருத்தியடைந்தான். அந்தஅர்ஜுனன் பூமிமுழுமையையும் கடல்சூழ்ந்த தீவுகளையும்வென்று ஆகாயத்தில்ஸூர்யன்பிரகாசிப்பதுபோலத் தனது புண்ணியகர்மங்களினுல் பிரகாசித்தான். அளவற்றபராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் முன்னிருந்தவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவையான இந்திரத்வீபம், கசேருத்வீபம், காமத்வீபம், கபஸ்திமத்என்னும்த்வீபம், கந்தர்வத்வீபம், வருணத்வீபம், ஸௌஹ்ருஷ்டம்என்னும்த்வீபம் ஆகியதீவுகளை ஜயித்தான். கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கடலில்சென்றபோது ஆடைநனைகிறதில்லையென்பது அவனுக்கு மனிதர்களில்ஒப்பற்ற செய்கையாயிருந்தது. அவன்போன வழியை முந்தியஅரசர்களும் அனுஸரிக்கவில்லை. பிந்தியஅரசர்களும் அனுஸரிப்பதில்லை. அவன் வீடுகளெல்லாம் உயர்ந்தபொன்மயமாயிருந்தன. அவன் தன்னை நாலுபாகங்களாகவகுத்து ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவற்றில், ஒருபாகத்தினுல் சேனையைநடத்தினன்; இரண்டாவதுபாகத்தினுல் அரண்மனையில்வஸித்தான்; இனியதும் மிக்கநன்மையைத்தருவதுமான அவ்வரசனுடைய மூன்றுவதுபாகம் ஜனங்களைவசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்தப்பாகத்தினுல் யாகங்களைச்செய்தான். கிராமங்களிலும் வனங்களிலுமிருக்கும் துஷ்டர்களனைவரையும் நாலாவதுபாகத்தினுல் தடுத்தான். அவனுடையஅந்தப்புரங்களிலும் வாயில்கள்மூடப்படுவதில்லை. ராஜாவே! அந்தஅர்ஜுனன் தானே ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரீகளையும் ஆடுமாடுகளையும் காப்பவனுகஇருந்தான். அந்தஅர்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரின்அனுக்ரஹத்தினுல் இவ்வாறு அனேகமாயிரவருஷகாலம் பூமியைஆண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவன் உலகத்தின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச்செய்தான். பாரதச்ரேஷ்டனே! தத்தாத்ரேயரென்றுசொல்லப்பட்ட இந்தவிஷ்ணுவின்அவதாரத்தை உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் அமமஹாத்மாவின் அவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

——✻✻✻——

(பரசுராமாவதாரம்.)

மஹாத்மாவானவிஷ்ணு ஜாமதக்னியரென்று பெயர்பெற்றுப் பிருகுவம்சத்தில் ஜனித்த அவதாரம் எதற்காகவென்று சொல்லுகிறேன்.

ராஜாவே! ஜமதக்னியின்புத்திரரான அந்தராமரென்பவர் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவர். ராஜாவே! அப்போது பலசாலிகளிற்சிறந்த அந்த ராமர் ஹேஹயராஜாவானகார்த்தவீர்யார்ஜுனனைமுடித்தவர். மஹாவீரனும் வலிமையில்ஒப்பற்றவனுமாகிய கார்த்தவீர்யன் பிழைசெய்ததனால் ஜமதக்னிபுத்ரரான ராமரால் கொல்லப்பட்டான். பரசுராமர் ஹேஹயதேசத்தரசனும பூமிக்குரிச்வரனும் பகைவரையடக்கினவனுமாகிய அந்தக்கார்த்தவீர்யனை யுத்தத்தில் தேரிலிருந்தபடியே கீழே தள்ளிக்கொன்றார். ஜம்பனென்னுமரசனுடைய யாகத்தைக்கெடுத்து அவன்யாககாரியத்திலிருந்த ரித்விக்குக்களையடித்து அவன்தலையைப்பிளந்தார். சததுந்துபியென்பவனையும் கொன்றார். கோவிந்தனென்றுசொல்லப்பட்ட சிறந்தசக்தியுள்ள இந்தக்கிருஷ்ணன்தான் யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேரைஜயிப்பவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக்கொல்லப் பிருகுவம்சத்தில் அவதரித்தார். பெரும்புகழ்பெற்றவராகியஇவர் ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில்சேர்ந்த ஆறுலக்ஷத்துநாற்பதினாயிரம் க்ஷத்திரியர்களை வில்லைக்கொண்டுஜயித்தார். அதிகக்கொடியவரும மஹாக்ருருமான அந்தப்பரசுராமர் பிராம்மணத்வேஷிகளானக்ஷத்ரியர்களை வதஞ்செய்த அந்தத்தருணத்தில் பின்னும் பதினாலாயிரம் சூரர்களைக்கொன்றார். அந்தவீரர் முதலில் ஆயிரம்அரசர்களை முறியஅடித்துப பின்னும் ஆயிரவர்களை உலக்கையாலடித்துக்கொன்று மற்றும் ஆயிரம்பேரை (கத்தியால்) வெட்டினார். பதினாலாயிரம்பேரை நெருப்புபபொறியையும் புகையையும் குடிப்பித்தார். அந்தப்பரசுராமர் மிச்சமுள்ள பிராம்மத்வேஷிகளான க்ஷத்ரியர்களையும் ஜயித்தபிறகு ஸ்நானஞ்செய்தார். க்ஷத்ரியர்களால்பீடிக்கப்பட்டு, துயரத்துடன் பிராம்மணர்கள், 'ராமராமா' என்று உரக்கக்கூவ, அந்தச்சொல்லைப்பொறுக்காமல் லக்ஷக்கணக்கானராஜாக்களைக் கோடாலியினாற்கொன்று ஜயித்தார். 'பிருகுராமரே! ஓடிவாரும்' என்று பிராம்மணர்கள்கதறினபோது காச்மீரர்,

தாதர், குந்திகள், க்ஷுத்ரகர், மால்வர், சகர், சேதிகள், காசிதேசத்தவர், கரூசர், ரிஷிகர், விதர்ப்பர், அங்கர், வங்கர், கலிங்கர், மாகதர், காசிகோஸலர், ராத்ராயணர், வீதிஹோத்ரர், கிராதர், கார்த்திகாவதர்முதலான பற்பலதேசத்துராஜாக்களை ஆயிரக்கணக்காகக் கூரம்புகளால் அறுத்து, [1]ஸூர்யனுக்குக்கொடுத்து மேருமலையையும் மந்தரமலையையும் பூஷணங்களாகவுடைய இப்புவனி அனேகம் கோடிக்ஷத்திரியப்பிணங்களால் நிரப்பப்பட்டது. அந்தப்பரசுராமரால் மூவேழுமுறை க்ஷத்திரியர்கள் அழிக்கப்பட்டனர். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவீரரான அந்தப்பரசுராமர் க்ஷத்திரியர்களில்லாமற்செய்த பிறகு பட்டுப்பூச்சிநிறமும் சகோபக்ஷிநிறமுமுள்ள ரக்தத்தினால் நதிகளையும் தடாகங்களையும்நிரப்பி அவற்றில் பிதிர்க்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்தார். அந்தப்பரசுராமர் பதினெட்டென்னும் கணக்கான தீவுகள் அனைத்தையும்வசப்படுத்தி அனேகமாயிரம்அசுவமேதயாகங்களையும் அனேகநூறு நரமேதங்களையுஞ்செய்து கடல்சூழ்ந்தபுவனியைக் காச்யபருக்குக்கொடுத்தார். இவ்வாறு பூமியில் துஷ்டர்களில்லாமற்செய்துவிட்டு அதன் கோடியைப் பிரதக்ஷிணம்செய்தார். அதுமுதல் பூர்வகதைதெரிந்தஜனங்கள் மஹாத்மாவான பரசுராமரைப்பற்றி அக்காலத்திற்செய்யப்பட்டதும் உண்மையானபொருளுள்ளதுமான ஒருசுலோகத்தைச் சொல்லுகின்றனர். அதன்பொருளாவது, "பதினெட்டடி அகலமுள்ளதும் புருஷப்ரமாணத்திற்குமேற்பட்டதுமான பொன்யாகவேதிகையைப் பரசுராமரிடம் காசயபர்வாங்கிக்கொண்டார்" என்பது. சிறந்தகைகளையுடையபரசுராமர் இவ்வாறு நிரம்பினதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து பின்னும் நூறுவருஷகாலம் ஸௌபராஜாவான ஸால்வனோடு யுத்தஞ்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டனான தர்மராஜாவே! ஸமர்த்தரான அந்தப்பரசுராமர் மிக்கஅழகான ரதத்திலேறி ஸௌபராஜனோடுயுத்தஞ்செய்தபோது, பருவமடையாத கன்னிகைகள் "ராமராம! சிறந்த கைகளையுடையவரே! ப்ருகுவம்சத்தாருக்குப் புகழைவளர்ப்பவரே! ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் விட்டுவிடும். நீர்ஸௌபனைக்கொல்லமாட்டீர். சங்கசக்ரகதாயுதங்களைக் கைகளிலேந்தியவரும் தேவர்க்கு அபயமளிப்பவருமாகிய கண்ணபிரான் ப்ரத்யும்ன சாம்பர்களுடன்சேர்ந்து யுத்தத்தில் ஸௌபனைக் கொல்லப்போகிறார்" என்றுபாடியதைக்கேட்டார். புருஷச்ரேஷ்டரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவருமான பரசுராமர் அதைக்கேட்டவுடன் கால

[1] யுத்தத்திலிறப்பவர் ஸூர்யமண்டலவழியாக வீரஸ்வர்க்கம்போகிறார்களென்பதுபற்றி இங்ஙனம்கூறப்பட்டது;

த்தையெதிர்பார்த்து ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் எறிந்துவிட்டு ஸந்யாஸஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தே வனத்திற்குச்சென்றார். பரசுராமர் தேர், ஆயுதங்கள், அம்புகள், கோடாலி, விற்கள் இவையெல்லாவற்றையும் ஜலத்தில்வைத்துவிட்டுச் சிறந்ததவஞ்செய்தார். பகைவரையழிப்பவரும் தர்மாத்மாவுமான பரசுராமர், நாணம், மதி, சக்தி, புகழ், பாக்யம் இவ்வைந்தையும் பெற்றுக்கொண்டு அந்த ரதத்தை விட்டுவிட்டார். ஈச்வரரானபரசுராமர் ஆதிகாலத்தில்ஏற்பட்ட [1]பாகத்தைக் (கிருஷ்ணனுக்குப்) பகுத்துக்கொடுத்தார். பெரும்புகழுள்ள பரசுராமர் விதியின் நம்பிக்கையினாலேதான் அப்போது ஸௌபனைக் கொல்லவில்லை. அவர் சக்தியில்லாதவரல்லர். ஜாமதக்னியரென்று பெயர்பெற்ற பகவானாகியரிஷி இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய அம்சந்தான். உலகங்களில்பேர்பெற்ற அந்தபரசுராமர் பிறகு தவஞ்செய்தார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(இராமாவதாரமும் கிருஷ்ணாவதாரச்சுருக்கமும்.)

ராஜாவே! மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் பின் அவதாரத்தையும் கேள். அழிவில்லாதவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணுவானவர் இருபத்தெட்டாவதுசதுர்யுகத்தில் பார்க்கவனைப் பின்னிட்டுத் தம்மைநாலுபாகங்களாகச் செய்துகொண்டு ஸவிதிருதியில் தசரதபுத்திரராக அவதரித்தார். குந்திபுத்திரா! அழிவில்லாதவிஷ்ணுவானவர் பராக்ரமத்தில்ஸூர்யனுக்கு உபமானவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான ராமபிரானென்று உலகத்தில்பெயர்பெற்று தர்மத்தைக்காப்பதற்காகவும் உலகத்தைஆளுகைசெய்வதற்காகவும் தசரதனிடத்தில்அவதரித்தார். அந்தமஹாராஜனையும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச்வரரானபகவானுடைய அம்சமென்று கூறுகின்றனர். பாரதனே! அந்த அவதாரத்தில் விச்வாமித்திரருடைய வேள்விக்கு இடையூறுசெய்த ஸுபாஹுவென்றராக்ஷஸன் அந்தராமபிரானால் கொல்லப்பட்டான். மாரீசன் அதிகாரத்தழுக்கப்பட்டான். சிறந்தஞானமுள்ளவிச்வாமித்திரர் சத்ருக்களையெல்லாம்வதஞ்செய்வதற்காகத் தேவர்களாலும் தடுக்கமுடியாதஅஸ்த்ரங்களை அவருக்குஅளித்தார். மஹாத்மாவான ஜனகருடைய பெருவேள்விநடக்கும்போது விளையாடிக்கொண்டிரு

[1] ஸௌபராஜனைக் கொல்லாமல்விட்டது.

ந்த ராமபிரானால் மஹேசுவரருடைய உறுதியானவில்லானது விளையாட்டாகவொடிக்கப்பட்டது. அந்தப்பிரபு அதன்பிறகு ஜனகபுத்ரியான ஸீதையைத் தமதுபார்யையாக விவாகஞ்செய்துகொண்டார். மறுபடியும் ஸீதையுடன்கூட அயோத்திநகர்சேர்ந்து அங்கேமகிழ்ந்திருந்தார். பின்பு சிலகாலத்துக்குப்பிறகு தம்பிதாவினால்கட்டளையிடப்பட்டுக் கைகேயியின்விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வனத்துக்குச்சென்றார். எல்லாத்தர்மங்களுந்தெரிந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மைசெய்வதிலேயே ஊக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தராமபிரான் லக்ஷ்மணருடன்கூடப் பதினான்குவருஷகாலம் வனத்தில்வாஸஞ்செய்தார். பாரதனே! ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியானவள் எப்போதும் அகலாமலிருப்பவளாதலால் ஜனங்களால் ஸீதையென்றுசொல்லப்பட்டு, மானிடவடிவத்துடன் அவர்பக்கத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, பதினான்குவருஷகாலத்தையும் வனத்தில்போக்கித் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தர்மாத்மாவான அவ்விராமபிரான் ஜனஸ்தானத்தில்வாஸஞ்செய்யும்போது மாரீசனையும் தூஷணனையும் கரனையும் திரிசிரஸையும் கொடிய செய்கையுள்ள பதினாலாயிரம்ராக்ஷஸர்களையும் ஜனங்களின்நன்மைக்காகக்கொன்று தேவகாரியத்தைச்செய்தார். அப்போது ராமர், சாபத்தினால்கெடுக்கப்பட்டுக் கொடியசெய்கையுள்ள ராக்ஷஸர்களாயிருந்த விராதன் கபந்தனென்னும் இரண்டுகந்தர்வர்களையுங்கொன்றார். அவர், ராவணன்சகோதரியான சூர்ப்பணகையை மூக்கரியச்செய்தார். அதனால் தம்மனைவியின்பிரிவையடைந்து அவளைத்தேடி வனமெல்லாந்திரிந்தார். அவர் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பம்பையென்னுந்தடாகத்தைக்கடந்து ரிச்யமூகமலைக்குச்சென்று ஸுக்ரீவனையும் ஆஞ்சநேயனையுங்கண்டு அவர்களுடனும் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டார். ராமபிரான் உடனே ஸுக்ரீவனுடன்கூடவே கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று மஹாபலசாலியும் வானரராஜாவுமான வாலியை யுத்தத்திற்கொன்று உடனே ஸுக்ரீவனை வானரராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! பிரீவாற்றுத அம்மஹாவீரருக்கு வாயுபுத்திரரான ஆஞ்சனேயர் லங்கையில் ஸீதையைத்தேடி விரைவாகத்தெரிவித்தார். பிரிவாற்றுத ஸ்ரீ ராமர், வானரர்களால் ஸமுத்திரத்தில்அணைகட்டுவித்து ஸீதையிருக்குமிடந்தேடி லங்கையில்பிரவேசித்தார். அவர், அங்கே தேவர்களாலும் நாகர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பக்ஷிகளாலும் கொல்லவும்வெல்லவுங் கூடாதவனும் அநேக ராக்ஷஸர்களோடுகூடியவனும் உடைக்கப்பட்ட மைத்திரளபோன்றவனும் தேவர்களால் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கமுடியாதவனும் வரம்பெற்றத

ணால் கர்வமடைந்தவனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜாவை மந்திரிகளுடனும் குலத்தோர்களுடனும் போரில்வதைத்தார். எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரரான ஸ்ரீராமபிரான் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்போன்றவனும் வீரனும் பெரியதேகமும் மிகுந்தவலிமையுமுள்ளவனுமான ராவணனையும் அவன்சேனையையும்கொன்று மஹாத்மாவென்றுபெயர்பெற்ற விபீஷணனை லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்துப் பிறகு அவருக்கு [1]அமரத்வத்தையும்அளித்தார். பாண்டவனே! ராமபிரான் ஸீதையையழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானமேறிச் சேனையுடன் தமதுராஜதானியான அயோத்திக்குச்சென்று தர்மமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். ராஜாவே! அப்போது மதுவின்புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான லவணனென்னும் அஸுரனை ஸ்ரீராமபிரானுடையகட்டளையினால் சத்ருக்னர் வதஞ்செய்தார். தர்மபரிபாலனஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவராகிய அந்தஸ்ரீராமபிரான் உலகங்களின் நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச்செய்து நீதியாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். விளங்குகின்ற ஸாமகோஷங்களையுடைய நூறு அச்வமேதயாகங்களை இடையூறின்றிச்செய்தார். ஸ்ரீராமர் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அழுகுரல்கள்கேட்கப்படவில்லை. பிராணிகளுக்கு அகாலமரணமில்லை. திருடர்களின்பயமுமில்லை. ஸ்ரீராமர் அரசுபுரியும்போது பூமியிலுள்ள எல்லாஜனங்களும் [2]ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் செய்யுங்கடமைகள் தவறாமலிருந்தனர். ராமராஜ்யம்நடக்கும்போது எவ்விடத்திலும் எந்தமனிதனும் பிராணிகளுக்குத்தீங்குசெய்யவில்லை. [3]பிராணனும் [4]அபானனும் [5]ஸமமாகவிருந்தன. பூர்வகதையைத்தெரிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீராமராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பின்வரும் சுலோகங்களையும் சொல்லுகின்றனர். அவற்றின் பொருள்:-இளமைபருவமுள்ளவனும் சிவந்தகண்களும் கருநிறமும் அழகியமுகமும் சிங்கம்போன்றதோள்களுமுடையவனும் யானைக்கூட்டத்தரசுபோல மஹாபலசாலியுமான இராமபிரான் பதினோராயிரம் வருஷகாலம் ராஜ்யாதிபத்யத்தையும் ஸாம்ராஜ்யத்தையும்அடைந்து இப்புவனியைஆண்டார் - என்பது. ஸ்ரீராமர் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்யுங்கா

---

1 மரணமில்லாமை.

2 ரிஷிகள்கடமை=வேதமோதல் முதலியவை; தேவர்கடமை=வேள்வி முதலியவை; மனிதர்கடமை=விருந்தோம்பல் முதலியவை.

3 வேண்டியநன்மையைவெளியிலிருந்துகிரஹிப்பது.

4 இருக்கும்கெடுதலைவிலக்கி வெளிப்படுத்துவது.

5 இதனால் ஜனங்களுக்கு வியாதியில்லையென்பது கருத்து.

லத்தில் 'ராமர், ராமர், ராமர்' என்றே பிரஜைகள்பேசினர். இவ்வுலகம் ராமமயமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அந்தணர்கள், ரிக்வேதத்தையும், யஜுர்வேதத்தையும், ஸாமவேதத்தையும், ஓதாமலிருக்கவில்லை. அவர் தண்டகவனத்தில்வஸித்துக்கொண்டு தேவர்களின் காரியத்தைச்செய்தார். தமக்கு முதலில்தீங்குசெய்தவனும் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும்பகைவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான ராவணனைக்கொன்றார். தைரியமும் குணங்களுமுள்ளவரும் தம்பராக்ரமத்தினால்பிரகாசிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச் சிறப்பிப்பவருமான ராமபிரான் ராவணனையும் அவன் இனங்களையும்கொன்று எல்லாவற்றையும்ஜயித்துத் தம்முடைய மேலுலகத்திற்குச்சென்றார். இவ்வாறு மஹாத்மாவான தாசரதியின் அவதாரம் சொல்லப்பட்டது. ராஜாவே! இருபத்தெட்டாவதுசதுர்யுகத்தில் அந்தஅவதாரத்திற்குப்பிறகு சிறந்தகைகளையுடையவரும் பயந்தவர்க்கு அபயமளிப்பவரும் மார்பிலுள்ள ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மச்சத்தை அடையாளமாகவுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தார். காட்சிக்கினியவரும் வள்ளலும் இவ்வுலகத்திலுள்ளமனிதர்களால் கொண்டாடப்பெற்றவரும் அடுத்தவரைமறவாதவரும் தேசகாலங்களையறிந்தவரும் சங்கம் சக்கரம் கதை நந்தகமென்னும கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத்தரித்தவரும் எப்போதும் உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்பவருமாகிய அந்தபகவான் பூமிக்கு நன்மையைச்செய்யக்கருதி 'வாஸுதேவ'னென்று பிரஸித்திபெற்று யாதவகுலத்திற்பிறந்தார். எதிரிகளுக்குப் பயத்தைச்செய்கிறவரும், வேண்டுவனவற்றை அளிப்பவரும, மதுவென்றஅஸுரனைக் கொன்றவனென்று பேர்பெற்றவருமாகிய அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் சகடாஸுரன், மருதமரங்கள், பூதனையென்னுமரக்கி இவர்களின்உயிரைமாய்த்தார். பாண்டவர்களுக்குத்தீங்குசெய்ய கம்ஸன்முதலான அஸுரர்களைப் போரில்கொன்றார். மஹாத்மாவான பகவானுடைய இந்தஅவதாரமும் உலகங்களின் க்ஷேமத்துக்காகத்தான். பரதச்ரேஷ்டனே! இனியும் கலியுகத்தின் முடிவுவந்து தர்மம்தளரும்போது பாஷண்டிகளின் கூட்டங்களைக் கொல்லவும் தர்மத்தைப்பெருகச்செய்யவும் பிராம்மணர்களின் நன்மைக்காகவும் விஷ்ணுவானவர் 'விஷ்ணுயசஸ்' என்றுபெயர்பெற்ற கல்கியாக அவதரிக்கப்போகிறார். விஷ்ணுவுக்கு இந்தஅவதாரங்களும் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்த இன்னும் அநேகஅவதாரங்களும் பிரம்மநிஷ்டர்களால் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

வஸுதேவபுத்திரர்.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணவதாரத்தின் காரணம்.)

பீஷ்மர் இவ்வாறுசொன்னபோது குந்திபுத்ரரும் கௌரவர்களை விருத்திசெய்கிறவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் திரும்பவும் பீஷ்மரைநோக்கி, "மனுஷ்யர்களில்ச்ரேஷ்டரே! பேசுகிறவரில்சிறந்தவரே! புகழ்பெற்றவிஷ்ணு யாதவவம்சத்தில்அவதரித்ததைப் பற்றி மறுபடியும்தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். பிதாமஹரே! சிறந்த ஞானமுள்ளகிருஷ்ணபகவான் இப்புவியில் யதுவம்சத்தில் எவ்வாறு அவதரித்தாரென்பதைப்பற்றி எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்" என்று கேட்டார். யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுகேட்கப்பட்ட வீரரானபீஷ்மர் மஹாத்மாவானவிஷ்ணு யாதவர்களில்அவதரித்ததைப்பற்றிச் சொல்லலானார்.

"ஓ! கௌரவனான யுதிஷ்டிரனே! ஸந்தோஷம்; நாராயணன் இவ்வுலகத்தில் யாதவர்களுக்குள் எதற்காகஅவதரித்தாரென்பதை நடந்தவாறு உனக்குச்சொல்லுவேன். ஓ! மஹாராஜாவே! முன்னர் இவ்வுலகத்தில் கிருதயுகம்நடந்துகொண்டிருக்கையில் மூன்றுலோகங்களிலும் பேர்பெற்றதான தாரகாமயமென்னும் ஓர்யுத்தம்நடந்தது. ராஜாவே! விரோசனன், மயன், தாரன், வாரகன், சுவேதன், விப்ரசித்தி, பிரலம்பன், விருத்திரன், ஜம்பன், பலன்முதலானோர்களும நமுசி, காலநேமி, பிரஹ்லாதனென்றுபேர்பெற்றவன், லம்பன், கிசோரன், ஸ்வர்ப்பானு, அரிஷ்டனென்னும ராக்ஷஸராஜன் முதலியோருமான திதிபுத்திரர்களும் தனுபுத்திரர்களுமாகிய அனேகமாயிரம அஸுரக்கூட்டங்கள் பற்பலஆயுதங்களைத்தரித்துப் பலவகைஆணிகளையணிந்துகொண்டு பற்பலவாகனங்களிலேறித் தேவர்களுக்கு எதிராக நின்றன. அந்தயுத்தத்தில் தேவர்களும் யுத்தஞ்செய்துகொண்டே அஸுரர்களையெதிர்த்துச்சென்றனர். ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ருத்திரர்கள், ஸாத்யர்கள், விச்வேதேவர்கள், மருத்துக்கள், இந்திரன், யமன், வருணன், சந்திரன், குபேரன், மிகுந்தசக்தியுள்ள அசுவினிதேவர்கள்முதலான தேவக்கூட்டத்தார் அசுரர்களுடன் வரிசையாகச்சேர்ந்து மிக்கபயங்கரமானயுத்தத்தைச்செய்தனர். தேவர்கள், தைத்யர்களையும் தானவர்களையும்யுத்தத்தில்ஸந்தித்தனர். தேவர்களும் அஸுரர்களும்நிரம்பின அந்தச்சண்டை பயங்கரமாகவிருந்தது. அவ்விரண்டுசேனைகளுக்கும் முதலில் பொதுவானசண்டை

நடந்தது. கூர்மையான ஆயுதங்களை இறைத்துக்கொண்டே தேவாஸுரர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச்சென்றனர். தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் யக்ஷர்களையும் நாகர்களையும் சாரணர்களையும் அஸுரர்கள்கொன்றனர். அந்தப்போரில் அஸுரர்களால் கொல்லப்படும் தேவக்கூட்டத்தார் ஸமர்த்தரும் ஈசுவரருமாகியநாராயணனையே சரணமாக மனத்திலெண்ணினர். அந்தச்சமயத்தில் ஈசுவரரான மஹாவிஷ்ணு தம்ஒளியினால் போர்க்களத்தைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு சங்க சக்கர கதாபாணியாக அவ்விடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற அந்தமஹாவிஷ்ணு கருடவாஹனமேறியவந்தனைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் யுத்தத்திலபயத்தைவிட்டு உத்ஸாஹத்தோடிருந்தனர். திரும்பவும் தேவர்களனைவரும் தைத்யதானவர்களுடன் போர்புரிந்தனர். அந்தயுத்தம் பயங்கரமும் நினைக்கவும் கூடாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்வதுமாயிருந்தது. உக்ரமுள்ளவர்களான இந்திரன்முதலானதேவர்களனைவரும் யுத்தத்தில்அஸுரர்களை அடித்தனர். தேவர்களால்பீடிக்கப்பட்ட தைத்யதானவர்கள் ஓடினர். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அஸுரர்கள்ஓடக்கண்டு, காலநேமியென்றுபிரஸித்திபெற்ற அஸுரன் எதிரில்தோன்றினான். நூறுகைகளும் நூறுவாய்களும் நூறுதலைகளுமுள்ளவனும் சிறப்புள்ளவனும் கொடியவனுமான காலநேமி நூறுகோடிமுடிகளுடையமலைபோலச் சத்துருக்களை அடிப்பதற்காகநின்றான். ஸூர்யனைப்போல ஜ்வலிக்கின்றகிரீடமும் ஒலிக்கின்றதோள்வளைகள்முதலிய ஆபரணங்களும் புகைநிறமானகொடியும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுடையவனாக வாயால் உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களின் இடத்தையும் மறைக்கும்பெருந்தேகத்தையெடுத்துக்கொண்டு யுத்தபூமியிலிருக்கும்தேவர்களைப் பயமுறுத்திப் பத்துத்திசைகளையுமறைத்து யமனைப்போலக்கோபித்து வாய்திறந்து எதிர்த்தோடிவந்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஆயுதங்களைமிகுதியாகப்பிரயோகித்துத் தேவர்களைப்பீடித்தான். ஓடிப்போன தைத்யர்களும் தானவர்களும் திரும்பவும் தேவர்களனைவரையும் எதிர்த்துவந்தனர். யுதிஷ்டிரா! பிறகு அவர்கள் கோபித்து யுத்தத்தில் தேவர்களைத்துன்பப்படுத்தினர். மஹாராஜாவே! காலநேமியினாலும் அஸுரர்களாலும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட அந்தத்தேவர்கள் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினர். தேவர்கள்ஓடக்கண்டு அஸுரச்ரேஷ்டனான காலநேமி இந்திரன், யமன், வருணன், வாயு, குபேரன், ஸூர்யன்முதலானதேவர்களைத் தன் வன்மையினால்ஜயித்து அவர்களின்வேலைகளையெடுத்துக்கொண்

டான். காலநேமியென்னும் பெரிய அஸுரன் அவர்களெல்லாரையும் விரைவில்வென்றபின், கருடவாஹனமேறிப் பேரொளியோடிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆகாயத்திற்கண்டான். அவரைக்கண்டவுடன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் பயமுறுத்தி எதிர்த்துச்சென்றான். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸுரராஜன் கோபத்துடன் நூறு கைகளையும்ஓங்கி எல்லா அஸ்திரங்களையும் விஷ்ணுவின்மார்பில்எறிந்தான். மயன்முதலான தைத்யர்கள் தானவர்களனைவரும் தம்தம்ஆயுதங்களையெடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைத்தொடர்ந்தனர். அதிகபலசாலிகளான அஸுரர்களால் எல்லா ஆயுதங்களையும் ஓங்கியடிக்கப்பட்டும் மலை அசையாமலிருப்பதுபோல விஷ்ணு யுத்தத்திலிருந்து அசையாமலிருந்தார். ராஜாவே! காலநேமி மறுபடியும் கோபித்து வேறு ஓர் உறுதியான கதையையோங்கி அக்கதையினால் விஷ்ணுவையும் கருடனையும் அடித்தான். மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன் களைத்திருந்ததைக்கண்டு சக்ராயுதத்தையெடுத்துக் காலநேமியின் நூறுதலைகளையும் கைகளையும்அறுத்தார். யுத்தத்திற்குவந்த மற்றத் தைத்யதானவர்களனைவரையும்அடித்தார். தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் அவரவர்பதங்களை அளித்தார். பாரதனே! அப்போது ஹரியானவர் மிக்க அன்புடன் அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்துப் பிரம்மாவுடன்கூடப் பிரமலோகத்துக்குச்சென்றார். பிரபுவான நாராயணன் பிரம்மலோகத்தில்பிரவேசித்தபிறகு பழமையான பரப்பிரம ஸ்தானமும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதுமான ¹நாராயணாச்ரயத்தில்பிரவேசித்து மஹரிஷிகளால் துதிக்கப்பெற்று ஆயிரம்சிரங்களுள்ளவராகி யோகநித்திரைக்கு ஆரம்பித்தார். அழிவற்றவரும் முதல்தேவரும் நித்யசரீரமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு உலகத்தை மாயையில் மயங்கச்செய்துகொண்டு நித்திரையில் பரவசமடைந்தவர்போல எக்காலமும் ஸுகமாகச்சயனித்திருந்தார். அம்மஹாத்மா அவ்வாறு சயனித்திருக்கையில் மானிடவருஷமெண்ணினால் முப்பத்தாறுலக்ஷம் வருஷங்கள் சென்றன. க்ருதயுகமும் த்ரேதாயுகமும் சென்று த்வாபரயுகத்தின் முடிவில் விழித்துக்கொண்டார். பிரமன்முதலான தேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் துதிக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு சயனத்திலிருந்து எழுந்து பிரமாதிதேவர்களோடுங்கூடத் தேவகாரியத்திற்காகத் தேவஸபைக்குச் சென்றார். பாரதனே! மேருவின் சிகரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் ஒளிமிகுந்ததுமான அந்தச்சிறந்த ஸபையில் அந்தத்தேவர்களனைவரும் பிரம்மதேவருடன்கூடப் பிர

¹ வைகுண்டம்.

வேசித்தனர். அங்கேபோய் அந்தச்சபையில் அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அந்தச்சபை இரைச்சலடங்கியிருந்தது. அந்தச்சபையில் பூமிதேவி துயரத்தினால் மெலிந்தகுரலோடு பேசலுற்றாள். "தேவர்களே! பலசாலிகளான அரசர்களின் சேனைகளினால் மிகவும் நெருக்கப்பட்டு நான் துயரப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். எக்காலமும் பாரத்தினால் சிரமமடைந்த நான் ஜீவிப்பதே கடினமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நகரத்திலும் கோடிக்கணக்கான சேனைகள் சூழ்ந்த அரசனிருக்கிறான். தேசந்தோறும் ஆயிரம் ஆயிரம் வீடுகள் அடங்கின கிராமங்கள் நூற்றுக்கணக்காயிருக்கின்றன. பலசாலிகளான அவ்வரசர்களின் அநேகமாயிரம் சேனைகளாலும் கிராமங்களாலும் நகரங்களாலும் தேசங்களாலும் நான் நெருக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால், என் சக்தியினால் நான் ஜனங்களைத் தாங்க முடியவில்லை. அந்தப்பிரஜைகளும் துராத்மாக்களான அஸுரர்களால் எக்காலமும் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றனர்" என்றாள். பூமியின் சொல்லைக்கேட்டுப் பகவானான நாராயணன் அப்போதே அந்தத்தேவர்களனைவருக்கும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் பூமியில் வஸிக்க மனத்தில் நினைத்தார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

-✶✶✶-

(கிருஷ்ணாவதாரத்தின் பால்யசரித்திரம்.)

பிறகு, பகவானான விஷ்ணு வஸுதேவகுமாரராயிருந்து செய்த காரியங்களையெல்லாம் உனக்குத் தெளிவாகச் சொல்வேன்; முழுதுங் கேள். மஹாத்மாவான வஸுதேவருடைய மஹிமையுஞ்சரித்திரமும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் நன்மையைத்தருவன. அப்பா! ஸர்வவியாபியும் பிரபுவும் விசாலமான கண்ணுள்ளவரும் ஈச்வரருமான அந்தவிஷ்ணு தம் வைகுண்டத்தில் எப்போது திருப்தியடையவில்லையோ அப்போது பூமிக்கு ஸஹாயத்தைச்செய்யவும் அஸுரர்களையழிக்கவும் (கருதி) மருத்துக்கள், வஸுக்கள், ஸூர்யன், சந்திரன், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள், ருத்திரர்கள், ஆதித்யர்கள், அசுவினிதேவர்கள் ஆகிய தேவர்களை, "உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரர்களே! நீங்கள் மானிடலோகத்தில் பிறவுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டுத் திரியக்ஜாதி முதலான எல்லா ஜங்கமப்பிராணிகளையும் இவையுண்

டாகக்கடவனவென்று ஸங்கல்பித்துத் தமக்காகப்படைத்தார். ஸர்வஜ்ஞானதாமும் யதுகுலத்தில்பிறந்தார். குழந்தாய்! புருஷோத்தமரானவிஷ்ணு தம்மைத்தாமாகவே பலவுருவங்களாகச்செய்துகொண்டு விளையாட்டிற்காக இவ்வுலகத்தில் ஆக்கங்களைமேய்த்தார். அஜாதசத்ருவே! ராஜாவே! அவர் தம்இச்சையினால் பூமியில்அவதரித்தவர். பாதச்ரேஷ்டனே! குழந்தாய்! நான்உரைப்பதைக் கேள். ஜனார்த்தனர்அவதரிக்கும்போது ஸந்தோஷத்தினால் கடல்கள்கொந்தளித்தன. மலைகள் அசைந்தன. அக்னிகள் புகையில்லாமல்ஜ்வலித்தன. ஸுகமானகாற்றுக்கள்வீசின. புழுதி அடங்கியிருந்தது. க்ரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் நன்றாகப்பிரகாசித்தன. ஆகாயத்தில் தேவர்களின் துந்துபிவாத்தியங்கள் மிகமுழங்கின. அக்காலத்தில் தேவர்கள்வந்து பூமாரிகள்பொழிந்தனர். மங்களவாக்கியங்களினால் மதுஸூதனனைத் துதித்தனர். அந்த அவதாரகாலத்தில் மஹரிஷிகள் ஸந்தோஷத்துடன்வந்தனர். அப்போது நாரதர் முதலான அந்தரிஷிகளைக்கண்டு கந்தர்வஅப்ஸரஸுக்களின் கூட்டங்கள் ஆடிப்பாடின. அப்போது ஆயிரங்கண்களையுடையவனும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவனுமான தேவேந்திரன் கோவிந்தனிடம்வந்து அந்தமஹரிஷிகளைப்பூஜித்து, "உலகங்களைப்படைத்தவரானபகவான் தமது திவ்யசக்தியினால் தேவர்கள்செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் தேவர்களுக்கு ஆகவேண்டியநன்மைகளையுஞ்செய்து திரும்பவும் தமது லோகத்துக்குச்செல்வர்" என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி ரிஷிகளுடன்கூட மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்துக்குச்சென்றான். கண்ணபிரான் அவர்களெல்லாருக்கும்விடைகொடுத்தனுப்பித் தமது திவ்யபராபாவத்தை மறைத்துக்கொண்டு நந்தகோபன்வீட்டில் அனேகவ்ருக்ஷங்கள்வளர்த்தார். பிறகு ஒருகாலத்தில் யசோதை வண்டியின்கீழேதூங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைவிட்டுவிட்டு யமுனைபாற்கிற்குச்சென்றாள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் குழந்தைவிளையாட்டைநடித்துத் தமது கைகால்களையுதறிக்கொண்டு கால்களைமேலேதூக்கி, காலின்பெருவிரலால் சகடத்தையுடைத்து இனியகுரலாக அழுதார். அந்தச்சிசுவான கண்ணன் ஒற்றைக்காலால் சகடத்தைஅங்கேதள்ளிவிட்டு முலையுண்ணவிரும்பிக் கவிழ்ந்துபடுத்து அழுதார். அங்குள்ளஜனங்கள் அந்தக் குழந்தையினால்உடைக்கப்பட்டுக் குடமும்அச்சும் பாயும் முறிந்தசகடத்தைக்கண்டு மிக்கவியப்படைந்தனர். கம்ஸன்பக்ஷத்தைச்சேர்ந்த சகடாஸுரனை உக்ரமானசக்தியுள்ள அந்தக்குழந்தை படுத்திருந்தே கொன்றதென்னும் பெரியஆச்சரியத்தைச் சூரசேனதேசத்தார்கேரில்

கண்டனர். பேருடலும் பருத்தஸ்தனங்களுமுடைய பூதனையென்பவளும் கொல்லப்பட்டாள். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு கிருஷ்ணபலராமர் இருவரும் ஆகாயத்தில் சந்திரஸூர்யர்கள் கிரணங்களால் ஒருவர்க்கொருவர் சேருவதுபோலச் சேர்ந்து தவழத்தொடங்கினர். ராஜாவே! அப்போது மஹாஸர்ப்பங்களைப்போன்ற புஜங்களையுடைய ராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்வனத்தில் சிலவிடங்களில் முழங்கால்களினால் தவழ்ந்தும் சிலவிடங்களில்விளையாடியும் எங்கும்போவதனால் அங்கங்களில் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு விளங்கினர். பாரதனே! கடையும்போது தயிர்ப்பெருக்குக்களைக் குடித்துக்கொண்டு அந்தப்பால கோபாலர் ஒருகால் அவ்விடத்தில் மிகுதியானவெண்ணெயை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கையில் கோபஸ்திரீகளால்காணப்பட்டனர். பின்பு அவர்கள், கண்ணனைக் கயிற்றினால் உரலில்கட்டுவித்தனர். அந்த உரலை அப்படியேயிழுத்துக்கொண்டுபோன அந்தச்சிசுவினால் இரண்டுமருதமரங்கள் வேரோடும் கிளைகளோடும் முறிக்கப்பட்டன. அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதன்பிறகு ராமகிருஷ்ணரிருவரும் குழந்தைப்பருவத்தைத்தாண்டி அந்தஇடைச்சேரியில் ஏழுவயதுப் பிள்ளைகளாயினர். [1]காகபக்ஷங்களோடுகூடிய அழகியமுகங்களையுடையராமகிருஷ்ணர்கள் ஒருவர் நீலாம்பரத்தையும் மற்றொருவர் பீதாம்பரத்தையும்தரித்தும் ஒருவர் பொன்னிறமான சாந்தும் மற்றொருவர் வெண்ணிறமானசாந்தும் அணிந்தும் இலையினால் காதுக்கினிமையாக வாத்தியம்வாசித்தும் கன்றுமேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள், காட்டில் [2]மூன்றுதலைநாகங்கள்போல விளங்கினர். காதில் மயில் தோகையையும் சிரஸில் இளங்கனிகளையும் மார்பில் [3]வனமாலையையும்தரித்த அவ்விருவரும் கிளைத்திருக்கும் இரண்டுஆச்சாமரத்தின் போத்துக்கள்போல விளங்கினர். ராஜாவே! தலையில் தாமரைமலர் சூடிக் கயிற்றால் யஞ்ஞோபவீதமாகப் போட்டுக்கொண்டும் கையில் தூக்கோடு சுரைக்காய்களைவைத்துக்கொண்டும் இடையர்க்குரிய புல்லாங்குழல்களை ஊதிக்கொண்டும், வனத்தில்சிலவிடங்களில்தங்கியும் சிலவிடங்களில் சேர்ந்துவிளையாடியும் தூங்கவேண்டினபோது ஓரிடத்தில் இலைப்பரப்புக்களில்படுத்தும் ஸந்தோஷமாகப் பலவிடங்களில் ஓடியும் அழகான பெருவனத்திற்கு அலங்காரமாகக் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். குந்திபுத்திரனே! அதன்பிறகு வஸுதேவபுத்திரர்கள் இருவரும் பிருந்தாவனத்திற்குச்சென்று அங்கே ஆநிரைமேய்த்துவிளையாடினர்.

1 பக்கக்குடுமி; சிலுப்பாவென்பது உலகவழக்கு.
2 இருபுறம் சிலுப்பாக்களைச்சேர்த்து மூன்றுதலையென்றது.
3 பகவானுக்குரிய வைஜயந்தியென்னும் மாலை.

ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத்தில் கம்ஸவதம்வரையில்சொல்லியது.)

பின்புஒருகால், அழகியஉருவமும் சிறந்தமுகமுமுள்ள கண்ணபிரான் அந்தஅழகானவனத்தில் மூத்தவரானபலராமரின்றிச் சஞ்சரித்தார். காகபக்ஷத்தைத்தரித்தவரும் நீலநிறமுள்ளவரும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவரும் சந்திரன் நடுவில் களங்கமிருப்பதுபோலத் திருமார்பினில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவுள்ளவரும் கயிற்றையஜ்ஞோபவீதமாகவுடையவரும் பீதகவாடைஉடுத்தினவரும் உடம்பில் வெண்சாந்தை அணிந்தவரும் கறுத்தும்சுருண்டுமிருக்கும்குழல்களோடுகூடியவரும் அழகும்ஒளியுமுள்ளவருமான யௌவனப்பருவத்திலிருந்த அந்தப்பிரபு கார்காலத்தில் ஒருவனத்தில் தென்றற்காற்றினால்அசையும்அழகானமயிலிறகோடு சிலவிடங்களில்பாடியும், சிலவிடங்களிலாடியும், சிலவிடங்களில்விளையாடியும், சிலவிடங்களில் நகைத்தும், பசுக்களைஉத்ஸாஹபடுத்துவதற்காக அந்தஇடையர்க்குரியபுல்லாங்குழலை மிக்கஇனிமையாகஊதியும் கோகுலத்தைச்சேர்ந்தபசுக்கூட்டத்தில் சஞ்சரித்தார். பாரதச்ரேஷ்டனே! மஹாப்ரபுவும்விஷ்ணுவுமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மிக்கஅழகான அந்தவனப்பிரதேசத்தில் வரிசைகளானகாடுகளில ஸந்தோஷமாகவிளையாடிக்கொண்டு பசுக்களுடன்கூடப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவ்வனத்திலுள்ள பாண்டீரமென்னும் ஆலமரத்தைக்கண்டு அதன் நிழலில்தங்கமனங்கொண்டார். குற்றமற்றவனே! முன் கன்றுமேய்த்தவர்களும் தமக்கு ஒத்தபிராயமுள்ளவர்களுமான இடைப்பிள்ளைகளுடன்கூட அந்தத்தினமெல்லாம் முன்பு தமது திவ்யலோகத்திலிருந்ததுபோல மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறுவிளையாடிக்கொண்டிருந்த கண்ணனைப் பாண்டீரமென்னும்ஆலமரத்தின்கீழ் வசிக்கும் இடையர்கள்பலர் உயர்ந்தவிளையாட்டுக்களினால் மகிழ்வித்தனர். வனத்தில்விருப்பமுள்ள ஆயர்களில்சிலர் மனங்களித்துப்பாடினர். மற்றும்சிலர் கோபாலராகிய கிருஷ்ணபகவானைப்பற்றியே கீதங்கள்பாடினர். அங்கே அவர்கள் பாடிக்கொண்டும் இலைவாத்தியம் வாசித்துக்கொண்டுமிருக்கும்ஸமயத்தில் கிருஷ்ணன் குழலையும் சுரைக்காய்வீணையையும்வாசித்தார். இவ்வாறு அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் இடையர்களுடன் அநேகவிளையாட்டுக்கள்விளையாடினார். குந்திபுத்திரனே! அந்தயௌவனப்பருவ

முள்ளகண்ணனால் அந்தவிளையாட்டுக்காலத்திலும் உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்யப்பட்டது. பாரதனே! எல்லாப்பிராணிகளும் பார்க்கையில் வாஸுதேவர் மடுவில்குதித்து அங்குள்ள அரவின்படத்தின் மேல் நடனஞ்செய்தார். எல்லாஜனங்களும்பார்த்திருக்கையில் காளியனென்னும்நாகத்தையடக்கிப் பின்பு கண்ணன் பலராமருடன்விளையாடினார். ராஜனே! அப்போது கழுதைஉருவமாகவந்த தேனுகனென்னும் கொடியஅஸுரன் பனங்காட்டில் பலராமரால்கொல்லப்பட்டான். குந்திபுத்திரனே! பின்புஒருகால் அழகியமுகங்களோடுகூடியராமகிருஷ்ணர்கள் மிகவிருத்தியடைந்தகோதனங்களை மேய்த்துக்கொண்டு வனத்துக்குப்போயினர். சத்துருக்களைத்துயரப்படுத்துகிறவர்களும் தோல்வியடையாதவர்களுமான அவ்விருவரும் ஸந்தோஷமாக உலகவழக்கப்படி விளையாடிக்கொண்டும் காடுகளைப்பார்த்துக்கொண்டும் கர்ஜித்துக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மரங்களிலுள்ள இலைகாய் முதலியவற்றைப்பறித்துக்கொண்டும் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் பேரிட்டு அழைத்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தனர். தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்விருதேவர்களும் மானிடப்பிறப்பென்னும் தீக்ஷையைவஹித்து அந்தஜாதிக்குரிய குணங்கள்பொருந்தின விளையாட்டுக்களுடன் வனத்தில்திரிந்தனர். இளமையிலும் கோபாலர்களுடன் இவ்வாறுவிளையாடித்திரிந்தனர் சிறந்தமஹிமைபொருந்தியவரும் எல்லாப்பிராணிகளையும் படைப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதன்பிறகு கோகுலத்திற்குச்சென்று அங்கே இடைப்பிள்ளைகளாற்செய்யப்பட்ட கிரியஜ்ஞமென்னும் கோவர்த்தனகிரிபூஜையில் தேவதாரூபத்தோடு பாயஸான்னத்தைப்புஜித்தார். அந்தரூபத்தைக்கண்ட கோபாலர்களனைவரும் கிருஷ்ணனையே பூஜித்தனர். அப்போது திவ்யரூபத்தைத்தரித்துத் தேவர்களால்பூஜிக்கப்பெற்றார். பகைவனைப்பீடிப்பவனே! பசுக்களைக்காப்பதற்காகக்கோவர்த்தனமென்னும்குன்று இளைஞராயவாஸுதேவரால் ஏழுநாள்தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது அந்தச்செயற்கரிய காரியத்தைக் கிருஷ்ணன்விளையாட்டாகச்செய்தார் பாரதனே! அஃது எல்லா உலகங்களுக்கும் மிக்கஆச்சரியமாயிருந்தது. தேவர்களுக்குராஜவான இந்திரன்பூமிக்குவந்து கிருஷ்ணனுக்குவந்தனமளித்து ஸந்தோஷத்துடன் அவரை, '[1]கோவிந்தன்' என்றுசொல்லி அவருக்குராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தான். இந்திரன் கிருஷ்ணனை, 'கோவிந்தா!' என்று அழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். அதன்

1 கோக்களைக்காப்பவர்.

பிறகு காளைவடிவமாகவந்த அரிஷ்டனென்றுபெயர்பெற்ற அஸுர ளைக் கிருஷ்ணன் பசுக்களின்நன்மைக்காகப் பராக்ரமத்தினுற்கொன் ருர். ராஜாவே! அதன்பிறகு கேசிஎன்னும்அஸுரன் குதிரையுருவ மாகவந்தான். பார்த்தனே! அவ்வாறு பதினுயிரம்யானைபலமுள்ள தாக வனத்திற்குவந்த அந்தக்குதிரையைத் தமது தாமரைமலர்போ ன்றகையையே வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டு மதுஸூதனர்கொன்ருர். அதன்பிறகு மல்லனுகஇருந்த சாணூரனென்னும் பெரிய அஸுர ளைக்கொன்ருர். பகைவரையழிப்பவனே! பாரதனே! எல்லாச்சேனை களாலும்சூழப்பட்டுவந்த ஸுதாமனென்னும் அரசனைக் கோவிந் தன் சிறுபிராயத்திற்கொன்ருர். முஷ்டிகனென்பவன் பலராமரால் கம்ஸஸபையில் எளிதாகக்கொல்லப்பட்டான். பாரதனே! கம்ஸன் மந்திரிகளுடன் கூடவே கிருஷ்ணனுலடிக்கப்பட்டான். பகைவர்களை யழிப்பவரான கண்ணபிரான் எல்லாரும்பார்த்திருக்கையில் கம்ஸனைக் கொன்று உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்து தமதுதாய்தந் தையரின்அடிபணிந்தார். கண்ணபிரான் இப்படிப்பட்டகாரியங்களைச் செய்தவர்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத் தொடர்ச்சி.)

அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணர்கள் ஸாந்தீபனியென்னும் ஆசா ரியரிடம்சென்றனர். தர்மந்தெரிந்தவரும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவரு மாகிய அவ்விரண்டுமஹாத்மாக்களும் அவந்திதேசத்தில் கடுமை யான பிரம்மசரியவிரதத்தையனுஷ்டித்துக் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்து அறுபத்துநான்கு இரவுபகல்களில் வேதவேதாங்கங்களைக் கிரஹித்தனர். அந்தயாதவர்களிருவரும் எழுத்து, எண், சங்கீதம், வைத்தியம், யானைபயிற்சி, குதிரைப்பயிற்சி இவற்றையெல்லாம் பன் னிரண்டுநாட்களில் கற்றுக்கொண்டனர். தர்மந்தெரிந்தவரும் தர் மத்தையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுவீரர்களும் தனுர்வேதங் கற்றுக்கொள்வதற்காகத் திரும்பவும் ஸாந்தீபனியென்னும் ஆசாரி யரை அடைந்தனர். ராஜாவே! அவ்விருவரும் வில்வித்தையிற் சிற ந்தஆசாரியரான ஸாந்தீபனியினிடம்சென்று நமஸ்கரித்து அவரால் கௌரவிக்கப்பெற்று அவந்திதேசத்தி லிருந்துகொண்டே ஐம்பது

இராப்பகல்களில் * பத்து அங்கங்களோடுகூடிய தனுர்வேதத்தை ரஹஸ்யங்களுடன்கூட மனத்தில் செவ்வையாகப்பதியும்படி முற்றும் கற்றனர். பிராமணச்ரேஷ்டரான ஸாந்தீபனி, அவர்கள் காரியம்நிறைவேறினதைக்கண்டு அவர்களிடம் குருதக்ஷிணை கேட்டார். ஸாந்தீபனியானவர் ஸமர்த்தரான கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "எனது புத்ரன் இந்தக்கடலில் மச்சத்தினால் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்; திமிங்கிலத்தினால்விழுங்கப்பட்ட என்புதல்வனைக் கொண்டுவா; உனக்கு நன்மைஉண்டாகட்டும்" என்று தம்பிரயோஜனத்தைக் கேட்டுக்கொண்டார். புத்திரனைப்பற்றித் துயரப்பட்ட குருவுக்காகக் கிருஷ்ணன், எவ்வுலகிலும் மற்றெவராலும் செயற்கரிய காரியத்தைப்பற்றியும் பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பாரதச்ரேஷ்டனே! ஸாந்திபனியின்புத்திரனை இழுத்துக்கொண்டுபோன மத்ஸ்யமாகிய அஸுரன் ராமகிருஷ்ணர்களால் கடலில்கொல்லப்பட்டான். வெகுகாலத்துக்குமுன் இறந்துபோயிருந்த ஸாந்திபனி புத்ரன் அளவற்றமஹிமையுள்ள கிருஷ்ணனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் அப்போது மறுபடியும் சரீரத்துடன் பிழைத்துவந்தான். செய்யவும் நினைக்கவுமுடியாத அந்த மிகப்பெரிய புதுமையைக்கண்டு எல்லாஜனங்களுக்கும் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ராமகிருஷ்ணர்கள் குருவுக்கு உயர்ந்த ஆஸனங்களையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தனமுதலிய எல்லாவற்றையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தனர். கதாயுத்தத்திலும் பரிகாயுதச்சண்டையிலும் எல்லா அஸ்த்ரவித்தைகளிலும் கிருஷ்ணன் எல்லார்க்கும் முதன்மையடைந்து எல்லாஉலகங்களிலும் பெயர்பெற்றார். எல்லாரத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆதித்தனைப்போலப்பிரகாசிக்கும் தேவேந்திரரதத்தில் நாராயணனைத்தவிர வேறுயார் ஏறலாம்? இந்திரனுடைய ஒப்பற்ற ஸாரதியும் அன்புள்ள ஸ்நேஹிதனுமாகிய மாதலி புருஷோத்தமரைத் தவிர வேறுயாருக்குக் கடிவாளம்பிடித்து ஓட்டுவான்?

அப்பா! யுதிஷ்டிரா! போஜராஜன்மகனான கம்ஸனும் அஸ்த்ரவித்தையிலும் தேகவன்மையிலும் சூரத்தனத்திலும் கார்த்தவீர்யார்

* 1. சாரி = ஒற்றைக்காலால் நடப்பது. 2. ஸ்தானம் = வில்லாளி நிற்றல். 3. நியாயம் = கத்திச்சண்டையில் கைகளைப் பலவிதமாக மாற்றுவது. 4. பரிவிசாரம் = அஸ்திரங்களையும் பாணங்களையும் விடும்போது தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வது. 5. ஸௌஷ்டவம் = இடுப்பு, முழங்கால், முழங்கை, தோள், தலை, இவைகள் சமமாகநிற்பதும் மார்புஉயர்ந்திருப்பதும். 6 காணம் = பாணத்தை எய்ப்பது விடுப்பது முதலியன. 7. வியாயாமம் = தேகப்பயிற்சி. 8. மண்டலம் = மேலேசொன்ன சாரிகளைக் கூட்டுவது. 9. கதி = நடை. 10. ஆஸனம் = இலக்கைப்பார்ப்பதற்காகப் பலவகைகளாக உட்கார்தல்.

ஜனனுக்குச் சமானமாயிருந்தவன். போஜராஜனான உக்ரஸேனன் புதல்வனும் போஜராஜர்களின்வம்சத்தைச் சிறப்பித்தவனுமாகிய அந்தக்கம்ஸனைக்கண்டு மற்றஅரசர்கள் கருடனைக்கண்ட நாகங்களைப் போல நடுங்கினர். பாரதனே! விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான ப்ராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தம்செய்பவர்களான காலாட்கள் நூறுலக்ஷம்பேர் அவனிடமிருந்தனர். யுத்தத்தில் பின்வாங்காத சூரர்கள் எட்டுலக்ஷம்பேர்கள் கம்ஸனிடமிருந்தனர். யுதிஷ்டிரா! அவனுடையகொடிகள் பொன்மயமானவை; அவனுடையதேர்கள் உயர்ந்த பொற்கச்சை கட்டினவைகள்; யானைகளும் அவ்வாறே; அவன் ஸேனை அவ்வளவுபெரிது. விற்களாலும் சத்திகளாலும் கூர்மையான ப்ராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தஞ்செய்யும் வீரர்கள் ஏறும்குதிரைகள், பலாசமலர்போலச்சிவந்தநிறமுள்ளவை பதினாயிரமிருந்தன. யுதிஷ்டிரா! கம்ஸனுக்குஸேனாதானான ஸுநாமா என்பவனைச் சேர்ந்ததும் யாராலும் புஜவலிமையினால் ஜயிக்கமுடியாததும் சிறந்தகுதிரைக்காரர்கள் ஏறியதுமாகிய குதிரைக்குட்டிகளின் மற்றொரு பெரிய ஸேனைஇருந்தது. அந்த ஸுநாமாவென்பவன் கம்ஸனை நாற்புறமுங் காத்தான். அவன்ஸேனை [1]மிச்ரகம் என்னப்பட்டது; அறுபதினாயிரமென்று கணக்கிடப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! கம்ஸனுடைய கோபமே பெரியவேகமாகவும், கொடிகளே திவலைகளிலுள்ள பெருமரங்களாகவும், மதயானைகளே பெரியமுதலைகளாகவும் ஆயுதக்கூட்டங்களே நுரைக்கூட்டங்களாகவும், குதிரைக்காரரின்ஓட்டமே பெருவெள்ளமாகவும், கதைகளும் பரிகாயுதங்களுமே மீன்களாகவும், பலவகைக் கவசங்களே பாசிகளாகவும், தேர்களும் யானைகளுமே பெருஞ்சுழல்களாகவும், பலவகைஉதிரங்களே சேறுகளாகவும், விசித்ரமான விற்களே அலைகளாகவும், தேர்க்குதிரைகளே கலங்கினமடுக்களாகவும், யுத்தவீரர்களின்கர்ஜனமே சத்தமாகவுமுடையதும் யமனென்னுங் கடலிற்சேருவதும் பயங்கரமுமான போரென்னும் மஹாநதியைத் தாண்டிக் கம்ஸனைக்கொல்லுகிறவன் நாராயணனைத்தவிர மற்றவன் எவனிருக்கிறான்? பாரதனே! இந்தக்கிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய ரதத்திலிருந்து கம்ஸனுடைய அந்தச்சேனைகளை மஹாமேகங்களைக் காற்றுஅடிப்பதுபோல ஊதிவிட்டார். பிறகு மந்திரிகளுடன்கூட ஸபையில் வீற்றிருந்த கம்ஸனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று ஜயத்தைக்கொண்டுவந்தார். இந்திரனுக்கிளையவரான கிருஷ்ண பகவான் வெகுமானிக்கத்தக்க தேவகியையும் மற்றுமுள்ளசுற்றத்தா

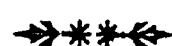
---

1 நால்வகைச்சேனைகளும் கலந்தது.

ராயும் யசோதையையும் ரோஹிணியையும் பலமுறைநமஸ்கரித்து உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்து யாதவத்தலைவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். புருஷோத்தமரானகண்ணன் அதன்பிறகு எல்லா அரசர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்திற்குவந்த ஜராஸந்தனென்னும்அரசனை ஸரஸ்வதியாற்றினருகில் ஜயித்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரகாஸுரவதம்.)

பாரதனே! அதன்பிறகு யாதவவம்சத்தில்அவதரித்த கிருஷ்ணபகவான் மதுராபுரியைவிட்டுத் துவாரகாபுரியைச்சேர்ந்தார். அதன்பிறகு மஹாத்மாவான தாமரைக்கண்ணர் நரகாஸுரனிடமிருந்து தமக்குத்தக்கவாஹனங்களையும் பலவகைரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். அப்போது தைத்யர்களும் தானவர்களும் தடைசெய்தனர். சிறந்தகைவன்மையுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வரம்பெற்று மதங்கொண்ட அவ்வஸுரத்தலைவர்களை ஹதம்செய்தார். அந்தநரகனென்னும் அஸுரன் அவருக்கு விரோதம்செய்தான். யுதிஷ்டிரா! குண்டலத்துக்காக அதிதியென்னும் தேவமாதாவைப்பீடித்தான். அப்போது நரகாஸுரன்செய்த அந்தமிகக்கொடியகாரியத்தை இதற்குமுன் அஸுரக்கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தும் செய்யவில்லை. அந்தநரகாஸுரன் பூமிதேவிக்குப்பிறந்தவன். அவனுக்குஇருப்பிடம் பிராக்ஜ்யோதிஷபுரமென்பது. யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ளவர்களும் தேவக்கூட்டங்களுக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்களுமாகிய ஹயக்ரீவன், நிகும்பன், கொடியவனும் பஞ்சஜனன், ஆயிரம்புத்திரர்களோடுகூடியவனும் வரம்பெற்றதனால்கர்வித்தவனுமான முரனென்னும் அஸுரசிரேஷ்டன் ஆகியஇந்நால்வரும் அவன் தேசத்தின் நான்குஎல்லைகளையும் காப்பவராயிருந்து ஆகாயமார்க்கம்வரையில் தகைந்துநின்றனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ளவரும் சக்ரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும்தரிப்பவருமான இந்தக்கிருஷ்ணன் நரகாஸுரனை வதஞ்செய்வதற்காக யதுவம்சத்தவரான வஸுதேவருக்குத் தேவகியினிடத்தில் ஜனித்தார். உலகங்களில் பிரஸித்தமானமஹிமையுள்ள இந்தப்புருஷோத்தமருக்குத் துவாரகாபுரிதான் முக்கியமான இருப்பிடமென்பது உங்களுக்குத்தெரியுமே. யுதிஷ்டிரா! அந்தத்

கும் முள்ளைப்போல உறுத்துகிறவனுமான உன்புதல்வன் உலகமெல்லாம் நமஸ்கரிக்கத்தக்க அதிதிதேவியைத் தன்பலத்தினால்பிடித்தான். அவளுடையகுண்டலங்களைக் கர்வத்தினால்அபஹரித்தான். அதனால் அவன்கொல்லப்பட்டான். 'பெண்ணரசியே! நான்செய்ததைப்பற்றி நீவருத்தப்படவேண்டாம். உன்புத்திரன் உன்னுடைய மஹிமையினால் மேலானகதியை அடைந்தான். மேன்மை பொருந்தியவளே! உன்னுடையசுமையைத்தான் இறக்கினேன்; ஆதலால் நீசெல்" என்றுசொன்னார்.

ஐம்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஸத்யபாமையைத் துணையாகவுடைய கிருஷ்ணன் பூமியின் புத்ரனாகிய நரகனைக்கொன்று திக்குப்பாலகர்களுடன்கூட நரகனுடையபட்டணத்தைப்பார்த்தார். பிறகு சிறந்தசக்தியுள்ள அந்தநரகனுடைய கிருஹத்தையடைந்து அளவற்ற தனங்களையும், அக்னிபோலவும் சந்திரன்போலவும் பிரகாசிக்கும்மணிகளும் முத்துக்களும் பவழங்களும் வைடூரியங்களும்முதலான பலவகை ரத்தினங்களையும், பெரிதும்சிறிதுமான ஸூர்யகாந்தக்கற்களையும், படிகக்கற்களையும், ஜாம்பூநதமென்றும் சாதகும்பமென்றும் சொல்லப்படும் பொன்வகைகளையும் பார்த்தார். அவனுடைய அந்தப்புரம் பொன்னிறமும் வெண்ணிறமுமாக அழகாயிருந்தது. நரகன்கிருஹத்தில் அளவற்ற தனம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அவ்வளவு தனப்பெருக்கை யக்ஷராஜாவான குபேரனுடையகிருஹத்திலும் தேவேந்திரனுடைய கிருஹத்திலும் இதற்குமுன் யாருங் கண்டதில்லை. தேவக்கூட்டங்களோடுகூடிய தேவேந்திரன், நரகனும் நிசும்பனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அதிதியின் ரத்னகுண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு வீற்றிருந்த யதுநாதரிடம், "ஜனார்த்தனரே! பொற்கொடிகள் அணிந்து பொற்கச்சைகள்கட்டி அங்குசங்களோடுகூடியவையும் சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவையும் பயத்தைத்தரும் உருவமுள்ளவையுமான இருபதினாயிரம்யானைகள் இருக்கின்றன. பலவகையான வெள்ளைவஸ்திரங்களினாற் செய்யப்பட்ட கொடிகளோடும் பவழங்களினாற்செய்யப்பட்ட சேணங்களோடுங்கூடிய நாற்பதினாயிரம்யானைகளும் பலதேசங்களிலுண்டான எட்டுலக்ஷம் உயர்ந்தகுதிரைகளும் இருக்கின்றன. பகைவரைஸம்ஹரிப்பவரே! ஜனார்த்தனரே! உமக்கு விருப்பமிருக்

தால் நீர் தர்மமமாகச் சம்பாதித்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் சிறந்த இந்தத்தனங்களையெல்லாம் பழக்கப்பட்ட காளைமாடுகளின்மேலேற்றி உமது துவாரகாபுரியில் சேர்ப்பிக்கிறேன்" என்றுசொன்னான். தேவர்களிடத்திலும் கந்தர்வர்களிடத்திலும் அஸுரர்களிடத்திலுமுள்ள பொன்களும் மணிகளும் நரகன் அரண்மனையிலிருந்தன. இந்திரன் அவ்வளவையெல்லாவற்றையும் மணிபர்வதத்தையும் கருடன்மேலேற்றிக் கிருஷ்ணனுடன்கூடத் திரும்பிச்சென்றான். பொன்னினாலலங்கரிக்கப்பட்ட விதானங்களோடுகூடிய மாளிகைகள்விளங்கும் அந்தமணிக்குன்று பலநிறங்களான மேகங்கள்சேர்ந்தாற்போல விளங்கிற்று. அதில் ரத்தினப்படிகள்கட்டின பெரியமாளிகைகளிருந்தன. கந்தர்வச்ரேஷ்டர்களும் தேவச்ரேஷ்டர்களுமாகிய இவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரிகளாகிய பெண்ணரசிகள் அவற்றிலிருந்துகொண்டு மதுஸூதனனைக் கண்டனர். ஒற்றைப்பின்னலான சடையைத் தரித்துக் காஷாயமுடுத்துத் தவத்திலிருப்பவரான அந்தப்பெண்களனைவரும் ஸ்வர்க்கத்துக்கொப்பான இடத்திலிருப்பவரும் தோல்வியடையாத மஹாவீரருமான கிருஷ்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்போது தவத்தின் கடுமையினாலுண்டான துயரம் எவ்வளவும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. தாமரைமலருக்கொப்பான கண்களையுடைய அந்தப் பெண்களனைவரும் வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, புலன்களை நடத்துகிறவரும் இந்த யாதவசிங்கமுமான கிருஷ்ணனிடம்வந்து கரங்குவித்து, "ஓ! புருஷோத்தமரே! 'தேவர்களுடைய காரியத்தைச் சாதிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணன் வரப்போகிறார். அவர் பூமியின்புத்திரனான நரகன், நிசும்பன், முரன், ஹயக்ரீவன், பஞ்சஜனனென்னும் அஸுரர்களையும் அவர்கள்சேனைகளையும் வதஞ்செய்து அளவற்றதனத்தை யடையப்போகிறார். அவர் சொற்பகாலத்தில் உங்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்பார்' என்று நாரதர் எங்களுக்குச்சொன்னார். சிறந்த ஞானியும் தேவரிஷியுமாகிய அவர் இவ்வாறு சொல்லிச்சென்றார். நாங்கள் எப்போதும் உம்மையே நினைத்துக்கொண்டு கடுந்தவஞ்செய்கிறோம். புருஷச்ரேஷ்டரே! இந்தக் கெட்டகாலந்தாண்டி, சிறந்தகைகளையுடைய மாதவனை எப்போது காண்போமென்று மனத்தில் எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அஸுரர்களால் காவல்காக்கப்பட்டு எக்காலமும்தவஞ்செய்துவருகிறோம். அதன்பிறகு எங்கள்விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வாயுபகவான்வந்து, 'நாரதர் சொன்னதுசொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் நடக்கும்' என்றுசொன்னார்" என்றுசொன்னார்கள். அந்தச் சிறந்தபெண்களின் முன்னிலையில்

விருஷபப் பார்வையுடையவராயிருந்த கண்ணனைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பசுக்களின்முன்னிற்கும் மஹாவிருஷபம்போலக் கண்டனர். அந்தப்பெண்கள் சந்திரனுக்கொப்பான அவருடைய முகத்தைக்கண்டு கண்மலர்ந்து மனங்களித்துச் சிறந்தகைகளையுடைய அந்தப் பகவானைப்பார்த்து, "ஓ! எடுத்தவிரதம் தவறாதவரே! வாயுபகவானும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைக்கருதின நாரதமஹரிஷியும் முன்னர் இங்கே எங்களைப்பார்த்து, 'சங்கம் சக்கரம் கதை வாளேந்தின மஹாவிஷ்ணுவான நாராயணன் பூமியின்புத்திரனான நரகனைக் கொன்றபிறகு உங்களுக்குக் கணவராவார் என்பது திண்ணம்' என்றும் சொன்னார்கள். ரிஷிச்ரேஷ்டரும் முதன்மையான மஹாத்மாவுமான அந்த நாரதரின்சொற்படி எங்களுக்கு உண்மையாக நீர் பர்த்தாவாகவேண்டும். இஃது எங்கள்பாக்யம். பகைவரை யடக்குகிறவரே! கேள்விக்கும் பிரியமாயிருந்தவரைக் காட்சிக்குப் பிரியராகப் பார்க்கிறோம் என்பது ஸந்தோஷமானது. இந்தமஹாத்மாவான (உம்மைக்) கண்டதனால் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களானோம்" என்று கூறினர்.

யாதவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மதனனால் மயலுற்றிருக்கும் அந்தப்பெண்களனைவரையும் நோக்கி, "விசாலமானகண்களையுடைய பெண்களே! நீங்கள்கேட்பதெல்லாம் உங்களுக்கு நேரும்" என்று மறுமொழியுரைத்தார். உடனே தேவகிபுத்திரரானபகவான் ரத்தினங்கள் தனக்குவியலகளுடன்கூடவே அந்தப் பெண்களெல்லாரையும் கருடன்மேலேற்றிவைத்தார். தேவேந்திரனுக்குஇளையஸஹோதரரான அந்தக்கண்ணபிரான் பக்ஷிகள் யானைகள் புலிகள்முதலான துஷ்டமிருகங்களும், ஸர்பபங்களும், குரங்குகளும், மான்களும், பன்றிகளும், புள்ளிமான்களும் கூட்டங்கூட்டங்களாகநிறைந்திருப்பதும், கற்களும் கற்பாறைகளும தாழ்வரைகளும் உயர்ந்தசிகரங்களுமுடையதும், விசித்திரமான மயில்கள் நிறைந்திருப்பதுமான மணிபர்வதத்தை எல்லாப்பிராணிகளும் பார்த்திருக்கும்போதே பெயர்த்துக் கருடன்மேல்வைத்தார். பெருமலைச்சிகரம்போன்ற அந்தக்கருடன் மஹாபலசாலிகளான கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் இந்திரனையும் தூக்கிக்கொண்டு தம்வன்மையுள்ள சிறகுகளைவிரித்து மலைச்சிகரங்களையிடித்தும் மரங்களைப்பெயர்த்தும் எல்லாத்திசைகளிலும் பேரொலியையுண்டாக்கினர். வீரனே! பகைவரைவெல்லுகிறவராகிய கருடன் வைச்வாநரமார்க்கமென்றுசொல்லப்பட்ட நக்ஷத்திரவீதியிற் சென்று பெரியமேகங்களையிழுத்தார். தம்மொளியினால் நவக்ரஹங்

கள், இருபத்தேழுநக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள், மற்றத்தனித்தநக்ஷத்திரங்கள், ஸப்தரிஷிகள், அச்வினிதேவர்கள் இவர்களின் ஒளிகளையெல்லாம் மறைத்து மிக்கபுண்ணிய ஸ்தானமாகிய தேவலோகத்தைச் சேர்ந்தார். அந்தப்பிரபுவானஜனார்த்தனர் பலராமரோடு இந்திரனுடையமாளிகையைச்சேர்ந்தவுடன் கருடனைவிட்டுஇறங்கி அதிதிதேவியின்பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து எல்லாத்தேவர்களாலும் பிரம்மாதக்ஷர்முதலான ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராக அதிதிதேவிக்குத் திவ்யகுண்டலங்களையும் சிறந்தரத்னங்களையுங்கொடுத்தார்.

அதிதிதேவியும் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மனத்துயரம்நீங்கினவளாகி இந்திரனுக்குஇளையஸஹோதரரான கண்ணபிரானையும் பலராமரையும் கொண்டாடினாள். தேவேந்திரனுடைய மனைவியான இந்திராணி, கிருஷ்ணன்மனைவியான ஸத்தியபாமையைக் கைப்பிடித்தழைத்துக்கொண்டு அதிதியினிடம்காண்பித்தாள். துயரமற்ற அந்தத்தேவமாதாவான அதிதிதேவி கிருஷ்ணனுக்குப்பிரியஞ்செய்யக்கருதி அந்தசத்தியபாமையைப்பார்த்து, "அழகியமுகமுள்ள பெண்ணரசியே! கிருஷ்ணன் பூமியின்மீதிருக்கும்வரையில் உனக்கு மூப்புவாராமல் உடம்பில் எல்லாவகையானநல்லமணங்களுடன் பொருந்தியிருப்பாய்" என்றுவரமளித்தாள். அழகியஇடையுள்ள ஸத்தியபாமை இந்திராணிக்கு விடைகொடுத்து அவளிடத்தில் தானும்விடைபெற்றுக் கிருஷ்ணனுடையகிருஹத்துக்குச் சென்றாள். சத்துருக்களையடக்குகிறவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்களாலபூஜிக்கப்பெற்று மஹரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் அனுஸரிக்கப்பட்டவராகத் தேவலோகத்திலிருந்து துவாரகைக்குச் சென்றார். தேவர்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கண்ணபிரான் ஆகாயமார்க்கத்தை விரைவாகத்தாண்டிக் கோட்டையின்முன்வாயிலையடைந்தார்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துவாரகாநகரத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளின்கிருகங்களையும்வர்ணித்தது.)

பிரபுவும் நாராயணனுமான கிருஷ்ணன் அந்தத் துவாரகாபுரியைக்கண்டு களிப்புற்று எல்லாப்பொருள்களோடும் நகரப்பிரவேசஞ்

செய்ய ஆரம்பித்தார். துவாரகாபுரியின் நாற்புறங்களிலும் பலவகை மலர்களும் கனிகளுமுள்ளவையும் அநேக ஜனங்களுள்ளவையுமான அழகிய அநேகந்தோட்டங்களைக் கண்டார். சூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்றவையும் மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்றவையுமான மாளிகைகள்நிரம்பி அழகாயிருப்பதும், தாமரைகளின் வரிசைகள்நிரம்பினவையும் ஹம்ஸங்களால் அடையப்பட்ட தண்ணீரோடு கூடியவையும் கங்கைநதிக்கும் ஸிந்துநதிக்கும் ஒப்பானவையுமான அகழிகளினால்சோபிப்பதும், சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஆகாயத்தின்மேல் எட்டியிருப்பதுமானவெண்மதிலினால் மேகங்கள்சூழ்ந்த ஆகாயம்போல் விளங்குவதுமாக விசுவகர்மாவினால்செய்யப்பட்ட அழகிய துவாரகாநகரியைக் கண்டார். நந்தனவனத்திற்கும் மிச்ரகமென்னும் தேவோத்தியான வனத்திற்கும் சமானமான வனங்களோடு, அதிகமாகச் சங்கீதகோஷமும் சிறந்த பொன்மாளிகைகளும் நிரம்பி ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷகரமாக அந்தச்சிறந்த நகரம் விசுவகர்மாவினால் ஸ்வயமாகவே உண்டாக்கப்பட்டது. எல்லாநகரங்களுக்கும் மேலான அந்தநகரத்தில், கொடிகள் தூக்கிக் கட்டியிருப்பதனால் பறப்பவைபோன்றவையும் பொன்மயமாயிருப்பதனால் மேருமலையின் சிகரங்கள்போலப் பிரகாசிப்பவையுமான புகழ்பெற்ற யாதவர்களின் மாளிகைகளைக்கண்டு, மகிமைபெற்ற இந்திரன் மகிழ்ந்தான். வெள்ளைபூசி வெளுத்தசிகரங்களோடு கூடியவையும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும், மேருமலையின் கொடுமுடிகள்போலப் பெரிய மேல்மாளிகைகளோடு கூடியவையும், எல்லாரத்தினங்களு முள்ளவையும், [1]ஹர்மியம், [2]அர்த்தசந்திரம், [3]நிர்யோகம், [4]பஞ்சரம் என்னும் கட்டடங்களோடுகூடியவையும், யந்திரசாலைகள்நிரம்பினவையும், ரத்னமும் பொன்னும்சேர்ந்த தளவரிசைகளும் சுண்ணாம்புக்குழம்பு பூசினதரைகளுமிருப்பதனால் பல நிறக்கற்களோடுகூடிய மலைகள்போலிருப்பவையும், பொன்மயமான வாயிற்படிகளும் வைடூரியக்கல்லாலாகிய தாழ்களுமுடையவையும், எல்லாக்காலங்களிலும் ஸுகமான காற்றுள்ளவையும், மிக்கவிலைபெற்ற சாமான்களுள்ளவையும், அழகியதாழ்வரைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் சோபிக்கின்ற குன்றுகளுக்கொப்பானவையும், ஐந்துநிறங்களுள்ள புஷ்பவர்ஷங்கள் நிரம்பினவையுமான கிருகங்களினாலும் மேகமுழக்

1 விசாலமான மேல்மாடி. 2 அர்த்தசந்திரன் வடிவாயிருப்பது.
3 கொடுங்கை அதாவது மேல்வளைவான கட்டிடம்.
4 கூடுபோலக் கம்பிகளால் செய்யப்பட்ட கட்டிடம்.

கம்போன்ற ஜனகோஷங்களினாலும் அந்நகரமானது போகவதியென்னும் நாகலோகநகரம்போலிருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய வெண்கொடியே ஐராவதமும், யாதவர்களின் ஆயுதங்களே வானவிற்களும், வீரர்களான யாதவர்களே மயில்களும், அனேகமாயிரம் ஸ்திரீகளே மின்னல்களும், கிருஷ்ணனும் இந்திரனுமே மேகதேவதைகளுமாகவுடைய வீடுகளென்னும் மேகங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துவாரகாநகரானது மேகங்களால்மூடப்பட்ட ஆகாயம்போல மிக்கஅழகாயிருந்தது. அவர்கள் நான்குயோஜனை நீளமும் அவ்வளவே அகலமும் சிறந்ததனங்கள் நிரம்பினதும் உயர்ந்த மேல்மாளிகைகளோடு கூடியதும் சிறியசெய்குன்றுகளோடு கூடியதுமாக விச்வகர்மாவினாற் செய்யப்பட்ட கிருஷ்ணபகவானுடைய மாளிகையைக் கண்டனர். சுற்றிலும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரம் இடமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணன் மாளிகையைச் சிறந்தமதிலையுள்ள விசுவகர்மாவானவன் இந்திரனுடையகட்டளையினாற் செய்தான். மேருமலையின்சிகரம்போல உயரமும் பொன்மயமுமான ருக்மிணியினுடைய சிறந்தகிருஹமும் மிகச் சிறந்தமதிலையுள்ள விசுவகர்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது. எப்போதும் வெண்ணிறமானகிருஹத்திலேயே வஸிப்பவளான ஸத்தியபாமையின்கிருஹமும், பலநிறங்களான ரத்தினங்களிழைத்த படிகளுள்ளதும் "சிதவான்" என்று பெயருள்ளதுமாக மேகம்முதலிய மறைவுநீங்கிய ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பதினாறு பெரிய கொடிகள்கட்டி அலங்கரித்து முதன்மையானவிடத்தில் தனித்துத் தெரியும்படி கட்டப்பட்டது. அதேஇடத்தில் பலநிறமான ரத்தினங்களின்ஒளிகள் எங்கும் வ்யாபிப்பதனால் மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவதும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டதும் எல்லாமாளிகைகளிலும் முதன்மையுமான ஜாம்பவதியின் கிருஹமிருந்தது. அவ்விரண்டு கிருஹங்களுக்குமிடையில் (சத்தியபாமையின்வீட்டிற்கும் ஜாம்பவதியின்வீட்டிற்குமிடையில்) கைலாஸசிகரம்போன்ற வெண்ணிறமான [1]பிரகாசமுடையதும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல விளங்குகிற பொன்மயமான சிகரங்களையுடையதும் மேருவென்று பெயர்பெற்றதுமான ஒருகிருஹம் கடலுக்குஒப்பாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பெற்றிருந்தது. அதில் காந்தாரதேசத்தரசன்மகளும் குலத்திலுயர்ந்தவளுமான ஸுகேசியென்றுபெயர்பெற்றமனைவி கிருஷ்ணனால் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜாவே! தாமரைமலர்நிறமுள்ளதும் அதிகப்பிரகாசமுள்ளதும் மிக்க

1 குளிர்ச்சியுள்ளது.

உயரமுமான பத்மகூடமென்று பெயர்பெற்ற கிருகமானது ஸுப்ரபையென்னும் கிருஷ்ணன் மனைவியுடையது. கௌரவச்ரேஷ்டனே! ஸூர்யப்பிரபம் என்றுபிரசித்தமாகச் சொல்லப்படும் சிறந்தமாளிகையானது சார்ங்கபாணியினால் லக்ஷணையென்னும் மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பாரதனே! உயர்ந்தவைடூர்யக்கற்களின் ஒளியும் பச்சைக்கற்களின்ஒளியும் நிரம்பினதும் வெண்மையான பலகணிக்கம்பிகள் வைக்கப்பட்டதும், 'ஹரி' என்று எல்லாராலும் சொல்லப்பட்டதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் எல்லாவீடுகளுக்கும் அலங்காரமானதுமாகிய மாளிகை ஸுமித்ரவிஜயையென்னும் கிருஷ்ணன்மனைவி இருக்குமிடம். அவள் அங்கே கிருஷ்ணனால்வைக்கப்பட்டாள். எல்லாமாளிகைகளிலும் முதன்மையானதும், 'கேதுமான்' என்று பெயர்பெற்றதுமான கிருஷ்ணன்மனைவியின் கிருஹம் எல்லாச்சிற்பிகளும் சேர்ந்துகட்டியது. 'விரஜ' மென்று பெயர்பெற்றதும் 'ரஜஸ்' என்றுசொல்லப்பட்ட அழுக்கில்லாமையால் அப்பெயருக்குஏற்றதும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனையாவரும்வந்து பார்க்குமிடமும் அங்குள்ள எல்லா அரண்மனைகளிலும் சிறந்ததும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரமான சுற்றுப்ரதேசமுள்ளதும் எல்லாரத்தினங்களும் நிரம்பினதுமான அந்தக்கிருஹத்தைப் பிரபுவுக்காக விசுவகர்மா தானேசெய்தான். அவர்களுடையகிருஹங்களெல்லாம் பொன்மயமானகொடிமரங்களும் கொடிகளும் கட்டினவையாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. கண்ணனுடையகிருஹத்துக்குக் கொடிகளே வழிகாட்டுகின்றவை. அங்குள்ள எல்லாருடையகிருஹங்களிலும் மணிகளின்கோவைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுபது பனையுயரமுள்ளதும் அரையோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் கின்னரர்களின் ஸங்கீதகோஷமுள்ளதும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் 'இந்திரத்யும்னம்' என்னும் தடாகமுள்ளதுமான ஹம்ஸகூட சிகரத்தையும், ஸூர்யனுடையமார்க்கத்தையும் எட்டினதும் எல்லாஜோதிக்கொடிகளும் பிரகாசிப்பதனால் ஒளியுள்ளதும் தேவர்களிருக்குமிடமும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதுமாகிய மேருமலைச்சிகரத்தையும், எல்லாஜனங்களும் பார்த்திருக்கையில் அளவற்றமஹிமையுள்ள யாதவசிங்கமான கிருஷ்ணன் பெயர்த்துப் பிரயத்தனத்துடன் தமதிருப்பிடம் கொண்டுவந்து, வைஜயந்தமென்னும் இந்திரன்கிருஹத்தைப்போன்ற பெரியமாளிகைகளை முன்னமே செய்துகொண்டார். பகைவரைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான கிருஷ்ணனால் இந்திரன்வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாரிஜாதமரமும், அங்கே

யே நாட்டப்பட்டிருந்தது. அனேகநூறு முழஅளவுள்ள பொன் பூசின மேல்வீடுகளினால் அந்தக்கிருஹம் சூழப்பட்டது. அந்தஇடத் திலேதான் கிருஷ்ணனால் சிறந்தமரங்களும் வைக்கப்பட்டன. தாம ரைமலர்களும் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களும் செவ்வல்லிப்பூக்களும்நிரம் பின ஜலமுள்ளவையும் ரத்தினங்களும் முத்துக்களுமே பெருமணல் களாகவுடையவையுமான ஓடைகளும், தடாகங்களும் அங்கேயேயிரு க்கின்றன. அவற்றின் அழகானகரைகளை அந்தச்சிறந்தமரங்கள் சிறப் பிக்கின்றன. ஆச்சா, பனை, அசுவகர்ணம், அனேகம்கிளைகளோடு கூடிய ஆல், [1]பல்லாதகம், விளா, [2]இந்திரவிருக்ஷம், சம்பகம், கருங் காலி, மிருதகமுதலிய மரங்கள் சுற்றிலும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கின் றன. இமயமலையிலும் நந்தனவனத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யாதவசிங்கமான கண்ணனால் கொண்டுவந்து அங்கேநாட்டப்பெற் றிருக்கின்றன. அந்தக்காடுகளிலுள்ள மரங்களில் எல்லாக்காலங்களி லும் ரத்னங்களைப்போலப் பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் வெண்மை நிறமுமான மலர்களும் கனிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஆயிரம்இதழ் களுள்ள தாமரைகளும் அனேக மந்தாரமரங்களும் அசோகம், கர்ணி காரம், திலகம், நாகமல்லிகை, குரவகம், நாகபுஷ்பம், சண்பகம், திருணபுல்லிகை, [3]ஸப்தபர்ணம், கபந்தம், நீபம், குரகம், தாழை, நாககேஸரம், சிறுதாழை, தலதாடகம், பனை, பிரலம்பம், மகிழ், பிண் டிகை, [4]பீஜபூரகம், குறிஞ்சி, ஆமலகம், த்ருதாமலகம், [5]கர்ச்சூரம், சிறந்தநாவல், மா, பலா, திலதிந்துகம், எலுமிச்சை, அமிருதகம், க்ஷீரிகை, கர்ணிகை, தென்னை, புன்கு, உத்குரோசகம், வாழை, ஜாத மல்லி, பாதிரிமுதலிய இவற்றின்வனங்களும், ஆம்பலும், செவ்வல் லியும், கருநெய்தலும் நிரம்பினவாவிகளும் கிணறுகளும் அனேக மிருந்தன. பூத்த அசோகங்களும், விளாமரங்களும், செம்பருத்திக ளும், பிரியாளமரங்களும், அசோகங்கள் இலந்தைமரங்களும் அவற் றின் கரைகளிலிருந்தன. பிரியங்கு, இலந்தை, யவம், தினிசம், சந் தனம், சசியென்னும்மரம், ச்லேஷ்மாதகம், பலாசம், தவம், அரசு, அத்தி, வில்வம், வேம்பு, இந்திரவிருக்ஷம், மருதம், சிரிபில்வம், பௌமம், கஞ்சா, பல்லாதகம், அசுவவிருக்ஷம், ஸர்ஜம், வெற்றிலைக் கொடி, லவங்கம், பாக்குமரம், பலவகைமூங்கில்கள் இவை நாற்புற மும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. நந்தனவனத்திலும் சைத்ரரதமென் னும் குபேரன் தோட்டத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யதுநாதரால்

[1] 'சே' என்னும் மரம். [2] தேவதாரு. [3] ஏழிலைம்பாலை.
[4] கொய்யா; மாதுளையுமாம். [5] பேரீஞ்சு.

அவ்வனத்தில் நாலுபக்கங்களிலும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அழகான அந்தச்சிறந்தவீட்டில் பலவகைஉயர்ந்தரத்னங்களே பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் இந்திரநீலக்கல் நிறமுமான மணற்குன்றுகளாயமைந்த மஹாநதிகள் இருந்தன. களித்தமயில்களும் குயில்களும் சப்திக்கும் செய்குன்றுகளெல்லாம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கே யானைக்கூட்டங்களும் பசுக்களும் எருமைகளும்இருந்தன. பன்றிகளுக்கும் மான்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அங்கேஇடங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நாலூறுமுழஉயரமுள்ளதும் அமிர்தம்போன்ற நிறமுள்ளதுமாகிய ஒருமலை அந்தவீட்டிற்குப்பிராகாரமாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ள மற்றச்சிறந்த குன்றுகளும் நதிகளும் தடாகங்களும் காடுகளும் தோட்டங்களும் அந்தப்பிராகாரத்தினால் சூழப்பெற்றிருந்தன.

ஐம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் கிருஷ்ணனிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம்சென்றது.)

கிருஷ்ணனும் பலராமரும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற இந்திரனுமாகிய இந்தமூன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும் இவ்வாறு துவாரகாநகரத்தைக்கண்டனர். பிறகு கண்ணன் ஸந்தோஷத்துடன் கருடன்தலைமேல்நின்றுகொண்டு பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிர்க்கச்செய்வதாகிய தமதுவெண்சங்கை ஊதினர். அந்தச்சங்கின் முழக்கத்தினால் கடல் மிகக்கலங்கியது. ஆகாயமெல்லாம் சப்தித்தது. அப்போது அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பாஞ்சஜன்யத்தின் சபதத்தைக் கேட்டவுடன் மதுஸூதனனையுங்கண்டு குகுரர்களும் அந்தகர்களும் மகிழ்ந்துவந்தனர். ராஜாவாகிய உக்ரஸேனன் வஸுதேவரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புல்லாங்குழல்களும் சங்கங்களும் முழங்க வாஸுதேவர்மாளிகைக்குச்சென்றான். தேவகியும், ரோகிணியும், ஆஹுகனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளுமாகிய அனைவரும் மகிழ்ந்து கண்ணபிரானையழைப்பதற்குத் தம்தம்வீடுகளிற் பரபரப்போடு ஸஞ்சரித்தனர். 'பிராம்மணத்வேஷிகளனைவரும் அழிக்கப்பட்டனர். அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றனர்' என்றுசொல்லி ஸ்திரீகள்சேர்ந்து அக்ஷதைகள்போட்டபிறகு கண்ணபிரான் கருடவாஹனராகவே தமது அரண்மனைக்குட் சென்றார். ஈசுவரரானமது

ஸூதனர் உடனே அம்மணிபர்வதத்தைத் தக்கவிடத்தில்வைத்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மதுஸூதனர் அந்தத்தனங்களையும் ரத்தினங்களையும் ஸபையில்வைத்துத் தந்தையைத்தரிசிக்க ஆவலுற்றார். பாரதனே! அப்போது மிக்கபுகழ்பெற்ற வாஸுதேவர் பிராம்மணரான ஸாந்தீபனியின்பாதங்களை முறைப்படி முதலிற்பிடித்து வந்தனஞ்செய்தார். அகன்றும் சிவந்துமுள்ள கண்களையுடையவரும் பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவரும் இந்திரனுக்கு இளையவருமான கண்ணன், மனத்தில் ஆனந்தம்நிரம்பினவரும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்பிக்கொண்டிருப்பவரும் தந்தையுமானவஸுதேவரைப் பிரியத்துடன் வந்தனஞ்செய்தார்; சாந்தீபனி வஸுதேவர் இருவராலும் உச்சியில்மோக்கப்பெற்றார். யாதவச்ரேஷ்டரானகண்ணன் யாதவர்களை வயஸின்கிரமப்படி சந்தித்து அவர்களெல்லாரையும் பெயரிட்டழைத்தார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லாரத்னங்களும்நிரம்பின தனங்களெல்லாவற்றையும் அவர்களனைவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்தார். கண்ணனுக்கு முக்கியமந்திரிகளும் இந்திரனைப்போன்றவருமான அந்த யாதவப்புலிகளிருக்கும் அச்சபை, சிங்கங்கள்வஸிக்கும் மலைக்குகைபோலவிளங்கிற்று. பிறகு ஆஸனங்களில்உட்கார்ந்த முக்கியமானகுகுரர்களையும் அந்தகர்களையும் ராஜாவான அந்த ஆகுகனையும்பார்த்து, தேவர்க்கதிபதியும் பரந்தகீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய தேவேந்திரன் இன்சொல்லினால் அவர்கள்மகிழும்படி பேசலானான்.

"மஹாத்மாவான கிருஷ்ணபகவான் மானிடலோகத்தில் வஸுதேவபுத்ரராக எதற்காகஜனித்தாரென்பதையும் அவர்என்ன செய்தாரென்பதையும் சுருக்கமாகச்சொல்வேன். பகைவரையடக்குகிறவரான இந்தத்தாமரைக்கண்ணர் நூறாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்று பாதாளலோகத்துக்குச்சென்றார். முந்தியவர்களான ப்ரஹ்லாதன், பலி, சம்பரன்முதலியவர்களால் அடையப்படாத இந்தத்தனம் கிருஷ்ணனால் உங்களுக்கு இங்கேகொடுக்கப்பட்டது. சிறந்த ஞானமுள்ள கிருஷ்ணன், வலைகட்டிக்கொண்டிருந்தமுரனையும் பஞ்சஜனனையும் வென்றபிறகு கற்கோட்டைகளைக்கடந்து நிசும்பனையும் அவன்சேனைகளையும்கொன்றார். சிறந்தசக்தியுள்ள ஹயக்ரீவனென்னும் வலிய அஸுரனும இவரால்கொல்லப்பட்டான். நரகாஸுரனும் யுத்தத்தில்அடிக்கப்பட்டான். அதிதியின்குண்டலங்களும் திரும்பிக்கொண்டுவரப்பட்டன. மறுபடியும் பாணாஸுரவதம் நடக்கப் போகையில் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் என்னை

முன்னிட்டுக்கொண்டு மதுஸூதனனிடம் வரப்போகின்றனர்" என்ருன். இந்திரன் இவ்வாறுசொல்லிக் குருர் அந்தகர்களெல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணர்களையும் வஸுதேவரையும் தழுவினன். பிரத்யும்னன் ஸாம்பன்முதலானவர்களையும் அனிருத்தன், ஸாரணன், பப்ரு, ஜல்லிஇவர்களையும் கதன், பானு, சாருதேஷ்ணன், ஸாரணன், அக்ரூரர், ஸாத்யகிமுதலானவர்களையும் கௌரவித்து விடைகேட்டுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுக்கும் குருர்களுக்கும்ராஜாவான ஆஹுகனைத்தழுவிக்கொண்டான். போஜன் கிருதவர்மாமுதலான அந்தக விருஷ்ணிகளிடம் சொல்லிக்கொண்டும் கிருஷ்ணனிடம் தேவர்களுடன்விடைபெறறுக்கொண்டும் பிரபுவும் இந்திராணியின் கணவனுமாகியஇந்திரன் எல்லாரும்பார்த்திருக்கையில் வெள்ளைமலைபோன்ற ஐராவதமென்னும் யானைமேலேறினன். அடிக்கடி வாயிலிருந்துண்டான பெரியகோஷங்களினுல் உலகங்களை நிரப்புவதும பொன்மயமான பெருங்கச்சை கட்டப்பட்டதும் பொன்னையணிந்த தந்தங்களுடையதும அழகிய மெத்தையவிரிக்கப்பட்டதும் எல்லாரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும மழைபொழியுமமேகம்போல மதஜலத்தை எக்காலமும வர்ஷிப்பதும் பொன்மாலையணிந்ததும் திக்கஜங்களில்சிறந்ததுமான ஐராவதத்தின் மேலேறின இந்திரன் மந்தரமலைச்சிகரத்தில் பிரகாசிக்கும ஸூர்யன் போலவிளங்கினன். அதன்பிறகு தேவேந்திரன வயிரக்கல்லினுற் செய்யப்பட்டதும் பயங்கரமுமான சிறந்த அங்குசத்தைக் கையிற் பிடித்து மிக்கபலசாலியான அக்னிபகவானுடன்சென்றுன். குபேரன், வருணன், நவக்கிரஹங்கள, ஸபதமருத்துக்கள் முதலிய தேவக் கூட்டங்கள் பெண்யானைகளிலும ஆண்யானைகளிலும விமானங்களிலும்ஏறி அன்புடன் இந்திரன்பின்சென்றனர். அந்தஇந்திரன் வாயுமார்க்கத்தைத்தாண்டி வைசுவாநரமார்க்கம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆகாயத்தின் மத்தியலோகைக்குச்சென்று ஸூர்யமண்டலத்தைச் சார்ந்து அங்கேயே அந்தர்த்தானமானுன்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தாயமார்களும் பத்நிகளும் கிருஷ்ணனைக்கண்டது.)

பிறகு யாதவர்களனைவருடைய ஸ்திரீகளும் ஆஹுகன்பத்னிகளும் உலகத்தில் புகழ்பெற்ற நந்தகோப பத்னியாகிய யசோதையும்

மிக்கபாக்கியவதியான ரேவதியும், பதிவ்ரதையான ருக்மிணி, ஸத்ய பாமை, ஜாம்பவதி, காந்தாரி, சிம்சுமை, விசோகை, லக்ஷ்மணை, ஸுமி த்ரை, கேதுமை, முதலான கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளும் மஹாத்மாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஐசுவரியத்தைக்காண விரு ம்பி அன்புடன் மங்களத்திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டுஸபைக் குச்சென்றனர். அவர்கள் கண்ணனைப்பார்க்க ஆவலுடன் ஸபைக் குச்சென்றனர். தேவகியும் ரோஹிணியும் எல்லா அரசிகளிலும் முன் வைக்கப்பெற்றனர். அவர்கள் பலராமருடன்வீற்றிருக்கும் கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டனர். அவ்விரண்டுதேவர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர் கள் முதலில் ரோகிணிக்கு அபிவாதனஞ்செய்து பிறகு தேவகிக்கு அபிவாதனஞ்செய்தனர். அந்தத் தேவகியானவள் ரிஷபப்பார்வை யுள்ள அவ்விரண்டு புத்திரர்களுடன்சேர்ந்து ஸூர்யனோடும் வருண னோடுங்கூடிய தேவமாதாவான அதிதியைப்போல மிக்கசோபையுள் ளவளாய் விளங்கினாள். பாரதனே! தேககாந்தியினால் மிகஜ்வலிப் பவள்போல யசோதையின்பெண் உடனே அங்குவந்தாள். அவள் ஏகாநங்கையென்னும் பெயருள்ளவள்; நினைத்தரூபமெடுப்பவள்; எப் போதும் கன்னிகையாயிருப்பவள். அவளுக்காகத்தான் புருஷோத் தமரானகண்ணன் கம்ஸனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் கொன் றார். பகவானாகிய பலராமர் அந்தப் பெண்ணரசியைத்தழுவி உச்சி மோந்து இடக்கையினால் பிடித்துக்கொண்டார். கண்ணன் அங்கே அவளைக்கண்டவுடன் அன்புள்ளபாங்கியைப்போல வலக்கையிற்பிடித் தார். ஸபையின்நடுவில் பொற்றாமரைபோன்ற கைகளையுடையவளும் தாமரையாளைபபோன்றவளும் பத்மநாபருடைய அவதாரமாகிய ராம கிருஷ்ணர்களுடைய ஸஹோதரியுமான அந்தபபெண்ணை யாதவர் ஸபைநடுவிற்கண்டனர். பிறகு அவர்கள் மகிழ்ந்து ராமகிருஷ்ணர் களின்மேல் அக்ஷதைகளையும் நெற்பொரிகளையும் புஷ்பங்களையும் நெய்யையும் பொழிந்தனர். யாதவர்கள் குழந்தைகள் கிழவர்கள் குலத்தோர்சுற்றத்தவருடன் கிருஷ்ணனருகில் உட்கார்ந்தனர். சிற ந்தகைகளை யுடையவரும் நகரத்துஜனங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைப் பெருகச்செய்பவரும் புருஷச்ரேஷ்டருமான கண்ணபிரான் எல்லா ராலும் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தமதுகிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். எப் போதும் ஸுகமுள்ளபகவான் ருக்மிணிதேவியுடன் சேர்ந்து ஸுக மாகவும் உற்சாகமாகவுமிருந்தார். பாரதனே! பிறகு ஸத்தியபாமை, ஜாம்பவதிமுதலான எல்லாஸ்திரீகளின் வீடுகள்தோறும் யாதவச்ரே ஷ்டரானகண்ணன் ஸந்தோஷமாயிருந்தார். கண்ணபிரான் திரும்

பவும் ருக்மிணியின் கிருஹத்துக்குச்சென்றார். அன்பனே! சிறந்த கைகளையுடையவனே! சார்ங்கபாணியான கண்ணனுடையஜயம் இவ்வகையானது. இதற்காகத்தான் இம்மஹாத்மா மானிடரில்ஜனித்தாரென்று சொல்லுகின்றனர்.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் பாணாஸுரனை ஜயித்தது.)

மஹாராஜாவே! பெரும்புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் பிறகு தமது அந்தப் புரஸ்திரீகளிடம் இரவும்பகலும் ஸுகமடைந்து துவாரகைநகரில் மகிழ்ந்திருந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! அக்காலத்தில் தம்பேரனை அனிருத்தனுக்காக இந்திராதிதேவரெவராலும் செய்யமுடியாத தேவகாரியத்தைச்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பலிசக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனும் வன்மையும் சூரத்தனமுமுள்ளவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமாகிய பாணனென்னும் அஸுரராஜனிருந்தான். ராஜாவே! அந்தபபாணன் உறுதியானமனத்துடன் அனேகவருஷகாலம் கடுந்தவஞ்செய்து சிவபெருமானை ஆராதித்தான். அவனுக்கு மஹாத்மாவான சங்கரபகவானால் அனேகவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அந்தபபாணன் இப்புவியில அஸுரர்களுக்குக்கிடைக்க அரியனவாகிய அவ்வரங்களைப்பெற்று ஒப்பற்றபலசாலியாகச் சோணிதபுரமென்னுட நகரத்தில ராஜ்யபாரஞ்செய்தான். பாண்டவனே! அந்தப்பாணனால் தேவர்களனைவரும நடுங்கச்செய்யப்பட்டனர். பாரதனே! பாணன், இந்திரன்முதலான தேவர்களைவென்று அனேகவருஷகாலம குபேரனைபபோல பெரியராஜ்யத்தை ஆண்டான். ராஜனே! அப்போது பாணனுக்கு உஷையென்று ஒருபுதல்வி இருந்தாள. குந்திபுத்திரனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புதல்வனுமான அனிருத்தனென்பவன் ஏதோ ஓர்உபாயத்தினால் அந்தஉஷையையடைந்து ரஹஸ்யமாகச் சுகித்துக்கொண்டிருந்தான். யுதிஷ்டிரா! அப்போது சிறந்தசக்தியுள்ள பாணன், பிரத்யும்னன் மைந்தன் தன்மகளுடன் அங்கேமறைந்து வசிப்பதை அறிந்து அவனைத் தன்வலிமையினால்பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலிருக்கச்செய்தான்? ராஜாவே! ஸுகத்துக்குரிய அந்தராஜகுமாரனை அனிருத்தன் அப்போது பாணனால்பிடிக்கப்பட்டுத் துயரமடைந்து மதிகலங்கினன். குந்திபுத்திரனே! அதேகாலத்தில் நாரதமஹா

முனிவர் துவாரகையைச்சார்ந்து கண்ணபிரானைக்கண்டு, "கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! சிறந்தகைகளையுடையவரே! யாதவர்களுக்குப் புகழைப் பெருகச்செய்கிறவரே! உமதுபோனன அனிருத்தன் அளவிறந்த சக்தியுள்ள பாணாஸுரனால்பீடிக்கப்பட்டு இப்போது துயரமடைந்து சிறைச்சாலையிலேயே கிடக்கிறான்" என்றுசொன்னார். இதைச்சொன்னவுடன் அந்தத்தேவரிஷி, பாணனுடையநகரத்துக்குச் சென்றார்.

ராஜாவே! நாரதருடையசொல்லைக் கேட்டவுடன் கிருஷ்ணன் பலராமரையும் சிறந்தசக்தியுள்ள பிரத்யும்னனையும் அழைத்து அவ ரிருவருடன்கூடக் கருடன்மேலேறினார். பரதச்ரேஷ்டனே! அம் மஹாவீரர்கள் கோபத்துடன் கருடன்மேலேறிப் பாணனைஜயிப்பதற் காக உடனே அவனது நகருக்குச்சென்றார். மஹாராஜாவே! உட னே அவர்கள் அங்கேபோய் அந்தச்சோணிதபுரத்தைக்கண்டனர். மதிளினால்சூழப்பட்டதும் பொன்மாளிகைகள் நிரம்பினதுமாகிய அந் நகரைக்கண்டு அவர்களனைவரும ஸந்தோஷத்தையும் மிகுந்தஆச்சரி யத்தையும் அடைந்தனர். சிவன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பத்திரகாளி விநாயகர் என்னும் தேவர்கள் எப்போதும் பாணனுடையநகருக்கு வாயில்காப்பவர்களாயிருந்தனர். யுதிஷ்டிரனே! மேலானசக்தியுள் ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளைத்தரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிரு ஷ்ணன் மிகக்கோபமுற்றுத் தம்வன்மையினால் வாயில்காப்பவரை ஜயித்துச் சங்கரபகவானால் காக்கப்பட்ட வடக்குவாயிலையடைந்தார். அவ்விடத்தில் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் சூலபாணியுமான மஹே சுவரர், வாய்திறந்த நமனைப்போலவந்திருக்கும் கிருஷ்ணனைக்கண்டு பாணனுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதிப் பினாகமென்னும் வில்லையும் அம் பையும் எடுத்து அந்தவாயிலில்நின்றார். அப்போது வாஸுதேவர் மஹேசுவரர்இருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். அந்தயுத்தம் சிந்திக்க முடியாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்படி பயங்கரமுமாயிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி ஒருவரையொரு வர் அம்புகளினால்சிதைத்தனர். அப்போது அவ்விரண்டுதேவர்களும் கோபமுற்றுத் திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தனர். ஜனார்த்தனராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கரபகவானுடன் சற்றுநேரம் போர்செய்து உட னே அவரைஜயித்துப் பிறகு மற்றவாயில்காப்பவரையும் யுத்தத்தில் வென்று அந்தச்சிறந்தநகருக்குள் புகுந்தனர் பாண்டவனே! புகு ந்தவுடன் கிருஷ்ணன் அங்கே பாணனைச்சந்தித்து மிகக்கோபமுற்று அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பாணனும் அந்த யுத்தத்தில் மிகக்கோபித்துக் கூர்மையான ஆயுதங்களெல்லாவற்றை

யும் கண்ணன்மேல் பிரயோகித்தான். அவன் திரும்பவும் அதிகக் கோபத்துடன் போர்த்தலையில்நின்று தனது எல்லாக்கைகளாலும் கிருஷ்ணன்மேல் ஆயிரம் அஸ்த்ரங்களை விடுத்தான். பாரதனே! அப்போது ஐம்புலன்கட்கும் எட்டாதவராகிய கிருஷ்ணன் சற்றுநேரம் பாணனுடன் யுத்தஞ்செய்து பாணன்பிரயோகித்த அஸ்த்ரங்கள்எல்லாவற்றையும் துணித்துக் கோபத்துடன் எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் சிறந்ததும் தெய்வத்தன்மையுள்ளதுமாகிய தமது சக்கராயுதத்தை ஓங்கிப் பெருஞ்சக்தியுள்ள பாணனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் அறுத்தார். மஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனால் கைகளறுக்கப்பட்டு மிகப் பீடிக்கப்பட்டபாணன் உடனே கிளைகள்போன மரம்போல வீழ்ந்தான். அந்தக்கண்ணபிரான் விரைவாகத் தம்பாணங்களினால் அந்தப் பாணனைவீழ்த்திப் பிரத்யும்னன்மைந்தனான அநிருத்தனைப் பாணன் சிறைச்சாலையிலிருந்து உடனே விடுவித்தார். கிருஷ்ணன் அநிருத்தனை அவன்மனைவியான உஷாதேவியுடன் விடுவித்துப் பாணனுடைய எண்ணிறந்த ரத்தினங்களனைத்தையும் கொணர்ந்தார். யதுவம்சத்தை விளங்கச்செய்பவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாணன்வீட்டிலிருக்கும் பசுக்கூட்டங்களையும் மற்றுமுள்ள ஐசுவரியங்களெல்லாவற்றையும் தம்வன்மையினால் எடுத்துக்கொண்டார். மதுஸூதனர் ரத்தினங்களெல்லாவற்றையும் மற்றுமுள்ள எல்லாத்தனங்களையும் எடுத்துக் கருடன்மேல் ஏற்றினார். குந்திபுத்திரனான ராஜாவே! சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் பீதாம்பரந்தரித்தவரும் சிறந்தபலமுள்ளவரும் திவ்யாபரணங்களினால் விசித்திரமாகவிளங்கும் அங்கங்களுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளேந்தினவரும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மஹாபலசாலியான பலராமனையும், மஹாவீரனும் சிறந்தகாந்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனையும், உஷையென்னும் அழகுள்ளபெண்ணையும், அவள் வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளையும் கருடன்மேலேற்றிய பிறகு ஸூர்யன் உதயபர்வதத்திலேறுவதுபோல ஸந்தோஷத்துடன் தாமும் கருடன்மேலேறினார்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுடைய வேறுபலஜயங்களைச் சொல்லியது.)

பரதச்ரேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் துவாரபாலகர்களையும் நிசும்பனையும் நரகனென்னும் அஸுரனையும் கொன்று, பிராக்ஜ்யோதிஷ

புரமென்னும் நகரின்வழியை க்ஷேமமாகச்செய்தார். (அன்றியும் ருக்மிணிகல்யாணத்தில்) அரசர்கள், கிருஷ்ணனுடைய வில்லொலியி ஞலும் பாஞ்சஜன்யமுழக்கத்திஞலும் அச்சமுறுத்தப்பட்டனர். பரதச்ரேஷ்டனே! மேகநிறமுள்ள தென்தேசத்துப் படைத்தலைவர் அனேகரால்சூழப்பட்ட ருக்மியைக் கிருஷ்ணன் பயமுறுத்திஞர். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் மேகம்போன்றதும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளதுமான ரதத்தில் போஜன் புத்திரியான ருக்மிணியை மனைவியாகக்கொண்டுவந்தார். (அப்போது) கோபித்த ஜராஸந்த்யனும் சிசுபாலனும் ஜயிக்கப்பட்டனர். தந்தவக்கிரனும் சததன்வாஎன்னும் அரசனும் இவரால் யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டனர். இந்திரத்யும்னனும் காலயவனனும் கசேருஹனும் ஸௌபர்களின்அரசஞகிய ஸால்வனும் வில்வித்தையில்தேர்ந்தவராகிய இந்தக் கிருஷ்ணஞல் கோபித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் புருஷோத்தமராகிய தாமரைக்கண்ணர் தமதுசக்கராயுதத்திஞல் ஆயிரம் மலைகளைவிலக்கி த்யுமத்ஸேனனை அடித்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! மஹேந்திரமலைச்சிகரத்தில் இமைநொடிப்பதற்குள் வெகுதூரம் ஸஞ்சரித்து நாற்புறமும்ஓடுகிறவர்களாகிய (மைந்த துவிதர்கள்) என்னும் இரண்டு வானரர்களைப்பிடித்தார். துவாரகாபுரியில் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஸமமானசக்தியுள்ள மஹாபோஜனும் கொல்லப்பட்டான். ராஜாவே! அக்ஷப்ரம் என்னும் பட்டணத்தில் கிருஷ்ணனைப் பரிகாசஞ்செய்பவர்களாகிய கோபதி தாலகேதுஎன்னும் இரண்டுஅரசர்களும் கிருஷ்ணஞற் கொல்லப்பட்டனர். அவ்விருவரும் அவர்களின் தேசத்திலேயே கிருஷ்ணஞல் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டனர். அன்பனே! மஹாத்மாவானகிருஷ்ணஞல் காசிநகர் எரிக்கப்பட்டது. சேர்ந்துவந்த பாண்டியன், புண்ட்ரதேசத்தரசன், மத்ஸ்யதேசத்தரசன், அங்கதேசத்தரசன், கலிங்கதேசத்தரசன் ஆகிய இவர்களனைவரையும் மாதவர்கொன்ருர். யாதவச்ரேஷ்டரான இந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருதேராளியாக நூறுக்ஷத்ரியர்களைக்கொன்று காந்தாரதேசத்துப் பெண்ணகிய தம்மனைவியைக் கொண்டுவந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பிரபுவான மதுஸூதனர் அர்ஜுனனைக் குந்தியின்முன்னிலையில் விளையாட்டுக்காக ஜயித்தார். பரதச்ரேஷ்டனை ராஜாவே! யுத்தத்திற்காகச்சேர்ந்துவந்த அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், பீமஸேனன், துரியோதனன் இவர்களையும் ஜயித்தார். யுதிஷ்டிரா! சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் பப்ருவென்னும் யாதவனுடைய விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வேணுதாரியென்னும்

அரசன்வரித்த பாரியையைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார். குதிரைகள், தேர்கள், யானைகளுள்ளதும் செல்வம்நிரம்பினதுமானவேறு தாரியின் வசத்திலிருந்த பூமியனைத்தையும் கிருஷ்ணன்ஜயித்தார். பாரதனே! தவத்திறைல்சூரத்தனத்தையும் தேகவலிமையையும் ஜயிக்குந் திறமையையும்பெற்ற பாணாஸுரனால் தேவச்ரேஷ்டர்களனைவரும் சேனைகளுடன்கூடத் துரத்தப்பட்டனர். இந்திராதிதேவர்களும் வஜ்ராயுதத்தினாலும் இடியினாலும் கதைகளினாலும் பாணங்களினாலும் அனேகந்தரம் அடித்தும் பாணனுக்கு யுத்தத்தில் மரணமுண்டாகவில்லை. அப்படிப்பட்ட பாணன் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் ஆயிரங்கைகளையுந்துணித்து வெல்லப்பட்டான்; கொல்லப்படவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் கம்ஸனையும் கொன்றார். பாரதனே! தவத்தினால் சூரத்தனத்தையும் வன்மையையும் பிறரைவெல்லுந்திறமையையும் அடைந்த கைடபாஸுரனையும் [1]கணக்கிட முடியாத அனேகஅஸுரர்களையும் கிருஷ்ணன்கொன்றார். பாரதச்ரேஷ்டனே! சிறந்தபுகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஜம்புவையும் ஐராவதனையும் விரூபனையும் எதிரிகளையழிப்பவனாகிய சம்பரனையுங்கொன்றார். பாரதச்ரேஷ்டனே! இந்தத் தாமரைக்கண்ணர் போகவதியென்னும் நாகநகருக்குச்சென்று வாஸுகியைஜயித்து நக்மிணி தேவியின்மைந்தனை பிரத்யும்னனைவிடுவித்தார். இந்தக்கிருஷ்ணன் இளம்பிராயமாயிருக்கும்போதே பலராமனைத்துணையாகக்கொண்டு இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். இந்தமபிரபுவான கிருஷ்ணன் இவ்வாறு அஸுரர்களனைவருக்கும் பயத்தையும் தேவர்களனைவருக்கும் அபயத்தையுங்கொடுத்தவரும் எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஈசுவரருமாயிருப்பவர். சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் இவ்வாறாகவே துஷ்டர்களெல்லாரையும் தண்டித்துத் தேவர்களின் அளவற்ற காரியத்தை நிறைவேற்றினபின் திருப்பவும் தமதுலோகமாகிய வைகுண்டத்தையடைவார். எல்லா ஐசுவரியங்களுமநிரம்பினதும் புண்ணியக்ஷேத்திரமும் ஸமுத்திரத்தைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான துவாரகாநகரத்தைத் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற கிருஷ்ணன், முடிவில் தம்நகரத்தைச் கடலில்முழுகச்செய்யப் போகிறார். அந்தத் துவாரகாநகரத்தில் வஸிக்கும் அரசன் கிருஷ்ணனைத்தவிர மற்றொருவன் தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் மனிதர்களிலும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. மஹாரதர்களாக விளங்கும் விருஷ்ணிகள் அந்தகர்களனைவரும் இறந்தபின் மிக்கவொளி

[1] மூலத்தில் ‘ அதிலோமாநி ’ என்றிருக்கிறது.

யுள்ள ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையப்போகின்றனர். தம்கட்டளையி ஞல் யாதவர்களுக்கு இவ்வகையான முடிவைச்செய்தபிறகு ஸர்வ வியாபியான நாராயணன் தம்முடைய மேலுலகத்தையடைவது திண்ணம். அறிவிற்குஎட்டாதவரும் யாருக்கும்வசப்படாதவரும் விருப்பப்படிநடப்பவரும் எல்லாம் தம்வசத்திலிருப்பவருமாகிய பகவான், குழந்தை விளையாட்டுப்பொருள்களால் விளையாடுவதுபோல ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களைச்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாக அவ்வுலகத்திலிருக்கிறார். பிரபுவான இந்தக்கிருஷ்ணன் கர்ப்பத்தில்பிரவேசித்தவருமன்று. ஒருவயிற்றிலும் வஸித்தவருமன்று. தமது திவ்ய சக்தியினல் எல்லாருக்கும் நன்மையைச்செய்கிறார். எவ்வாறு நீர்க்குமிழி நீரிலிருந்துஎழுந்து நீரிலேயே லயிக்கிறதோ அவ்வாறே ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய பொருள்கள் நாராயணனிடமிருந்து எழுந்து அவரிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன. பாரதனே! சிறந்த கைகளையுடைய கேசவனைக்கண்டறிய யார்க்கும்முடியாது. உலகமெல்லாம் தாமாயிருப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கு மேற்பட்டவருமாகிய அவருக்குமேல் ஒன்றுமில்லை" என்றார்.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் அரசர்களை நிராகரித்து மரியாதைகளைச்செய்ததும், அவர்கள் யுத்தஸன்நாஹம் செய்ததும்.)

மஹாபலசாலியானபீஷ்மர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். அந்த ஸபையில் ஸஹதேவன் பயன்தரத்தக்க மறுமொழியைச் சொல்லலானன். "அரசர்களே! கேசியைக்கொன்றவரும் அறிவுக்கெட்டாத பராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய கேசவன் என்னல் பூஜிக்கப்பெறுவதை எவர்கள் பொறுக்கவில்லையோ அந்தவீரர்களின் தலையிலும் என்னல் இந்தக்கால் வைக்கப்பட்டது. நான்சொல்வதற்குச் சரியான மறுமொழிகூறட்டும். அப்படிக்கூறுகிறவனே என்னல் கொல்லப்படத்தக்கவனவானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அறிவுள்ளஅரசர்கள் யாராவதிருந்தால் அவர்கள், ஆசாரியரும் தந்தையும் சிறப்புற்றவரும் பூஜைக்கும் காணிக்கைகளுக்கும் உரியவருமான கிருஷ்ணனை நான்பூஜித்ததைப்பற்றி ஒப்புக்கொள்ளக்கடவர்கள்" என்றான். அறிவிற்சிறந்தவர்களும் கௌரவப்பட்டவர்களும் பலமுள்ளவர்களும் யோக்கியர்களுமான ராஜாக்களின்ஸபையில் அவ்வாறு ஸஹதேவன் காலைக்

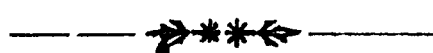
காண்பித்தபோது யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. அப்போது ஸஹ தேவன்தலையில் பூமாரிபெய்தது. அசரீரவாக்குக்கள், 'சரி, சரி' என்று கூறின. வரப்போவதையும் கடந்துபோனதையும் பேசுகிற வரும் எல்லாச்சந்தேகங்களையும் தீர்ப்பவரும் எல்லாஉலகங்களுந் தெரிந்தவருமாகிய நாரதர் தமதுகிருஷ்ணஜினத்தை உதறிக்கொண்டு, "தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய கண்ணபிரானை எந்தமனிதர்கள் பூஜியார்களோ அவர்களை உயிரோடிறந்தவர்களென்று அறிய வேண்டும்; அவர்களிடம் ஒருகாலும் ஸம்பாஷணைசெய்யலாகாது" என்று எல்லார்நடுவிலும் மிகத்தெளிவாகச சொன்னார். பிராம்மணர்களுடையவும் க்ஷத்திரியர்களுடையவும் தராதரமறிந்தராஜாவான ஸஹதேவன் பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பூஜித்து அந்தக்காரியத்தை நிறைவேற்றினான்.

அந்தக் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தபிறகு சத்துருக்களையழிப்பவனாகிய சிசுபாலன் கோபத்தினால் மிகச்சிவந்தகண்களுடன் அரசர்களைப் பார்த்து, "நான் இப்போது சேனைத்தலைவனாகஇருக்கிறேன். நாம் யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் சேர்ந்துவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்ய ஸன்னத்தமாயிருப்போம்; நீங்கள் எது ஸரியென்று நினைக்கிறீர்கள்?" என்றுசொன்னான். அந்தச்சேதிதேசத்தரசன் இவ்வாறு அவ்வரசர்களெல்லாரையும் தூண்டிவிட்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து யாகத்தைக் கெடுக்க ஆலோசனைசெய்தான். அந்தயாகத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த ஸுநீதன்முதலான கூட்டத்தாரனைவரும் கோபித்து முகத்தின் நிறம்மாறினவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தர்மராஜாவுக்கு (யாக முடிவில்நடக்கும்) அபிஷேகமும் கண்ணனுக்குப்பூஜையும் நடவாமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களனைவரும் அப்போது பேசிக்கொண்டனர். எல்லா ராஜாக்களும் கோபமூண்டு தம்மைத் தாமேசிறந்தவர்களாக நினைத்ததனாலும் பூஜைபெறாத வெறுப்பினாலும் தாங்கள்ஜயிக்கலாமென்ற நிச்சயத்தினாலும் ஆலோசித்துப் பேசிக்கொண்டனர். வேண்டியவர்களால் தடுக்கப்படும்போது அவர்களின்உருவங்கள், புசிக்குமமாம்ஸத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டுக் கர்ஜிக்கும்சிங்கங்களின் உருவங்கள்போல விளங்கின. சேனைபலமே வேகமாகவுடையதும் வரம்புகடந்ததும் குறையாததுமான அரசர்களென்னும் அந்தக்கடலைக்கண்டு யுத்தத்திற்குலன்றுஹஞ்செய்வதாக உடனே கிருஷ்ணன்தெரிந்துகொண்டார்.

அர்க்காஹரணபர்வம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம்.

(ராஜாக்கள்கோபித்ததைக்கண்டு கலங்கின யுதிஷ்டிரரைப் பீஷ்மர்தேற்றினது.)

யுதிஷ்டிரர், பிரளயகாலக்காற்றினாற் கிளப்பப்பட்ட கடலைப் போலப் பயங்கரமாகக் கோபத்தினாலெழுந்ததும் ஸமுத்திரத்துக் கொப்பானதுமான அரசர்கூட்டமனைத்தையுங்கண்டு, புத்திமான்களிற்சிறந்தவரும் முதியவரும் கௌரவர்களின் பாட்டனாருமாகிய பீஷ்மரைநோக்கி, பெருஞ்சக்தியுள்ளவனும் பகைவரைக்கொல்லுகிறவனுமாகிய தேவேந்திரன் பிருஹஸ்பதியைக்கேட்பதுபோலக் கேட்கத்தொடங்கினார். "பிதாமஹரே! இந்தஅரசர்களென்னும் பெருங்கடல் கோபத்தினாற் கலங்கியிருக்கிறது. இந்தவிஷயத்தில் நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதனை எனக்குச்சொல்லும். பிதாமஹரே! எப்படிநடந்தால் நமதுயாகத்துக்கு இடையூறுவராமலும் பிரஜைகளுக்கும் நன்மைதவறாமலுமிருக்குமோ அவ்வாறு எல்லாரிடத்திலும் நடக்கவேண்டியதையெல்லாம் எனக்கு இப்போது உரைக்கக்கடவீர்" என்றார். தர்மந்தெரிந்த தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுகேட்டபோது கௌரவர்களின்கூடஸ்தராகிய பீஷ்மர் பின்வருமாறுசொல்லலானார்:—

"கௌரவப்புலியே! நீ அஞ்சாதே. நாய் சிங்கத்தைக் கொல்ல வல்லதா? இந்தவிஷயத்தில் நல்லநீதியுள்ளதும் அபாயமில்லாததுமான மார்க்கத்தை முன்னமே [1]அவலம்பித்திருக்கிறேன். அப்பா! சிங்கம்தூங்கும்போது நாய்கள் எப்படி சசேர்ந்து வந்து குரைக்குமோ அப்படி யாதவஸிம்மம்[2] தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் இவ்வரசர்களனைவரும் எதிர்நின்று குரைக்கின்றனர். அன்பனே! தூங்கின சிங்கம் விழித்துக்கொள்ளயத்தனிக்காதவரையில் ஸிம்மத்தினருகில் நாய்கள்கோபித்துக் குரைக்கும். அச்சுதர் ஸிம்மத்துக்கொப்பானவர். உனக்கு இது முன்னமேதெரிந்ததுதானே. ஆனால் நான் கிருஷ்ணனைத்துதிக்கவேண்டுமென நினைக்கிறாய். அரசர்களிற்சிறந்தவனே! அப்பா! கிருஷ்ணன்தூங்குவதனாலேதான் சிற்றறிவாளனும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலன் இவ்வரசர்களெல்லாரையும்

1 'கிருஷ்ணனை ஆசிரயித்திருக்கிறேன்' என்பது.

2 வெளியாமலிருக்கையில்.

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஸிம்மமல்லாமலிருக்கையில் இவர்களைஸிம்மங்களாக்குகிறான். பாரதனே! இந்தச்சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திரும்பஎடுத்துக்கொள்ளக் கருதுகிறானென்பது திண்ணம். புத்திமான்களிற் சிறந்தவனே! குந்தியின்புத்திரனே! உனக்குநன்மையுண்டாகட்டும். இந்தச்சேதிராஜனுக்கும் மற்றஅரசர்களுக்கும் அறிவுதடுமாறிப்போயிற்று. இந்தப்புருஷச்ரேஷ்டரானகண்ணன் எவனெவனையெடுத்துவிடக்கருதுகிறானோ அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தச்சிசுபாலன்புத்தியைப்போலவே புத்தி உடனேகெடும். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள [1]நால்வகைப் பிராணிகளின் உத்பத்திக்கும் நாசத்துக்கும் கண்ணனேயிடம்" என்றார். ஜநமேஜயனே! இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னதைக்கேட்டபிறகு சேதிதேசத்தரசனானசிசுபாலன் பீஷ்மரைப்பார்த்துக் கொடியசொற்களைச் சொல்லலானான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன், பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நிந்தித்தது.)

"ஓ! பீஷ்மா! கிழவனாயிருந்தும் தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய நீ பயமுறுத்தும் பலசொற்களினால் அரசர்களைப் பயப்படுத்துவதனால் ஏன் வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்? [2]மூன்றாவது இயற்கையாகிய நபும்ஸகத்தனத்திலிருப்பவனாகிய நீ தர்மத்துக்கு விலக்கானவிஷயங்களைப்பேசுவது பொருந்தியதுதான். நீயன்றோ கௌரவர்களைவர்க்குந் தலைமையானவன். பீஷ்மா! உன்னைத் தலைவனாகப்பெற்றகௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஓடம்போலவும் குருடன்பின்செல்லுங் குருடன்போலவுமாயினர். பூதனைவதம் முதலான இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீசிறப்பித்துப் பேசினதனால் எமதுமனம் மிகநொந்தது. பீஷ்மா! கர்வமடைந்தவனும் ஒன்றுந்தெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைத் துதிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறாக வெடியாமலிருப்பது ஏன்? பீஷ்மா! மிக்கசிறுவரும் எவனை இகழத்தகுமோ அந்தஇடையனை நீஅறிவில்

[1] 1. ஸ்வேதஜம். 2. அண்டஜம். 3. உத்பிஜ்ஜம். 4. ஜராயுஜம்என்பன; அல்லது தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

[2] ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனாயிருந்தும் துதிக்கநினைக்கிறாய். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்கும்போதே இவனால் கொல்லப்பட்டிருந்தால் இவ் விஷயத்தில் வியக்கத்தக்கது என்னஇருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத் தேர்ச்சியில்லாத குதிரையும் காளைமாடும் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம் இவன்காலால் தள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அதில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினளவான அம்மரங்கள் இவனால்தள்ளப்பட்டதிலும் காளியநாகம் அடிக்கப்பட்டதிலும் என்னஆச்சரியம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது? பீஷ்மா! புற்றளவான கோவர்த்தனமலை இவனால் ஏழுநாள் தூக்கப்பட்டிருந்தால் அதுவும் எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இந்தக்கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக மலையின்மேலிருந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேட்ட (என்னைத்தவிர) மற்றவர்கள் வியப்புற்றனர். தர்மந்தெரிந்தவனே! மிக்கபலசாலியான எந்தக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானோ அந்தக் கம்ஸனை இவனாற்கொல்லபட்டானென்பதுமட்டும் பெரியஆச்சரியம். பீஷ்மா! குருவம்சத்தில் இழிவானவனே! தர்மமே தெரியாத உனக்கு நான் இப்போது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லும்போது உன்னாற்கேட்கப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும் பசுக்கள்மேலும் அந்தணர்மேலும் எவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானோ அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர்மிஷ்டரும் அறிஞருமான நல்லோர் எப்போதும் உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அந்தத்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன் படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருந்தியவனென்றும் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவனுக்குரைப்பதுபோல எனக்கு உரைக்கிறாய். பீஷ்மா! கோஹத்தி செய்தவனும் ஸ்திரீஹத்திசெய்தவனும் உன்சொல்லினாற் பூஜிக்கப் பெறுவனா? பீஷ்மா! இவ்வகையானவனெவனும் துதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனா? இவன் அறிஞருட்சிறந்தவனென்றும் ஈசுவரனென்றும் நீசொல்வதனால் இந்தஜனார்த்தனன் இவையெல்லாம் சரிதானென்று நினைக்கிறான். இவையனைத்தும் பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனார்த்தனன் தன்னைத்தானே தெரிந்துகொள்ளத் திறமையுள்ளவனாயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எப்படிமரியாதைசெய்ய நினைக்கிறாய். ஒருவன் ஒருகாதையைப் பலமுறை

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஸிம்மமல்லாமலிருக்கையில் இவர்களைஸிம்மங்களாக்குகிறான். பாரதனே! இந்தச்சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திரும்பஎடுத்துக்கொள்ளக் கருதுகிறானென்பதுதிண்ணம். புத்திமான்களிற் சிறந்தவனே! குந்தியின்புத்திரனே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். இந்தச்சேதிராஜனுக்கும் மற்றஅரசர்களுக்கும் அறிவுதடுமாறிப்போயிற்று. இந்தப்புருஷச்ரேஷ்டரானகண்ணன் எவனெவனையெடுத்துவிடக்கருதுகிறானோ அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தச்சிசுபாலன்புத்தியைப்போலவே புத்தி உடனேகெடும். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள [1]நால்வகைப் பிராணிகளின் உற்பத்திக்கும் நாசத்துக்கும் கண்ணனேயிடம்" என்றார். ஜனமேஜயனே! இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னதைக்கேட்டபிறகு சேதிதேசத்தரசனானசிசுபாலன் பீஷ்மரைப்பார்த்துக் கொடியசொற்களைச் சொல்லலானான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன், பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நிந்தித்தது.)

"ஓ! பீஷ்மா! கிழவனாயிருந்தும் தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய நீ பயமுறுத்தும் பலசொற்களினால் அரசர்களைப் பயப்படுத்துவதனால் ஏன் வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்? [2]மூன்றாவது இயற்கையாகிய நபும்ஸகத்தன்மையிலிருப்பவனாகிய நீ தர்மத்துக்கு விலக்கான விஷயங்களைப்பேசுவது பொருந்தியதுதான். நீயன்றோ கௌரவர்களுக்குந் தலைமையானவன். பீஷ்மா! உன்னைத் தலைவனாகப்பெற்ற கௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஓடம்போலவும் குருடன்பின்செல்லும் குருடன் போலவும் ஆயினர். பூதனைவதம் முதலான இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீசிறப்பித்துப் பேசினதனால் எமதுமனம் மிகநொந்தது. பீஷ்மா! கர்வமடைந்தவனும் ஒன்றுந் தெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைத் துதிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறாக வெடியாமலிருப்பதுஎன்? பீஷ்மா மிக்கசிறுவரும் எவனை இகழத்தகுமோ அந்தஇடையனை நீ அறிவி

[1] 1. ஸ்வேதஜம். 2. அண்டஜம். 3. உத்பிஜ்ஜம். 4. ஜராயுஜம்என்பன அல்லது தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

[2] ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனாயிருந்தும் துதிக்கநினைக்கிறாய். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்கும்போதே இவனால் கொல்லப்பட்டிருந்தால் இவ் விஷயத்தில் வியக்கத்தக்கது என்னஇருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத் தேர்ச்சியில்லாத குதிரையும் காளைமாடும் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம் இவன்காலால் தள்ளப்பட்டிருந்தா லும் அதில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினளவான அம்மரங்கள் இவனால்தள்ளப்பட்டதிலும் காளியநாகம் அடிக் கப்பட்டதிலும் என்னஆச்சரியம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது? பீஷ் மா! புற்றளவான கோவர்த்தனமலை இவனால் ஏழுநாள் தூக்கப்பட் டிருந்தால் அது எனக்கு அச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இந்தக்கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக மலையின்மேலிருந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேட்ட (என்னைத்தவிர) மற்றவர்கள் வியப்புற்றனர். தர்மந்தெரிந்தவனே! மிக்கபலசாலி யான எந்தக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானோ அந்தக் கம்ஸனே இவனாற்கொல்லபட்டானென்பதுமட்டும் பெரியஆச்சரி யம். பீஷ்மா! குருவம்சத்தில் இழிவானவனே! தர்மமே தெரியாத உனக்கு நான் இப்போது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லும்போது உன்னாற்கேட்கப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும் பசுக்கள்மேலும் அந்தணர்மேலும் எவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானோ அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர் மிஷ்டரும் அறிஞருமான நல்லோர் எப்போதும் உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அந்தத்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன் படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருந்தியவனென் றும் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவ னுக்குரைப்பதுபோல எனக்கு உரைக்கிறாய். பீஷ்மா! கோஹத்தி செய்தவனும் ஸ்திரீஹத்திசெய்தவனும் உன்சொல்லினாற் பூஜிக்கப் பெறுவனோ? பீஷ்மா! இவ்வகையானவனெவனும் துதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனோ? இவன் அறிஞருட்சிறந்தவனென்றும் ஈசுவரனென் றும் நீசொல்வதனால் இந்தஜனார்த்தனன் இவையெல்லாம் சரிதானெ ன்று நினைக்கிறான். இவையனைத்தும் பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனார்த்தனன் தன்னைத்தானே தெரிந்துகொள்ளத் திறமை யுள்ளவனாயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எப்படிமரி யாதைசெய்ய நினைக்கிறாய். ஒருவன் ஒருகாதையைப் பலமுறை

உரைப்பினும் அந்தக்காதை அவ்வுரைப்பவனைக்காவாது. பிராணிகள், குலிங்கசகுனியென்னும் பறவைபோலத் தம்மியற்கையையே பற்றும். உண்மையில் உன்னுடைய இந்த இயற்கையே இழிவானது. இதில் ஐயமில்லை. நீ நதியின்மகனாயிருப்பதனால் உன்மனம் நிலை தப்பி ஓடுகிறதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கத்தக்கவரிற் சிறந்தவனாகவும் உன்னை அதற்கு உபதேசிப்பவனாகவும் பெற்ற பாண்டவர்களின் இயற்கை உன்இயற்கையிலும் மிக்க இழிவானதென்று நினைக்கப்படுகிறது. தர்மந்தெரியாதவனும் பெரியோர்கள் வழியைவிட்டு விலகினவனுமாகிய நீயா தர்மிஷ்டன்? பீஷ்மா! தன்னிடத்தில் தர்மமிருப்பதாக நினைத்திருக்கும் எந்தஅறிஞரிற்சிறந்தவன் தர்மந்தெரிந்த நீசெய்ததுபோலச் செய்வன்? நீ தர்மத்தை அறிந்திருந்தாலும் உன்மதி தேர்ந்திருந்தாலும் பண்டிதனென்று எண்ணிக்கொண்ட உன்னால் மற்றொருவன்மேல் காதல்வைத்தவளும் தர்மந்தெரிந்தவளுமான அம்பையென்னுங் கன்னிகை அபஹரிக்கப்பட்டது எப்படி? பீஷ்மா! உனக்குக் கோபம்வேண்டாம். உன்னால் கொண்டுவரப்பட்ட கன்னிகையைப் பெரியோர்களின் வழியைநினைத்த உன்ஸஹோதரனான விசித்ரவீர்யனென்னும்அரசன் விரும்பவில்லையே. தெரிந்தவனே! தான்என்ற அபிமானமுள்ளவனும் யோக்கியர்கள்நடந்த வழியிலிருப்பவனுமாகிய நீ ஜீவித்திருக்கையில் விசித்ரவீரியன் மனைவிகளுக்கு மற்றொருவனாலன்றோ ஸந்ததிகள்உண்டாயின. பீஷ்மா! உனக்கென்ன தர்மமிருக்கிறது. இந்தப்பிரம்மசாரிவிரதம்பொய். நீ அறியாமையாலேயோ ஆண்மையில்லாமையாலேயோ இதை வஹிக்கிறாயென்பது திண்ணம். தர்மந்தெரிந்தவனே! எந்த விஷயத்திலும் உனக்குச்சிறப்பிருப்பதாக நான் அறியவில்லை. நீ பெரியோர்களை அடுக்கவில்லை. அதனால் இவ்வகையான தர்மத்தை உரைத்தாய். தேவர்களைப் பூஜிப்பதும் கொடுப்பதும் வேதமோதுவதும் மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகளைக்கொடுத்து வேள்விபுரிவதுமாகிய தர்மங்களனைத்தும் ஸந்ததியென்னும் தர்மத்தின் பதினாறிலொரு பாகத்திற்கும் ஈடாகா. பீஷ்மா! பலவகைவிரதங்களாலும் உபவாசங்களாலுமிருந்து செய்யுங் கருமங்களனைத்தும் ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் பயனற்றவையென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. பிள்ளையில்லாதவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனுமாகிய நீ, பொய்யான தர்மத்தை உபதேசிப்பதனால் ஹம்ஸம்போல உன்சுற்றத்தாராலேயே இனி மரணமடைவாய். பீஷ்மா! முற்காலத்திய விஜ்ஞானிகளாகிய சிலமனிதர்கள் சொல்லுகின்ற ஒருகதையை நீ கேட்பதற்காக நான்தெளிவாகச்சொல்வேன். முற்

காலத்தில் தர்மத்தைச்சொல்வதும் அதற்குமாருக நடப்பதுமான ஒருகிழஹம்ஸம் கடற்கரையிலிருந்தது. அது மற்றப்பறவைகளுக்கு உபதேசிப்பது வழக்கம். 'புண்ணியஞ்செய்யுங்கள். பாவஞ்செய்யாதீர்கள்' என்பதே அதுசொல்வதாம். பீஷ்மா! அதைப் பக்ஷிகள் கேட்டன. எப்போதும் தர்மத்தையேஉரைப்பதான அன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு எல்லாப்பறவைகளும் மகிழ்ந்தன. பறவைகளெல்லாம் அவ்வன்னத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, "பக்ஷிகளுள் ச்ரேஷ்டனே! நீ தர்மங்களையெல்லாம் பறவைகளுக்குத் தொகுத்துச்சொல்; எங்களுக்குச் சிறந்ததர்மம்யாது என்பதைச்சொல்" என்றுகேட்டன. அதற்கு அந்தஹம்ஸம், "பறவைக்கூட்டங்களே! பிராஜைகளுக்கு ஹிம்ஸைசெய்யாமையே தர்மம். ஹிம்ஸைசெய்வதே பாவம். புண்ணியபாவங்களை இவ்வாருகவே சுருக்கமாகஅறியவேண்டும்" என்றது. தர்மத்தில் ஆசையுற்ற அந்தப்பறவைகள் அந்தக் கிழஅன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து, "ஐயா! இவ்வுலகில் எந்தப்பறவை மிக்கமனஉறுதியுடன் எப்போதும் தர்மத்தைச் செய்கிறதோ அந்தத்தர்மாத்மா சேரும் கதி யாதென்பதை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கிச்சொல்வாயாக" என்று கேட்டன. அதைக்கேட்டு அந்தஹம்ஸம், "பறவைகாள்! நீங்கள் சிறுவர்கள்; அறத்தின் நுட்பத்தைஅறியீர். எவன் இவ்வுலகில் நல்லெண்ணத்தோடு எப்போதும் தர்மத்தையேசெய்கிறானோ அவன் தன்வாழ்நாள்முடிவில் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கம்சேருவான். பக்ஷிகளே! நானும் அவ்வாறே முடிவுக்காலத்தில் இவ்வுடம்பைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச்செல்வேன். இதுதான் தர்மததின்முடிவு" என்று இவ்வாருகத் தர்மத்தைப்பற்றிய பேச்சையே பக்ஷிகளுக்கு வற்புறுத்திப் பேசிற்று. பீஷ்மா! அந்தப்பறவைகள் எக்காலமும் தர்மத்தைப் பற்றியே அதனிடம்கேட்டன. பீஷ்மா! அதன்பிறகு கடல்நீரில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றப்பறவைகள் புண்ணியம்பெறுவதற்காக அவ்வன்னத்திற்கு உணவுகளைக் கொணர்ந்தனவென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். பீஷ்மா! அந்தப் பறவைகளெல்லாம் தங்கள்முட்டைகளை அவ்வன்னத்தினருகில் வைத்துவிட்டுக் கடல்நீரில் உலாவிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தன. ஸ்வகாரியத்தில் ஊக்கமுற்ற அந்தப்பாவியான அன்னம் ஜாக்ரதையில்லாமலிருந்த அந்தப்பறவைகள் எல்லாவற்றின்முட்டைகளையும் தின்றது. பிறகு ஒருகால் அந்தமுட்டைகள் குறைந்துவருவதை மிக்கபுத்திக்கூர்மையுள்ள ஒருபறவை கண்டு ஐயமுற்றது. அந்தஹம்ஸம்செய்யும் பாவத்தைக்கண்டு மிகத்துயரமுற்ற

அந்தப்பட்சி அப்பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. கௌரவச்ரேஷ்டனே! அதன்பிறகு அந்தப்பக்ஷிகளும் கண்ணாரக்கண்டு அதனருகேசென்று பொய்யொழுக்கமுள்ள அவ்வன்னத்தை அப்போதேகொன்றன. பீஷ்மா! அந்தப்பக்ஷிகள் அவ்வன்னத்தைக் கொன்றதுபோலவே அவ்வன்னத்தின் ஒழுக்கத்தை வஹிக்கின்ற உன்னையும் இவ்வரசர்கள் சிறிக்கொல்வர். பீஷ்மா! பாரதனே! புராணகதைதெரிந்த ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ஹம்ஸ விருத்தாந்தத்தைப்பற்றிய ஒருகாதையையும் பாடுகின்றனர். அதையும் உனக்குச் சரியாகஉரைப்பேன். அதன்பொருள் 'ஓ! பறவையே! மனம்கெட்டிருக்கும்போது மனத்தூய்மையில்லாத பேச்சைப் பிதற்றுகிறாய். முட்டைகளைப் பக்ஷிப்பதாகிய இந்த உன்செய்கை உன் சொல்லுக்கு மாறாயிருக்கிறது' என்பது.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனைநிந்தித்த சிசுபாலனோடு யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினபீமனைப் பீஷ்மர் தடுத்தது.)

இந்தக்கிருஷ்ணன் [1]தாஸனென்று நினைத்து இவனோடுயுத்தஞ் செய்யவிரும்பாத மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தராஜனை நான் மிகவுமானிக்கிறேன். ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்தபோது கிருஷ்ணன் செய்த காரியத்தையும் பீமார்ஜுனர்கள்செய்த காரியத்தையும் எவன்சரியென்றுமதிக்கிறான்? வாயிலல்லாவழியால்நுழைந்து கபடமாகத் தன்னைப்பிராம்மணனென்று சொல்லிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுக்கு ஜராஸந்தராஜாவின்பராக்ரமந்தெரியும். தான் பிராம்மணர்களுக்குவேண்டினவனாக நினைத்திருந்த மஹாத்மாவான ஜராஸந்தன் இந்தத்துராத்மாவுக்கு முதலிற்கொடுக்கும்படி [2]பாத்யத்தையனுப்பினான். பீஷ்மா! கிருஷ்ணன், பீமன், அர்ஜுனன்இவர்கள் ஜராஸந்தனால் 'சாப்பிடுங்கள்' என்றுசொல்லப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் அதற்குமாறாகச் செய்தான். மூர்க்கனே! நீ நினைக்கிறபடி இவன் [3]உலகத்தைப்படைப்பவனாயிருந்தால் தன்னையேன் உண்மையில் பிராம்மணனென்று அறியவில்லை? இந்தப்பாண்டவர்கள் உன்னால் பெரியோர்களின்வழியைவிட்டு இழுக்கப்பட்டும் அதைச்சரியென்றுநினைக்கிறார்களே; இது

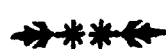
[1] கம்ஸனுக்கடிமை. [2] கால்கழுவுவதற்கு நீர்.

[3] பிரம்மதேவர் பிராம்மணரானதால், இவன்பிராம்மணனாயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியானால் இவன்வேஷம் போடுவானேன் என்பதுகருத்து.

வும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியந்தான். பாரதனே! மேலும், பெண்தன்மையுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனுமாகிய உன்னை எல்லாவிஷயங்களுக்கும் உபதேசிப்பவனாகப்பெற்றவர்களுக்கு இஃது ஆச்சரியமன்று" என்று சிசுபாலன்சொன்னான். மிகக்கோபமாகவும் கடுஞ்சொல்லாகவும் சிசுபாலன்சொன்னதைக்கேட்டு, பலவான்களிற்சிறந்தவனும், பராக்ரமசாலியுமான பீமஸேனன்கோபித்தான். இயற்கையில் நீண்டும் அகன்றும் தாமரைமலர்போலச்சிவந்துமிருக்கும் பீமனுடையகண்கள் கோபத்தினால் இன்னுமதிகமாகச்சிவந்தன. பீமஸேனன் நெற்றியில் மூன்றுபகுப்புக்களாக எழும்பியிருந்த புருவநெறிப்பை, திரிகூடமலையில் மூன்றுபிரிவுகளாகஓடும் கங்கையைப்போல அரசர்களனைவரும் கண்டனர். கோபத்தினாற் பற்களைக்கடிக்கும் பீமஸேனன்முகம் பிரளயகாலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும்விழுங்கத்தொடங்கும் யமன்முகம்போலக் காணப்பட்டது. கோபந்தாங்காமல் வேகமாகக்கிளம்பின பீமனைச் சிறந்தகைகளையுடையபீஷ்மரே குமாரக்கடவுளைப் பரமசிவன் அடக்குவதுபோல அடக்கினார். ஜனமேஜயரே! பெரியவரானபீஷ்மர் பலவகைச்சொற்களால்தடுத்தபின்னர் அந்தப்பீமனுடையகோபம் அடங்கிற்று. கார்காலம்கடந்தபிறகு கொந்தளிக்கின்றகருங்கடல் கரையைக் கடவாமலிருப்பதுபோலப் பகைவரையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பீஷ்மர்சொல்லைமீறாமலிருந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! தன்பராக்ரமத்தில் உறுதியுள்ள வீரனானசிசுபாலன், பீமன்கோபித்தபோது கலங்கவில்லை. பீமஸேனன் பலமுறை வேகமாகக்கிளம்பியும் அந்தவீரனானசிசுபாலன், கோபித்த சிங்கம் (அற்ப) மிருகத்தை எப்படிமதியாதோ அப்படியே அவனைமதிக்கவில்லை. பராக்ரமசாலியானசேதிராஜன் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன்கோபித்ததைக்கண்டு நகைத்துக்கொண்டே, "ஓ! பீஷ்மா! இவனைவிட்டுவிடு; விளக்கில்விழுந்த விட்டிற்பூச்சியைப்போல என்பராக்ரமத்தினால் இவன்எரிந்துபோவதை அரசர்களனைவரும் பார்க்கட்டும்" என்றுசொன்னான். அந்தச்சேதிராஜன் சொன்னபேச்சைக்கேட்டபிறகு புத்திமான்களிற்சிறந்தவரும் கௌரவர்களில்ச்ரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் பீமஸேனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறுசொல்லலானார். "பீமஸேனா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதஉன்னை இவன் யுத்தத்திற்கழைக்கிறானே; இஃது இவன்ஸ்வபுத்தியின்று; இது கிருஷ்ணனுடைய எண்ணம்.

அறுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பீமனுக்குச் சிசுபாலன்வரலாற்றைக் கூறியது.)

இவன் சேதிராஜன்வீட்டில் மூன்றுகண்களும் நான்கு கைக ளுமாகப் பிறந்தான். கழுதைக்குரலுக்கொப்பான குரலினால் இரை ந்து ஊளையிட்டான். அதனால் இவன்தாய்தந்தையரும் சுற்றத்தா ரும் பயந்தனர். இவனுடைய விகாரரூபத்தைக்கண்டு தாய்தந்தை யர்கள் இவனைவிட்டுவிட நிச்சயித்தனர். அப்போது மனைவியோடும் மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும்கூடச் சிந்தையினால் மனங் கலங்கியிருந்த அவ்வரசனைப்பார்த்து ஓர் அசரீரவாணியானது "ஓ! ராஜாவே! இந்தஉன்புத்திரன் பெருமைபொருந்தியவனும் பலத்தில் மிகுந்தவனுமாகப் பிறந்திருக்கிறான். ஆதலால், இவனைக்கண்டு பயப் படவேண்டாம். கலங்காமல் குழந்தையைக்காப்பாற்று. இவனுக்கு உன்னால் மரணமில்லை. மரணகாலம் இப்போது வரவுமில்லை. இரா ஜாவே! இவனை ஆயுதத்தினால் கொல்லப்போகிறவனெவனோ அவ னும் பிறந்திருக்கிறான்" என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறுசொன்ன வார்த்தையை அரசன்முதலானவர்கள் கேட்டவுடன், அதைச்சொன் னபூதம் அந்தர்த்தானமாயிற்று. புத்திரனிடமுள்ள ஸ்நேஹத்தினால் துயரப்பட்ட தாயானவள், "என்னுடையஇந்தப்புத்திரனைப்பற்றிய இந்தச்சொல்லைச் சொன்னவனாரோ அவனைக் கைகூப்பி வந்தனஞ் செய்கிறேன். அந்த மஹிமையுள்ளபுருஷன் தேவனாயிருந்தாலும் மற்ற யாராயிருந்தாலும் எனக்கு மறுபடியும் அந்தச்சொல்லை விரிவா கச் சொல்லக்கடவன். இந்தப்பிள்ளைக்கு யமனாகப்போகிறவன் எவ னென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்றுசொன்னாள். மறைந் திருந்த அந்தப்பூதமானது திரும்பவும், "எவன்மடியி லெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது இந்தக் குழந்தையினுடைய இயற்கைக்கதிக மான கைகளிரண்டும் ஐந்துதலை நாகங்கள்போலத் தரையில்விழுமோ, நெற்றியிலிருக்கும் மூன்றாவதுகண் எவனைக்கண்டவுடன் மறைந்து போகுமோ, அவன் இவனுக்கு நமனாவான்" என்று சொல்லிற்று. அந்தக்குழந்தை மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளுமாயிருந்ததையும் அசரீரவாக்கு அவ்வாறுசொன்னதையும் கேள்விப்பட்டு, பூமியிலு ள்ள அரசர்களனைவரும் பார்க்கக்கருதி வந்தனர். அவ்வரசன் வந்த அரசர்களைத் தகுதிப்படி பூஜித்து ஒவ்வொரு ராஜாவின்மடியிலும்

பிள்ளையைவிட்டான். இவ்வாறு அனேகமாயிரம் ராஜாக்களின்மடிகளில் தனித்தனியே வரிசையாக அந்தக்குழந்தை ஏறிற்று; அசரீரவாக்குச் சொன்னபயனை அடையவில்லை. மஹாபலசாலிகளும் யாதவர்களுமான ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகாநகரத்தில் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு யாதவகுலத்துப் பெண்ணாகிய தம்தந்தையின் ஸஹோதரியைக் காண்பதற்குச் சேதிநகரத்துக்கு வந்தனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் முறையே அவ்வரசனுக்கும் அவ்வரசிக்கும் வழக்கப்படி வந்தனஞ்செய்து க்ஷேமத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் விசாரித்து உட்கார்ந்தனர். அப்போது அவ்வரசி அவ்விருவரையும் மிக்கஅன்புடன் பூஜித்து உடனே தன்பிள்ளையைத் தானே கிருஷ்ணன்மடியில் வைத்தாள். அந்தக்குழந்தையைக் கிருஷ்ணன்மடியில்விட்ட மாத்திரத்தில் அதிகக்கைகளிரண்டும் விழுந்தன. அந்த நெற்றிக்கண்ணும் மறைந்தது. அதைக்கண்டு அவ்வரசி துயரமும் அச்சமுமுற்றவளாகி, "கிருஷ்ணா! சிறந்தகைகளை யுடையவனே! பயத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட எனக்கு ஒருவரம்தருவாயாக. துயரப்பட்டவர்களுக்கு ஆறுதலும் பயந்தவர்களுக்கு அபயமுமளிப்பவன் நீயன்றோ?" என்றுசொல்லிக் கிருஷ்ணனிடம் வரங்கேட்டாள். யாதவராகிய கிருஷ்ணன் அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, "அரசியே! தர்மந்தெரிந்தவளே! நீ பயப்படாதே; என்னால் உனக்குப் பயமிராது. என்தந்தையின் ஸஹோதரியே! உனக்கு என்னவரம் நான் கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது நான் என்னசெய்யவேண்டும்; ஸாத்தியமாயிருந்தாலும் அஸாத்தியமாயிருந்தாலும் நீசொல்வதைச் செய்வேன்" என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசியானவள் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "மஹாபலசாலியே! யாதவச்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! சிசுபாலன்செய்யும் பிழைகளை எனக்காகப் பொறுப்பாயாக; இதுதான் எனக்குவரமென்றறி" என்று கேட்டுக்கொண்டாள். அதற்குக் கிருஷ்ணன், "அத்தையே! இந்த உன்புத்திரன் கொல்லத்தக்க குற்றஞ்செய்யினும் இவனுடைய நூறுபிழைகளை நான்பொறுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீ துக்கத்தில் மனத்தை வைக்காதே" என்றுசொன்னார். வீரனான பீமஸேனா! யாதவர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் கிருஷ்ணன்தான் தனக்குயமனென்று அறிந்திருக்கும் இந்தப்பாவியான சிசுபாலன் அவர் கொடுத்தவரத்தினால் கர்வமடைந்து மதிகெட்டு உன்னை இவ்வாறு யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—✻✻✻—

(தம்மையிகழ்ந்த சிசுபாலனையும் அவனோடுசேர்ந்த அரசர்களையும் பீஷ்மர் அவமதித்துப் பேசியது.)

பீமஸேனா! இந்தச்சிசுபாலன் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத உன்னை யுத்தத்திற்கழைப்பது இவனுடைய சொந்தப் புத்தியினாலன்று. லோகநாதராகிய கிருஷ்ணனுடைய எண்ணந்தான் இது. குலக்கேடனும் கெட்டகாலத்தினால் மதிகெட்டவனுமாகிய இந்தச் சிசுபாலன்போல என்னைத் தூஷிக்கத்தக்க அரசன் இப்புவியில் எவனிருக்கிறான்? சிறந்தகைகளையுடைய இந்தச்சிசுபாலன், இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய சக்தியின் ஒருபாகமென்பது திண்ணம். கிருஷ்ணனவர் இவனிடத்திலுள்ள அந்தப்பாகத்தை மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்ள எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார். கௌரவச்ரேஷ்டனே! அதனால்தான் இந்தமதிகெட்ட சேதிராஜன் எல்லோரையும் மதியாமல் புலிபோல மிகவும் கர்ஜிக்கிறான்" என்று பீஷ்மர் சொன்னார். அப்போது அந்தச்சேதிராஜன் அந்தப்பீஷ்மர் சொல்லைப் பொறாமல் மிக்ககோபத்துடன் மறுபடியும் அந்தப்பீஷ்மருக்கு மறுமொழிசொல்லலானான்.

"பீஷ்மா! நீ கிருஷ்ணனுக்குச் சொல்லுகிற மஹிமையெல்லாம் கிருஷ்ணனுக்கு எதிரிகளான எமக்கேயிருக்கட்டும். நீ ராஜாக்களுக்குத் துதிபாடுகின்ற வந்தியைப்போல எப்போதும் ஓயாமல் இவனை ஸ்துதிசெய்கிறாய். பீஷ்மா! அப்படித் துதிப்பதில் உன்மனத்திற்கு விருப்பமிருக்குமாயின் நீ இந்த ஜயத்ரதன்முதலிய ராஜாக்களைத் துதிக்கலாம். ராஜச்ரேஷ்டனும் பாஹ்லீகதேசாதிபதியுமான இந்தத்தரதனைத் துதி. இவன்பிறக்கும்போதே இந்தப்பூமியைப் பிளந்தவன். பீஷ்மா! வங்கதேசத்துக்கும் அங்கதேசத்துக்கும் அதிபதியும் பலத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவனும் சிறந்தவில்லையுடையவனுமாகிய இந்தக் கர்ணனைத் துதிக்கலாம். சிறந்தகைகளையுடையவனே! இவனுக்கு இந்தத்திவ்யகுண்டலங்களும் இளஞ்சூரியனைப்போல ஒளியுள்ளகவசமும் உடன்பிறந்தவையாகக் கடவுளாலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரனுக்கொப்பானவனும் ஜயிக்கவேமுடியாதவனுமாகிய ஜராஸந்தனை இவன் மற்சண்டையில் வென்று அவன்தேகத்தையுங்கிழித்தவன். பீஷ்மா! மஹாரதர்களும் பிராம்மணச்ரேஷ்டர்களும் துதிக்கத்தக்கவர்களுமான துரோ

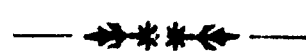
ணரும் அசுவத்தாமாவுமான தகப்பன்பிள்ளைகளிருவரையும் நீ இடைவிடாமல் துதிப்பாயாக. அது நன்று. பீஷ்மா! இவ்விருவர்களில் ஒருவர்கோபித்தால் சராசரங்கள் அடங்கின இப்புவனியில் ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல் செய்துவிடுவாரென்பது என்கருத்து. பீஷ்மா! யுத்தத்தில் துரோணருக்கும் அச்வத்தாமாவுக்கும் ஸமமாகநிற்கத்தக்க இவர்களுக்கீடான அரசனைக் கடல்சூழ்ந்தஉலகத்தில் நான் பார்க்கவில்லை. நீ இவர்களைத் துதிக்கநினைக்கிறதில்லை. அரசர்க்கரசனும் சிறந்த கைகளையுடையவனுமாகிய துரியோதனனையும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனும் உறுதியான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜயத்ரதனென்னும் ராஜாவையும் கிம்புருஷர்களென்னும் தேவர்களுக்குஆசாரியனும் உலகத்தில்பெயர்பெற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய த்ருமனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பெரியவரும் பரதகுலத்தவருக்கு ஆசாரியருமாகிய சாரத்வதரென்றுசொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியரை விட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? வில்லாளிகளிற்சிறந்தவனும் புருஷச்ரேஷ்டனுமாகிய ருக்மியைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மகராஜனையும் சிறந்தசக்தியுள்ள தந்தவக்ரராஜனையும் பகதத்தனையும் யூபகேதுவையும் மகதகேசாதிபதியான ஜயத்ஸேனனையும் விராடத்ருபதர்களிருவரையும் சகுனியையும் ப்ருஹத்பலனையும் அவந்திதேசத்தரசர்களான விந்தானுவிந்தர்களையும் பாண்டியராஜாவும் சிறந்தவனுமானசுவேதனையும் மிக்கபெரும்பாக்யமுள்ளசங்கனையும் கர்வமுள்ளவிருஷஸேனனையும் பராக்ரமசாலியான ஏகலவ்யனையும் மஹாரதனான கலிங்கதேசத்தரசனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மா! எப்போதும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வதற்கே உனக்கெண்ணமிருந்தால் சல்லியன்முதலான அரசர்களையும் நீ ஏன் துதிக்கலாகாது? ராஜாவே! தர்மங்களைச்சொல்லும் பெரியோர்கள் முற்காலங்களில் கதைகள்சொல்லும்போது நீ கேட்டஇல்லையென்பது இன்னமா. அதற்கு நான் என்னசெய்யலாம்? பீஷ்மா! தன்னையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பிறரையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பெரியோர்களின் ஒழுக்கமில்லையென்று நீ கேட்டதில்லை. பீஷ்மா! மேலும் புகழத்தகாத இந்தக்கேசவனை நீ அறியாமையால் அன்புகூர்ந்து துதிப்பதை யாரும் ஒப்புவதில்லை. கம்ஸனுடையஆளாகக் கன்றுமேய்த்த துராத்மாவினிடத்தில் வீண் அபிமானத்தினால் உலகமெல்லாவற்றையும் நீ எப்படிச்சுமத்தலாம்? பாரதனே! மேலும் உன்னுடையஇந்தப்புத்தி தன்னிலேக்குவராது. நீ குலிங்கசகுனியைப்போலென்று

நானே முன்னம்சொல்லியிருக்கிறேன். பீஷ்மா! குலிங்கசகுனியென்பது இமயமலையின் பின்புறத்திலிருக்கிறது. அதனிடத்தில் எப்போதும் செய்கைக்குமாறான சொற்களே கேட்கப்படுகின்றன. அது தான் அதிகலாஹலம்செய்துகொண்டிருப்பதை நினையாமல் 'ஸாஹஸஞ்செய்யாதே' என்று எப்போதும்கூறுகிறது. பீஷ்மா! அற்பப்பிராணியான அந்தப்பறவை இரைதின்னும் சிங்கத்தின்வாயிலிருந்து பற்சந்திலகப்பட்டு வெளியில்தெரியும் மாம்ஸத்துண்டை இழுக்கிறது. பீஷ்மா! சிங்கம் ஒப்பியிருப்பதனால் அதுஜீவிக்கிறதென்பது நிச்சயம். பாபிஷ்டனே! அதுபோலத்தான் நீயுமெப்போதும் சொற்களைச்சொல்லுகிறாய். பீஷ்மா! அரசர்களிஷ்டப்படுவதனால் நீ உயிரோடிருக்கிறாயென்பது திண்ணம். உலகத்தினால் வெறுக்கத்தக்க செய்கைகளையுடையவன் உன்னைப்போல வேறொருவனுமில்லை" என்றான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! சேதிராஜனுடைய அந்தக்கடுஞ்சொல்லைக்கேட்டு அந்தப்பீஷ்மர் அவன்கேட்டிருக்க, "இவ்வரசர்கள் இஷ்டப்படுவதனாலல்லவோ நான்ஜீவிக்கிறேனாம்! நான்இவ்வரசர்களைத் துரும்புக்குங்கூடச் சரியாக நினைக்கவில்லை" என்றுசொன்னார். இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னவுடன் அங்கிருந்த அரசர்கள் கூவினார்கள். அவர்களிற்சிலர் ஸந்தோஷித்தனர். சிலர் பீஷ்மரையிகழ்ந்தனர். சிறந்த வில்லாளிகளாகிய சிலர் பீஷ்மருடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டு, "பாபியும் கர்வியும் வயதுசென்றவனுமான இந்தப்பீஷ்மனை நாம்பொறுக்கத்தகாது. அரசர்களே! இந்தக் கெட்டபுத்தியுள்ள பீஷ்மன் யாகப்பசுபோலக் கொல்லப்படுவதுநலம்; எல்லோரும் கோபித்து ஒன்றுசேர்ந்து கட்டைத்தணலினால் இவனையெரித்தாலும் எரிக்கலாம்" என்றுகூறினர். இவ்வாறு அரசர்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு கௌரவர்களின்பிதாமகருமறிவிற்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் அரசர்களைநோக்கி, "சொல்லுக்குமறுமொழி சொல்வதில் ஒருமுடிவையும் நான்பார்க்கவில்லை. அரசர்காள்! நான்சொல்லப்போவதை முற்றிலும்கேளுங்கள். என்னை யாகப்பசுவைப்போலக் கொல்லுவதையாவது 'கட்டைத்தீயினால்' எரிப்பதையாவது செய்யுங்கள். இந்தக்கால்முழுமையும் உங்கள்தலையில்வைத்தேன். இதோ கோவிந்தன் எங்களால்பூஜிக்கப்பெற்றுப் பின்வாங்காமல் நிற்கிறார். உங்களில் யாருக்கு இறக்க மனம்துடிக்கிறதோ அவன் இப்போதே சக்கரத்தையும் கதையையும்தரித்த கண்ணனை யுத்தத்திற்கழைக்கலாம். அவன் வீழ்த்தப்பட்டு யதுவம்சத்தவரான பகவானுடைய தேகத்திலேயே பிரவேசிக்கட்டும்" என்றார்.

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கழைத்தபோது அவன் குற்றங்களைக் கிருஷ்ணன்எடுத்துரைக்கக் கேட்டு அரசர்கள்யுத்தத்தினின்றுவிலகியது.)

பெரும்பராக்ரமமுள்ளசேதிராஜன் பீஷ்மர் சொல்லைக்கேட்டதும், வாஸுதேவருடன்போர்புரியக்கருதி வாஸுதேவரைநோக்கி, "ஓ! ஜனார்த்தன! உன்னையழைக்கிறேன். என்னுடன் சண்டைசெய்; பாண்டவர்களெல்லாரையும் உன்னையும் இப்போதேகொல்லப்போகிறேன். கிருஷ்ண! பாண்டவர்கள் எவ்விதத்திலும் உன்னுடன்சேர்த்தே என்னால்கொல்லத்தகுந்தவர்கள். அவர்கள் அரசர்களைவிட்டு அரசனல்லாத உன்னைப் பூஜித்தனரன்றோ? அரசனல்லாதவனும் தாஸனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் பூஜைக்குத்தகாதவனுமாகிய உன்னைத் தகுந்தவனைப்போலச் சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பூஜித்தபாண்டவர்கள் வதஞ்செய்யத்தக்கவர்களென்பதே என்கருத்து" என்றுசொன்னான். ராஜச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பராக்ரமசாலியான அந்தச்சிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிப் புலிபோல்இரைந்து எல்லாப்பிராணிகளும்பார்த்திருக்கையில் மிகக்கோபமுற்று எல்லாஅரசர்களோடுங்கூட யுத்தஸந்நாஹஞ் செய்துகொண்டு தர்மராஜருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கும் எண்ணத்துடன் விரைவாகச்சென்றான். அதன்பிறகு, கேசியைக்கொன்றவரும் பகைவரையழிப்பவருமாகிய கேசவர் சக்ரத்தையும் கதையையும் கையிலேந்திக்கொண்டு தாருகனென்னும்ஸாரதியினால் கொடிகட்டி அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ரதங்களுள் உத்தமமானதுமான ரதத்தினருகிற்சென்று பீஷ்மரால் கைகொடுக்கப்பெற்று அதன்மேலேறினார். கெட்டஸ்வபாவமுள்ள அந்தச்சிசுபாலனால் கோபமூட்டப்பட்ட அரசர்களனைவரையும் கிருஷ்ணபகவான் ஒற்றைத்தேராளியாக யுத்தத்தில்ஸந்தித்தார். அப்போது கருடக்கொடிகட்டினரதத்திலிருப்பவரும், உதயகாலஸூர்யனைப்போலத் தம்மொளியினால் பிறருக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு வில்லில்நாணைத்தெறிக்கிறவரும், உயர்ந்த புஷ்பரதத்திலிருக்கும் இரண்டாவதுமன்மதனைப்போன்றவரும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவருமான கண்ணபிரானை அரசர்களனைவருங்கண்டனர். அவ்வாறு தம்பராக்ரமத்தினால் கொளுத்துகிறவர்போல ஸஞ்

சரிக்கும்கண்ணனைக்கண்டு அரசர்கள் பரவசர்களாகிக் கிருஷ்ணனுக்
குத் தக்கமரியாதையைச்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜனே! சிறந்த
கைகளையுடையவரும் அஸுரச்ரேஷ்டர்களையழிப்பவரும் பகைவர்க
ளானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அந்தயாதவவீரர் அவ்வரசர்
களைநோக்கி இன்சொல்லாகச்சொல்லலானார். "அரசர்களே! நீங்க
ளெல்லோரும் என்கட்டளையினால் அச்சமற்றுச் சேனைகளுடன்செல்
லுங்கள். தான்கெட்ட இந்தப்பாவி உங்களையும் கெடுக்கலாகாது.
இவன் எங்களுக்கு முற்றிலும்பகைவன்; யாதவர்களை ஹிம்ஸைசெய்
பவன்; யாதவகுலத்துப்பெண்ணின்மகனாயிருந்தும் யாதவர்களிடத்தி
லேயே மிக்கபகைகொண்டாடுகிறான். அரசர்களே! கொடியசெய்
கைக்காரனாகிய இவன் எனக்கு அத்தைமகனாயிருந்தும் நாம் பிராக்
ஜ்யோதிஷ நகரத்திற்குச்சென்றதையறிந்து துவாரகையைக்கொளுத்
தினான். முன்னே போஜராஜனாகிய உக்ரஸேனன் ரைவதகமலையில்
விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் யாதவர்களையெல்லாம் அடித்துச்
சிறைபிடித்தும் தன்னகரத்துக்குத் திரும்பிச்சென்றான். என்தந்தை
அசுவமேதயாகத்துக்காகக் காவலாளிகளின்காப்புடன்விடுத்த குதி
ரையை யாகத்திற் கிடையூறுசெய்வதற்காக இந்தக்கொடுநினைவுள்ள
இவன் கொண்டுபோனான். குற்றமற்ற பப்ருவென்னும்யாதவனு
டைய மனைவி தன்தேசத்திலிருந்து ஸௌவீரதேசத்துக்குப்போன
போது அவள்இஷ்டப்படாமலிருந்தும் தனது காமமயக்கத்தினால்
அவளை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். இவன் தனதுமாதுலனுக்
குத்தீங்கிழைப்பவனாக மாயையினால்மறைந்து விசாலனுடைய புத
ல்வியாகிய பத்ரையென்பவளை அவள் [illegible] குருக்களை
யும் அந்தகர்களையும்கொன்று அவர்களின் மனைவிகளையழவைத்துக்
கருசதேசத்தரசனுக்காகக் கொண்டுபோனான். கெட்ட எண்ண
முள்ளஇவன் என்தந்தையால்விரும்பப்பட்டவளும் பதிவிரதையும்
விசாலராஜன்பெண்ணுமான பத்ரையைப் [illegible]
வேசித்துவிடுத்தான். இவன் என்னைஜயிக்கக்கருதிக் கருசராஜ
னுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு ஜராஸந்தனையடைந்து எனக்குஇன்
னாதவற்றைச்செய்தான். அரசர்களே! அவற்றையெல்லாம் நான்
எண்ணமுடியாது. இவ்வாறு இவன் யாதவர்களுக்கு எல்லையில்
லாததீங்குகள்செய்தவன். இவன் மிகக்கபடமாகவே நம்முடைய
விஷயத்தில் அநேககாரியங்களைச்செய்தான். 'இவனைக்கொல்லுவ
தற்குரியகுற்றங்கள் நூற்றை நான்பொறுப்பாய்' என்று இவன் தாயா
ருக்கு நான் செய்த கொடியசபதங்களினால் நான்கட்டுப்பட்டிருக

தேன். அவ்வாறாகவே இவனையழிப்பதற்குரிய குற்றங்கள் நூறும் என்னால்பொறுக்கப்பட்டன. இவனைக்கொல்லுகிறகாலமாகிய இந்த ஸமயத்தில் நான்எவ்வகையிலும் பொறுக்கக்கூடாத பிழைகள்இரண்டுள்ளன. 'யாகத்துக்கிடையூறுசெய்பவனைக் கொல்வேன்; பாண்டவர்களுக்கு விரோதியைக்கொல்வேன்' என்ற இரண்டுவகைநிச்சயம் எனக்கு இருக்கிறது. அதை நான்எப்படி மாற்றுவேன்? என்தந்தையின்ஸஹோதரிக்காக மிகப்பெருந்துயரத்தை நான்பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நற்காலத்தினால் இந்தக்குற்றம் இப்போது எல்லாராஜாக்களின் முன்னிலையிலும் நடந்திருக்கிறது. இப்போது என்விஷயத்தில் இவன் அளவுக்குமீறிச்செய்தஅக்ரமத்தை நீங்களே பார்க்கிறீர்களல்லவா? நீங்கள்பாராமலிருக்கும்போது செய்தவற்றையும் நீங்களே ஊஹித்துத்தெரிந்துகொள்ளலாம். எல்லாராஜாக்களும் நிரம்பின ஸதஸில் இவன் கர்வத்தோடுசெய்த இந்தவதத்திற்குரிய அக்ரமத்தைமட்டும் நான்பொறுக்கமுடியாது. இறப்பதற்கு ஆசையுள்ள இந்தமூடன் ருக்மிணியின்மேல் ஆசைகொண்டிருந்தான். சூத்ரன் வேதபோதனையைப்பெறாததுபோல இவன் அந்தஇஷ்டத்தை அடையாமற்போனான்" என்றார்.

அங்கே சேர்ந்திருந்த அரசர்களனைவரும் இவ்வாறு சிசுபாலனைப்பற்றிய தூஷணையைக் கண்ணனால் சொல்லக்கேட்டனர். வாஸுதேவனுடைய சொல்லைக்கேட்டவுடன் சேதிராஜனையிகழ்ந்தனர். ரதத்தின்நடுவில் சேதிராஜன் கோபத்தோடு வில்லெடுத்து அம்புகளைத் தொடுப்பதைக்கேட்டும் பார்த்தும் அரசர்களனைவரும் மிக்க பயமுற்று, சேதிராஜனைச் சேனைத்தலையில் விட்டுவிட்டு விரைந்தோடினர். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள சிசுபாலன் அந்தக்கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டு இரைச்சலுள்ள அட்டஹாஸஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "கிருஷ்ணா! ருக்மிணியை நான் முதலில்வரித்ததாக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச்சொல்லியும் நீவெட்கப்படாமலிருப்பதேன்? மதுஸூதனா! உன்னைவிட வேறெந்தப்புருஷன் தன்மனைவியை வேறொருவன் முன்னால்வரித்ததாகஅறிந்து அதைச்சான்றோரிடம் விளம்புவன். கிருஷ்ணா! உனக்கு என்விஷயத்தில் விசுவாஸமும் பொறுக்கவிருப்பமுமிருந்தால் பொறு. இல்லாவிட்டால் பொருதே. நீ கோபமுற்றாலும் அனுக்ரஹமுற்றாலும் உன்னால் எனக்கு என்ன ஆகும்?" என்றான். ஜனமேஜயரே! அந்தச் சிசுபாலன் அவ்வரசர்களனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினாலேயே வலிமையற்றுக் குதிரைகளோடும் காலாட்களோடும் தேர்களோடும் யானை

களோடும் ஓடிப்போனதைக்கண்டு கோபத்தினாற் சிவந்தகண்களுடன் விட்டிற்பூச்சி தீயையெதிர்த்துப்போவதுபோல ஒற்றைரதத்தினாலேயே கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான். *

அறுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் யுத்தமாரம்பித்தபோது உண்டானதுர்நிமித்தங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களையும்பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு நாரதர் உரைத்தது.)

அப்போது புத்திமான்களிற் சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரர், சிசுபாலன் யுத்தத்திற்காக ஸன்னாஹஞ்செய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, நாரதரிடம், "ஓ! மஹரிஷியே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எவ்விடத்திலும் உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இப்போது அரசர்களின் நாசக்குறிப்பாகப் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலவகைகளான எந்த [1]உத்பாதங்களும் அபசகுனங்களும் உண்டாகின்றனவோ அவற்றையெல்லாம்பற்றி உம்மிடத்தில் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று கேட்டார். இவ்வாறு கேட்ட சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜருக்குச் சிறந்தஅறிவுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான நாரதமுனிவர் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லலானார்.

"குருச்ரேஷ்டனே! ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்தவன் க்ரஹங்களின் பராக்ரமத்தையும் செல்லும்வழியையும் சேருதலையும் உச்சத்தையும் [2]ஆரோஹணத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச் செல்வதையும் கிரணங்கள் சேருவதையும் முயற்சியையும் ரூபத்தையும் நிலைகுலைதலையும் காணக்கூடிய கிரஹங்கள் காணப்படாதிருத்தலையும் காணக்கூடாதவை காணப்படுதலையும் சேதமடைதலையும் பற்றக்குறைகளையும் நிறத்தையும் இடத்தையும் பலாபலங்களையும் முழுதும் பரீக்ஷிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் தெய்விகமாக உண்டாக்கப்பட்ட உத்பாதங்கள் பூமியைச்சார்ந்தவை முதலிலும், ஆகாயத்தைச்சார்ந்தவை பிறகும் உண்டாகின்றன. ஸூர்யன் மேற்றிசையிலிருக்கும்போது எல்லாப்பொருள்களின் நிழலும் கிழக்கே திரும்பாமலிருந்தால் தோல்விக்கு அஃது அடையாளம். எப்போது க்ராமங்களிலுள்ள [3]தலைமையான மரங்களின்மேல் வெயிலில்லாமலிருக்கும்

---

[1] எரிகொள்ளி விழுதல் முதலிய அபசகுனங்கள்.

[2] மேற்செல்லுகை; அல்லது அபிவிருத்தி.

[3] மூலத்தில் 'சைத்யகா' என்றிருக்கிறது.

போது) பிரதிபிம்பம்போலத் தெளிவாகக்காணப்படுகிறதோ அப்போது பெரிய அச்சத்தையறியவேண்டும். கிராமங்களின் தலைமையானமரங்கள் இலைகள்உலர்ந்தும் இலைகளும்தளிர்களும் (அகாலத்தில்) உதிர்ந்தும் துளிர்கள்கெட்டும் போமாயின் அப்போது நாசத்தைச் சொல்லவேண்டும். கிராமவிருக்ஷங்கள் செழித்தஇலைகளும் தளிர்களுமுள்ளவையாகவும் விருத்தியடைகிறவையாகவும் காணப்படுமாயின் அப்போது க்ஷேமத்திற்கு ஸந்தேகமில்லை. பூவின்மேல்பூவும் காயின்மேல்காயும் சேர்ந்துஉண்டாகுமாயின் அப்போது ராஜாவாயினும் ராஜாவைப்போன்றவனாயினும் மரணமடைவான். கார்காலம் சரத்காலம் பனிக்காலம் வஸந்தகாலம் ஆகியஎல்லாக்காலங்களிலும் அவ்வக்காலத்திற்குரியவையல்லாத மலர்களும் கனிகளும் உண்டாகுமாயின் தேசத்தில் கலக்கத்தைஉரைக்கவேண்டும். அகாலத்தில் நதிகள் பெருகுவதும் மஹாபயத்திற்குக்குறிப்பாம். சிலாக்யமான மரமானது பூஜிக்கப்பெற்றதாயினும் பெறாததாயினும் காற்றினால்முறிக்கவாவது பெயர்க்கவாவது சாய்க்கவாவது படுமாயின் அக்னிபயத்தையாவது வாயுபயத்தையாவது அறியவேண்டும். சிறந்தமனிதனாயினும் அழிந்துபோவான். திசைகளெல்லாம் எரியுமாயின் ராஜாக்களுக்கு மாறுதல்கள்உண்டாகும். வெட்டித் தள்ளப்பட்டமரம் சப்தம்செய்யுமாயின் அதனுடன்கூட அந்தராஜ்யமே விழுந்துபோகும். ஆதலால், மரத்தைவீழ்த்தலாகாது. மரத்தை ஒருவன்வெட்டிவிடுவானாயின் அந்தமரம் அவன்மேல் அதற்காகக் கோபிக்கும். வெட்டினவனும் பெயர்த்தவனும் அம்மரத்திற்குடையவனும் உடனேயழிவார். தேவதாவிக்கிரஹங்கள் விழுவதும் மண்டபங்களிடிவதும் மலைகள் அசைவதும் தோல்விக்குறிகள். இரவில் வானவில்லைக்கண்டாலும் அதனால்பெரும்பயமுண்டு. பரதச்ரேஷ்டனே! ஆனால், அதைக்கண்டவனுக்குமட்டும் பயமுண்டாகுமேயன்றி மற்றவனுக்கு இராது. இரவில் வானவில்லைக்கண்டவன் உடனே அந்தத்தேசத்தை விடக்கடவன். எங்கே தேவதாவிக்கிரஹங்கள் ஆடவும் கூவவும் நகைக்கவும் கண்திறக்கவும் கண்மூடவும்செய்கின்றனவோ அந்தத்தேசத்தில் கலகத்தைச் சொல்லவேண்டும். கற்களினின்றும் நீர்க்கசிவுகளும் மற்றெவ்வகையான மாறுதல்களும் உண்டாகுமாயின் அவை பயத்திற்குஅடையாளங்கள்; பெரியமனிதர்களாயினும் பரிஜனங்களோடுகூடிய அரசனாயினும் இறந்துபோவார்கள்; நகரத்தில் வியாதியாவது உண்டாகும்; ராஜ்யத்திலும் தேசத்திலும் கலகங்களாவதுஉண்டாகும். தேவதைகளின் ஆலயங்களி

லும் ராஜாக்களின் அரண்மனைகளிலும் பூஷணசாலைகளிலும் ஆயுத சாலைகளிலும் தேன்கட்டப்படுமாயின் அப்போது அந்தத்தேசமே மேலானபலவானால் அழிக்கப்படும். அந்தத்தேசத்தில் திடீரென்று பயமுண்டாகுமென்றே சொல்லவேண்டும். மரத்திலிருந்தும் யானையின்தந்தத்துநுனியிலிருந்தும் காளைமாட்டின் கொம்பிலிருந்தும் சிவந்தரத்தம்பெருகுமாயின், மரத்தில் பெருகுவதனால் தேசம்போவதும் யானைத்தந்தத்திற் பெருகுவதனால் ராசமாறுவதும் மாட்டின்கொம்பிற்பெருகுவதனால் பசுக்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் நாசமுமுண்டாகுமென்று சொல்லலாம். ராஜாவே! ராஜாவின் குடை தரையில் விழுமாயின் அவ்வரசனும் அவன்ராஜ்யமும் உடனேயழிந்துவிடும். தேவாலயங்களிலும் ராஜகிருகங்களிலும் யானைகட்டுகிற இடங்களிலும் வேறுபாடு காணப்படுமாயின் அந்தத்தேசத்திற்கும் ராஜாவுக்கும் ஊருக்கும் பீடையுண்டாகும். கோரமாய [1]அநாவிருஷ்டிபயத்தையும் பெரும்பஞ்சத்தையும் சொல்லவேண்டும். தேவதாவிக்ரஹங்களின் கைகளொடிவதனால் க்ருஹஸ்தர்களுக்குப் பயமுண்டாகும். (அவற்றின்) ஆயுதமொடிந்தால் சேனைக்கு இடையூறென்றறியவேண்டும். புதிதாகவந்த தேவதாவிக்ரஹமானது முன்னிருந்த இடத்தில் நிலைபெறுத்தப்படாமற் போமாயின் அந்நகரத்தை ராஜா விட்டுவிடுவான்: பூமிவெடித்தாலும் சப்தம்செய்தாலும் இடிந்துவிழுந்தாலும் அந்தத்தேசத்து அரசன் இறப்பான். தேசமுங்கெடும். வண்டுகள், ஸர்ப்பம், தேள், [illegible] என்னும் பாபஜாதிகளைத் தவளை விழுங்குமாயின் அங்கே ராஜநாசமுண்டாகும். அன்னமானது தான்றும்சேர்க்கப்படாமலும் சமைக்கப்படாமலும் அதிகமாகுமாயின் அந்தத்தேசத்தார் நோயுற்று இறந்துபோவார். அந்த அன்னத்தை அவர்கள் புசியார். புஷ்கர (கடாகம் முதலிய) ஜலாசயங்களில் நீர்பொங்கினாலும், மரம் முதலிய ஸ்தாவரங்களில் கண்ணீருண்டானாலும் அங்கிருந்துவெளிப்பட்டாலும், பெண்கள் காலில்லாமலாவது மூன்றுகால்கள் இரண்டுதலைகள் நான்குகைகளோடாவது இருக்குங்குழந்தையைப்பெற்றாலும் அந்தத்தேசத்திற்குத் தொல்லையைச்சொல்லவேண்டும். வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும் பெண்களும் பசுக்களும் மற்றுமுள்ள பலஜாதிகளும் இயற்கைக்கு மாறுள்ள ஸந்ததிகளைப் பிரஸவித்தால் அந்தத்தேசத்தில் தொல்லி சேரும். நதியானது கலங்கினஜலமாக எதிர்நோக்கிச்சென்றாலும் திசைகள் ஒளியில்லாமற்போனாலும் அவை தொல்லைக்குறிகளாம். பரதனே!

[1] மழையின்மை.

இவையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையுஞ்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சகுனங்களும் கிருஷ்ணனாலேயே உண்டாகின்றன. பாரதனே! சந்திரஸூர்யர்கள், க்ரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், காற்று, நீர், நிலம் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடமிருந்து உண்டானவை. எந்தத்தேசத்துக்குக் குறைவையாவது விருத்தியையாவது கிருஷ்ணன் செய்யவிரும்புகிறாரோ அந்தத்தேசத்தில் அதற்குத்தக்க சகுனங்களை இவரே உண்டு பண்ணுகிறார். அப்பா! அந்தக்கிருஷ்ணன் இப்போது தம்மாலுண்டான நிமித்தங்களாலேயே சேதிராஜனான சிசுபாலனுக்கு நாசம் வந்திருப்பதைத்தெரிவிக்கிறார். ஸந்தேஹமில்லை. ராஜாவே! இதோ பூமி அசைகிறது. கெட்டகாற்றுவீசுகிறது. பருவமில்லாத காலத்தில் ராஹு சந்திரனைப்பிடிக்கிறான். இடிகளோடு எரிகொள்ளிகள் விழுகின்றன. இருள் மிகுதியாகவுண்டாகிறது. சிசுபாலனையழிப்பதற்காக இந்தக்கிருஷ்ணன் விருத்தியடைகிறார்" என்றார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். புருஷஸிம்ஹங்களான சிசுபாலனுக்குங் கிருஷ்ணனுக்கும் அந்தயுத்தம் நேர்ந்தபோது அவ்வரசர்கள் பயங்கரமான அநேக துர்நிமித்தங்களைக் கண்டனர். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது அவ்விடத்தில் எல்லாத்திசைகளிலும் நரிகள் காணப்பட்டு பயங்கரமாய் அவற்றின் ஊளைகளும் கேட்கப்பட்டன. மரங்களும் காடுகளும் மலைகளும் அடங்கின பூமியனைத்தும் சலித்தது. பௌர்ணமியல்லாத தினத்தில் மத்யானத்தில் ஸூர்யனை ராஹு விழுங்கினான். வீரரே! எல்லாத் வங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிசுபாலன்கொடியின்மேல் கூர்மையான மூக்குள்ள கழுகு ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி உட்கார்ந்தது. அந்தயுத்தம் நேர்ந்தபோது காடுகளிலும் நாடுகளிலுமுள்ள மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அங்கே ஏககாலத்தில் உக்ரநாதத்தோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகக்கூவின. கிருஷ்ணன் கோபித்தபோது பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இவ்வகையான கோரமான துர்நிமித்தங்கள் காணப்பட்டன.

எழுபதாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலவதம்.)

பிறகு சேதிதேசாதிபதியான சிசுபாலன், பெரியவில்லைநாணேற்றிட்டு தசார்ஹகுலேசரான மதுஸூதனனை எதிர்த்துச்செல்லும் போது அவனைப்பார்த்து, "ஓ! மாதவா! எனக்கு நீ ஒரு சத்ருவே

யிருக்கிறாய். ஆகையால், இப்போது உன்னைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகு கடல்சூழ்ந்தபுவனியை ஆள்வேன். வாஸுதேவா! நான் உன்னோடு வெகுகாலமாகவிரும்பின இருதேர்ச்சண்டை எனது பாக்கியத்தினால் இப்போது எனக்குநேர்ந்திருக்கிறது. ஆ! ஆ!! இப்போது உன்னையும் பீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையும் சேர்த்துக் கொல்லப்போகிறேன்" என்றுசொன்னான். அந்தச்சிசுபாலன் இவ்வாறு சொல்லி, சாணைபிடிக்கப்பட்டுக் கூர்மையானமுனையுள்ள உக்ரமான பாணங்களினால் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனையடித்தான். சேதிராஜனுடைய வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட கழுகுஇறகுகள்கட்டப்பட்ட அந்தஅம்புகள் அரவங்கள் மலையிற்பிரவேசிப்பதுபோலக் கிருஷ்ணனிடத்தில் பிரவேசித்தன. அந்தச்சிசுபாலன் பாணங்களையெடுப்பதற்கும் விடுப்பதற்கும் இடையிலுள்ளகாலம் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் காற்றின்நடைபோல யாவர்க்கும் புலப்படாமலிருந்தது. அம்புகளின் கோவைகளென்னும் தாரைகளைவர்ஷிக்கும் சேதிராஜனென்னும் மஹாமேகமானது மலையின்மேல் மேகம்வர்ஷிப்பது போலக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தது. வீரர்களாகிய சத்ருக்களையழிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் உடனேதம் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புதொடுத்துக்கொண்டு சேதியனை நோக்கி, "ஓ! சேதிராஜனே! எனதுஉக்ரமான இந்தப்பெரியபாணம் சிறந்தவஜ்ராயுதம் மலையைப்பிளப்பதுபோல உன்னைவிரைவாகப் பிளக்கத்தக்கது" என்று சொன்னார். கோவிந்தர் இவ்வாறு சொல்லும்போது சேதிராஜன் மறுபடியும் அநேககூர்மையான அம்புகளைக் கிருஷ்ணனைக் குறிப்புவைத்து எய்தான். பராக்ரமசாலியான கிருஷ்ணன் அவன்பாணங்களாலடிக்கப்பட்டு, தமதுசார்ங்கத்தை வளைத்துக் கூர்மையான பாணங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் விடுத்தார். அந்தச்சேதிராஜன் அந்தப்பாணங்களையும் அம்புகளைப்பொழிந்து துணித்துவிட்டு உடனே வேறு ஆறுபாணங்களினால் கிருஷ்ணனையும் அடித்தான். உலகத்திற்குத் தந்தையான கிருஷ்ணன் உடனே அஸ்திரத்தைவிட்டார். சிறந்தகைகளையுடைய சிசுபாலன் அந்த அஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தினாலேயே தடுத்தான். அதன்பிறகு பலமும் பராக்ரமமுமுள்ள சிசுபாலன் கோபித்துத் தழுந்த கணுக்களோடுகூடிய லக்ஷப்பாணங்களை வாஸுதேவபுத்திரரான கிருஷ்ணனைச் சுற்றிலுமிறைத்துக் கர்ஜித்தான். பகைவர்களான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, மிக்க கோபத்துடன், "இப்போது என்பாணங்கள் யுத்தத்தில் உன்தேக

தைப் பிளக்கப் போகின்றன. உன்னையும் உனது புத்ரர்களையும் அமைச்சர்களையும் பராக்ரமசாலிகளான பாண்டவர்களையும் கொன்று சிறந்த புத்தியுள்ள ஜராஸந்தன், கம்ஸன், கேசி, நரகன் இவர்களுடைய கடனையும் அப்படியே தீர்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன்" என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லிக் கோபத்தினாற் சிவந்தகண்களையுடைய சிசுபாலன், நாற்புறங்களிலும் பாணங்களைவர்ஷித்துக் கிருஷ்ணனை மறைத்தான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்திரத்தினாலேயே அனேகபாணங்களையும் அறுத்துப் பாணவர்ஷங்களினால் சிசுபாலனையும் மறைக்கத்தொடங்கினார். மஹாரதர்களான அவ்விரண்டுவீரர்களும் மறைந்துபோனதைக்கண்டு அவ்விருவரையும் எல்லாப்பிராணிகளும், "நல்லது, நல்லது; இப்படிப்பட்டயுத்தம் இதற்குமுன் நாங்கள் கண்டதில்லை" என்று புகழ்ந்தன. பிறகு சிசுபாலன் மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை உடனே அடித்தான். கிருஷ்ணனும் அந்தயுத்தத்தில் ஐந்துபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். பலசாலியான கிருஷ்ணன் மறுபடியும் எழுபதுபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். கிருஷ்ணனால் அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிசுபாலன் கோபங்கொண்டு கூர்மையான பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை மார்பில் அடித்தான். அவன் மறுபடியும் மையம்பார்த்து மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனையடித்துக் கர்ஜித்தான். பிறகு மிகக் கொடியயுத்தமாக அவ்விருவரும் வேகமாகச்செய்தனர். அப்போது யுத்தத்தில் அவ்விருவரும் யானைகளைப் புலிகள்போலவும் தந்தங்களினால் மஹாகஜங்கள் போலவும் கோரப்பற்களினால் சிங்கங்கள்போலவும் கால்களினால் கோழிகள்போலவும் கூர்மையான பாணங்களினால் ஒருவரையொருவர் பிளந்தனர்; அப்போது கோபித்து மிகச் சிறந்தசாரியையுடைய தொழிலுள்ள அவ்விரண்டு புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பாணங்களாலேயே பாணங்களைத் தடுத்து மனிதர்களுக்கு முடியாத பயங்கரமான அஸ்திரயுத்தத்தைச் செய்தனர். பராக்ரமசாலியான சிசுபாலன் ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தைவிடுத்தான். கிருஷ்ணன் உடனே அதை வாருணாஸ்த்ரத்தினால் அழித்தார். சிசுபாலன் உடனே குபேராஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்தான். ஜகத்பிரபுவான கண்ணன் அதைக் குபேராஸ்த்ரத்தினாலேயே விரைவாக அழித்தார். பிறகு காலத்தினால் மதிகெட்ட சிசுபாலன் கோபித்து பாசாஸ்த்ரத்தைப்பிரயோகித்தான். கிருஷ்ணன் பாசாஸ்த்ரத்தினாலேயே பாசாஸ்த்ரத்தையடித்தார். கிருஷ்ணபகவான் கந்தர்வாஸ்த்ரத்தினால் கந்தர்வாஸ்த்ரத்தையும், மானவாஸ்த்ரத்தினால் மானவாஸ்த்ரத்தையும், வாயவ்யா

த்ஸ்த்திரத்தினால் வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையும், ரௌத்ராஸ்த்ரத்தினால்ரௌத்ராஸ்த்ரத்தையும், ஐந்திராஸ்த்ரத்தினால் ஐந்திராஸ்த்ரத்தையும், வைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தினால் வைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தையும் அடித்தார். மஹாபலசாலியான அவர்கள் இவ்வாறு அஸ்த்ரங்களைப்பிரயோகித்து யுத்தஞ்செய்தனர். பலசாலியான சிசுபாலன் பிறகு யுத்தத்தில் மாயையையுண்டாக்கி, கதாயுதங்கள், முஸலங்கள், சக்தியாயுதங்கள், தோமரங்கள், அம்புகள், கோடாலிகள், முசுண்டிகள் இவற்றைக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தான். கேசியைக்கொன்றவராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவற்றையெல்லாம் வீணாகாதஅஸ்த்ரத்தினால் அழித்தார். யுத்தத்தில் சேதிராஜன் மிகக்கொடியகல்மழைபொழிந்தான். பிரபுவானவர் கோபித்து அதை வஜ்ராஸ்த்ரத்தினால் பொடிசெய்தார். அதன்பிறகு சேதிராஜன் பயங்கரமான ஜலவர்ஷத்தைப் பொழிந்தான். கிருஷ்ணபகவான் வாயவ்யாஸ்திரத்தினால் அதை நூறுகூறாக்கி விலக்கிவிட்டார். மஹாரதரானகிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடைய மாயைகளெல்லாவற்றையும்அடித்துச் சற்றுநேரம் அவனுடன் மையுத்தம்செய்தார். தமகோஷன்மகனான அந்தச்சேதிராஜன் பாணயுத்தஞ்செய்துகொண்டே கிருஷ்ணனைப்பயமுறுத்தி, "இப்போது என்பாணங்கள் கிருஷ்ணனைக் கிருஷ்ணனில்லாமற்செய்யட்டும்" என்று துணிவாகச்சொன்னான். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் சிறந்த வீரனுமானசிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிக் கிருஷ்ணன்மேல் உக்ரமான சரமாரிபொழிந்தான். ஒருநொடிநேரத்தில் பாணங்களினாலறுக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடைய கண்ணபிரான் மதயானையானது மதஜலத்தைப்பெருக்குவதுபோல ரக்தத்தைப்பெருக்கினார். மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனுடையஸாரதியும் ரதமும் மலைகள்போன்ற குதிரைகளும் பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டுக் காணப்படாமற் போயின. கிருஷ்ணன் அந்தநிலைமையிலிருந்ததைக்கண்டு பிராணிகள்கதறின. அப்போது தாருகனென்னும்ஸாரதி யாதவச்ரேஷ்டரானகிருஷ்ணனை நோக்கி, "மாதவரே! இப்படிப்பட்டசண்டையை இதற்குமுன் நான் கண்டதில்லை. உமது பிரபாவத்தினால் நிற்கவொண்ணுகிறேன். ஜனார்த்தனரே! இல்லாவிட்டால் என்உயிர்நில்லாது. கோவிந்தரே! ஆதலால், நன்றாகஆராய்ந்து உடனே இவனைவதஞ்செய்யக்கடவீர்" என்றான். இவ்வாறு ஸாரதியினாற்சொல்லப்பட்டகேசவர், (அவனைநோக்கி,) "இவன் முன்னே தேவர்களுக்குச்சத்ருவும் வரம்பெற்றதனால்கர்வமடைந்தவனும அதிகபலசாலியுமான ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனாகஇருந்தான். பிறகு அதிபராக்ரமசாலி

யான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸனாகப்பிறந்தான். அந்தப்பலத்தின் வன்மையினாலேதான் என்பலத்தை மதிக்கவில்லை. இந்தத்துராத்மாவுக்கு ஒவ்வொருகாலத்திலும் நானே யமனாயிருப்பவன். ஸாரதியே! ஆதலால், அச்சப்படவேண்டாம். நானிருக்கும்போது [illegible]வனொன்றுமில்லை" என்றுசொன்னார். கருடக்கொடியையுடையவரான கிருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லிக் கர்ஜித்துப் பாஞ்சஜன்யமென்னும்மஹாசங்கத்தையூதி மயங்கச்செய்து தமது திவ்யமானசக்ராயுதத்தை எடுத்தார். சக்ராயுதத்தினால் யுத்தத்தில் ஸுநீதனுடைய சிரத்தையறுத்தார். சிறந்தகைகளையுடையசிசுபாலன் வஜ்ராயுதத்தினாலடிக்கப்பட்டமலைபோல விழுந்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! உடனே ஆகாயத்திலிருந்து ஸூர்யனுதயமாவதுபோலச் சேதிராஜனுடையதேகத்திலிருந்து கிளம்பின சிறந்தவொளியை அரசர்கள் கண்டனர். ராஜாவே! அந்தச்சிறந்தவொளியானது அப்போது உலகங்களால்நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவரும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய கிருஷ்ணனை வந்தனஞ்செய்து அவருக்குட்பிரவேசித்தது. அந்தவொளி சிறந்தகைகளையுடைய புருஷோத்தமரிடம் பிரவேசித்ததைக்கண்டு அரசர்களனைவரும் ஆச்சரியமென்றுநினைத்தனர். கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டபோது மேகமில்லாமலே ஆகாயம் மழைபெய்தது. ஜ்வலித்துக்கொண்டு இடிவிழுந்தது. பூமி நடுங்கிற்று. சொல்லுக்கெட்டாததான அந்தக்காலத்தில் கிருஷ்ணனைக்கண்ட அரசர்களில் சிலர் ஒன்றும்பேசவில்லை. மற்றும்சிலர் கோபித்துக்கைகளாற் கைகளைப்பிசைந்தனர். வேறுசிலர் கோபமேற்கொண்டு பற்களால் உதடுகளைக்கடித்தனர். சிலஅரசர்கள் ரஹஸ்யமாகக் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் மிகக்கோபித்தவர்களாகவும் சிலர் மத்யஸ்தர்களாகவுமிருந்தனர். மஹரிஷிகள் மகிழ்ந்து துதித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடம்சென்றனர். மஹாத்மாக்களானபிராம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளான ராஜாக்களுமாகிய அனைவரும் கிருஷ்ணனுடையபராக்ரமத்தைக்கண்டு ஸந்தோஷமுடையவர்களாகச் ஸ்லாகித்தனர். தேவகந்தர்வக்கூட்டங்களும் பூமியிற் பேர்பெற்றஅரசர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இவ்வுலகத்தில் க்ஷத்ரியர்களாகப் பிறந்த அனேகக்கூட்டத்தாராகிய அல்பாயுஸுக்களான துராத்மாக்கள்மட்டும் கிருஷ்ணனை நிந்தித்தனர். பிரம்மதேவனைச்சேர்ந்தவர்களும் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனிடத்தில் மத்யஸ்தர்களுமான பிரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் சாரணர்களும் மங்களமானதேவஸ்தோத்ரங்களால் கிருஷ்ணனைத்துதித்தனர்; பலவகை

யாகப் பாடியாடினர்; மஹாத்மாவான க்ருஷ்ணனிடம் அன்புகூர்ந்து அவரிடம்வந்தனர். மஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளானபாண்டவர்களும் மகிழ்ந்து மிக்கஅன்புடன் துதித்துக்கொண்டு கண்ணனிடம்சென்றனர். தர்மராஜா தம் ஸஹோதரர்களைப்பார்த்து, "தமகோஷன்மைந்தனும் சூரனுமானசிசுபாலனுக்குச் சிறப்பாகத் தேக ஸம்ஸ்காரம்செய்யுங்கள்; காலதாமதம்வேண்டாம்" என்று கட்டளையிட்டார். தர்மபுத்ரர்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் அவர்ஸஹோதரர்களும் பரபரப்புடன் அவர் கட்டளையை அப்போதேநிறைவேற்றினர். தர்மராஜர் க்ருஷ்ணனுடையகட்டளையினால் அரசர்களனைவரோடும்சேர்ந்து சிசுபாலன்புத்ரனுக்குச் சேதிராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தார்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம் நடந்தவரலாறு.)

பிறகு, சிறந்தபுத்திசாலியான தர்மராஜனுடைய யாகமானது இடையூறுகளும் பூஜையைப்பற்றின கலகங்களுமடங்கி மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்கள் நிரம்பினதாக நடந்தது. சிறந்தகைகளையுடைய க்ருஷ்ணபகவான் சார்ங்கத்தையும் சக்ரத்தையும் கதையையும் ஏந்திக்கொண்டு அவ்வேள்வியை முடியும்வரையிற்காத்தார். அந்தயஜ்ஞம் நடக்கும்போது சிறந்தவாக்குள்ள தர்க்கப்ரவீணர்கள் பிறர்பக்ஷங்களை ஜயிக்கக்கூடியவர்களாய் அநேகயுக்திவாதங்களைப் பேசினர். ஜனமேஜயரே! உபேந்திரனான க்ருஷ்ணனுக்காகவே ஸஹதேவனால் நடத்தப்பட்டதுபோன்ற அந்த யாகத்தின் சிறந்தமுறையை அவ்வரசர்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயராஜனே! அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்கள் மிக்கவிருப்பத்துடன் புண்யகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் நாடகங்களையும் ந்ருத்தங்களையும் பார்த்துக்கொண்டுமிருந்தனர். அந்தயாகத்தில் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவைபோன்றவையும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பவையுமான பொற்பதுமங்களினாற் செய்யப்பட்ட தோரணங்களைக் கண்டனர். நக்ஷத்ரங்களினால் ஆகாயம் விளங்குவதுபோல அந்த யாகபூமியானது அந்தத் தோரணங்களினால் விளங்கிற்று. படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் குடங்களும் பாண்

களும் சால்களும் கலயங்களும் ரத்னமயமாகவும் மிகுதியாகவு மிருக்கக்கண்டனர். அரசர்கள் அங்கே பொன்னல்லாததொன்றையும் காணவில்லை. பலவகையான இனியஉணவுகளைப்புசித்து ஸந்தோஷப்படும் மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களின் (குரல்) இடைவிடாமல் அங்கே கேட்கப்பட்டது. 'பரிமாறவேண்டும், பரிமாறவேண்டும்' என்றும், 'புசிக்கவேண்டும், புசிக்கவேண்டும்' என்றும் இவ்வகையான பேச்சுக்களே எப்போதும் அங்கே கேட்கப்பட்டன. அந்தமஹாயாகத்தில் ராஜாவின் வேலைக்காரர்கள் பலவகை ருசியுள்ள சித்ரான்னங்களையும் பக்ஷணங்களையும் இனியபானங்களையும் பிராம்மணர்களுக்கு எக்காலமும் அளித்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் லக்ஷம்பிராம்மணர்கள் புஜித்ததற்கடையாளமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கம் ஊதப்பட்டது. ஜனமேஜயரே! அந்தச் சங்கினுடைய பெருஞ்சப்தம் அடிக்கடி கேட்கப்பட்டது. அதைக்கேட்டவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு ஸந்தோஷமும் போஜனமும் நிரம்பியுள்ள ஜனங்கள் நிரம்பின யாகம்நடந்தபோது குன்றுகளுக்கொப்பான அநேகம் அன்னக்குவியல்களையும் தயிர்வாய்க்கால்களையும் நெய்மடுக்களையும் ஜனங்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயரே! தர்மபுத்திரரின் அம்மஹாயாகத்தில் அநேக தேசங்களடங்கின ஜம்புத்வீப முழுமையும் ஓரிடத்திற் சேர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது. அந்தராஜாவின் மஹாயாகத்தில் அநேகமாயிரம் அரசர்கள் தங்கள் வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு தனங்களையெடுத்துக்கொண்டு பலதேசங்களினின்று வந்தனர். அரசர்கள் பூமாலைகளணிந்து துலக்கப்பட்ட ரத்னகுண்டலங்களையணிந்து நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள பிராம்மணர்களுக்குப்பரிமாறினர். ராஜாக்கள்புஜிக்கத்தகுந்த பலவகை அன்னங்களையும் பானங்களையும் [1]லேஹ்யங்களையும் அவ்வரசர்கள் பிராம்மணர்களுக்களித்தனர். பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் இனியமலர்களையும் கனிகளையும் வெல்லங்களையும் கலசத்தேன்களையும் அவர்கள் பிராம்மணர்களுக்கு அளித்தனர். பலதேசங்களினின்றுவந்த பிராம்மணர்களனைவரும் அந்தயாகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸந்தோஷமாகப் புஜித்து எப்போதும் மிகுந்த திருப்தியையடைந்திருந்தனர். இவ்வாறு தனங்களும் தான்யங்களும் மிகுதியாகச்சேர்ந்து ஜனங்களஸந்தோஷமாயிருந்த அந்தயாகசாலையைக்கண்டு அரசர்கள் மிக்க ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். தர்மராஜருடைய ராஜஸூய மஹாயாகத்

1 நக்கிச் சாப்பிடத்தக்கவை.

தில் ரித்விக்குக்களனைவரும் சாஸ்திரப்படி அக்னிகளை வளர்த்து முறைதவறாமல் ஹோமங்களைச் செய்தனர். வியாஸர் தௌமியர் முதலான பதினாறு ரித்விக்குக்கள் தர்மராஜருடைய அந்த மஹா யாகத்தில் தம்தம் காரியங்களை விதிப்படிசெய்தனர். அந்தயாக ஸதஸில் ஆறுவேதாங்கங்களுந் தெரியாதவனும்மிகுதியான கேள்வியில்லாதவனும் நியமந்தவறினவனும் பிறருக்குக் கற்பிக்கத்தகாதவனும் பாவமுள்ளவனும் திறமையில்லாதவனுமான பிராமணன் யாருமிருக்கவில்லை. அங்கே லோபியும் தரித்திரனுமில்லை. பசித்தவனும் துன்பப்பட்டவனும் இழிவானவனுமானமனிதன் எவனுமில்லை. சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் தர்மராஜருடைய கட்டளையினால் போஜனம்வேண்டினவர்களுக்கு எப்போதும் போஜனம்போடுவித்தான். அக்னிகாரியங்களில் ஸமர்த்தர்களும் சாஸ்திரங்களையே கண்களாகவுடையவர்களுமான ரித்விக்குக்கள் ஒவ்வொருநாளும் எல்லாக்காரியங்களையும்செய்தனர். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும்தெரிந்த பிராம்மணர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் வாதங்கள்செய்தனர். வாதம்முடிந்தபோது எல்லாரும் அம்மஹாயாகத்தில் ஸந்தோஷமாகஇருந்தனர். வேதஸம்பன்னர்களான தேவர்கள் பிராம்மணர்கள் மஹரிஷிகளோடுகூடிய அந்தயாகவேதிகையானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரம்பின மாசற்ற ஆகாயம்போலவிளங்கிற்று. சில பிராம்மணச்ரேஷ்டர்கள் தங்கள் கல்வித்திறமையைக் காண்பிப்பதற்காகவும் மற்றும்சிலர் தர்க்கஞ்செய்வதற்காகவும் வேறுசிலர் கல்வி விருப்பத்தினாலும் சிலர்யாகத்தைப்பார்க்கும்விருப்பத்தினாலும் சிலர் பராக்ரமசாலியான தர்மராஜரிடத்திலுள்ள பயத்தினாலும் வந்தனர். யாகம்செய்விப்பவர்களாக வந்தபிராம்மணர்களனைவரும் தாம் தாம் யாகஞ்செய்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தவர்கள். சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் யாகத்தின்அழகுக்காக எல்லாரத்னங்களும் இழைக்கப்பட்ட பொன்யூபஸ்தம்பங்களைச் செய்வித்தான். பொற்பனைமரங்களாற்செய்த தோரணங்களை ஜனங்கள் அங்கேகண்டனர். அந்தயாகபூமி அந்தத்தோரணங்களால் ஆகாயம் கிரஹங்களால்விளங்குவதுபோலவிளங்கிற்று. அந்தஸதனமானது பழமையான திசையானைகள்போலவும் ஆதித்யர்கள்போலவும் ஒளியுள்ள அந்தத்தோரணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும்வைக்கப்பட்டதனாலும், கிரீடங்களைத் தரித்தஅரசர்கள் இருந்ததனாலும் சோபித்தது. சிறந்தபுத்திசாலியும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜருடைய ராஜஸூயமஹாயாகம், தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களும் யக்ஷர்களும் நாகர்களும் தேவ

லோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள வித்யாதரர்களும் நிரம்பியிருந்ததனால், மிகவிளங்கிற்று; கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்ஸுகளும் தேவர்களும் முனிவர்களும் யக்ஷர்களுமிருந்ததனால் இரண்டாவது தெய்வலோகம் போலவிளங்கிற்று; கிம்புருஷ கின்னரர்களின்ஸங்கீதத்தினாலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அங்கே நாரதர் பாடினார். சிறந்த ஒளியுள்ள தும்புரு விசுவாவஸு சித்ரஸேனன்முதலான ஸங்கீதவித்வான்களானதேவர்கள் யாககார்யங்களினிடையில் (பாடி) அங்குள்ளவர்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்தனர். பார்ப்பதற்கினிய அழகுள்ளவர்களான அப்ஸரஸ்ஸுகளனைவரும் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் பாடினர்; ஆடினர். வியாகரணசாஸ்திரங்கள்தெரிந்தவர்கள் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின்இடையில் இதிஹாஸங்களையும் புராணங்களையும் கதைகளையும் முழுதும்உரைத்தனர். பேரிகைகள், முரசுகள், மட்டுகங்கள், கோமுகங்கள், கொம்புகள், புல்லாங்குழல்கள், சங்குகள், வீணைகள் இவை ஆயிரக்கணக்காகக் கேட்கப்பட்டன. இவ்வுலகத்திலுள்ளபிராம்மணர்களனைவரும் க்ஷத்ரியவைசியசூத்ரர்முதலானவர்களும் ம்லேச்சர்களனைவரும் முதலிடைகடைவர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஸங்கரஜாதிகளெல்லாரும் அங்கேவந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார்களும் வந்திருந்ததனால் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரர் கிருஹத்தில் (வந்து) நிரம்பினதுபோலிருந்தது. பீஷ்மரும் த்ரோணரும் துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களும் யாதவர்களும் பாஞ்சாலர்களனைவரும் அந்தயாகத்தில் அடிமைகள் போல எல்லாவேலைகளையும் செய்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய ஜனமேஜயரே! இவ்வாறுநடக்க சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜருடைய அந்த யாகமானது இந்திரனுடைய யாகம்போலவிளங்கிற்று. தர்மராஜரானவர் அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் சால்வைகளையும் போர்வைகளையும் பொன்னாபரணங்களையும் பொற்பாத்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் நிரம்பக்கொடுத்தார். பரதச்ரேஷ்டரானதர்மராஜர் அந்தயாகத்தில் அரசர்களால்கிடைத்த ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் பிராம்மணர்களுக்களித்தனர்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் யாகத்தை நிறைவேற்றி அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து யாகத்தீர்ந்து வந்தவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் துரியோதனன்முதலான பிராதாக்களோடுகூடச் சேர்ந்திருந்தது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு தர்மராஜாவின் அந்தயாகமானது எல்லாக்கிரியைகளும் குறைவில்லாததாகவும் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுவதாகவும் பெரிய உத்ஸவமாகவும் விளங்கிற்று; இடையூறுகள் நீங்கிச் செய்வதற்கெளிதும் நிரம்பின தனங்களும்தானியங்களுமுள்ளதும் அன்னமும்பக்ஷணங்களும் மிகுதியாகவுள்ளதும் கிருஷ்ணனால் நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டதுமாக நடந்தது. அவ்வாறு ராஜஸூயமஹாயாகத்தை யுதிஷ்டிரர் நிறைவேற்றினர். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கு ஆயிரம்கோடி திரவியங்களைக்கொடுத்தார். உலகத்தில் மற்றோர் அரசன் அந்தயாகம் செய்யமாட்டான். யாகத்தைச்செய்வித்தவர்கள் வேண்டினவெல்லாவற்றையும் தனங்களையும்பெற்று எப்போதும் திருப்தியடைந்திருந்தனர். பிறகு பாண்டுபுத்ரரான தர்மராஜர் யாகத்தின் முடிவில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து வியாஸரையும் தௌம்யரையும் வஸிஷ்டரையும் நாரதமுனியையும் ஸுமந்துவையும் ஜைமினியையும் பைலரையும் வைசம்பாயனரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் கபிலரையும் கபாலரையும் கௌசிகரையும் முக்யர்களான மற்றுமுள்ள சிறந்த ருத்விக்குக்களையும் பூஜித்து, "உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் இந்த ராஜஸூயமஹாயாகம் எனக்கு நிறைவேறிற்று. கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் என் எண்ணம் நிறைவேறிற்று" என்று சொன்னர். யஜ்ஞம் முடிந்தபிறகு தேவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் பீஷ்மர்முதலான கௌரவச்ரேஷ்டரையும் தர்மராஜர் பூஜித்தார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், அவபிருதஸ்நானஞ் செய்தபிறகு பூமிக்கதிபதிகளான க்ஷத்ரியர்களெல்லாரும் அருகில் வந்து, "தர்மந்தெரிந்தவரே! நீர் அபிவிருத்தியடைந்திருப்பது ஸந்தோஷம். ஸம்ராட்என்னும் ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறீர். அஜமீடவம்சத்தவரே! அஜமீடவம்சத்தாரின்புகழ் உம்மால் பெருகச் செய்யப்பட்டது. அரசர்க்கரசே! இந்த ராஜஸூயயாகம் செய்ததனால் மிகப் பெரியதர்மத்தைச் செய்ததாகிறது. புருஷச்ரேஷ்டரே!

வேண்டினவை யெல்லாவற்றினாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றோம்; விடைகேட்கிறோம். எங்கள்தேசங்களுக்குச் செல்வோம். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்" என்று கேட்டனர். ராஜாக்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் அவ்வரசர்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதைசெய்து தமது ஸஹோதரர்களனைவரையும்நோக்கி, "வீரர்களான இந்தஅரசர்களனைவரும் அன்புடன் நம்மிடம்வந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் என்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு தம்தம்தேசங்களுக்குச் செல்லுகின்றனர். இந்த உத்தமர்களான ராஜர்களைத் தேசத்தின்எல்லைவரையிற் பின்செல்லுங்கள். உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்" என்றுசொன்னார். தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய பாண்டவர்கள், ஜ்யேஷ்டரானதர்மராஜர் சொல்லைக் கேட்டு அவ்வரசர்களனைவரையும் ஒவ்வொருவராக அவரவர்க்குத் தக்கபடி பின்சென்றனர். பராக்ரமசாலியான திருஷ்டத்யும்னன் பரபரப்புடன் விராடன் பின்சென்றான். தனஞ்சயன் மஹாத்மாவும் மஹாரதனுமான த்ருபதனை அனுஸரித்தான். பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்ட்ரனையும் மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் பின்தொடர்ந்தான். வீரரான த்ரோணரையும் அசுவத்தாமாவையும் யுத்தங்களில்தலைவனான ஸஹதேவன் பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜனே! ஸுபலனையும் அவன் புத்திரர்களையும் நகுலன் பின்சென்றான். க்ஷத்ரியச்ரேஷ்டர்களான த்ரௌபதியின் புத்திரர்களும் ஸுபத்ரையின் புத்திரனான அபிமன்யுவும் மஹாரதர்களான மலைநாட்டரசர்களையும் மற்றுமுள்ள க்ஷத்ரியர்களையும் பின்சென்றனர். ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களெல்லாரும் இவ்வாறே நன்றாகப்பூஜிக்கப்பெற்றுச் சென்றனர். ராஜச்ரேஷ்டர்களும் பிராம்மணர்களுமனைவரும் சென்றபிறகு சிறந்த மஹிமையுள்ள வாஸுதேவர் யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "கௌரவச்ரேஷ்டரே! நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துவாரகைக்குச் செல்வேன். யாகங்களிற்சிறந்த ராஜஸூயயாகத்தை நீர்நிறைவேற்றினதில் ஸந்தோஷம்" என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர் ஜனார்த்தனரைநோக்கி, "ஓ! கோவிந்த! இந்தச் சிறந்தயாகத்தை நான் நிறைவேற்றப்பெற்றது உமது அனுக்ரஹத்தினாலேதான். க்ஷத்ரியர்களனைவரும் சிறந்தகாணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு என்னையடைந்து எனக்குட்பட்டிருந்ததும் உம்முடைய அனுக்ரஹத்தினாலேதான். குற்றமற்றவரே! நீர்செல்வதைப் பற்றி என்வாக்கானது எவ்வாறுவிடைகொடுக்கும்? வீரரே! உம்மை விட்டு ஒருகாலும் நான் ஸுகமடைவதில்லையே. ஆனால் நீர் துவா

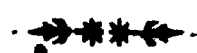
ரகாபுரிக்குச் செல்வதும் இன்றியமையாததுதான்" என்றுசொன்னார். தர்மாத்மாவும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று அன்புகூர்ந்து யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே குந்தியிடம்சென்று, "அத்தையே! உன்புத்திரர்கள் இப்போது ஸாம்ராஜ்யமென்னும் பதத்தைப்பெற்றனர்; ஜயத்தையும் தனத்தையும் அடைந்தனர். அதனால் நீ ஸந்தோஷத்தையடையக்கடவாய். உன்னால்விடைகொடுக்கப்பெற்று நான் துவாரகைக்குப்போக விரும்புகிறேன்" என்றுசொன்னார். பிறகு கிருஷ்ணன் ஸுபத்ரையையும் த்ரௌபதியையும்கண்டு பிரியம்பாராட்டினர். யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். பிறகு சிறந்த கைகளையுடைய தாருகனென்னும்ஸாரதி மேகத்தின் வடிவம்போல விளங்குவதும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான தேரைப்பூட்டிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான். சிறந்தமலமுள்ள தாமரைக்கண்ணர் சிறந்த கருடக்கொடியோடுவந்த ரதத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதன்மேலேறித் துவாரகாநகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். தர்மராஜரும் ராஜலக்ஷ்மிபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமாருடன் கூடச் சிறந்தவலிமையுள்ள கிருஷ்ணனைக் கால்நடையாகப் பின்சென்றார். தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் சிறந்த தேரைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்திக்கொண்டு குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "அரசே! நீர் எப்போதும் ஜாக்ரதையாயிருந்துகொண்டு பிரஜைகளைக் காக்கக்கடவீர். பிராணிகள் மேகத்தையும் பறவைகள் பெருமரத்தையும் தேவர்கள் இந்திரனையும் போல உறவினர் உம்மை அடுத்திருக்கக்கடவர்" என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்ட பிறகு ஒருவரிடத்தொருவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தம் நகரங்களை நோக்கிச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜனே! யாதவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குச் சென்றபோது ராஜாவாகிய துரியோதனன் ஒருவனும் ஸுபலன்மகனான சகுனியும் ஸூதனுக்கும் ராதைக்கும்புத்ரனான கர்ணனும் துச்சாஸனன் முதலியோரும், விரும்பத்தக்க சிறப்புக்களெல்லாவற்றினாலும் நிரம்பப் பூஜிக்கப்பெற்று அந்தத் திவ்யஸபையில் பாண்டவர்களுடன் இருந்தனர்.

சிசுபாலவதபர்வம் முற்றிற்று.

ஏகோ துர்யோதனஃ என்ற பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

எழுபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

த்யூத பர்வம்.

(வியாஸர்விடைகேட்டுக்கொண்டுசென்றபிறகு தர்மராஜர் புராப்ரவேசஞ்செய்தது.)

சிறந்தவில்லாளிகளான பாண்டவர்கள் ராஜாக்களைப் பின்சென்றபிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் தர்மராஜருமாகிய யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மபுத்திரர் ஸஹோதரர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினர். வியாஸர் தம்சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றவராய்த் தர்மராஜரெதிரில்வந்தார். ஸஹோதரர்களாற்சூழப்பட்ட அந்தத்தர்மராஜரும் ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாகவெழுந்துகொண்டுசென்று பாத்யத்தையும் ஆஸனத்தையும் அளித்துத் தாது பிதாமகரான வியாஸரைப் பூஜித்தார். வியாஸபகவான் பொன்மயமான சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரையும் 'உட்காரும்' என்றுசொன்னார். பலவிஷயங்களைப்பற்றியும் பேசுவதில் ஸமர்த்தரான வியாஸபகவான், ஸஹோதரர்களாற்சூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்த தர்மராஜரைநோக்கி, "ஓ! குந்திபுத்திரனே! பெறுதற்கரிதான ஸாம்ராஜ்யமென்னும் ஸ்தானத்தைப்பெற்று நீ விருத்தியடைவது நல்லகாலம். குருவம்சத்தை வஹிப்பவனே! கௌரவர்களெல்லாரும் உன்னால் சிறப்பிக்கப்பெற்றனர். ராஜனே! நான் பூஜிக்கப்பெற்றேன். உன்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு செல்வேன்" என்றுசொன்னார். வியாஸரால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் தாது பிதாமகரை அபிவாதனஞ்செய்து கால்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, "மனிதர்களிற்சிறந்தவரே! யாராலும் தீர்மானிக்கற்கரிதான ஒரு ஸந்தேகமும் எனக்குண்டாயிருக்கிறது. பிராம்மணசிரேஷ்டரே! அதற்கு (ஸம்சயம்) கூறுவதற்கு உம்மையன்றி வேறுயாருமில்லை. பிதாமஹரே! திவ்யம் ஆந்தரிக்ஷம் பார்த்திவம் (பூமியிலுண்டானது) என்று மூன்றுவகை உத்பாதங்களைப் பகவானான நாரதமுனிவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றிற்கு மிகப்பெரியபயன் வருவதுண்டாம். சிசுபாலனிறந்ததனால் அந்தப்பெரிய உத்பாதபயமானது அடங்கிற்றா?" என்றுகேட்டார். பராசரபுத்திரரும் ஸமர்த்தரும் கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று பெயர்பெற்றவருமான வியாஸர் தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பின்வருமாறு மறுமொழிகூறலானார்:—"ராஜனே! பதின்மூன்றுவருஷங்களவரை

யில் துர்நிமித்தங்களின்பலன் பெரிதாயிருக்கும். மனிதர்க்கதிபதியே! இந்தஉத்பாதம் எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் அழிவதற்குக்குறிப்பாம். பரதச்ரேஷ்டனே! நாளடைவில் உன்னையேகாரணமாகக்கொண்டு பூமியிலுள்ளக்ஷத்திரியர்கள்சேர்ந்து துர்யோதனன்செய்தகுற்றத்திற்காகப் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினால் நாசமடைவர். அரசர்க்கரசே! அந்தக்காலம் நேரும்போது நீ ஒரு கனவுகாண்பாய். யுதிஷ்டிரா! அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; தெரிந்துகொள். அரசர்க்கரசே! ரிஷபக்கொடியுள்ளவரும் நீலகண்டரும் [1]பவரும் ஸ்தாணுவும் கபாலமேந்தினவரும் திரிபுரர்களையழித்தவரும் உக்ரரூபமுள்ளவரும் ருத்ரரும் பசுபதியும் மஹாதேவரும் உமாகாந்தரும் ஹரரும் [2]சர்வரும் [3]விருஷரும் சூலத்தையும் பிநாகமென்னும்வில்லையும் ஏந்தினவரும் தோலாடை உடுத்தவருமாகிய சிவபெருமான் கைலாஸசிகரத்துக்குச் சமானமான விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு யமனுடையதிசையான தென்திசையை இடைவிடாமல் நோக்கிச்செல்வதாக இராவின்முடிவில்காண்பாய். மனிதர்க்கதிபதியே! இவ்வகையானஸ்வப்னத்தை நீ காணப்போகிறாய். அதைப்பற்றிச்சிந்தையுறாதே. காலம் கடக்கமுடியாததன்றோ? உனக்குநன்மையுண்டாகக்கடவது. நான்கைலைமலைக்குச்செல்வேன். நீ ஐம்புலன்களையும்அடக்கி ஜாக்கிரதையோடிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யக்கடவாய்" என்றார். கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட அந்தவியாஸபகவான் இவ்வாறுசொல்லிச் சிஷ்யர்களோடும் பின்செல்லுமரிஷிகளோடும் கைலைமலைக்குச் சென்றார். தர்மராஜா தமது பிதாமஹரானவியாஸர் சென்றபிறகு சிந்தையும் வியஸனமுமுற்று அவர் சொன்னவிஷயத்தையே பலமுறைநினைத்து உஷ்ணமாகப்பெருமூச்செறிந்து, "விதியை மானிடசக்தியினால்வெல்லுவது முடியுமா? மஹரிஷிசொன்னது தவறாமலே வந்துதீரும்" என்றுநினைத்தார். சிறந்தமதியினைமபெற்றயுதிஷ்டிரர் உடனே ஸஹோதரர் அனைவரையும் நோக்கி, "ஓ! புருஷபுலிகளே! த்வைபாயனர் எனக்குச்சொன்னதை நீங்கள்கேட்டீர்களன்றோ? அவர்சொன்னதைக்கேட்டபோதே என்புத்தி மரணமடையநிச்சயம்செய்தது. எல்லாக்ஷத்திரியர்களுடையஅழிவுக்கும் நானன்றோ காரணமாகக் காலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டேனென்று அவர் நினைத்தது. அப்பா! ஜீவித்திருப்பதனால் எனக்குப்பயன்யாது?" என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லுகின்ற தர்மராஜாவுக்குப் பற்குனன், "ராஜாவே! புத்தியைக்கெடுக்கும் கொடியகலக்கத்தில் நீ

[1] என்றுமிருப்பவர். [2] சிதறஅடிப்பவர். [3] அபீஷ்டங்களை வர்ஷிப்பவர்.

ப்ரவேசிக்கவேண்டாம். மஹாராஜாவே! நன்றாய்ஆராய்ந்து எது யுக்தமோ அதைச்செய்யக்கடவீர்" என்றுசொன்னான். பிறகு ஸத்யத்தில் உறுதியுள்ளயுதிஷ்டிரர் ஸஹோதரர்களனைவர்க்கும் வியாஸர் சொன்னதைச்சொல்லினர்; அதைப்பற்றியே நினைத்தனர். "ஸஹோதரர்களே! உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது. இன்றுமுதல் நான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேளுங்கள். நண்பர்காள்! நான் ஜீவித்திருப்பதின்பயன்யாது? இன்றுமுதல் பதின்மூன்றுவருஷகாலம் என் ஸஹோதரர்களையும் மற்றஅரசர்களையும் கடிந்து பேசமாட்டேன். என்குலத்தோரின் கட்டளையிலிருந்துகொண்டு அவர்களுக்குத்தக்கபடி பேசிக்கொண்டு கூடியிருப்பேன். இவ்வாறுநடக்கின்றஎனக்கு என்பிள்ளைகளிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபாடிராது. உலகத்தில் கலகம் வேறுபாட்டினால்தான்உண்டாவது. மனிதர்களிற் சிறந்தவர்களே! சண்டையைத் தூரத்திலேயேதடுத்து இனியகாரியங்களைச்செய்து உலகத்தில் நிந்தைக்குஆளாகாமலிருப்பேன்" என்றுசொன்னார். தமது ஜ்யேஷ்டஸஹோதரரான யுதிஷ்டிரருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அவருடைய நன்மையில் ஊக்கமுள்ளபாண்டவர்கள் அவரைப்பெருத்துக்கொண்டனர். பரதச்ரேஷ்டரான ஜநமேஜயமஹாராஜாவே! தர்மராஜாவானவர் ஸபையின்முன்னிலையில் தம் ஸஹோதரர்களுடன் இவ்வாறுநிச்சயஞ்செய்து கிரமமாகப பிதிர்தர்ப்பணமும் தேவபூஜையும்புரிந்து மங்களகாரியங்களைச்செய்து க்ஷத்திரியச்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு ஸஹோதரர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் சூழப்பெற்றவராய்த் தமதுசிறந்தநகரத்திற் ப்ரவேசித்தார். ஜநமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனும் ஸுபலன்புத்ரனானசகுனியும் அந்த அழகானஸபையின்கண்ணே இருந்தனர்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தமோஹ, பொறாமையுந்துக்கத்தைவிடம் முறையிட்டது.)

புருஷச்ரேஷ்டரான ஜநமேஜயரே! அந்தஸபையிலிருந்த துரியோதனன் சகுனியுடன்கூட அந்தஸபையை முழுதும்வரிசையாகப் பார்த்தான். கௌரவச்ரேஷ்டனான துரியோதனன் ஹஸ்தினபுரத்தில் இதற்குமுன் தான்கண்டிராத தெய்விகவிஷயங்களைக் கண்டான்.

அந்தத்துரியோதனமஹாராஜன் ஒருகால் அந்தச்சபைநடுவில் படிகத்தளவரிசையுள்ளவிடத்திற்குச்சென்று ஜலமென்றுநினைத்து மதிமயங்கித் தன்வஸ்திரத்தைத்தூக்கிக்கட்டிக்கொண்டான். அதனால் துயரமடைந்து யாருக்கும்முகங்கொடாமல் அந்தச்சபையைச்சுற்றித் திரிந்தான். பிறகு, மேடுபள்ளந்தெரியாமல் தரையில்விழுந்ததனால் துயரமும் வெட்கமுமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வெறுப்புடன் அந்தச்சபையில் ஸஞ்சரித்தான். அதன்பிறகு, படிகம்போலத் தெளிந்த நீருள்ளதும் படிகத்தாமரைமலர்களால் சோபிப்பதுமாகிய வாவியைத் தரையென்றுநினைத்து ஆடையோடு ஜலத்தில் விழுந்தான். அந்தத்துரியோதனன் ஜலத்தில்விழுந்ததைக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமஸேனனும் வேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் அவனுக்கு வேலைக்காரர்கள் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அவன் அவ்வாறிருக்கக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் அர்ஜுனன் நகுல ஸஹதேவர்களனைவரும் சிரித்தனர். பொறுமைக்காரனான துரியோதனன் அவர்களுடைய பரிஹாஸத்தைப்பொறுக்கவில்லை. தன்எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாமலிருப்பதற்காக அவன் அவர்களைக்கண்ணெடுத்தும்பாராமலிருந்தான். திரும்பவும் ஜலத்தைத்தாண்டுகிறவன்போல வஸ்திரத்தைத்தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில் அடியைத்தூக்கிவைத்தான். அதனால் எல்லாஜனங்களும் மறுபடியும் நகைத்தனர். படிகத்தினால் மூடப்பட்டவாயிலைப்பார்த்து அதில்நுழையும்போது துரியோதனன், தலையிலடிபட்டுக் கலங்கிநின்றான். அதுபோலவே [1]கெட்டியான படிகக்கதவுள்ள மற்றொருவாயிலைக் கைகளினால் இடித்துத்திறக்கும்போது வாயிலுக்குவெளிப்பட்டு முன்னேவிழுந்தான். மறுபடியும் அவன் திறந்திருந்தவொருவாயிலையடைந்து அதை முன்போன்றதென்று நினைத்து அந்தவாயிலினின்றுதிரும்பினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அந்தத்துரியோதனராஜன் அவ்விடத்தில் இவ்வாறு பலவகையான தவறுகளையடைந்து பாண்டவர்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்திலுள்ள அந்த ஆச்சரியமான வைபவத்தைப்பார்த்ததினால் துயரமுற்றமனத்துடன் ஹஸ்தினாபுரத்திற்குச்சென்றான். பாண்டவர்களின்செல்வத்தினால் கொதிப்புற்று அதையே நினைத்துக்கொண்டுசெல்லுகின்ற துரியோதனராஜனுக்குக் கெட்டஎண்ணமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்கள் மனம

---

[1] இலகுவாகத்திறக்கக் கூடியகதவென மிக்கபலத்துடன் இடித்துத் திறந்ததனால் வெளியில் வந்துவிழுந்தான்.

களித்திருந்ததையும் அரசர்கள் அவர்களுக்குவசப்பட்டிருந்ததையும் குழந்தைமுதல் எல்லாஜனங்களும் அவர்களிடம் அன்புவைத்திருந்ததையும் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் சிறந்தமேன்மையையுங்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மைந்தனான துரியோதனன், நிறம்மாறிப்போனான். அவன்செல்லும்போது மனங்கலங்கி, சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருடைய அந்த ஒப்பற்றஐசுவரியத்தையும் ஸபையையுமே தனிமையில்நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் அப்போது மதிகலங்கி அடிக்கடி பேசுகின்றசகுனிக்கு மறுமொழிகூறவில்லை. அவ்வாறுகலங்கிநின்றதுரியோதனனைக்கண்டு சகுனியானவன், "துரியோதனா! பெருமூச்செறிகிறவன் போலச் செல்லுகிறாய்; இதற்கென்னகாரணம்?" என்றுகேட்டான். அதற்குத்துரியோதனன், "மாமா! இந்தபூமிமுழுமையும் மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அஸ்திரப்ரதாபத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு யுதிஷ்டிரனுக்கு உட்பட்டுப்போனதையும் யுதிஷ்டிரனுடைய அம்மஹாயாகம் அவ்வாறுநடந்ததையும் தேவர்களில் இந்திரன்போல யுதிஷ்டிரன் மிகுந்தமகிமையுள்ளவனாயிருந்ததையுங்கண்டு பொறாமையால்நிரப்பப்பட்டு இரவும்பகலும்எரிக்கப்பட்டவனாக, ஆனிஆடிமாஸங்கள்வந்தபோது சிறியதடாகம்வற்றுவதுபோலவற்றுகிறேன்; பார். யாதவசிரேஷ்டனாயகிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டான். அந்தச்சபையில் அந்தச்சிசுபாலன் அடியைத்தொடரும் ஆண்பிள்ளை யாருமில்லாமற்போனான். பாண்டவர்களிடமிருந்துண்டான தீயினால்சுடப்பட்ட அரசர்கள் அந்தக்குற்றத்தைப்பொறுத்தனர். அதை யார்பொறுக்கத்தக்கும்? அந்தத்தகாதபெருங்காரியம் கிருஷ்ணனால்செய்யப்பட்டது. மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின்பராக்கிரமத்தினால் அதுநிலைத்தது. அதனாலேதான் ராஜாக்கள்பலவகை ரத்னங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வைசியர்களைப்போலக் கப்பங்கட்டிக் குந்திபுத்ரனானதர்மராஜனை ஸேவித்தனர். அவ்வாறுதர்மராஜனிடத்தில் ஜ்வலிப்பதுபோலப்ரகாசித்த அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு அந்தத்தகுதிபெறாதநான் பொறாமையின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தாபமுற்றிருக்கிறேன்; தீயிலாவதுகுதிப்பேன்; விஷத்தையாவதுதின்பேன்; ஜலத்திலாவதுவிழுவேன்; ஜீவிக்கமாட்டேன். உலகத்தில்பராக்ரமமுள்ள எந்தஆண்பிள்ளை எதிரிகள்விருத்தியடைந்திருக்கவும் தான்குறைந்திருக்கவுங்கண்டு பொறுப்பான்? அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஐசுவரியம்வந்திருப்பதைக்கண்டு இப்போது பொறுத்திருக்கிறநான் பெண்ணுமல்லேன்; பெண்ணல்லாதவனுமல்

லேன்; ஆணுமல்லேன்; ஆணல்லாதவனுமல்லேன். பூமிக்கெல்லாம் ஈசுவரனுயிருப்பதையும் அப்படிப்பட்டதனலம்பத்தையும் அவ்வகை யானயாகத்தையும்கண்டு என்போன்றவன் எவன்தாபமடையாம லிருப்பன்? நான் ஸஹாயமின்றி அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைஅபகரிப்பதற் குச் சக்தனல்லேன். ஸஹாயம் யாருமிருப்பதாகவும்தெரியவில்லை. ஆதலால், இறப்பதைப்பற்றியே நினைக்கிறேன். யாராலும்கெடுக்கப் படாத பரிசுத்தமானஐச்வரியம் குந்திபுத்ரனிடமிருப்பதைக்கண்டு, தெய்வமேவலியதென்றும் முயற்சிபயனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். ஸுபலபுத்திரனே! முதலிலேயேஅவனையழிப்பதற்கு நான்முயன் றேன். அவற்றையெல்லாங்கடந்து ஜலத்திலதாமரைபோல அவன் வளர்ந்து கிளம்பினன். அதனுல்,விதியேபெரியதென்றும் முயற்சி பய னற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்கள் குறைந்து போகின்றனர். பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகின்றனர். கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்குச்செல்வங்களை விருத்திசெய்கிறான். ஆதலால், நான் அந்தஐச்வரியத்தையும் அவ் வகையான அந்தச்சபையையும் காவலாளிகள்செய்த அந்தப்பரிஹா ஸத்தையும் பார்த்தது தீயினுல் சுடப்படுவதுபோலச் சுடப்படுகிறேன். மாமா! மிகத்துயரமுற்றஎன்னை இப்போது நீவிட்டுவிடு. எனக்குள்ள ஆற்றாமையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத்தெரிவி" என்றுசொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனும் சகுனியும் சூதாடுவதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது.)

சகுனி, "துர்யோதனா! நீ யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிப் பொறாமை ப்படத்தகாது. பாண்டவர்கள் எப்போதும் தங்கள்பாக்கியங்களையே தாம் அனுபவிக்கிறார்கள். விதி பலவகைகளாகவிருக்கிறது. அவர் களுக்கு விதியினுல் மேன்மையுண்டாயிருக்கிறது. மஹாராஜனே! பகைவரையடக்குகிறவனே! முன்னே நீ அநேக உபாயங்கள்செய்ய ஆரம்பித்தும் உன்னுல் அவர்களைப் பிடிக்கமுடியவில்லை. புருஷச் ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், அவர்கள் அதிருஷ்டத்தினுலேயே (ஆபத்துக்களினின்றும்) விடுபட்டனர். முயற்சியுள்ளமனிதர் தம்காரி யங்களில் இகழ்ச்சியடையார். அவர்களுக்குத் திரௌபதி பார்யை யாகக் கிடைத்தாள். துருபதனும் அவன்புத்ரர்களும் வீரத்தசக்தி

யுள்ள கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் துணைவர்களாகக் கிடைத்தனர். ராஜனே! (பிறருடைய) காரியத்தைக்கெடுக்காமல் தங்கள் பிதாவின் பாகத்தை அவர்களடைந்தனர். அஃது அவர்களின்சக்தியினால் அபி விருத்தியடைந்தது. அதில் (உனக்கு) என்ன துயரமிருக்கிறது? தனஞ்சயன் அக்னிபகவானைத் திருப்திசெய்வித்துக் காண்டவத்தையும் பெரிய அம்பறாத்தூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களையு மடைந்தான். அந்த உயர்ந்தவில்லினாலும் தன் கைவன்மையினாலும் அவன் ராஜாக்களை வசப்படுத்தினான். அதில் உனக்கென்ன துயரமிருக்கிறது? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவனாகிய அந்தஸவ்யஸாசி மயனென்னு மஸுரனை அக்னியிலிருந்துவிடுவித்து அவனால் அந்த ஸபையைச் செய்வித்துக்கொண்டான். அந்தமயனால் நியமிக்கப்பட்ட கிங்காரகளென்னும் பயங்கரமான அரக்கர்கள் அந்தச்சபையைக் காக்கின்றனர். அதில் உனக்கென்ன துயரம்? பாரதனே! ராஜனே! உனக்குச் சஹாயம் யாருமில்லையென்று சொன்னாயே; அது பிழை. இந்தச் சகோதரர்களனைவரும் உனக்குட்பட்டிருக்கின்றனர். சிறந்த வில்லாளியும் வீரருமான துரோணரும் அவர்புத்ரரான அச்வத்தாமாவும் உனக்குட்பட்டிருக்கின்றனர். ஸூதனுக்கும் ராதைக்கும்புத்ரனான கர்ணன் உறுதியானவில்லாளி; மஹாரதன். அவனொருவனே பாண்டவர் ஸோமகர்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் வெல்லத்தக்கவன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! வேறுசஹாயங்களால் நீ செய்யப்போவது யாது? புருஷச்ரேஷ்டரான பீஷ்மரும் மஹாரதரானகிருபரும் பலசாலியான ஜயத்ரதனும் ஸோமதத்தனும் நானும் என்ஸஹோதரரும் ஸோமதத்தன்புத்ரனுமாகிய எங்களெல்லாருடனும் சேர்ந்து பூமிமுழுமையையும் நீ ஜயிக்கக்கடவாய்" என்றுசொன்னான். அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், "ராஜனே! உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் உன்னோடும் நீசொன்ன மற்ற மஹாரதர்களோடும் சேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களை நான்ஜயிப்பேன். இவர்களை ஜயித்தேனேயாயின் பூமியும் அரசர்களனைவரும் மிக்க விலைபெற்ற அந்தச் சபையும் என்வசமாகிவிடும்" என்றுசொன்னான். அதற்குச் சகுனி, "தனஞ்சயன், கிருஷ்ணன், பீமஸேனன், யுதிஷ்டிரன், நகுலன், ஸஹதேவன், துருபதன், அவன்புத்திரர்கள் இவர்களை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் தேவக்கூட்டங்களாலுமுடியாது. எல்லாரும் மஹாரதர்கள்; சிறந்தவில்லாளிகள்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; யுத்தத்தில் அடங்காதகர்வமுள்ளவர்கள். ராஜனே! எந்தஉபாயத்தினால் யுதிஷ்டிரனை நான் ஜயிக்கமுடியுமோ அந்தஉபாயம் எனக்குத்தெரி

யும். நீ அதையறிந்து நடத்துவாயாக" என்றுசொன்னான். துர்யோதனன், "மாமா! நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கும் தீங்கில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கமுடியுமாயின் அதை எனக்குச்சொல்" என்றுகேட்க, சகுனி, "யுதிஷ்டிரன் சூதாட்டத்தில் ஆசையுள்ளவன். அவனுக்கு ஆடத்தெரியாது. ராஜச்ரேஷ்டனை அவன் நாமழைத்தால் வாராமலிருக்கமாட்டான். கௌரவனே! நான் ஆட்டத்தில்தேர்ந்தவன். எனக்குநிகரானவன் பூமியிலும் மூன்றுலோகங்களிலும் இல்லை. நீ அவனைச் சூதுக்கழை. புருஷச்ரேஷ்டனை ராஜனே! பாச்சிகைகளில்நிபுணனாகிய நான் அவனுடையராஜ்யத்தையும் அந்த விளங்குமைச்வரியத்தையும் உனக்காக வாங்கிவிடுவேனென்பது திண்ணம். துர்யோதனா! இவற்றையெல்லாம் நீ திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவி. உன்தந்தையினால் உத்தரவுகொடுக்கப்பட்ட பிறகு அவர்களை ஐயமின்றி ஜயிப்பேன்" என்றுசொன்னான். துரியோதனன், "ஸௌபலனே! கௌரவச்ரேஷ்டரான திருதராஷ்டிரருக்கு நீயே காரணங்களுடன் தெரிவிப்பாயாக. நான்தெரிவிப்பது முடியாது" என்றுசொன்னான்.

எழுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனாலும் சகுனியினாலும் சூதாடுவதைப்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் ஸபைகட்டுவித்து, தர்மராஜனை அழைத்துவரும்படி விதுரனையனுப்பியது.)

மிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள சகுனி ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடை அந்த ராஜஸூயயாகத்தைத் துர்யோதனனுடன்கூடப்பார்த்து ஹஸ்தினபுரத்திற் பிரவேசித்தான். பாபஞ்செய்பவனும் அரசர்களைய ப்பவனும், கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாகியசகுனி, துரியோதனனுடை துயரத்தைக்கண்டு பாண்டவபுத்திரர் கெடுவதற்காக அவனுடைய அப்பிராயமே சரியென்று மனத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டா துரியோதனன் விருப்பத்தைச்செய்கிறவனாகிய சகுனி அவன்செல்லக்கேட்டு அவன்கருத்தையறிந்துகொண்டு அறிவே கண்ணுடையவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜ வீற்றிருக்கும்போது அவனைநெருங்கிச்சென்று, "மஹாராஜனே! ப தர்களுக்கதிபதியே! துரியோதனன் நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத் துயரத்தையும் விசாரத்தையுமடைந்திருக்கிறான். அதையறி

உமது ஜ்யேஷ்டபுத்திரனை துரியோதனனுக்குத் தாங்கக்கூடாத மனத்துயரம் பகைவரால் உண்டாயிருப்பதை நீர் விசாரிக்கவில்லை; ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறீர்?" என்றான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரியோதனனை யழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். "என் அன்புள்ள மகனே! துரியோதனா! என்னகாரணத்தினால் நீ மிகத்துயரப்படுகிறாய். கௌரவச்ரேஷ்டனே! அந்தவிஷயத்தை நான் கேட்கலாமாயின் எனக்குச் சொல்; நீ நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்திருப்பதாக இந்தச்சகுனி சொல்லுகிறான். நான் நினைத்துப்பார்க்கையில் நீ துயரப்படுவதற்குக் காரணம் எனக்குத்தெரியவில்லை. புதல்வனே! பெரியஐச்வரியம் முழுதும் உன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. உன்ஸஹோதரர்களும் நண்பர்களும் உனக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்வதில்லை. உயர்ந்தஆடைகள் உடுக்கிறாய்; மாம்ஸத்தோடுகூடிய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறாய்; உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் ஏறுகிறாய்; எதனால் வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய்? விலைபெற்றபடுக்கைகளும் மனத்திற்கினிய பெண்களும் சிறந்தவீடுகளும் ஸுகமான தோட்டங்களும் தேவர்களுக்கிருப்பதுபோல உனக்கு இருக்கின்றன. உலகமெல்லாம் உன் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஸந்தேஹமில்லை. யாராலும் வெல்ல முடியாத அன்புள்ளபுத்ரனே! அப்படிப்பட்ட நீ ஏழைபோல ஏன் துயரப்படுகிறாய்? அப்பா! தாய்தந்தையர்களால் புத்ரனுக்குச் செய்யத்தக்கவற்றுள் எதுசிறந்ததாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையும் நம்முடையகுலத்தின் ராஜ்யலக்ஷ்மி எல்லாவற்றையும் நீ அடைந்திருக்கிறாய். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுக்கு இருப்பதுபோலவே எல்லாவிருப்பங்களும் பலவகைச் சிறந்தஉணவுகளும் பானங்களும் உனக்கு இருக்கின்றன. ஏன் வ்யஸனப்படுகிறாய்? நிருக்தம் சந்தம்முதலான ஆறு அங்கங்களோடுகூடிய வேதத்தையும் அஸ்த்ரவித்தையையும் சாஸ்திரங்களையும் [1]பத்து இலக்கணங்களுடன் கிருபாசாரியரிடம் படித்துத் தேர்ந்திருக்கிறாய்; பலராமரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் அஸ்த்ரவித்தைகற்றிருக்கிறாய்; நீ ஸஹோதரர்களில் ஜ்யேஷ்டன்; ராஜ்யத்திலிருக்கிறாய்; புத்திரனே! ஏன்துயரப்படுகிறாய்? புத்திரனே! நீ பிரபுவாயிருந்துகொண்டு ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்று ஸாமான்யஜனங்களுக்குக்கிடையாத உணவுஉடைகளை மிகுதியாக அநு

[1] 1. ஸ்வரம்; 2. வர்ணம்; 3. பதம்; 4. தாது; 5. வேற்றுமையுருபுகள்; 6. வினையுருப்புக்கள்; 7. கிருத்பத்யயம்; 8. தத்திதபத்யயம்; 9. காரகம்; 10. ஸமாஸம்என்பன.

பவிக்கிறாய். எல்லாந்தெரிந்தவனே! இவ்வுலகத்தில் மற்றொருவன் மேன்மையையடைந்திருக்கிறானென்பது உன்வ்யஸனத்திற்குக்காரணமாவதெப்படி? அதை நான் கேட்கிறேன்; சொல்" என்றான்.

மந்தபுத்தியுள்ளவனும் கோபம் மேற்கொண்டவனுமான துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் தந்தையைநோக்கி, தன்னெண்ணத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்:— "நான் அல்பமனிதன்போலஉண்ணுகிறேன்; உடுக்கிறேன்; கெட்டகாலத்தைக்கடக்கக்கருதித் தாங்கக்கூடாதகோபத்தைத் தாங்குகிறேன். அவமானத்தைப் பொறாமல் தனதுராஜ்யாங்கங்களை ஆக்ரமித்து மேலாயிருந்து பிறராலுண்டாகும்கஷ்டங்களை விடுவிக்கமுயலுகிறவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுகிறான். பாதவம்சத்தவரே! உள்ளதுபோதுமென்றிருப்பதும் தயையும் பயமும், ஐச்வர்யத்தையும் கௌரவத்தையும்கெடுக்கின்றன. அவற்றினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் மேன்மையையடையான். மிகப்பிரகாசிப்பதும் என்னை நிறம்குறையச்செய்வதுமான ராஜ்யலக்ஷ்மி குந்திபுத்ரனை யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருப்பதைக்கண்டபிறகு நான் அனுபவிப்பது எனக்குத்திருப்திகாமாயில்லை. எதிரிகள் மேன்மையடைவதையும் நான்குறைவதையும்கண்டபின் தர்மராஜாவின் ஐச்வரியம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயினும் எதிர்நிற்பதுபோலத்தோன்றுவதனால் நான் நிறம்குன்றிதைந்து வெளுத்தும்இளைத்துமிருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளுண்டு. யுதிஷ்டிரனுடையவீட்டில் ஜிதேந்திரியர்களானயதிகள் பதினாயிரவர் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கின்றனர். கறுப்பும் நீலமும் சிவப்புமான வர்ணங்களோடுகூடிய மான்தோல்களையும் விலைபெற்ற சால்வைகளையும் காம்போஜதேசததாசன் யுதிஷ்டிரனுக்கனுப்பினான். நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகப் பெண்யானைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் முந்நூறொட்டகங்களையும் அநேகநூறு பெண்குதிரைகளையும் கப்பமாகஎடுத்துக்கொண்டு ராஜகுமாரர்கள் யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ராஜாவே! அந்தச்சிறந்த யாகத்தில் அரசர்கள் பலவிதங்களானரத்தினங்களை யுதிஷ்டிரனுக்கு மிகுதியாகக்கொணர்ந்துகொடுத்தனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பாண்டுபுத்திரனுக்கு அந்தயாகத்தில் திரவியலாபம்வந்ததுபோல எவ்விடத்திலும் இதற்குமுன் நான்கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. இதெல்

லாம் பொய்யாயிருந்தால் நீர் ஸஞ்சயனைக்கேட்கலாம். ராஜாவே! நமது சத்துருவின் அளவற்ற அந்தத்தனக்குவியலைக்கண்டு அதையே நினைந்து நான் ஸந்தாபம் பெறுமலிருக்கிறேன். பிராம்மணர்களும் பயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்கள்வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் நூற்றுக்கணக்காகக் கூட்டம்சேர்ந்து மூவாயிரம்கோடி பொன்களைக் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். திரிகர்வதேசத்தார் அழகானபொற்குடங்களைக்கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவித்தபிறகு உள்ளேவிடப்பட்டனர். தேவஸ்திரீகள் எதில்இந்திரனுக்கு மதுவைவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனரோ வருணனுடைய அந்த வெண்கலப்பாத்திரத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்துகொடுத்தது. ஆயிரம்பொன் விலைபெற்றதும் அனேகரத்நங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான சிறந்தசங்கத்தையெடுத்துக் கிருஷ்ணன் தர்மராஜாவுக்குஅபிஷேகஞ்செய்தார். அதையெல்லாம்கண்டு எனக்குப் பெரிய ஜ்வரம் உண்டானதுபோலிருந்தது. பாரதச்ரேஷ்டரே! பறவைகள் அந்தச்சங்கையெடுத்துக்கொண்டு கீழ்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் மேல்கடலுக்கும் சென்றன; வடகடலுக்குமட்டும் செல்லவில்லை. அர்ஜுனன் அந்தவடதிசைக்குச்சென்று அளவற்றதனத்தைக் கப்பமாகக்கொண்டுவந்தான். பாரதரே! மயனால் பிந்துஸரஸிலுள்ள ரத்னங்களைக்கொண்டுவந்துசெய்து படிகக்கல்மேலே மூடியிருந்ததனால் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம் போலிருக்கும்பூமியைக் கண்டேன். பாரதச்ரேஷ்டரே! அங்கே நான் துணியைத்தூக்கினதைப்பார்த்து விருகோதரனும் ஸபைகாக்கும்வேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். அப்போது என்தாய்தந்தையர்களுக்காக என்உயிரைச் சிரமப்பட்டுக்காப்பாற்றினேன். என்னால்முடிந்திருக்குமாயின் விருகோதரனை அங்கேயேகொன்றிருப்பேன். பாரதரே! என்பகைவனுற்செய்யப்பட்ட அந்தப்பரிகாசம் என்னையெரிக்கிறது. ராஜாவே! அந்தஸபையில் படிகத்தாமரைகளினால் விளங்குவதும் படிகமேஜலம்போற் செய்யப்பட்டதுமாகிய தாமரைக்குளத்தை ஸபையென்றுநினைத்து விழுந்தேன். அப்போது பீமனும் அர்ஜுனனும் சப்தத்துடன்சிரித்தனர். திரௌபதியும் பெண்களுடன்சேர்ந்து என்மனம்விழுந்துபோகும்படி நகைத்தாள். ஜலத்தில்முங்கி வஸ்திரம்நனைந்துபோனஎனக்கு ராஜாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப்பெருந்துயரமே. துவாரமிருக்குமிடத்தில் துவாரமில்லாததுபோலவும் துவாரமில்லாதவிடத்

களில் ஆயிரம்தூண்களிருப்பதுபோலவும் காணப்படுகிறது. ராஜாவே! பிரபுவே! அந்தஇடத்தில் நான்படிக்கற்களின்நடுவில் அடிபட்டுக் கொண்டேன். வாயிலில்லாதஇடம் வாயில்போலிருந்ததனால் அங்கேவெளியில்போகத்தொடங்கிக் கல்லில்முட்டிக்கொண்டு நெற்றியில்மிகவும் அடிபட்டுக்கொண்டேன். அதைப்பார்த்துத் தடவிக்கொண்டு வேறுமார்க்கத்திற்சென்றேன். விருகோதரன்பரிஹாஸஞ்செய்து என்னைப்பார்த்து, "ராஜாவே! இதுவாயில்; இதுவாயிலன்று" என்றுபுதுமையாகச்சொன்னான். ராஜாவே! அவ்விடத்தில் அந்தநிலைமையிலிருந்த என்னைக்கண்டு பெண்களும்நகைத்தனர். புருஷச்ரேஷ்டரே! அந்தச் சபையிலுள்ளவர்களுக்கு இதெல்லாம் சிரிக்கக்காரணமாயிருந்தது. நான் இதுவரையில் எங்கும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லாத ரத்னங்களை அவ்விடத்திற்கண்டேன். அதனால் கொதிப்பும் துயரமும்அடைந்தேன். தீயிற்குதிப்பேன்; கருங்கடலில்விழுவேன். புகழ்பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மரணத்திலும்அதிககஷ்டம். மற்றோர்ஆச்சரியமும் அங்குஉண்டாயிற்று; அதையுஞ்சொல்லுகிறேன்; கேளும். எப்போதும் புஜிக்கும்பிராமணர்கள் ஒருலக்ஷம் கணக்கானதற்கடையாளமாக அங்கே சங்கு வைத்துத் தினம் ஊதப்படுகிறது. பாரதரே! அந்தச்சங்கு அடிக்கடி ஒலிக்கும்போது இடைவிடாத சப்தத்தைக்கேட்டேன். அதனால் எனக்கு மயிர்கள்பொடித்தன. மஹாராஜாவே! காணவந்த அனேக ராஜாக்களினால்நிரம்பின அந்தஸபையானது மாசற்றஆகாயம் நக்ஷத்திரங்களினால் விளங்குவதுபோல விளங்கிற்று. மஹாராஜாவே! பிரஜைகளுக்கதிபதியே! சிறந்த புத்திசாலியான தர்மராஜனுடைய அந்தயாகத்தில் அரசர்கள் வைசியர்கள்போல எல்லாரத்னங்களையும் காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்தனர். பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுகிறவர்கள் அரசர்களே. ஓ! ராஜாவே! யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருந்த லக்ஷ்மியானது தேவேந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் வருணனுக்கும் குபேரனுக்குமில்லை. பாண்டுபுத்திரனுடைய அந்தச்சிறந்த ராஜலக்ஷ்மியைக்கண்டு மனக்கொதிப்புற்றநான் ஆறுதலடையவில்லை. பாண்டவர்களுடைய ஐச்வர்யத்தையடையாமல் எனக்கு ஆறுதலில்லை. பாணங்களினால் பகைவரையாவது படுக்கவைப்பேன். நானாவது பிறரால்அடிக்கப்பட்டுச்சாவேன். பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவரே! இந்தநிலைமையிலிருக்குமெனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ராஜாவே! பாண்டவர்கள் மேன்மேலும்ஓங்குகின்றனர். நமதுடையர்வு நின்றுவிட்டது" என்றான்.

அப்போது சகுனி, "ஸவுருதபராக்ரமமுள்ளவனே! தர்மராஜாவினிடத்தில் எந்தஐப்பற்றஐசுவர்யத்தைக்கண்டாயோ அதையடைவதற்கு நான் ஓர்உபாயம்சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! இந்தப்பூமிமுழுமையிலும் பாச்சிகைகளில் நான்தேர்ந்தவன். ஆடும்போது காய்போகும்வழி எனக்குத்தெரியும்; பந்தயம்தெரியும்; தன் ஆட்டம் பிறர்ஆட்டம் இவைகளின் வித்தியாஸம் தெரியும். யுதிஷ்டிரனுக்கு ஆட்டத்தில் விருப்பமுண்டு; ஆனால் ஆடத்தெரியாது; அழைத்தோமானால் அவசியம்வருவான். அவன் எப்போதும் தானே என்னைபழைப்பதுண்டு. பிரபுவே! நான் கபடத்தைச்செய்து அவனை நிச்சயமாக ஜயிப்பேன். அந்தச்சிறந்த ஐசுவர்யத்தைத் திருப்பி வாங்கிவிடுவேன். அவனையழை" என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரியோதனமஹாராஜன் உடனே திருதராஷ்டிரனைநோக்கி, "ராஜாவே! சொக்கட்டான் ஆட்டம்தெரிந்த இந்தச்சகுனி ஆட்டத்தினாலேயே யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை வாங்கத் திறமையுள்ளவன். அதற்கு நீர் அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர்" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன், "விதுரன் மஹாபுத்திசாலி; எனக்கு மந்திரி; நான் அவன்சொற்படியிருப்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின் முடிவைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்வேன். தீர்க்கதர்சியாகிய அந்தவிதுரன் தர்மத்தை முன்னிட்டு இருபக்கத்தாருக்கும் தகுந்ததும் மிக்கநன்மையுமாகக் காரியத்தின் முடிவைச் சொல்வன்" என்றுசொன்னான். துரியோதனன், "அரசர்க்கரசே! விதுரர் வருவாராயின் அவர் உம்மைத்திருப்பிவிடுவர். நீர்திரும்பினால் நான்இறந்துபோவது திண்ணம். ராஜாவே! நானிறந்துபோனபிறகு நீர் விதுரருடன் ஸுகமாயிரும். பூமிமுழுமையையும் நீர்ஆளலாம். உமக்கு என்னாலாவதென்ன?" என்று சொன்னான். அவன் அன்போடும் துயரத்தோடும்சொன்ன அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் அவனுடையஎண்ணத்தை அங்கீகரித்து வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, "சிற்பிகாள்! அனேகமாயிரம் தூண்கள்நிரம்பினதும் நூறுவாயில்களுள்ளதும் மனத்திற்கும் பார்வைக்கும் இனியதுமான ஸபையை எனக்கு உடனேசெய்யுங்கள். சில்பிகளெல்லாரையும் வருவித்து அந்தச்சபையில் ரத்னங்களால் தளவரிசைகள்போட்டுப் பிரவேசிப்பதற்கு ஸுகமாகவும் அழகாகவுஞ் செய்து உடனே எனக்குத்தெரிவியுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனுடைய ஸமாதானத்திற்காகத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறு நிச்சயம்செய்து

விதுரருக்குத் தூதனையனுப்பினான். விதுரரைக்கேட்காமல் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்மனத்தில் ஒருநிச்சயமும் உண்டாகவில்லை. திருதராஷ்டிரன் சொக்கட்டாடுவதிலுள்ள குற்றங்களையறிந்திருந்தும் புத்திரனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தினால் இழுக்கப்பட்டான். புத்திமானான விதுரர் கலகத்திற்கு வாயிலாகவந்திருப்பதும் நாசத்திற்கு ஆரம்பமாக உண்டானதுமாகிய அந்தச் சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரனிடம் ஓடிவந்தார். அந்தவிதுரர் தமக்குத் தமயனும் மஹாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரனையடைந்து பாதங்களில்தலைவணங்கி, "அரசரே! பிரபுவே! உம்முடைய இந்தமுயற்சியை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்தச்சூதாட்டம் காரணமாக உமதுபுத்திரர்களுக்கு விரோதம்வராமலிருக்கும்படி செய்யக்கடவீர்" என்றுசொன்னார். அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், "விதுரா! தேவர்கள் அனுக்ரஹம்செய்வாராயின் எனதுபுத்ரர்களுக்கும் பாண்டுபுத்ரர்களுக்கும் கலகம் உண்டாகாமலிருக்குமென்பது நிச்சயம். நல்லதோ கெட்டதோ, அனுகூலமோ பிரதிகூலமோ, மித்திரர்களுக்குள் சூதாட்டம் நடக்கட்டும். இது விதியின் கட்டளையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதனே! நானும் துரோணரும் பீஷ்மரும் நீயும்இருக்கும்போது இவ்விருவருக்கும் தெய்விகமாகக்கூட அக்கிரமம் எவ்வகையிலும் நேரிடாது. நீ இப்போதே காற்றுவேகமான குதிரைகள்பூட்டின ரதத்திலேறிக்கொண்டு காண்டவப்ரஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிரனையழைத்துவா. விதுரா! என்னுடைய எண்ணம் யுதிஷ்டிரனிடத்திற் சொல்லத்தகாது. இதை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். தெய்வந்தான் மேலானதென்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான் இது நேரிடுகிறது" என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட புத்திமானான விதுரர், 'இந்தக் குலம் இனியில்லை' என்றுநினைத்து மிகத்துன்பமுற்றுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மரிடம்சென்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் விரிவாகச்சொல்லும்படிகேட்டதன்மேல் வைசம்பாயனர்சொல்லத்தொடங்கி, திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் துயரப்பட்டதை முறையிட்டதும் கூறியது.)

ஜனமேஜயர், "ஓ! பிரமஞ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரே! எனது பிதாமஹர்களான பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வ்யஸனம்அடைந்த

தற்குக்காரணமும் ப்ராதாக்களுக்கே பெரியநாசத்தைவிளைவித்ததுமாகிய அந்தச்சூதாட்டம் எவ்வாறுநடந்தது? அந்தஆட்டத்திற்கு ஸபையோராயிருந்தஅரசர்கள்யாவர்? அதை ஸந்தோஷித்தவர் யாவர்? மறுத்தவர் யாவர்? பிராம்மணரே! நீங்கள் இதைவிரிவாகச்சொல்ல விரும்புகிறேன். பிராம்மணோத்தமரே! பூமியேஅழிந்ததற்கு இதன்றோ ஆதிகாரணம்" என்றுகேட்க, பிறகு வியாஸருடையசிஷ்யரும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் வேதார்த்தங்களையறிந்தவருமாகிய வைசம்பாயனர் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"பாரதவம்சத்தவரிற்சிறந்தவரே! மஹாராஜாவே! உமக்கு இந்தக்கதையைக்கேட்கவிருப்பமிருந்தால் மறுபடியும் விரிவாகச்சொல்லுகிறேன்; கேளும். அம்பிகையின்புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் விதுரருடையஅபிப்பிராயத்தையறிந்தபிறகு மறுபடியும் ஏகாந்தத்தில் துரியோதனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறுசொல்லலானன். "காந்தாரியின்மகனே! த்யூதம்வேண்டாம். விதுரன் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகச்சிறந்தபுத்தியுள்ளவிதுரன் நமக்கு இன்னதைஉரைபான். விதுரன்சொல்வதே நமக்கு மிக்கநன்மையென்றல்லவோ நான்நினைப்பது. புத்ரனே! அவன்சொன்னதையெல்லாம் நீசெய்யக்கடவாய். அதுதான் உனக்குநன்மையென்று யான்நினைக்கிறேன். தேவரிஷியும் இந்திரனுக்குஆசாரியரும் மூன்றுகாலங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு எந்தச்சாஸ்திரத்தையுரைத்தாரோ அதையெல்லாம் மஹாகவியாகியவிதுரன் ரஹஸ்யங்களுடன் அறிந்திருக்கிறான். புத்ரனே! நான்கூட எப்போதும் அவன் சொல்லிலிருப்பவனன்றோ? ராஜனே! சிறந்தபுத்திசாலியானவிதுரன்தான் கௌரவர்களுக்குத்தலைவனாக நினைக்கப்பட்டிருப்பவன். மஹாபுத்திசாலியானஉத்தவன்தான் யாதவர்களில் பூஜிக்கத்தக்கவன். மகனே! ஆதலால், சூதுவேண்டாம். சூதில் விரோதத்தைகாண்கிறோம். விரோதம்வந்தால் ராஜ்யமேஅழியும். புத்ரனே! அந்தச்சூதை விட்டுவிடு. தாய்தந்தையர்கள் மகனுக்குஆக்கும்பேருதவியென்று எதுசொல்லப்படுகிறதோ அதை நீயடைந்திருக்கிறாய். தந்தைபாட்டனார்களிடமிருந்துவந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்றிருக்கிறாய். நீ ஓதினவன்; சாஸ்திரங்களிற்றேர்ந்தவன்; வீட்டில் எக்காலமும்கொண்டாடப்பட்டவன்; ஸஹோதரர்களில்மூத்தவன்; ராஜ்யத்திலிருப்பவன்; என்னநன்மையை நீபெறுமலிருக்கிறாய்? சிறந்தகைகளையுடையவனே! மற்றஜனங்கள்பெறுதற்கரிய சிறந்தஉணவுகளையும் உடைகளையும் நீபெற்றிருக்கிறாய். அன்புள்ளமகனே! நீதுயரப்படுவதேன்?

ரந்தகைகளையுடையவனே! தந்தைபாட்டனார்வரிசையாகக்கிடைத்ததும் செழித்ததுமாகிய பெரியராஜ்யத்தை எப்போதும்கட்டளையிட்டுக்கொண்டு தேவலோகத்தில்தேவேந்திரன்போல (இப்புவியில்) விளங்குகிறாய். ராஜனே! உனக்குள்ளஐச்வரியமும் முன்புஎன்னால் உரைக்கப்பட்டஉனக்குள்ளஸுகங்களும் மற்றவர்கள்பெறுதற்கரியவை. எல்லாந்தெரிந்தவனே! அப்படிப்பட்டஉனக்குத் துயரத்திற்குக்காரணம் என்ன உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், "உண்ணுகிறேன், உடுக்கிறேனென்றுபார்த்துக்கொண்டு ஆண்மையைவிட்டுப் பிறர்பெருமையில் பொறாமைப்படாதவனெவனோ அவன் இழிவானமனிதனென்றுநினைக்கப்படுகிறான். அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! எல்லாருக்குமிருப்பதுபோன்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியானது எனக்குஸந்தோஷத்தைத் தருவதில்லை. குந்திபுத்ரனிடத்தில் சிறப்புற்றுவிளங்கின ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டுதான் வ்யஸனமுற்றேன். பூமிமுழுவதும் யுதிஷ்டிரனுடைய ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஜீவித்திருக்கும்யான் மிகக்கடினமானவன். துக்கத்தினால் இதை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். நீபர்கள், சித்ரகர்கள், குகுரதேசத்தவர்கள், காரஸ்கரர்கள், லோகஜங்கர்களென்னுமரசர்கள் யுதிஷ்டிரன்வீட்டில் அடிமைகள்போல வசப்பட்டிருக்கின்றனர். இமயமலையிலும் கடற்கரைகளிலுமுள்ள ரத்னநிதிகளோடுகூடிய அரசர்களனைவரும் ம்லேச்சஜாதியார்களனைவரும் யுதிஷ்டிரன் க்ருஹத்தில் தூரவிலக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசர்க்கரசே! யுதிஷ்டிரன் என்னை மூத்தவனென்றும் சிறந்தவனென்றும் நினைத்து மரியாதையுடன் ரத்னங்களை வாங்கும்படி ஏற்படுத்தியிருந்தான். பாரதரே! அங்கேவந்த மிகச்சிறந்த ரத்னங்களுக்கும் காணிக்கைகள் கொண்டுவந்தவர்களுக்கும் இக்கரையுந்தெரியவில்லை; அக்கரையுந்தெரியவில்லை. அந்தத் தனங்களை வாங்குவதற்கு என்கை போதாமற்போயிற்று. நான் களைப்படைந்திருந்தபோது தூரத்திலிருந்து கொண்டுவந்த தனங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு அவரவர்கள் நின்றனர். பிந்துஸரஸிலுள்ள ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து மயனால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதும் படிக்கல் மூடப்பட்டிருப்பதனால் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம்போன்றதுமான ஓரிடத்தைக் கண்டேன். நான் ஆடையைத் தூக்கிக்கொள்ளும்போது சத்ருவின் செல்வச்சிறப்பைக்கண்டு மயங்கினவனும் ரத்னங்களில்லாதவனுமாகிய என்னைக்கண்டு விருகோதரன் நகைத்தான். என்னால் முடிந்திருக்குமாயின் அங்கேயே விருகோதரனைக்கொன்றிருப்பேன்.

ராஜாவே! பீமனைக்கொல்ல யத்தனஞ்செய்திருப்பேனாயின் சிசுபாலனுக்குவந்த கதிதான் நமக்கும்வந்திருக்கும்; ஸந்தேஹமில்லை. பாரதரே! என்பகைவன் பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னைச்சுடுகிறது. ராஜாவே! திரும்பவும் அதுபோன்ற மற்றொருகுளம் தாமரைமலர்களினால் விளங்கியிருந்ததைப் படிகக்கல் பூமியாகநினைத்து ஜலத்தில் விழுந்தேன். அவ்விடத்தில் என்னைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன்கூட, சப்தம்கேட்கும்படி நகைத்தான். த்ரௌபதியும் அநேகஸ்திரீகளுடன்கூட என்மனம் துயரப்படும்படி நகைத்தாள். ஜலத்தில் வஸ்திரம்நனைந்துபோன எனக்குத் தர்மராஜாவினால் ஏவப்பட்ட வேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப் பெருந்துயரம். ராஜாவே! நான் மற்றொருமோசம்போனதையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். வாயிலிருப்பதுபோலத் தோன்றும் வாயிலில்லாதவிடத்தில் வெளியே போகத்தொடங்கிக் கல்லில் அடிபட்டு நெற்றியில் புண்பட்டுக்கொண்டேன். அங்கே அவ்வாறு அடிபட்டஎன்னை, சேர்ந்திருந்த நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் தூரத்திலிருந்துபார்த்து வ்யஸனப்பட்டுக் கைகளால் அணைத்தனர். அந்த ஸமயத்தில் ஸஹதேவன், என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, "திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! வாயில் இங்கேயிருக்கிறது; அங்கே போகாதே" என்று அடிக்கடி சொன்னான். அந்தஸமயத்தில் பீமஸேனனும், 'திருதராஷ்டிரபுத்திரனே!' என்றழைத்து, சிரித்து, "ராஜாவே! வாயில்இங்கே" என்றுசொன்னான். அந்தஸபையில் நான்கண்ட ரத்னங்களுக்குப் பெயர்களைக்கூட இதற்குமுன் நான் தில்லை. அதுவும் என்மனத்தைச் சுடுகிறது.

எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜாவுக்குவந்த காணிக்கைகளைப்பற்றித் துரியோதனன் விரிவாகத்திருதராஷ்டிரனுக்குரைத்தது.)

பாரதரே! ஆங்காங்கிருந்து அரசர்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கொண்டுவந்த சிறந்த தனங்கள் யான்கண்டனவற்றைக் கேளும். பகைவனுடைய அந்தத்தனத்தைக்கண்டு மயங்கினநான் என்னையே அறியாமற்போனேன். பாரதரே! [1]பூமியிலிருந்தும் பூமியிலுண்டான

1 பூமியிலிருந்து உண்டானவை ரத்னங்கள்முதலியவை; பூமியிலிருந்து உண்டான பொருள்களிலிருந்துஉண்டானவை வஸ்திரங்கள்முதலியவை.

பொருள்களிலிருந்தும் உண்டான திரவியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஆட்டுமயிர்களாற் செய்யப்பட்டனவும் எலி பெருச்சாளி முதலியவற்றின் தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பூனைத்தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பொற்சரிகையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான சிறந்தபோர்வைகளையும் தோல்களையும் மிகுதியாகக் காம்போஜராஜன்கொடுத்தான். குருவிகள்போலச் சித்ரநிறமுள்ளவையும் கிளிமூக்குப்போலச் சிவந்த மூக்குள்ளவையுமான முந்நூறுகுதிரைகளையும் சிலேஷ்மாதகம் வன்னி புன்கு இவற்றின்காய்களினால் வளர்க்கப்பட்ட ஒட்டகங்களையும் பெண்குதிரைகளையும் திரிகர்த்ததேசத்தார் கொடுத்தனர். இடையர்கள் தங்கள் இனத்தாருடன்கூட [1]நாற்காற்பிராணிகளையும், வஸாதிகளென்னப்பட்ட எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜாதியார் மற்றநேக தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜாவின்வாயிலில் நின்றனர். மஹாரதர்களிற் சிறந்தவனாகிய திரிகாவதேசத்தரசன் தன் பந்துக்களாற்சூழப்பட்டு மனமகிழ்ச்சியோடும் அன்போடும் அழகான பொற்குடங்களையும் ரத்னங்களையும் பொன்நாணயங்களையும் பொற்கட்டிகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்கு அளித்தான். குனிந்தனென்னும் பிராம்மணச்ரேஷ்டனால் புத்திமானான தர்மராஜாவுக்குக் காண்பித்து அன்போடு அளிக்கப்பெற்ற சங்கத்தை ஸஹோதரர்களனைவரும் அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தனர். பொன்ரேகைகளோடு கூடியதும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதும் ஆயிரக்கணக்கான பொன்நாணயத்தினால் விசித்ரமானதும் தன் ஒளியினால் விளங்குவதும் அழகானதும் கண்களைக்கவருவதும் [2]விச்வகர்மாவினால் பூஜிக்கப்பெற்றதுமாகிய அந்தச்சங்கை அர்ஜுனன் வாங்கிக்கொண்டான். தர்மராஜனும் அதைப் பலமுறை நமஸ்காரஞ்செய்து எடுத்துக்கொண்டான். ஊதாமலிருக்கையிலும் கர்ஜிக்கத்தக்க அந்தச்சங்கம் அர்ஜுனன் ஊதினபோது மிகவுமொலித்தது. அந்தச்சங்கின் ஒலியினால் அரசர்கள் தங்கள்வலிமைகுன்றி விழுந்தனர். தமது சக்தி நிரம்பினவரும் ஒருவர்க்கொருவர் இனியனசெய்பவருமாகிய திருஷ்டத்யும்னனும் பாண்டவர்களைவரும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகிய இந்தஎண்மரும் மூர்ச்சையடைந்த அரசர்களையும் என்னையும்கண்டு அப்போது நகைத்தனர். பாரதரே! பிறகு அர்ஜுனன் ஸந்தோஷமடைந்து பொன்கட்டின கொம்புகளையுடைய ஐந்நூறுவிருஷபங்களை அந்தக்குனிந்தன் என்னும் பிராம்மணச்ரேஷ்

---

1 பசுக்களையும்.

2 விச்வகர்மாவின் சிற்பநூறுருவமன்றியே இயற்கையிலமைந்தது.

டனுக்குக் கொடுத்தான். குலிந்தனென்னும் பிராம்மணன் முகமலர்ச்சியுடன் பொன்னும் பலவகைவஸ்திரங்களுமாகிய சிறந்தகாணிக்கைகளைத் தர்மராஜாவுக்கனுப்பினான். காச்மீரதேசத்தரசன் சுத்தமும் மதுரமுமான திராக்ஷப்பழமத்யத்தையும் இன்னும் எல்லாக் காணிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜாவினிடம் வந்தான். யவனர்கள் மனோவேகமுள்ள மலைநாட்டுக் குதிரைகளையும் பெரிய விலைபெற்ற ஆஸனங்களையும் புதியவையும் இலேசானவையும் அழகியவையும் விலைபெற்றவையும் பிரகாசிப்பவையுமான சால்வைகளையும் மற்றுமுள்ள பலவகை ரத்னங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில்நின்றனர். களிங்கதேசத்தரசனாகிய சுருதாயுஎன்பவன் மிகச்சிறந்த முத்துக்களையும் ரத்னங்களையும் அளித்தான். அங்கதேசத்தரசன் பொன்மயமான ஆபரணங்களையணிந்த அழகியபெண்களைக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! தென்கடற்கரையிலிருந்து வங்கதேசத்தரசன் நூற்றுக்கணக்கான பொற்கட்டில்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட போர்வைகளையும் ஜலத்திலுண்டான ரத்னங்களையும் மற்றச்சிற்றரசர்களிடமிருந்து அவன் வாங்கின கப்பங்களெல்லாவற்றையும் தர்மபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். பாண்டியராஜன் தர்த்துரமலையிலுண்டான தொண்ணூற்றாறுபாரம் நிறையுள்ள முதல்தரமான சந்தனக்கட்டைகளையும் தொண்ணூற்றாறு சங்கங்களையும் தர்மராஜாவுக்கு விரைந்து கொடுத்தான். சோளராஜன் கேரளராஜன்இருவரும் கணக்கில்லாத சந்தனங்களையும் அகில்களையும் பலவகையான முத்துக்களையும் வைடூர்யங்களையும் பாண்டுபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தனர். அச்மகராஜன் கொம்புகளில்பொன்கட்டினவையும் பொன்ஆபரணங்களையணிந்தவையும் கன்றுகளோடுகூடியவையும் குடங்குடமாகக் கறக்கிறவையுமான பதினாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தான். ஸிந்துதேசத்தரசன் பொன்மாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஸிந்துதேசத்திலுண்டானவையுமான குதிரைகளில் இருபத்தையாயிரம் கொடுத்தான். ஸௌவீரதேசத்தரசன் பொன்னினாலும் முத்துக்களினாலும் ரத்னங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஒளியினால் மத்தியான்னஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பவையும் யானைகள்பூட்டினவையுமான முந்நூறு சிறந்ததேர்களையும் மற்றுமுள்ள கப்பங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டுபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! அவந்திதேசத்தரசன் ஆயிரக்கணக்கான பலவகைரத்னங்களையும் உயர்ந்த முத்துமாலைகளையும் தோள்வளைகளையும் மற்றும் பலவகைஆபரணங்களையும் பதினாயிரம்தாஸிகளையும் கப்பமாகக்கொண்டு ஸபையின்

வாயிலில்வந்து பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனுகக் காத்திருந்தான். தசார்ணதேசத்தரசனும் சேதிதேசத்தரசனும் வீரனான சூரஸேனதேசத்தரசனும் உயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் மற்றுமுள்ள காணிக்கைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனர். காசிராஜன் மிக்கஸந்தோஷத்துடன் எண்பதினுயிரம்பசுக்களையும் எண்ணூறுயானைகளையும் தர்மராஜாவுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தான். பொன்மாலைகளையணிந்தவையும் ஸிந்துநதிக்கரையிலுண்டானவையுமான குதிரைகள் பதினுயிரத்தையும் பலவகை ரத்னங்களையும் காசிராஜன் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். விதேஹதேசத்தரசனுகிய கிருதக்ஷணனும் கோஸலதேசத்தரசனுகிய பிருஹத்பலனும் பதினுலாயிரம் சிறந்தகுதிரைகளைக் கொடுத்தனர். வஸாதிகளென்னும் தேசத்தாரோடுகூடிய சைப்பியராஜனும் மாலவர்களோடுகூடிய திரிகர்த்தராஜனும் பாண்டவர்களுக்கு ரத்னங்களைக்கொடுத்தனர். ஒவ்வொருஅரசனும கொடுத்த ரத்னங்களுக்கும் அளவில்லை. ராஜாவே! பாருகச்சதேசத்தரசன் உயர்ந்தஹாரங்களையும், மற்றும் பலஆபரணங்களையும், நூல்வஸ்திரங்களை உடுத்துகிறவரும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவரும் மெல்லிய தேகமும் நீண்டகூந்தலுமுள்ளவரும் பொன்னணிகலங்களை அணிந்தவருமாகிய நூறுயிரம்தாஸிகளையும், பிராம்மணுத்தமர்கள் தரிக்கத்தக்க சிறந்த சுத்தமானசால்வைகளையும், எல்லாக் காணிக்கைகளையும் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அவர்களனைவரும் தர்மராஜாவைக் காண்பதற்காக அரண்மனைவாயிலில் நின்றனர். காணிக்கைகளையளிக்கும்போதுமட்டுந்தான் அவர்களுக்கு வழிகிடைத்தது. மழைபெய்வதனுலும் நதிகள்பாய்வதனுலும் கிருஷியில் சிரமப்படாமலே தான்யங்களை விருத்திசெய்பவரும் ஸமுத்திரக்கரையில் பிறந்தவரும் ஸிந்துநதிக்கரையில் வஸிப்பவருமான த்ருமர், பாரதர், காச்யர், கிராதகர்என்னும் அரசர்கள் பலவகைரத்னங்களையும் வெள்ளாடுகள், செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், கோவேறுகழுதைகள், ஒட்டகங்கள் இவைகளையும் பொன்னையும் பழத்திலுண்டான மதுவையும் பலவகைச் சால்வைகளையும் காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து அரண்மனைவாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாபலசாலியும் சூரனும் மிலேச்சர்களுக்கு அதிபதியும் பிராக்ஜ்யோதிஷதேசத்தரசனுமான பகதத்தராஜன், யவனர்சேனையுடன் காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ள உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளையும் மற்ற எல்லாவகையான காணிக்கைகளையும்கொண்டு விரைவாகவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நி

றான். பிராக்ஜ்யோதிஷாதிபதியான அவன் குதிரைகளுக்குப் போட த்தக்க சிறந்தஆபரணங்களையும் தந்தப்பிடிபோட்ட சிறந்தகத்திகளை யும்கொடுத்துச் சென்றான். பலதேசங்களிலிருந்து வந்த [1]த்வியக்ஷர், [2]த்ரியக்ஷர், [3]லலாடாக்ஷர், [4]ஔஷ்ணீஷர், [5]அஹயர், [6]பாஹூகர், [7]புருஷாதகர், [8]ஏகபாதர்என்னும் ஜாதியார் அங்கே பொன்வெள்ளி முதலிய தனங்களை யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். பட்டுப்பூச்சிநிற முள்ளவையும் கிளிநிற முள்ளவையும் வானவில் நிறமுள்ளவையும் செவ்வானநிற முள்ளவையுமாகப் பலநிறங்களாயிருக்கும் மனோவேக மான அனேகம் காட்டுக்குதிரைகளையும் விலையில்லாதபொன்னையும் ஏகபாதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்குஅளித்தனர். அப்போது ஸிம்ஹளதேச த்தரசன் மிகுதியான தனத்தையும் சிவப்பும் பசுமையும் கறுப்புமான நூறுபாரம் சிறந்தசந்தனக்கட்டைகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றான். மஹாராஜாவே! நக்னவிஷயர்க ளென்றும் பர்ப்பரீயர்களென்றும் பெயர்பெற்ற அரசர்கள் நூறாயிரம் தாஸிகளையும ஆயிரம் சால்வைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ஓ! மஹாபலசாலியே! நினைத்தபடிசெய் கிறவர்களாகிய பௌண்ட்ரர், தாம்ரலிப்தர் என்னுமரசர்கள் சந்தனத் தையும், வெள்ளியையும், அகிற்கட்டையாலும் பளிங்கினாலும் தந் தங்களினாலும் செய்யப்பட்ட சாமான்களையும், ஜாதிக்காய்களையும் தக்கோலம் லவங்கம் கர்ப்பூரமுதலான பலவகைப் பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். மஹாத்மாக்களான அவர்களனைவரும் வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! சைலேயனென் னுமரசன் வெண்பட்டுக்களை யெடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் நின்ற போது காவற்காரரால் தடுக்கப்பட்டான். சீனரும் ஹூணரும் கஷரும் காசரும் மலைகளுக்குள்ளிருப்பவருமாகிய இவர்கள் எல்லாத் தேசங்களிலும் பெயர்பெற்றவையும் பழகினவையுமான பதினாயிரம் குதிரைகளையும், உஷ்ணத்தைக்காக்கும கம்பளத்தையும், விசாலமும் நல்லநிறமும் மென்மையுமுள்ளவையும் பாஹ்லீகதேசத்திலும் சீன தேசத்திலு முண்டானவையும் பட்டுப்பூச்சிகளினாலும் [9]ரத்னங்களி னாலு முண்டானவையுமான பட்டுக்களையும், சுவையுள்ளகனி முத

[1] இரண்டுகண்களை யுடையவர். [2] மூன்று கண்களையுடையவர். [3] நெற் றியில் கண்ணையுடையவர். [4] தலைப்பாகைக்காரர். [5] குதிரையில்லாதவர். [6] கைநீண்டவர்கள்; நீந்துகிறவர்களென்பர் சிலர். [7] மனிதனைத்தின்பவர். [8] ஒற்றைக்காலர். [9] கற்சாயங்களினாலும்.

லியவற்றையும், நல்லமணமுள்ளவற்றையும் கொணர்ந்து தெரிவித்த பிறகு வழிவிடப்பட்டனர். கர்வடர், தோமரர், சூரர், வர்த்தனக ரென்பவர்கள் பலவிதமான வஸ்திரங்களையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். மஹாராஜாவே! பிராக்கோடர், நாடகேயர், நந்திநகரகர், நாபிதர், த்ரைபுரர், பஞ்சமேயர், ஹூருஜர் முதலான காட்டரசர்களனைவரும் மிகுதியான தனங்களையும் ஸாமான் களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். கௌரவராஜாவே! சகர், துஷாரர், ரோமகர், சிருங்கிகள், அச்மகர், ஹூருகமர் ஆகிய இவர்கள் என்னால் பத்துக்கோடிகளாக எண்ணப் பட்டவையும் தாமரைத்தாது நிறமுள்ளவையுமான பொற்குவியல் களையும் கூர்மையும் நீளமுமானகத்திகளையும் தடிகள், சக்திகள், கோடாலிகள் முதலிய மற்றைஆயுதங்களையும் பருத்திநூலாற் செய் யப்படாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும் பதப்படுத்தின ஆட்டுத்தோல் களையும் கொழுத்தயேலனைகளையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப் ப்பட்டு நின்றனர். கிழக்குத்தேசத்துக்கு அதிபதியான அரசன் பொன்னினாலும் ரத்னங்களினாலும் விசித்ரமானவையும் யானைத்தந் தங்களினாற் செய்யப்பட்டவையும் மிக்க விலைபெற்றவையுமான ஆஸ னங்களையும் வாஹனங்களையும் சயனங்களையும் பொன்னினாலலங்கரிக் கப்பட்டவையும் பழகினகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் புலித் தோல் போர்க்கப்பட்டவையும் மேலேஅலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட வையும் விசித்ரமான பலஉருவமுள்ளவையுமான ரதங்களையும் அனேக விதமான விற்களையும் நாராசங்களையும் அர்த்தசந்திரபாணங்களையும் பலஅஸ்த்ரங்களையும் இவ்வகையான இன்னும் அநேகம்பொருள்களை யும் எடுத்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய யாகசாலை யில் பிரவேசித்தான். பட்டுப்பூச்சியினாலுண்டான பட்டுக்கள் இர ண்டாயிரத்தையும் செடிகளாலுண்டான பட்டுக்கள் பதினாயிரத்தை யும் வெண்கலப்பாத்திரங்களையும் விலைபெற்ற ரத்னகம்பளங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் தர்மராஜாவுக்கு அளித் தான். ராஜாவே! கடற்கரையிலுள்ள மனிதர்கள் இன்னுமனேக ரத் னங்களைக் கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்குக் கொடுத்தனர். ராஜா வே! மாலவர்கள் பலவகைரத்னங்களைக் கொடுத்தனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான ஸௌராஷ்டிரதேசத்தரசன் கோடிமரக்கால் அள வுள்ள கோதுமைமுதலான பலவகைத்தானியங்களையும் பலவகைரத் னங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்து மஹாயாகத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! அந்த

ஸௌராஷ்டிரராஜன் இரண்டுமரக்காலபிடிக்கும் கல்லெண்ணெய்க்குடங்கள் பதினாயிரமும் ஆயிரம்வண்டி உயர்ந்தவெல்லங்களுமாகிய இவை எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து குந்திபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! பலதேசங்களிலிருந்தும் வந்த மற்றஅரசர்களும் பலவகை ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்குக்கொடுத்தனர். தேசங்களும் வனங்களும் மலைகளும்மடங்கிய இந்தஜம்புத்தீவுமுழுமையிலும் தர்மராஜனுக்குக் கப்பம் கொடாத அரசன் ஒருவனுமில்லை. அந்த யாகத்திற்கு வாராதமனிதன் ஏழுவருஷங்களிலுமில்லை. பலவகைக் கூட்டங்களும் நிறைந்த அந்த யாகசாலையானது இந்திரஸபைபோல விளங்கிற்று. ராஜாவே! அரசர்கள் யாகத்துக்கு வெகுமதிகளாகக் கொடுத்த பலவகைப் பெருந்தனக்குவியல்களைப்பற்றி நான் சொல்லப்போவதைக் கேளும். மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்குமிடையில் சைலோதையென்னும் நதிக்கரையில் மூங்கில்களின் இனியநிழலை அடுத்து வஸிப்பவர்களும் தனிஆஸனம்முதலிய மரியாதைகளுக்குத்தக்கவர்களுமான கஷர், பிரதரர், தீர்க்கவேணுக்கள், பாரதர், குலிந்தர், தங்கணர், பரதங்கணர்ஆகிய மனிதர்கள், எறும்புகளினால் வளைகளிலிருந்து வெளியிற்கொண்டுவரப்பட்ட பிபீலிகமென்னும் பெயருள்ள சிறந்ததங்கத்தை மரக்காலால் அளக்கும்படி குவியல்களாகக் கொணர்ந்து கொடுத்தனர். கறுத்தவாலும் வெளுத்தவாலுமுள்ள அனேகம் கவரிமான்களையும், இமயமலையின் மலர்களிலிருந்துண்டான மிகுதியான இனியதேனையும், வடகுருதேசத்திலிருந்தும் கைலாஸத்துக்கு வடக்கிலிருந்தும் வந்த மிகச்சிறந்த சக்தியுள்ள மூலிகைகளையும், மஹாத்மாக்களான வ்யூடமால்யர்களென்னும் அரசர்களும் மலைநாட்டரசர்களும் அஜாதசத்ருவுக்குக் கொண்டுவந்து வணங்கி நின்றனர். ராஜாவே! அவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மனிதர்க்கதிபதியே! இமயமலைக்குப் பின்புறத்திலும் ஸூர்யன் உதயமாகிற மலைச்சாரலிலும் கடற்கரையிலும் லௌஹித்யமென்னும் ஆற்றின்அருகிலும் வஸிப்பவர்களும் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புஜிப்பவர்களும் தோலாடையுடுப்பவர்களுமாகிய இன்னுமனேக கிராதர்கள் உயர்ந்தசந்தனங்களையும் அகில்களையும் சிறந்த சால்வைகளையும் தோல்களையும் ரத்னங்களையும் பொன்களையும் பலவகை வாஸனைத்திரவியங்களையும் கிராதஜாதிப் பெண்களாகிய தாஸிகள் பதினாயிரவரையும் கண்ணுக்கினிய அனேகம்பொருள்களையும் நெடுந்தூரம்செல்லத்தக்க மிருகங்களையும் பறவைகளையும் மலைகளிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மிகுந்தஒளியுள்ள தங்கத்தையும் கப்

பமாகக் கொண்டுவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ராஜாவே! காபவ்யர், தாதர், தர்வர், சூரர், யமகர், ஔதும்பரர், துர்விபாகர்ஆகிய இவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். காச்மீரர், குமாரர், கௌரகர், ஹம்ஸகர், சிபிகள், திரிகர்த்தர், யௌதேயர், மத்ரகர், வஸாதேயர், மௌலேயர், தாஹர், க்ஷுத்ரகர், மாலவர், சௌண்டிகர், ஔதகர், ஸால்வர், அங்கர், வங்கர், யவனர், கயர் என்னும் உயர்குலத்தோரும் சிறந்தவரும் குற்றமற்றவருமாகிய அரசர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வரிசையாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவுக்குத் தனத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். பாரதரே! வங்கர், களிங்கர், மகதர், தாம்ரலிப்தர், புண்ட்ரகர்என்னுமரசர்கள், தங்கள்தேசங்களிலிருந்துவந்து [1]கௌசிகம், [2]பத்ரோர்ணம் என்னும் பட்டுக்களைத் தர்மராஜனுக்குக் கொடுத்தனர். நுகத்தடிகள்போன்ற தந்தங்களையுடையவையும் பொற்கச்சைகள் கட்டப்பட்டவையும் தாமரைமலரின் நிறமுள்ளவையும மேலே சித்ரகம்பளங்கள் விரிக்கப்பட்டவையும் மலைகள்போன்றவையும் எக்காலமும் மதஜலம் பெருகுகின்றவையும் காம்யகமென்னும் தடாகத்தின் அருகிலிருப்பவையும் அடக்கமுள்ளவையும் நல்லஜாதியிற் பிறந்தவையும் அலங்காரங்களுள்ளவையுமான ஆயிரம்யானைகளை ஒவ்வொருவனும் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து நிற்கும்போது, 'வாயில்விட்டபிறகு போகலாம்' என்று வாயிற்காவற்காரர்களால் சொல்லப்பட்டதனால் அவர்கள் ஸந்தோஷமடையவில்லை. விதேஹர், புண்ட்ரர், கௌலேயர், தாம்ரலிப்தகர், மருகர், காசிகர், தர்த்தர், பௌமேயர், நடநாடகர், கர்நாடர், காம்ஸ்யகுட்டர், பத்மஜாலர், ஸதீரர், தக்ஷிணதேசத்தார், புளிந்தர், சபோர், தங்கணர், கஷர், பர்ப்பரர், யவனர், கர்க்கரர், ஆபீரகர், பல்லவர், சகர், காருசர், துப்பகர், காசிகர்முதலான பல ராஜாக்களும் பலதிசைகளிலிருந்தும் வந்தனர். மற்றுமுள்ள அனேகமஹாத்மாக்களினால் அங்கே ரத்னங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. கடலிலுண்டான உயர்ந்தவைடூர்யக்கற்களையும் முத்துக்களையும் வலம்புரிச்சங்கங்களையும் சிறந்தசிப்பிகளையும் ஸிம்ஹளர்கொடுத்தனர். இந்திரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சித்ராதனென்னும் கந்தர்வராஜன் ரத்னச்சேணம் போடப்பட்டவையும் கடைக்கண்கள் சிவந்தவையும் வாயுவேகமுள்ளவையுமான நானூறு கறுப்புக்குதிரைகளைக் கொடுத்தான். தும்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஸந்தோஷமடைந்து மாவிலைநிறமுள்ளவையும் பொன்மாலைகளணிந்தவையுமான

1 நாரினுலுண்டானது. 2 பூச்சியினுலுண்டானது.

நூறுகுதிரைகளையளித்தான். கௌரவராஜாவே! ஸமர்த்தனான சூகரதேசத்தரசன் அனேகம்நூறு சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். மத்ஸ்யதேசத்தரசனாகிய விராடனால் பொன்மாலைகளையணிந்த இரண்டாயிரம் மதயானைகள் கப்பங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டன. ராஜாவே! பாம்ஸுராஷ்டிரமென்னும் தேசத்திலிருந்து வஸுதானனென்னும் அரசன் பொன்மாலைகளையணிந்தவையும் வேகமும் பலமுமுள்ளவையும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவையுமான இரண்டாயிரம்குதிரைகளையும் இருபத்தாறுயானைகளையும் நிரம்பின காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! துருபதனால் பதினாலாயிரம் தாஸிகளும் மனைவிகளோடுகூடிய பதினாயிரம் தாஸர்களும் யானைகள் பூட்டினஇருபத்தாறு தேர்களும் தனது முழுராஜ்யமும யாகத்திற்காகப் பாண்டவர்களுக்கு அளிக்கபபட்டனர். விருஷ்ணிகுலத்தோனாகிய கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனைக் கௌரவிப்பதறகாகப் பதினாலாயிரம் சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடைய ஆத்மா; அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய ஆத்மா; அர்ஜுனன் எதைச்சொன்னாலும் அதையெல்லாம் கிருஷ்ணன் செய்வானென்பது திண்ணம். தனஞ்சயனுக்காகக் கிருஷ்ணன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் விட்டுவிடுவான். அவ்வாறே கிருஷ்ணனுக்காகத் தனஞ்சயன் உயிரையும்விடுவான். சோழராஜனும் பாண்டியராஜனும் மலயம் தர்த்துரமென்னும் மலைகளிலிருந்து பொற்குடங்களில் வைக்கப்பட்ட மணமுள்ள சந்தனக்குழம்புகளையும் சந்தனக்கட்டைகள் அகிற்கட்டைகளின் குவியல்களையும் ஒளியுள்ள முத்துக்களையும் ரத்னங்களையும் பொன்மயமான மெல்லியவஸ்திரங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் வழிகிடைக்காமலிருந்தனர். ஸிம்ஹளர்கள் ஸமுத்திரத்திலுண்டான உயர்ந்த வைடூர்யக்கற்களையும் முத்துக்குவியல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான விரிபபுக்களையும் அங்கே கொண்டுவந்தனர். ரத்னமயமான உடைகள் போர்த்தவரும் கறுத்தநிறமுள்ளவரும் கடைகண்கள் சிவந்தவருமான ஸிம்ஹளர்கள் அந்தக் காணிக்கைகளையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். பிராம்மணர்களும் ஜயிக்கப்பட்ட க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் பணிவிடைசெய்யக்கருதின சூத்ரர்களும் தர்மராஜாவை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகக் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தனர். மிலேச்சர்களனைவரும் முதல்இடைகடைசியாகிய எல்லாவருணத்தாரும் யுதிஷ்டிரனிடம் அன்போடும் கௌரவத்தோடும்வந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார் வந்திரு

ந்ததனால் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் சேர்க்கப்பட்டது போலிருந்தது. அரசர்களால் எதிரிகளுக்குச் சேர்ப்பிக்கப் பட்ட அளவற்ற பலவகைக்காணிக்கைகளைப் பார்த்தபோது துயரத்தினால் எனக்கு இறப்பதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. ராஜாவே! யுதிஷ்டிரன், எவர்களுக்குச் சமைத்தவற்றையும் சமைக்காதவற்றையும் பகுத்துக்கொடுத்தானோ அந்தப்பாண்டவர்களின் வேலைக்காரர்களைப்பற்றி உமக்குச்சொல்வேன். யானைப்பாகர்களும் குதிரைக்காரர்களுமாக மூன்றுகோடியேபதினாயிரவர். ரதிகர்கள் பத்துக்கோடி. காலாட்களுக்குக்கணக்கில்லை. பச்சையாக அளக்கப்படுவதும் பிறகுசமைக்கப்படுவதும் உடனே கொடுக்கப்படுவதுமாயிருந்தது. மற்றோரிடத்தில் சுத்திசெய்வதற்காகப் புண்ணியாகவாசனத்தின்கோஷமேயிருந்தது. யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் எல்லாவருணங்களிலும் உண்ணாதவனையும் குடிக்காதவனையும் அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளாதவனையும் வெகுமதிக்கப்படாதவனையும் நான்பார்க்கவில்லை. யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றபபட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர். ஒவ்வொருவருக்கு முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகள். அவர்கள் மிக்கஅன்போடும் திருப்தியோடும் யுதிஷ்டிரனுடைய பகைவர்கள் அழியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் பொற்பாத்திரங்களில்புஜிக்கும் ஊர்த்துவரேதஸ்களான யதிகள் பதினாயிரவர். ராஜாவே! த்ரௌபதி, தான்புஜியாமல் கூனர்கள் குள்ளர்கள்முதலான எல்லாஜனங்களும் உண்டதையும் உண்ணாததையும் கவனித்தாள். பாரதரே! பாஞ்சாலர்கள் ஸம்பந்திகளாயிருப்பதனாலும் அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் சினேகிதர்களாயிருப்பதனாலும் அவ்விருதிறத்தார்மட்டும் தர்மராஜாவுக்குக்[1] கப்பமாகக்கொடுக்கவில்லை.

எழுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொல்லியதன்தொடர்ச்சி.)

பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஸத்யம்தவறாதவர்களும் சிறந்தவிரதமும் நிரம்பினவித்தையுமுள்ளவர்களும் நன்றாகப் பேசுகிறவர்களும் வேதங்களின்முடிவுகண்டு அவபிருதஸ்நானம் செய்தவர்களும் தைரியமும் அகாரியங்களில் வெட்கமுமுள்ளவர்களும் தர்மத்தில் மன

---

1 அவர்கள்பிரீதியினால்கொடுத்தனர்.

முள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் ராஜ்யபட்டாபிஷேகம்செய்யப்பெற்றவர்களுமான அரசர்களும் யுதிஷ்டிரனிடம் காத்திருக்கின்றனர். வெண்கலத்தினற் செய்யப்பட்ட கறக்கும்பாத்திரங்களுடன் அரசர்களினல் தக்ஷிணைக்காகக்கொண்டுவரப்பட்ட அனேகமாயிரம் காட்டுப்பசுக்கள் ஆங்காங்குகாணப்பட்டன. பாரதரே! அந்தயாகத்தில் அரசர்கள் தர்மராஜனைமரியாதை செய்வதற்காக ஊக்கத்துடன் அபிஷேகத்திற்குரிய பலவகைபபொருள்களையும் தாமாகவேகொண்டு வந்துகொடுத்தனர். பாஹ்லீகதேசத்தரசன் பொன்னினலலங்காரஞ் செய்யப்பட்ட ரதத்தைக்கொண்டுவந்தான். ஸுதக்ஷிணனென்னுமரசன் காம்போஜதேசத்திலுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகளை அதிற்பூட்டினன். சேதிதேசத்தரசனும் மஹாபலசாலியுமான சிசுபாலன் அன்புடன் தேரச்சையும் உயரமான கொடிமரத்தையும் தானகவே கொணர்ந்து கொடுத்தான். தென்தேசத்தரசன் கவசத்தையும், மகததேசத்தரசன் மாலையையும் கிரீடத்தையும், சிறந்தவில்லாளியான வஸுதானனென்பவன் அறுபதுவயதுள்ள சிறந்தயானையையும், மத்ஸ்யதேசத்தரசன் பொன்பாச்சிகைகளையும், ஏகலவ்யன் பாதுகையையும், அவந்திதேசத்தரசன் அபிஷேகத்திற்குரிய அனேக தீர்த்தங்களையும், சேகிதானன் தூணியையும், காசிராஜன் வில்லையும், சல்லியன் பொன்னினல்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறையில்வைக்கப்பட்டதுமான அழகானபிடியுள்ளகத்தியையும் கொடுத்தனர். பிறகு தௌம்யரும் மிகச்சிறந்ததவமுள்ளவியாஸரும் நாரதரையும் தேவலரையும் அஸிதரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தஅபிஷேகத்திற்கு மஹரிஷிகள் அன்புடன்வந்திருந்தனர். வேதங்களிற் கரைகண்டவர்களான பரசுராமர்முதலியமற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களும் மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகளைக்கொடுக்கும் தர்மராஜாவினிடம் ஸப்தரிஷிகள் தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனிடம்வருவதுபோல மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். தவறுதபராக்ரமமுள்ள ஸாத்யகி தர்மராஜாவுக்குக் குடைபிடித்தான். பாண்டவர்களாகிய தனஞ்சயனும் பீமஸேனனும் இரண்டுவிசிறிகளையெடுத்துக்கொண்டனர். நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் இரண்டு வெண்சாமரங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். முன்யுகத்தில் பிரம்மதேவர் இந்திரனுக்காக எடுத்துக்கொண்டதான அந்தவருணனுடையசங்கத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தது. ஆயிரம்பொன்களால் விசுவகர்மாவினல் நன்றாகச்செய்யப்பட்டதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சங்கத்தினல்

க்ருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்தான். அதனால் எனக்குத் துயரமுண்டாயிற்று. பக்ஷிகள் கீழ்கடலிலிருந்து மேல்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் சென்றன. வடகடலுக்குமட்டும் செல்லவில்லை. அந்தக் காலத்தில் மங்களகரமான சங்குகளை நூற்றுக்கணக்காக ஊதினர். அவை ஊதப்பட்டுச் சப்திக்கும்போது எனக்குமயிர்சிலிர்த்தது. பராக்ரமம் குறைந்தவர்களான அரசர்கள் விழுந்தனர். தைர்யமும் பராக்ரமமுமுள்ளவர்களும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் அன்புள்ளவர்களுமான த்ருஷ்டத்யும்னனும் பாண்டவர்களும் ஸாத்யகியும் க்ருஷ்ணனுமாகியஎண்மரும் மயக்கமுற்றஅரசர்களையும் என்னையும்கண்டு நகைத்தனர். ராஜாவே! பிறகு அர்ஜுனன் ஸந்தோஷத்துடன் பொன் கட்டின கொம்புகளோடுகூடிய ஐந்நூறுவிருஷபங்களைப் பிராம்மணச்ரேஷ்டர்களுக்குத் தானஞ்செய்தான். குந்திபுத்ரனும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரன், மிகச்சிறந்த பெருமையையடைந்திருந்ததுபோல ரந்திதேவன், நாபாகன், மாந்தாதா, மனு, வேனன்புத்ரனாகியபிருது சக்ரவர்த்தி, பகீரதன், யயாதி, நகுஷன் இவர்கள் யாருமிருந்ததில்லை. இவ்வாறு ஹரிச்சந்திரன்போல ராஜஸூயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிரன்பிரபுவானான். பிரபுவே! பாரதரே! ஹரிச்சந்திரனிடத்திலிருந்ததுபோல யுதிஷ்டிரனிடமிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டபிறகு என்உயிர்வாழ்க்கையைச் சிலாக்யமாக எப்படிநினைக்கிறீர்? ராஜாவே! இந்தக்காலமே குருடனால்படைக்கப்பட்டதுபோலத் தாறுமாறாயிருக்கிறது. தாழ்ந்தவர் விருத்தியாகின்றனர். உயர்ந்தவர் குறைகின்றனர். கௌரவரே! இவ்வாறு பார்த்தபிறகு என்ன ஆராய்ந்துபார்த்தும் நான்ஸுகம்பெறவில்லை. அதனால், இவ்வகையான இளைப்பையும நிறமாறுதலையும் துயரத்தையும் அடைந்திருக்கிறேன்'' என்றான்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப பகையாமலிருக்கும்படி நியாயம்சொல்லியது.)

த்ருதராஷ்டிரன், "புத்ரனே! நீ முதல்புத்ரன்; எனதுமுதல் பார்யையின்புத்திரன்; பாண்டவர்களைப்பகையாதே; பகைப்பவன் மரணத்துக்குஸமானமான துயரத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். பரதச்ரேஷ்டனே! பிறருடைய கபடத்தையறியாதவனும் நம்மைப்போலவே ஐச்வரியமுள்ளவனும் நம்முடைய மித்திரர்களையே தனக்கும்

மித்திரர்களாக உடையவனும் நமமைப பகையாதவனுமாயிருக்கிற யுதிஷ்டிரனை உன்னைப்போன்றவன்பகைப்பது எவ்வகை? ராஜாவே! புத்ரனே! குலத்திலும் பராக்ரமத்திலும் அவனுக்குச்சரியாயிருக்கிற நீ அறியாமையால் உன்பிராதாவினுடைய ஐச்வர்யத்திற்கு ஏன் ஆசைப்படுகிறாய்? இப்படியிராதே; அடங்கு; வ்யஸனப்படாதே; பரதச்ரேஷ்டனே! அந்தயாகச்சிறப்பை நீவிரும்புகிறாயாயின் அம்மஹாயாகத்தை உனக்கும் ரித்விக்குக்கள் செய்விக்கட்டும். அரசர்கள் உனக்கும் மிகுதியான திரவியத்தையும் ரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் காணிக்கையாகக் கொடுப்பர். குழந்தாய்! அயலானுடையபொருளில் ஆசைப்படுவது கெட்டவர்களின்நடை. தனக்குள்ளதில் திருப்தியையடைந்து தன் தர்மத்தைவிடாமலிருப்பவனெவனோ அவன்தான் எளிதில் விருத்தியாவான். வேண்டினவற்றைக் கறக்கும் பூமி வீரனுக்குப்பத்னியென்றுசொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே ராஜ்யலக்ஷ்மியும்வீரனுடைய பாரியைதான். இவ்விரண்டும் பார்யைகளைப்போன்றவையே. உனக்கும் சக்தியிருக்குமாயின் இந்தப்புவனியைஆள்வாய். அயலான் பொருளை அபஹரிப்பதுமட்டும் சிறிதும்தகாது. வேண்டினவர்கள் விஷயத்தில் அக்ரமத்தைக்கருதுகிறவனுக்கு இமமைமறுமைஇரண்டிலும் துயரந்தான். அன்னியருடைய திரவியங்களையடையப்பிரவிர்த்தியாமலிருப்பதும் தன்கார்யங்களில் விடாமுயற்சியும் ஈட்டினபொருள்களைக்காப்பதுமாகிய இவைதாம் பிரபுத்வத்தின் அடையாளங்கள். ஆபத்துக்களில் துயரப்படாதவனும் செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்பவனும் என்றும் முயற்சியுள்ளவனும் தவறுதலிலலாதவனும் மனத்தையடக்கினவனுமான மனிதன் எக்காலமும் க்ஷேமங்களையே பார்ப்பான். தன்கைகளையே வெட்டுவதுபோல இந்தப்பாண்டுபுத்ரர்களை நீ வெட்டலாகாது. அந்தப்பாண்டவர்களும் உன்விஷயத்தில் அப்படியே. உன்பிராதாக்களின் அந்தத் தனத்தைப்பெறுவதற்காக மித்திரத் துரோஹஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! பாண்டுவின்புத்ரர்களைப் பகையாதே. அப்படியே உன்பிராதாக்களான அவர்களுடைய நிரம்பினஐச்வரியத்தையும வெறுக்காதே. குழந்தாய்! மித்திரத் துரோஹஞ்செய்வதில் பெரும்பாவமிருக்கிறது. உனக்கு எவர்கள் கூடஸ்தர்களோ அவர்கள்தாம் அவர்களுக்கும்கூடஸ்தர்கள். பரதச்ரேஷ்டனே! நீயும அந்தர்வேதிகையென்னும் யாகசாலையில் திரவியங்களைத்தானஞ்செய்து மனத்திற்கினிய போகங்களையனுபவித்து மங்கையருடன் விளையாடிக் கவலையின்றிச் சாந்தனாயிரு" என்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

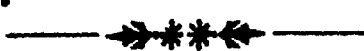
(திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் தன்கருத்தை வற்புறுத்திக்கூறியது.)

அங்ஙனம் கூறியதைக்கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:—"எவனுக்குக் கேள்விமட்டும் மிகுதியாயிருந்து இயற்கையறிவில்லாமலிருக்கிறதோ அவன், அகப்பை பக்ஷணங்களின்சுவையை அறியாமலிருப்பதுபோலச் சாஸ்திரங்களின் கருத்தையறிவதில்லை. அல்லது தெரிந்தே என்னைப்பிரமிக்கச்செய்கிறீரா? நீர் ஓடத்திற் கட்டின ஓடம்போலிருக்கிறீர். உமக்கு ஸ்வகார்யத்தில் ஊக்கமில்லையா? அல்லது என்னை நீர்பகைக்கிறீரா? உம்மைக்கட்டளையிடுபவராக அடைந்த இந்தஉமதுபுத்திரர்கள் நிலைபெறுர்கள். தனக்குத் தானே நேரிடக்கூடிய விஷயத்தையே நாம்செய்யத்தக்க காரியமாக நீர் எப்போதும்சொல்லுகிறீர். பிறர்புத்திகேட்பவனைத் தலைவனாகப்பெற்றவன் வழிதெரியாமல் மயங்குவான். அவன்பின்செல்பவர்கள் சரியானவழியில் செல்வதெவ்வகை? ராஜாவே! முதிர்ந்தஅறிவுள்ளவரும் பெரியோரைஅடுத்தவரும் ஐம்புலன்களையும் கட்டினவருமானநீர் தம்காரியங்களைச்செய்யத்தொடங்கினஎங்களை மிகவும் பிரமிக்கச்செய்கிறீர். உலகநடையைக்காட்டிலும் அரசன்நடை வேறென்று பிருஹஸ்பதிசொல்லியிருக்கிறுர். அதனால் வேந்தன் ஊக்கத்துடன் எப்போதும் தன்லாபத்தையே சிந்தித்தல்வேண்டும். மஹாராஜாவே! க்ஷத்ரியனுடையதொழில் ஜயத்திலேதானிருக்கிறது. அது தர்மமாயிருந்தாலும்சரி; அதர்மமாயிருந்தாலும்சரி; தன்தொழிலைப்பற்றிப் பரீக்ஷையேது? பரதச்ரேஷ்டரே! எதிரிகளினுடைய சிறப்புற்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெறவிரும்புகிற அரசன் சாட்டையினால் ஸாரதி குதிரைகளை ஓட்டுவதுபோல எதிரிகளை எல்லாத்திசைகளிலும் ஓட்டவேண்டும். கபடமாகவோ வெளிப்படையாகவோவுள்ள எந்தஉபாயமானது எதிரியைத் துன்பப்படுத்துமோ அதுதான் அஸ்த்ரமறிந்தவரின் அஸ்த்ரம். வெட்டுங்கருவியே அஸ்த்ரமென்று சொல்லப்படவில்லை. சத்துருவென்பதும் மித்திரனென்பதும் எழுதிவைத்திருப்பதுமன்று; பட்டயமுமன்று. ராஜாவே! எவன், எவனுக்குத் துன்பத்தையுண்டுபண்ணுகிறானே அவன் அவனுக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்படுகிறான். திருப்தியடை

யாமலிருப்பதுதான் ஐச்வரியத்திற்குக்காரணம்; அதனால் அதை நான்விரும்புகிறேன். ராஜாவே! விருத்தியாவதற்கு முயற்சிசெய்வது தான் நீதியின் துணிபு. ராஜ்யத்திலும் செல்வத்திலும் எனதென்கிற எண்ணத்தை யாருஞ்செய்யத்தகாது. முன்கிடைத்ததைப் பிறர் பிறகுளெடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அஃது அரசர்களின் தர்மமென்றே அறிகின்றனர். இந்திரன் துரோகம்பண்ணுவதில்லையென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து நமுசியென்னும் அஸுரனுடைய தலையைவெட்டினான். சத்துருவினிடத்தில் அவ்வகையான ஒழுக்கம் எப்போதுமுள்ளதென்று இந்திரனாலேயே நினைக்கப்பட்டது. பகையில்லாத அரசன் ஊரைவிட்டுச்செல்லாதபிராம்மணன் இவ்விருவரையும் பூமி, எலிகளைப்பாம்பு தின்பதுபோலத் தின்றுவிடுகிறது. ராஜாவே! ஒரு மனிதனுக்குப் பிறப்பினாலேயே பகைவன் இல்லை. எவனுக்கு எவனோடு தொழிலொன்றாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அவன்பகைவன்; மற்றஜனங்கள் பகைவராகார். எவன் சத்துருவின்பக்ஷம் அபிவிருத்தியாவதை அறிவின்மையினால் கவனியாமல் விடுகிறானோ அவனுக்கு அந்தச் சத்துருபக்ஷம், சிகித்஼ைசெய்யாமல் விடப்பட்டரோகம் போல வேரையறுத்து விடுகிறது. பராக்ரமத்தினால் மிக்கமேன்மையையடையும் சிறியசத்ருவுங்கூட வேரில்உண்டானபுற்று மரத்தைத்தின்பதுபோல அருகிலிருந்தே அரித்துவிடுவான். அஜமீடவம்சத்தவரே! பாரதரே! எதிரியின்சிறப்பானது உமக்குப்பிரியமாயிருக்கலாகாது. இந்தநீதியானது புத்திமான்கள் தலையில்வைத்திருக்கும் பாரமாயிருக்கிறது. தன்தேஹத்தின் வளர்ச்சியைப்போலத் திரவியங்கள்விருத்தியாவதை எவன்விரும்புகிறானோ அவன்தான் தன் இனத்தாரில் சிறப்பையடைகிறான். உடனே மேன்மையைத்தருவது பராக்ரமந்தான். பாண்டவர்களின் ஐசுவரியத்தைக்காணும்விருந்தால் எனக்குப் பிராணஸந்தேஹம் உண்டாகாது. ஆதலால், அந்தஐசுவரியத்தைப் பெறக்கடவேன்; அல்லது யுத்தத்திலடிபட்டுப் படக்கடவேன். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் மேலாகின்றனர். நம்முடையமேன்மையோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. இந்தநிலைமையிலிருக்கின்ற எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன?" என்றான்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுனியும் துரியோதனனும் சூதாட்டத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திச்சொன்ன தன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களையழைத்து வரும்படி விதுரரை அனுப்பியது.)

சகுனி துரியோதனனைப்பார்த்து, "ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனான யுதிஷ்டிரனிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு நீ துயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான்வாங்கிவிடுவேன். ராஜாவே! குந்திபுத்ரனான யுதிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைத்தலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸம்சயத்தையடையாமலும் புண்படாமலும் பாச்சிகைகளை இறைத்து, தெரியாதவனான தர்மராஜனை ஜயிப்பதில்ஸமர்த்தன். பாரதனே! எனதுபந்தயங்கள்தாம் விற்களென்றும், காய்கள் தாம் அம்புகளென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யந்தான் நாண் கயிறென்றும், காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி" என்றுசொன்னான். பிறகு துரியோதனன், "வேந்தே! சூதாட்டந் தெரிந்த இந்தச்சகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அனுமதிகொடுக்கவேண்டும்" என்றான். திருதராஷ்டிரன், "நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதுரனுடைய சொல்லில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்" என்றுசொன்னான். துரியோதனன், "ராஜாவே! அந்தவிதுரரும் வியாஸரைவிட அதிகமாகத்தெரிந்தவர்தாம்; ஆனால் வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவர். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பரதச்ரேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாறானது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன். (வியாஸரும் விதுரருமாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதுரர் உமதுஎண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் நன்மைசெய்யவணக்கத்தோடிருப்பதுபோல என் விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தை ஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடையபுத்தி ஒன்றாயிருப்பதுமில்லை. [1]பயத்தையொதுக்கிக்கொண்டும்

---

[1] 'பயத்திற்கேதுவான காரியங்களைவிலக்கித் தன்னைக்காக்குமதியீனன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாய்போல இருந்தபடியே மடித்துப்போகிறான்' என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நனைந்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒருவன்) நன்மையையடையும்வரையில் காத்திருப்பதில்லை. தான்சக்தனுயிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகும்காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "புத்திரனே! எப்படியானாலும் பலவான்களோடு விரோதம் எனக்கிஷ்டமாயில்லை. பகையானது மாறுதலையுண்டாக்குகிறது. அதுதான் இரும்பினாற்செய்யப்படாதஆயுதம். ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடந்துபோவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும் அனர்த்தத்தை லாதகமென்று நினைக்கிறாய். அந்தச்சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமாயின் எவ்வகையிலாவது கூர்மையானகத்திகளையும் அம்புகளையும் உண்டாக்கிவிடும்" என்றுசொன்னான். அதற்குத் துரியோதனன், "முன்னோர்களாலும் சூதாட்டத்தின்பழக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும் யுத்தமும் இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப்போது சகுனிசொல்லும் வார்த்தையை நீர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சீக்கிரத்தில் இங்கொருஸபை செய்யக்கட்டளையிடும். சூதாட்டமானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சிறந்தமார்க்கம். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குங்கூட அந்தஆட்டமே சிறந்தது. ஆதலால், அதற்கு ஒப்பு அதுதான். அந்தச்சூதாட்டத்தைப் பாண்டவர்களுடன்கூட நீர்செய்விக்கக்கடவீர்" என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "ராஜனே! நீசொன்னசொல் எனக்குப்பிரியமாயில்லை. உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்யலாம். இந்தச்சொல்லை நினைத்துப் பிறகு வருத்தப்படுவாய். இப்படிப்பட்டசொல் பின்னால் லோகத்தைத்தாாதன்றோ? புத்தியும் கல்வியுமுள்ளவனும் நன்றாகப்பார்த்தும் ஆராய்ந்துமிருப்பவனுமாகிய விதுரனாலேயே இவையெல்லாம் அறியப்பட்டன. க்ஷத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அந்தப் பெரும்பயம் நம்மால்தடுக்கமுடியாமல்வருகிறது" என்றுசொன்னான். புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லி விதி பெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும் நினைத்து விதியினால்மனமயங்கித் தன் மகன்சொல்லிலகப்பட்டவனாகி, வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, "நீங்களெல்லாரும் ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும், பொன்னினாலும் வைடூரியக்கற்களினாலும் விசித்ரமானதும், நூறுவாயில்களுடையதும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம்நீளமும் அவ்வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒருசிறந்தஸபையை ஜாக்ரதையோடு விரைவிற்செய்யுங்கள்" என்று உரக்கக்கட்டளையிட்டான். புத்தி

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

——⁂——

(சகுனியும் துரியோதனனும் சூதாட்டத்தைபபற்றி வற்புறுத்திச்சொன்ன தன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களையழைத்து வரும்படி விதுரரை அனுப்பியது.)

சகுனி துரியோதனனைப்பார்த்து, "ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனான யுதிஷ்டிரனிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு நீதுயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான்வாங்கிவிடுவேன். ராஜாவே! குந்திபுத்ரனான யுதிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைத்தலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸம்சயத்தையடையாமலும் புண்படாமலும் பாச்சிகைகளை இறைத்து, தெரியாதவனான தர்மராஜனை ஜயிப்பதில்லைமர்த்தன். பாரதனே! எனதுபந்தயங்கள்தாம் விற்களென்றும், காய்கள்தாம் அம்புகளென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யந்தான் நாண்கயிறென்றும், காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி" என்றுசொன்னான். பிறகு துரியோதனன், "வேந்தே! சூதாட்டந்தெரிந்த இந்தச்சகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அனுமதிகொடுக்கவேண்டும்" என்றான். திருதராஷ்டிரன், "நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதுரனுடைய சொல்லில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்" என்றுசொன்னான். துரியோதனன், "ராஜாவே! அந்தவிதுரரும் வியாஸரைவிட அதிகமாகத்தெரிந்தவர்தாம்; ஆனால் வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவர். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பாதச்ரேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாறானது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன். (வியாஸரும் விதுரருமாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதுரர் உமதுஎண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் நன்மைசெய்யவெண்ணங்கொண்டிருப்பதுபோல என்விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தைஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடையபுத்தி ஒன்றாயிருப்பதுமில்லை. [1]'பயத்தையோதுக்கிக்கொண்டும்

[1] 'பயத்திற்கேதுவான காரியங்களைவிலக்கித் தன்னைக்காக்குமதியீனன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாய்போல இருந்தபடியே மடிந்துப்போகிறான்' என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நனைந்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒருவன்) நன்மையையடையும்வரையில் காத்திருப்பதில்லை. தான்சக்தனாயிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகும்காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "புத்திரனே! எப்படியானாலும் பலவான்களோடு விரோதம் எனக்கிஷ்டமாயில்லை. பகையானது மாறுதலையுண்டாக்குகிறது. அதுதான் இரும்பினாற்செய்யப்படாதஆயுதம். ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடந்துபோவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும் அனர்த்தத்தை லாதகமென்று நினைக்கிறாய். அந்தச்சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமாயின் எவ்வகையிலாவது கூர்மையானகத்திகளையும் அம்புகளையும் உண்டாக்கிவிடும்" என்றுசொன்னான். அதற்குத் துரியோதனன், "முன்னோர்களாலும் சூதாட்டத்தின்பழக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும் யுத்தமும் இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப்போது சகுனிசொல்லும் வார்த்தையை நீர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சீக்கிரத்தில் இங்கொருஸபை செய்யக்கட்டளையிடும். சூதாட்டமானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சிறந்தமார்க்கம். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குங்கூட அந்தஆட்டமே சிறந்தது. ஆதலால், அதற்கு ஒப்பு அதுதான். அந்தச்சூதாட்டத்தைப் பாண்டவர்களுடன்கூட நீர்செய்விக்கக்கடவீர்" என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "ராஜனே! நீசொன்னசொல் எனக்குப்பிரியமாயில்லை. உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்யலாம். இந்தச்சொல்லை நினைத்துப் பிறகு வருத்தப்படுவாய். இப்படிப்பட்டசொல் பின்னால் லோகத்தைத்தாதன்றோ? புத்தியும் கல்வியுமுள்ளவனும் நன்றாகப்பார்த்தும் ஆராய்ந்துமிருப்பவனுமாகிய விதுரனாலேயே இவையெல்லாம் அறியப்பட்டன. க்ஷத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அந்தப் பெரும் பயம் நம்மால்தடுக்கமுடியாமல்வருகிறது" என்றுசொன்னான். புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லி விதி பெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும் நினைத்து விதியினால்மனமயங்கித் தன் மகன்சொல்லிலகப்பட்டவனாகி, வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, "நீங்களெல்லாரும் ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும், பொன்னினாலும் வைடூரியக்கற்களினாலும் விசித்ரமானதும், நூறுவாயில்களுடையதும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம்நீளமும் அவ்வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒருசிறந்தஸபையை ஜாக்ரதையோடு விரைவிற்செய்யுங்கள்" என்று உரக்கக்கட்டளையிட்டான். புத்தி

சாலிகளும் வேலையிற்றேர்ந்தவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ளவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் திருதராஷ்டிரன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் சிந்திக்காமலும் விரைவாகவும் ஸபையைச்செய்தனர். அந்தச்சபையில் எல்லாப்பொருள்களையும் கொண்டுவந்துசேர்த்தனர். ராஜாவுக்கு நம்பிக்கையான வேலைக்காரர்கள், அனேக ரத்னங்களிழைத்துப் பலநிறமுள்ளதும் புதிய பொன்னாஸனங்களுள்ளதுமான அந்த ஸபை விரைவில்முற்றுப்பெற்றதைப்பற்றி அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு தெரிந்தவனுன திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் மந்திரிகளிற் சிறந்தவரான விதுரரைப்பார்த்து, "ராஜகுமாரனை யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று, 'இந்தஎன்ஸபை அனேகரத்னங்களினால் அழகாகவும் மிக்கவிலைபெற்ற படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. நீ ஸஹோதரர்களுடன்கூடவந்து இதைப்பார்க்க வேண்டும். இதில் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் ஒருசூதாட்டம் நடக்க வேண்டும்' என்று நான்சொன்னதாகச்சொல்லி அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவா" என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தன்புத்திரனுடைய எண்ணத்தையறிந்து விதியைவெல்லமுடியாதென்றுநினைத்து இவ்வாறு செய்தான். அறிஞரிற் சிறந்தவிதுரர் அவ்வாறு அநீதியாகக்கட்டளையிடப்பட்டபோது தமதுபிராதாவினுடைய அந்தச்சொல்லை அங்கீகரியாமல், "ராஜாவே! உம்முடைய இந்தக்கட்டளையை நான்ஒப்பவில்லை. குலத்திற்குக் கெடுதிவருமென்று பயப்படுகிறேன். இவ்வாறுசெய்யாதீர். உமது புத்திரர்களுக்குள் வேறுபாடும் சண்டையும் நிச்சயமாக உண்டாகும். ராஜாவே! இதற்காகவே சூதாட்டத்தைப்பற்றிப் பயப்படுகிறேன்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், "விதுரா! விதியானது பிரதிகூலமாகாமலிருக்குமாயின் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி எனக்குத் துயரமில்லை. இந்த உலகமனைத்தும் பிரம்மாவினால் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டுத்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. எதுவும் ஸ்வதந்திரமாகஇல்லை. விதுரா! ஆதலால், இப்போதே தர்மராஜாவினிடம் சென்று பாராளும் வெல்லமுடியாதவனும் குந்திபுத்திரனுமான அவனை என்கட்டளைப்படி விரைவில் அழைத்துவா" என்றுசொன்னான்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரரால்அழைக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் அஸ்தின புரம்சென்று, ஸபாப்ரவேசம்செய்தது.)

திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் வலிந்து கட்டளையிடப்பட் விதுரர், உடனே மிக்கவேகமும் பலமுமுள்ளவையும் நன்றாகப்பழக் கப்பட்டவையுமான உயர்ந்தகுதிரைகளினால் புத்திசாலியானபாண்ட வர்களிடம்போகப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திசாலியான விதுரர் அந்தவழியைத்தாண்டிப் பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தர்ம ராஜாவின்நகரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மாத்மாவான விதுரர் குபே ரன் கிருஹத்துக்கொப்பான தர்மராஜருடைய கிருஹத்தையடைந்து தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடம்சென்றார். தைரியத்தை விடாதவரும் மஹாத்மாவும் அஜாதசத்ருவுமான தர்மபுத்திரர் அந்தவிதுரரைத் தக் கபடி மரியாதையோடுஅழைத்துத் திருதராஷ்டிரனையும் அவன்பிள் ளைகளையும்பற்றிவிசாரித்து, "விதுரரே! உமக்கு மனமகிழ்ச்சியில்லா மை காணப்படுகிறது. க்ஷேமகாரியத்தோடு வந்திருக்கிறீரா? பிள் ளைகள் கிழவருக்கு அனுகூலர்களாயிருக்கிறார்களா? பிரஜைகள் அட ங்கியிருக்கின்றனரா?" என்றுவினவினார். (விதுரர்,) "ராஜாவே! மஹாத்மாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜா தம்புத்ரர்களாலும் குலத் தோராலும்சூழப்பெற்று இந்திரன்போல ஸுகமாகஇருக்கிறார். அந்த மஹாத்மாவானவர் தம்புத்ரர்களுடையகுணங்களால் மாற்றப்பட்ட வராய் வ்யஸனத்தைவிட்டுத் தம்மிலேயேஸுகமடைந்து ஸந்தோஷ முற்றிருக்கிறார். கௌரவராஜாவான திருதராஷ்டிரர் முதலில் உன் னுடையக்ஷேமத்தையும் குறைவின்மையையும் விசாரித்து, பிறகு 'புத்ரனே! உன்ஸஹோதரர்களின் இந்தஸபை உன்ஸபைக்குச் சம மான அழகுள்ளதாயிருக்கிறது. நீவந்து பார்க்கவேண்டும். குந்தி புத்ரனே! ஸஹோதரர்களுடன்கூட நீஇந்தச்சபைக்கு வந்து ஸ்நே ஹிதர்களுக்குள் சொக்கட்டானாட்டத்தைஆடி மகிழவேண்டும். நீங் கள் எல்லாரும் சேருவதில் நமக்கு விருப்பமிருக்கிறது. கௌரவர்க ளனைவரும் முன்னமே வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர்' என்று (உனக் குச்சொல்லும்படி) சொன்னார். ராஜாவே! மஹாத்மாவான திருத ராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அந்தச்சபையில் உட் கார்ந்திருக்கும் மோசக்காரர்களான சூதாட்டக்காரர்களை நீபார்க்

கக்கடவாயென்பதைச்சொல்வதற்காக நான்வந்தேன். இதைநீசெய்வாயாக" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "விதுரரே! சூதாட்டத்தில் நமக்குக் கலகம்நிச்சயம். தெரிந்தவனெவன் சூதைவிரும்புவன்? நீர் தாம் எதுசரியென்றுநினைக்கிறீர். நாங்களனைவரும் உமதுசொற்படி நடப்பவர்கள்" என்றுசொன்னார். விதுரர், "வித்வானே! சூதானது தீங்குக்குவேரென்று எனக்குத்தெரியும். அதைத்தடுப்பதற்கு நான்முயற்சிசெய்தேன். ஆகிலும், ராஜா என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினார். இதைக்கேட்டபிறகு உனக்கு எதுநன்மையோ அதைச் செய்துகொள்" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "விதுரரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருடைய புத்ரர்களைத்தவிர வேறுஆடத்தக்க சூதர்கள் அங்கே யாரிருக்கிறார்கள்? எவர்களுடன்சேர்ந்து நான்பலமுறை ஆடவேண்டியிருக்கும்? அவர்களை எமக்குச்சொல்லும்; உம்மைக் கேட்கிறேன்" என்றுகேட்டார். விதுரர், "ராஜாவே! காந்தார தேசத்தரசனாகிய சகுனி எல்லாரையும்மிஞ்சி ஆடுகிறவன்; கைதேர்ந்தவன். காய்கள்அவனுக்குவசப்பட்டவை. விவிம்சதி, சித்ரஸேனன், ஸத்யவ்ரதன், புருமித்ரன், ஜயன் என்னுமரசர்களும் ஆடுகிறவர்களே" என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "மிக்க பயங்கரர்களும் மோசமே உபாயமாகவுடையவர்களுமான சூதர்கள் அந்தச்சபையில் ஆடுவதற்கு உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். பிரம்மதேவரால் இவ்வுலகமனைத்தும் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றும் ஸ்வதந்திரமாயில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் கட்டளையிட்டபிறகு நான் சூதாட்டத்திற்குப்போக விரும்பாமலிருக்கவில்லை. புத்ரனுக்குப் பிதாவின்மேல் பற்று எப்போதும் உள்ளதுதானே. விதுரரே! நீர் எனக்கு என்னசொல்லுகிறீரோ அதைச் செய்பவனாக இருக்கிறேன். ஜயிக்குந்திறமையுள்ளசகுனி அந்தச் சபையில் என்னை அழையாமலிருப்பானாயின் விருப்பமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடப்போவதில்லை. அழைத்தபிறகு ஒருபோதும்திரும்பேன். இது, நான் நெடுநாளாகவைத்துக்கொண்டவிரதம்" என்று சொன்னார். தர்மராஜர் இவ்வாறு விதுரருக்குச்சொல்லி உடனே பிரயாணத்திற்குவேண்டியவற்றிற்கெல்லாம் கட்டளையிட்டு மறுநாள் சேருவதற்குமுதல்நாள் தன் இனத்தாரோடும் வேலைக்காரர்களோடும் ஸ்திரீகளோடுங்கூடத் திரௌபதியை முதன்மையாகவைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். "சடுதியில்வந்துவிழும் மின்னலானது கண்ணைப்பறிப்பதுபோல விதியானது மதியைப்பறித்துவிடுகிறது. மனிதன் வலைகளினால் கட்டப்பட்டவன்போல விதிக்குவசப்படுகிறான்"

என்றுசொல்லிவிட்டு, வீரானதர்மராஜா திருதராஷ்டிரன் அவ்வகையாக அழைத்ததைப்பொறுமல் விதுரருடன்கூடப் புறப்பட்டார். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தர்மராஜர் பாஹ்லீக தேசத்துக்குதிரைகள் பூட்டின ரதத்திலேறி ராஜ்யலக்ஷ்மியால் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸஹோதரர்களோடும் விருதுகளோடும் பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார். பிறகு தம்மிடம்வந்த வேலைக்காரர்களை நகரத்தைக்காப்பதற்கு நியமித்தார். ராஜச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! உடனே அவர்கள் ராஜாவின்கட்டளையைச்செய்தனர். சிறந்தசக்தியுள்ள தர்மராஜாவானவர் தேரையும் விருதுகளையும் நிறுத்திக்கொண்டு பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்தபிறகு அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டார். பிராம்மணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் யாத்ராதானமாக விதிப்படி ரத்னங்களையளித்துச் செல்லத்தொடங்கினார். ஜனமேஜயராஜாவே! ஹாரம், கிரீடம்முதலிய எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு பொன்னிறமாகவிளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரர் எல்லா லக்ஷணங்களும்பொருந்தியதும் ராஜஹம்ஸம்போன்ற வெண்மையானவஸ்திரம் போர்க்கப்பட்டதும் அழுபதுவயதுள்ளதுமாகிய சிறந்த [1]யானையின்மேலேறிக்கொண்டு, பொன்மயமானவேதிகையில் நெய் ஆகுதிசெய்யப்பட்டு ஜ்வலிக்கும்அக்கிபோல, ராஜலக்ஷ்மியினால் ப்ரகாசித்தார். அப்போது தர்மராஜாவானவர் உற்சாகமுள்ள மனிதர்களோடும் வாஹனங்களோடும் ரதங்களின்பெருங்கோஷத்தினால் ஆகாயத்தைநிரப்பிக்கொண்டும், ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்றவராய்க் கிரணங்களுடன்கூடிய ஸூர்யன்செல்வதுபோலப் பெருஞ்சேனையுடன்கூடச் சென்றார். வெண்குடை தலைமேற்பிடிக்கப்பட்டதனால் பௌர்ணமாஸிச் சந்திரன்போல விளங்கினார். பரதச்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் பொன்காம்புள்ளவெண்சாமரங்கள் நாற்புறமும் வீசப்பெற்றவராய் வழியில் மனிதர்கள் உண்மையோடுமகிழ்ந்து சொல்லும், 'ஜய! ஜய' என்ற ஆசீர்வாதங்களை முறைப்படிபெற்றுக்கொண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவுக்குப்பின்செல்லும் ஸேனாஜனங்களின் 'ஹல, ஹல' என்ற சப்தம் ஆகாயத்தில் நிரம்பி நின்றது. ஜனமேஜயராஜாவே! பலசாலியானபீமஸேனன் ரதத்திலேறித் தர்மராஜாவுக்கு முன்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! அழகுள்ளவர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும்

---

[1] நகரத்துக்குள் யானைமேலேறிச்சென்று பிறகு ரதமேறி வழியிற் சென்றாரென்று கொள்ளல்வேண்டும்.

மெத்தைபோடப்பட்டும் அலங்காரங்கள்செய்யப்பட்டுமிருந்த இரண்டு தேர்களின்மேலேறிப் பெருஞ்சேனையைமகிழ்வித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கிருபக்கங்களிலும் சென்றனர். வீரனும் ஆயுதம்பிடித்தவரிற்சிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனுமாகிய அர்ஜுனன் அக்னிபகவான்கொடுத்த ரதத்திலேறிக் காண்டீபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! குந்திபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் சேனையின்நடுவிற் சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அழகான அங்கங்களையுடைய த்ரௌபதிமுதலிய அரசிகள் வேலைக்காரிகளோடும் விருதுகளோடுங்கூடப் பலவிதமான வாஹனங்களிலேறிப் பெருஞ்சேனையுடன் ராஜாவுக்கு முன்சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வழியிற்செல்லுகின்ற பாண்டவர்களின்சேனை, மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரம்பினதும் கொடிகளோடுகூடிய உயர்ந்த தேர்களுள்ளதும் சிறந்த கத்திகளைத்தரித்ததும் சங்கங்கள், துந்துபிகள், தாளங்கள், புல்லாங்குழல்கள், வீணைகள் இவைகளின் முழக்கங்களினால் பெருஞ்சப்தமுள்ளதுமாக விளங்கிற்று. ஆதிகாலத்தில் லங்கையில் வஸித்துக்கொண்டிருந்த குபேரன் பெரியஸேனையுடன் மிகச்சிறப்பாகத் தேவராஜாவான இந்திரனிடம் சென்றது போலக் குபேரனுக்கொப்பான தர்மராஜாவும் எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையதான நிரம்பினஸேனையுடன் சென்றார். ஜனமேஜய மஹாராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் தடாகங்களையும் நதிகளையும் காடுகளையும் சோலைகளையும்தாண்டி நகரத்தையடைந்தார். கௌரவராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரர் ஹஸ்திநபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் ஸேனைகளுடன் விடுதியைச் செய்துகொண்டார். க்ஷேமமாயும் மேடுபள்ளமில்லாமலுமிருக்குமிடத்தில் தர்மபுத்திரர் வாஸஞ்செய்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு விதுரர் வ்யஸனத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு தர்மராஜாவையழைத்து, திருதராஷ்டிரன் செய்யக்கருதின விஷயமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவருக்குச்சொன்னார். அவர் சொன்னதைக்கேட்டுத் தர்மராஜாவானவர், "விதுரரே! என்னையழைத்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. எனக்கு விரதமன்றோ இருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் எப்போதும் க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது" என்றுசொன்னார். அதன் பிறகு திருதராஷ்டிரனாலும் காலத்தினுடையவன்மையினாலும் அழைக்கப்பட்ட தர்மராஜாவானவர் ஹஸ்திநபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மராஜாவானவர் ஹஸ்திநபுரம்சேர்ந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனுடையகிருஹத்திற்குப்போனார். பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான யுதிஷ்டிரர்

திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கர்ணனையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் தகுதிப்படி ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய வீரரான தர்மராஜர் பிறகு சோமதத்தனையும் தமது பிராதாவான துரியோதனனையும் சகுனியையும் முன்னமே அங்கு வந்திருந்த அரசர்களையும் வீரனான துச்சாஸனன்முதலிய ஸஹோதரர்களனைவரையும் ஜயத்ரதனையும் மற்றக் கௌரவர்களனைவரையும் ஸந்தித்தார். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தபுத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினுடைய அந்தப்புரத்திற் பிரவேசித்தார். நக்ஷத்திரங்களாற் சூழப்பெற்ற ரோஹிணியைப்போல மருமக்களால் எப்போதும் சூழப்பட்ட பதிவ்ரதையான காந்தாரியை அங்கேகண்டார். அவர் காந்தாரியை நமஸ்கரித்து, அவளால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, வயதுசென்றவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனும் ராஜாவும் தந்தையுமான திருதராஷ்டிரனைக்கண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மபுத்திரரும் பீமஸேனன்முதலான மற்றநாலுபாண்டவர்களும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் உச்சியில் மோக்கப்பெற்றனர். ராஜாவே! காண்பதற்கினிய புருஷச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைக் கண்டதனால் குருவம்சத்தவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. அந்தப்பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுடைய அனுமதிபெற்று ரத்னங்கள் நிரம்பின கிருஹங்களில் பிரவேசித்தனர். அங்குவந்தவர்கள் திரௌபதிமுதலான ஸ்திரீகளையும் கண்டனர். ஜ்வலிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திரௌபதியின் பெருஞ்செல்வத்தைக்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மருமக்கள் மனத்தில் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. பிறகு புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் தனித்தனியே பேசிச்சென்று தேகப்பயிற்சிமுதலான காரியங்களையும் அலங்காரங்களையுஞ்செய்தபிறகு ஸந்தியாவந்தனம்முதலிய கடமைகளைச்செய்து உயர்ந்த சாந்துகளையணிந்துகொண்டும் சுபத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனஞ்செய்வித்து மனத்திற்கினிமையான உணவுகளையுண்டு தம்தம்படுக்கையறைகளிற் பிரவேசித்து மங்கையர்களின் கானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்தனர். பெண்கலவியில் கலந்த அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அவ்விரவு ஸுகமாகச்சென்றது. சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்ட பிறகு வந்திகளால் துதிக்கப்பெற்று விடியற்காலத்தில் நித்திரையை விட்டெழுந்தனர். அவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்து காலையில் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு சூதாட்டக்காரர்களால் அழைக்கப்பெற்றவர்களாகி அழகானஸபையிற் பிரவேசித்தனர்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரநுக்கும் சகுனிக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் அந்தஸபையில் பிரவேசித்து அரசர்களனைவரையும் ஸந்தித்து, பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப்பிராயத்துக்குத்தக்கபடி சேர்ந்துபூஜித்து விசித்ரமும் உயர்ந்தமெத்தைகளுள்ளவையுமான ஆஸனங்களில் தகுதியின்படி உட்கார்ந்தனர். அந்தஸபையில் பாண்டவர்களும் மற்ற எல்லா அரசர்களும் உட்கார்ந்த பிறகு ஸுபலபுத்ரனான சகுனி யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! ஸபையில் ஆட்டத்துணி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்களை உருட்டிவிளையாடுவதற்கு ஸமயம்கொடுக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னான். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், "ராஜனே! சூதாடுவதானது மோசமும்பாவமுமானது. அதில் க்ஷத்ரியனுக்குரிய பராக்கிரமமில்லை. நிச்சயமானநீதியும் ஒழுங்குமில்லை. நீ என்சூதைப் புகழுகிறாய்? சூதனுடையமோசத்தில் கௌரவத்தையாரும்புகழ்வதில்லை. சகுனியே! கொடியவன்போல இவ்வகையான தப்புவழியால் எம்மைஜயிக்காதே" என்றுசொன்னார். சகுனி, "ஆடுகிறமுறைதெரிந்து காய்களிலுண்டாகும் மாறுதல்களில் சோர்வில்லாமல் கணக்கையும்ஆட்டத்தையும்அறியும் மஹாபுத்திசாலிதான் ராஜ்யகாரியங்களிலும் எதையும்தாங்குவான். குந்திபுத்ரனே! பாச்சிகைகளில் நமதுபந்தயம் பிறரைத்தோற்கச்செய்யும். அதனாலேதான், இதில்குற்றமுண்டாகிறது. ராஜாவே! ஆடுவோம்; பயப்படாதே; பந்தயம்வை; காலதாமதம்செய்யாதே" என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், "இவ்வுலகமார்க்கங்களில் எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் அஸிதரும் தேவலருமாகிய முனிச்ரேஷ்டர்கள், 'சூதர்களுடன் மோசமாக்கச்செய்யும் சூதாட்டமானது பாவம். யுத்தத்தில் தர்மமாக்ஜயிப்பதுதான் சிலாக்யமானது. சூதாடுவது சிலாக்கியமன்று. ஆர்யர்கள் மிலேச்சபாஷைபேசார்; மோசஞ்செய்யார். பாவமும் வஞ்சகமுமில்லாதது யுத்தம். அதுதான் ஸத்புருஷர்களுக்குவிரதம்', என்றுசொல்லியிருக்கின்றனர். நாம் கூடியவரையில் பிராம்மணர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்பதற்கும் முயலுகிறோம். அதுதான் நமக்குத்தனம். சகுனியே! அக்ரமமாகச் சூதா

டிப் பிறரை ஜயிக்காதே. வஞ்சகத்தினால் ஸுகங்களையும் தனங்களையும் அடைய நான்விரும்புவதில்லை. ஸமர்த்தனை சூதாடுகிறவனுடைய நடை கௌரவிக்கப்படுவதில்லை" என்றுசொன்னார். அதற்குச் சகுனி, "யுதிஷ்டிரா! வேதமோதினவன் [1]வேதமோதாதவரையும், கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும் ஜயிக்கப்போவது மோசந்தான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்று கூறுவதில்லை. யுதிஷ்டிரா! அவ்வாறே சூதாட்டத்தில் கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும், அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியுள்ளவன் அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியில்லாதவனையும், மிகுந்தபலமுள்ளவன் பலம்குறைந்தவனையும் ஜயிக்கப்போவதும் மோசந்தான்.. இவ்வாறே எல்லாச்செய்கைகளிலும் தெரிந்தவன் தெரியாதவர்களை ஜயிக்கப்போவது மோசந்தான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்பதில்லை. அப்படி நீ என்னிடம்வருவதை மோசமாகநினைப்பாயாயின், உனக்குப் பயமிருக்குமாயின், ஆட்டத்தை விட்டுவிடு" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "அரசனே! அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்புவதில்லை. இது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விரதம். விதி பெரிது. விதியின்வசத்தில் நானிருக்கிறேன். இந்தச் சேர்க்கையில் நான் யாரோடு ஆடவேண்டியிருக்கும்? எனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் வைப்பவன் யாரென்று தெரிந்தபிறகு ஆட்டம்நடக்கலாம்" என்று சொன்னார். துரியோதனன், "அரசனே! ரத்நங்களையும் தனங்களையும் நான்கொடுப்பேன். எனது மாமாவாகிய இந்தச்சகுனி எனக்காக ஆடுவான்" என்றான். யுதிஷ்டிரர், "ஒருவனுக்காக மற்றொருவன்ஆடுவது தவறாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. தெரிந்தவனே! அதைத் தெரிந்துகொள். அப்படியும் இஷ்டமிருந்தால் நடக்கட்டும்" என்றார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருக்கும் சகுனிக்கும் நடந்தஆட்டத்தில் யுதிஷ்டிரர் பொருள்களைத் தோற்றது.)

சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படும்போது அவ்வரசர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்தச்சபைக்குப் போயினர். ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சிறந்தபுத்தியான விதுரர் இவர்கள்மட்டும் மனத்தில் அதிகதிருப்தியில்லாமல் திருத

[1] இங்கு 'அச்ரோத்ரியாந்' என்றபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

ராஷ்டிரனை அனுஸரித்தனர். மஹாபராக்ரமசாலிகளும் சிங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் சிறந்த பலஸிம்மாஸனங்களில் சிலர் இருவர்களாகச் சேர்ந்தும் சிலர் தனித்தும் உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தமஹானுபாவர்களான அரசர்கள்சேர்ந்ததனால் அந்தச்சபையானது தேவர்கள்சேர்ந்த தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று. எல்லாரும் வேதங்கள் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள். எல்லாரும் ஒளியுள்ள உருவங்களையுடையவர்கள். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அவர்கள் வந்தவுடன் சிநேகிதர்களுக்குள் சூதாட்டமானது நடக்கத்தொடங்கிற்று. அப்போது யுதிஷ்டிரர், "ராஜாவே! மிக்கவிலைபெற்றதும் கடற்சுழியில் உண்டானதும் என்னுடைய ஹாரத்தில் முதன்மையானதும் சிறந்த பொற்கட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும சிறந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய இந்தரத்தினம் எனதுபொருள். மஹாராஜாவே! என்னோடு எதிர்ஆட்டம் ஆடுவதற்குச் சரியானபந்தயம் உனக்கென்ன இருக்கிறது?" என்றுகேட்க, துரியோதனன், "ரத்தினங்களும் மிக்க அதிகமானதனங்களும் என்னிடத்திலுமிருக்கின்றன; திரவியங்களைப்பற்றி எனக்கு விரோதமில்லை; இந்தஆட்டத்தை ஜயி" என்றுசொன்னான். உடனே பாச்சிகைகளின் உண்மையையறிந்த சகுனி அந்தக்காய்களைக் கையிலெடுத்தான். 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "கொழுத்தவனே! சகுனியே! ஆ ஆ! சூதாட்டத்தில் மோசமாகவே உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். இன்னும் இருவரும் பந்தயம்வைத்து ஆடுவோம். ஆயிர [1]நிஷ்கங்கள் நிரம்பின [2]குடங்களும் அழியாத பொன்பொக்கிஷமும் மிகுதியான சிறந்ததங்கமும் என்னிடமிருக்கின்றன. [3]இஃது என்னுடையதனம். இதனைவைத்து நான் உன்னுடன்ஆடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட சகுனி கௌரவர்களுடைய வம்சத்தை விருத்திசெய்பவரும் பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் ஸத்யந்தவறாதவருமான தர்மராஜனை நோக்கி 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றேசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "ஆயிரம்தேர்களுக்கு ஸமமானதும், புலித்தோலினால் மூடப்பட்டதும், அசையாததும், அழகானசக்கரங்களும் மற்றஸாமான்களுமுள்ளதும், சதங்கைகளின் மாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஒளியுள்ள

---

[1] நூற்றெட்டுப்பலம்கொண்ட பொன்நாணயம்.

[2] 'பெட்டிகள்' என்பது பழையவுரை.

[3] தொகுதிபற்றி ஒருமையாகக் கூறுகிரார். இங்ஙனம் வருமிடங்தோறும் கண்டுகொள்க.

தும், மேகமுழக்கம்போலும் கடலொலிபோலும் சப்தமுள்ளதும், நாமேறிவந்ததும், ராஜரதமுமாகிய கொற்றத்தேர் இதோவிருக்கிறது. [1]குரரம் என்னும் பக்ஷிபோல (வெண்மை) நிறமுள்ளவையும் எல்லாத்தேசங்களிலும் பழக்கமுள்ளவையுமான சிறந்த எட்டுக் குதிரைகள் இந்த ரதத்தை இழுக்கின்றன. [2]பூமியில்ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகள் இவற்றின்காலடியிலிருந்து விடுபடமாட்டா. அரசனே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் தன்னிடத்தில் நிச்சயமுள்ள சகுனி வஞ்சகத்தை ஆச்ரயித்து 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். பிறகு யுதிஷ்டிரர், "இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும்,பொன்னிறமுள்ளவர்களும், சங்குவளைகளையும் தோள்வளைகளையும் கழுத்தில் [3]காசுமாலைகளையும் மற்றுமுள்ள மிக்கவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும் பூமாலைகளையும் அணிந்தவர்களும், உயர்ந்த ஆடைகளை உடுத்துச் சாந்தணிந்து ரத்னங்களையும் பொன்களையும் தரித்தவர்களும், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும், ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் ஸமர்த்தர்களுமான நூறுயிரம் தாஸிகள் என்கட்டளையின்படி ஸ்நாதகர்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் அரசர்களுக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரர், "ஸமர்த்தர்களும், அநுகூலர்களும், எப்போதும் உயர்ந்தபோர்வைகளையும் ஆடைகளையும்தரித்தவர்களும், அறிவிலும் புத்தியிலும் சிறந்தவர்களும், ஜிதேந்திரியர்களும், இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும், ஒளியுள்ள குண்டலங்களைத் தரித்தவர்களும், இரவும்பகலும் பாத்திரங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அதிதிகளுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களுமான தாஸர்கள் நூறுயிரவர், என்னிடத்திலிருக்கின்றனர். வேந்தனே! இஃது என்தனம்; இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறு

[1] 'குமுத' என்று பாடங்கொண்டு, 'குமுதம்போல வெண்மையான' என்பது பழையவுரை.

[2] எவ்வளவு வேகமுள்ளவற்றையும் இவை பிடித்துவிடும்.

[3] மூலத்தில் 'நிஷ்கம்' என்றிருக்கிறது.

படியும் யுதிஷ்டிரர், "ஸுபலபுத்ரனே! பொற்கச்சை கட்டினவை யும், மஸ்தகங்களுக்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டவையும், [1]பத்மம் என்னும் சிவப்புப் புள்ளிகளுள்ளவையும், பொன்மாலைகள் பூண்ட வையும், யுத்தங்களிலுள்ள எல்லாக் கோஷங்களையும் பொறுக்கும் படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவையும், கலப்பைக்கால்கள்போன்ற தந் தங்களும் பெருந்தேகங்களுமுள்ளவையுமான ஆயிரம் மதயானைகள் என்னிட மிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் எவ்வெட்டுப் பெண் யானைகள் இருக்கின்றன. நீருண்ட மேகங்கள்போன்ற அந்தயானைக ளெல்லாம் நகரங்களையே அழித்துவிடும். ராஜாவே! இந்த என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன்ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொன்ன யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே ஸுபலன்புத்ரனான சகுனி, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "பொன்மயமான ஏர்க்கால்களுள்ளவையும், சிறந்தகொடி கள் கட்டினவையும், அடங்கின குதிரைகளோடும் விசித்ரயுத்தங்கள் செய்யத்தக்க தேராளிகளோடுங் கூடியவையுமான தேர்கள் ஆயிரம் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. அந்தத்தேராளிகளில் ஒவ்வொருவனும் ஆயிரம்பொன்னுக்கு மேற்பட்ட சம்பளம்வாங்குகிறவன். அவர்கள் யுத்தஞ்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் மாஸந்தோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். ராஜாவே! இந்த என்தனம். இதனால் நான் உன் னுடன்ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். மனத்தில் பகைவைத்தவனும் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமாகிய சகுனி அவர் இவ்வாறு சொன்ன வுடன், 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதி ஷ்டிரர், "யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் தோல்வியடைந்த சித்ரரதன் என்னும் கந்தர்வன் அர்ஜுனன்மேல் ஸந்தோஷமடைந்து குருவி போலச் சித்திரநிறமுள்ளவையும் பொன்மாலைபூண்டவையுமான கந் தர்வலோகத்துக் குதிரைகளை அர்ஜுனனுக்கு அன்புடன் அளித் திருக்கிறான். ராஜாவே! இந்த என்தனம். இதனால் நான் உன்னு டன்ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரர், "பதி னாயிரம் சிறந்த ரதங்களும் வண்டிகளும் பலவகைக்குதிரைகளும் பூட் டியேயிருக்கின்றன. அப்படியே ஒவ்வொரு வர்ணத்திலிருந்தும் ஆயி யிரக்கணக்காகப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிறந்த பராக்ரமமுள்ள

---

[1] மூலத்தில் 'பத்மிந:' என்றிருக்கிறது. 'கழுத்திலும் கபோலத்தி லும் தாமரைமலர்போன்ற புள்ளிகளுள்ளவை' என்பது பழையவுரை.

வீரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பாலைக்குடித்துக்கொண்டும் சம்பா அரிசிச்சோற்றை யுண்டுகொண்டும் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் அகன்றமார்புள்ளவர்கள். அவர்கள் அறுபதினாயிரவர். ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடுஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னில் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக் கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "துரியோதனா! ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வைந்து துரோணங்கள் விலைமதிக்கப்படாத சிறந்த ஆணிப்பொன்னடங்கினவையான நானூறுசெம்பு இரும்புப்பாத்திரங்கள் இருக்கின்றன. ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன்ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான்.

எண்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனிடம் சூதாட்டத்தை நிறுத்தச்சொன்னது.)

இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்டுபோவதாகிய கொடிய சூதாட்டமானது நடத்தப்படும்போது, எல்லாஸந்தேஹங்களையும் விடுவிப்பவராகிய விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லலானார்:—"பாரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போவதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இறக்கப்போகிறவனுக்கு மருந்து எப்படியோ அப்படியே கேள்வி உமக்குப் பிரியப்படாமலுமிருக்கும். கெடுநினைவுள்ளவனும் பாரதவம்சத்தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இந்தத் துரியோதனன் முன்னர்ப்பிறந்தபோதே நரிபோல விகாரமானகுரலோடு ஊளையிட்டானன்றோ? இவன் உங்கள்மரணத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கத் தகும். துரியோதனன் வடிவமாக வீட்டுக்குள் நரியிருப்பதை நீர் அன்பினால் அறியவில்லை. எனது நீதியுள்ளசொல்லைக்கேளும். தேனெடுப்பவன் தேன்கிடைத்தபோது தன்விழுகைக்குக் காரணமான மலைச்சரிவைப் பார்ப்பதில்லை; தேனிருக்குமிடத்திலேறி அதிலேயே ஆழ்ந்துபோகிறான்; அதனால், விழவும் விழுகிறான். அப்படியே இந்தத் துரியோதனனும் சூதாட்டமென்னும்தேனில் மயங்கித் தான் விழுவதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. மஹாரதர்க

ளோடு பகைசெய்வதனால் வரும்கெடுதியை அறியவில்லை. மிகத்தெரிந்தவரே! முன்னர் போஜவம்சத்தாருக்குள்ளேயே அஸமஞ்சஸனென்னும் புத்திரனை நகரத்தோருடைய நன்மைக்காகத் தந்தையே விட்டுவிட்டானென்று எனக்குத்தெரியும். பகைவரைக் கொல்லுகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவானால் கம்ஸன் கொல்லப்பட்டபோது அவர்கட்டளையினால் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் போஜர்களும்சேர்ந்து கம்ஸனை விட்டுவிட்டனர். அதனால், அந்தக்குலத்தோரனைவரும் அநேக வருஷகாலங்களாக ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றனர். அர்ஜுனன் உமது கட்டளையினால் துரியோதனனை அழிக்கட்டும். இந்தப்பாபியையழிப்பதனால் மற்றக்கௌரவர்கள் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும். ராஜாவே! காக்கையும் நரியுமாகிய துரியோதனனைக்கொடுத்து மயில்களும் புலிகளுமாகிய பாண்டவர்களை விலைக்குவாங்கும். துயரக்கடலில் நீர்முழுகவேண்டாம். ஒருகுலத்திற்காக ஒருமனிதனை விட்டுவிடவேண்டும். தேசத்திற்காகக் கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும். எல்லாந்தெரிந்தவரும் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்தவரும் சத்துருக்களெல்லாருக்கும் பயத்தைத் தருபவருமாகிய சுக்கிராசாரியர் ஜம்பாஸுரனை விடவேண்டியதற்காக அஸுரச்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னார். ஒரு ராஜாவானவன் பொன்னைச் சுரக்கின்ற சிலகாட்டுப் பறவைகளை வீட்டில்கொணர்ந்துவைத்துக்கொண்டு பொன்னாசையினால் அவற்றைக்கொன்றுவிட்டானாம். வீரரே! பொன்னைவிரும்பின அவ்வரசன் பொன்னையெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் அநுபவிக்கும் ஆசையினால் கண்ணில்லாமல் எதிர்காலம் நிகழ்காலமிரண்டின் லாபங்களையும் உடனேயழித்துவிட்டான். வேந்தரே! ஆதலால், நீரும் அவனைப்போலவே பொருளாசைகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது. பறவைகளைக்கொன்றபுருஷனைப்போல ஆசைகொண்டநீரும் பின்னால்துயரப்படுவீர். பாரதரே! புஷ்பக்காரன் தோட்டத்தில்அன்புசெய்து (காப்பாற்றி) பூத்தபுஷ்பங்களைமட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீர் பாண்டவர்களிடம் அன்புவைத்து அப்போதுஅப்போது அவர்கள் பிரியப்பட்டுக்கொடுக்கும் தனங்களை வாங்கிக்கொள்ளும்; தீவைப்பவன் மரங்களைக்கொளுத்துவதுபோல அவர்களை வேரோடுகொளுத்தாதீர்; பிள்ளைகள் மந்திரிகள் ஸேனைகளுடன்கூட யமலோகத்திற்குச்செல்லாதீர். பரதரேறே! ஒன்றுசேர்ந்தபாண்டவர்களுடன் தேவர்களோடுசேர்ந்து நேரேவந்ததேவேந்திரனாயினும் எதிர்நின்று யுத்தஞ்செய்யமுடியுமா? கலகத்திற்கு

வேரானசூதானது பெருங்கொடுமைக்குக்காரணமாக ஒருவர்க்கொரு வர் பகையையழைக்கிறது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய இந்தத்துரி யோதனன் அந்தச்சூதாட்டத்தையடைந்து கொடிய துவேஷத்தை யுண்டாக்குகிறான். துரியோதனன்செய்தபிழையினால் பிரதீபவம்சத் திற்பிறந்தவரும் சந்தனுவம்சத்திற்பிறந்தவரும் பீமஸேனவம்சத்திற் பிறந்தவருமாகிய கௌரவர்களனைவரும் பாஹ்லீகர்களுடன்கூடத் துயரத்தையடையப்போகின்றனர். விருஷபம் கொழுப்பினால் தன் கொம்பைத் தானேயொடித்துக்கொள்வதுபோல இந்தத்துரியோத னன் கர்வத்தினால்க்ஷேமத்தையும் ராஜ்யத்தையும் இழந்துவிடுகிறான். ராஜாவே! வீரனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகியஒருவன் தன்னறி வைவிட்டுப் பிறன்மனத்தைஒத்துப்போவானாயின் அவன் சிறுவனை மாலுமியோடுகூடிய கப்பலிலேறினவன் கடலில்மூழ்குவதுபோலக் கொடுந்துயரத்தில்மூழ்குவான். துரியோதனன் பாண்டவனுடன் பந்தயம்போடுகிறான். இவன்ஜயிக்கிறானென்று நீர் அதில்பிரியப் படுகிறீர். அதிகவிளையாட்டு சண்டையாகமுடியும். அதனால் மனி தர்களுக்குக் கேடுநேரிடும். நன்றாகநடத்தப்படும் உமதுசூதாட்ட மானது தலைகீழாகப்பயனைத்தரும். மந்திராலோசனை அடியாக மனத் தைக்கட்டுவது மேலானது. உம்முடையபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிர னுடன்நேரும் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி நீர் நினையாமலே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறீர். பிரதீபவம்சத்தவரும் சந்தனுவம்சத்தவருமான அரசர்காள்! இந்தக்கௌரவர்களின்ஸபையில் இந்தநீதிவாக்கியத் தைக்கேளுங்கள். புத்தியில்லாதவனை யனுஸரிப்பதனால் ஜ்வலிக்கின்ற கொடியதீயில்விழாதீர்கள். சொக்கட்டான்காய்களின்மயக்கத்தினால் மூடப்பட்டபாண்டுபுத்ரனாகிய தர்மராஜாவும் விருகோதரனும் ஸவ்ய ஸாசியும் நகுலஸஹதேவர்களும் கோபத்தையடக்காமற்போவாரா யின் அந்தப்பெருங்கலகத்தில உங்களுக்குத் [1]தீவுபோலிருப்பவன் யாவன்? மஹாராஜாவே! இந்தத்யூதமாடுவதற்குமுன்னமே மனத்தில் விரும்பக்கூடிய தனங்கள்எல்லாவற்றிற்கும் நீர் இருப்பிடமாயிருக் கிறீர். அதிகதனமுள்ளபாண்டவர்களைஜயித்தால் அந்தத்தனம் உம க்குஎன்னஆகும்? இப்போது பாண்டவர்களையடையும் சகுனியி னுடையஆட்டத்தை நாம்அறிவோம். பர்வதராஜாவானசகுனி சூதி லுள்ளசூதையறிந்திருக்கிறான். சகுனி எங்கிருந்துவந்தானோ அங் கே போகட்டும். பாரதரே! பாண்டவர்களைச் சண்டைமூட்டாதீர்" என்றார்.

---

[1] கடலில்விழுவோர்க்குத்தீவுபோல ஆதாரமாயிருப்பவனென்பதுபொருள்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் விதுரரைநிந்தித்ததும், அவர் அவனுக்கு ஹிதமுரைத்ததும்.)

துரியோதனன், "விதுரரே! நீர் எப்போதும் திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்களை இகழ்ந்து பிறர்புகழையே புகழ்கிறீர். விதுரரே! உமக்கு யாரிடத்தில் அன்பிருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத்தெரியும். எங்களைச் சிறுவர்களைப்போலவே எப்போதும் தாழ்வாகப்பேசுகிறீர். அப்படிப்பட்டமனிதன் வேறிடத்தில்விருப்பமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். அதற்குத்தக்கபடிதான் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும்செய்கிறான். அவனவன்நாவே அவனவன்உள்ளத்திலிருப்பதை வெளியிடுகிறது. உமதுமனம் விரோதமாயிருப்பதை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். அரவத்தைமடியில்வைத்ததுபோலிருக்கிறீர்; பூனைபோல வளர்ப்பவனையேகெடுக்கிறீர். ஸ்வாமித்ரோஹம்செய்யும்உம்மை மிக்கபாவியென்று யாரும்சொல்வதில்லை. விதுரரே! அதனாலேதான் நீர்பாவத்திற்கஞ்சவில்லையோ? விதுரரே! பகைவர்களைஜயித்துப் பெரியலாபத்தைப்பெற்றிருக்கிறோம். இனி எங்களைப்பார்த்துக் கடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். நீர் எங்கள்பகைவர்களோடுசேர்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர்; எங்கள்சேர்க்கையில் வெறுப்பை அடைகிறீர். தகாதசொல்லைச்சொல்லுகிறமனிதன் சத்ருவாகிறான். அவன்சத்ருக்களைத்துதிக்கும்போது, அவர்களின்ரஹஸ்யங்களை மறைத்துவிடுகிறான். வெட்கமற்றவரே! பாண்டவர்களைச்சார்ந்துகொண்டு ஏன் பிடிக்கிறீர்? நீர் எதைஎண்ணுகிறீரோ அதைத்தான் இப்போது பேசுகிறீர். எங்களை அவமதிக்காதீர். உம்முடையமனத்தை நாங்களறிவோம். பெரியோர்களிடமிருந்து நல்லறிவைக்கற்றுக்கொள்ளும். விதுரரே! நன்றாகஸம்பாதிக்கப்பட்டபுகழைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். அயலார்காரியங்களில் நீர் பிரவிருத்திக்கவேண்டாம். விதுரரே! நீர், 'நானே அதிகாரி' என்று நினைத்துக்கொள்ளாதீர். எப்போதும் எங்களைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். விதுரரே! எனக்கு எது நன்மையென்று உம்மை நான்கேட்கவில்லை. விதுரரே! உமக்குக்ஷேமமுண்டாகட்டும். பொறுத்தவர்களை நீர் துன்பப்படுத்தவேண்டாம். 'கட்டளையிடுகிறவன் ஒருவன்தான்; மற்றொருவன் கட்டளையிடுகிறவனில்லை. அந்தக்கட்டளையிடுகிறவன் மனிதன்கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டளையிடுகிறான். ஜலமானது பள்ளத்தாக்

னிழுக்கப்படுவதுபோல அவனுடையகட்டளையினால் மனிதன் இழுக்கப்படுகிறான். நான் எப்படிக்கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேனோ அப்படி இருக்கிறேன். தலையினால் மலையைஉடைக்கிறவனும் பாம்பைப் புசிப்பிக்கிறவனும் எவனோ அவனுக்கு அவன்புத்திதான்காரியங்களில்கட்டளையிடுகிறது. எவன்வலிந்துகட்டளையிடுகிறானோ அவன் அந்தக்கட்டளையினாலேயே தனக்குச் சத்ருவைத்தேடுகிறான். ஸ்நேஹத்தை விடாமலிருப்பவனைத் தெரியாதவன் அலக்ஷியஞ்செய்கிறான். பரதவம்சத்தவரே! [1]எவன் கர்ப்பூரத்தை முதலில்கொளுத்தி வெகுநேரம் கவனியாமலிருக்கிறானோ அவன் அதில் மிஞ்சிய சாம்பலைக்கூட ஒருகாலும் அடையான். விதுரரே! எதிரிகளின்பக்கத்திற் சேர்ந்து பகைப்பவனாகிய வேண்டாதமனிதனை ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பது முக்கியம். விதுரரே! ஆதலால், உமக்கு எங்கே விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கேபோகலாம். கெட்டநடையுள்ள ஸ்திரீயானவள் மிகவும் நல்லவார்த்தை சொல்லப்பட்டாலும் விட்டேவிடுவாள்” என்றுசொன்னான்.

விதுரர், “ [2]இவ்வளவினாலேயே ஒருமனிதனை எவர்கள் விடுகிறார்களோ அவர்களின்நட்பு முடிவுள்ளது. மஹாராஜனே! சொல்லு. அரசர்களுடைய உள்ளங்கள் கலங்கியேயிருக்கின்றன. அவர்கள் இன்சொல்லைக்கொடுத்து உலக்கைகளால் இடிப்பவர். மிகக் குறைந்தபுத்தியுள்ள ராஜபுத்திரனே! நீ உன்னைச் சிறுவனல்லாதவனாகவும் என்னைச் சிறுவனாகவும் நினைக்கிறாய். எவன் ஒருமனிதனை ஸ்நேஹத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிறகு அவனையேதூஷிக்கிறானோ அவன்தான் சிறுவன். வேதமோதின பிராமணன்வீட்டில் கெட்டுப்போனபெண் எப்படியோ அப்படியே கெட்டபுத்தியானது நன்மையைத்தராது. சிறுபெண்ணுக்கு அறுபதுவயதான கணவன் எப்படியோ அப்படியே பரதசிரேஷ்டனான உனக்கு நல்லதைச்சொல்லுகிறவன் வேண்டியிரான். அரசனே! ஆதலால் உன்மனத்திற்கினியதையே நீ விரும்புவையாயின், மாதர், பித்தர், முடவர்முதலியவர்களிடத்தில் நன்மையும் தீமையுமான எல்லாக் காரியங்களையும் பற்றிக் கேட்கக்கடவாய். இவ்வுலகத்தில் இன்சொற்சொல்லும் பாபியானமனிதன் எப்போதும் கிடைப்பான். இன்னாததும் நன்மையயப்

---

1 நிந்தித்தவன் உடனே பரிஹாரம் செய்யாவிடில் பழையஸ்நேஹம் எவ்வளவும் நில்லாது என்பது கருத்து.

2 திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொன்னதாகப் பழையவுரை அபிப்பிராயப்படுகிறது.

ப்துமானசொல்லை உரைப்பவனும் கேட்பவனும் கிடைப்பது அரிது. எவன் தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டு தன்ராஜாவின் விருப்பையும் வெறுப்பையும் கவனியாமல் இன்னாதவையாயினும் நன்மை பயப்பனவற்றையே உரைக்கிறானோ அவன்தான் அரசனுக்குத் துணைவன். மஹாராஜாவே! வியாதியினாலுண்டாகாமல் கடுமையினாலுண்டானதும் கூர்மையானதும் வெப்பமானதும் கீர்த்தியை அழிப்பதும் கொடியதும் நாற்றமுள்ளதும் ஸத்புருஷர்கள் அடக்கிவிடுவதும் அயோக்யர்கள் அடக்காததுமான அதை நீ [1]அடக்கிவிட்டுச் சாந்தனாக இரு. திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் அவர் புத்ரர்களுக்கும் புகழும் செல்வமும் நீடூழிகாலமிருப்பதை நான்விரும்புகிறேன். ஆதலால், உனக்கு அது இருக்கவேண்டும். உனக்கு ஒருவந்தனம். எனக்கும் [2]பிராமணர்கள் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கடவர். பார்வையில் விஷமுள்ளஸர்ப்பங்களைத் தெரிந்தவன் கோபமூட்டமாட்டான். கௌரவனே! நான் உனக்கு இதைத்தான் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லுகிறேன்" என்றுசொன்னார்.

எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆட்டத்தில் தர்மபுத்ரர் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றபிறகு ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும் திரௌபதியையும் தோற்றது.)

சகுனி, "யுதிஷ்டிரா! பாண்டவர்களுடைய மிகுதியான தனங்களைத் தோற்றாய். குந்திபுத்ரனே! தோற்காத திரவியம் உனக்கு ஏதாவதிருக்குமானால் சொல்" என்றுகேட்டான். தர்மபுத்திரர், "ஸௌபலபுத்திரனே! என்னுடையதனம் எண்ணமுடியாது. அது எனக்குத்தெரியும். சகுனியே! நீ தனத்தைப்பற்றி ஏன்கேட்கிறாய்? [3] அயுதம், [4]ப்ரயுதம், [5]சங்கு, [6]பத்மம், [7]அர்ப்புதம், [8]கர்வம், [9]சங்கம், [10]நிகர்வம், [11]மஹாபத்மம், [12]மத்யம், [13]பரார்த்தம் என்னும் கோடி ஸங்கியைகளும் அதற்கு மேற்பட்டவையும் பந்தயம்வைக்கலாம். ராஜாவே! இது என்னுடையதனம். இதனால் நான் உன்[...]

---

1 மூலத்தில் 'பேயம்' என்றிருக்கிறது; பேயம்=குடிக்கத்தக்கது.

2 பிராமணர்சேர்வசனம் வேண்டுமேயன்றி உன்விருப்பம் வேண்டாம் என்பது கருத்து.

3 பதினாயிரம்; 4 பத்துலக்ஷம்; 5 பத்துலக்ஷம்கோடி; 6 நூறுகோடி; 7 பத்துக்கோடி; 8 ஆயிரங்கோடி; 9 லக்ஷம்கோடி; 10 பதினாயிரம்கோடி; 11 நூறுலக்ஷங்கோடி; 12 பதினாயிரலக்ஷங்கோடி; 13 லக்ஷலக்ஷங்கோடி.

ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளவனான சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "சகுனியே! பசுக்கள்நிரம்பின மந்தைகளும் குதிரைக்கூட்டமும் எண்ணிறந்த வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளின் கூட்டமும் ஸிந்துநதிக்குக் கிழக்கே பர்ணாசியென்னும் நதியின்கரையில் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் என்னுடைய தனங்கள். அதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "அரசனே! நகரமும் தேசமும் பூமியனைத்தும் பிராம்மணரல்லாதவர்களுடைய தனங்களும் பிராம்மணரல்லாத மனிதர்களுந்தாம் எனக்கு மிச்சமுள்ளபொருள்கள். ராஜாவே! இதுதான் என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "ராஜனே! இந்த ராஜகுமாரர்கள் எவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனரோ இந்தக்குண்டலங்கள் கண்டிகள் முதலான ராஜாபரணங்களனைத்தும் எனதுதனம். அரசனே! இவைகளால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்று யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "கறுத்தவனும் இளவயதிலிருப்பவனும் சிவந்தகண்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களும் நீண்டகைகளுமுள்ளவனுமாகிய நகுலனொருவனே எனக்குப்பந்தயம். இவன் எனதுதனமென்றறி" என்று சொன்னார். சகுனி, "ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! உனக்கன்பனும் ராஜகுமாரனுமான நகுலன் எங்கள்வசமாய்விட்டான். இன்னும் யாரை வைத்து ஆடுகிறாய்" என்றுசொல்லி அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான். 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "இந்தஸஹதேவன் தர்மங்களை உபதேசிப்பவன். இவ்வுலகத்தில் பண்டிதனென்று பெயர்பெற்றவன். என் அன்பனாகிய இந்தராஜகுமாரன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனானாலும் இவனை வேண்டாதவனைப்போலப் பந்தயம்வைத்தாடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, "ஓ! ராஜனே! மாத்ரிபுத்ரர்கள் உனக்கு அன்பர்கள். இவர்கள் என்னால்

ஜயிக்கப்பட்டனர். பீமஸேனனும் தனஞ்சயனும் உனக்குமேற்பட்டவரென்று நான் நினைக்கிறேன்" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "மூடா! எங்களுடையநீதியை நீ பார்க்கவில்லை. நீ பாபம்செய்கிறாய். ஒத்தமனமுள்ள எங்களுக்குள் மித்திரபேதஞ்செய்யக் கருதுகிறாயன்றோ?" என்றுசொன்னார். சகுனி, "தனமதமுள்ளவன் பள்ளத்திவ்விழுகிறான்; ஜாக்ரதையில்லாமல் ஸ்தாவரம்போலாகிறான். ராஜாவே! பரதச்ரேஷ்டனே! நீ மூத்தவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். யுதிஷ்டிரனே! [1]சூதாடுகிறவர்கள் ஆடும்போது வரம்புகடந்தவர்கள்போலப் பிதற்றுவன, கனவிலாவது விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலாவது காணுதலைகள்தாம்" என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "சகுனியே! யுத்தத்தில் கப்பல்போல எங்களைக் கரைசேர்ப்பவனும் பகைவரைஜயிப்பவனும் பராக்ரமசாலியும் உலகத்திலொப்பற்ற வீரனும் ராஜகுமாரனுமாகிய அர்ஜுனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்து ஆடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, "ராஜாவே! பாண்டவனே! பாண்டவர்களுள் சிறந்தவில்லாளியாகிய இந்த ஸவ்யஸாசியையும் நான் ஜயித்துவிட்டேன். இனி உனக்கன்பனான பீமனைவைத்தாடு. ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாக ஒருவன்தான் மிச்சமிருக்கிறான்" என்றும் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "ராஜாவே! எங்களுக்குத்தலைவனும் யுத்தத்தில் எங்களைநடத்துகிறவனும் இந்திரனைப்போல அஸுரர்களுக்கு ஒப்பற்ற சத்ருவும் குறுக்கானபார்வையும் வளைந்தபுருவங்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களுமுள்ளவனும் எப்போதும் அவமதிப்பைப் பொறாதவனும் மஹாத்மாவும் தேகவன்மையில் தனக்கொப்பற்றவனும் இவ்வுலகில் கதைபிடித்தவர்களுள் முதன்மையானவனும் பகைவரைத் தொலைப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அந்தப்பீமஸேனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்தாடுகிறேன்" என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, "குந்திபுத்ரனே! அதிகத்ரவியங்களையும் ஸஹோதரர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தோற்றாய். தோலாதத்ரவியம் ஏதாவது உனக்கிருக்குமானால் சொல்லு" என்று கேட்டான். யுதிஷ்டிரர், "என்ஸஹோதரர்கள் எல்லாரிலும் நான் சிறந்தவன்; அவர்க

[1] ஆட்டத்திற் பேசினதற்காகக் கோபிக்கவேண்டாம் என்பது கருத்து.

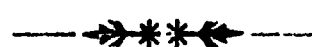
ளுக்கன்பன். நான் ஜயிக்கப்படமல் என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தினால் நானே வழியஞ்செய்வேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, "ராஜாவே! உன்னை நீதோற்றது மிகப்பாவமானது. மற்றத் தனமிருக்கும்போது தன்னைத்தோற்பது பாவம்" என்றும் சொன்னான். சூதாடு கருவிகளைத் தெரிந்த சகுனி இவ்வாறுசொல்லி லோகவீரர்களாகிய அவர்களெல்லாரும் தன்பந்தயத்திலகப்பட்டிருப்பதைத் தனித்தனியே ராஜாக்களுக்குச்சொல்லி வென்றான்.

(பிறகு) சகுனி, "வேந்தனே! நீ தோலாதபந்தயம் ஒன்றிருக்கிறது; அதாவது உனதுமனைவி; பாஞ்சாலராஜன்புத்ரியான கிருஷ்ணையைப் பந்தயத்தில்வை; அவளால் மறுபடியும் உன்னை மீட்டுக்கொள்" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "ஸுபலபுத்திரனே! அரசனே! குறுமையும் நெடுமையுமல்லாமலும் இளைத்திராமலும் அதிகச் சிவப்பில்லாமலுமிருப்பவளும், கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கும் கூந்தல்களையுடையவளும், சரத்காலத்திய தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைபோன்ற மணமுள்ளவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைமலரணிந்தவளும், அழகிலும் தயையிலும் ஒளியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் லக்ஷ்மிக்கொப்பானவளும், புருஷர்கள் விரும்பத்தக்கவளும், எல்லாநற்குணங்களும் நிரம்பினவளும், அனுகூலமானவளும், இன்சொல்லே சொல்லுகிறவளும், அறம்பொருளின்பமென்னும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களும் ஸித்திப்பதற்குக் காரணமாக மனிதன் நினைக்கத்தக்கவளும், பின்தூங்கி முன்னெழுந்திருப்பவளும், ஆடுமாடுமேய்ப்பவர்கள்முதல் எல்லாருடையவேலைகளும் ஆனதையும் ஆகாததையும் முற்றிலும் அறிகிறவளும், வேர்வை அரும்பும்போது மதுத்துளிகளுள்ள தாமரைமலர்போலவும் மல்லிகைமலர்போலவும் விளங்கும் முகமுள்ளவளும், நுண்ணிடையும் நீண்டகூந்தலும் சிவந்தவாயுமுள்ளவளும், தேஹத்தில் ரோமங்கள்குறைந்தவளும், இன்னும் இவ்வகையான அனேகஞ்சிறப்புக்களுற்ற அழகான அங்கங்களுடையவளும், பாஞ்சாலராஜன் குமாரியுமான திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்து ஆடுகிறேன்; ஐயோ!" என்றுசொன்னார். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜரால் இந்தச்சொல் சொல்லப்பட்டபோது ஸபையோரான பெரியோர்களிடமிருந்து, 'சீ! சீ!' என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச்சபையே கலங்கிற்று. அரசர்களுக்கும் பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியோர்க்கும் கண்

ணீரும் வியர்வையுமுண்டாயின. விதுரர் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உயிர்போனவர்போலத் தலைகுனிந்து சிந்தித்துக்கொண்டு ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், ப்ரதீபவம்சத்தாரைச்சேர்ந்த ஸஞ்சயன், அச்வத்தாமா, பூரிசிரவஸ், திருதராஷ்டிரன்புத்ரனாகிய யுயுத்ஸு ஆகிய இவர்களும் தலைகுனிந்து நாகங்கள்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு பார்த்திருந்தனர். திருதராஷ்டிரன்மட்டும் மிக்கஸந்தோஷத்துடன், 'ஜயித்தாயிற்றா? ஜயித்தாயிற்றா?' என்று பலமுறைகேட்டான்; எண்ணத்தை மறைக்கவில்லை. துச்சாஸனன் முதலானவர்களுடன்கூடக் கர்ணன் மிகமகிழ்ந்தான். மற்ற ஸபையோரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர்விழுந்தது. ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும் அதிககர்வமுள்ளவனுமாகிய சகுனி இவ்வாறு சொன்னபிறகு, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான்.

எண்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துச்சாஸனனால் ஸபையில் இழுத்துவரப்பட்ட திரௌபதி சபையோரைப் பார்த்துத் தர்மங்கேட்டது.)

துரியோதனன், "விதுரரே! வாரும்; பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அன்புள்ள மனைவியாகிய திரௌபதியை அழைத்து வாரும். வீட்டை விளக்கவேண்டும்; சீக்கிரம்வரட்டும். அந்தக் கெட்டநடையுள்ளவள் வீட்டில் தாஸிகளுடன் சேர்ந்திருக்கட்டும்" என்றுசொன்னான்.

விதுரர், "மூடனே! உன்னைப்போன்றவன் பேசத்தகாததை நீபேசினாய்; கயிற்றினால் சுருக்கிடப்படும் அதை அறியாமலிருக்கிறாய்? படுகுழியில் தொங்குகிறாய்; அதை நீ அறியவில்லை. நீ மானாக இருந்து புலிகளை அளவுக்குமீறிக் கோபிக்கச்செய்கிறாய். மிக மந்தமான புத்தியுள்ளவனே! கொடியவிஷமுள்ளஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த கோபத்தோடு உன்தலையில் இருக்கின்றன. அவற்றை இன்னும் கோபிக்கச்செய்யாதே. நீ யமலோகத்திற்குப் போகாதே. கிருஷ்ணையானவள் தாஸித்தனத்தை அடையத்தகாதவள். தர்மபுத்ரன் தனக்கு ஸ்வதந்த்ரமில்லாத காலத்தில் அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திருக்கிறானென்று என் அபிப்பிராயம். திருதராஷ்டிரருடையபுத்திரனாகிய இந்த

ராஜாவானவன், தன்னைக்கொல்வதற்காக [1]மூங்கில் காய்ப்பதுபோல, பகையையும் பெரியபயத்தையும் தரத்தக்க சூதைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இவன் மதங்கொண்டு தன்நாசத்தை அறியாமலிருக்கிறான். புண்ணிற்கோலிடுகிறவனாகவும் கொடுஞ்சொற் சொல்லுகிறவனாகவும் இருக்கலாகாது. [2]இழிவானவனிடத்திலிருந்து மேலான பொருளை வாங்கலாகாது. இவனுடைய எந்தச்சொல்லினால் பிறன் துயரப்படுவனோ நரகலோகத்திற்குக் காரணமும் அமங்களமுமான அந்தச் சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயிலிருந்து கரைகடந்தசொற்களும் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றினால் அடிக்கப்பட்டவன் அநேகம் இரவு பகல்கள் துயரப்படுகிறான். அவை, அயலானுடைய உள் [3]மர்மங்களில்தவிர மற்றஇடங்களில் விழுவதில்லை. தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறர்மேல் விடுக்கமாட்டான். ஓர் [4]ஆடு கத்தியைவிழுங்கிற்று. ஆயுதம் தலைக்குள் மறைந்துபோனதனால் அதன்தலையை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளுவதாகிய கொடுஞ்செய்கை நேர்ந்தது. அதுபோலப் பாண்டவர்களுடன் பகைசெய்துகொள்ளாதே. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நாய்த்தன்மையுள்ள மனிதர்கள் காட்டிலுள்ள வேடனானாலும் கிருஹஸ்தனானாலும் வித்தைநிரம்பின ரிஷியானாலும் அவர்களைக்கண்டு எப்போதும் இப்படித்தான் குரைக்கின்றனர். மிகக்கொடிய நரகவாயிலான இந்தப்பாவத்தைத் திருதராஷ்டிரருடையபுத்ரன் அறியவில்லை. துச்சாஸனன் முதலான கௌரவர்களனேகர்கள் சூதாட்டத்தின்ஜயத்தில் துரியோதனனை அநுஸரிக்கின்

---

1 "வேனனென்னும் அரசன் ரிஷிகளை அவமதித்ததனால் அழிந்தான்" என்று கூறுவது பழைய உரை.

2 'இழிவான சூது முதலியவற்றால் சத்துருவை ஜயிக்கலாகாது' என்பது பழைய உரை.

3 உயிர்நிலை.

4 ஆடு கத்தியை இலையென்று நினைத்து விழுங்குமாயின் அதன்கழுத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அந்தக்கத்தியை ஆயுதம் வேண்டுபவன் இழுக்கும் போது அஃது அவ்வாட்டின்கழுத்தைவெட்டிக்கொண்டுதான் விழும். அப்படியே பாண்டவர்பகை உன் உயிரைக்கொண்டுதான் முடியும்என்பது கருத்து.

'ஓர்ஆடு ஒருகத்தியை விழுங்கத்தொடங்கி அதை விழுங்கமுடியாமையால் பூமியில் வாயைவைத்துக்கொண்டு கால்களினால் கத்தியைத் தள்ளிக்கொண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று. கத்தியைத் தூக்கினதனால் தன்தலையும் கழுத்தும் அறுபட்டுவிழுந்தது' என்பதும், 'ஒருமீன்பிடிப்பவன் தூண்டின் முள்ளில் மாவைத்தடவி ஜலத்தில்போட்டபோது அவன்வீட்டுஆடு அந்த மாவுக்காக அந்தத் தூண்டின்முள்ளைக் கடித்துக்கொண்டது. அந்தமுள்ளை இழுக்கும்போது கழுத்தறுந்து ஆடு இறந்தது என்றகதை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது' என்பதும் பழையஉரை.

றனர். சுரைக்காய்கள் அமிழ்கின்றன. கற்கள் மிதக்கின்றன. கப்பல்கள் அடிக்கடி வழிதப்பிப்போகின்றன. மூடராஜாவான துரியோதனன் நான்சொல்லும் ஹிதங்களைக் கேட்கிறதில்லை. கௌரவர்களுக்கு முடிவு இதோ வரப்போகிறது; நிச்சயம். எல்லாரையும் கொண்டுபோகும் மிகக் கொடியநாசம் வரும்., (ஏனெனில்) மிக்கநன்மையுள்ளவையான நண்பர்களின் நீதிச்சொற்கள் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசையே மேலோங்குகிறது" என்று சொன்னார்.

மதத்தினால் தன்னைமறந்த துரியோதனன் விதுரரை, 'சீ' என்று சொல்லிப் பிராதிகாமியென்னும் வேலைக்காரனைப்பார்த்தான். ஸபையில் சிறந்த பெரியோர் நடுவில், "ஓ! பிராதிகாமியே! நீ திரௌபதியை அழைத்துவா. உனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் பயமில்லையே. இந்தவிதுரர் தாம் பயந்து விரோதமாகப் பேசுகிறார். அவர் எப்போதும் நம்முடைய விருத்தியில் விருப்பமில்லாதவர் தாமே" என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட பிராதிகாமியென்னும் தேர்ப்பாகன் ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டு விரைவாகச் சென்றான். ஸிம்மமிருக்கும் குகையில் நாய்புகுவதுபோலப் பாண்டவர்களின் அரசியான திரௌபதியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, "திரௌபதியே! யுதிஷ்டிரர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கியிருக்கிறார். துரியோதனன் உன்னை ஜயித்துவிட்டான். ஆதலால், நீ திருதராஷ்டிரன்வீட்டுக்குள் போ. யாஜ்ஞஸேனியே! வேலை செய்வதற்காக உன்னை அழைக்கவந்திருக்கிறேன்" என்றுசொன்னான். திரௌபதி, "பிராதிகாமியே! ஏன் இப்படிப்பேசுகிறாய்? எந்தராஜபுத்திரன் மனைவியைவைத்தாடுவான்? ராஜாவானவர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடரானாரா? அவருக்குப் பந்தயம் மற்றொன்றுமில்லையா"? என்றுசொன்னாள். பிராதிகாமி, "வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதுதான் பாண்டவரான அஜாதசத்ரு உன்னைவைத்தாடினார். ஓ! ராஜகுமாரியே! அந்த ராஜாவினால் முதலில் ஸஹோதரர்களும் பிறகுதாமேயும் பந்தயம் வைக்கப்பட்டபிறகு நீ பந்தயம் வைக்கப்பட்டாய்" என்றான். திரௌபதி, "ஸூதபுத்ரனே! செல்; நீ அந்தச்சூதாடினவரிடம் சென்று, 'நீர் முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? அல்லது என்னைத்தோற்றீரா?' என்று ஸபையில் கேள். ஸூதபுத்ரனே! இதைத் தெரிந்துகொண்டுவா. பிறகு என்னையழைத்துப்போகலாம். ராஜாவின் கருத்துத்தெரிந்தபிறகு நான் துக்கத்துடன் போவேன்" என்றாள். அப்போது அந்தப் பிராதிகாமியானவன் ஸபைக்குச்சென்று அரசர்களின் நடுவிலிருக்கும் தர்மராஜா

லைப்பார்த்து, "ஐயா! 'நீர் எந்த ஸ்வதந்திரத்துடன் என்னைத்தோற்றீர்? முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? என்னைத்தோற்றீரா?' என்று திரௌபதி உம்மைக்கேட்கிறாள்" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர் மனம்குன்றி உயிர்போனவர்போலிருந்தார்; அந்த ஸூதனைப்பார்த்து நல்லதென்றாவது தீதென்றாவது ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. துர்யோதனன், "பாஞ்சாலி இங்குவந்தே இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவள்சொல்லுகிறதையும் இவன்சொல்லுகிறதையும் இங்குள்ளவரனைவரும் கேட்கட்டும்" என்றுசொன்னான். துரியோதனன் கட்டளைக்குட்பட்ட அந்தப் பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன் தர்மராஜாவின் கிருஹத்திற்குச்சென்று திரௌபதியைப் பார்த்துத் துக்கத்துடன், "ராஜபுத்ரியே! இந்தச்சபையோர் உன்னையழைக்கின்றனர். கௌரவர்களுக்கு ஸந்தேஹம்வந்ததென்று நினைக்கிறேன். ராஜபுத்ரியே! அந்தஅல்பன் உன்பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக்கொண்டுபோக நினைக்கிறான்" என்றுசொன்னான். திரௌபதி, "பிரம்மதேவர் இவ்வாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். [1]சீதமும் உஷ்ணமுமாகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் கிழவனையும் சிறியவனையும் தொடுகின்றன. உலகத்தில் தர்மமொன்றே முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் காப்பாற்றினால் அது நமக்கு நன்மையைச்செய்யும். அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களைவிட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்தத்தர்மமுள்ள கேள்வியைச் சபையோரிடம் சென்று கேள். தர்மத்தி லெண்ணமுள்ளவர்களும் நியாயத்திலிருப்பவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான அந்தச்சபையோர்கள் எதை நிச்சயமாக எனக்குச்சொல்லுகிறார்களோ அதைச்செய்வேன்" என்றுசொன்னாள். திரௌபதியின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸூதன் ஸபைக்குச்சென்று அவள்சொன்னதைச் சொன்னான். அவர்கள் துரியோதனனுடைய அந்தப் பிடிவாதத்தையறிந்துகொண்டு தலைகுனிந்தவர்களாகி யாதொன்றும் பேசாமலிருந்தனர். ஜனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் செய்யக்கருதினதையறிந்து திரௌபதிக்கு நம்பிக்கையான தூதனிடம், "பாஞ்சாலியே! ரஜஸ்வலையாயிருக்கும் நீ அரையில்முடியப்பட்ட ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் அழுதுகொண்டு ஸபைக்குவந்து மாமனார்முன் நில். ராஜபுத்ரியாகிய நீ ஸபைக்குவந்ததைக் கண்டபோது ஸபையோரெல்லோரும் துரி

1 ஸுகதுக்கங்கள் தகுந்தவனுக்கும் தகாதவனுக்கும் வருகின்றன என்பது கருத்து.

யோதனனை மனத்தினால் திட்டுவார்" என்று சொல்லியனுப்பினர். ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திமானாகிய அந்தத்தூதன் திரௌபதியின் கிருஹத்திற்கு விரைவாகச்சென்று தர்மபுத்திரருடைய உள்கருத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் சோர்வும் துயரமுமுற்று ஸத்யத்தினால் மிகக்கட்டப்பட்ட அங்கங்களுடையவர்களாய்ச் சிறிதும்கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருந்தார்கள். பிறகு ராஜாவான துரியோதனன் அவர்கள்முகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து, "பிராதிகாமியே! அவளை இங்கேயே அழைத்து வா. அவள் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழிசொல்லுவார்கள்" என்று சொன்னான். அதன்பிறகு துரியோதனன்கட்டளையில் அகப்பட்டவனும் திரௌபதியின்கோபத்திற்குப் பயந்தவனுமாகிய பிராதிகாமியென்ற ஸூதன் வெட்கத்தைவிட்டு ஸபையோரை நோக்கி, "திரௌபதிக்கு நான் என்னசொல்வது" என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

அப்போது துரியோதனன், "துச்சாஸனா! புத்தியில்லாத இந்த என்ஸூதபுத்ரன் விருகோதரனுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில்போய்த் திரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டுவா. ஸ்வதந்திரம் தப்பினபகைவர்கள் உன்னை என்னசெய்வார்கள்?" என்றுசொன்னான். ராஜபுத்ரனாகிய துச்சாஸனன் தன்தமையனுடைய கட்டளையைக்கேட்டவுடன் ஸபையிலிருந்துஎழுந்து சிவந்தகண்களுடன் மஹாரதர்களான பாண்டவர்களின் கிருஹத்திற் பிரவேசித்து ராஜகுமாரியான திரௌபதியைப்பார்த்து, "ஓ! பாஞ்சாலி! வா; வா; ஓ! கிருஷ்ணையே! நீஜயிக்கப்பட்டாய்; வெட்கத்தைவிட்டுத் துரியோதனனைக்காணக்கடவாய். தாமரையிதழ்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவளே! கௌரவர்களைச் சேர். தர்மத்தினால் அடையப்பட்டிருக்கிறாய். ஸபைக்கு வா" என்றுசொன்னான். பிறகு மிக்கதுயரமுற்ற அந்தத் திரௌபதி எழுந்து நிறமாறின தன்முகத்தைக் கையினால்துடைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் கௌரவச்ரேஷ்டனும் முதியோனுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுடைய ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்திற்கு ஓடினாள். பிறகு துச்சாஸனன் கோபத்தோடு அவளைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு விரைவாக எதிரில் ஓடிவந்து, நீண்டும்இருண்டும் அலைகள்போலப்படிப்படியாயுமிருக்கும் கூந்தல்களில் ராஜபத்நியான திரௌபதியைப்பிடித்தான். ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தின் அவப்ருத ஸ்நானகாலத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற திரௌபதியின்கூந்தல்கள் திருத

ராஷ்டிரன்மகனால் பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தையவமதித்துப் பலாத்காரமாகத் தொடப்பட்டன. அந்தத்துச்சாஸனன் மிகநீண்டகூந்தலையுடைய அந்தத்திரௌபதியை, நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும் அநாதையைப்போல் இழுத்து ஸபையினருகிற்கொண்டுவந்து வாழைமரத்தைக் காற்றுஅலைப்பதுபோல அலங்கோலமாக இழுத்தான். அவள் இழுக்கப்படும்போது கொடிபோன்ற உடம்பு குன்றி, "புத்தியில்லாதவனே! அயோக்கியனே! நான் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஒற்றைவஸ்திரமேயுள்ளது. என்னை ஸபைக்குக்கொண்டுபோகத்தகாது" என்று மெல்லச்சொன்னாள். துச்சாஸனன் அப்போது திரௌபதியைக் கறுத்தகூந்தல்களில் பலாத்காரமாகப்பிடித்துக்கொண்டு, [1]"கிருஷ்ணனையும் ஜிஷ்ணுவையும் ஹரியையும் நரனையும் தன்னைக்காப்பதற்காக யாஜ்ஞஸேனி கூவுகிறாள். யஜ்ஞஸேனன்மகளே! ரஜஸ்வலையாகத்தானிரு; ஒற்றைவஸ்திரத்தோடிரு; அல்லது வஸ்திரமில்லாமலேயிரு; ஆட்டத்தில்ஜயிக்கப்பட்டுப்போனாய்; தாஸியாகச்செய்யப்பட்டாய்; உன்தகுதிப்படி தாஸிகளிற்சேர்ந்திருக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னான். கூந்தல்விரிந்து பாதிவஸ்திரமவிழ்ந்து துச்சாஸனனால் அலைக்கப்பட்ட திரௌபதி வெட்கமுற்றுக் கோபத்தினால்உள்கொதிப்புற்றவளாகிப் பின்வரும்சொல்லை மெல்லச்சொல்லலானாள்;—"இந்தச் சபையோரனைவரும் சாஸ்திரங்களை ஓதி ஒழுக்கத்தோடிருப்பவர்கள். எல்லாரும் இந்திரனுக்கொப்பானவர்கள். இவர்களெல்லாரும் எனக்குக்குருவைப்போன்றவர்களும் குருக்களுமாயிருப்பவர்கள். அவர்களின்முன் நான்இவ்வாறு நிற்கமுடியவில்லை; கொடுஞ்செய்கைக்காரா! கெட்டநடையுள்ளவனே! என்னை வஸ்திரம்போகும்படி செய்யாதே. என்னையிழுக்காதே. இந்திராதிதேவர்கள் உனக்குததுணையாகவந்தாலும் ராஜபுத்ரர்களானபாண்டவர்கள் உன்னைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மஹாத்மாவானதர்மபுத்ரர் தர்மத்தைவிடாதவர். தர்மமானது யாவர்க்கும்தெரியாது; தெரிந்தவர்மட்டுமே அறியக்கூடியது. என்கணவர்விஷயத்தில் குணங்களையல்லாமல் அணுவளவு குற்றத்தையும் வாக்கினாற்சொல்லவும் கருதேன். ரஜஸ்வலையானஎன்னைக் கௌரவவீரர்களின் நடுவில் நீஇழுப்பது மிகவுங்கெட்டசெய்கை. இந்தச்சபையில்ஒருவனும் உன்னையிகழவில்லை. உன்எண்ணத்தையே இவர்கள்அங்கீகரித்திருக்கின்றனரென்பது திண்ணம். சீ! பாரதவம்சத்தவர்களில் தர்மமும்

[1] ஒவ்வொருவரையும் இரண்டுபெயர்களால் அவன்சொன்னதாகக் குறிப் பரிஹாஸஞ் செய்கிறான்.

க்ஷத்ரியர்களுடைய ஒழுக்கமும் அழிந்துபோயின. கௌரவர்களின் தர்மத்தின் வரை தப்பிப்போனதை இச்சபையில் கௌரவர்களனைவரும் பார்த்திருக்கின்றனர். மஹாத்மாக்களான துரோணருக்கும் பீஷ்மருக்கும் இந்தவிதுரருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் விவேகமில்லையே. அதனாலேயே கௌரவர்களில் மூத்தவர்களும் சிறந்தவர்களுமான இவர்கள் இந்தக்கொடியபாவத்தைக் காணாமலிருக்கின்றனர்" என்றாள். அழகானஇடையுள்ள அந்தத்திரௌபதி அவ்வாறுஅழுதுகொண்டேகிளம்பி, கோபமுற்றதன்கணவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து முன்னமே கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்டதேஹமுள்ள அவர்களை அந்தப்பார்வையினால் தூண்டிவிட்டாள். வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் பார்த்த திரௌபதியின் பார்வையினால் அவர்களுக்குண்டான துயரம் ராஜ்யமும் தனமும் சிறந்த ரத்னங்களும் கவரப்பட்டதனாலும் உண்டாகவில்லை. துச்சாஸனன், அசக்தர்களான தன்கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைக் கண்டு வேகமாகஅலைத்து மூர்ச்சித்தவள்போன்ற அவளைப்பார்த்து, இரைந்துசிரித்துத் தாஸியென்றுஅழைத்தான். கர்ணனும் மிகமகிழ்ந்து இரைந்துசிரித்துத் துச்சாஸனன் சொன்னதைச் சிலாகித்தான். அவ்வாறே காந்தாரதேசத்தரசனாகியசகுனியும் துச்சாஸனனைப்புகழ்ந்தான். அவ்விருவரையும் துரியோதனனையும் தவிர அந்தஸபையிலிருந்தமற்றவர்களுக்கு ஸபையில் திரௌபதி இழுக்கப்படுவதைக் காண்பது மிக்கதுயரமாயிருந்தது.

பீஷ்மர், "பாக்யமுள்ளவளே! தனக்குத் தான்ஸ்வதந்திரமில்லாதவன் அயலானுடையபொருளைப் பந்தயம்வைக்கமுடியாதென்பதையும் பெண்ணானவள் கணவனுக்குட்பட்டவளென்பதையும், பார்க்கும்போது தர்மம்அறியக்கூடாமலிருப்பதனால் நீகேட்ட இந்தக் கேள்விக்குச் சரியாகப்பகுத்து மறுமொழிசொல்ல என்னால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் செல்வம்நிறைந்த பூமியனைத்தையும்விட்டாலும் விடுவனேயன்றித் தர்மத்தைவிடான். நான் ஜயிக்கப்பட்டேனென்று அவனேசொன்னான். அதனால் இதில்ஒருநிச்சயமும் நான்சொல்ல முடியவில்லை. சகுனி சூதாட்டத்தில் மனிதர்களுள்ஒப்பற்றவன். குந்திபுத்ரனானயுதிஷ்டிரன் [1]அவனால் இஷ்டப்படி விடப்பட்டான். அந்த வஞ்சகத்தை யுதிஷ்டிரன் அறியவில்லை. அதனால் உன் இந்தக் கேள்விக்கு நான்மறுமொழிகூறாமலிருக்கிறேன்" என்றுசொன்னார்.

[1] இஷ்டமிருந்தால் உன்னைப் பந்தயம்வைக்கலாமென்றுதான் சகுனி சொன்னான்.

திரௌபதி, "சூதில் தேர்ந்தவர்களும் அயோக்கியர்களும் கெடுநினை வுள்ளவர்களும் சூதிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான மோசக்காரர்கள் அதிக ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொள்ளாததாராஜாவை ஸபையில் அழைத்தபிறகு அவர் இஷ்டப்படிவிடப்பட்டவராவதெப்படி? கெட்ட எண்ணத்துடன் மோசத்துக்கே ஆரம்பித்த எல்லாரும் சேர்ந்து, மோசமறியாதவரும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் சிரேஷ்டருமான தர்மராஜாவை ஜயித்தபிறகுதான் அவர் இந்தப் [1]பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டார். தங்கள் பெண்களுக்கும் மருமக்களுக்கும் அதிகாரிகளாயுள்ள இந்தக்கௌரவர்கள் ஸபையிலிருக்கின்றனர். நீங்களெல்லாரும் இந்தஎன்கேள்வியை ஆராய்ந்துபார்த்துச் சரியானமறுமொழிகூறுங்கள். [2]பெரியோர்களில்லாதது ஸபையன்று; தர்மத்தைஉரையாதவர் பெரியோர்களுமல்லர்; உண்மையில்லாதது தர்மமுமன்று; கபடம்சேர்ந்தது உண்மையுமன்று" என்றுசொன்னாள். அவ்வாறுசொல்லிப் பரிதாபப்படும்படி அழுதுகொண்டு அசக்தர்களான தன் கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைப்பார்த்துத் துச்சாஸனன் கொடியவையும் கேட்பதற்கு இனிமையில்லாதவையும் வெறுக்கத்தக்கவையுமானசொற்களைச் சொன்னான். இழுக்கப்பட்டவளும் அவ்வாறுசெய்யப்படத்தகாதவளும் ரஜஸ்வலையாயிருப்பவளும் மேலாடைவிழுந்துபோனவளுமான திரௌபதியையும் தர்மராஜாவையும்கண்டு மிகவும்மனம்நொந்த விருகோதரன் கோபமுற்றான்.

தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும் விகர்ணனும்கூறியதும், துச்சாஸனன் திரௌபதியின்துகிலுரிந்ததும், கிருஷ்ணனுடையஅனுக்ரஹத்தினால் அவளுக்கு வஸ்திரம் வளர்ந்ததும், விதுரர் நீதிமொழிகூறியதும்.)

பீமஸேனன் "ஓ! யுதிஷ்டிரரே! சூதாடுகிறவர்களின் வீடுகளில் தாஸிகளிருக்கின்றனர். அவர்களைக்கூடப் பந்தயம்வைத்தாடுவதில்லை. அவர்களிடத்திலும் தயையுண்டு. காசிராஜன் முதலான

[1] மூலத்தில் 'கைதவம்' என்றிருக்கிறது; கைதவம்=வஞ்சனை.

[2] துர்யோதனனிடம் பயந்து தந்திரமாகப்பேசுவது ஸத்யமாகாது; ஸத்யந்தவறினபிறகு தர்மமில்லை. தர்மஞ்சொல்லாதவர்கள் பெரியோரல்லர்; பெரியோரில்லாதது ஸபையேயன்று என்பது கருத்து.

அனேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்த உயர்ந்தபொருள்கள், ரத்னங்கள், வாஹனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவைவும், ராஜ்யமும் உமதுசரீரமும் நாங்களும் எதிரிகளால் சூதினலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டோம்; எனக்குக் கோபமுண்டாகவில்லை; ஏனெனில், எங்களுடைய எல்லாவற்றிற்கும் நீர்தாம் அதிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்ததை மாத்திரம் அக்ரமமென்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலைமைக்குத்தகாத இந்தச்சிறுமி, பாண்டவர்களையடைந்து, அற்பர்களும் கொடியவர்களும் புத்தியில்லாதவர்களுமான கௌரவர்களால் உம் காரணமாகவன்றோ துன்பப்படுகிறாள். ராஜாவே! இவளுக்காக இந்தக்கோபத்தை உம்மேல் போடுகிறேன். உமது கைகளிரண்டையும் கொளுத்தப்போகிறேன். ஸஹதேவா! அக்னியைக்கொண்டுவா" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், "பீமஸேனா! இதற்குமுன் நீ இவ்வகையான பேச்சுகளைப் பேசுகிறவனல்லன். கொடியவர்களான நமதுபகைவர்களால் உனக்குத் தர்மத்திலிருந்த மரியாதைகூட அழிக்கப்பட்டதென்பது நிச்சயம். பகைவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்படி செய்யலாகாது. தர்மமே சிறந்தது. அதையே செய். தர்மிஷ்டரும் ஜ்யேஷ்டருமான ஸஹோதரரை மிஞ்சுவது எவனுக்குத்தகும்? பிறரால் அழைக்கப்பட்ட ராஜாவானவர் க்ஷத்திரியனுடைய விரதத்தைநினைத்து அயலான் விருப்பத்தையனுஸரித்து ஆடினார். அது நமக்குப் பெரும்புகழைத் தருவது" என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், தனஞ்சய! இவ்வாறு இவர் தர்மமாகச்செய்ததை நான் அறியாமலிருப்பேனாயின் இவர் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பலாத்காரமாய் எரிகிறநெருப்பில் கொளுத்தியிருப்பேன்" என்றுசொன்னான். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவ்வாறு துக்கப்பட்டிருப்பதையும் பாஞ்சாலி இழுக்கப்படுவதையுங் கண்டு திருதராஷ்டிரன்புத்ரனாகிய விகர்ணன் "ஓ! அரசர்களே! திரௌபதிசொன்ன சொல்லுக்கு விவரித்து மறுமொழிகூறுங்கள். கேள்விக்கு மறுமொழிகூறாவிடின் நமக்கு நரகம் உடனேவரும். கௌரவர்களுக்குள் மிக்க வயதுமுதிர்ந்தவர்களாகிய பீஷ்மரும் திருதராஷ்டிரருமாகிய இவ்விருவரும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருக்கின்றனர். மஹாபுத்திசாலியான விதுரரும் ஒன்றும்சொல்லவில்லை. எல்லாருக்கும் ஆசார்யர்களாகிய துரோணர் கிருபர் இவ்விரண்டு பிராம்மணோத்தமர்களுங்கூடக் கேள்விக்கு மறுமொழி ஏன்கூறவில்லை? எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்த மற்றஅரசர்களும் விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்தஅளவு

சொல்லலாம். அரசர்களே! சிறந்தவளான திரௌபதி பலமுறை சொன்னசொல்லை ஆராய்ந்துபார்த்து, யாருக்கு என்ன அபிப்பிராயமோ அந்தப்படி மறுமொழி சொல்லுங்கள்" என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு அந்தச்சபையிலுள்ளவர்களெல்லாரையும் பார்த்துப் பலமுறை கூறினான். அவ்வரசர்கள் சரியென்றாவது பிழையென்றாவது அவனுக்குச்சொல்லவில்லை. விகர்ணன் அவ்வரசர்களனைவரையும்பார்த்து அவ்வாறு பலமுறைசொன்னபின் கையினாற் கையைப் பிசைந்து பெருமூச்செறிந்துகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்: "அரசர்களே! இந்தச்சொல்லுக்கு நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள்; அல்லது எந்தக்காரணத்தினாலாவது சொல்லாமலிருந்தாலுமிருங்கள். கௌரவர்களே! இந்தவிஷயத்தில் நான் எதைச் சரியென்று நினைக்கிறேனோ அதைச்சொல்லப்போகிறேன். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! வேட்டை, கள், சூதாட்டம், சிற்றின்பத்தில் மிக்கபற்று இந்நான்கும் அரசர்களுக்கு வ்யஸனங்களென்று சொல்லுகின்றனர். இவற்றில் பற்றுள்ளமனிதன் தர்மத்தைவிட்டிருப்பான். எந்த நிலைமையிலிருக்கும்மனிதன்செய்த செய்கையை உலகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களோ அவ்வகையான சூதால் அழைக்கப்பட்டுச் சூதாட்டமென்னும் வ்யஸனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தர்மராஜாவினால் திரௌபதியைப் பந்தயமாகவைப்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. குற்றமற்ற இந்தத் திரௌபதி பாண்டவர்களெல்லாருக்கும் பொதுவானவள். மேலும் இந்தப்பாண்டவரான தர்மராஜர் தம்மைத் தோற்றபிறகு இவளைப் பந்தயம்வைத்திருக்கிறார். சகுனியே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க விரும்பி அவள் பெயரைக்கூறினான். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கையில் இவளை ஜயிக்கப்பட்டவளாக நான்நினைக்கவில்லை" என்றான். இதைக்கேட்டவுடன் விகர்ணனைப் புகழ்வதும் சகுனியை இகழ்வதுமாயிருந்த ஸபையோரின்பேரொலி உண்டாயிற்று. அந்தக்கோஷம் ஓய்ந்தவுடன் கோபம்மிகுந்த கர்ணன் அழகானகையைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

"விகர்ணா! இதில் அனேகம்கெடுதல்கள் காணப்படுகின்றன. அரணியிலுண்டான அக்கினிபோல நீ எதில்பிறந்தாயோ அதையேயழிப்பதற்கு இருக்கிறாய். இந்தஸபையோர் கிருஷ்ணையினால் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டும் யாதொன்றும் சொல்லாமலிருக்கின்றனர். திரௌபதி தர்மத்தினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவளென்று இவர்கள் நினைக்கின்றனர். திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! நீமட்டும் வெறுஞ் சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் [1]வெடித்துப்பேசுகிறாய். சிறுவனாகியநீ ஸபைநடுவில் பெரிய

[1] அடங்காமற்பேசுகிறாய்.

வன்போலப் பேசுகிருயன்ரே? துரியோதனனுக்கு இளையவனே! ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படாதவளென்று சொல்வதனுல் நீ தர்மத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. உன்புத்தி மிகக்குறைவானது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! பாண்டவர்களில் மூத்தவனுகிய யுதிஷ்டிரன் எல்லாப்பொருள்களையும் ஸபையில் வைத்துவிட்டபோது திரௌபதிமட்டும் ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? பரதச்ரேஷ்டனே! அந்தத்திரௌபதியும் எல்லாச்சொத்திலும் அடங்கினவள்தானே? இப்படி நியாயமாக ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? திரௌபதியை வாக்கினுல் சகுனிசொன்னதுண்டு. பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டனரே. இவளை ஜயிக்கப்படாதவளாக நீ நினைத்தகாரணம் யாது? ஒற்றைவஸ்திரத்தோடு இவள் ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது அதர்மமென்று நினைக்கிருயா? அந்தவிஷயத்திலும் என்னுடைய முடிவான பேச்சைக்கேள். கௌரவனே! பெண்ணுக்கு ஒருகணவன் தான் தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டவன். இவளோ அனேகருக்கு வசப்பட்டவள்; அதனுல், வேசையென்பது நிச்சயம். இவளைச் சபைக்குக் கொண்டுவருவதும் இவள் ஒற்றைவஸ்திரம் உடுத்திருப்பதும் வஸ்திரமேயில்லாமலிருப்பதும் வியக்கத்தக்கதன்றென்று நான்நினைக்கிறேன். இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்களனைத்தும் இவளும் இந்தப்பாண்டவர்களும் எல்லாம் தர்மமாகவே சகுனியினுல் ஜயிக்கப்பட்ட உடைமைகள். துச்சாஸனு! இந்த விகர்ணன் மிகச்சிறியவன்; தெரிந்தவன்போலப் பேசுகிறுன். பாண்டவர்களின் வஸ்திரங்களையும் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தையும் கொண்டுவா" என்ருன்.

ஜனமேஜயரே! அதைக்கேட்டவுடன் பாண்டவர்களனைவரும் தங்கள் மேல்வஸ்திரங்களைஎறிந்துவிட்டு ஸபையில் உட்கார்ந்தனர். ராஜாவே! அதன்பிறகு துச்சாஸனன் ஸபைநடுவில் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாக அவிழ்த்து இழுக்கத்தொடங்கினுன். வஸ்திரமிழுக்கப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் அழுது, 'முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டமஹரிஷி பெரிய ஆபத்து வரும்போது பகவானுன ஹரியை நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது எனக்குத்தெரியும்' என்று மனத்தில்நிச்சயித்துத் தன்வஸ்திரம் இழுக்கப்படும்போது சரணுகதவத்ஸலரான கிருஷ்ணனைநினைத்தாள். "சங்கம் சக்கரம் கதைகளைக் கையில்ஏந்தினவரே! துவாரகையிலிருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணு! சரணமடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும். ஆ! கிருஷ்ணு! த்வாரகாவாஸா!

யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! எங்கிருக்கிறீர். இந்நிலைமையையடைந்தவளும் அநாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமலிருக்கிறீர்? கோவிந்தா! துவாரகாவாஸியே! கிருஷ்ணா! கோபீஜனப்பிரியா! கேசவா! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிறஎன்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை? ஓ! லோகநாதா! ஓ! ஸ்ரீபதியே! ஆய்ப்பாடியைக்காப்பவரே! துன்பத்தையழிப்பவரே! ஜனார்த்தனா! கௌரவர்களென்னும் கடலில்மூழ்கினஎன்னைக் கைதூக்கிவிடும். கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! மஹாயோகியே! உலகத்துக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியே! உலகத்தைப்படைப்பவரே! கோவிந்தா! கௌரவர்களின்நடுவில் கஷ்டப்பட்டுச் சரணமடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும்" என்றாள். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச் சிறந்தபெண்ணான திரௌபதி மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஈசுவரரான ஹரியாகிய கிருஷ்ணனை இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்து மிக்கதுயரத்தினால் முகத்தைமூடிக்கொண்டு அழுதாள். அப்போது திரௌபதியின்வஸ்திரத்தை இழுக்கஇழுக்க, கிருஷ்ணனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் அதைப்போல இன்னும் அநேகவஸ்திரங்கள் உண்டாயின. ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மத்தைக் காப்பாற்றினதனால் மறுபடியும் பலபலநிறங்களுள்ளவையும் சுத்தவெண்மையுமான அநேகவஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண்டாய்க்கொண்டேயிருந்தன. பிறகு அந்தஸபையில் கேட்க மிகக்கடினமான ஹலஹலவென்னும் சத்தம்உண்டாயிற்று. அந்தஸபையிலுள்ள அரசர்களனைவரும் உலகத்திலில்லாத அந்தப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு துச்சாஸனனையிகழ்ந்து திரௌபதியைப் புகழ்ந்தனர். கௌரவர்களைப்பற்றி, 'சீ சீ!' என்ற இழிவானசொல்லைச் சொல்லினர். ஸபைநடுவில் வஸ்திரங்களின்ராசி குவிந்துபோனபோது துச்சாஸனன் களைத்து வெட்கி உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்தஅரசர்கள் நடுவில் பீமன் கோபத்தினால்துடிக்கும் உதடுகளுடன் கையைப்பிசைந்து பெருங்குரலோடு சபதம்செய்தான்.

பீமன், "உலகத்திலுள்ள க்ஷத்திரியர்களனைவரும் மற்றமனிதர்கள் இதற்குமுன்சொல்லாததும் இனியும் யாரும்சொல்லப்போகாததுமான இந்தஎன்சொல்லைக் கேளுங்கள். பூமிக்கு ஈசுவரர்களே! நான் இதைச்சொல்லி இவ்வாறு செய்யாமற்போவேனாயின்; அதாவது—பாவியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பாரதவம்சத்தவரில் இழிவானவனுமாகிய இந்தத்துச்சாஸனனுடைய மார்பையுத்தத்தில் பிளந்து பலாத்காரமாக இவன்ரக்தத்தைக்குடியாமல் விடுவேனாயின் என் முன்னோர்களான * கூடஸ்தர்கள்சென்றகதிக்கு நான் செல்லாமற்

போகக்கடவேன்” என்றான். கொடியதும் மயிர்பொடிக்கச்செய்வதுமாகிய பீமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸபையோர் துச்சாஸனனை நிந்தித்துப் பீமனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்தைச் செய்தனர். அங்குள்ள யோக்கியர்கள் திருதராஷ்டிரனை இகழ்ந்து திரௌபதியின்கேள்விக்குக் கௌரவர்கள் சரியான மறுமொழிசொல்லவில்லையென்று கூவினர். பிறகு எல்லாத்தர்மங்களுந் தெரிந்தவிதுரர் கைகளைத்தூக்கி ஸபையோரையடக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

“திரௌபதியானவள் கேள்விகேட்டு இவ்வாறு அநாதைபோலக் கதறுகிறாள். ஸபையோரே! அவள்கேள்விக்கு நீங்கள் மறுமொழிகூறவில்லை. இதனால் தர்மம் கெடுக்கப்படுகிறது. கேள்வியானது ஜ்வலிக்கிறஅக்னிபோல ஸபையில்விழுந்திருக்கிறது. ஸபையிலுள்ளவர்கள் ஸத்தியத்தினாலும் தர்மத்தினாலும் அதைஅவிக்கவேண்டும். ஆதலால், யோக்யனானமனிதன் தர்மமுள்ளகேள்விக்கு உண்மையோடுமறுமொழிகூறவேண்டும். காமக்குரோதங்களின்வன்மையைத் தாண்டினவர்கள் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்லவேண்டும். வேந்தர்களே! விகர்ணன் தன்புத்திக்குத் தக்கபடி கேள்விக்கு மறுமொழிசொன்னான். நீங்களும் அறிவுக்கெட்டினவரையில் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுங்கள். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மத்தையறிந்தும்கேள்விக்குமறுமொழிகூறாமலிருப்பானாயின், பொய்சொல்வதனாலுண்டாகும்பயனில் பாதியை அனுபவிப்பான். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மந்தெரிந்தும் தப்பாக மறுமொழிகூறுவானாயின், அவன்பொய்யின்முழுப்பயனையும் அடைவானென்பது நிச்சயம். இந்தவிஷயத்தில் பிரஹ்லாதருக்கும் ஆங்கிரஸரென்னும்முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகப் பெரியோர்சொல்லும் பழமையான இதிஹாஸத்தை நான்சொல்லுகிறேன்.

பிரஹ்லாதனென்னும் ஓர் அஸுரச்ரேஷ்டனிருந்தான். அவனுடையபுத்ரனான விரோசனனென்பவன் ஒருகன்னிகைக்காக அங்கிரஸின்புத்ரனாகிய ஸுதன்வாவை நெருங்கித் தொடர்ந்தான். அப்போது அந்தக் கன்னிகையையடைவதற்காக அவ்விருவருக்கும் ‘நான் பெரியவன்; நான் பெரியவன்’ என்று அவ்விஷயத்தில் [1]உயிர்ப்பந்தயம் உண்டானதென்று யாம்கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களுள் யார்பெரியவனென்றகேள்வியைப்பற்றி விவாதமுண்டாயிற்று. அவ்விருவரும் பிரஹ்லாதனிடம்சென்று ‘எங்களில் எவன்பெரியவன்.

---

1 ‘தோற்றவன் உயிருள்ளவரையில் ஜயித்தவனுக்கு அடிமைசெய்வது’ என்பது பழையஉரை.

இந்தக்கேள்விக்குப் பொய்யில்லாமல் மறுமொழிசொல்லும்' என்று கேட்டனர். அந்தப்ராஹ்லாதன் ஸுதன்வாவைக்கண்டு மறுமொழி சொல்வதற்குப் பயந்தான். ஸுதன்வா கோபித்துப் பிரம்மதண்டம் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பிரஹ்லாதனைப்பார்த்து, 'ப்ரஹ்லாத! நீபொய்சொன்னாலும் ஒன்றும்சொல்லாமலிருந்தாலும் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் உன்தலையை நூறுசுக்காகும்படி அடிப்பான்' என்று சொன்னான். ஸுதன்வாவினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது பிரஹ்லாதனென்னும்அஸுரன் அரசிலைபோல்நடுங்கிச் சிறந்தமஹிமையுள்ள கசியபரிடம்கேட்கச்சென்றான். 'மஹானுபாவரே! நீர்தாம் தேவாஸுரர்களுடைய தர்மங்களையும் பிராம்மணதர்மங்களையும் அறிந்தவர். இந்தத்தர்மஸங்கடத்தைக் கேளும். கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவனுக்கும் தப்பாகமறுமொழிசொல்லுகிறவனுக்கும் மறுமையில்வரும்உலகங்கள் யாவையென்பதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்லும்' என்றுகேட்டான். அதற்குக் கச்யபர், 'தெரிந்திருந்தும் விருப்பினாலாவது வெறுப்பினாலாவது அச்சத்தினாலாவது கேள்விகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லாமலிருப்பவன் ஆயிரம்வருணபாசங்களைத் தன்மேல் மாட்டிக்கொள்ளுகிறான். நேரேகண்டவன் கண்டதைச் சரியாகச் சொல்லாமல்[1] மாட்டின்காதுபோல ஆடிக்கொண்டு திரிவானாயின் அவன் ஆயிரம்வருணபாசங்களைத் தன்மேல்மாட்டிக்கொள்வான். அவனுக்கு ஒருவருஷம் நிரம்பினபிறகு ஒருபாசம்மேலேமாட்டப்படுகிறது. ஆதலால், தெரிந்தவன் ஸத்யம் சொல்லவேண்டும். ஸத்யந்தான் முக்யமானது. எங்கே தர்மமானது அதர்மத்தினால் கெடுக்கப்பட்டு, எந்தஸபையையடைகிறதோ அந்த ஸபையோர் தர்மத்தில்தைத்தஆணியை எடுத்துவிடாவிடின் அவர்களே அந்த ஆணியினால் குத்தப்படுகின்றனர். தலைவன் பாதிப்பயனையடைகிறான். செய்தவனுக்குக் கால்பாகம்; இகழத்தக்க காரியத்தை யிகழாமலிருந்த ஸபையோருக்கு மற்றக்கால்பாகம். நிந்திக்கத்தக்கவனை நிந்திப்பராயின் தலைவனும் ஸபையோரும் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகின்றனர். பாபம் செய்தவனைமட்டும்சாருகிறது. பிரஹ்லாதா! தர்மத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு எவர்கள்தப்பாகமறுமொழிகூறுவீர்களோ அவர்கள் முன்னேழுபின்னேழு தலைமுறைகளையும் யாகப்பயன்களையும் தானதர்மங்களையும் அழிக்கின்றனர். பொருளைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும் பிள்ளை இறந்தவனுக்கும் கடன்காரனுக்கும் காரியம்கெட்டவனுக்கும் கணவனில்லாதபெண்ணுக்கும் ராஜாவினால்பிடித்துவருத்

1 'இரண்டுபக்ஷத்திலும் சேருவது' என்பது பழையவுரை.

தப்பட்டவனுக்கும் பிள்ளையில்லாதவனுக்கும் புலியினால்மோக்கப் பட்டவனுக்கும் மாற்றானுள்ளவனுக்கும் ஸாக்ஷிகளால்கெடுக்கப் பட்டவனுக்கும் உள்ள துக்கங்களெல்லாம் ஸமானமானவையென்று தேவச்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். அஸத்தியஞ்சொல்லுகிறவன் மேற்சொன்னஎல்லாத்துக்கங்களையும் அடைகிறான். கண்ணால்கண்ட தனாலும் கேட்டதனாலும் விஷயங்களை ஞாபகம்வைத்திருப்பவன் ஸாக்ஷியாகிறான். ஆதலால், உண்மைசொல்லுகிற ஸாக்ஷியானவன் அறம்பொருள்கள் கெடாமலிருப்பன்' என்றுசொன்னார். கசியபர் சொல்லியதைக்கேட்டபிறகு ப்ரஹ்லாதன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து, 'விரோசனா! உன்னைவிட ஸுதன்வாபெரியவன். அப்படியே அங்கிரஸ் என்னைவிடப்பெரியவர். ஸுதன்வாவின்தாய் உன்தாயைவிடப் பெரியவள். ஆதலால், இந்தஸுதன்வாதான் உன்உயிருக்கு அதிகாரி' என்றுசொன்னான். அதற்கு ஸுதன்வா, 'நீபுத்ரஸ்நேஹத்தைக்கூட விட்டுத் தர்மத்தில்நிலைநின்றாயாதலின் உன்புத்ரனை விட்டுவிடுகிறேன். இவன் நூறுவருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னான். இந்தச்சிறந்ததர்மத்தைக்கேட்ட ஸபையோரனைவரும் திரௌபதியின்கேள்விக்கு எதுசரியானமறுமொழியென்று நினைத்துப்பாருங்கள்" என்றார்.

விதுரர்சொல்லைக்கேட்டு அரசர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கர்ணன் துச்சாஸனனைப்பார்த்து, "தாசியானகிருஷ்ணையை வீட்டுக்குஅழைத்துப்போ" என்றான். நடுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பரிதாபப் படத்தக்க திரௌபதியை ஸபைநடுவில் துச்சாஸனன் இழுத்தான்.

தொண்ணூற்றோராவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதி ஸபையில்புலம்ப, பீஷ்மர் தாமொன்றும் சொல்லமுடியாமையையும் அவ்விஷயத்தில் தமக்குள்ளவருத்தத்தையுஞ்சொல்லித் திரௌபதிகேள்விக்கு யுதிஷ்டிரரைமறுமொழிகூறச்சொன்னது.)

துச்சாஸனனாலும் மனத்துயரத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவளும் அப்படிப் பீடிக்கப்படத்தகாதவளுமான திரௌபதி, "இந்தப்பலவானான துச்சாஸனன் பலாத்காரமாகஇழுத்ததனால் சக்தியற்றவளாகச் செய்யப்பட்டேன். ஸபையிலுள்ள இந்தக்குருவம்சத்தோருக்கு நான்

வந்தனஞ் செய்கிறேன். இந்தச்சூதாட்டம் நான் செய்ததன்று. இதற்கு முன்காரியத்தையும் பின்காரியத்தையும் நான்செய்யவில்லை. ஆதலால், இந்தக்குற்றம் எனக்கிருக்கலாகாது" என்றுசொல்லி ஸபையில்விழுந்து யாவருக்கும் துயரமுண்டாகும்படி பின்வருமாறு புலம்பலானாள்.

"இதற்குமுன் ஸ்வயம்வரஸபையில் வந்திருந்த அரசர்களால் காணப்பட்டதுதவிர மற்றெங்கும் காணப்படாமலிருந்தநான் இப்போது அம்பலத்துக்குவந்தேன். முன்னேவீட்டிலிருக்கும்போது காற்றும்கதிரோனுங்கூட என்னைக் கண்டதில்லை. அந்தநான் இப்போது ஸபைநடுவில் ஜனக்கூட்டத்தில் காணப்படுகிறேன். முன் வீட்டிலிருக்கும்போது மேலேகாற்றுப்பட்டாலும் பாண்டவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர்களே இப்போது இந்தத்துராத்மாவான துச்சாஸனனால் நான்தொடப்படுவதைப் பொறுக்கின்றனர். மருமகளும் மகளும் கஷ்டப்படத்தகாதவளுமான நான் பிடிக்கப்படுவதை இந்தக்குருவம்சத்தவரும்பொறுப்பது விபரீதகாலமென்று நான்நினைக்கிறேன். கற்புள்ளசிறந்தபெண்ணாகியநான் ஸபைநடுவில் இப்போது பிரவேசிக்கிறேனென்பதைவிடப் பெரியஇழிவு என்ன இருக்கிறது? அரசர்களின்தர்மம் இப்போது எங்கேபோயிற்று? முன்னோர்கள் கற்புள்ளபெண்ணை ஸபைக்குக்கொண்டுவருவதில்லை யென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். முன்னோர்கள்செய்ததும் என்று மழியாததுமான அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களிடத்தில் அழிந்துபோயிற்று. பாண்டவர்களுக்குப்பாரியையும் திருஷ்டத்யும்னன்ஸஹோதரியும் கிருஷ்ணனுக்குத்தோழியும் கற்புள்ளவளுமானநான் இந்த ராஜஸபைக்கு எப்படிவரலாம்? குருவம்சத்தோரே! தர்மராஜருக்குத் தமக்குச்சரியான க்ஷத்திரியவருணத்தில் பிறந்த பாரியையாகிய என்னைத் தாஸியென்றாவது தாஸியல்லளென்றாவது நீங்கள்சொல்லுங்கள். நீங்கள்சொன்னபடி செய்வேன். குருவம்சத்தவர்களே! குருவம்சத்தவர்களின்கீர்த்தியையழிப்பவனாகிய இந்தஅல்பன் என்னைமிகஉறுதியாகப்பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அதை நான் வெகுநேரம் ஸஹிக்கமுடியாது. குருவம்சத்துஅரசர்களே! என்னை ஜயிக்கப் பட்டவளென்றோ ஜயிக்கப்படாதவளென்றோ எப்படி நீங்கள்நினைக்கிறீர்களோ அப்படி மறுமொழிகூற விரும்புகிறேன். உங்கள்சொற்படி செய்வேன்" என்றுசொன்னாள்.

அதைக்கேட்ட பீஷ்மர், "மேன்மைபொருந்தியவளே! முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். உலகத்தில் தர்மத்தின் சிறந்த வழியை

அறிவது மிகத்தெரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் முடியாது. உலகத்தில் பலவானான மனிதன் எதைத் தர்மமாகநினைக்கிறானோ அதுதான் தர்மமாகிறது. [1]மற்றது தர்மத்தின்கரையில் தடைப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும் இந்தத்தர்மம் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதனாலும் அறிதற்கு அரிதாயிருப்பதனாலும் முக்கியமாயிருப்பதனாலும் உன்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கு நிச்சயமாகப்பகுத்து மறுமொழிகூற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், இந்தக்குலத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் அழிவுவருவது திண்ணம். அதற்குத் தக்கபடிதான் கௌரவர்களனைவரும் ஆசையையும் அறியாமையையுமே கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். மேன்மையுற்றவளே! அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு நீ மருமகளாயிருக்கிறாய். மேற்குலத்தோர்கள் வியஸனங்களினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் தர்மத்தின் மார்க்கத்தைவிட்டு வழுவுவதில்லை. பாஞ்சாலியே! துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் தர்மத்தையே கவனிப்பதாகிய இந்தச் சிறந்தஒழுக்கம் உனக்கேதகும். பெரியோர்களும் தர்மந்தெரிந்தவர்களுமாகிய இந்தத் துரோணர் முதலானவர்களும் உயிர்போனவர்கள்போலத் தலைகுனிந்து வெறுந்தேகங்களோடிருக்கின்றனர். இந்தக்கேள்விக்கு நிச்சயம் சொல்லவேண்டியவன் யுதிஷ்டிரனென்பது எனது அபிப்பிராயம். நீ ஜயிக்கப்பட்டவளென்றாவது ஜயிக்கப்படாதவளென்றாவது தானே வியக்தமாகச் சொல்லவேண்டியவன் அவன்" என்றுசொன்னார்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் முதலானவர்கள் பேசுவதும், துரியோதனன் திரௌபதிக்குத் துடையைக் காண்பித்ததனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனன் கர்ணன் முதலானவர்களை வதஞ்செய்யப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்களைத் திரௌபதி சபித்தபோது ஆகாயத்தினின்று பூமாரிபொழிந்ததும்.)

அந்தத் தேவி, [2]அன்றிற்பெடைபோல அவ்வாறு அழுது மிகுதியாகக் கதறுவதைக்கண்டும் அந்தச் சபையிலுள்ள அரசர்கள் துரியோதனனுக்கஞ்சி, சரியென்றோ அல்லது பிழையென்றோ ஒருசொல்லும் சொல்லவில்லை. அரசர்களின் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும்

---

[1] ஐசுவரியபலமுள்ளவன் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று சொன்னாலும் மறுக்கக்கூடவில்லையென்பது கருத்து. [2] 'குரரி' என்பது மூலம்.

அவ்வாறு பேசாமலிருந்ததைக் கண்டபொழுது திருதராஷ்டிரன் மகன் பாஞ்சால ராஜபுத்ரியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் புன்னகை நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். "மேலான தைரியமுள்ளவளே! த்ருபதபுத்ரியே! இந்த உன்கேள்வி உன்புருஷர்களாகிய பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், ஸஹதேவன் இவர்களிடத்திலேயேயிருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வந்த சொல்லுக்கு இவர்களே மறுமொழிகூறட்டும். பாஞ்சாலியே! உன்விஷயத்தில் யுதிஷ்டிரனுக்கு யாதொரு உரிமையுமில்லையென்று பெரியோர்களின் நடுவில் சொல்லட்டும். எல்லாரும் தர்மராஜாவைப் பொய்யனாகச் செய்யட்டும். பாஞ்சாலி! (அப்போது) நீ தாஸித்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய். தர்மத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும் இந்திரனுக்கொப்பானவனுமாகிய தர்மபுத்ரன் உனக்கு அதிகாரியா? அல்லனா? என்பதைத் தானே சொல்லட்டும். இவன் சொன்னவுடனே இரண்டிலொன்றை யடையலாம். இந்த ஸபையிலிருக்கிற சிறந்த குணவான்களான கௌரவர்களனைவரும் உன் துயரத்தில் அகப்பட்டிருந்தும் உன்புருஷர்கள் பாக்யம் குறைந்தவர்களாயிருப்பதை உண்மையாக அறிந்துதான் மறுமொழி சொல்லவில்லை" என்றான். பிறகு ஸபையோரனைவரும் கௌரவராஜாவான துரியோதனன் சொன்னதை முழங்கிப் புகழ்ந்தனர். கூவிக்கொண்டு மேல்வஸ்திரங்களையெடுத்து வீசினர். ஆ! ஆ! என்ற துக்கசப்தமும் உண்டாயிற்று. மனத்தைக் கவருவதாகிய துரியோதனன்சொல்லைக் கேட்டபிறகு ஸபையிலுள்ள கௌரவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. எல்லா அரசர்களும் கௌரவச்ரேஷ்டனான துர்யோதனன் தர்மமாக நடக்கிறானென்று அவனைக்கொண்டாடி அவன்மேல் அன்போடிருந்தனர். அவ்வரசர்களனைவரும், தர்மந்தெரிந்தவரான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அர்ஜுனனும் பீமஸேனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் என்னசொல்லப்போகிறார்களென்று மிக்க ஆவலோடு முகங்களைக் குறுக்காகத்திருப்பி எதிர்பார்த்திருந்தனர். அந்த ஒலி ஓய்ந்தபிறகு பீமஸேனன் அழகும் சிறப்புமுள்ளதும் சாந்தணியப் பெற்றதுமான கையையெடுத்துப் பேசலானான்.

"சிறந்தமனமுள்ளவரும் மூத்தவருமாகிய இந்தத்தர்மராஜர் எங்களுக்கு அதிகாரியாக இல்லாமற்போனால் இந்தக்கௌரவவம்சத்தை நாங்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டோம். எங்கள் புண்ணியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் உயிருக்குங்கூட அவரே அதிகாரி. அவர் தம்மைத் தோற்றதாக நினைக்கும்போது நாங்களும் (எங்களைத்)தோற்றவர்தாம்.

காலால் பூமியைமிதிக்கும் மானிடததன்மையுள்ளவன் பாஞ்சாலியின் இந்தக்கூந்தல்களைத் தொட்டபிறகு உயிரோடு என்னிடத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான். நீண்டும் திரண்டும் பரிகாயுதங்களைப் போன்றுமிருக்கும் என் இருபுஜங்களையும் பாருங்கள். இவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டபிறகு இந்திரனாலும் விடப்படமாட்டான். தர்மமென்னும் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டும் என்தமையனாரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் தடுக்கப்பட்டும் அர்ஜுனனால் அடக்கப்பட்டுமிருப்பதனால் இந்தத்துயரத்தையனுபவிக்கிறேன். தர்மராஜரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றேனாயின் இந்தப்பாபிகளான திருதராஷ்டிர புத்ரர்களைச் சிங்கம் அற்பமிருகங்களை யழிப்பதுபோலக் கைகளென்னும் கத்திகளால் துணித்துவிடுவேன்” என்றுசொன்னான். அப்போது பீஷ்மரும் துரோணரும் விதுரரும், “உன்னிடத்தில் எல்லாச்சக்தியும் இருப்பது தெரியும். இப்போது பொறுத்துக்கொள்” என்று பீமனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கர்ணன், “சிறந்தபெண்ணே! அடிமை, புத்ரன், பிறருக்குட்பட்டபெண் இம்மூவரும் பொருளில்லாதவர்கள். நீ பொருளில்லாத தாஸனுடையமனைவி. உனக்கு நாதனுமில்லை. தாஸனுடைய தனமெல்லாம் எஜமானனுடையது. நீ உள்ளேபோய்த் துரியோதனனுடைய பரிவாரங்களைச்சேர். அதுதான் நீ செய்யவேண்டியகாரியம். மற்றது அவ்விடத்தில் கட்டளையிடப்படும். ஓ! ராஜபுத்ரியே! திருதராஷ்டிர புத்ரர்களெல்லாரும் உனக்கு எஜமானராகிறார்கள்; பாண்டவர்களல்லர். சிறந்தபெண்ணே! யாரையடைந்தால் சூதாடிப்பந்தயத்தினால் அடிமைத்தனம்வாராதோ அப்படிப்பட்ட மற்றொருவனைக் கணவனாக உடனேதேடிக்கொள். தாஸியாகப்போனபிறகு தன்னிஷ்டப்படி புருஷர்களைவைத்துக்கொள்வது குற்றமாகாது. அஃது உனக்குத்தெரிந்திருக்கட்டும். யஜ்ஞஸேனன்மகளே! நகுலன் பீமஸேனன் யுதிஷ்டிரன் ஸஹதேவன் அர்ஜுனன் ஆகியஎல்லோரும் தோற்றுப்போனார்கள். அதனால், நீ தாஸியானாய். தங்களைத்தோற்றவர்கள் உனக்குக்கணவராகார்கள். பாஞ்சாலராஜனை துருபதன்பெண்ணாகியஇவளை ஸபைநடுவில் பந்தயம்வைத்தாடின தர்மராஜன் தன்பிறப்பின்பயனையும் பராக்ரமத்தையும் ஆண்மையையும் நினைக்கவில்லையோ?” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன் அதைக் கேட்டு மிகவும்பொறாதவனாகி ராஜாவையனுஸரித்துத் தர்மமென்னும் கயிற்றினால்கட்டப்பட்டுக் கர்ணனையெரிப்பவன்போல (பார்த்து) கோபத்தினால் சிவந்தகண்களோடு துயரத்துடன் மிகப்பெரு

மூச்செறிந்தான். அவன், "தர்மராஜாவே! இந்தத்தேர்ப்பாகன் மகன்மேல் எனக்குக்கோபமில்லை. உண்மையாக அடிமைத்தொழில் தான் அவனிட்டகட்டளை. நீர் இவளைப்பந்தயம் வைக்காமலிருப்பீராயின் பகைவர்கள் நம்மை இவ்வாறுபேசுவார்களா" என்று தர்மராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

பீமஸேனன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் ராஜாவான துரியோதனன், மதிமயங்கி மௌனமாயிருந்த யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "ஓ! அரசனே! பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் உன்னுடையகட்டளையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். கிருஷ்ணை ஜயிக்கப் படாதவளென்று நீ நினைக்கிறாயா? அவள்கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்" என்றுசொன்னான். தர்மராஜாவைப்பார்த்து, இவ்வாறு சொன்னபிறகு தன்னுடையஐசுவர்யத்தின் கர்வத்தினால் மதிகெட்ட துரியோதனன் புன்னகையுடன் பாஞ்சாலியைப்பார்த்துப் பீமஸேனனை அவமானப்படுத்துவதற்காகக் கர்ணனுடன்பரிகாசஞ்செய்து தன்வஸ்திரத்தைவிலக்கி வாழைமரத்துக்கும் யானைத்துதிக்கைக்கும் ஒப்பானதும் வஜ்ராயுதத்துக்குஒப்பானதிடமுள்ளதும் எல்லாலக்ஷணங்களும் பொருந்தியதுமான தன் [1]இடத்துடையை, திரௌபதி பார்க்க அவளுக்குக்காண்பித்தான். பீமஸேனன் அவனைப்பார்த்துச் சிவந்தகண்களைவிழித்து அரசர்களின்நடுவில் அந்தஸபையோரெல்லாம்கேட்கும்படி, "ஓ! துரியோதனா! விருகோதரன் பெரும் போரில் உன்னுடைய இந்தத்துடையைக் கதையினால்பிளந்துவிடானாயின் அவன்முன்னோர்கள் சென்றஉலோகத்திற்குச் செல்லான்" என்றுசொன்னான். கோபித்த பீமஸேனனுடைய மயிர்க்கால்கள் எல்லாவற்றினின்றும் அக்னிஜ்வாலைகள், கொளுத்தப்பட்ட மரத்தின் பொந்துகளினின்றும் கிளம்புவதுபோல வெளிப்பட்டன.

அப்போது விதுரர், "பிரதீபவம்சத்து அரசர்களே! பெரும் பயத்தைப்பாருங்கள். பீமஸேனனால் அந்தப்பயம்வருமென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இந்தப் பரதவம்சத்தாரிடத்தில் இந்தப்பெரிய அநீதி முந்தியவினைப்பயனாக உண்டாயிருப்பதென்பது திண்ணம். ஓ! திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! ஸபையில் ஸ்திரீயைக்கொண்டுவந்து விவாதஞ் செய்வதென்பது அளவுக்குமேற்பட்ட சூதாட்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுடைய யோகக்ஷேமங்களனைத்தும் அழிந்தன. கௌரவர்கள் பாவமானஆலோசனைகளைச் செய்கின்ற

---

[1] இடத்துடை தன்ஸ்திரீக்கு உரியது; ஆதிபர்வம் ௬அக-ம் பக்கத்திற் காண்க.

னர். கௌரவர்களே! இந்தத்தர்மத்தைச் சீக்கிரம்தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தர்மம் கெட்டால் ஸபைகெடும். சூதாடுகிறவன் தன்னைத்தோற்பதற்குமுன்னே இவளைப்பந்தயம்வைத்திருப்பானாயின் இவளுக்கு அதிகாரியாயிருந்திருப்பன். ஸ்வதந்திரமில்லாதவன் எதைவைத்தாடுகிறானோ அதைஜயித்தது கனவில்ஜயித்த தனம்போலத்தானாகுமென்று நினைக்கிறேன். கௌரவர்களே! சகுனிசொல்லைக்கேட்டு இந்தத்தர்மத்தை விட்டுவிலகிப்போகாதீர்கள்" என்றுசொன்னார். அப்போது துரியோதனன், "யாஜ்ஞஸேனியே! பீமன் அர்ஜுனன் நகுலஸஹதேவர்கள் இவர்களுடைய சொல்லுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனுக்கதிகாரமில்லையென்று அவர்கள்சொல்லட்டும். உடனே அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய்" என்றுசொன்னான். அப்போது அர்ஜுனன், "குந்திபுத்ரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜர் முதலில் எங்களைப்பந்தயம்வைத்தபோது அதிகாரமுள்ளவராயிருந்தார். அவர்தம்மைத் தோற்றபிறகு யாருக்கதிகாரியென்பதைக் கௌரவர்களனைவரும் அறியுங்கள்" என்றுசொன்னான். கர்ணன், "துச்சாஸனா! நான்சொல்வதைத்தெரிந்துகொள். வெகுநேரம் இவனோடென்னபேச்சு? வீரனே! திரௌபதியையழைத்துப்போ. துரியோதனா! நீ அவளைத்தாஸியாகவைத்து உன்னிஷ்டப்படியனுபவி" என்றுசொன்னான். பிறகு காந்தாரராஜாவின் புத்ரனானசகுனி, "கர்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! 'உன்னிஷ்டப்படிசெய்' என்று நீ சொன்னது நன்றாயிருக்கிறது" என்றுசொன்னான். துராத்மாவானதுச்சாஸனன் பிறகு திரௌபதியைப்பலாத்காரமாகச் சீக்கிரத்தில் உள்ளேஅழைத்துக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்து அவளையிழுத்தான். அதனால் பெண்ணரசியான பாஞ்சாலி கதறினாள்: "பீஷ்மரே! துரோணரே! அச்வத்தாமாவே! கிருபரே! தர்மிஷ்டரும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவருமானவிதுரரே! என்னைக்காப்பாற்றுங்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! உமதுமருமகளைக் காப்பாற்றும். மஹானுபாவையும் எல்லாம்தெரிந்தவளும் எல்லாவற்றையும் பார்த்திருப்பவளுமான காந்தாரியே! துரியோதனன்பயத்தினால்வருத்தப்பட்டு நடுங்கியிருக்குமென்னைக் காப்பாற்று. வீரர்களைபெற்ற குந்திதேவியே! என்னை நீபார்க்கவில்லையே. அயோக்யனால் பீடிக்கப்படும் உன்மருமகளை நீகாப்பாற்றவில்லையே. இவ்வாறு அடிக்கடிபுலம்புகிறஎன்னைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும்சொல்லாமற்போனால் பாக்கியமற்றநான் துரியோதனனுக்குவசப்பட்டுக் கெட்டுப்போவேன். பாண்டுமஹாராஜாவும் தர்மதேவதையும் தேவேந்திரனு

வாயுபகவானும் அச்வினிதேவதைகளும் தங்கள்மருமகளைக் காப்பாற்றவில்லையே. பதிவிரதையும் பாக்கியமில்லாதவளுமானநான் ஜீவிப்பேனாயின் கஷ்டம். சீ!" என்றாள்.

விதுரர், "ராஜகுமாரியே! நீசொல்லுகிறதை நான்கேட்கிறேன். இந்தப்பாண்டவர்கள் ஒன்றும் பேசுவதில்லையே. பாபபுத்தியுள்ளவனும் செய்ந்நன்றிகொன்றவனுமான துரியோதனனை உன்விருப்பத்திற்காக நான்சொல்லும் சொல்லை நீயே கேள். துரியோதனனும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களும் மிகக்கெட்டவர்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் பிள்ளைகளுடன்கூடவே மோசம்செய்கிறார். பாபபுத்தியுள்ளவனும் மிகக்கெட்டவனுமாகிய இந்தத்துரியோதனன் நான்சொல்லும் பெரியசொல்லைக் கேளாமற்போவனோ என்னவோ" என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்ரனான துச்சாஸனனைப்பார்த்து, "ராஜபுத்திரா! திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தாதே; நீ நாசத்தைப்பாராமலிருக்கலாம்" என்று சொன்னார். துச்சாஸனனுக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, "மஹாராஜாவே! நீர் இவ்வாறு திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்துவீராயின் பாண்டவர்களைக் கெடுத்தகாரணத்தினாலேயே இந்தப்பாவியான உமதுபுத்ரனும் அவன்மந்திரிகளும் கோபித்தபீமார்ஜுனர்களிருவர்களாலும் நகுலஸஹதேவர்களாலும் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். ஆதலால், பிள்ளையைத் தடுக்கக்கடவீர். கெட்டுப்போகக்கருதவேண்டாம்" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு, புத்திகெட்ட திருதராஷ்டிரன் ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. அப்போது நீண்டகண்களையுடைய பாபியான துரியோதனன் விதியினால் வந்த அறிவின்மையினால் இழுக்கப்பட்டு விதுரர்சொன்னதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ஸந்தோஷத்துடன் அடிக்கடி திரௌபதிக்குத் துடையைக்காண்பித்தான். துடையைக்காண்பிக்கும்போது தர்மபுத்ரரின் தம்பியும் பலமும்அகங்காரமுமுள்ளவனுமான விருகோதரன் துரியோதனனைப்பார்த்தான். அப்போது பீமஸேனன், தனக்குச்செய்த அந்த அவமானத்தைநினைத்துச் சிவந்தகண்களைவிழித்துக் கோபத்தையடக்கி வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

"நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன். தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வான். சூதில் தேர்ந்தவனாகிய சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வான். இந்த ஸபைநடுவில் மறுபடியும் இந்தப் பெரியசொல்லைச் சொல்வேன். நமக்கு யுத்தம்நேரும்போது தேவர்கள் இதை ஸத்யமாகச்செய்வார்கள். இந்தப்பாவியான துரியோதனனை யுத்தத்தி

கதையினல் கொல்வேன். தரையில்விழுந்த இவன்தலையைக் காலால் மிதிப்பேன். சூரனும் கொடியவனும் துராத்மாவுமான துச்சாஸன னுடைய மார்பைப்பிளந்து சிங்கம்போல ரக்தத்தைக்குடிப்பேன்" என்றுசொன்னன். அர்ஜுனன், "பீமஸேனு! உன்னுடன்பகைத்த வர்கள் இருப்பதில்லை. வீட்டில் ஸுகமாயிருக்கும் மூடர்களுக்குப் பெரும்பயம்தெரியாது. பீமா! சிறந்தவர்களுடையமுயற்சி பேச்சி ஞல்தெரிவிக்கப்படாது. க்ஷத்திரியதர்மத்தின்படி இவர்கள் யுத்தத் தில் நம்முடன்நிற்பார்களாயின் துரியோதனன் கர்ணன் துராத்மா வானசகுனி துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரக்தத்தையும் பூமிகுடிக் கும். பீமஸேனு! இந்தத்துராத்மாக்கள் ஸந்தோஷப்படும்படி பேசு கின்ற பொறாமைக்காரனுனகர்ணனை உன்ஆஜ்ஞையினல் நான் யுத் தத்தில் கொல்வேன். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாணங்களினல் யுத்தத்திற்கொல்வேன். மற்றுமுள்ளஎந்த அரசர்கள் புத்தியில்லாமல் என்னேடு யுத்தஞ்செய்வார்களோ அவர்களெல்லோ ரையும் கூரியஅம்புகளினல் யமலோகத்திற்கனுப்புவேன். என்னு டையஸத்யம்போமாளுல் இமயமலை இடத்தைவிட்டுவிலகும்; ஸூர் யன் ஒளியற்றுப்போவான்; குளிர்ச்சி சந்திரனைவிட்டுப்போய்விடும்" என்றுசொன்னன். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பெருமை யுள்ளவனும் பராக்ரமமும் சிறப்புமுள்ளவனும் மாத்ரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பெரியகையைத்தூக்கிச் சகுனியின்வதத்தைச்செய்யக் கருதிக் கோபத்தினல் கண்கள்சிவந்து பலமுறைபெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானன். "மூடா! காந்தாரராஜாக்க ளின்புகழைக் கெடுத்தவனே! நீ எவற்றைப் பாச்சிகைகளென்று நினைக்கிறுயோ இவைபாச்சிகைகளல்ல; உன்னல் யுத்தஞ்செய்வதற் காக எடுக்கப்பட்ட கூர்மையானபாணங்களாகும். ஸுபலபுத்ரனே! க்ஷத்திரியதர்மப்படி நீயுத்தத்தில்நிற்பாயாயின் உன்னைப்பற்றிப் பீமன் சொன்னதை உன்விஷயத்திலும் உன்பந்துக்கள்விஷயத்திலும் செய் கையினல் நிறைவேற்றுவேன். [1]முடித்துக்கொள்ளவேண்டியவற்றை யெல்லாம் முடித்துக்கொள்" என்றான். ஜனமேஜயரே! ஸஹதே வன்சொல்லைக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானநகுலனும் சொல் லலானன். "இந்தச்சூதாட்டத்தில் மோசக்காரர்களும் திருதராஷ் டிரபுத்ரர்களும் துரியோதனனுக்கு வேண்டினவர்களுமான எவர்க ளால் இந்தத்திரௌபதி கொடுஞ்சொற்கள் சொல்லப்பட்டாளோ, மிகக் கொடியநடையுள்ளவர்களும் இறக்கப்போகிறவர்களும் காலத்

[1] பிறகு நீயிருக்கமாட்டாய்என்பதுகருத்து.

தினால் ஏவப்பட்டவர்களுமான அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு யமலோகத்தை நான்காண்பிப்பேன். எனக்குப் பகையாளியும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் துராத்மாவுமான உலூகனென்னும் சகுனியின் அன்புள்ளபுத்ரனை யுத்தத்தில் நான்கொல்லப்போகிறேன். தர்மராஜருடைய கட்டளையினாலும் திரௌபதியின் கருத்தையனுஸரித்தும் பூமியில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் இல்லாமற் சீக்கிரத்தில் செய்துவிடுவேன்" என்றான். திரௌபதி, "பாபிஷ்டா! நீ துடையை எனக்குக்காண்பித்து நீயும்பார்த்துக்கொண்டதனால் உனக்கு மரணம் துடையிலேயே வரப்போகிறது. துராத்மாவான உன்ஸஹோதரன் என்னை இப்படிப்பிடிப்பதனால் இவனது ரக்தத்தை விருகோதரன் குடிக்கவேபோகிறான். மிகக்கெடுநினைவுள்ள இந்தக் கர்ணனைப் பிள்ளைகள் பந்துக்கள் மந்திரிகள் சேனைகள் முதலியவர்களோடு தனஞ்சயன்கொல்லப்போகிறான். அல்பத்தனமுள்ளவனும் மோசக்காரனும் பாபத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய சகுனியையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் ஸஹதேவன் கோபித்து யுத்தத்தில்கொல்லப்போகிறான்" என்றுசொன்னாள். தர்மமான ஒழுக்கமுள்ள திரௌபதியினால் இந்தச்சொல் சொல்லப்பட்டபோது அந்தச்சபையில் ஆகாயத்திலிருந்து மிகப்பெரியபூமாரிபொழிந்தது. ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டு அந்தஸபையோர் பேசவில்லை. அர்ஜுனன்பயத்தினால் அந்தச்சபையெல்லாம் ஒலியடங்கி யிருந்தது.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோபித்தஅர்ஜுனனை யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானப்படுத்தியதும், திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் வரமளித்ததும்.)

அப்பொழுது திரௌபதி சொல்லியதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றதனஞ்சயன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன், "இந்தத்தர்மராஜரானயுதிஷ்டிரர் என்னைத்தடுக்கிறார்" என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி வீரனானஸவ்யஸாசியானவன் கோபத்தாற் சிவந்தகண்களுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டெழுந்து அந்தச்சத்துருக்களைப் பார்த்தான். பிரளயகாலத்தில் எல்லாலோகங்களையுமெரிக்கும் அக்னியைப்போலவும் தக்ஷயாகத்தில் பசுக்களைக்கொல்ல யத்தனித்துக் கோபித்த ருத்திரரைப்போலவும் வில்லைக்கையிற்பிடித்துக் கொல்

வதற்காகப் பலமுறைநோக்கிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குமுயற்சியுள்ள வனுயிருந்த அர்ஜுனனை அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு அங்குள்ளமனிதர்கள் வ்யஸன முற்றனர். தனஞ்சயனுடைய பராக்ரமத்தையறிந்தவரனைவரும் அப்போது உயிரில்ஆசையைவிட்டு இமைகொட்டாத கண்களோடு இறந்தவர்போலிருந்தனர். அர்ஜுனனையும் தர்மபுத்திரரையும் அரசர்கள் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் கோபித்ததைப்பார்த்துப் பூமிநடுங்கிற்று. ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்பிராணிகளும் பயப்பட்டுநடுங்கின. அப்போது ஸூர்யனும் பிரகாசிக்கவில்லை; காற்றுமடிக்கவில்லை; சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றும்பிரகாசிக்கவில்லை; ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய உலகமனைத்தும் கலங்கிப்போயிற்று. அந்தஅர்ஜுனன் எழுந்திருக்கும் போது ஆகாயத்தில் ஸூர்யன்உதயமாவதுபோல விளங்கினன். அவ்வாறுகோபித்துப் பிரளயகாலத்தில் உலகத்தையழிக்கும் யமனுக்கொப்பாயிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு பீமஸேனனும் ஸந்தோஷமடைந்து யுத்தஞ்செய்யவே எண்ணங்கொண்டான். அப்போது கருடன் நாகங்களைக்கொல்வதுபோல எல்லாப்பகைவரையும் கொல்லக்கருதி மிகக்கோபித்த தனஞ்சயனைத் திரௌபதியும்நோக்கினள். கோபித்துப் பிரளயகாலத்து அக்னியைப்போல ஜ்வலிக்கின்றஅர்ஜுனன், கண்ணெடுத்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்தான். பராக்ரமத்தோடுகூடியஅர்ஜுனனைக்கண்டு அந்நகரத்திலுள்ளோர் வ்யஸனப்பட்டனர். வேகமாகக்கிளம்புகின்ற தனஞ்ஜயனைக்கண்டு தர்மராஜாவானவர் இந்திரன் உபேந்திரனையடக்குவதுபோல அடக்கினர். தலையுள்ளவரும் மூத்தவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், "அர்ஜுனா! அவஸரமாகக் காரியம்செய்யாதே. கீர்த்திஅழியலாகாது. பாபஞ்செய்தவர்களாகிய இந்தச்சூதாட்டக்காரர்களை நான்எரித்துவிடமுடியும். ஆனால், அஸத்யத்திற்கு அஞ்சுமார்க்கமென்றறிந்ததனல் என் கோபம் அடங்குகிறது. பாண்டவனே! உலகநன்மைக்காக நீயும் இந்தக் கோபத்தையடக்கு" என்றுசொன்னர். தர்மராஜாவினல் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாண்டவனுன தனஞ்ஜயன் துரியோதனன் மேலிருந்தகோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான். அந்தவீரனுனபற்குனன் அடங்கினபோது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமடங்கியஉலகம் மறுபடியும் ஸந்தோஷமடைந்தது. ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு தமையனால் அர்ஜுனன் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு *விருகோதரன் துயரமடைந்தான். அந்தச்சபை சப்தமில்லாமலிருந்தது. ஜனமேஜயரே!

அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் கிருஹத்தில் அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரி உரக்கஊளையிட்டது. நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகளும் கொடியபக்ஷிகளும் நரிகளுக்கு எதிராக ஒலித்தன. தத்துவஜ்ஞானியானவிதுரரும் காந்தாரியும் வித்வானான பீஷ்மத்ரோணகிருபர்களும் அந்தவிகாரமான சப்தத்தைக்கேட்டு, 'சுபமுண்டாகவேண்டும், சுபமுண்டாகவேண்டும்' என்று உரக்கக்கூறினர். பிறகு காந்தாரியும் எல்லாந்தெரிந்தவரானவிதுரரும் அந்தக்கொடிய அபசகுனத்தைக்கண்டு துக்கத்துடன் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரன், "புத்தியில்லாததுரியோதனா! அயோக்யா! கௌரவர்களின்ஸபையில் ஒருபெண்ணை - அதிலும் தர்மபத்னியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் பரிஹாஸமாகப்பேசினாய். அதனால், கெட்டுப்போகிறாய்" என்றுசொன்னான். நல்லபுத்தியுள்ளவனும் உண்மையையறிந்தவனுமான திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்புத்ரர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருப்பதைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து அவர்களின்நன்மையைத்தேடி, பாஞ்சாலராஜன் மகளான கிருஷ்ணையைநோக்கி, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, "பாஞ்சாலீ! தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டவளும் கற்புள்ளவளுமாகியநீ எனது மருமக்களுக்குள் சிறந்தவளாகையால் உனக்கென்னவரம்வேண்டுமோ அதை என்னிடம்கேள்" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் திரௌபதி, "பரதச்ரேஷ்டரே! நீர் எனக்குவரம்கொடுப்பதாயிருந்தால் கேட்கிறேன். எல்லாத் தர்மங்களையும் அனுஸரிப்பவரும் மேன்மை பொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தாஸராகாமலிருக்கக்கடவர். உயர்ந்தமனமுள்ளவனும் அன்புதல்வனுமாகிய இந்தப்ரதிவிந்த்யனை அறியாதசிறுவர்கள் 'தாஸபுத்ரா!' என்றழையாமலிருக்கவேண்டும். பாரதரே! முதலில் ஸாதாரணமனிதனாகஇராமல் ராஜபுத்ரனாகஇருந்து கொண்டாடப்பட்டபுருஷன் தான்தாஸபுத்ரனென்றறிந்தால் இறந்துவிடுவானன்றோ?" என்றுசொன்னாள். "சிறந்தவளே! நீஎப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அப்படியேயாகட்டும். மங்களமானவளே! உனக்கு இரண்டாவதுவரமும் கொடுப்பேன்; கேள். என்மனமேகொடுக்கிறது. உனக்கு ஒருவரம்போதாது" என்று சொன்னான். திரௌபதி, "ராஜாவே! ரதங்களும் விற்களுமுள்ளவர்களான பீமசேனார்ஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும் அடிமைகளாயிராமல் ஸ்வதந்திரர்களாயிருக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றுகேட்டாள். திருதராஷ்டிரன், "மஹானுபாவை

யே! பெண்ணே! நீ விரும்புகிறபடியே ஆகட்டும். நம்மிடத்தில் மூன்றுவது வரமுங்கேள். இவ்விரண்டுவரங்களினால் நீமுழுநன்மையும் பெறவில்லை. தர்மந்தவறாதவளானநீதான் எனது மருமக்களெல்லாரிலும் சிறந்தவள்" என்றுசொன்னான். திரௌபதி, "மஹிமை பொருந்தியவரே! ஆசையானது தர்மத்தைக்கெடுக்கும். ஆதலால், நான்ஆசைப்படவில்லை. ராஜச்ரேஷ்டரே! நான் மூன்றுவதுவரம் வாங்கத்தகாதவள். அரசர்க்கரசே! வைசியனுக்கு ஒருவரமென்றும், க்ஷத்திரியப்பெண்ணுக்கு இரண்டு வரங்களென்றும், ராஜாவுக்கு மூன்றுவரங்களென்றும், பிராம்மணனுக்கு நூறுவரங்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்தஎன்கணவர்கள் மிகப்பாபமுள்ளவர்களாக ஆகி இப்போது கரையேற்றப்பட்டனர். ராஜாவே! இனி, தம்நற்செய்கைகளினால் நன்மைகளையடைவார்கள்" என்று சொன்னாள்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன்சொன்னதற்காகக்கோபித்த பீமனைத் தர்மபுத்திரர் அடக்கினது.)

கர்ணன், "அழகினால் பெயர்பெற்றமானிடப்பெண்கள் நாம் கேட்டிருப்பவர்களுள் யாருக்கும் இப்படிப்பட்ட செய்கையிருந்ததைக் கேட்டிலம். இந்தஸபையில் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் பாண்டவர்களின்மேல் கரைகடந்த கோபாவேசங்கொண்டிருந்த ஸமயத்தில் துருபதபுத்திரியானகிருஷ்ணை பாண்டவர்களுக்குப்பரிஹாரமானாள். ஓடமில்லாத ஜலத்தில்விழுந்து தரை அகப்படாமல் முழுகிக்கொண்டிருக்கும்பாண்டவர்களுக்கு இந்தப்பாஞ்சாலி கரைசேர்க்கும் கப்பலானாள்" என்றுசொன்னான். கௌரவர்களின் நடுவில் அவன்சொல்லியதைக்கேட்டு, பீமஸேனன் மிக்ககோபமும் துயரமுமுற்றவனாகி, 'பாண்டவர்களுக்கு ஸ்திரீதான்கதியா' என்றுசொல்லி அர்ஜுனனைப்பார்த்து, "ஓ! தனஞ்சயா! 'ஸந்ததி, புண்ணியகர்மம், ஞானம் என்னும் மூன்றுஒளிகள் சேர்ந்தவன்தான் மனிதன்; ஏனெனில், இம்மூன்றனோடுந்தான் பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயிர்போனபிறகு அசுத்தமும் ஒன்றுமில்லாததுமானதேஹம் உறவினரால்விடப்படும்போது இம்மூன்றுந்தான் ஆத்மாவுக்கு ஸாதகங்களாகின்றன' என்று தேவலர்சொல்லியிருக்கிறார். பெண்டாட்டியை அயலான்தொட்டதனால் நமக்கு அந்தஒளிகெடுக்கப்பட்டது. பிறன்

தொட்டவளிடத்தில் உண்டானது ஸந்ததியாவதெப்படி?" என்று சொன்னான். (அதற்கு அர்ஜுனன்) "பாரதனே! மேலோர், இழிவானவன் கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மறுமொழிகூறுவது ஒருகாலுமில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவர்களும் தமக்குத்தாமே கௌரவத்தைப்பெற்றவர்களுமான சான்றோர்கள் பிறர்செய்தஉபகாரங்களைமட்டும் நினைப்பார்கள். அபகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றைநினையார்" என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், "அரசர்க்கரசே! தர்மராஜாவே! சேர்ந்திருக்கும் இந்தச்சத்துருக்களனைவரையும் இங்கேயே வேரோடுஅழித்துவிடட்டுமா? அல்லது இதைவிட்டுவெளிப்பட்டபிறகு செய்யட்டுமா? பாரதரே! இதில் நமக்குஸந்தேகந்தான் எதற்கு? வாய்ச்சொல்தான் ஏதற்கு? இந்தஇடத்தில் இப்போதே இவர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேன். இந்தப்பூமியை நீர்ஆளும்" என்றுசொல்லித் தன்தம்பிமார்களுடன்கூட மான்களின் நடுவிலிருக்கும் ஸிம்மம்போல அடிக்கடி பகைவரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தான். சிறந்தகைகளுடைய வீரனாகியபீமன் சிறந்தசெய்கையுடைய தர்மராஜாவினால் ஸமாதானஞ்செய்யப்பட்டும் அவரைப்பார்த்து உட்கொதிப்பினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். ஜனமேஜயரே! கோபித்தபீமஸேனனுடைய காதுகள்முதலான த்வாரங்களிலிருந்து புகையோடும் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடுங்கூடத் தீயுண்டாயிற்று. அவனுடையமுகம் பிரளயகாலத்தில் உருவமெடுத்துவந்த யமனுடையமுகம்போலப் புருவநெறிப்பினால் பார்க்கக்கூடாமலிருந்தது. கைகளால் சோபிப்பவனாகிய அந்தப்பீமனை யுதிஷ்டிரர் கையினால்தடுத்து, "பாரதனே! இதுவேண்டாம்; பேசாமலிரு" என்றுசொன்னார். கோபத்தினால் சிவந்தகண்களையுடைய அம்மஹாவீரனைத் தடுத்தபிறகு தம்தந்தையான திருதராஷ்டிரனிடம் கைகூப்பிநின்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் விடைகொடுத்ததன்மேல் தர்மபுத்திரர் இந்திரப்ரஸ்தம்சென்றது.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதவம்சத்தரசே! உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யக்கடவோம்? எங்களுக்குக் கட்டளையிடும். நீர்தாம் எங்களுக்குப்பிரபு. பாரதரே! எப்போதும் உமதுகட்டளைப்படி நடக்கக்

கருதுகிறோம்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், "அஜாதசத்ருவே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். நீங்கள்க்ஷேமமாய் உபத்திரவமில்லாதவழியிற் செல்லுங்கள். என்னால்விடைகொடுக்கப்பெற்ற நீங்கள் உங்கள்தனங்களுடன்சென்று ராஜ்யத்தையாளுங்கள். முதிர்ந்தவனாகிய எனதுஇந்தக்கட்டளையை நீங்கள் அறியவேண்டும். நான் சொல்வதெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் முக்கியகாரணமாகும். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! தர்மங்களின்நுட்பமானவழிகளை நீஅறிந்தவன். சிறந்தஅறிவுள்ளவனே! நீ நன்றாகக்கற்பிக்கப்பட்டவன்; பெரியோர்களிடத்தில் பணிவுசெய்தவன். அறிவுள்ளஇடத்தில் அடக்கமிருக்கும். பாரதனே! நீஆறுதலடை. [1]மரமல்லாதனவற்றில் வாள்முதலியஆயுதங்கள் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால், மரத்திலேதான் அவைபோடப்படுகின்றன. எவர்கள், தீங்குகளைமறந்து குற்றங்களைப்பாராமல் குணத்தையேஅறிந்து பகைசெய்யாமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள்தாம் மேன்மக்கள். மேன்மக்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றிப் பிறராற்செய்யப்பட்டதீங்குகளை நினையார்; அயலாருக்கு உபகாரஞ்செய்யும்போது பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாரார். யுதிஷ்டிரா! கீழ்மக்கள் ஒற்றுமையாகப்பேசும்போதே கடுஞ்சொற்களைச்சொல்வர். தாங்கள் முதலிற்சொல்லாமல் பிறர் சொன்னபிறகு அவர்களுக்குக் கடுஞ்சொல்சொல்லுகிறவர்கள் நடுத்தரத்தினர். தீரர்களானமேன்மக்கள் பிறர் இன்னாதகடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும் (சொல்லக்கருதி) சொல்லாமலிருந்தாலும் தாங்கள்ஒருபோதும் மறுமொழிசொல்லார். எல்லாம்தெரிந்தசான்றோர் ஆத்மஞானத்தையடைந்து உபகாரங்களையேநினைப்பதன்றி அபகாரங்கள்பிறராற்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றைநினையார். ஸாதுக்கள் ஆரியர்களின்வரம்புகளைக்கடவாமல் காண்பதற்கினியவராகவேயிருப்பார். அப்படியே யோக்யனாகியநீயும் ஸபையில் சான்றோர்நடப்பது போலவே நடந்திருக்கிறாய். அப்பா! துரியோதனன்செய்த அந்தக் கொடுமையை மனத்தில்வைக்காதே. பாரதனே! உன்தாயான காந்தாரியையும், உன்குணத்தில் அன்புடன்வந்திருக்கும் முதியோனும் கண்தெரியாதவனும் உன்தந்தையுமாகிய என்னையும் பார். நான் நமதுபுத்ரர்களின் ஸ்நேஹிதர்களையும் பலாபலங்களையும் பார்க்கக் கருதினதனால் தெரிந்துதான் இந்தச்சூதாட்டத்தை விலக்காமலிருந்தேன். வேந்தே! உன்னை ராஜாவாகவும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தசிறந்தபுத்தியுள்ளவிதுரனை மந்திரியாகவும் பெற்றகௌ

[1] பொறுத்தவனிடத்தில்தான் பகைசெய்வர்என்பது கருத்து.

வர்களுக்கு யாரும்கவலைப்படவேண்டியதேயில்லை. உன்னிடத்தில் தர்மமும் அர்ஜுனனிடத்தில் மனவுறுதியும் பீமஸேனனிடத்தில் பராக்ரமமும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களிடத்தில் சுத்தமானகுருபக்தியும் இருக்கின்றன. அஜாதசத்ருவே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். காண்டவப்ரஸ்தத்தைச்சேர். உன்பிராதாக்களான துரியோதனன்முதலானவர்களுடன் உனக்குஸ்நேஹமிருக்கட்டும். உன்மனம் தர்மத்திலேயேவைக்கப்படவேண்டும்" என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் யோக்யர்கள்செய்யும் பிரதிஜ்ஞையெல்லாவற்றையுஞ்செய்து ஸஹோதரர்களுடன்புறப்பட்டார். அந்தப்பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணையுடன் மேகங்கள்போன்றரதங்களிமேலேறி மனமகிழ்ந்து இந்திரப்ரஸ்தமென்னும் சிறந்தநகரத்திற்குச் சென்றனர்" என்றனர்.

த்யூதபர்வம்முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றுருவது அத்தியாயம்.

அநுத்யூதபர்வம்.

(துரியோதனன் அர்ஜுனனிடம் தனக்கிருக்கும்பயத்தையும் அவன் பராக்கிரமத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொல்லி அதற்கு உதாரணமாகக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் சரித்திரத்தை எடுத்துரைத்தது.)

ஜனமேஜயர், "அந்தப்பாண்டவர்கள் மிகுதியான ரத்னங்களோடும் தனங்களோடும் அனுப்பப்பட்டதையறிந்தபிறகு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களின்மனம் எவ்வாறாயிற்று?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரனால் அந்தப் பாண்டவர்கள் அனுப்பப்பட்டதையறிந்து, துச்சாஸனன் உடனே தன்தமையனிடம்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பரதச்ரேஷ்டனை துச்சாஸனன் மனத்தில் வருத்தங்கொண்டு (கர்ணன்சகுனிமுதலான) மந்திரிகளுடன்கூடியிருக்கும் துரியோதனனையடைந்து, "ஓ! மஹாரதர்களே! நாம்கஷ்டப்பட்டுக் கொணர்ந்துசேர்த்த இந்தப்பொருள்களையெல்லாம் கிழவர் சத்துருக்களுக்குக்கொடுத்து அழித்துவிடுகிறார். இதனையறியுங்கள்" என்றுசொன்னான். பிறகு பாண்டவர்களின்மீது பொறாமைகொண்டவர்களாகி

துரியோதனன், கர்ணன், ஸுபலன்புத்ரனான சகுனி இவர்கள் ஒருவரோடொருவர்சேர்ந்து விசித்ரவீரியன்புத்ரனும் புத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனிடம் விரைவாகச்சென்று நயமாகத்தெரிவித்தனர். துரியோதனன், "ராஜாவே! வித்வானும் தேவர்களுக்
குப்புரோஹிதருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு ;
சொல்லும்போது சொன்னவிஷயம் நீர்கேட்டதில்லை ;
களைக் கொல்லுகிறவரே! [1]எல்லாஉபாயங்களையும்செ ;
களைக்கொல்லவேண்டும். பின்னிட்டு யுத்தத்தினலா ;
சேர்த்துக்கொள்வதனலாவது உமக்கு அவர் தீங்கு ;
ல், நாம் பாண்டவர்களின்தனங்களினல் எல்லா அரச
படுத்திப் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வோமாயின்
குறையும்? கெடுப்பதற்காகவந்த கோபித்தஸர்ப்பங்
ளும்முதுகிலும் போட்டுக்கொண்டு எவன் (கொல்லா
வான்? தந்தையே! கோபித்து ஆயுதங்களையெடுத்
லேறிக்கொண்டு போகும்பாண்டவர்கள் சீறினஸர்
நம்மைமிச்சமில்லாமற்செய்துவிடுவார்கள். அர்ஜுன ;
நன்றாகப்போட்டுக்கொண்டும் சிறந்த தூணிகளையெடுத்துக்கொண்டும் போகிறான்; காண்டீவத்தை அடிக்கடி எடுக்கிறான்; பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறான். விருகோதரன் விரைவுடன் பெருங்கதையையெடுத்துத் தனதுதேரைப் பூட்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றானென்று நாம்கேள்விப்படுகிறோம். நகுலன் கத்தியையும் அர்த்தசந்திரன்வடிவமான கேடகத்தையும் எடுத்துச்சென்றானாம். ஸஹதேவனும் தர்மராஜாவும் குறிப்புக்களினல் ஸம்ஜ்ஞைசெய்துகொண்டனராம். அவர்களனைவரும் அநேக ஆயுதங்களோடும் ஸாமான்களோடுங்கூடிய தேர்களிலேறிக்கொண்டு மற்றரதிகர்களை அடிப்பதற்காக ஸேனைசேர்க்கப் புறப்பட்டுப்போயினர். ஒருகாலத்தில் நம்மால்தீங்குசெய்யப்பட்ட அவர்கள் அதைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். திரௌபதியைக்கஷ்டப்படுத்தினதை அவர்களில் எவன் பொறுக்கக்கூடியவன்? யுத்தத்தில் கோபித்த அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிற்பவனை நான்காணவில்லை. தேராளிகளிற் சிறந்தவர்களான பீஷ்மர், த்ரோணர், கர்ணன், அச்வத்தாமா, கிருபர், விருஷஸேனன், விகர்ணன், ஜயத்ரதன், பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன்,

[1] 'உமக்குத்தீங்குசெய்கிறவர்களை யுத்தஞ்செய்யாமலே எல்லாஉபாயங்களாலும் கொல்லவேண்டும்; அல்லது, யுத்தத்திலாவது கொல்லவேண்டும்' என்பது பழையஉரை.

சலன், சகுனி, அவன்புத்ரன், கௌரவரைச்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள அரசர்கள் இவர்களனைவரும் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினாலும் அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிற்கமாட்டார்கள். பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவில்லாளி உலகத்திலில்லை. இரண்டுகைகளுள்ள இவ்வர்ஜுனன் ஆயிரம்கைகளுள்ள (கார்த்தவீரிய) அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவன்" என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "புத்ரனே! அர்ஜுனனுக்குஸமமான பராக்ரமமுள்ள வீரபுருஷனென்று உன்னால் எடுத்துரைக்கப்பட்டவன் யார்? அந்தமஹாவீரனை யான்கேட்க விரும்புகிறேன்; சொல்" என்றுகேட்க, துரியோதனன் சொல்லலானான்.

"ராஜாவே! மஹாத்மாவான கார்த்தவீரியனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். எல்லாலோகங்களுக்கும் காரணமாயுள்ள பிரம்மதேவர் பரப்ரம்மத்திலிருந்து உண்டானவர். வித்வானாகிய அத்ரி மஹரிஷி பிரம்மாவின்புத்ரர். அத்ரியின்புதல்வன் சந்திரன். சந்திரன் பிள்ளை புதன். புதன்மகன் புரூரவன். அவன்மகன் ஆயு. ஆயுவின் பிள்ளை நகுஷன். நகுஷன்பிள்ளை யயாதி. யயாதியின்மகன் யது. மஹாராஜாவே! யதுவின் புத்ரன் ஸஹஸ்ரௌஜனென்று பெயர் பெற்றவன். ராஜாவே! ஸஹஸ்ரௌஜனுடைய புத்ரன் சக்ரதாஸனென்னப்பட்டவன். சக்ரதாஸனுடையபிள்ளை ஹேஹயனென்னும் அரசன். ஹேஹயனுக்குத் தர்மநேத்ரனென்னும் புத்ரனிருந்தான். தர்மநேத்ரனுக்குக் கிருதியென்பவன் புத்ரன். கிருதியின் புத்ரன் கிருதவீரியன். கிருதவீரியன்புத்ரன் பலவான்களிற்சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்பவன். மஹாராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் உக்ரமான தவஞ்செய்தகாலம் பதினாயிரம்வருஷத்துக்கு மேலானதென்று நான் முன்கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! பிதாவே! ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தப் பூமியனைத்தும் அவனால் உக்ரமானசெய்கையினால் ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்தஅர்ஜுனன் யாரும்செய்யமுடியாததவத்தைச்செய்து அத்ரியின்புத்ரரான தத்தரென்னும்முனிவரை ஆராதித்தான். அந்தத் தத்தாத்ரேயர் அவ்வரசனுக்கு நாலுவரங்கள்கொடுத்தார். அவன் முதலில் ஆயிரம்கைகளை முக்யமானவரமாகக் கேட்டான். அதர்மத்தில் மனம்இறங்கும்போது சான்றோரால் தடுக்கப்படுவது இரண்டாவதுவரம்; க்ஷத்திரியதர்மத்தினால் பூமியைஜயித்துத் தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளை மகிழச்செய்வது மூன்றாவது வரம்; அநேக யுத்தங்களைச்செய்து சத்துருக்களை ஆயிரக்கணக்காகக்கொன்று மேன்

மேலும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது தனக்கு மேற்பட்டவனால் மாத்திரம் வதஞ்செய்யப்படுவது நான்காவதுவரம். பாரதரே! அவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது ஆயிரம்கைகளும் ரதமும் கொடியும் உண்டாயினவென்று நான் முன்னேகேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! தந்தையே! அப்படியே [1]ஏழுதீவுகளும் பட்டணங்களும் கடல்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தப்பூமி அவனால்ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பிறகு ஏழுதீவுகளுக்கும் அதிபதியானான். மஹாபலசாலியான அந்தஅரசன் மஹாயாகங்களைச்செய்தான். அந்த மஹாவீரன் அனேகவருஷகாலம் பூமியையாண்டான். பரதச்ரேஷ்டரானராஜாவே! மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்கு அதிபதியான அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் தன்மனைவிகளுடன்கூடி நர்மதையாற்றுக்குச்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரே! ராஜாவே! அவ்வரசன் அந்தநதிக்குச்சென்று ஜலத்துக்குள்ளிறங்கி ஜலக்ரீடைசெய்ய ஆரம்பித்தான். பிதாவே! அதேகாலத்தில் லங்காதிபதியும் சிறந்தபலசாலியுமான ராவணன் ராக்ஷஸர்களுடன் அவ்விடம்போனான். எப்போதும் கோபமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனால் களித்தவனுமாகிய அந்தராவணன் நர்மதையில் அவ்வர்ஜுனனைக்கண்டு மிக்ககோபத்துடன் தேவேந்திரனைச் சம்பராஸுரன் எதிர்த்ததுபோல எதிர்த்துச்சென்றான். அர்ஜுனனும் அந்தராவணனைக்கண்டு எதிர்த்தான். பிறகு அந்த ராவணஅர்ஜுனர்களிருவரும் போர்புரிந்தனர். ராஜாவே! அப்போது யாராலும் வெல்லமுடியாதவீரனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வங்கொண்டவனுமாகிய ராவணனை ராஜாவானஅர்ஜுனன் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்ஜயித்து வில்லின்நாணினால்கட்டித் தன்நகரத்திற்குச் சென்றான். புலஸ்தியமுனிவர் அந்தராவணன் கட்டப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டுக் கார்த்தவீரியார்ஜுனனை நகரத்திற்போய்க்கண்டு ராவணனைக் கட்டிலிருந்துவிடுவித்தார். பாரதரே! பராக்ரமமும் பலமுமுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பிறகு ஒருகால் கர்வத்தினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று திரிந்துகொண்டே ஸமுத்திரத்தின்மீது கூர்மையானபாணங்களை மிகுதியாகஎய்தான். ஸமுத்ரராஜன் அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு, "வீரனே! பாணங்களைவிடாதே. உனக்கு நான்என்ன செய்யவேண்டும்; சொல். ராஜச்ரேஷ்டனே! என்னைச்சேர்ந்தஜந்துக்கள் உன்னால்விடப்பட்ட சிறந்தஅம்புகளினால் பீடிக்கப்படுகின்றன. பிரபுவே! அவற்றிற்கு அபயங்கொடு" என்றுகேட்டான்.

---

[1] ஸபாபர்வம் 43 - ம்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

அர்ஜுனன், "ஸமுத்ரராஜனே! இப்போதே சீக்கிரத்தில் எனக்கு ஒருயுத்தம்கொடு. இல்லாவிட்டால் உன்னைப்பிடிப்பேன். ஆதலால், நீ தாமதம்செய்யாதே" என்றுசொன்னான். ஸமுத்ராஜன், "ராஜனே! உலகத்தில் அநேகமஹாவீரர்கள் இருக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியே! அவர்களில் ஒருவரோடு யுத்தஞ்செய்" என்றான். அர்ஜுனன்,"யுத்தத்தில் எனக்குஸமமானசிறந்தஆயுதம்பிடித்தவன் எங்கேயாவதுஇருப்பானாயின் அவனை எனக்குச்சொல். அவன் என்னோடுயுத்தத்தில் நிற்கவேண்டும்" என்றுகேட்டான். ஸமுத்ராஜன், "ராஜனே! ஜமதக்னியென்னும்மஹரிஷியை நீகேட்டிருக்கிறாயா? அவருடையபுத்ரன் உனக்குவேண்டினபடி யுத்தத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவன்" என்றுசொன்னான். பாரதரே! முன்னமே நாரதருடையபெருங்கோபத்தினால் சூழப்பட்ட அந்தமாஹிஷ்மதிநகரத்தரசன் ஸமுத்ர ராஜன்சொல்லைக்கேட்டவுடன் கோபத்துடன் விரைவாகச்சென்றான். அவன் அந்தஆச்ரமத்திற்குச்சென்றுநினைத்தபடியெல்லாம்செய்தான். தன்பந்துக்களுடன்கூடத் தீங்குகளைமிகச்செய்தான். அவன் மஹாத்மாவானபரசுராமருக்கு மனவருத்தத்தையுண்டுபண்ணினான். பரசுராமருடைய ஸூர்யன்போன்றஉக்ரமானபராக்ரமம் அவன்சேனைகளையெரிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பிறகு அவர்களிருவரும் விருத்திராஸுரனும்இந்திரனும்போல யுத்தஞ்செய்தனர். பிறகு பரசுராமர் விரைவாகக் கோடாலியையெடுத்துக்கொண்டு ஆயிரம்கைகளுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனனை அநேகம் கிளைகளோடுகூடியமரத்தைப் போல வெட்டினார். அவன் அடிபட்டுவிழுந்ததைக்கண்டு, அவனுடைய சுற்றத்தார்சேர்ந்து கத்திகளையும் சக்தியாயுதங்களையும்எடுத்துக்கொண்டு பரசுராமரையெதிர்த்தனர். பலசாலியானபரசுராமரும் விரைவாகத்தேரிலேறி வில்லைவளைத்து உயர்ந்த அஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து அரசர்களையழித்தார். ராஜாவே! அதன்பிறகு பரசுராமரிடத்தில் பயத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட அரசர்கள், ஸிம்மத்தினிடத்தில் பயந்தமான்கள்போல மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தனர். பரசுராமரிடமுள்ளபயத்தினால் அவர்களில் யாரும் தங்களுக்குரியகர்மங்களைச் செய்யவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பாராமையினால் அந்தஜனங்கள் சூத்ராயினர். அதனாலேதான் க்ஷத்திரியதர்மத்திலிருந்த திராவிடர், காசர், புண்ட்ரர், சபரர் இவர்கள் தர்மங்கெட்டுச் சூத்திரர்களாயினர். பிறகு புருஷர்களிழந்த க்ஷத்திரியப்பெண்களிடத்தில் பிராம்மணர்களால் க்ஷத்திரியஸந்ததிகள் உண்டாக்கப்பட்டன. அவற்றையும் பரசுராமர் பலமுறைகொன்றார். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறைகொன்ற

பிறகு தேவலோகத்திய அசரீரிவாக்கானது இன்சொல்லாகவும் எல்லாஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாகவும் பாசுராமரைப்பார்த்து, "ராம! ராம! இதைவிடும். இந்தக்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறைகொல்வதனால் உமக்கு ஒருலாபத்தையும் நீர்பார்க்கவில்லை" என்றுசொல்லிற்று. அப்படியே ரிசீகர்முதலான பிதிர்க்களும் மஹாத்மாவான பாசுராமரைப்பார்த்து, "ராம! ராம! மஹாவீரனே! ஒய்ந்துவிடு" என்றனர். தம்பிதாவைக்கொன்றதைப் பொறுதபாசுராமர் அந்த ரிஷிகளைப்பார்த்து, 'நீங்கள் என்னைத் தடுக்கலாகாது' என்று சொன்னார். பிதிர்க்கள், "ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! நீக்ஷத்ரிய ஜாதியாரைக்கொல்வது சரியன்று. குழந்தாய்! நீ பிராம்மணனாயிருந்தும் அரசர்களைக்கொல்வது தகாது" என்றனர். அந்தப் பாசுராமர், தமதுபிதிர்க்கள் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் கோபத்தைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான அசுவமேதங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான நரமேதங்களையும்செய்து கடல்சூழ்ந்தபூமியைக் காசியபருக்குக்கொடுத்தார். பிதாவே! தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அந்தப்பாசுராமருக்கும் அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸமமானவனென்பதில்ஸந்தேஹமில்லை. அரசர்க்கரசே! பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிக்கமுடியாது" என்றான்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொற்படி திருதராஷ்டிரன் மறுபடியும் சூதாடுவதை ஒப்புக்கொண்டது.)

துரியோதனன், "ராஜாவே! முன்னர் நினைக்கவும்முடியாததாயிருந்த அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமங்களைப்பற்றிக் கேளும். வில்லாளிகளிற்சிறந்த அர்ஜுனன் முன்னே செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தான். அரசரே! துருபதனுடையநகரத்தில் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரகாலத்தில் குழந்தைமுதல்கிழவன்வரையில் கூடியிருந்த எல்லாக்ஷத்ரியர்களும் சேர்ந்தஸபையில் அர்ஜுனன் யார்க்கும் பார்க்கமுடியாமல் விரைவாக மத்ஸ்யத்தை ஜலத்தில்தள்ளினான். எல்லா அரசர்களாலும் ஸாதிக்கமுடியாத அந்தச்சிறந்தவில்லை எல்லாஅரசர்களும்பார்த்திருக்கையில் ஒருநொடியில் நாணேற்றிட்டான். பலவானனபற்குனன் அப்போது மத்ஸ்யயந்திரத்தை அடித்த பிறகு திரௌபதியினால் கழுத்தில் பொன்மாலைபோடப்பட்டான். திரௌ

பதியினால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு சிறந்தபராக்ரமமுள்ள வீரர்களாகிய அரசர்களனைவரும் கோபித்து எல்லாஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ரோஷத்தினால் கர்ணனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுனனையெதிர்த்துச்சென்றனர். அப்போது மஹாபலசாலியான அந்தஅர்ஜுனன் அங்கே எல்லாஅரசர்களும் கோபித்திருக்கக்கண்டு கூர்மையானபாணங்களினால் அவர்களைத்தடுத்துத்தான் ஜயம்பெற்றான். அர்ஜுனன் பராக்ரமத்தின் வன்மையினால் கர்ணன்முதலான அவ்வரசர்களனைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து முன்னம் எல்லாக்ஷத்திரியக்கூட்டங்களின் நடுவிலும் பீஷ்மர் அம்பையையடைந்ததுபோலச் சிறந்தவளான கிருஷ்ணையையடைந்தான். பிறகு ஒருகால் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்குச்சென்றான். தந்தையே! அப்போது நாகராஜன்மகளான உலூபியையடைந்தான். நாகர்களிற் சிறந்த வான்களிருக்கையில் அந்தஉலூபியினால் அர்ஜுனனேவரிக்கப்பட்டான். அதன்பிறகு கோதாவரியிலும் கிருஷ்ணநதியிலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தான். அங்கே பாண்டியனையடைந்து அவன்பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டான்; அவ்விடத்திலிருந்து ஸந்தோஷமடைந்தபிறகு அவன் தென்திசைக்குச்சென்றான். அவன் தென்கடற்கோடிக்குச்சென்று அப்ஸரஸுகளின்ஸம்பந்தமான குமாரதீர்த்தத்தைச்சேர்ந்து கன்னியாதீர்த்தத்தையடைந்து அதில் முதலைவடிவமாயிருந்த அந்த ஐந்துஅப்ஸரஸுகளையும் தன்பலத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் கரையிலெடுத்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அதன்பிறகு பற்குனன் துவாரகைக்குச்சென்று கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் ஸுபத்ரையை மனைவியாக அடைந்து அவளைத் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு தன்நகரத்திற்குச் சென்றான். அவன் அவளைத்தூக்கிக்கொண்டுபோனதைக்கேட்டு, பிரத்யும்னன், கிருதவர்மா, கதன், ஸாரணன், ஸாத்யகி, ஆஹுகன், ஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பலராமர்முதலிய யாதவர்களனைவரும் புலிக்கூட்டம்போலவும் ஸிம்மக்கூட்டம்போலவும் மிகக்கோபித்து (அந்த) அர்ஜுனன்மீது யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் தேர்களிலுமேறிக்கொண்ட அனேகம்கோடியாதவர்கள் ஒருவனாகக் காட்டிற்செல்லும் அர்ஜுனனை மிக்ககோபத்துடன் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தனர். அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே அவர்களுடன் மிக்கபயங்கரமான யுத்தத்தைச்செய்தான். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் சிலநேரம் ஸமயுத்தம்நடந்தது. அரசர்க்கரசே! பிறகு வீரனான அர்ஜு

னன் யுத்தத்தில்பராக்ரமத்தினால் யாதவர்களனைவரையும் கூர்மை யானபாணங்களினால் தகைந்து ஜயித்து அந்தஸுபத்ரையையழைத்துக்கொண்டு இந்திரப்ரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! பல்குனனுடைய பராக்ரமத்தை மறுபடியும் கேளும். அந்த அர்ஜுனன் அக்னியினால்கேட்கப்பட்ட காண்டவவனத்தை அக்னிக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனனால் அவ்வனம்கிடைத்தவுடன் அக்னிபகவான் காண்டவவனத்தையும் அதிலுள்ளவற்றையும் பக்ஷிக்கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அவ்வாறுபக்ஷிக்கின்ற அந்த அக்னியை மஹாபலசாலியும் ஸமர்த்தனுமான ஸவ்யஸாசி தேரிலேறி வில்லையும்அம்புகளையும்எடுத்துத் தூணிகளைத்தரித்துத் தன் பராக்ரமத்தினால்காத்தான். அதைக்கேட்டுத் தேவேந்திரன் மேகங்களையனுப்பினான். அவனாலேவப்பட்ட அந்த மேகக்கூட்டங்கள் அதிகமழைபெய்தன. பிறகு அர்ஜுனன் ஆகாயமெங்கும் பாணக்கூட்டங்களைவிடுத்து அம்மேகக்கூட்டங்களைத் தடுத்துவிட்டான். அஃது ஆச்சரியமாகஇருந்தது. மேகங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றஇந்திரன் வெள்ளையானையிலேறிக்கொண்டு எல்லாத் தேவர்களின்கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்டவனாகிக் காண்டவவனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனோடு யுத்தஞ்செய்யப்போனான். பாரதரே! ருத்ரர்களும் மருத்துக்களும் வஸுக்களும் அசுவினிதேவர்களும் ஆதித்யர்களும் ஸாத்யர்களும் விச்வேதேவர்களும் கந்தர்வர்களும் மற்றுமுள்ளதேவக்கூட்டங்களுமாகிய தேவச்ரேஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களைத்தரித்துத் தம்பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகித் தனஞ்சயனைக்கொல்வதற்காக ஓடினர். ராஜாவே! பிரளயகாலத்தில் என்னபெரிய அபசகுனங்கள் காணப்படுமோ அவையெல்லாம் அப்போது காணப்பட்டன. பிறகு தேவக்கூட்டத்தாரெல்லாம் அர்ஜுனனை எதிர்த்தனர். அவர்களையும் அந்தத் தேவசேனையையும்பார்த்து அர்ஜுனன் கலங்காமல் கூர்மையான அம்புகளைக் கையிற்பிடித்துப் பிரளயகாலத்துயமன்போல இந்திரனையும் தேவர்களையும் நோக்கிநின்றான். ராஜாவே! பிறகு இந்திரதிதேவர்களனைவரும் மானிடனாகிய அவ்வர்ஜுனன்மேல் பாணவர்ஷங்களைப் பொழிந்தனர். சிறந்தபராக்ரமசாலியான அர்ஜுனன் அப்போது விரைவாகக் காண்டீவத்தையெடுத்துக்கொண்டு பாணக்கூட்டங்களினால் தேவர்களின்பாணங்களைத்தடுத்தான். ராஜாவே! மிகச்சிறந்த பலமுள்ளதேவர்களனைவரும் கோபித்து மனிதனான அந்தஸவ்யஸாசியின்மேல் மறுபடியும் பற்பலஅஸ்திரங்களைப் பொழிந்தனர்.

அர்ஜுனன் தேவர்களால்விடப்பட்ட அந்த அஸ்திரவர்ஷங்களைக் கூர்மையான அம்புகளினால் இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் துணித்தான். மறுபடியும் பார்த்தன் கோபித்து வில்லைமண்டலமாகவளைத்துத் தேவக்கூட்டங்களைச்சுற்றிலும் கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்தான். பரதச்ரேஷ்டரே! தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் அர்ஜுனனுடன் பலமுறை யுத்தஞ்செய்து அவனுடையபாணங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி யுத்தத்தில் அவனைஜயிக்கமுடியாதென்று தெரிந்துகொண்டு சண்டையையொழித்தனர். ஐராவதத்தையும் இந்திரனையும்விட்டுவிட்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். ருத்ரர்களும் கந்தர்வர்களும் கிழக்கிலும், மருத்துக்கள்தெற்கிலும், வஸுக்களும் அசுவினிதேவர்களும் மேற்கிலும், ஆதித்யர்களும் விசுவேதேவர்களும்வடக்கிலும் பயந்தோடினர். ஸாத்யர்கள் அர்ஜுனன்பாணங்களைநினைத்துப் பயந்து மேனோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் விற்பிடித்தஅர்ஜுனனையே அடிக்கடிபார்த்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். யுத்தத்தில் அந்தத்தேவக்கூட்டங்கள்ஓடினதைக் கண்டு மஹாபராக்ரமசாலியான இந்திரன் கோபித்து அர்ஜுனன் மேல் பாணங்களைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மனிதனாயிருந்தும் தேவர்க்கதிபதியான இந்திரனை அடித்தான். பிறகு அந்தத்தேவேந்திரன் கல்மழைபொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிகக்கோபித்து அந்தக் கல்மழையைப் பாணங்களினால்தடுத்தான். தேவேந்திரனும் ஸவ்யஸாசியின்சிறந்த பராக்ரமத்தையறியக்கருதி அந்தக்கல்மழையை மிகவும் அதிகப்படுத்தினான். அர்ஜுனனும் இந்திரன்மகிழும்படி மஹாவேகமுள்ள அந்தக்கல்மழையைத் தன்பாணங்களினால் அழித்தான். இந்திரன் அர்ஜுனனைக்கொல்வதற்காக அங்கதமென்னும்மலையை மரங்களுடன் இருகரங்களாலும்பெயர்த்து அர்ஜுனன்மீது எறிந்தான். உடனே அர்ஜுனன் வேகமுள்ளவையும் ஜ்வலிப்பவையும் குறிதப்பாதவையுமான பாணங்களினால் அந்தச்சிறந்தமலையை ஆயிரம் பொடியாக அடித்தான். யுத்தத்திற்சிறந்தவனாகிய அர்ஜுனன் இந்திரனையும் பாணங்களால்அடித்தான். மஹாராஜாவே! அதன் பிறகு இந்திரன் பராக்ரமமும்பலமுமுள்ளவீரனாகிய அந்தஅர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாதவனென்றுஅறிந்து தன்பிள்ளையின்பராக்ரமத்தினால் மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ராஜாவே! அப்பொழுது அந்தயுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிப்பதற்குத் திறமையுள்ளவன் ப்ரஸித்தமாகத்தேவலோகத்தில் யாருமில்லை. ப்ரம்மதேவரும்சக்தரல்லர். சிறந்தபராக்ரமமுள்ளஅர்ஜுனன் அப்போது யக்ஷர்களை

யும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும பாணங்களினால் அடித்து ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் இடைவிடாமல் தள்ளினான். அப்போது தேவேந்திரனும் தேவக்கூட்டங்களும் ஆகாயத்தில் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, யாரும் அர்ஜுனனைத் தடுக்கமுடியாமற்போயினர். முற்காலத்தில் கருடன் அமிர்தத்துக்காகத் தேவர்களை எப்படி ஜயித்தானோ அப்படியே அர்ஜுனனும் தேவர்களை ஜயித்து அக்னியைத் திருப்திசெய்வித்தான். பாரதரே! அர்ஜுனன் அவ்வாறு தன் பராக்ரமத்தினால் அக்னியைத் திருப்திசெய்வித்துத் தேரையும் கொடியையும் குதிரைகளையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் காண்டீவமென்னும் சிறந்த வில்லையும் அம்பறுத்தூணிகளையும் கீர்த்தியையும் அடைந்தான். அரசர்க்கரசரே! பரதச்ரேஷ்டரே! மறுபடியும் கேளும். அர்ஜுனன் வடதிசைக்குச் சென்று நகரங்களும் பர்வதங்களுமடங்கிய [1]ஒன்பது வர்ஷங்களையும் ஜயித்து ஜம்புத்தீவு முழுமையையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன் பலத்தினால் அரசர்களனைவரையும் ஜயித்துக் கப்பம்கட்டுவித்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நகரத்துக்குச் சென்று மூத்தவனும் மஹாத்மாவும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரனுக்கு ராஜஸூயமஹாயாகத்தைச்செய்வித்தான். அந்த அர்ஜுனன் இன்னும் அநேகம் பிரஸித்தமான காரியங்களையும் முன்னே செய்தான். இந்த மூன்றுலோகங்களிலும் பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப்பானவன் யாருமில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் பிசாசர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மஹாரதர்களாகிய பீஷ்மர் துரோணர் முதலிய கௌரவர்களெல்லாரும் உலகத்தில் வீரர்களும் வில்லாளிகளுமாகிய எல்லா அரசர்களும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடன் எதிர்யுத்தம் செய்யமாட்டார்கள். கௌரவரே! நான் எப்போதும் என் மனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனையே பார்த்துக்கொண்டும் சிந்தித்துக்கொண்டும் அவன் பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிதாவே! நான், பாணத்தையும் காண்டீவத்தையும் தரித்து, பாசாயுதத்தைக் கைபிற்பிடித்த யமனைப்போலிருக்கும் அர்ஜுனனை எப்போதும் வீட்டுக்குவீடு பார்க்கிறேன்; பாரதரே! பயத்தினால் அநேகமாயிரம் அர்ஜுனர்களைப்பார்க்கிறேன். இந்தநகரமனைத்தும் அர்ஜுனர்களாயிருப்பதாக எனக்குத்தெரிகிறது. பாரதரே! பிதாவே! யாருமில்லாத இடத்திலும் அர்ஜுனனைத்தான் பார்க்கிறேன். கனவில் அர்ஜுனனைக்கண்டு புத்திமயங்கித் தடுமாறுகிறேன். அர்ஜுனனையே மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு அச்வம் அக்ஷ

1 பூமியின் பிரிவுகள்.

ரம் அம்புஜம்முதலிய அகரத்தைமுதலாகவுடையபெயர்களே பயத்தையுண்டுபண்ணுகின்றன. தந்தையே! அர்ஜுனனைத்தவிர மற்ற வீரர்களிடத்தில் எனக்குப்பயமில்லை. யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் பிரஹ்லாதனையும் பலியையுங்கூடவென்றுவிடுவன். மஹாராஜாவே! பிதாவே! அதனால் அவனோடுயுத்தஞ்செய்வது நமக்குத்தகாது. எனக்கு அவனுடைய பராக்ரமம்தெரியும். நான் எப்போதும் துக்கப்படுகிறேன். முன்காலத்தில் தண்டகாவனத்தில் மாரீசனுக்கு, மஹாவீரரானராமரிடத்தில் எப்படிப்பயமிருந்ததோ அப்படியே எனக்கு அர்ஜுனனிடத்தில்பயமிருக்கிறது" என்றுசொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், "யாராலும் அணுகமுடியாத மஹாபராக்ரமம் அர்ஜுனனிடத்திலிருப்பது எனக்குத்தெரியும். அந்தவீரனான அர்ஜுனனுக்கு வெறுக்கத்தக்கவாகிய சூதாட்டத்தையும் அஸ்த்ராயுத்தத்தையும் தீயசொற்சொல்வதையும் நீ எவ்வகையிலும்செய்யாதே. அவர்களிடத்தில் இவற்றைச்செய்தால் அர்ஜுனனுக்கும் உங்களுக்கும் சண்டையுண்டாகும். மகனே! ஆதலால் நீ எப்போதும் அர்ஜுனனோடு ஸ்நேஹமாயிரு. பாரதனே! பூமியில் எந்தமனிதனாவது அர்ஜுனனுடன்ஸ்நேஹமாயிருப்பானாயின் அவனுக்கு மூவுலகங்களிலும் யாதொருபயமுமில்லை. குழந்தாய்! ஆதலால், நீ எப்போதும் அர்ஜுனனுடன்சிநேகமாயிரு" என்றுசொன்னான். துரியோதனன், "கௌரவரே! சூதாட்டத்தில் தர்மராஜனுக்குக் கபடமாகத் தோல்வியுண்டாக்கப்பட்டது. பிதாவே! அதனாலே தான் நமக்குஜயம். வேறுஉபாயத்தினால் நமக்கு ஜயம்வாராது" என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "குழந்தாய்! பாரதனே! பாண்டவர்களைப்பற்றித் தந்திரஞ்செய்யலாகாது. முன்னமே பாண்டவர்களுக்குவிரோதமாக அனேகஉபாயங்கள் உன்னால்செய்யப்பட்டன. குந்திபுத்ரர்கள் அந்தஉபாயங்களெல்லாவற்றையும் தாண்டிவிட்டார்களன்றோ? குழந்தாய்! ஆதலால், நமதுகுலத்தோரும் பிரஜைகளும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கும்படி நன்மையைச்செய்யும்விருப்பம் உனக்கிருக்குமாயின் நீ உன்சிநேகிதரோடும் உறவினரோடும் ஸஹோதரரோடும் கூட அர்ஜுனனிடம் எப்போதும் ஸ்நேஹமாயிரு" என்று சொன்னான். ராஜாவானதுரியோதனன், திருதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறிதுநேரம்ஆலோசித்து விதியினால் ஏவப்பட்டுப் பேசலானான்.

"புருஷச்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் வனம்போவதைப்பந்தயமாகவைத்து மறுபடியும்ஆடுவோம். உமக்கு நன்மையுண்டாகும்.

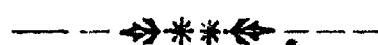
இப்படித்தான் நாம் அவர்களைவசப்படுத்தமுடியும். சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அவராயினும் நாமாயினும் தோலுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் மஹாவனத்தில்இருக்கவேண்டும். பதின்மூன்றுவதுவருஷம் சுற்றத்தாருக்குத்தெரியாமல்இருக்கவேண்டும். தெரிந்தால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில்வஸிக்கவேண்டும். நாமாவது வஸிப்போம். அவர்களாவதுவஸிக்கட்டும். அந்த நிச்சயத்தோடு சூதுநடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் மறுபடியும் காய்களையுருட்டி இந்தச்சூதையாடட்டும். பாரதச்ரேஷ்டரானராஜாவே! இதுதான் நமக்கு முதன்மையானகாரியம். இந்தச்சகுனி காய்கள் அனுகூலமாகவருவதென்னும் வித்தையையறிந்தவன். நாம் மிகுதியானதனங்களினால் எதிரிகள்அணுகமுடியாத பெருஞ்சேனையையும் மித்திரர்களையும்மகிழ்வித்து வசப்படுத்தி ராஜ்யத்தில்வேரூன்றிவிடுவோம். ராஜாவே! அவர்கள் பதின்மூன்றுவதுவருஷத்தின்விரதத்தைத்தாண்டுவாராயின் அவர்களை நாம்ஜயித்துவிடலாம். வீரரே! நீர் இதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்" என்றான். திருதராஷ்டிரன், "வழியில் நெடுந்தூரம்போயிருந்தபோதிலும் அந்தப்பாண்டவர்களை உன் இஷ்டப்படி சீக்கிரம்திரும்பிவரச்செய். பாண்டவர்கள்வந்து மறுபடியும் இந்தச்சூதாட்டத்தை நடத்தட்டும்" என்றுசொன்னான். அப்போது துரோணர், ஸோமதத்தன், பாஹ்லீகன், கிருபர், விதுரர், அசுவத்தாமா, வைச்யபுத்ரனும் வீரனுமாகியயுயுத்ஸு, பூரிச்ரவஸ், பீஷ்மர், மஹாரதனானவிகர்ணன் இவர்களெல்லாரும், 'சூது வேண்டாம்; ஸமாதானமிருக்கட்டும்' என்றுகூறினர். ராஜகாரியந்தெரிந்தநண்பரனைவரும் இஷ்டப்படாமலிருக்கையில் பிள்ளையினிடம் அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை அழைக்கச்செய்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அப்போது தர்மந்தவறாதவளானகாந்தாரி பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அன்பினால் துயரப்பட்டுக்கொண்டு ராஜாவான திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

"மஹாபுத்திசாலியானவிதுரர், துரியோதனன் பிறந்தபோதே 'குலத்தைக்கெடுப்பவனாகிய இவனைப்பரலோகத்துக்கு அனுப்புவது நலம்' என்றுசொன்னார். பாரதரே! இவன்பிறந்தவுடன் நரிபோலஊளையிட்டானன்றோ? கௌரவர்களே! இந்தக்குலத்திற்கு இவன்தான் முடிவுஎன்பதை அறியுங்கள். பிரபுவே! பாரதரே! நீர் உம்முடைய பிழையினால் அகாதமானஜலத்தில் மூழ்கிப்போகாதீர். விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளைகளுடையபுத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். கொடியதாகிய வம்சக்ஷயத்திற்கு நீர்காரணமாகவேண்டாம். பாரதச்ரேஷ்டரே!

கட்டினஅணையை எவன்உடைப்பன்? அவிந்தநெருப்பை எவன் ஊதுவன்? அடங்கியிருக்கின்ற குந்திபுத்ரர்களை எவன்கோபமூட்டு வான்? எப்போதும் உம்மைமறவாமலிருக்கும் தர்மராஜாவுக்கு நானும் மறுபடியும் நினைவுமூட்டுவேன். புத்திகெட்டவனுக்கு நன்மையை யும் தீமையையும்பற்றிச்சாஸ்திரம் கற்பிக்காது. ராஜாவே! பெரியவன் எவ்வகையிலும் சிறுவர்புத்தியையெடுத்துக்கொள்ளலாகாது. உமது புத்ரர்களாகிய பாண்டவர்கள் உம்மையே நாதராகப்பெற்றிருக்கக் கடவர். அவர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டு உம்மைவிட்டுவிடலாகாது. ஆதலால், குலத்தைக்கெடுக்கும் இந்தத்துரியோதனனை என்சொற் படி விட்டுவிடலாம். ராஜாவே! பிள்ளையினிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனீர். அதன்பயன்தான் குலமழிவ தற்குக்காரணமாகவந்திருக்கிறதென்று அறியும். அடக்கமும் தர்ம மும் நீதியுமுள்ளதாகிய உமதுபுத்தியே உமக்குஇருக்கட்டும். தவறு தீர். கொடுமைகலந்தஐச்வரியமானது அழிந்துவிடும். நயத்தினால் விருத்தியடைந்த ஐச்வரியமானது புத்ரபௌத்ரர்முதலானஸந்ததிக் கெல்லாம் செல்லும்" என்றாள். அப்போது திருதராஷ்டிரமஹா ராஜன் தர்மந்தெரிந்தவளான காந்தாரியைப்பார்த்து, "குலத்துக்கு நாசம்வந்தாலும் வரட்டும்; என்னால்தடுக்கமுடியாது. இவர்கள் எப்படிநினைக்கிறார்களோ அப்படியேநடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் திரும்பிவரட்டும். என்பிள்ளைகள் பாண்டவர்களுடன் திரும்பவும் சூதாடட்டும்" என்றுசொன்னான்.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் நடுவழியிலிருந்து திரும்பிவந்து திரும்பவும் சூதாடினது.)

பிறகு புத்திமானான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞையி னால் பிராதிகாமியானவன் வெகுதூரம்சென்றிருந்த குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, "தர்மராஜாவே! ஸபையில் காய்களைவைத் துச் சொக்கட்டான்வஸ்திரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டவரே! உமதுபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜா உம்மை வந்து ஆடச் சொல்லுகிறார்" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "பிராணிகள் நன் மையையும் தீமையையும் விதியின்கட்டளைப்படி அடைகின்றன. அவ் விரண்டும் விட்டுப்போவதில்லை. மறுபடியும் ஆடவேண்டுமோ? சொக்

கட்டான் ஆடுவதற்காக அழைப்பது கெடுதலுக்குக்காரணமென்றுதெரிந்திருந்தாலும் கிழவருடையகட்டளையினால் அதை நான்விடமுடியவில்லை. பொன்மயமானமிருகம் இருப்பதில்லை. ஆகிலும், ராமர் பொன்மானின்மேலாசைப்பட்டார். கஷ்டம்நெருங்கின காலங்களில் புத்திகளும் மிகவும் மாறிப்போகின்றன” என்றுசொல்லிக்கொண்டே தம்ஸஹோதரர்களுடன் திரும்பினார். சகுனியின்மோசத்தையறிந்திருந்தும் அவர் மறுபடியும் சூதாடப்போனார். மஹாரதர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் மறுபடியும்ஸபைக்குட்பிரவேசித்து வேண்டினவர்களின் உள்ளங்களைத் துயரப்படுத்தினர். பாண்டவர்கள் விதியினால்பீடிக்கப்பட்டு எல்லாஜனங்களும் அழிவதற்காக மறுமுறையும் சூதாடுவதில் தம்தம்தகுதிப்படிஉட்கார்ந்தனர். அப்போது சகுனி, “ஓ! பரதச்ரேஷ்டனாயுதிஷ்டிரா! கிழவர் தனத்தைஉங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது புகழத்தக்கதுதான். ஆனால், பெருவிலைபெற்ற பந்தயமொன்றைமட்டும் கேள். நாங்கள் உங்களால் சூதாடிஜயிக்கப்பட்டாலும் புள்ளிமான்தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் மஹாவனத்திலிருப்போம்; பதின்மூன்றும்வருஷம் உறவினரால்அறியப்படாமல் இருப்போம்; அறியப்பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில்வஸிப்போம். நீங்கள் எங்களால்ஜயிக்கப்பட்டாலும் கிருஷ்ணையுடன்கூடத் தோலாடையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில்வஸியுங்கள்; பதின்மூன்றுவதுவருஷம் உறவினராலறியப்படாமல்வஸியுங்கள்; அறியப்பட்டால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்திலிருங்கள்; பதின்மூன்றுவதுவருஷம் சரியாகநிறைவேறினால் நீங்களானாலும் நாங்களானாலும் மறுபடியும் வழக்கம்போலத் தங்கள்தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெறலாம். ப்ராதா! யுதிஷ்டிரா! இந்தநிச்சயம்செய்துகொண்டு எம்முடன் மறுதடவையும் காய்களையுருட்டிச் சூதாடவா” என்றுசொன்னான். உடனே ஸபையிலுள்ளவர்களனைவரும் மனத்தில்வருத்தமுற்று ஸபைநடுவில் கைகளைவிரைவாகத்தூக்கி, “ஆ! ஆ! சீ! இந்தப்பெரும்பயத்தைச் சுற்றத்தவர் தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையே! இந்தப் பரதச்ரேஷ்டன் தன் புத்தியினால்அறிவனோ அறியானோ” என்றுகூறினர். ஜனங்களின்மிகுதியானசொற்களைக்கேட்டும் தர்மராஜர், வெட்கத்தினாலும் தர்மத்திற்காகவும் மறுமுறையும் சூதாடப்போனார். மஹாபுத்திசாலியானதர்மராஜர் தெரிந்திருந்தும் கௌரவர்களுக்கு நாசம்கிட்டியிருந்தாலுமிருக்கலாமென்று நினைத்துத் திரும்பவும் சூதாடினர். அவர், “சகுனியே! தன்தர்மத்தைக்

காப்பாற்றுகிற என்போன்றஅரசன் அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்பிப் போவதெப்படி? ஆதலால், உன்னுடன்சூதாடுகிறேன்" என்று சொன்னார். அதற்குச்சகுனி, "பாண்டவர்களே! ரிஷபங்களும் குதிரைகளும் பசுக்களும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் யானைகளும் பொக்கிஷமும் பொன்னும் தாஸிகளும் தாஸர்களும் அளவற்றனவாக நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம்விட்டுக் காட்டில்வஸிப்பதுஒன்றே நமக்குப்பந்தயம். நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் ஜயிக்கப்பட்டால் வனத்தையடைந்து வஸிக்கவேண்டும். பதின்மூன்றுவதுவருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமலிருக்கவேண்டும். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! தர்மராஜரே! இந்தஒரேபந்தயத்தை நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஆடுவோம்" என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜரே! தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், விதியின்பலத்தினால் இவ்வாறு தூண்டப்பட்டு, பீஷ்மர், துரோணர், புத்திமானான விதுரர், யுயுத்ஸு, கிருபர், ஸஞ்சயன், காந்தாரி, குந்தி, பீமார்ஜுனர்கள், நகுலஸஹதேவர்கள், வீரனான விகர்ணன், திரௌபதி, அசுவத்தாமா, ஸோமதத்தன், புத்திசாலியானபாஹ்லீகன் ஆகிய இவர்களால் அடிக்கடி தடுக்கப்பட்டும் நிறுத்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்சொன்னவர்கள் நன்மையைக்கருதித்தடுத்தும் தேவகாரியமாகிய பூபாரம்தொலைவது நிறைவேறுவதற்காகச் சிறிதுநேரம்[1] கலியையடைந்தார். ராஜரே! கலியினால் பிரவேசிக்கப்பட்டவராய் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சகுனிக்குமறுமொழிகூறி வனவாசத்தையொப்புக்கொண்டு ஆடினார். தர்மராஜர் அந்தப்பந்தயத்தை யொப்புக்கொண்டார். ஸுபலபுத்திரனான சகுனி காய்களையெடுத்தான்; 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான்.

தொண்ணூற்றேன்பதாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மறுமுறையும் சூதில்தோற்று வனத்திற்குப் புறப்படும்போது கௌரவர்களை வதஞ்செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது.)

தோல்வியடைந்த பாண்டவர்கள் உடனே வனவாஸதீக்ஷைசெய்துகொண்டு வரிசைப்படி தோல்உத்தரியங்களையெடுத்துக்கொண்டனர். பகைவர்களை யடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜ்யம்

[1] பாபம்.

அபகரிக்கப்பட்டுத் தோல்களைப் போர்த்துக்கொண்டு வனவாஸத்திற்காகப் புறப்பட்டதைக்கண்டு துச்சாஸனன் பேசலானான் :— "மஹாத்மாவாகிய துரியோதனமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞாசக்கரம் சுழலத்தொடங்கிற்று. பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பெரிய ஆபத்தையடைந்தனர். [1]இப்போதுதான் தேவர்கள் [2]இடமில்லாத ஸமவழிகளில் செல்லுகின்றனர். ஏனெனில், குணங்களில்சிறந்தவர்களும் வயதில் பெரியோருமாகியநாம் அயலாரைவிடச் சிறப்புற்றிருக்கிறோம். பாண்டவர்கள் நீடூழிகாலம் முடிவில்லாத நரகத்தில் தள்ளப்பட்டனர். அனேகவருஷகாலம் ஸுகமும்கெட்டு ராஜ்யத்தையுமிழந்துபோயினர். எவர்கள் தனத்தினால்மதங்கொண்டு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை விட்டனரோ அந்தப்பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பொருளிழந்து காட்டுக்குச்செல்லப்போகின்றனர். இவர்களுடைய விசித்திரமானகவசங்களையும் பிரகாசிக்கின்றஉயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் மனிதர்கள் களையக்கடவர். சகுனியினுடையபந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டபடி எல்லோரும் புள்ளிமான்தோல்களை உடுத்துவிக்கப்படட்டும். உலகங்களில் தங்களைப்போன்ற மனிதர்களில்லையென்று மனத்தில் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தப்பாண்டவர்கள், இப்போது விபரீதத்தையடைந்து எள்ளுப்பதர்கள்போலப் பயன்படாதவர்களாகித் தங்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொள்வர். இப்படிப்பட்ட அகங்காரமுள்ள மிக்கபலசாலிகளான பாண்டவர்கள் இந்தப்புள்ளிமான்தோலாடையுடுத்தது யஜ்ஞதீக்ஷைசெய்துகொள்ளாதவன் தோலுடுப்பதுபோலிருக்கிறது; பாருங்கள். சிறந்தஅறிவுள்ளவனும் ஸோமகவம்சத்தவனுமாகிய துருபதன், தன்பெண்ணைபாஞ்சாலியைப் பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்ததனால் இவ்வுலகத்தில் ஒருபாக்யமும் பெறாதவனானான். ஆண்மையற்றபாண்டவர்கள் திரௌபதிக்குக்கணவர்கள். திரௌபதியே! அற்பமானஉடைகளையுடுத்து மேலேதோல்போர்த்துச் செல்வமில்லாமலும் ராஜ்யமில்லாமலும் காட்டிலிருக்கும் கணவர்களைக்கண்டு நீ. என்னஸந்தோஷத்தையடையப்போகிறாய்? எங்களுள் யாரை நீவிரும்புகிறாயோ அந்தமற்றொருகணவனை வரித்துக்கொள். பொறுமையும் இந்திரியநிக்ரஹமுமுள்ளவர்களும் சிறந்த ஐசுவரியமுள்ளவர்களுமாகிய இந்தக்கௌரவர்களனைவரும் கூடியிரு

[1] தங்களுக்கு ஏகராஜ்யம் வந்ததுதான் ஸரியான தெய்விகம் என்பது கருத்து.

[2] அங்கேவந்திருந்த ஜனங்களின்நெருக்கத்தினால் இடமில்லாதவழி என்பது பழைய உரை.

க்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவனைக் கணவனாக வரித்துக்கொள். இந்தக்காலவித்தியாஸம் உனக்குவராது. எள்ளின்பதரும் தோலால் செய்தமிருகமும் [1]நெற்பதரும்எப்படியோ அப்படியே பாண்டவர்களனைவரும் பயனற்றவர்கள். நிலைமைதவறினபாண்டவர்களையனுசரித்து உனக்கென்னஆவது? பதரானஎள்ளை ஆட்டுவது வீண்சிரமந்தானே?" என்றான். கொடியவனாகிய அந்தத்துச்சாஸனன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து இவ்வகையான கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னான்.

பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவும்பொறுதவனாகி அவனைப் பயமுறுத்திக் கோபத்துடன் விரைவாக அவனிடம்சென்று இமயமலையிலுள்ள ஸிம்மம் நரியைவளைப்பதுபோல அவனை வளைத்துக்கொண்டு, "கொடியவனே! பாபிகள்பேசுவதும் பயன்படாததுமானபேச்சைப்பேசுகிறாய். சகுனியின்வித்தையாலன்றோ நீ அரசர்கள்நடுவில் தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறாய்? இப்போது சொல்லம்புகளினால் எங்கள்உள்ளங்களை எப்படி நீமிகவும்குத்துகிறாயோ அப்படியே யுத்தத்தில் உன் ஹ்ருதயத்தைப்பிளந்து உனக்கு இதனைநினைவூட்டுவேன். இன்னும் எவர்கள் கோபத்துக்கும் பொருளாசைக்கும்வசப்பட்டு உன்னுடன்சேர்ந்து உன்னைக்காப்பாற்றுகின்றனரோ அவர்களையும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்புவேன்" என்றுசொன்னான். தர்மமார்க்கத்தில்கட்டுப்பட்டுத் தோலாடையுடுத்த பீமஸேனன் இவ்வாறுபேசும்போது துச்சாஸனன் வெட்கமின்றி, "மாடே! மாடே!" என்று அவனையழைத்துக் கௌரவர்களின் நடுவில்கூத்தாடினான். பீமஸேனன், "துச்சாஸனா! கொடியவனே! கொடுஞ்சொற்சொல்லத்தான் உன்னால்முடியும். ஏமாற்றிப் பொருளையடைந்தபிறகு தன்னைப்புகழ்ந்துகொள்வது எவனுக்குத்தகும்? குந்திபுத்ரனான விருகோதரன், யுத்தத்தில் உன்மார்பைப்பிளந்து உதிரத்தைக்குடியாவிட்டால் புண்ணியவான்கள்செல்லும் உலகங்களுக்குச் செல்லமாட்டான். வெகுசீக்கிரத்தில் யுத்தத்தில் எல்லாவில்லாளிகளும் பார்த்திருக்கையில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைகளைக்கொன்றபிறகு ஓய்வேன். இதைஉனக்கு உண்மையாகச்சொல்லுகிறேன்" என்றான். ராஜாவும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்கள் ஸபையினின்று வெளியேபோகும்போது ஸிம்மம்போல உல்லாஸமாகநடக்கும்பீமஸேனனுடையநடையை உற்சாகத்துடன் தன்னடையினால் நடந்துகாட்டினான். விருகோதரன் பாதித்தேகத்தைத்திருப்பி அவனைப்பார்த்து, "மூடா! இவ்வளவோடு முடிவானதொன்றுமில்லை.

---

[1] மூலத்தில் 'காகயவா:' என்றிருக்கிறது.

வெகு சீக்கிரத்தில் உன்சுற்றத்தாருடன் நீகொல்லப்படும்போது இதனைஉனக்குஞாபகப்படுத்தி மறுமொழிகூறுவேன்" என்றுசொன்னான். பலமும் மானமுமுள்ள பீமஸேனன், இவ்வாறு தன்னைச்செய்த அவமானத்தைப்பார்த்துக் கோபத்தையடக்கிக்கொண்டு வெளியிற்போவதற்காகத் தர்மராஜாவைப் பின்செல்லும்போது குருவம்சத்தவரின்ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

"நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன்; தனஞ்சயன்கர்ணனைக் கொல்வன்; சூதாடத்தெரிந்தசகுனியை ஸஹதேவன்கொல்வன்; இந்தச்சபைநடுவில் மறுபடியும் ஒருபெருஞ்சொல்லைச்சொல்வேன். நமக்குயுத்தம்நேரிடும்போது தேவர்கள் அதைநிறைவேறச்செய்வர். அதாவது, இந்தப்பாவியானதுரியோதனனை யுத்தத்தில் கதையினால் கொல்லப்போகிறேன். உடனே தரையில்விழுந்திருக்கும் இவன் தலையைக் காலால்மிதிப்பேன். பேச்சில்சூரனும் கொடியவனும் துராத்மாவுமாகிய இந்தத்துச்சாஸனனுடைய ரக்தத்தைச் சிங்கம் போலக்குடிப்பேன்" என்றான். அர்ஜுனன், "பீமஸேன! நீபகைக் கத்தக்கவர்கள் இங்கில்லையே! வீட்டில்ஸுகமாகவளர்ந்து கர்வமுள்ளவர்கள் பெரும்பயத்தையறியார். பீமா! சிறந்தவர்களின் கருத்து இவ்வாறு சொல்லினால்அறியப்படுவதில்லையே. இதற்குப் பதினான்காவதுவருஷத்தில் எதுநேரிடுமோ அதனையாவரும் பார்ப்பார்" என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், "துரியோதனன், கர்ணன், துராத்மாவானசகுனி, துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரக்தத்தையும் பூமிகுடிக்கப்போகிறது" என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், "பீமஸேன! அஸூயைப்படுகிறவனும் வேடிக்கைபார்ப்பவனும் மிகப்பேசுகிறவனும் தன்னைப்புகழுகிறவனுமாகியகர்ணனை உன்சொற்படி நான் யுத்தத்தில்கொல்வேன். பீமஸேனன்ஸந்தோஷப்படுவதற்காக அர்ஜுனன் பிரதிஜ்ஞைசெய்கிறான். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் பாணங்களினால்கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்தஅரசர்கள் புத்திமயங்கி எனக்கெதிர்யுத்தம்செய்வரோ அவர்களனைவரையும் பாணங்களினால் யமலோகத்திற்கு நான்அனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யம்தவறுமானால் இமயமலை இடம்விட்டுவிலகும். ஸூர்யன்ஒளியற்றுப்போவான். சந்திரனை விட்டுக் குளிர்ச்சிபோய்விடும். இதற்குப்பதினான்காவதுவருஷத்தில் துரியோதனன் மரியாதைசெய்து ராஜ்யத்தைக்கொடாமற்போவானாயின் நான்சொன்னவையெல்லாம் ஸத்யமாகும்" என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுபேசினவுடன் அழகும் பராக்ரமமுமுள்ள

மாத்ரியின் புதல்வனான ஸஹதேவன் சகுனியின் வதத்தைச்செய்யக் கருதிப் பருத்தகையைத்தூக்கிக்கொண்டு கோபத்தினாற்சிவந்தகண்களுடன் பன்னகம்போற்சீறிப் பின்வருமாறுசொல்லலானான்:—"காந்தாரதேசத்தரசர்களின் புகழைக்கெடுத்தமூடா! எவற்றைப்பாச்சிகைகளென்று நீ நினைக்கிறாயோ அவைபாச்சிகைகளல்ல; யுத்தத்தில்' நீவேண்டுகிற கூரிய அம்புகளே உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் பற்றிப் பீமன்சொன்னபடியே அந்தக்காரியத்தை நான்நிறைவேற்றுவேன். நீ செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்துமுடித்துக்கொள். ஸுபலபுத்திரனே! நீ க்ஷத்திரியதர்மப்படி யுத்தத்தில்எதிர்நிற்பாயாயின் என்பராக்ரமத்தினால் உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்" என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன்சொல்லைக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானநகுலனும் சொல்லலானான்:—"துரியோதனனுடைய விருப்பத்தையனுஸரித்த திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எவர்கள் திரௌபதியைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொன்னார்களோ கெட்டநடையுள்ளவர்களும் காலத்தினால்ஏவப்பட்டவர்களும் மரணங்கிட்டினவர்களுமாகிய அவர்களில் பெரும்பான்மையோர்களை நான் யமலோகத்திற் சேர்ப்பிப்பேன். சகுனியின் அன்புள்ளமகனும் கொடியவனும் மனிதர்களில்இழிவானவனுமாகிய உலூகனென்னுந்துராத்மாவையும் யுத்தத்தில்கொல்வேன். நான் திரௌபதியின்கருத்தையனுஸரித்துத் தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பூமியில்திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளில்லாமலிருக்கும்படி வெகுசீக்கிரத்திற்செய்வேன்" என்றான். நீளமானகைகளையுடையவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் இவ்வாறு அனேகம்பிரதிஜ்ஞைகளைச்செய்து திருதராஷ்டிரனிடம்சென்றனர்.

நூறாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்முதலானவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தர்மபுத்திரர் புறப்பட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதவம்சத்தவரையும் பிராயமுதிர்ந்த பிதாமகராகியபீஷ்மரையும் ராஜாவானசோமதத்தனையும் மஹாராஜாவான பாஹ்லீகனையும் மற்றுமுள்ளஅரசர்களையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் விதுரரையும் திருதராஷ்டிரரையும் திருத

ராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் மஹாவீரனை ஸோமதத்தன்மகனை யும் சிறந்தபுத்திமானை விகர்ணனையும் யுயுத்ஸுவையும் ஸஞ்சயனை யும் மற்றுமுள்ள ஸபையோரையும் பெரும்பாக்கியத்தையுடைய காந் தாரியையும் என்தாயாரானகுந்தியையும் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகி றேன். விடைபெற்றுக்கொண்டுசென்று திரும்பிவந்து உங்களெல் லாரையும் காண்பேன்" என்றுசொன்னர். அப்போது அவர்கள் வெட்கத்தினால்குன்றித் தர்மராஜாவைப்பார்த்து ஒன்றும்பேசவில்லை. மனத்தில்மட்டும் சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜாவினுடைய க்ஷேமத் தைப்பிரார்த்தித்தனர். விதுரர், "ராஜபுத்திரியும் பூஜிக்கத்தக்க வளும் கஷ்டந்தாங்காதவளும் எப்போதும் ஸௌக்கியத்திலேயே பழகினவளும் வயதுசென்றவளுமானகுந்தி காட்டுக்குச்செல்லத்தகா தவள். மேன்மைபொருந்தினகுந்தி இங்கேயே என்வீட்டில் மரியா தைசெய்யப்பட்டுவஸிப்பாள். பாண்டவர்களே! இதனை அறியுங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் ஆரோக்கியம்உண்டாகட்டும்" என்றுசொன் னர். (அவரைப்பார்த்து) பாண்டவர்களெல்லாரும், "குற்றமற்ற வரே! நீர்எங்களுக்கு எப்படிச்சொல்லுகிறீரோ அப்படியேயாகட்டும். நீர் தந்தையின்ஸஹோதரர்; தந்தைக்கு ஸமமானவர். நாங்கள் உம்மையே நம்பியிருப்பவர்கள். நீர்தாம் எங்களுக்கு முதன்மை யான ஆசார்யர். எல்லாம் நீர்ஆஜ்ஞாபிக்கிறபடிதான். சிறந்த புத்தி யுள்ளவரே! இன்னும் நாங்கள்செய்யத்தக்கதுயாதோ அதையும் கட்டளையிடக்கடவீர்" என்று கூறினர். விதுரர், "பரதச்ரேஷ்ட னையுதிஷ்டிரா! நான்சொல்லுகிறதைத் தெரிந்துகொள். அதர்மத் தினால் ஜயிக்கப்பட்டஒருவன் தோல்விக்காகத் துன்பப்படுவதில்லை. உனக்குத் தர்மந்தெரியும். அர்ஜுனன் யுத்தத்தில்ஜயிப்பவன்; பீம ஸேனன் பகைவரைக்கொல்லுகிறவன். நகுலன் பொருளீட்டுகிற வன். ஸஹதேவன் பொருளைக்காப்பாற்றுகிறவன். தௌம்யர் பிர ம்ம ஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவர். திரௌபதி அறம்பொருள்களை யறிந் தவள்; தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவள். நீங்களனைவரும் ஒருவர்மேலொரு வர் அன்புள்ளவர்கள்; பார்ப்பவர்களுக்கும்பிரியமானவர்கள்; எப் போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். அயலார் உங்களைக்கலைக்கமுடி யாது. இவ்வுலகத்தில் உங்களைப்பார்த்து ஆசைப்படாதவர்யார்? பாரதனே! இந்தஉன்மனவுறுதி எல்லா க்ஷேமங்களுக்கும்காரணம். உன்பகைவன் இந்திரனுக்கொப்பானவனாயிருந்தாலும் இந்தக்குணத் திற்கெதிர்நிற்கமாட்டான். முன்னர் இமயமலையில் மேருஸாவர்ணி முனிவராலும் வாரணாவதநகரில் வ்யாஸபகவானாலும் பிருகுதுங்க

மென்னும்மலையில் (பாசு) ராமரிலும் திருஷத்வதியென்னும் நகரத்தில் பரமசிவனாலும் உபதேசிக்கப்பெற்றிருக்கிறாய். கல்மாஷிநதிக்கரையில்வஸித்த பிருகுமஹரிஷிக்கு நீ சிஷ்யனாகஇருந்தபோது பிரஜைகளை மகிழ்விப்பதைப்பற்றி அவர் உபதேசித்ததையும்கேட்டிருக்கிறாய். நாரதர் எந்தக்காலமும் உன்னைக்காண்பவர். இந்தத்தௌமியர்தாம் உனக்குப் புரோகிதராயிருக்கிறார். ரிஷிகளால்கொண்டாடப்பட்ட அந்தஉன்புத்தியை ஆபத்துக்காலத்தில் நீவிடாதே. பாண்டுபுத்ரனே! நீ அறிவினால் இளையின்புத்ரனான புரூரவனையும் மிஞ்சுகிறாய்; பராக்ரமத்தினால் மற்றராஜாக்களையும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பதனால் ரிஷிகளையும் ஜயிக்கிறாய். இந்திரனுடையஜயத்திலும் யமனுடையபொறுமையிலும் குபேரனுடையதானத்திலும் வருணனுடைய இந்திரியஜயத்திலும் மனம்வைத்திருக்கிறாய். தன்னைத்தருகையையும் குளிர்ச்சியாயிருப்பதையும் ஜீவனத்திற்குக்காரணமாயிருப்பதையும் ஜலத்தினிடமிருந்தும், பொறுமையைப் பூமியினிடமிருந்தும், கிரமத்தினபிரதாபத்தை ஸூர்யனிடமிருந்தும், தேஹபலத்தை வாயுவினிடமிருந்தும், தனக்குவேண்டின மற்றச்சிறப்புக்களை எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலிருந்தும் பெறுவாயாக. உங்களுக்கு ஆரோக்கியமும் க்ஷேமமும் உண்டாகக்கடவன. திரும்பிவந்தஉங்களைப் பார்க்கக்கடவேன். யுதிஷ்டிரா! ஆபத்துக்குரியதர்மங்களிலும் ராஜ்யகஷ்டங்களிலும் மற்றஎல்லாக்காரியங்களிலும் காலந்தோறும் சரியாக நடக்கக்கடவாய். குந்திபுத்ரனே! பாரதனே! விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நன்மையைப்பெறுவாயாக. காரியம்நிறைவேறி க்ஷேமமாகத்திரும்பிவந்த உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம். உங்களிடத்தில் பூர்வஜன்மங்களிற்செய்த பாபத்தையும் கிஞ்சித்தேனும் யாருமறியார்" என்றுசொன்னார். ஸத்யத்தில் உற்சாகமுடைய பாண்டுபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் விதுரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று 'அப்படியே' என்றுசொல்லிப் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் நமஸ்கரித்துப் புறப்பட்டார்.

நூற்றோராவது அத்தியாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியினிடம்சொல்லிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வனம்சென்றது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் வனத்திற்குப்புறப்பட்டபோது தயரமுற்றஜனங்கள் அவரைப்பார்ப்பதற்காக நான்கு

பக்கங்களிலும் உயர்ந்தமாளிகைகளிலும் தேவாலயங்களின்மேலும் கோபுரங்களெல்லாவற்றிலும் மரங்களெல்லாவற்றிலும் ஏறினர். அவர்கள் ஸ்திரீகளுடன்ஏறித் தூரத்திலிருந்து பார்த்தனர். அந்தக்காலத்தில் அந்தவீதிகள் ஜனங்கள்நிறைந்து நடக்கமுடியாமலிருந்தன. ஜனங்கள், மேற்கண்டவிடங்களிலேறித் துயரத்துடன் தலைகுனிந்து பாண்டவர்களைநோக்கினர். குடையும் வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களுமில்லாமல் மாவுரியையும் தோலையும்உடுத்துக் கால்நடையாகச் செல்லுகின்ற தர்மபுத்திரரைப்பார்த்து மனத்தில்மிக்ககஷ்டமுள்ள ஜனங்கள் பலவிதமானசொற்களைச் சொன்னார்கள்.

"எவர் போகும்போது பெருஞ்சதுரங்கதளம் பின்சென்றுகொண்டிருந்ததோ அவர் கிருஷ்ணையுடன் தனித்துப்போக, ஸஹோதரர்களான நாலுபாண்டவர்களும் புரோஹிதரானதௌம்யருமாத்திரம் பின்செல்லுகின்றனர். மஹாத்மாவானயுதிஷ்டிரர், சகுனி மோசஞ்செய்ததற்காக வில்லெடுத்தபீமார்ச்சுனர்களைத்தடுத்து ராஜ்யத்தையும்விட்டுத் தர்மத்திலேயேநிலைநின்றார். எவளை இதற்குமுன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்தேவர்களும் பார்க்கமுடியாதோ அந்தத்திரௌபதியை இப்போது ராஜமார்க்கத்தில் போகும்ஜனங்களும் பார்க்கின்றனர். உயர்ந்தவாஸனைகள் பூசிக்கொள்ளத் தக்கவளும் செஞ்சந்தனம் அணிந்துகொள்ளுகிறவளுமான திரௌபதியை மழையும் வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் சீக்கிரத்தில்நிறம்மாறச்செய்யப்போகின்றன. இப்போது குந்திதேவி ஏதோஓர் ஆவேசங்கொண்டுதான் பேசுவாளென்பது நிச்சயம். இந்தக்காலத்தில் அவள் பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கமுடியாது. குணமில்லாத பிள்ளையையும் துக்கப்படும்போது பார்ப்பதற்குமுடியாது. யாருடையஒழுக்கத்தினால் இவ்வுலகமனைத்தும் வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஹிம்ஸைசெய்யாமையும் தயையும் மனவுறுதியும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் மனஒழிவுமாகிய இவ்வாறுகுணங்களும் புருஷச்ரேஷ்டரானதர்மராஜாவை அலங்கரிக்கின்றன. அதனால், இவருடையகஷ்டத்தினால் பிரஜைகள்மிகத்துயரப்படுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்வற்றிப்போவதனால் நீரிலுள்ளமீன்முதலியஜந்துக்கள் வருத்தப்படுவதுபோலப் பூமிக்குத்தலைவனாகிய தர்மராஜருடையகஷ்டத்தினால் உலகமெல்லாம் துயரப்படுகிறது. வேரறுத்துவிட்டால் மரம் மலர்களோடும் காய்களோடும் வாடுகிறது; இந்தச்சிறந்தமஹிமையுள்ளதர்மராஜர் மனிதர்களுக்குவேர்; மற்றஜனங்கள் இவருக்குப் பூவுங் காயும் இலையும் கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர்.

ஆதலால், நாமும் அங்கே அவர்ஸஹோதரர்கள்போலவே புத்ரர்களோடும் சுற்றத்தாரோடுங்கூடத் தர்மராஜர்போகுமிடத்திற்கே செல்வோம். தோட்டங்களையும் நிலங்களையும் வீடுகளையும்விட்டு இன்ப துன்பங்களை ஒன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு மிக்கதர்மிஷ்டரான தர்மராஜர்பின்செல்வோம். கொடிகள் [1]பெயர்க்கப்படட்டும், மேடைகளிடிக்கப்பட்டும், தனங்களும் தானியங்களும் மற்றுமுள்ளமுக்கியமான பொருள்களெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப்படட்டும், தூளிகளால்மூடப்படட்டும், கிருஹதேவதைகளினால் விடப்படட்டும், ஸேனைகளாகவும் பெருச்சாளிகளினால் வியாபிக்கப்படட்டும், தண்ணீரும்புகையுமில்லாமலும் விளக்கப்படாமலும்,பலிகள் யாகங்கள் மந்திரஜபங்கள் ஹோமங்களழிந்தும், பாத்திரங்களுடைந்தும், கெட்டகாலத்தினால்கெடுக்கப்பட்டவைபோன்ற நம்மால்விடப்பட்டவீடுகளைச் சகுனியாளட்டும். பாண்டவர்கள்போகும் வனமே நகரமாகட்டும். நம்மால்விடப்பட்ட நகரம் வனமாகட்டும். நம்மிடத்தில்பயந்து ஸர்ப்பங்கள் புற்றுக்களையும், மான்களும் யானைகளும் ஸிம்ஹங்களும் பக்ஷிகளும் வனங்களையும் விட்டுவிடட்டும். மிருகங்களும் பறவைகளும் நாமில்லாதவிடத்தை யடைந்து நாம்செல்லும் இடத்தைவிட்டுவிடட்டும். (அவை) புற்களையும் மாம்ஸங்களையும் கனிகளையுமுண்ணுகிற பிராணிகளிருக்கும் இடங்களை விட்டுவிடட்டும். நாம் பாண்டவர்களுடன் மிகச்சுகமாக வனத்தில்வஸிப்போம்" என்றார்கள்.

இவ்வாறு பலஜனங்களினால் சொல்லப்பட்ட அநேகவிதமான சொற்களைத் தர்மராஜர்செவியுற்றார். அதனால், அவர்மனங்கலங்கவில்லை. பிறகு நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொருவீட்டிலும் பிராம்ம க்ஷத்ரியவைசியசூத்ரஜாதிஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளிலேறிப் பலகணிகளின் அருகிற்சென்று கதவுகளைத்திறந்து, மரவுரியையுந் தோலையும் உடுத்து வழிகளாகவிருந்த பாண்டவர்களைக் கண்டனர். இதற்கு முன் யாராலும்காணப்படாத அந்தத்திரௌபதி ரஜஸ்வலையாயிருக்கையில் ஒற்றைவஸ்திரமும் அவிழ்ந்தகூந்தலுமாக அழுதுகொண்டு காலால் நடந்துபோகின்றதைக்கண்டு, அந்தஸ்திரீகளனைவரும் மிகவும்முகங்கருகித் துக்கத்தினாலும் சோகத்தினாலும் வருத்தமுற்று மெய்ம்மறந்து பலவிதமாகப்புலம்பி, "ஆ! ஆ! சீ! சீ!" என்று சொல்லிக் கண்களால் நீர்சொரிந்தனர். வனவாஸத்தைக்குறித்து மனத்தில்நிச்சயஞ்செய்துகொண்ட தர்மபுத்திரர் ஜனங்களின்சொல்லைக்கேட்டுக்கொண்டே ஸஹோதரர்களுடன் புறப்பட்டார். அவர்

---

1 'ஸமுஜ்ஜிதாம்' என்றுபாடம் இருத்தல்வேண்டும்.

புறப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் புகழ்பெற்றகுந்தியிடத்திலும் அங்குள்ள மற்றஸ்திரீகளிடத்திலும் விடைகேட்டுக்கொண்டாள். அப்போது பாண்டவர்களின் அந்தப்புரத்தில் மிகப்பெரிய கூச்சலுண்டாயிற்று. குந்தியும் திரௌபதிபோகிறதைக் கண்டு மிகக்கொதிப்புற்றவளாகித் துயரத்தினால் தழுதழுத்தசொல்லோடு கஷ்டப்பட்டுப்பேசலானாள்.

"குழந்தாய்! இந்தப்பெரிய ஆபத்தையடைந்தும் நீ வ்யஸனப்படத்தகாது. ஸ்திரீதர்மங்கள் உனக்குத்தெரியும். நீ நல்ல ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவள். வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! உன்கணவர்களைப்பற்றி உனக்கு நான் ஒன்றும்உபதேசிக்கவேண்டாம். நீ கற்புள்ளவள்; குணங்கள்நிரம்பினவள்; (பிறந்ததும்புகுந்ததுமாகிய) இரண்டுகுலங்களும் உன்னால் அலங்கரிக்கப்பெற்றன. குற்றமற்றவளே! இந்தக்கௌரவர்கள் அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அதனாலேதான் உன்னால் எரிக்கப்படாமலிருக்கின்றனர். என்னை நினைப்பதனால் தைரியமடைந்து தீங்கில்லாமல் வழியிற்செல்வாயாக. அவசியம்நேரிடும்விஷயங்களில் நல்லபெண்களுக்கு மனவேற்றுமையுண்டாவதில்லை. எல்லாவற்றிலும்பெரிதான தர்மத்தினாலேயே காப்பாற்றப்பட்டுச்சீக்கிரத்தில் நன்மையை யடைவாய். என்புதல்வனை ஸஹதேவனை வனத்திலிருக்கும்போது நீ எப்போதும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். சிறந்த புத்தியுள்ளஇவன் இந்தத்துயரத்தை யடைந்ததனால் சோர்ந்துபோகலாகாது" என்றுசொன்னாள். அந்தத் திரௌபதி, 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றுசொல்லிப் பெருகும்கண்ணீரினால் நனைக்கப்பட்டவளாகி [1]ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் வெளிப்பட்டாள். அழுதுகொண்டுபோகின்றதிரௌபதியைத் தூக்கத்துடன் குந்தி பின்சென்றாள்; அப்போது ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் எடுக்கப்பட்டும் புள்ளிமான்தோலால் தேகத்தில்மூடப்பெற்றும் வெட்கத்தினால்கொஞ்சம்தலைகுனிந்தும் பகைவர்களால் ஸந்தோஷத்துடன்சூழப்பெற்றும் நண்பர்களால்துயரப்படப்பெற்றுமிருந்த தன்புத்திரர்களெல்லாரையும் பார்த்தாள். மிக்கஅன்புள்ளவளான அந்தக்குந்தி அந்தநிலைமையிலிருந்த புத்திரர்களெல்லாரையும்அணுகித் தழுவிக்கொண்டு வ்யஸனத்தினால் பலவாறாக மிகப் புலம்பிப் பின்வருமாறுசொல்லலானாள்:—"நல்லதர்மத்தையும் நடையையுமுடையவர்களும் ஒழுக்கத்தினாலும் மரியாதையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பெருந்தன்மையுள்ளவர்களும் உறுதியான

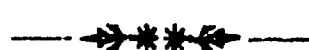
[1] இங்கே இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

பக்தியுள்ளவர்களும் எப்போதும தேவதைகளுக்கு யாகஞ்செய்வதேகாரியமாயிருப்பவர்களுமான உங்களுக்குத் துயரம்வந்ததே! இஃது என்னவிதியின்வித்தியாஸம். உங்களுக்கு இந்தக்குற்றம் யாருடைய சாபத்தினல் வந்ததென்று என்புத்தியில் ஆலோசிக்கிறேன். உத்தம குணங்களுள்ளவர்களாயிருந்தும் மிக்கதுயரத்தையும் சிரமத்தையும் அனுபவிப்பவர்களான இது, உங்களைப்பெற்ற எனது பாக்கியக்கேடுதான். பராக்ரமம் தைரியம் பலம் உத்ஸாஹம் மஹிமை இவைகளில் குறைவில்லாமலிருந்தும் ஐசுவரியமில்லாமல் இளைத்துப் போனநீங்கள் காட்டில்கரடுமுரடுகளில் எப்படிவஸிப்பீர்கள்? உங்களுக்கு வனவாஸம் இவ்வாறு அவசியம்நேருமென்று முன்னமே எனக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின் பாண்டு இறந்தபின் சதசிருங்கமலையிலிருந்து அஸ்தினுபுரத்திற்கு வந்திருக்கமாட்டேன். பிள்ளைகளின் துக்கத்தைப் பாராமல் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போவதையே பிரியமாகநினைத்தவரும் தவமும் புத்தியுமுள்ளவருமாகிய உங்கள்பிதா பாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். புலன்களுக்குப்புலப்படாதவற்றையும் அறிகிறவளும் தர்மந்தெரிந்தவளும் மேன்மையுள்ளவளும் மேலானகதியையடைந்தவளுமான மாத்ரி எவ்வகையிலும் பாக்கியம் பெற்றவளென்று நினைக்கிறேன். கணவனிடத்திலடைந்த இன்பத்திலும் அறிவிலும் பரலோகமடைந்ததிலும் அவளால் நான் ஏமாற்றப் பட்டேன். எனக்கு உயிர்தான்வேண்டும்; துக்கத்துக்கேஏற்பட்ட நான் உதவியற்றவள். புத்ரர்களே! நான் கஷ்டப்பட்டுப்பெற்ற என் அன்புள்ள நன்மக்களானஉங்களை நான்விட்டிரேன். நானும் வனத்திற்கு உங்களுடன்செல்வேன். த்ரௌபதி! என்னை ஏன்விட்டுவிடுகிறுய். இந்த உயிர்வாழ்க்கையானது முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பிரம்மதேவர் தவறுதலினல் எனக்குமட்டும் முடிவைவிதியாமற்போனரோ? அதனுலேதான் ஆயுள் என்னைவிடவில்லையோ? ஹா! கிருஷ்ண! த்வாரகாவாஸியே! பலராமனுக்கிளையவனே! எங்கிருக்கிறுய்? என்னையும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான இந்தப்பாண்டவர்களையும் துக்கத்திலிருந்து நீ ஏன்காப்பாற்றவில்லை? 'முதலும் முடிவுமில்லாத உன்னை எந்தமனிதர்கள் விடாமல்தியானம்செய்கின்றூர்களோ அவர்களை நீ காப்பாற்றுகிறுய்' என்னும்சொல் எப்படிப் பொய்யாயிற்று? நல்லதர்மத்தையும் மஹிமையையும் புகழையும் சூரத்தனத்தையும் அடைந்திருக்கும் இவர்கள் (பாண்டவர்கள்) துயரப்படத்தகாதே! கிருஷ்ண! இவர்கள்மீது தயைசெய்யவேண்டும். நீதிசாஸ்திரத்தின்விஷயங்களையறிந்த பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர்முதலிய குலத்தலைவர்களிருக்கை

யில் இந்தஆபத்து எப்படிவந்தது? ஆ! பாண்டுவே! ஆ! மஹாராஜா வே! எங்கேயிருக்கிறீர்? யோக்யர்களானபுத்ரர்கள் பகைவரால் சூதாடிவெல்லப்பட்டுக் காடுபுகுவதை ஏன்கவனியாமலிருக்கிறீர்? ஸஹதேவா! மாத்ரிபுத்ரா! நீ திரும்பு. நீ என்சரீரத்தைக்காட்டிலும் எனக்கு அதிகப்பிரியமானவன். கெட்டபிள்ளைபோல என்னைவிட்டு விடாதே. உன்னுடைய இந்தஸஹோதரர்கள் ஸத்தியத்துக்கு ஆசைப்பட்டவராயிருந்தால் செல்லட்டும். நீ என்னைக்காப்பாற்றுவதனால் இங்கேயே தர்மத்தைச்செய்" என்றாள். இவ்வாறுபுலம்புகிறகுந்தியைவணங்கி நமஸ்கரித்துப் பாண்டவர்கள் ஸந்தோஷமில்லாமல் காட்டுக்கேசென்றனர். விதுரர், தாமும்மிகத்துயரமுற்று, துயரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்குந்தியை நியாயங்கள்சொல்லித் தேற்றி மெல்லமெல்லத் தம்கிருஹத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களின் மனைவிகளனைவரும் சூதாடினஸபையில் திரௌபதியைக் கொண்டுவந்ததையும் வஸ்திரத்தைஇழுத்ததையும் முழுதும்கேட்டுக் கௌரவர்களை மிகவும்திட்டிக் குரல்விட்டழுதனர். தாமரைமலர்போன்ற முகங்களைக் கைகள்மேல் வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் சிந்தையுற்றிருந்தனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் தன் பிள்ளைகள்செய்த அக்ரமத்தை நினைத்துப் பரிதபித்தமனத்துடன் ஆறுதலையடையாமலிருந்தான். மனம்ஒருவழிப்படாமல் சிந்தைகொண்டு வியஸனத்தினால் மனங்கலங்கி திருதராஷ்டிரன் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று விதுரருக்குச்சொல்லியனுப்பினான். பிறகு விதுரர் திருதராஷ்டிரன்வீட்டிற்குச் சென்றார். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் கேட்கலானான்.

நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் காடடுக்குப்போனபிறகு திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் ஆலோசித்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்கள் துரோணரைச்சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்களுக்குப் புத்திசொன்னதும்.)

அம்பிகையின்புத்ரனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தீர்க்காலோசனையுள்ள அந்தவிதுரர்வரக்கண்டு அச்சத்துடன், "விதுரா! குந்திபுத்ரனும் தர்மபுத்ரனுமான யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும் ஸவ்ய

ஸாசியும் மாத்ரியின்புத்ரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தௌம்ய ரும் புகழ்பெற்றத்ரௌபதியும் எப்படிச்செல்லுகின்றனர்? நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவர்களின் செய்கைகளெல்லா வற்றையும் சொல்" என்றுகேட்டான். விதுரர், "குந்திபுத்திரனையுதிஷ்டிரன் வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமூடிக்கொண்டு போகிறான். பீமன் தனது பெருங்கைகளிரண்டையும் பார்த்துக்கொண்டு போகிறான். ஸவ்ய ஸாசி மணல்களை இறைத்துக்கொண்டே தர்மராஜாவின் பின்செல்லு கிறான். மாத்ரியின்புத்திரனைஸஹதேவன் முகத்தில்வர்ணம்பூசிக் கொண்டு போகிறான். உலகத்தில் மிக்கஅழகானநகுலன் மனஞ்சோர் ந்து உடம்பெல்லாம் புழுதியைப்பூசிக்கொண்டு தர்மராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். நீண்டகண்களை யுடையவளும் அழகியவளுமான திரௌபதி கூந்தல்களினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டும் அழுது கொண்டும் ராஜாவின்பின்செல்லுகிறாள். ராஜனே! தௌம்யர் மார்க் கங்களிலுள்ள தர்ப்பங்களைக் கையினாலெடுத்து ருத்ரரையும் யமனை யும்பற்றின ஸாமங்களை ஸ்வரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்லு கிறார்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், "பாண்டவர்கள் இப் போது பலவிதமான குறிகளைச்செய்துகொண்டு போகின்றனரே! விதுரா! ஏன் அவர்கள் இப்படிப்போகின்றனர்? அதை எனக்குச் சொல்" என்றுகேட்க, விதுரர் சொல்லலானார்.

"ராஜ்யமும் தனங்களும் கவரப்பட்டும் உமதுபுத்திரர்களால் அவமதிக்கப்பட்டுமிருந்தாலும் சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜாவின் புத்தி தர்மத்தைவிட்டு விலகுவதில்லை. பாரதரே! எப்போதும் உமது புத்ரர்களிடத்தில் தயையுள்ள அந்தத்தர்மராஜன் மோசத்தினால் கெடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தோடு உக்ரமானபார்வையினால் பார்த்து இந்தக் கௌரவஜனங்களைத் தஹிக்கலாகாதென்றுநினைத்துக் கண் களைத்திறக்கவில்லை. அதற்காக அந்தத்தர்மராஜன் முகத்தைமூடிக் கொண்டுபோகிறான். பரதச்ரேஷ்டரே! பீமன் அவ்வாறுபோவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். 'கைகளின்வன்மையில் எனக்கீடானவனில்லை' என்ற எண்ணத்தினால் தன்கைகளைப் பரப்பிக் கொண்டு பீமன்போகிறான். ராஜாவே! கைகளென்னும் தனத்தி னால் கர்விதத்பீமன் தன்கைகளாகிய தனத்திற்குத்தக்கபடி பகைவர் களுக்குச் செய்யத்தக்கதைச்செய்யக்கருதிக் கைகளைக் காண்பித்துக் கொண்டு போகிறான். குந்திபுத்ரனும் ஸவ்யஸாசியுமான அர்ஜுனன் தான் பாணங்கள் பிரயோகிப்பதைக் காண்பிப்பதற்காக மணல்களை இறைத்துக்கொண்டு ராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். பாரதரே! இப்

போது மணல்கள் அவன்கையிலிருந்து எப்படித் [1]தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியேதடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சரமாரிகள் பொழியப்போகிறான். பாரதரே! 'இந்தக்காலத்தில் என் முகத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது' என்றுநினைத்து ஸஹதேவன் முகத்தில் வர்ணம்பூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின்மனத்தை நான்கவரலாகாது' என்று நினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு நகுலன் செல்லுகிறான். ரஜஸ்வலையாயிருந்த [2]திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இந்தக் கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடையமனைவியர்கள் பதினான்காவதுவருஷத்தில் கணவர்களும் மைந்தர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும் கொல்லப்பட்டும் பந்துக்களின்உதிரங்களால் உடம்பெல்லாம் பூசப்பட்டும் தலைவிரித்து உடம்பெல்லாம் தூசிமூடப்பெற்றும் தர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னாள். பாரதரே! சிறந்தஞானமுள்ள புரோஹிதரான தௌம்யர் தென்மேற்குமூலையிலிருக்கும் தர்ப்பங்களையறுத்து யமனைப்பற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரங்களுடன்சொல்லிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறானன்றோ? அவர், 'யுத்தத்தில் பாரதவம்சத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவ்வகையானஸாமங்களையே சொல்லப்போகின்றனர்' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களைமட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம்மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருப்பதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தௌம்யர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன் "விதுரா! ஸூதபுரவர்கள் என்னசொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்னசொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமற்சொல்" என்று கேட்க, விதுரர் சொல்லலானார். "மஹாராஜாவே! பிராம்மண க்ஷத்ரி[illegible] ர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னதை நான் கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடையதலைவர்க[illegible]

[illegible]

களை விட்டுப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்
டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸந்
தோஷமிருக்கிறது?' என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத் துயரப்பட்டு
அடிக்கடி கதறினர்கள். சிறந்தமனமுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களும்
மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்
தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப்புரு
ஷச்ரேஷ்டர்கள் அஸ்தினபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற் போ
னபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமி
யும் நடுங்கிற்று. ராஜாவே! அமாவாசையில்லாதபோது ஸூர்ய
னுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஸரை 'அபஸவ்யமாகச்
சுற்றி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கழுகு நரி காக்கைமுதலான மாம்
ஸம்தின்னும் பிராணிகள் தேவாலயங்களிலும் கிராமங்களின் தலைமை
யான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும் கத்தின. ராஜா
வே! உமது துராலோசனை நடந்ததனால் பாதவம்சத்தார் அழிவதற்
குக் குறியாக இவ்வாறு இந்தக்கொடிய பெரிய அபசகுனங்களுண்
டாயின" என்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனை திருதராஷ்டிரனும் புத்திமா
னை விதுரருமாகிய இவ்விருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கை
யிலேயே அந்தக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அநேகமஹரிஷிக
ளாற் சூழப்பெற்றநாரதர் எதிர்தோன்றி, "இதற்குப்பதினன்காவது
வருஷத்தில் இவ்விடத்தில் துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும்
பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியப்போகின்
றனர்" என்று பயங்கரமானசொல்லைச்சொன்னார். மிகச்சிறந்தபிரம்ம
தேஜஸைத் தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளிற் சிறந்தவருமானநாரதர்
இவ்வாறுசொல்லி ஆகாயத்திலேறி உடனேமறைந்தார். பிறகு துரி
யோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலபுத்ரனைசகுனியும் துரோணரைத்
தஞ்சமாகநினைத்தனர். ராஜ்யத்தையே அவருக்கு ஒப்புவித்தனர்.
போது துரோணர், பொறாமைக்காரனை துரியோதனனையும்
னனையும் கர்ணனையும் மற்றெல்லாப்பாரதர்களையும் பார்த்து,
தேவர்களின்புத்ரர்களென்றும் கொல்லமுடியாதவர்
ர்கள்சொல்லுகின்றனர். நானே என்னைச்சர
புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும் என்
முழுமனத்தோடும் அனுஸரித்
தெய்வம் மிக்கவலிமையுடை
வர்கள் தர்மத்திற்காக வனம்

போது மணலகள் அவன்கையிலிருந்து எப்படித் [1]தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியேதடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சரமாரிகள் பொழியப்போகிறான். பாரதரே! 'இந்தக்காலத்தில் என் முகத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது' என்றுநினைத்து ஸஹதேவன் முகத்தில் வர்ணம்பூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின்மனத்தை நான்கவரலாகாது' என்று நினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு நகுலன் செல்லுகிறான். ரஜஸ்வலையாயிருந்த [2]திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இந்தக் கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடையமனைவியர்கள் பதினான்காவதுவருஷத்தில் கணவர்களும் மைந்தர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும் கொல்லப்பட்டும் பந்துக்களின்உதிரங்களால் உடம்பெல்லாம் பூசப்பட்டும் தலைவிரித்து உடம்பெல்லாம் தூசிமூடப்பெற்றும் தர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னாள். பாரதரே! சிறந்தஞானமுள்ள புரோஹிதரான தௌமியர் தென்மேற்குமூலையிலிருக்கும் தர்ப்பங்களையறுத்து யமனைப்பற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரங்களுடன்சொல்லிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறாரன்றோ? அவர், 'யுத்தத்தில் பரதவம்சத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவ்வகையானஸாமங்களையே சொல்லப்போகின்றனர்' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களைமட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம்மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருப்பதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தௌம்யர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன் "விதுரா! ரூதாடினவர்கள் என்னசொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்னசொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமற்சொல்" என்று கேட்க, விதுரர் சொல்லலானார். "மஹாராஜாவே! பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைசியசூத்ரர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னதை நான் உமக்குச்சொல்லுவேன்; கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடையதலைவர்கள் போகின்றனர். கௌரவர்களில் பெரியோர்களும் குழந்தைகளைப்போல இவ்வாறு நடத்தினதைப் பாருங்கள். சீ! கஷ்டம். ராஜ்யத்திலாசைப்பட்டுப் பாண்டுபுத்ரர்களை நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்புகிறார்களே! பாண்டவர்

---

[1] மூலத்தில் 'அஸக்தாஃ' என்றிருக்கிறது; இதற்கு, 'ஒன்றோடொன்றுசேராமல்' என்பது பழையவுரை.

[2] இங்கே இரண்டுசொற்கள்விடப்பட்டன.

களை விட்டுப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸந்தோஷமிருக்கிறது?' என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத் துயரப்பட்டு அடிக்கடி கதறினார்கள். சிறந்தமனமுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களும் மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டர்கள் அஸ்தினபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற் போனபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமியும் நடுங்கிற்று. ராஜாவே! அமாவாசையில்லாதபோது ஸூர்யனுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஊரை அபஸவ்யமாகச் சுற்றி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கழுகு நரி காக்கைமுதலான மாம்ஸந்தின்னும் பிராணிகள் தேவாலயங்களிலும் கிராமங்களின் தலைமையான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும் கத்தின. ராஜாவே! உமது துராலோசனை நடந்ததனால் பரதவம்சத்தார் அழிவதற்குக் குறியாக இவ்வாறு இந்தக்கொடிய பெரிய அபசகுனங்களுண்டாயின" என்றார்.

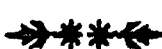
ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனை திருதராஷ்டிரனும் புத்திமானைவிதுரருமாகிய இவ்விருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அந்தக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அநேகமஹரிஷிகளாற் சூழப்பெற்றநாரதர் எதிரே தோன்றி, "இதற்குப்பதினான்காவது வருஷத்தில் இவ்விடத்தில் துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியப்போகின்றனர்" என்று பயங்கரமானசொல்லைச்சொன்னார். மிகச்சிறந்தபிரம்ம தேஜஸைத்தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளிற் சிறந்தவருமானநாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஆகாயத்திலேறி உடனேமறைந்தார். பிறகு துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலபுத்ரனானசகுனியும் துரோணரைத் தஞ்சமாகநினைத்தனர். ராஜ்யத்தையே அவருக்கு ஒப்புவித்தனர். அப்போது துரோணர், பொறாமைக்காரனை துரியோதனனையும் துச்சாஸனனையும் கர்ணனையும் மற்றெல்லாபாரதர்களையும் பார்த்து, "பாண்டவர்கள் தேவர்களின்புத்ரர்களென்றும் கொல்லமுடியாதவர்களென்றும் பிராம்மணர்கள்சொல்லுகின்றனர். நானோ என்னைச்சரணமடைந்த திருதராஷ்டிர புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும் என்னால் கூடியவரையில் அன்போடும் முழுமனத்தோடும் அநுஸரித்திருப்பேன்; விடமாட்டேன். ஆனால், தெய்வம் மிக்கவலிமையுடையது. உங்களால் ஜயிக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் தர்மத்திற்காக வனம்

போகின்றனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில்வஸித்துப் பிரம்மசரியவிரதத்தை யனுஷ்டித்துக் கோபத்தையும் பொறுமையையுங்கொண்டு உங்களுக்குப் பெருந்துயரம் உண்டாகும்படி பகைதீர்க்கப் போகின்றனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! ஸ்நேஹிதர்களுளுண்டான சண்டைக்காக நான் துருபதனை ராஜ்யத்திலிருந்து தள்ளினேன். என்னைக் கொல்வதற்காகப் புத்ரனைவேண்டித் துருபதராஜன் யாகஞ்செய்தான். அவன் யாஜஉபயாஜரென்னும் ரிஷிகளின் தவத்தினால் திருஷ்டத்யும்னனென்னும் புத்ரனை அக்னியிலிருந்தும் நுண்ணிடையாளான திரௌபதியென்னும் பெண்ணை யாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும் அடைந்தான். திருஷ்டத்யும்னன் மைத்துனனென்னும் ஸம்பந்தத்தினால் பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்றவன்; அவர்களுடைய விருப்பத்தைச்செய்ய ஊக்கமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கிறது. அக்னி ஜ்வாலையின் நிறமுள்ளவனாகவும் வில்லையும் கவசத்தையும் அம்பையுமுடையவனாகவும் அக்னிபகவானால் அவன் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மனிதத்தன்மையிருப்பதனால் அவனிடத்தில் இப்போது பெரிய பயமிருக்கிறது. பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய துருபதனும் அவர்கள்பக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவனன்றோ? ரதர்கள் அதிரதர்களின் எண்ணிக்கையில் முதல்வனும் இளமைப்பருவத்தில் விருப்பவனுமான அர்ஜுனனுடன் எனக்கு யுத்தம் நேருமாயின் என்பிராணன்போவது மிகவும் நிச்சயம். கௌரவர்களே! பூமியில் இதற்குமேற்பட்ட பெருந்துயரம் வேறு என்ன இருக்கிறது? 'திருஷ்டத்யும்னன் த்ரோணருக்கு ம்ருத்யு' என்னும் சொல் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. என்னைக் கொல்வதற்காகவே அவன் பாண்டவர்களால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்று உலகத்தில் பிரசித்தி அதிகமாயிருக்கிறது. எனக்கு அந்த விபரீதகாலம் உன் நிமித்தமாக வந்திருப்பது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களுடைய நன்மையைச் சீக்கிரம் செய்துகொள்ளுங்கள் இவ்வளவுசெய்ததனால் ஒன்றுஞ்செய்ததாகவில்லை. பனிக்காலத்திய பனைமரநிழல்போல இது சிறிதுநேரமுள்ள ஸுகந்தான். பெரியயாகங்களையெல்லாம்செய்யுங்கள். ஸௌக்யங்களை அனுபவியுங்கள். தானங்களைக்கொடுங்கள். இதற்குப்பதினான்காவதுவருஷத்தில் பெரிய ஆபத்தையடையப்போகிறீர்கள். துரியோதனா! இதைக்கேட்டபிறகு உன்விருப்பம்போலச் செய். உனக்குஇஷ்டமிருந்தால் தர்மபுத்ரனோடு ஸந்திசெய்துகொள்" என்றுசொன்னார். த்ரோணர் சொன்னதைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன், "குருவான

துரோணர்சொல்வது சரி. விதுரா! பாண்டவர்களைத் திருப்பியழை. அவர்கள் திரும்பாமற்போவாராயின் என்புத்திரர்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களோடும் தேர்காலாள்முதலிய படைகளோடும் ராஜபோகங்களையுடையவர்களாயும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்களாயும் செல்லட்டும்” என்றுசொன்னான்.

நூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.

(திருதராஷ்டிரனும் ஸஞ்சயனும் பேசிக்கொண்டது.)

ஜநமேஜயமஹாராஜாவே! இவ்வாறு சூதில்ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச்சென்றபோது திருதராஷ்டிரனுக்குள் கவலைபுகுந்தது. கவலையுடன் பலவகை எண்ணங்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து உட்கார்ந்திருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன், “பூமிக்கதிபதியே! ராஜாவே! பாண்டவர்களை ராஜ்யத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்பித் தனங்கள்நிரம்பின பூமியையடைந்த பிறகு ஏன் துயரப்படுகிறீர்?” என்றுகேட்டான். திருதராஷ்டிரன், “யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான பாண்டவர்களோடு பகைநேரிடுகிறவர்களுக்குத் துயரமில்லாமை யேது?” என்றுசொல்ல, ஸஞ்சயன், “ராஜாவே! நீர்செய்தகாரியம் நன்றாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாசத்தைத் தரத்தக்க பெரும்பகைவந்துவிட்டது. பீஷ்மராலும் துரோணராலும் விதுரராலும் தடுக்கப்பட்டும் உமதுபுத்திரனும் மிகப்புத்திகெட்டவனும் வெட்கமில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவர்களின் அன்புள்ள பார்யையும் தர்மந்தவறாதவளுமான திரௌபதியை ‘இங்கேஅழைத்துவா’ என்று பிராதிகாமியென்னும் ஸூதபுத்ரனை அனுப்பினான். தேவர்கள் எந்தமனிதனுக்கு அபஜயத்தைக்கொடுப்பார்களோ அவனுடையபுத்தியைக் குறைத்துவிடுவார்கள். அவன் விபரீதங்களையே பார்ப்பான். கேடுநெருங்கி மதிகலங்கிப்போனபோது அநியாயம் நியாயம்போலத்தோன்றி மனத்தைவிட்டு விலகாமலிருக்கும். கேடுவருமுன் தீயவையெல்லாம் நல்லவைபோலவும் நல்லவையெல்லாம் தீயவைபோலவும் தோன்றும். இவனுக்கும் அப்படியே தோன்றியிருக்கிறது நிச்சயம். காலமானது தண்டத்தையோங்கி யார்தலையையும் உடைக்கிறதில்லை. காரியங்களைமாறாகக் காண்பிப்பதுதான் காலத்தின்வன்மை. கர்ப்பத்தில் பிறவாதவளும்

...முள்ளவளும அழகுள்ளவளும் நல்லகுலத்தில் (அக்னியினின் றும் பிறந்தவளுமாகிய) பாஞ்சாலியை ஸபையில்இழுத்தபோதே மயிர்க்கூச்செறியச்செய்யும் பயங்கரமான இந்தக்காலம் உமதுபிள்ளைகளி னால் தேடிக்கொள்ளப்பட்டது. வஞ்சகச் சூதாடுகிறவனைத்தவிர வேறெவன், எல்லாத் தர்மங்களும்தெரிந்தவளும் புகழ்பெற்றவளு மாகிய அவளைப் பலாத்காரமாக ஸபைநடுவில் கொண்டுவருவான்? பெண்தன்மைக்குரிய ருதுகாலத்திலிருப்பவளும் [1]ஒற்றைவஸ்திரம் தரித்தவளுமாகிய அந்தப்பெண்ணரசியான பாஞ்சாலி, பொருள்க ளும் ராஜ்யமும் வஸ்திரங்களும் மஹிமையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எல் லாப்போகங்களையுமிழந்து தர்மமென்னுங்கயிற்றினால் கட்டப்பட்டுப் பராக்ரமஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களைப்போல அடிமைத்தன் மையையடைந்திருந்த பாண்டவர்களை நோக்கினாள். துயரப்படத் தகாத அந்தத் திரௌபதி கௌரவர்களின்ஸபையில் துயரப்பட்டுக் கோபித்திருந்தபோது துரியோதனனும் கர்ணனும் கடுஞ்சொற்கள் சொன்னார்கள். ராஜாவே! இவ்வாறு எல்லாம் தாறுமாறாகநடந்த தென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது" என்றுசொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! அந்தத்திரௌபதியின் துயரமுற்ற கண்களினால் பூமியேயெரிக்கப்படும். இப்போது என்புத்ரர்களில் யாராவதுமிச்சமிருப்பார்களா? தர்மிஷ்டையும் தர்மபத்னியும் அழ கும் இளமையுமுள்ளவளுமாகிய கிருஷ்ணை அந்தச்சபைக்குவரக் கண்டு பரதவம்சத்தவரின் ஸ்திரீகளனைவரும் காந்தாரியுடன்சேர்ந்து பயங்கரமாகக்கூவினர். தம்தம் குழந்தைகளுடன்சேர்ந்து தினந்தோ றும் அவர்கள்துயரப்படுகின்றனர். திரௌபதியையிழுத்ததற்காகப் பிராம்மணர்கள் கோபித்தனர். ஸாயங்காலங்களில் அக்னிஹோத் ரங்கள் யாராலும்செய்யப்படவில்லை. பயங்கரமானபெருங்காற்றும் பேரிடியும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகள்விழுந் தன. அமாவாஸைபில்லாதகாலத்தில் ராஹுவினால் ஸூர்யக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. அதுபிரஜைகளுக்கு மிகக்கொடியபயங்கரமாயிருந் தது. அப்படியே தேர்ச்சாலைகளில் தீப்பிடித்தது. ராதர்களின் கெடுதலுக்குக் குறிப்பாகக் கொடிகள்விழுந்தன. துரியோதனனு டைய அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரிகள் பயங்கரமாகக்கூவிட்டன. அவற்றிற்கு நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகள் எதிராகக்கத்தின. ஸஞ் சய! உடனே பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் ஸோமதத்தனும் சிற ந்தமனமுள்ளபாஹ்லீகனும் அதைவிட்டுப்போயினர். பிறகு விதுர

[1] இங்கே, இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

னால் தெரிவிக்கப்பட்டான், 'கிருஷ்ணை என்னஎன்னவரங்கள் விரும்புகிறாளோ அவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக்கொடுப்பேன்' என்று சொன்னேன். அப்போது பாஞ்சாலி பாண்டவர்கள் தாஸர்களாயில்லாமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். நானும் அவர்களைரதங்களோடும் விற்களோடும் செல்லும்படி அனுப்பினேன். அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாத்தர்மங்களும் தெரிந்தவனுமாகிய விதுரன், 'எப்போது கிருஷ்ணை ஸபைக்குவந்தாளோ, அதுதான் பாரதர்களுக்குமுடிவுக்காலம். இந்தப்பாஞ்சாலராஜன்மகள் லக்ஷ்மி. அவளுக்குமேற்பட்டவள் யாருமில்லை. இந்தப்பாஞ்சாலி தெய்வத்தினால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டு இந்தப்பாண்டவர்களையடைந்திருக்கிறாள். உண்மையானபிரியமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணபகவானால் காப்பாற்றப்பட்டவர்களும் அவமானத்தைப்பொறுதவர்களுமாகிய குந்திபுத்ரர்களும் சிறந்தவில்லாளிகளாகிய யாதவர்களும் மஹாரதர்களானபாஞ்சாலர்களும் த்ரௌபதியின் துயரத்தைப்பொறார்கள். பாஞ்சாலர்களால் சூழப்பெற்று அர்ஜுனன்வரப்போகிறான். அவர்களின்நடுவில் சிறந்தவில்லாளியும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் யமன் தண்டாயுதத்தைச்சுழற்றுவதுபோலக் கதையைச்சுழற்றிக்கொண்டு வரப்போகிறான். அப்போது சிறந்தபுத்திமானான அர்ஜுனனுடையகாண்டீவகோஷத்தையும் பீமனுடையகதையின் வேகத்தினாலுண்டானசப்தத்தையும் அரசர்கள்கேட்டு ஸஹிக்கமுடியாது. அதுவிஷயத்தில் எப்போதும் பாண்டவர்களோடு ஸ்நேஹமே எனக்குச்சரியாகத்தோன்றுகிறது. விரோதம் சரியன்று. எப்போதும் கௌரவர்களைப்பார்க்கிலும் பாண்டவர்கள் மிக்கபலசாலிகளென்று நான்நினைக்கிறேன். இதுதான் சரி. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ள ஜராஸந்தனென்னும் அரசன் கையையேஆயுதமாகவைத்துக்கொண்டபீமனால் யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டானே! பரதச்ரேஷ்டரே! ஆதலால், பாண்டவர்களோடு உமக்கு ஸ்நேஹமேயிருக்கவேண்டும். இவ்விருதிறத்தாருக்கும் சரியான[illegible] சந்தேகப்படாமற்செய்யும். மஹாராஜரே! இவ்வாறு செய்தால் [illegible]மேலானநன்மையையடைவீர்' என்றுசொன்னான். ஸஞ்சய! விதுரன் இவ்வாறு தர்மத்திற்கும் ராஜ்யஸூபத்திற்கும் ஒத்த சொல்லைச்சொன்னான். [illegible]களையின்விருப்பத்தையனுஸரித்த நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனேன்" என்றுசொன்னான்.

[illegible]த்யூதபர்வம் முற்றிற்று.

ஸபாபர்வம் முற்றிற்று.